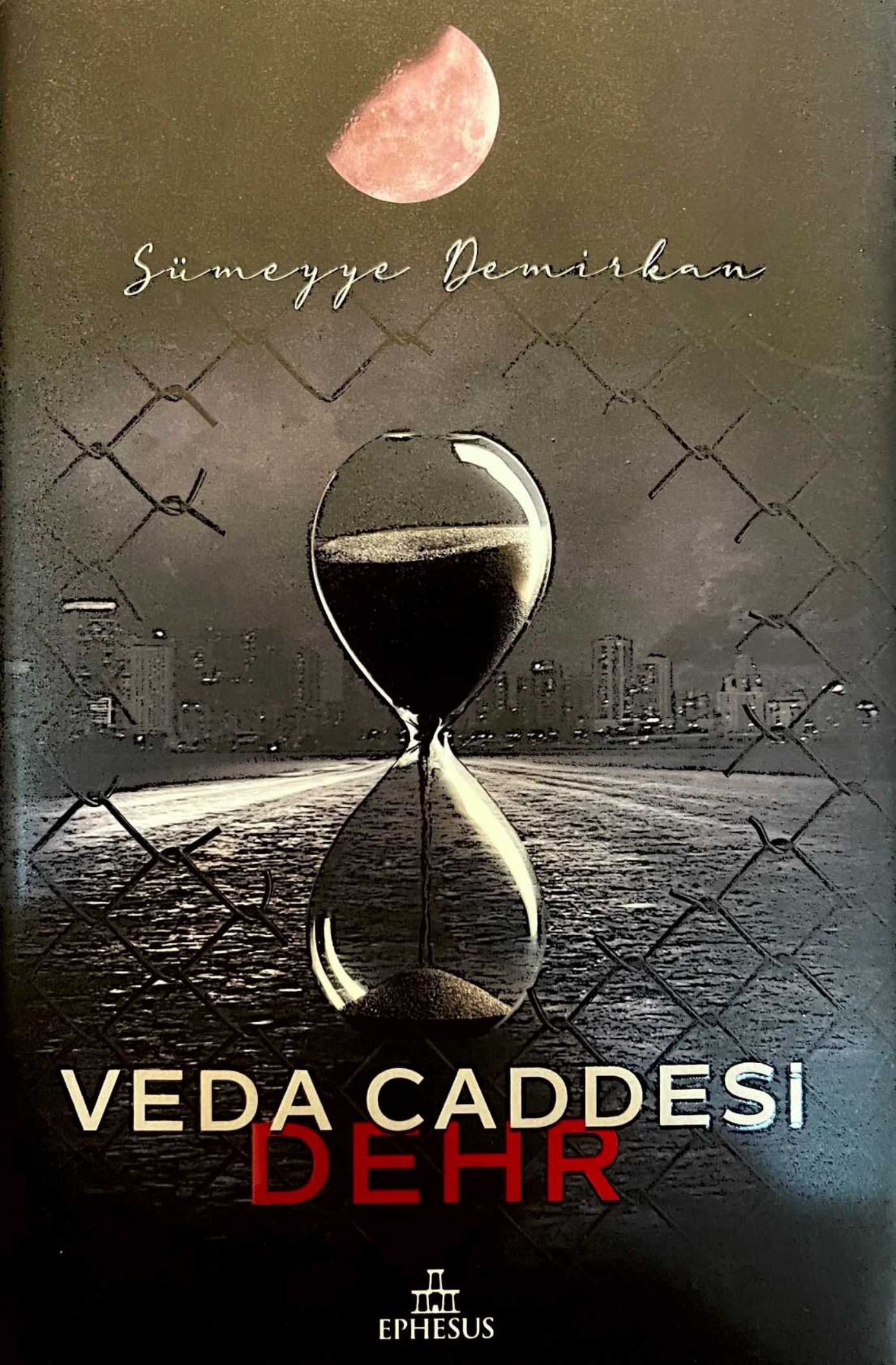
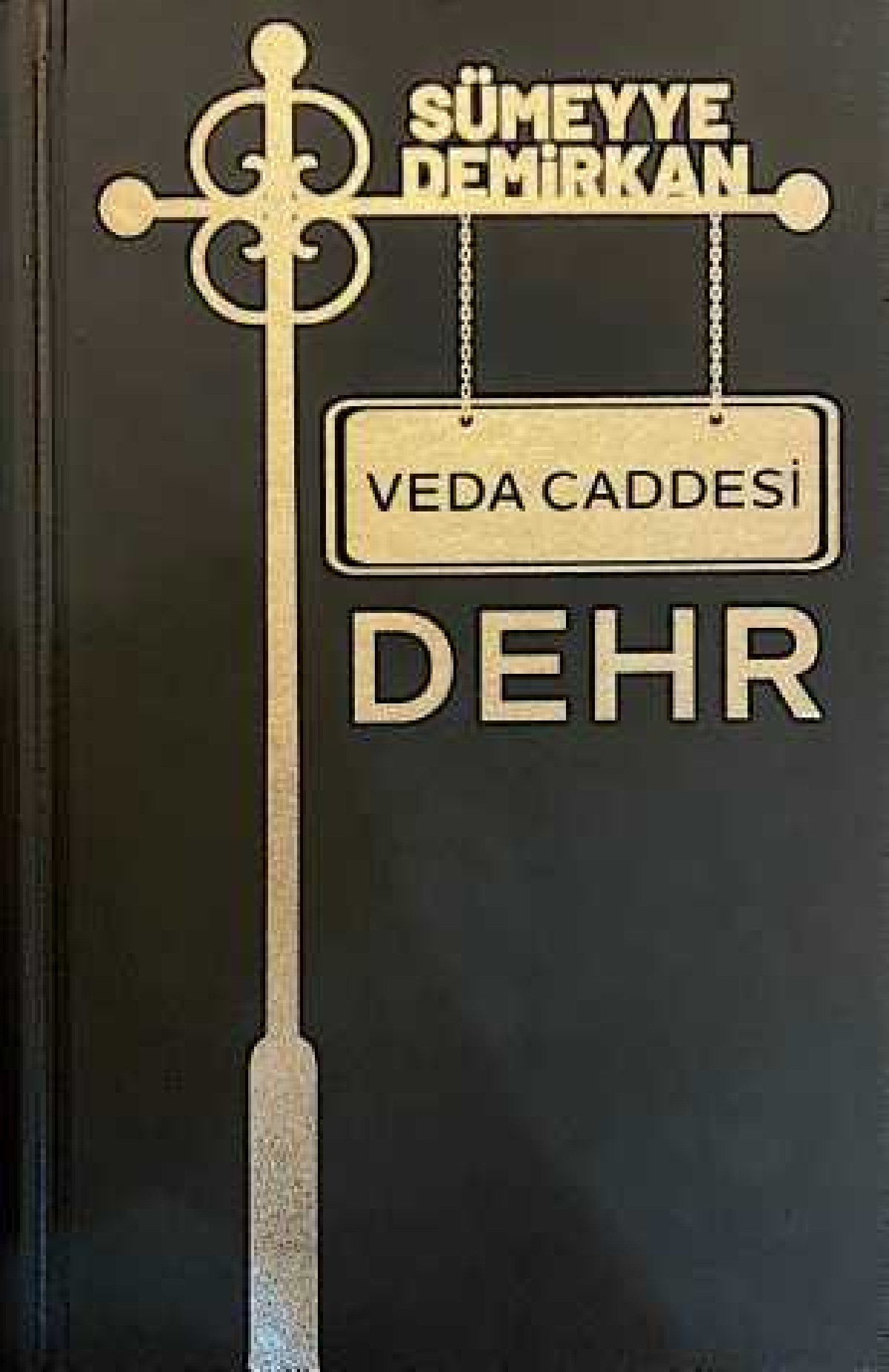
Sümeyye Demirkan

VEDA CADDESİ

DEHR

EPHESUS

SÜMEYYE DEMİRKAN
VEDA CADDESİ
DEHR

"Her şey bir
merhabayla başladı,"
diye konuştu.
"Sana bir sefer daha
merhaba demeye
korkuyorum."
Titriyordu,
hem bana bakarken
hem de konuşmaya
cesaret edemezken.
"Bu sefer ben
deneyeyim o zaman,"
dedim kara gözlerinde
gözlerimi gördüğümde.
Sonra umudu
ellerimize verdim,
bize seslendim.
"Merhaba."

EPHESUS

VEDA CADDESİ 4

DEHR

Sümeyye Demirkan

VEDA CADDESİ 4

Yazar: Sümeyye Demirkan
Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Güneş
Yayına Hazırlayan: Emre Özcan
Editör: Ece Uyar
Düzelti: Saniye İngin
Kapak Tasarım: Merve Polat
Sayfa Tasarım: Sidem Zelal Edin

1. Baskı: Mart 2021
ISBN: 978-625-7077-91-0

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2021, Sümeyye Demirkan

Türkçe Yayım Hakkı
©Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

Baskı: Yağmur Promosyon Ürünleri San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok. 12/122
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0 (212) 612 01 74
Matbaa Sertifika No: 47812

Yayımlayan
Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış Tic. Ltd. Şti.
Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2/1
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 444 0 454
www.ephesusyayinlari.com / iletisim@ephesusyayinlari.com

VEDA CADDESİ 4

DEHR

Sümeyye Demirkan

EPHESUS

"Bir kum saatine hapsolduk fakat zaman değil, içimiz aktı."

1. Bölüm

Acının İzleri

Her veda acıtırdı kabul ama bu öyle bir acıydı ki acıyı bile adından utandırırdı.

Hatalar yaptım, belki haddinden fazlaydı, belki geri dönülemez yollara savurdu bizi. İnsan bir şey yaptığında böyle olsun istemezdim der, keşkeler bırakır ardında ve ben de az çok payımı aldım bundan. Ben onun kapısına geldiğim gün; yaşadığımı bile yeni anlamıştım, hayat onun yanıymış meğerse, hayat oymuş. Ben on dokuzuma kadar nefes aldım sanmıştım ama değilmiş, yaşayan bir ölüden, ayaklı bir cenazeden farkım yokmuş. Bunu bilememişim.

Oysa şimdi geriye dönüp bakamıyorum çünkü korkuyorum ağlamaktan, hatalarımla yüzleşip onu anlamaya çalışmaktan. Hiçbir zaman tek taraflı düşünen biri olmadım, kolay kolay rest çekmedim kimseye... Ben baba evinde, ağzımdan kan gelse bile onu içtim, içime hapsettim çünkü kardeşim için bunu yapmak zorundaydım. Kendim için susmak zorundaydım, zaten bir tek babama susabildim...

Şimdi neredeyim ve ne yapıyorum bilmiyorum; biliyorum ama göremiyorum, hissedemiyorum. Bir yanım pişman, bir yanım yıkık dökük, harabe... Gün içerisinde mütemadiyen düşünürken buluyorum kendimi. Bu pencerenin ve ayağı sallanıyor diye ayağının altına kâğıt koyduğum masanın, başında yatıp kalkıyorum. Düşünmek konuşmanın arkadaşıdır derlerdi, oysa benim duygularım bile tanımaz oldu artık birbirini.

Bir adamı bıraktığım zaman düşman oldu kalbim bana.

Atmaz oldu.

Çarpmaz oldu.

Nereye baksam nereye dönsem yüzümü, gözlerimin önüne serildi ruhu.

Yaşayamaz oldum.

Elimde tuttuğum kalemi bırakmadan duraksadım ve iç çektim. Her gün, hiç usanmadan onlarca not düşüyordum buraya. Kimseye dökemediğim içimi kana kana akıtıyordum bu satırların üzerine. Başımı biraz kaldırdığımda derin bir nefes aldım ve hipnoz olmuş gibi yazdıklarıma baktım. Alışırım sanıyordum, onca zaman geçti, unuturum sanıyordum ama olmuyordu. Ne yaparsam yapayım, bu içimdeki her neyse ondan kurtulamıyordum.

Gözlerim dolduğunda dudağımın kenarına buruk bir tebessüm ilişti usul usul. Bu, paramparça olmuş ruhumun kıyıya vurmuş resmiydi.

Elimdeki kaleme baktığımda onun bile artık yazmaya mecalinin kalmadığını ama mürekkepsiz de yaşayamayacağını görebiliyordum. Benden bıkmış olmalıydı ama alışmıştı, başka ellerde yapamazdı o da.

Ama ben öyle bir yazdım ki bizi, dönüp okumaya bile cesaret edemezdi kimse çünkü böylesi bir yürek sızısı her satıra yakışmadığı gibi her göze de hitap etmezdi.

Kirpiklerimi kırptığımda gözlerimin altından çeneme doğru yavaş yavaş süzülen bir damlanın varlığıyla nefes aldım yeniden. Gözlerimi kapattım ve dinlemeye başladım içimdeki sesi. Yutkundum sonra doğruldum ve masanın ucunda benim gibi ağır ağır yanan muma baktım. Ateşi bir büyüyor bir küçülüyordu, ışık yeterliydi ama gücü bu odayı aydınlatmaya yetmiyordu. Tıpkı sevginin her şey için yeterli olmadığı gibi.

Parmaklarımın arasında sıkı sıkı duran kalemi oynatıp masanın diğer ucunda duran çalar saate baktım. Gece üç sularıydı. Her gece, hiç usanmadan, hiç bıkmadan yazdım da yazdım. Her gece onun yanına uğradım sanki.

Kamer'in.

Eşimin.

Onu... Devamı gelmiyor işte. Ne zaman konu ona gelse cümleler sırt çeviriyor bana ama bu komik çünkü konu, ondan başka yerlere gitmiyor hiç.

Burnumu çektim ve uzayan saçlarımı geriye doğru atıp yazmaya devam ettim. Saçlarımı açık bıraktım çünkü o böyle severdi...

Senden kaçtım biliyorum, seni bıraktım onu da biliyorum ama elimde değildi inan bana. Hayatım rayına oturdu, tamam artık yolumu buldum derken öyle bir şey yaptın ki her şeyin tepetaklak olduğunu düşündüm. Belki abarttım, belki yersizdi ama bil ki kalbim daima seninleydi. Düşünsene, beni korumak için yaptın her şeyi ama ben bunu yeni öğrendim, hem de başından beri büyük bir oyunun başrolüyken. Aşkını, sevdanı sorgulamam hataydı, kabul ama beni öyle bir yere ittin ki kendimi bile çıkaramadım oradan.

Ne yapacağız bilmiyorum, nasıl yeniden nefes alırım bilmiyorum. Ne haldesin ne yiyip ne içiyorsun onu da bilmiyorum. Ha! Birkaç sefer aldım haberini, ama sadece yaşadığına dair...

Oturdum burada, her gece yazıyorum her saniye düşünüyorum saf saf. Ne ileri gidebiliyorum ne geri dönebiliyorum. Senden sonram yok, olmayacak çünkü bunu asla denemedim çünkü bize ihaneti yakıştıramadım Kamer. Yakışmaz bize.

Ağlamaya başladım, tek bir damla peşinde domino taşı gibi devirmeye başladı diğerlerini. Kâğıdın üzerine birkaç damla düştüğünde mürekkebin lacivert rengi aktı ve dağıldı fütursuzca. Güç bela devam ettim yazmaya çünkü vedasız olmazdı, bunu çok iyi bilirim.

Şunu bil: Ben senden ve bizden vazgeçerken kalbimi oraya bıraktım. Umarım ki onu almış ve kalbine sarmışsındır tekrar çünkü sende olmayan bir kalbin bende atmasının çok da mühimi yok.

İyi geceler sevgilim.

03.27

Parmaklarım titreye titreye kalemi bırakıp ajandamın kapağını yavaş yavaş kapattım. Yaprak sayısı azalmıştı ve ben yeni bir ajandaya başlamaya korkuyordum. Dudaklarımı ıslattım ve elimle gözlerimin nemini silip ayaklandım. Ajandamı yatağımın süngerinin altına sıkıştırıp doğruldum ve üzerimdeki ince hırkayı çıkarıp yatağın pikesini kaldırıp oraya uzandım. Yüzümü yanan muma çevirip sakince üfledikten sonra karanlığı kucakladım.

Her gün ve gece yaptığım gibi.

Ertesi sabah günün erken saatlerinde uyanarak yatağımı topladım, sonra kaçak göçek perdenin altından dışarıyı izlemeye başladım. Bu şehir beni bilmiyordu, ben de onu.

Eskişehir, adı gibi eskimiş bir ruhun bana gönderdiği davetiyenin sahibi.

Bir apartmanın en alt katında oturuyordum. Alper yanımdaydı, zaten ondan başka kimsem kalmamıştı. Onun neden buraya geldiğimiz hakkında bir bilgisi yoktu, sadece ayrıldığımızı biliyordu o kadar. Detaylarını ısrarla sorsa bile ona anlatmamıştım. Kamer'i kötü bilsin istemezdim, ondan nefret etsin istemezdim.

Mayıs ayının ılımlı havası ve güneşi, etkisini günün ilk ışıklarında gösteriyordu. Ben yolu ya da etrafı değil onu bekliyordum. *Saçma, nerede olduğumu bile bilmeyen birini beklemem çok saçma.*

Apartmanın önünden geçen simitçiyi gördüğümde odamın kapısı tıklatıldı ve sonra açıldı. İrkilerek derhal perdeyi serbest bıraktım ve Alper'e döndüm. Önce dışarıya, sonra da bana baktı. Anlamıştı, o benim ne yaşadığımı çok iyi anlıyordu. Derin bir nefes alıp, "Simit alacağım, sonra da okula giderim," dedi.

"Tamam," diyebildim başımı aşağı yukarı sallarken. Bir şey söylemedi, donuk ve biraz öfkeli bir halde kapımın önünden ayrılıp dışarı çıktı. Ben de üzerimi değiştirip elimi yüzümü yıkayarak odadan mutfağa geçtim. Alper çayı demlemişti, sakin hareketlerle dolaba yöneldim ve kapağını açıp bakındım. Ay sonu geliyordu ve adamakıllı yiyecek bir şey kalmamıştı. İç çekip önce biraz peynir, sonra da zeytini alıp sofraya koydum.

Alper, dakikalar sonra eve girdiğinde çayları doldurmaya başladım. Elindeki simit poşetini masanın üzerine bıraktığında onları aldım ve dilimleyerek tabağa koydum. Alper de hiç konuşmadan sandalyesini çekip oturdu. Onunla yine eskiye dönmüştük. Aynı evin içinde iki yabancı gibiydik. Bu alışkın olduğum bir durumdu ama ona yaklaşmışken yeniden uzak kalmamız iyi olmamıştı ve buna sebep olan bendim. Benim yüzümden örmüştük o duvarları, hakkı vardı biliyorum.

Çayına bir kaşık şeker atıp karıştırmaya başladı. Ben çayı şekersiz içiyordum, o da şekersiz içerdi ve bunu bana o aşılamıştı. "Bugün mesaiye kalabilirim," diye söylendi başı öne eğik bir halde. "Geç gelirim yani."

"Ne kadar geç?" diye sordum dalgın dalgın. "Bekleyeyim mi seni?"

Güldü ama bana bakmadı. "Sanki uyuyorsun da."

Bir şey diyemedim. Devam etti: "Sen Kemal amcalara çıkacak mısın bugün?"

"Evet," dedim kısık sesimle. "Pelin'e bakmam gerekiyor, bir de temizlik yapacağım."

Kemal amca, daha doğrusu ben ona *bey* diye hitap ediyordum, bu apartmanda oturuyordu. Emekli matematik öğretmeniydi. Oğlu ve torunuyla birlikte aynı evde yaşıyordu. Oğlu Atakan Bey'in beş yaşında bir kızı vardı. Atakan Bey, eşini bir sene önce kanserden kaybetmişti, ben de hem kızına bakıyor hem de evlerine temizliğe gidiyordum. Üstelik Kemal Bey bana matematik dersi de veriyordu.

Çünkü bu sene üniversite sınavına girecektim.

Yaşamam için bir şeyler yapmam gerekiyordu, para kazanıp hayatımı şekillendirmem gerekiyordu. Bu hayatı sadece kendime göre değil, sevdiklerime göre de değiştirmiştim. En çok sevdiğimi geride bırakmış olsam bile...

"Temizlik yapmanı istemiyorum abla," dediğinde omzumu silktim. "Mecburum."

Başını kaldırdı ve gözlerime baktı. Ürperdim çünkü uzun zaman sonra ilk kez bu kadar dikkatli bakmıştı. "Neyse," dedi bir şeyler söyleyip son anda vazgeçerken. "Evin eksiklerini söyle de gelirken alayım."

"Ben alırım."

"Kirayı sen ödüyorsun zaten," diye itiraz etti. "Sen yaz, ben alayım."

"Peki," dedim çatalımı önümdeki peynire batırıp orada oyalanmaya başlarken. Alper, çayından bir yudum alırken konuşmaya devam etti: "Eksik konuların kaldı mı? Az kaldı sınava."

"Bilmiyorum," dedim umursamayarak. "Elimden geleni yapıyorum işte."

Güldü ama bu neşeden bir hayli uzak bir tabloydu. "Yapmıyorsun. Ders çalışmıyorsun abla, bana ne olduğunu anlatmıyorsun bile. Farkında mısın, ne kadar salak bir durumdayım ben?"

Kaşlarımı çatıp başımı kaldırdığımda bana bakan gözleriyle karşılaştım. Onunla bu tarz diyalogların içine sık sık girmezdik, girsek bile ben mutlaka bir şekilde üstünü kapatır geçerdim. "Salak falan değilsin," dedim soğuk bir sesle. "Kendine hakaret etme!"

"Tabii," dedi alay eder gibi. "Hiçbir şey bilmediğim için, hiçbir şey söylemediğin için dünyanın en zeki insanıyım değil mi?"

"Alper, tamam," dedim geçiştirmeye çalışarak. "Okuluna geç kalacaksın."

"Umurumda mı sanıyorsun?" diye sordu ciddi bir sesle. "Sen böyle, bu halde gözlerimin önünde acı çekerken benim okula gitmiş ya da gitmemiş olmamam umurumda mı sanıyorsun?"

"Alper, tamam dedim," diye sesimi yükselttim derin bir nefes alıp vererek. Yorgun düşen zihnim onunla tartışmak istemiyordu çünkü artık kalp kırmaktan ve onları onaramamaktan yorulmuştum. Hayatımı istediğim gibi yaşayamamaktan bunalmıştım. "Açma şu konuları."

"Neden?" diye sordu. "Bilmek hakkım değil mi sence de? Bir şeyler yaşandı ve tuttun elimden beni buraya getirdin... Kaç ay oldu abla?" diye ekledi yeni bir soru daha. Konuşamadım, gözlerim yanmaya başladı. Alper, sesini yükseltirken sert bir soluk alıp verdi. "Sekiz... Sekiz ay oldu değil mi? Sekiz ayda sekiz yıl büyüdüm ben biliyor musun?"

Özür dilerim...

"Sekiz aydır gözlerimin önünde saniye saniye tükeniyorsun ve ben senin için, sırf artık üzülme diye katlanıyorum her şeye. Bu sekiz ayın neye sebep olduğunu bilmeden hem de."

"Alper," dedim zar zor. "Lütfen okuluna git."

Kafasını sağa sola salladı ve bana uzak uzak bakmaya başladı. "Yok," dedi soğuk bir sesle. "Ben boşunayım burada. Boşuna düşünüyorum seni, yok." Boğazım yanmaya başladığında hızla ayaklandı ve kapının kenarında duran dolaptan defterini alarak evden ayrıldı.

Yine kırmıştım birilerini,

Çok mu kötü bir insanım ben?

Peki ya benim kalbim? O da kırılmadı mı sanıyorsunuz?

Alper'in ardından oturduğum yerden kalktım ve sofrayı toparlamaya başladım. Birazdan yukarı çıkacaktım. Ortalığı da gözden geçirdikten sonra sakince evin kapısını kilitledim ve üç kat üzerimizde oturan Kemal Bey'in evine çıktım. Kapıyı birkaç kez tıklattıktan sonra beni karşılayan kişi Pelin olmuştu. Sarı ve ıslak saçlarıyla bana bakıp, "Hoş geldin Aymira abla," diye sırıttı.

"Hoş bulduk," dedim gülümseyip içeri girerken. Sonra eğildim ve saçlarına dokundum. "Banyo mu yaptın?"

Pelin'in cevap vermesine gerek kalmadan Atakan Bey, elinde havlu ile banyodan çıktı. "Öyle oldu." Toparlanarak ayaklandım. Atakan Bey, kızının yanına gelip onun ıslak saçlarına dokundu. "Ama saçlarımızı kurutmama izin vermedi hanımefendi."

Pelin, direkt elimi tuttuğunda, "Çünkü Aymira abla kurutacak saçlarımı," diye söylendi. Zoraki bir şekilde güldüğümde ona baktım. Pelin, "Hadi saçlarımı kurutalım," diye çekiştirdi elimden.

Atakan Bey, bizi hafif bir telaşla durdurduğunda, "Pelin, yavaş kızım," diye uyardı onu, sonra bana baktı. "Kusura bakma Aymira ama biliyorsun sana çok alıştı."

"Önemli değil," dedim düz bir sesle. Gülümsemeye çalışarak Pelin'e baktım. "Ben de ona alıştım."

Atakan Bey, bu vaziyetten memnun kalırken elindeki havluyu katlamaya başladı. "Bugün sadece etrafı şöyle bir gözden geçirsen olur, zaten bildiğim kadarıyla sınavına da az bir zaman kaldı. Çok zorlamak istemem."

"Teşekkür ederim," diyebildim.

"Rica ederim," diye yanıt verdiğinde ekledi: "Babam kahvaltısını yapıyor henüz, bilirsin rahatsız edilmek istemez. Şimdiden sana kolay gelsin, ben işe gidiyorum sonra görüşürüz."

"Kolay gelsin," deyip Pelin'in beni odasına sürüklemesine müsaade ettim. Pembenin hâkim olduğu odasına giriş yaparken yatağına oturarak bana sırtını döndü. Saç kurutma makinesini prize takıp, elime tarak alarak arkasına geçip oturdum. Makineyi en düşük ayara getirdim ve çalıştırmadan evvel saçlarını taramaya başladım. "Senin saçların daha güzel," diye mırıldandı.

"Hayır, seninkiler daha güzel," diye karşılık verdim. "Ne güzel sarı sarı."

"Sarışın mı olmak isterdin?" diye sorduğunda dudağımı büktüm. "Hayır ama sana sarışın olmak çok tatlı bir hava katıyor."

"Annem de sarışınmış," dedi ve düzeltti: "Yani ben çok az hatırlıyorum onu, kötü bir hafızam var Aymira abla ama babam onu sarı civcivim diye severmiş, biliyor musun?"

Bir şey diyemedim, böylesi küçük ve güzel bir çocuğun bu kadar güçlü olması beni utandırıyordu ve aklıma hep beni getiriyordu. Üç yaşında veda etmek zorunda kaldığım annemi...

Saçlarını özenle taramaya devam ederken ayaklarını sallayarak konuşmasını sürdürdü: "Senin eşin seni nasıl severdi?"

Duraksadım. Tarağa dolanan saçlarının teli düğüm olmuşçasına acıtmaya başladı kalbimi. Zaten bu yumru aylardır boğazımdan gitmiyordu, ne zaman aşmaya çalışsam bunu başaramıyordum. Zavallıydım. Tarağı usul usul hareket ettirmeye başlarken gülümsedim. "O beni çok güzel severdi, hatta biliyor musun, kimse onun gibi sevemezdi."

"Peki nerede o?"

"Uzakta."

"Ne kadar uzakta?"

"Uzakta işte," dedim dalgın dalgın konuşmaya devam ederken. Pelin, ayaklarını sallamaya devam ederken parmaklarıyla oynamaya başladı. "Peki neden yanında değilsin?"

"Öyle olması gerekiyordu çünkü," dedim kaçamak bir cevapla.

Pelin, "Ama seni seviyorsa neden uzaksınız ki? Yoksa sen onu sevmiyor musun?" diye sorduğunda ürperdim ve derhal yanıtladım: "Hayır," dedim bir kâbustan uyanır gibi. "Onu seviyorum, onu canımdan çok seviyorum hem de ama..."

"Ama ne?" diye sordu küçük harflerle. Durgunlaştım. Parmaklarımın arasına dolanan sarı saç tellerine baktım uzun uzun. Bir şey düşünemiyordum. Onu o kadar özlemiştim ki gururumu ezip geçemediğim, ona sarılamadığım için kendimden nefret ediyordum. Kalbim sıkışmaya başladığında gözlerimin dolduğunu fark ettim, o kadar alışılmış bir durumdu ki benim için, eskiden gülünce içi parlayan gözlerim şimdi ışık saçmayan bir lambaya dönmüştü.

Pelin yüzünü bana döndüğünde gözlerimi kırptım ve bir damlayı yeniden ifşa ettim. Ürkek bir şekilde bana bakıp minik ellerini yüzüme koydu. "Ama niye ağlıyorsun ki?"

"Ağlamıyorum," dedim çabucak toparlanarak. Yüzümdeki ellerini kavradım ve minik parmaklarından öptüm. "Dün sonu kötü biten bir film izlemiştim de aklıma geldi."

"Ben altı yaşında olabilirim ama böyle şeylere inanmayı bıraktım artık," dediğinde kızarık gözlerle gülmeye devam ettim.

"Bak sen şuna," dedim onu kucağıma alarak.

Küçük bedeni kucağıma yerleştiğinde bana uzun uzun bakmaya başladı. Masmavi olan cam gibi parlayan gözleri kahvelerimin içine inerken iç çekti ve parmakları gözlerimin altındaki neme dokundu. "Biliyor musun, babam da bazen ağlıyor böyle ama benim babam film izlemeyi sevmez ki..."

Sözleri üzerine bir şey diyemedim. Pelin, çok akıllı ve tatlı bir kızdı. Bu şehre adım attığımız ilk gün görmüştüm onu, babasıyla parkta oynuyordu. Bana öyle güzel hayaller kurdurmuştu ki halleri gözümün önünden bir an olsun silinmiyordu. Devam etti: "Annemi özlediğini biliyorum, ben de onu çok özlüyorum ama o gelmeyecek artık. Babam bana yalan söylemez hiç, hani küçük çocukları kandırmak için annen

gitti ama gelecek derler ya..." İç çekti. "Babam bana bunu yapmadı. İyi ki de yapmadı Aymira abla, yalan söylemek çok kötü bir şey çünkü."

Zihnim o cümlenin varlığıyla çınlamaya başladı. *Yalan, bir adamın yalandan sözleri bunlar...*

"Evet," dedim onu onaylayarak. "Sen sakın yalan söyleme, tamam mı?"

Kafasını durgun durgun sağa sola salladı. "Söylemem."

Saçlarından öptüm. "Aferin sana."

"Sen de ağlama ama bir daha," diye bana sahte bir azarlamayla kızarken gülmeye çabaladım. "Olur."

Olmadı, olmayacak...

"Neyse," dedim onu kucağımdan indirirken. "Hadi önce saçlarını kurutalım sonra da üzerini giydirelim güzelce, servisin gelir birazdan." İtiraz etmeden yeniden arkasını döndü ve kısa bir sürede saçlarını kuruttum. Sonra oturduğu yerden inip yavaş yavaş gardırobunun kapağını açarak içinden pembe renkli bir elbise çıkardı. Pembeyi çok sevdiğini biliyordum, peri gibi oluyordu böyle şeyler giyince.

"Bunları giymek istiyorum," diye gösterdi elindeki askıyı güç bela tutmaya çalışırken.

Oturduğum yerden kalkıp elindeki askıları aldım. "Senin boyun nasıl uzanıyor o askılara anlam veremiyorum ki?"

Kıkırdadı. "Sen bilmiyor musun? Ben her gün süt içiyorum. Imm," yaptı gözlerini kapatıp kafasını sağa sola sallarken. "Dünya'nın en güzel şeyi."

"Gel buraya," dedim gülümseyerek. Üzerindeki tişörtü çıkarıp elbiseyi giydirmeye başladım güzelce. Hiçbir şey konuşmadan sadece beni izledi. Kısa bir süre sonra kıyafetini giydirdikten sonra boy aynasının karşısında dikildi. "Saçlarımı örer misin?"

"Ama sen saçlarının örülmesini sevmezsin ki?" diye konuştum boş bir ses tonuyla.

Aynadan gözleriyle bakıştık. "Bugün Feyza öğretmen daha çok oyun oynayacağımızı söyledi. Sınıftaki gıcık Furkan saçlarımı çekiyor sürekli, bıktım ondan. Belki onları örersen çekmez saçımı."

Güldüm ve dizlerimin üzerine eğilerek onu kendime çevirdim. "Gıcık Furkan demek? Sen nereden öğrendin o kelimeyi bakayım?"

Gözlerini kaçırdı. "Ondan. O da bana gıcık Pelin diyor."

"Sanırım biraz sinir bozucu bir çocuk," dedim yakasını düzeltirken.

Ofladı. "Hem de çok, gıcığın teki ya."

Yakasını düzelttikten sonra yanağından bir makas aldım ve onu sandalyeye oturtup saçlarını iki yana ayırdım. Düz bir şekilde ördükten sonra okul servisinin kornasını işittim. Yerinden çabucak indi. "Servisim geldi." Masanın üzerinde duran çantasını sırtlanırken ona yardımcı oldum. Daha sonra yanağıma küçük bir öpücük bırakıp geri çekildi. "Hoşça kal Aymira abla."

"İyi dersler canım," dedim saçlarına dokunarak.

Pelin'i yolcu ettikten sonra oturma odasına girdim ve perdeyi açarak aşağıya baktım. Az sonra apartmandan çıktı ve servisine bindi. İçim rahatlarken perdeyi kapattım. Arkamı döndüğüm vakit Kemal Bey'in tekerlekli sandalyesiyle salona girdiğini gördüm. Çabucak, "Günaydın, kahvaltınızı yaptınız, değil mi?" diye sordum.

"Yaptım," dedi soğuk bir sesle. "Sen de açsan hâlâ bir şeyler vardı orada."

"Yok değilim," dedim sakince.

Kemal Bey, kendine ait köşesine doğru tekerlekli sandalyesini hareket ettirmeye devam ederken, "Gazeteler geldi mi?" diye sordu.

"Bilmiyorum, bir bakayım," diye odadan çıkıp dış kapının kenarındaki bölmeye bırakılan gazeteleri kaptım ve içeri girdim. Onları Kemal Bey'e uzatıp, "Buyurun," dedim.

Gazeteleri kavrarken yüzünü pencereye doğru döndü. Soğuk bir adamdı, yıllar önce geçirdiği bir kaza sonucu ayaklarını kullanamaz hale gelmişti ve bu yüzden hem mesleğine veda etmek zorunda kalmış hem de bu sandalyeye mahkûm bırakılmıştı. Yine de iyi bir adam olduğunu biliyordum, her ne kadar çevresine, oğluna ve torununa karşı mesafeli olsa da kötü biri olmadığını biliyordum. Bazı insanlar kendinden başka herkese mesafeli olurdu bazıları ise o mesafeyi yalnızca kendine koyardı. Kemal Bey'in tarafını seçmek ise güçtü.

"Benden bir isteğiniz var mı?" diye sordum arkasında durmaya devam ederek.

"Yok," dedi ve düzeltti. "Sehpanın üzerindeki gözlüğümü de uzatırsan iyi olur."

Dediğini yaptım ve ona gözlüğünü uzattım. "Ben mutfağa gidiyorum o halde," deyip arkamı döndüm lakin tok sesiyle yeniden duraksadım. "Geçen gün verdiğim testleri çözdün mü?"

Bedenimi yarım bir halde döndüğümde duvara baktım. "Henüz bitmedi."

"Bitmiş olması gerekiyordu, sınavın yaklaştı."

"Farkındayım," dedim mahcup bir halde. "Bugün tamamlamaya çalışacağım. Anlamadığım soruları getirmemde bir sakınca yok, değil mi?"

"Aylar sonra ilk defa böyle şey istiyorsun benden," diye mırıldandığında afalladım. "Önceden her soruyu anlıyor muydun?"

"Estağfurullah," diyebildim mahcup olmaya devam ederek. "Ben bir an boş bulundum, kusuruma bakmayın lütfen."

"Sorun değil çünkü bir öğrenci için gayet normal bir sualdi." Gözlüğünü burnunun kemerine indirerek gazetenin sayfalarını açmaya başladı. "Getirebilirsin."

"Teşekkür ederim," dedim kısık sesimle, daha sonra da buradan ayrılıp mutfağa girdim. Kahvaltı masasını toparladıktan sonra buzdolabını açıp sebzelikten bir şeyler çıkarıp akşam için onlara yemek yapmaya başladım ve o esnada Alper'e liste hazırlayıp vermeyi unuttuğum aklıma gelmişti. Kabakları musluğun altına bıraktım ve telefonumu çıkarıp Alper'e mesaj attım.

Kime: *Alper*

"Zeytin, peynir, domates, salatalık, patlıcan ve salça al şimdilik. Çok alma, ay sonuna kadar idare ederiz bunlarla." (11.36)

Mesajı gönderdikten sonra telefonu arka cebime koyarak yemek yapmaya devam ettim. Birkaç saat mutfakta zaman harcadıktan sonra Kemal Bey'in odasına giderek önce pencereyi açıp içeri temiz hava girmesini sağladım, sonra da yatağını toplamaya başladım. Buradaki işim bittiğinde banyoya girerek çamaşır sepetinde birikmiş olan çamaşırları makineye attım. Atakan Bey kendi odasını temizlememe izin vermediği için onun odasına uğramıyordum.

Banyodan çıktığımda Kemal Bey'in koridorda durduğunu gördüm. "Bir şey mi oldu?" diye sordum merakla.

"Dün Atakan, terziye pantolonumu bırakmıştı ve bugün geleceğini söyledi fakat hâlâ gelmedi," dediğinde saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Henüz gün bitmedi ama," dediğimde toparladım. "İsterseniz ben gidip alayım sizin için. Köşedeki terziydi, değil mi?"

"Evet," dedi sakince. "Teşekkür ediyorum."

"Ne demek," dedim yumuşak bir sesle. Kemal Bey, usulca geriye doğru dönerken salona girdi. Ben de vakit kaybetmeden evin anahtarını alıp aşağıya indim. Gün içerisinde her gün dışarı çıkan biri değildim çünkü kalabalığı oldum olası sevmezdim. Burası Ankara'ya göre daha sakin bir yer olsa da hiçbir yer onun kadar olmuyordu. *Ankara'yı öyle özlemiştim ki... Şehri ve içinde yaşayan kalbimi.*

Beş dakika kadar yürüdükten sonra terziye girdim ve Kemal Bey'in pantolonunu alıp çıktım. Sakin adımlarla ilerlemeye başladığımda ileride bir kavganın olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatıp biraz ürkek bir halde oraya bakıtım. Bir grup genç kavga ediyordu ve evime giden tek yol, en azından benim bildiğim tek yol onların yanından geçiyordu.

Ürkek bir halde yürümeye devam ederken duraksadım. Biri vardı, arkası dönüktü ve uzun boyluydu. Saçlarının siyahlığı ve dağınıklığı kalbimi acıtırken nefesim ve kalp atışlarım ritim değişikliğine uğramaya başladı. Onu hatırlamıştım, onu görmek istemiştim. Belki de oydu, belki buradaydı. Adımlarımı hızlandırdım ve heyecanlı bir şekilde kavgayı geriden takip eden o adamın yanına yürüdüm, büyük bir istekle yanına varıp koluna dokundum. "Kamer..." Adam bana yüzünü döner dönmez heyecanım havası alınmış bir balon gibi söndü.

"Pardon," dedim elimi hızla geri çekerken. "Ben birine benzettim sizi."

Adam bana anlam veremezken başımı öne eğerek ilerlemeye devam ettim ama kavga o kadar şiddetliydi ki yanlarından nasıl geçecektim bilmiyordum. Onları izleyen ve ayırmaya çalışan insanların yanına yaklaşırken elimdeki poşeti sıkı sıkı kavrayarak derin bir nefes aldım. Sonra biri seslendi: "Yol verin ulan ayılar."

Sesin sahibine bakma gereği duymadan, bana bakan gözlere karşılık vermeden başımı öne eğmeye devam ettim. Kalbim rayından çıkmıştı. Kendim için değildi bu, az önce yaşadığım olayın etkisi yüzündendi. Gençlerin arasından geçerken gözlerimi kıstım ve az önceki ses tonunu bir sefer daha işittim: "Geç bacım sen, hadi."

Hızlı adımlarla kendimi apartmanın içinde bulduğumda siren sesleri işitmeye başladım. Polis geliyordu. Bir anda büyük bir curcuna başlarken işittiğim seslerden kaçmaya başladım, tıpkı onlar gibi. Nefes nefese kalıp üçüncü kata çıktığımda duraksadım ve elimi kalbimin üzerine koydum. Birkaç dakikalığına boş boş baktıktan sonra gözlerimi kapadım ve ağlamaya başladım. "Aptalım ben, benim nerede yaşadığımı bile bilmiyor."

Kısık seslerle hem ağlıyor hem de kendi kendime öfkeleniyordum. "Dayanamıyorum," diye devam ettim. "Kendime de sensizliğe de dayanamıyorum artık."

Bu yaşadığım öyle güç ve zor bir şeydi ki kimsenin beni anlayabileceğini sanmıyordum. Ona gitmek, yeniden sarılmak istesem de yapamıyordum. Her şeyi geçtim ona tekrar güvenmeyi bile geçtim bana bir daha nasıl sarılır yahut bana yeniden güler mi diye ihtimallere girmekten kendimi alıkoyamıyordum. Mahvolmuş ve duyguları körelmiş bir insan olmuştum artık. Ben onu terk ederken bile onunlaydım ama şimdi geriye dönemiyordum. Arkamda bıraktığım harabeye bakamıyordum. Kendimi hiçe saydığımın farkındayım, tek düşündüğüm şey oydu. *Vicdanı askıya alınmış bir insan değilim ben, sadece yaptığımız hataların farkında olan bir kadınım.*

Bir müddet burada böylece bekledikten sonra üst kattan birilerinin sesini duymamla hemen toparlandım ve cebimdeki anahtarı kilide takıp içeri girdim. Ellerimle gözlerimin altındaki ıslaklığı silip derin bir nefes aldıktan sonra salona yürüyüp elimdeki poşeti Kemal Bey'e gösterdim. "Odanıza bırakayım mı?"

"Olur," dedi, düz bir şekilde bana bakarken. İtiraz etmedim ve arkamı dönüp koridora çıktım. Çok vakit kaybetmeden pantolonu yerine koyup yeniden salona geçtim. Kemal Bey, "Polis mi geldi?" diye sorduğunda başımı aşağı yukarı salladım.

"Evet. Kavga eden bir grup genç vardı sanırım ihbar edildiler."

"Burada, üstelik gündüz vakti kavga çok nadir olurdu," dedi şüpheyle. "Gerçi zaman benim zamanım değil."

"Eskiden daha güzeldi sanırım zaman," diye konuşmasına kısık sesimle karşılık verdim.

Kemal Bey, derin bir nefes alırken gözleri pencereye odaklandı. Gözlükleri burnunun en tepesinde duruyordu. "Her şey eskiyken güzeldi. Zaman da, insanlık da, sevda da."

"Neden böyle söylediniz?" diye soruverdim. Sonra ellerim tekrar saçlarımı kucaklayıp onları kulağımın arkasına itti. "Şimdiki sevdalar güzel değil mi?"

Boş boş pencereye bakmaya devam etti. "Eskidendi... Şimdi her şey çok basit."

"Basitlikten kastınız nedir acaba?"

"Dertler, zorluklar, çileler... Kimse zora gelemiyor şimdi. Eskiden ben Fatma'yı beş dakika görebilmek için sabah ezanıyla uyanır erkenden çeşmeye giderdim. Sadece beş dakikalık bir bakışma için bunca fedakârlığı her gün yapardım ve iyi ki de yaptım. Sadece bu bile değil üstelik..." Konuşmak istiyormuş gibi hal belirttiğinde bunun yanlış olduğu hissine kapılır gibi kendini dizginledi. "Şimdi bakıyorum da telefonu geç açtığı için bile kavga edip küsenler var..."

Kemal Bey'in her zaman bir çizgisinin olduğuna inanırdım. Bir duruşu ve tavrı vardı. Az konuşur ama çok dinlerdi. Sözlerini tartıp biçer öyle konuşurdu. Eşi Fatma Hanım'ı erken yaşlarda kaybetmişti. Oğlunu kendi büyütmüş ve bu yaşa kadar getirerek bir de torun sahibi olmuştu. Bazen Atakan Bey, babasının kaderini yaşadığını söylerdi, Kemal Bey böyle bir şeyi hiç dile getirmese bile aynı şeyi düşündüğünü görebiliyordum.

Olduğum yerde beklemeye devam ederken bu konu üzerine yorum yapmaktan kaçındım zira konuyu kapattığını görebiliyordum. Onunla sohbet etmek kolay değildi. "Acıktınız mı? Size bir şeyler hazırlayayım."

"Acıkmadım," dedi gözlerini pencereden indirirken. "Bence gitmeli ve kalan testlerini çözmelisin."

"Birkaç işim daha kaldı," dediğimde bana baktı. Yaşlı ve yorgun gözlerinde hissedebildiğim hiçbir şey yoktu. O da benim gibiydi, duyguları ruhunu kurak bir bahçeye çevirmişti. "Hâlâ hangi bölümü istediğine karar vermedin değil mi?"

"Hayır," dedim sakince. "Aldığım puana göre bir yerleri tercih edeceğim ya da etmeyeceğim. Ben aslında bu sınava neden girdiğimi bile bilmiyorum. Kardeşimin ısrarları üzerine giriyorum da denebilir çünkü okumak artık benden geçti."

"Kaç yaşındasın ki böyle konuşuyorsun?"

"Yirmi yaşındayım," dedim.

"Yirmi yaşındasın?" dedi kırlaşan kaşlarını yukarı kaldırarak. "Ben üniversiteyi kazandığımda yirmi üç yaşındaydım. Sence de çok çabuk pes etmiyor musun?"

"Hayır," dedim biraz yüksek bir sesle. "Bu pes etmek değil. Ben kendime olan inancımı yitirdim. Evet, bir şeyler yapmaya çabalıyorum, sağ olun siz de bana çok yardımcı oluyorsunuz ama üniversite okuma fikrine sıcak bakamıyorum. İş hayatına erken yaşlarda atıldığım için elimin yeniden kalem tutacak olması kulağıma tuhaf geliyor."

Sanırım ilk kez bu konu hakkında fikirlerimi doğru dürüst ifade edebilmiştim. Kemal Bey, bana uzun uzun bakarken karşısında çaresizce bekledim. "Sana bir şey diyemem aslında," dedi yavaş yavaş konuşurken. "Bir tercih yapman gerektiğine inanıyorsun ama yolun sonundasın. Sınavına neredeyse bir ay kaldı ve böylesi bir ikilem için geç kaldın. Mühim olan kendine inanman, ne konuda olursa olsun. Önce inanmakla başlar her şey."

Sözleri zihnime mantar panoya taktığımız raptiyeler gibi saplanırken kendimi bir boşluğun içinde bulmam zor olmadı. İnancını yitirmiş bir insandan daha yenik kim olabilirdi ki?

"Neyse," dedi sonra beni dalgınlığımdan uyandırarak. "Sen kalan işlerini hallet o halde, ben de biraz istirahat edeyim." Huysuzca kafasını salladı. "Çok yoruluyorum ya sanki böyle."

Onu izledim. Herkesin kendine göre dertleri ve yaşamak zorunda olduğu hayatı vardı. Pelin'in okuldaki gıcık arkadaşı onun için dert, Atakan Bey'in her şeye rağmen hayata tutunması ayrı, Kemal Bey'in tekerlekli sandalyeyle mücadelesi de başkaydı ve ben sadece gözümün önündeki yaşamları örnekleyebilmiştim ama dışarısı binbir türlü seslerin gürültüsünden kavruluyordu.

Salonda daha fazla beklemeden mutfağa girdim ve akşam için salata yapıp tezgâhın üzerine bıraktım. Onlar benden her gün yemek yapmamı istemiyorlardı, bazı günler Atakan Bey'in işleri yoğun oluyordu ve ben müdahale etmek zorunda kalıyordum. Zerre şikâyetim de yoktu aslında.

Saat ikindiyi devirdikten sonra aşağı inmiş birkaç patates soyarak onu kızartmaya başlamıştım. Çayı demledikten sonra dolaptaki birkaç şeyi de sofraya koydum. Alper birazdan gelirdi. Bir süre sonra kızarttığım patatesleri tabağa aldığımda evin kapısı açıldı ve Alper, elinde birkaç poşetle içeri girdi fakat yüzü yere eğikti. Bana bakmadan mutfağa girdi ve elindeki poşetleri yere bırakıp arkasını döndü. "Alper?" diye seslendim ardından. Beni duymazlıktan gelerek kapıyı kapattı ve odasına yürümeye başladı.

Onu takip ettim. "Alper, yüzüme bak!"

Beni duymamaya devam ettiğinde odaya girdi ve kapıyı kapattı fakat kilitlemesine müsaade etmeden kapattığı gibi onu açtım ve içeri hızla girdim. Arkası dönük bir vaziyette, "Üzerimi değiştireceğim, çıkar mısın?" diye sordu. Sesi yorgun geliyordu.

Endişeyle gözlerimi kıstım. "Yüzüme bak, çabuk!"

"Abla, dışarı çık," dediğinde sesimi yükselttim.

"Yüzüme bak önce."

"Abla..."

"Yüzüme bak," diye bağırdığımda derhal bana döndü ve yara bere içinde kalmış bir çehreyle gözlerimin içine bakıp yükseldi. "Baktım, al, hoşuna gitti mi? Rahata erdin mi?"

Şaşkınlıkla aralanan dudaklarımın üzerine kapanan ellerim titremeye başladığında yutkunamadım. "Alper," dedim kesik kesik bir şeyler söylemeye çabalarken. "Ne oldu sana böyle?" diye sordum nefesimi tutmuş gibi.

Gözlerime kurşun gibi bakıyordu. "Kavga ettim."

"Kavga ettin?" diye inanamamış gibi tekrar ettim. "Kiminle? Neden?"

"Sen bana anlatıyor musun ne olduğunu?"

"Bu çok farklı," dediğimde sinirli bir şekilde gülmeye başladı.

"Farklı mı? Baksana bana abla, senden bir farkım kaldı mı benim de? Ne dedim sabah sana, sekiz ayda sekiz yıl büyüdüm ben."

"Özür dilerim," diye fısıldadım gözlerim yeniden dolduğunda. "Böyle olsun istemezdim."

Şakağında kurumuş kan, darmadağın ve tozlanmış beyaz gömleği, dudağındaki patlakla gözlerime bakmaya devam ettikçe kendimden nefret etmeye devam ediyordum. Onu bu hale ben getirmiştim. Ona yalnızlığı miras bırakmıştım yaşayan bir ölüyken. En çok ihtiyacı olduğu kişiydim belki de ama yine de yetememiştim. Kafasını sağa sola sallamaya başlayarak benden uzaklaşmaya başladı. "Böyle olsun istedin abla... Bu yaşadığımız her neyse buna sen sebep oldun ya da kocan olacak o adam..."

"Öyle deme," diye sızlandım ellerimi yüzüne doğru uzatırken. "Ondan nefret etme. Benden nefret et ama ondan etme."

"Neden?" diye sordu hırslı bir şekilde. "Seni bu hale getiren o değil mi?"

Sustum. Alper hiçbir şey bilmiyordu, kimse hiçbir şey bilmiyordu. O gün, o tamirhanede bizi bitiren şeyin nedenini bizden başkası bilmiyordu en azından ben kimseye anlatmamıştım. Anlatamazdım. Ne kendimi ne de onu. Yüzü gözlerimin önüne her geldiğinde kalbime hançer saplanıyordu sanki. O duvar dibine çökmüş dağınık hali... Tüm her şeyi sıfırlamış onu oradan ibaret kılmıştı.

Kafamı sağa sola salladım. "Ondan nefret etme sakın."

"Bana bir sebep söyle o zaman?" diye sordu sert bir sesle. "Bana bir şey söyle ki onu savunmak için bir dalım olsun." Konuşamadım, uzun uzun gözlerine baktığımda yeniden sinirlendi ve güldü. "Diyemezsin işte, diyemiyorsun bak. Kocanı savunamıyorsun." Gözlerini çabucak kapatıp açtı. "Bak hâlâ kocan ama. Ankara'yı bıraktın, yüzüğünü attın ama boşanmadın. Niye? Niye?" diye bağırdı yüzüme yüzüme.

Gözlerimi kapatmadım bilakis bir damlanın o göz çukurumda durması için direndim zira artık yanmak istemiyordum. Devam etti: "Tutun elimden gidiyoruz dedin, bir an için bile nereye, ne oldu diye sormadım ama anlatmanı bekledim. Anlatmadın. Şimdi buradayız, aylardır buradayız. Kim olduğumu unutmak üzereyim biliyor musun abla?"

"Alper, ablacığım," dedim telaşla bir adım daha atarak. "Ben iyiyim."

"Bok iyisin," diye bağırdı kendini benden çekerek. "Görmüyor muyum sanıyorsun ya? Her gece mum ışığında bir şeyler yazdığını, her gün perdeyi kaldırıp dışarıya baktığını, dışarıya niçin baktığını? Ben bu kadar aptal mıyım sence?"

"Alper ben..."

"Sen ne?" dedi sabırsızca. O artık patlama noktasına gelmişti. Haklıydı, bu geçirdiğimiz sancılı sürecin değil yılların birikimiydi belki de. O bana hiçbir zaman kolay kolay bağırıp kalbimi kıracak davranışlar yapmazdı ama onu öyle bir halin içine itmiştim ki artık kalbimi kırsa bile bunu fark edemeyecek kadar körelmişti duygularım. Sözlerine devam etti: "Sen ne abla? Söylesene onu bekliyorum diye hadi, söylesene nerede yaşadığımı bile bilmiyor ama salak gibi gelmesini istiyorum diye..."

Gözlerimi kapattım ve onu dinledim.

"Madem öyle, madem bu kadar özlüyorsun, sen git yanına... Nedir seni bu hale getiren ya, ne?"

Gözlerim kapalı kalmaya devam ederken dudaklarımı titriyordu. Ellerim, kalbim ve bedenim adını koyamadığım bir sallantı içinde kalmıştı. Gerçeklerin yüzüme çarpılması mı canımı sıkmıştı? Yalan söylemiyordu ki o. Haklıydı. Ama... İşte beni bitiren kelime de buydu. Ama...

"Hadi onu geçtim... Peki ya diğerleri? Çetin Abi, Zeynep, Andaç, Aytaç... Onlardan bile bihaberiz. Şebnem?" diye sordu sonra. "Onunla da konuşmuyorsun. Allah aşkına bana bir şey söyle artık, deliriyorum burada kafayı yiyorum."

Gözlerimi açmaya cesaretim yoktu. İsimlerini duyunca kalbimin içinde açtığım boşluğa döküldü ruhları bir bir. Şebnem: kardeşim, en

ücra yalnızlığım. Andaç: benim yüzü gülen tarafım, yaşamanın hakkını veren güzel yürekli kardeşim. Çetin: onun dost bildiği can saydığı Çetin, abim. Zeynep: küçük kız kardeşim. Aytaç: Ah... Onu anlatamam, onu öylece gördükten sonra onunla ilgili hiçbir şey konuşamam.

"Ama diyorsun ki ne halt edersen et, nasılsa buradayız, değil mi?" diye konuştu kendi kendine.

Bu gözlerimi açmama sebep olduğunda kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. "Seni düşünmediğimi, önemsemediğimi nasıl dile getirirsin Alper? Tamam ben bittim, tamam seni de tuttum peşimden getirdim ama yapamazdım anlıyor musun? O şehirde daha fazla nefes alamazdım."

"Burada alıyor musun sanki?"

Beni susturdu ve derin bir nefes alıp daha iradeli bir halde konuşmaya devam etti: "Sorun beni peşinden tutup buralara sürüklemen değil, ben seninle dünyanın öbür ucuna da sorgusuz sualsiz gelirim. Sorun benimle hiçbir şey konuşmaman, kimseyle bir şey konuşmama izin vermemen. Numaralarımızı bile değiştirdik farkında mısın? Ne yaptılar sana da bunlar oldu? Çok mu zor söylemesi?"

"Onlar bana hiçbir şey yapmadı," diye mırıldandım. "Lütfen kafandan teoriler uydurmayı bırak."

"Bunu şimdi söylemen ne kadar yerinde oldu, değil mi?" diye sordu. "Bunca ay kafamda ne teoriler kurdum emin ol bilmek istemezsin."

Ben yaptıklarımın bilincindeydim, evet geriye dönüp bakamıyordum belki ama ne yaptığımı biliyordum. Yalan yanlış bir sürü şey yapmış olabilirim, defalarca kalp kırmış olabilirim belki de ama ya kırılan kalbim? O an, o saniye fevri davrandım belki ve bu belkiler asla yakamı bırakmıyordu kahretsin ki... Belki doğruydu, belki yanlış. O gün orada ne ben ne de o vardı. O tamirhanede bizden başka herkes nefes alıyordu.

Alper, derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. Dağınık ve birbirine karışmış saçlarının hali canımı acıtıyordu. O hiç kavga etmezdi, hiçbir zaman asabi biri olmadı. Buna sebep olan bendim, onu bu vaziyetin içine iten bendim. "Ne oldu o büyük sevdanıza? Daha evleneli birkaç hafta kadar olmuşken ne gibi bir olay o yüzükleri attırıp seni ta buralara kadar sürükledi abla?" Cevap vermediğimde kaşlarını çattı. "Seni aldattı mı yoksa?"

"Hayır," dedim çıkışarak. "O bana ihanet etmez."

Güldü. "O bana ihanet etmez, o bana bunu yapmaz, yok ondan nefret etme." Sinirle soluyarak devam etti: "Ne o zaman? Madem hiçbir şey yapmadı ne halt ediyoruz burada? Neden o orada sen buradasın?" Sonra şüpheyle dudaklarını ıslatıp geri çekti. "Sen mi bir şey yaptın? Adamın üzerine toz kondurmuyorsan ya, toz..."

Kanım çekilir gibi oldu. Zaman öyle bir şeydi ki olaylar soğuduğunda daha mantıklı düşünmemi sağlamıştı. Onu anlamaya çalışmıştım. O an ikimiz de bu ayrılığı kabullenmişiz gibi davransak bile ikimiz de aslında ayrılığın kıyısından köşesinden geçecek kadar akıllı değildik. Aslında ne o haklıydı ne de ben. Beni korumak için ya da adına ne diyorsa, yanına almıştı, üstelik bana yalan söyleyerek. Kimden korumak için söyledi bu yalanları? Babamdan? Kendimden?

Sorun ne biliyor musunuz?

Ben anı günümüze göre değil o güne göre değerlendirmiştim. Niyeti iyi olabilirdi ama ya sapık çıksaydı ya babamdan daha kötü davransaydı ya da başka başka şeylere gebe bıraksaydı ruhumu? Yaşadıklarımızdan sonra onu suçlamam nankörlük değil mi? Evet, anlatsam nankörlük dersiniz ama bilemezsiniz. Ben o yalana inandığım zaman onu tanımıyordum, adını bile birkaç sefer duymuştum... Ona âşık olduktan sonra 'oh iyi ki yalan söylemiş, ne güzel babamdan da kurtuldum' dememi nasıl beklerdi?

Babamla aram hiçbir zaman iyi olmadı kabul ama kabullenmiştim ki bu durumu. İki yüzüm var derdim hep, biri babama gösterdiğim diğeri babamdan gizlediğim. Ben böyle yaşamaya alışmıştım, yaşamak için yaşatmak zorunda olduğum bir kardeşim vardı. Ondan da mı kurtardı beni? Bilmiyordu, beni kurtarmak isterken kimleri karanlıkta bırakmak zorunda kaldığımı bilmiyordu.

Hiçbir zaman inkâr etmedim, onunla hayatımın en güzel günlerini geçirdim ve ondan başkasıyla olamam artık, yapamam bir daha. Bana bir kalp bahşederken benden bir kalp söktüğünü nasıl unutur bu yüreğim? Sardığı yerleri kendi eliyle açıp o yaraları kanattığını nasıl unuturdu yüreğim?

Ya ben sesimi duyuramıyorum ya da insanlar yalnızca bana sağır.

"İkimizin de zamana ihtiyacı var sadece," diyebildim kendimi kandırır gibi zira ona verecek adamakıllı bir kelamım yoktu.

"Sekiz ay?" diye sordu dik dik. "Bu zaman sence hafife alınacak kadar az mı?"

"Değil," dedim burnumdan soluyarak. Gözlerine baktım. "Sana mantıklı bir şeyler söylememi istiyorsun ama söyleyemem çünkü ben bile kendimde mantık göremiyorum artık. Neyin doğru neyin yanlış ol-

duğunu anlayamıyorum, anlıyor musun? Evet seni yalnız bıraktım, evet seni bu hale ben getirdim ama bile isteye değildi hiçbir şey..."

Alper gözlerime uzun uzun bakmaya devam ederken nefesinin sesini duyamamaya başladım, sanırım duyguları askıya alınan tek kişi ben değildim. Omuzlarımı düşürdüm ve ona bir adım kadar yaklaştım. Ellerim yüzüne doğru yeniden havalandığında, "Lütfen benden uzaklaşma," diye fısıldadım.

"Bana gelmeyi deneseydin eğer, bugün bu halde olmazdık," diye konuştuğunda karşımdan çekilerek odadan çıktı. Elim havada kaldığında gözlerim acımaya bu acı kalbime pay olmaya başladı. Birkaç saniye sonra dış kapının sesi sertçe kapandığında irkildim ve yutkunarak kapıya doğru koştum. Kapıyı açtığımda çoktan gitmişti. Telefonuma sarıldım ama açmadı. Akşam olmak üzereydi ve çekip gitmesi hiç iyi olmamıştı. Döneceğini biliyordum lakin böyle bir durumun içine düşmek sakin kalmamı sağlamıyordu.

Telefonu kulağımdan çektiğim gibi mutfağa yürüdüm usul usul. Ocakta kaynayan çaya baktım, sonra patates tabağına... Böylesi bir yalnızlığı sadece ben mi istemiştim sanki? Tüm suç benim miydi? Ben bile kendimi kabullendikten sonra neden anlaşılamıyordum?

Derin bir nefes alıp verdikten sonra telefonu dolabın üzerine bırakıp poşetlerin içindeki malzemeleri yerlerine yerleştirmeye başladım. Ne yemek yemek ne de başka bir şey yapmak istiyordum. Hazırladığım sofrayı hiç dokunmadan kaldırdığımda kapı çalmaya başladı. Sakince mutfaktan çıkıp kapıyı açtığımda Atakan Bey karşımda belirdi. "Buyurun Atakan Bey?" diye karşıladım onu sakince.

"İyi akşamlar," dedi düz bir sesle. "Seni de bu saatte rahatsız ediyorum ama acil bir işim çıktı, şayet ki müsaitsen birkaç saatliğine bize çıkar mısın? Babamı biliyorsun zaten, Pelin yalnız kalmasın."

"Tabii," dedim düşünmeden. "Çıkarım birazdan."

"Sağ olasın," diye ekledi sözlerine. "Umarım rahatsızlık vermemişimdir."

"Estağfurullah," dedim başımı öne eğerek. "Sorun yok."

Atakan Bey fazla vaktimi almadan işine gittiğinde ben de birkaç dakika sonra yukarı çıkmaya başladım. Atakan Bey, yirmi dokuz yaşında bir adamdı. Tanıdığım kimseye benzemiyordu. Nazikti, temiz bir kalbi olduğunu görebiliyordum ve beni anladığını bile hissediyordum bazen çünkü ikimizin de ortak nokta sayabileceğim yönleri vardı. Şükürler olsun ki benim eşim hayattaydı ve bu hayatta kalmam için büyük bir

moraldi. Onu görmesem bile yaşadığını ve hâlâ birkaç şehir uzakta olduğunu bilmek bile iyi hissettiriyordu. Saçmalıyor olabilirdim ama ona gidememek, en az onu terk etmek kadar zordu.

Atakan Bey'in emanet ettiği anahtarla kapıyı aralayıp içeri girdim. Perdeler çoktan çekilmiş ve ay gökyüzündeki yerini hepten almıştı. Kemal Bey'i ortalarda göremediğimde salona baktım ve onu televizyon karşısında uyurken gördüm. Kumandası kucağında kalmış, öylece gözlerini kapatıvermişti. Biraz çekingen bir halde yanına yürüyerek kumandayı kucağından aldım ve tam televizyonu kapatacağım zaman sesiyle irkildim.

"Uyumuyordum," dedi tok ve yaşının ağırlaştırmış oldu ses tonuyla.

"Uyudunuz sanmıştım," diyebildim kumandayı indirirken. "Kusura bakmayın."

Derin bir nefes alıp verdiğinde gözlüklerini indirerek boynunda asılı kalmasını sağladı. Bana uzun uzadıya bakmaya başladığında kendimi tuhaf hissetmem son derece normaldi. "Atakan seni bu saate buraya Pelin'e ve bana bakıcılık edesin diye mi gönderdi?" diye sordu düz bir sesle.

"Anlamadım?" diye tepki verdim ilk olarak sonra hemen durumu toparlamaya çalıştım. "Ha, yok. Pelin'in derslerine yardım edeceğim."

Kemal Bey, gözlerini gözlerimden çevirip televizyonu hedef alırken, "Peki," dedi. Sanırım o bile bu uydurmacaya inanmamıştı ve herhangi bir kabalıktan kaçarak tavrını korumayı başarmıştı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve elimdeki kumandayı ona uzatarak, "Ben Pelin'e bir bakayım. Bir isteğiniz olursa lütfen seslenin," dedim.

Kemal Bey olumsuz bir tepki vermezken Pelin'in yanına gittim. Odasına kapıyı tıklatarak girerken onu çalışma masasında resim yaparken buldum. Beni görür görmez sırıtarak yerinde zıpladı. "Aymira ablaaa!" diye uzattı son harfleri. Ona sarıldım ve saçlarından öptüm. "Nasılsın?" diye sordum.

"İyiyim, resim yapıyorum," deyip ellerini yüzümde gezindirdi. "Sen nasılsın?"

Gülümsedim. "Ben de iyiyim."

"Sen hep iyi ol," diye konuştuğunda minik elleri ve tatlı ses tonuna sarılmak istedim. Onunla aramızdaki bağ çok farklıydı. Çocuklarla aram pek iyi değildi zira çocuklarla büyüyen biri olmamıştım hiç ama Pelin benim en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştu bile.

Gözlerimi kapatıp derin bir iç çektiğimde onunla çalışma masasına oturduk. Sıra sıra masanın üzerine dizdiği boya kalemlerine bakıp, "Sen de resim yapmayı sever miydin?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Pek değil."

"Niye ki?" diye sordu eline kırmızı renkli bir boya kalemi alırken.

"Bilmem," dedim onu izlerken. "Pek beceremiyorum sanırım."

Pelin, elindeki boyayı beyaz kâğıda sürmeye başladığında, "Neler çizdin?" diye sordum.

Aslında çizdiği resimde bir şeyler görebiliyordum ama bunu ona sormak istemiştim. Minik parmağını çizdiği kadın ve erkek resmine götürdü. "Bu annem, bu da babam," dedi tertemiz bir kalp ile. "Kendimi de çizeceğim birazdan."

Duraksadım. Gözlerim onun saf ve masum yüzüne kaydığında bu kadar güçlü bir çocuk olması beni her defasında kendimden utandırıyordu. İrkildi ve elindeki kalemi bırakarak sandalyesinden indi. "Aa," dedi çantasına giderken. "Bir de bu vardı."

Kaşlarımı çatıp merakla ne yaptığını izlemeye başladığımda elinde orta boy büyüklüğünde resim defteriyle sandalyesine oturdu ve hevesli hevesli defterin sayfalarını karıştırmaya başladı. Birkaç yaprak sonra duraksayarak kâğıdı önüme bıraktı. "İşte," dedi gülümseyerek. "Bu da sen ve eşin."

Kâğıda baktığımda bir kadın ve bir erkek çizimi gördüm. El ele tutuşuyorlardı ve gökte bir ay vardı. Resmi ellerim titreye titreye kavradığımda gözlerim doldu. Pelin, oturduğu yerde biraz toparlanarak resme baktı. "Beğendin mi? Bugün sizi çizmek istedim. Nasıl bir eşin olduğunu anlattığın kadar biliyorum ama zaten çöp adam gibi çizebildim sizi. Gökteki ay güzel ama değil mi?" diye sorduğunda kafamı aşağı yukarı salladım.

"Güzel."

Pelin konuşmaya devam etti: "Şey, buraya da bebek resmi çizeyim mi?"

Afalladım. Gözlerimin içinde birikmiş gözyaşları akmadan yüzümü Pelin'e çevirdim. Kalbim her geçen saniye sıkışmaya devam ediyordu. Pelin, "Bebeğin olsun ister miydin Aymira abla?" diye sordu.

"İsterdim," diye fısıldadım.

"O?" diye sordu. "O da ister miydi?"

Gözlerimin ucunda siper etmişti kendini gözyaşlarım. *Akma, akma sakın diye yalvarsam bu kadar kötü hissetmezdim belki de.*

"Abla?" diye sordu Pelin, beni dürterek. İrkildim ve sanki bir rüyadan uyanıyormuşçasına gözlerimi araladım. "İyi misin?" diye de sorusunun devamını getirdi.

"Hı-hım," dedim geçiştirerek. "İyiyim."

"Beğenmedin mi resmi?" diye sorarken yüzüne hazan yaprakları savruluyordu.

"Hayır," dedim kısık sesimle. "Çok beğendim." Sonra gülümseyerek fısıldadım: "Bu bende kalabilir mi?"

"Olur," dedi gözlerinin içi parlarken. "İleride eşine gösterirsin belki. O da beğenir mi?"

"Beğenir," dedim ellerimle güzel saçlarını okşarken. "O önem verir böyle şeylere."

"Bana," dedi küçük gözlerini kırpıp açarken. "Biraz onu anlatır mısın? Mesela fotoğrafı var mı?"

"Var," dedim. "Ama yanımda değil."

"Bir gün gösterir misin?"

"Bilmem," dedim dalgın dalgın. "Aslında aylardır o fotoğrafa bakmıyorum bile. Sana göstermek iyi gelmeyecek bana."

"Neden? Onu özlediğin için mi?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Onu çok özlediğim için."

"İnsanlar birbirini özlediğinde neden sarılmazlar ki?" diye sordu sonra. "Ben büyümüş de küçülmüş gibi mi konuşuyorum?"

"Hayır," dedim dalgınlığımı dağıtmadan gülümserken. "Sen çok iyi konuşuyorsun. Bu halinle bile bana örnek oluyorsun Pelin."

Biriyle konuşmak yahut dertleşmek için beden yaşı değil zihin yaşının mühimi vardı. O daha altı yaşlarında bir kız çocuğuydu ama öyle güzel konuşuyordu ki insanın sabaha kadar oturup dinleyesi geliyordu.

Pelin, "Babam da bazen böyle diyor," derken gülmeye başladı. "Ama ben büyümek istemiyorum. Büyüyünce mutsuz oluruz, değil mi?"

"Ben öyle mi görünüyorum?" diye sordum sanki bilmiyormuşum gibi. Pelin'in gülümsemesi azar azar dinmeye başlarken derin bir soluk alıp verdi. "Sadece sen değil ki. Babam da mutsuz. Annemi özlediğini biliyorum. Ben de annemi özlüyorum."

Minik kalbinde taşıdığı bu saf sevgisine kayıtsız kalamadan ayaklandım ve ona sarıldım. "Güzelim benim," dedim içime içime çekerken kokusunu. O tanıdığım en güçlü çocuktu.

Aradan birkaç saat geçerken iyiden iyiye geceye yaklaştığımızı fark ettim. Pelin'i yatağına yatırdıktan sonra uyuyana kadar başında bekle-

dim. O uyuduktan sonra yatağının başucundaki gece lambasını açıp odasından çıktım. Saat ona yaklaşıyordu fakat bu geç bir saatti benim için. Üstelik Alper, onca aramalarıma rağmen hâlâ geri dönmemiş, beni bir hayli telaşta bırakmıştı.

Koridora çıktığımda Kemal Bey'in odasına doğru ilerlediğini gördüm. Onu görünce duraksadım ve başımı öne eğip, "İyi geceler," dedim. "Atakan Bey gelene kadar bekleyeceğim biraz daha. Benden bir isteğiniz var mıydı?"

"Yarın testlerini getir, cevaplarını kontrol edelim," diye konuştu sakince.

"Peki," dedim tavrımı korurken. "Yeniden iyi geceler."

Kemal Bey, bir şey söylemeyip yanımdan geçerken odasına girdi ve tam o esnada evin kapısı açıldı. Başımı kaldırıp kapıya baktığımda içeri girenin Atakan Bey olduğunu gördüm. Anahtarını kapıdan çıkardı ve içeri girer girmez elindeki ceketi kapının karşısında duran askılığa astı. Sonra da bana dönüp, "Hâlâ burada mıydın?" diye sordu.

"Pelin yeni uyudu, Kemal Bey de az önce odasına girdi," dedim. "Siz yokken onları yalnız bırakmak istemedim açıkçası."

"İyi etmişsin," dedi nazik bir şekilde. "Sana da zahmet oldu."

"Ne demek," dedim kısık sesimle. Sonra birkaç adım ileri attım. "Müsaadenizle ben eve gideyim artık." Başımı kaldırmadan Atakan Bey'in yanından geçtim ve buradan ayrılarak eve indim.

Evin kapısını açtım ve koridorun ışığını yakarak, "Alper?" diye seslendim. Ses yoktu. "Alper geldin mi?" diye ses ettim bir sefer daha. Gelmediğini biliyordum fakat bir umut bunun tersi çıksın istiyordum. Kapıyı kapattım ve odasına gittim. Yatağı boştu. Oda bıraktığımız gibiydi. Gözlerimi kapattım ve telefonuma sarılarak onu aradım.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşılamıyor.

"Neredesin Alper, neredesin?" diye bakındım sağıma soluma. Ellerimi saçlarıma götürdüm ve çaresizce yatağına oturdum. Odasına baktım, çalışma masasına... O değişmemişti, onu bu hale ben getirmiştim. Derslerindeki başarı devam ediyordu, soğukkanlı ya da kendinden oluşu da öyle ama diğer duyguları belli bir değişimin noktasına dokunmuştu. Tek sorumlu bendim, yaşadığımız her şeyin sebebi bendim.

Ne kadar süre burada böylece oturdum bilmiyorum. Gözlerimi açıp başımı yastığından kaldırdığımda ellerimi boynuma götürdüm ve orayı ovmaya başladım. Tutulmuştu. Bir vakit orayı ovduktan sonra gözlerimi irileştirdim ve acele ederek telefonuma baktım. Saat neredeyse on iki olmak üzereydi ve Alper hâlâ gelmemişti. Oturduğum yerden kalktım ve bir yandan onu arayıp, diğer yandan üzerime bir hırka giyerek evden ayrıldım.

Telefonu hâlâ kapalıydı.

Apartmandan dışarı çıktığımda soğuk bir havayla karşılaştım. Hırkamın önünü sıkıca kapattıktan sonra kollarımı göğsümde birleştirip sağıma ve soluma bakınmaya başladım. Buraları çok iyi tanımıyordum ve nereye gideceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Şansımı aşağı yoldan kullanarak yürümeye başladım. Gecenin ve sokakların ıssızlığı içimi ürpertse de kardeşimi bulmak zorundaydım.

Temkinli bir halde yürümeye devam ediyor, diğer yandan sağıma ve soluma bakınmayı da ihmal etmiyordum. Sokağın uzunluğu bir türlü bitmek bilmezken çöp kenarlarında gezinen köpeklere görünmemeye çalıştım. Dakikalar sonra meydana ulaştığımda ışığın daha fazla olması içimi bir nebze de olsa feraha erdirmişti. Dudaklarımı ıslattım ve sağıma soluma bakınmaya devam ettim.

Çaprazıma düşen yerdeki parka baktım. Oraya yürüdüm ve hemen salıncağın arkasında duran büyük meşe ağacına baktım. Onu gördüm. O meşe ağacının altında bankın üzerine öylece oturmuş, önündeki boş salıncağa bakıyordu. Elimi göğsümün üzerine koydum ve derin bir nefes alıp daha fazla beklemeden koşar adımlarla yanına gittim. Ona sarıldım hızla. "Alper," dedim nefes nefese. "Beni delirtecek misin? Neden bunu yapıyorsun?"

Ona sarıldığımda sırtımda bulmaya alışkın olduğum kollarını hissedemedim. Bunu sorun etmekten uzaklaşarak gözlerimi kapattım ve kollarımı bedeninden çektim.

Gözlerini bir an olsun bile önümüzde duran salıncaktan ayırmıyordu. Onu izlemeye başladım. Yüzündeki yara ve kan lekeleri hâlâ oradaydı. Ütüsü bozulmaya yakın beyaz gömleğinin yakaları en az bizim kadar yıpranmış görünüyordu.

"Hiç salıncakta sallandın mı?" diye sordu buz gibi sesle, zaten soğumuş havayı soğuturken. Gözlerim yüzünden ayrılırken gözlerinin değdiği yere ilişti irislerim. "Ya da hiç doya doya parkta oynadın mı?"

"Hayır," dedim düz bir sesle.

"Bunları yaşamak ister miydin?"

"Hayır."

"İsterdin," diye tersledi beni lakin ses tonu ve duruşundan gram azalmadı yoktu. "Her çocuk ister."

"Ben istemedim," diye devam ettim onun aksine. "Parkları sevmem, oyuncakları da sevmem. Biliyorsun sanıyordum."

"Bilmiyordum," dedi ses tonu kısılırken. "Seninle ilgili bildiğim şeyler bir elin beş parmağını geçmez."

"O kadar değil," dedim kötü hissetmemize müsaade etmeden. "Beni tanıyorsun Alper. Lütfen kendine ve bize bunu yapmayı bırak. Seninle uzun uzun konuşmak her zaman çok zor oldu biliyorsun ama şimdi..."

"Şimdi hepten zor," dedi sözlerimi devralarak. "Konuşmak sadece bize zor."

Haklıydı. Onu haksız olduğu bir konu için yargılayamazdım. Benim bazı şeyler için cesaretim yoktu onun da beni anlamak için sağduyusu. Biz bu sene kardeş olmadık, biz on yedi yıldır kardeşiz. On yedi yıla kaç ânı sığdırdık diye sorsam beş tanesini sayamazdık. Ne büyük bir kırgınlık bu, ne tarifsiz bir acı.

"Alper," dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. Üşüyordum biraz. "Neyin var?"

Güldü. Soğuk bir parça bulaşmıştı dudağının kenarını çünkü bu tebessüm ikimizi de üşütmüştü. "Bunu benim sana sormam gerekiyor, zaten her gün soruyorum ama sonuç sıfır."

"Ben sana soruyorum," dedim tok bir sesle. "Okulda bir sıkıntı mı yaşıyorsun? Alışamadın mı?"

"Hiçbir şeyim yok," dedi geçiştirerek. "Ben artık büyüdüm. Ben cidden eşek kadar adam oldum lütfen bana çocuk muamelesi yapma."

Kendimi geri çekerek gözlerimi yeniden yüzüne odakladım. "Sana çocuk muamelesi yapmıyorum," dedim. "Ben senin ablanım ve haliyle neyin var ne olup bitiyor merak ediyorum. Sence de aşırı normal bir durum değil mi?"

Omzunu silkti. "Aylardır o normal dediğin şeyin ucundan kulağından geçebiliyor muyuz acaba?" Derin bir nefes aldı ve nihayet gözlerini salıncaktan ayırıp çevresine bakınmaya başladı. "Bir uyandım başka bir şehirdeyiz, bir daha uyandım başka bir okuldayım. Zamana ayak uydurmak sandığın kadar kolay değil."

"Bunu senden daha iyi biliyorum," diye itiraf ettim. Zamanın bazı şeyler için ilaç değil de saf bir zehir olduğunu, fazlasının ise o zehir sonucunda mezara ışık tuttuğunu çok iyi biliyordum. "Belki de mühim olan zamana uymak değil zamanı yaşamaktır."

"Senin yapamadığın gibi yani."

"Alper, şunu yapma artık," diye yükseldim. "Ne zaman olayları aşmaya çalışsam buna mâni oluyorsun. Ne zaman seni anlamaya çalışsam benden kaçıyorsun. Evet, sana hiçbir şey anlatmıyorum çünkü bilmen gerekmiyor. Buradayız, yanımdasın." *Ne acımasızca bir konuşmaydı bu böyle. Kendim ve o iyi hissetsin diye ardımda bıraktıklarımı nasıl hiçe saymıştım? Kamer ne haldeydi, neler yapıyordu bilmiyordum.*

Koskoca sekiz ayda haberini üç ya da dört kez alabilmiştim. Zeynep ile konuşarak. Bir tek onunla konuşuyordum, Şebnem'le bile iletişimim yoktu. Haksızdım ama böyle olması gerektiğine inanıyordum. Araya zaman girince her şeyden uzaklaşır olmuştum. Karşılarına çıkmaya cesaretim yoktu. Neler olup bittiğini bile doğru düzgün bilmiyordum bile.

"Bu kadar yani?" dedi hayretle gülerken. "Senin tek ailen ben değilim abla, unuttun mu? Senin bir kocan var, uzun zamandır görmediğin bir eşin."

Özleminden yüreğimi hiçe saydığım güzel sevgilim.

"Peki ya diğerleri? Aytaç?" diye sordu. "Ondan haberin var mı? Çocuk katil oldu belki de." Yaşanılanlar gözlerimin önüne geldikçe, o ânı hatırladıkça içim ekşiyordu. Ürperiyordum. Kendimi kaybetmiş gibiydim, sağlıklı düşünemiyordum bile. O caddenin çıkışına doğru yürürken bile nereye gittiğimi, nereden gittiğimi bilmiyordum.

"Katil olmadı," dedim gözlerimi önümdeki salıncağa sabitleyerek. "Mahir yaşıyor."

"Mahir," dedi Alper şüpheli bir sesle. "Onun kardeşiydi, değil mi?"

"Evet."

"Ne oldu da Aytaç onu öldürmek istedi?"

Cevap veremedim. Bu soru işaretlerinin hepsi beni o güne yeniden götürmüştü. Mahir'in itirafları, bizim ayrılığımız ve o silahın patlayışı. Her şey o kadar üst üste gelmişti ki sağlık ve psikolojinin adamakıllı uğramadığı tek yer o tamirhaneydi.

"Bu özel bir mesele," dedim. "Aytaç'ın sana bile anlatamayacağım meseleleri var. Aslında birçoğumuz biliyoruz," deyip iç çekerek fısıldadım: "Gerçi yanlış biliyormuşuz ama..."

"O nerede?" diye sordu Aytaç'ı kast ederek.

"Hapishanede," deyiverdim. Ne kadar başka hayatlara savrulmuştuk biz böyle. İşte bahsettiğim şey de buydu zaten. Arkama dönüp bakmaya

korkuyordum, korkuyordum çünkü bir daha kimseyi eski yerinde bulacağımı sanmıyordum.

Alper bana baktı. "Peki, sen bunları nereden biliyorsun?"

"Zeynep ile iki ayda bir konuşuyorum," dediğimde güldü.

"Seni anlamak hiç bu kadar zor olmamıştı. Hiç."

"Beni anlamanı istemiyorum çünkü ben bile kendimi anlamıyorum," diye mırıldandım kendi kendime. "Yaşanmalıydı ve yaşandı. Yaşanacağı varmış."

"Yaşanacaksa er ya da geç yaşanıyor zaten," dedi kafasını öne eğerken. Tam bu saniye bana bir adım attığını hissettim. Bilmiyorum, onun benden uzaklaşmasına dayanamıyordum. Kendimi bile mesafe koymuşken onun benden kaçmasını istemiyordum.

Çünkü benden başka kimsesi yoktu.

Elimi kaldırdım ve omzuna dokunmak istedim fakat beni sesiyle durdurdu. "Birkaç gün sonra Ankara'ya gideceğim."

"Neden?" diye sorabildim zar zor.

Kafasını kaldırdı ve gülümsedi. "Görmem gereken biri var."

"Kim?"

Gözlerini kapattığında havada kalmış elimi indirdim. Derin bir nefes aldı ve gözlerini açarak gözlerime baktı. Dudaklarını aralarken gülümsemeye devam etti: "Şirin."

"Şirin?" diye kaldırdım kaşlarımı yukarı doğru.

"Abla," dedi vakit kaybetmeden. Sabırsızca onu dinlemeye başladığımda bakışlarını kaçırdı ve mırıldandı: "Ben âşık oldum."

Âşık olmak... Bu hayatta bir insanın bir insana yapabileceği en büyük kötülük, en büyük yenilgi ve en büyük vurgun. İyi bir şey olmuş olsaydı kalpler birbirini tüketmezdi, iyi bir şey olmuş olsaydı o olmadan yaşanamayacak halde olmazdım belki de ama ben öyle salağım ki bin sefer âşık olma hakkım olsa bin sefer yine ona âşık olurdum.

Çünkü ona yenilmeyi seviyorum. Bana yenilmesine düşkünüm. Ne o beni ne ben onu çektik aşağı doğru. Ne o siyahtı ne de ben siyaha karışan bir beyaz. İkimizin rengi de aynıydı. İkimiz de aynı yerden akmış, aynı yerden kabuk bağlamıştık. Bize zıt olmayı yakıştıramıyordum, onun bir uçta benim diğer uçta durmamı hazmedemiyordum.

"Âşık oldun?" diye sordum sakince. Bakışlarını hâlâ benden kaçırıyordu. Kafamı sağa sola salladım. "İyi halt ettin."

Afalladı ve gözlerime baktı. "Ha?"

Ona söylediğim şey aslında bir yanıltmacaydı ama yine de sözümde haklılık payı da vardı. Gülümsemeye başladığımda neler olup bittiğine anlam vermeye çalıştı. "Büyüdün ve âşık oldun?" diye sordum kendi kendime konuşur gibi. "Allah Allah."

"Oldum, ne yapayım, elimde mi sanki?"

"İyi tamam, bir şey demiyorum," dedim gülümsemeye devam ederek. "Şirin seni bu halde görmesin. Önce bir toparlan sonra gidersin."

"Toparlarım, dert değil," derken önüne döndü ve başını yeniden eğdi. Dayanamadım ve koluna girerek başımı omzuna koydum. İtiraz etmedi, aksi bir tepki de vermedi. "Âşık oldun demek..."

"Abla tamam," dedi utanır gibi.

"Hayır, tamam değil," dedim üzerine gitmek isteyerek. "Şirin'i tanımam gerekiyor demek ki."

"Ankara'ya gelmen gerekiyor," dediğinde sustum. Gülümseyen gözlerim ve dudaklarım yeniden hüznün kapısında şafak tutmaya başladığında, şafak sökecek diye nöbet tuttuğum o ışıklı yollara baktım.

Ve o yolda, o yoktu.

Ben de yoktum.

Biz vardık ya da buna inandık.

2. Bölüm

Yalnızlık

Yürüyorum...

Adımın başladığı, hikâyemin yarım kaldığı bu caddenin yolunda yürüyorum. Üzerimde kırık beyaz renginde bol bir elbise, ayaklarım ise tüm çıplaklığıyla kuru ve soğuk asfaltın üzerinde geziniyor. Elimde bir adet kurumuş kırmızı gül ile ilerliyor adımlarım. Sağıma soluma bakınıyorum, ürkek bakışlarımla selamlıyorum caddeyi. Gecenin misafirperverliği sarılıyor sonra kollarıma ve beni sarmalayıp öne doğru çektikçe çekiyor. Kanım inliyor damarlarımda gezindikçe, peşinden gidiyorum.

Kararmış bulutların feryadını işitiyorum, ruhumun dibine vurmuş yosunlar gibi. Öylesine bulanık, öylesine net. Derin bir nefes alıyorum, lakin daralıyor boğazım vazgeçiyorum. Usul usul yürüyorum yolun ortasında, gözlerim bir büyüyüp bir küçülüyor etrafı süzerken. Koskoca şehirde tek başıma kalmış gibi hissediyorum, kalbim soğuktan nasır tutmuşçasına titriyor fakat idare etmeye çalışıyorum.

Devam ediyorum gideceğim yere doğru; evet, nereye gittiğimi biliyorum belki de sırf bu yüzden çekiyorum bunca sanrıyı, sancıyı.

Köşe başına ulaştığımda gözlerimi kapatıyorum ve olduğum yerde bedenimi hareket ettirmeden başımı hafifçe arkaya çeviriyorum. Görebildiğim tek şey karanlık bir girdap oluyor ama oraya yutulmuyor oradan doğuyorum. Dudaklarım titrerken göğsümün kanatlarına taktığım pelerinimi giyiniyorum, kalbim ısınsın ve atsın artık diye.

Giyiniyorum ama attığını hissedemiyorum.

Kalbim avuçlarımın arasında kaybolurmuşçasına ruhumda bir yerlerde kendini saklayacak yer bulduğunda gözlerimi o girdaptan çekiyor ve önüme dönüyorum. Ayaklarım yeniden hareket ettiğinde birkaç küçük taşın üzerine bastığımı hissediyorum ama bu beni durdurmuyor, devam etmemi sağlıyor. Sağ elimde tuttuğum kurumuş gülün sapını istemsizce sıkıyor ve gözlerimi kırpmadan ilerlememi sürdürüyorum.

Az sonra patlamış sokak lambasının yanından geçiyorum, gözlerimi semaya çeviriyorum ve gökteki ayı, kameri görüyorum.

Gülümsüyorum.

Bu yaşadığımı hissettiriyor.

Gülünce kısılan göz kenarlarımda bir ıslaklık hissettiğim vakit birinin sesiyle duraksıyorum.

Karşımda beş yaşlarında minik bir oğlan çocuğu beliriveriyor. Kara yağız, minik bir suratla gözlerimin içine bakıp elindeki bir adet mendili uzatıp, "Senin için," diyor.

Uzattığı mendili alıp başımı öne eğiyorum. Kalbimde minik bir yumruk dövünüyor, nedenini bilemiyorum. Burnumu çektiğim sıra omuzlarımdan aşağı sarkan saçlarımı geriye atıyorum. Oğlan çocuğu bana bir adım atıyor ve elimde tuttuğum kurumuş güle dokunuyor, irkiliyorum. "Sulamadığın için mi öldü?" diye soruyor.

Nefes alamıyorum.

Sevmediğim için mi öldüm, yoksa sevilmediğimi düşündüğüm için mi yaşamıyorum?

"Hayır," diye fısıldıyorum, günler sonra ilk defa konuştuğumu fark ediyor gibi. Sesim çatlamış buz tanelerini andırıyor. Kurak ve soğuk. Ekliyorum: "Çok suladığım için belki de."

Bir güle, bir bana bakıyor çocuk. Gülümsüyorum. Bu karanlıkta ve koca caddede ikimizden başka kimsenin olmadığını görebiliyorum. Terk edilmiş bir rıhtımın ortasında soluk alan iki can biliyor kendim. Ellerini gülün yapraklarından çekerken bir adım geriye itiyor küçük bedenini. Kaşlarımı çatıyorum. "Sen kimsin?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor.

Zeytini andıran gözleriyle iri iri bakıyor irislerime ama cevap vermemekte ısrarcı davranıyor. Rutubetin kol gezdiği çevrede yolunu kaybetmiş birine de benzemiyor ama merak ediyorum. "Ben Aymira," diye uzatıyorum elimi tanışmak için.

Uzak uzak bakmaya başlıyor, bozuntuya vermiyorum. Havada kalan elim ellerini kavrayana kadar sabırlı davransa da tutacak gibi durmuyor. Gözleri kısılıyor ve kafasını usul usul iki yana sallamaya başlıyor. "Neden geldin?" diye soruyor. "Niye buradasın?"

Elim buz tutmuşçasına kaskatı kesilirken gözlerim irileşiyor. Beni tanıdığını anlıyorum. Ekliyor: "Gelmemeliydin," diyor düz bir sesle fakat ürkütüyor. Yutkunamıyorum. Elimi yavaşça indiriyorum ve mesafeli bir vaziyette bana doğrulttuğu bakışlarına şahit oluyorum. "Beni tanıyorsun," diyorum kendi kendime konuşur gibi. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Herkes çok acıyor," diyor kısık sesiyle. "Neden geldin?"

Düşünemiyorum ama anlıyorum. Verecek bir cevabım olmadığı için susmayı deniyorum. Devam ediyor: "Oraya," diyor, nereye gideceğimi biliyor gibi. "Oraya gitme sakın çünkü kimse bıraktığın gibi değil."

Kalbimin içine doluşuyor tüm kasvetler, koskoca şehirde kapana sıkışmış gibi hissediyorum. Dudaklarımı aralamaya çalıştığımda bunu başaramıyorum. Çocuk, adımlarını geriye doğru atmaya devam ediyor, onu izliyorum. "Git," diyor kısık sesiyle. "Çok acıttın, şimdi gidersen eğer... Çok acırsın."

Bakışlarımdaki o kırılgan fakat ürkek yapı giderek artıyor. Bir rüzgâr esiyor sol yanıma doğru, saçlarım karışıyor bedenime, dolanıyor ruhumun çevresinde ve ben üşüyorum. Elbisemin etekleri hareketleniyor, elimde tuttuğum kurumuş gül yaprağının kokusu ulaşıyor burnuma. Acı bir şekeri andırıyor kokusu, çürümüş, kavanoza doldurduğum toprağa benziyor. Yine üşüyorum.

Rüzgârın geldiği yöne baktığımda ilerisini göremediğim bir çukur seziyorum. Havanın karanlık olmasından mıdır, yoksa o karanlığın beni yutacak kadar büyük olmasından mıdır, bilemiyorum ama korkuyorum. Gözlerimi dahi kesebilecek bu rüzgâra direniyorum. Kaldırım kenarına atılmış boş şişelerin sesini işitiyorum, rüzgâr onları cadde boyunca sürüklüyor.

Birkaç dakika sonra rüzgâr caddeyi terk ediyor ve derin bir nefes alıyorum. Önüme döndüğüm vakit az önceki çocuğu göremiyorum. Kaşlarımı çatıyor ve etrafıma bakınıyorum lakin onu bulamıyorum. Elimdeki mendile ve çıplak ayaklarıma bakıyorum. Devam etmem gerektiğine inanıyor ve ilerliyorum.

Çok değil, belki de beş dakika sonra duraksıyorum. Göğsüm sıkışıyor, kalbime giden damarlar tıkanmış gibi hissediyorum. Elimi göğsümün üzerine koyduğumda önünde durduğum eve bakıyorum.

Bir zamanlar içinde yaşadığım, hayat bulduğum, hayatımı bulduğum evin önünde duruyorum.

Korkuyla irileşiyor gözlerim, adım atmaya korkuyorum. Ellerimi sıktığımda gülün sapındaki dikenin avucuma battığını hissediyorum. Canımın yanmadığını fark ediyorum ve ellerimi sıkmaya devam ediyorum. Ta ki ayaklarıma damlayan soğuk birkaç kanı görene kadar. Başımı öne eğdiğimde elbisemin de bundan nasiplendiğini görüyorum. Ellerimi serbest bırakıp aşağı doğru salıyorum. Onu ve kendimi özgür bırakıyorum.

Evin kapısına bakıyor ve gülümsüyorum. Az sonra o kapı açıldığında ona kavuşacağımı düşünüyorum. Beni beklediğini biliyorum, beni özlediğini biliyorum, beni hâlâ, en az onu sevdiğim kadar sevdiğini biliyorum.

Nefesimi tuta tuta kapıya yaklaşıyorum, asla geri adım atmadan yürümeye devam ediyorum. Elimle kapıyı ittiğimde kapının açık olduğunu anlıyorum. Bir adım yükseliyor ve içeri giriyorum. İçerisinin dışarıya göre daha aydınlık olduğunu görüyorum ama yine de ışığın, eskimiş bir gece lambasının etrafa yaydığı o saflık kadar az bir miktarda olduğunu fark ediyorum. Ellerimi önümde birleştirerek yürümeye devam ediyorum. Sağıma baktığımda mutfağı görüyorum, gülümsüyorum. Hemen önünde duran o yemek masasına bakıyor ve gülümsememin gittikçe büyüdüğüne şahit oluyorum. Anılarımızı hatırlıyorum, onlarla ve onunla yaptığımız o keyifli kahvaltıları...

Gülüşüm silinmeden yüzümden, soluma bakıyorum. Salonu görüyorum, birkaç koltuk ve televizyonun varlığına denk geliyorum. Hemen arkada bir yatak görüyorum, Çetin'in yatağı olduğunu anlıyorum. Hatırlıyorum. Başımı çeviriyorum yukarı doğru ve odanın içinde gezindiriyorum bakışlarımı. Deliler gibi özlediğimi bir sefer daha idrak ediyorum. Burayı hiç hak etmediğimi de.

Başımı öne indirdiğimde hemen karşımda duran merdivenlere bakıyorum. Yukarı doğru uzanan o merdivenlerle selamlaşıyorum. Kalbim hiç olmadığı kadar sıkışıyor ve buna bir çare bulamıyorum. Kurumuş dudaklarımı aralayarak oraya doğru gidiyorum. Evin içinde kimse olmadığını biliyorum ama onu orada, yatak odamızda bulacağımı hissediyorum.

Yürüyorum ağır ağır. Hasretim bileklerime sarılmış bir zehirli sarmaşık gibi zorluyor daha hızlısı için, adımlarımı ona uyduruyorum. Merdivene çıkıyorum ve ağır ağır basamaklara basıyorum. Her geçen saniye tekliyor kalbim ve ben buna direnemiyorum. Birkaç saniye sonra basamaklar bitiyor ve ben nihayetinde yatak odamızın önünde duruyorum.

Kalp atışlarımın sesini işittiğim kadar içeride nefes alıp veren ruhun varlığını hissediyorum. Gözlerimi kapatıyor ve gülümsüyorum. Bekletmek

istemiyor ve kapıyı sakince aralıyorum. İrislerimin süzgecine takılan ilk şey ay ışığının yere vurduğu parıltısı oluyor. Gülümsemeye devam ediyor ve kapıyı biraz daha aralıyorum. Sonra aniden duruyorum.

Onu görüyorum, kanlar içindeki bedenini...

Çığlık atıyorum fakat herkes sağır, herkes ölü...

Çok acırsın... *Acıyorum.*

Dev bir korkuyla gözlerimi açtığımda nefes nefese başımı kaldırdım ve hızlı hızlı inip kalkan göğsüme tanık oldum. Saçlarım terlemiş ve şakaklarıma yapışmıştı. Kurumuş dudaklarımın arasından çıkan tek şey soğuk nefesimdi. Dehşetle önümdeki duvara bakarken ellerimle saçlarımı geriye iterek gözlerimi kapattım, o esnada elimin acıdığını fark ettim ve hızla onu saçımdan çekip avucumun içine baktım.

İrileşen gözlerim avuç içimde birkaç tırnak izi gördüğünde kaşlarımı çattım. Bu mümkün olabilir miydi? Hızla üzerimdeki pikeyi ittirdim ve kıyafetlerime baktım. Üzerimde bir tişört ve eşofmandan başka bir şey yoktu. Derin derin nefesler almayı bırakmadan yutkunmaya başladım.

Bu bir kâbustu.

Nefesimin düzene girmesini bekleyerek pikeyi üzerimden iyice ittim ve ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Diz kapaklarıma uzanan eşofmanımın paçalarını aşağı indirdikten sonra ellerimi iki yana koyarak gözlerimi kapattım. "Kâbustu, sadece bir kâbustu..."

Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatıp gözlerimi açtım ve yere bakmaya başladım. Güneş ışığı yeni yeni içeri sızıyordu. Saate baktığımda henüz altıya geldiğini gördüm. Zaten geç saatlerde uyuyordum ve iyice uyku düzenim bozulmuştu.

Usul usul oturduğum yerden kalktım ve bileğimdeki tokayla saçlarımı özensizce toplayıverdim. Bir kâbustan uyanmayalı uzun zaman olmuştu ve ben daha önce hiç bu kadar kötüsüne rastlamamıştım. Bir seferinde Alper'in olduğu, onu kaybetmekle göz göze olduğum bir kâbus görmüştüm... Ondan beridir bu kadar sarsılmamıştım. Hayatım zaten bir kâbusu andırıyordu ama böylesi çok ağır gelmişti.

Ayakta dikildiğim anda pencereye yaklaştım ve birazcık perdeyi sıyırıp dışarı baktım. İn cin top oynuyordu sokakta ama günün en sevdiğim saatleriydi. Perdeyi kapattım ve çalışma masama baktım. Hemen sol köşede üst üste birikmiş çalışma kitapları beni selamladı. Derin bir nefes alıp verirken yavaş yavaş hareket edip çalışma masama geçtim. Alper uyanana kadar Kemal Bey'e götüreceğim matematik testlerini çözebilir-

dim. Dalgın ve dağınık bir vaziyette gerekli olan testleri önüme serdim ve kalem kutumdan bir kalem alıp çözmeye başladım.

Matematiğim hiçbir zaman istediğim seviyede olmamıştı; benim sözel yönüm hep daha ağır basmıştı ama geçirdiğimiz bu süreçte hem Alper hem de Kemal Bey'in yardımıyla matematiğim epey gelişmişti. Mühim olan istemekti ve bu doğrultuda çabalamaktı. Bunu gösterdiğim zamanlar da oldu, gösteremediğim zamanlar da ama hiçbir zaman pes etmedim. Belki sadece buna anlam veremedim. Yıllar sonra -her ne kadar bu çok uzun bir süreç olmasa da- yeniden kalem tutup o sıralara oturacak olma fikrine hâlâ alışamamıştım.

Bir saat kadar testleri çözdükten sonra yatağımı toplayıp odamdan çıktım. Elimi ve yüzümü yıkayıp oradan derhal mutfağa girdim. Bir çay suyu koyduktan sonra omlet yapmak için malzemeleri çıkardım. Bir süre sonra sofrayı hazırlayıp Alper'i uyandırmak için odasına yürüdüm ve kapısının önünde durup tıklattım. "Alper?"

"Uyandım çoktan," diye cevap verdi. "Geliyorum."

"Tamam, sofra hazır," deyip oradan ayrıldım. Mutfağa girdiğimde çayları doldurmaya başladım. O sırada Alper, elindeki sırt çantasını duvar dibine bırakarak mutfağa girdi ve yanağıma bir öpücük bıraktı. Gülümsedim. "Ay dur," diye mırıldandım. "Alışık değilim senden böyle şeyler görmeye, yapacağın zaman söyle de hazırlanayım."

"Hayda," dedi Alper geri çekilerek. "Öpsek suç öpmesek suç."

Çayları döktükten sonra arkamı dönerek, "Tamam, demiyorum bir şey," deyip elimdeki çaydanlığı ocağın üzerine bıraktım. Dünden kalan ekmekleri dilimlediğim tabağı sofraya koyarken sandalyemi çekip oturdum. Alper çayına attığı şekeri karıştırırken gözlerimi kısarak önümdeki omleti izlemeye başladım.

"Ne oldu?" diye sordu Alper, beni fark ederek.

Alnım kırıştı. "Kâbus gördüm, etkiledi."

"Ne gördün?" diye sorduğunda bu sorusunun cevabını vermeye gönüllü değildim, zira gördüklerim kimseyle paylaşacağım kadar mantıklı değildi. "Boş ver," dedim geçiştirerek. Sonra gülümsemeye çalıştım ve önümdeki zeytin tabağına onun önüne sürükledim. "Zeytin ye."

Histerik bir biçimde gülerek kafasını sağa doğru yatırdı. Yüzüne baktım. "Bana hâlâ kiminle kavga ettiğini söylemedin?" diye sordum birdenbire. Gözlerini devirir gibi olduğunda üzerine gittim ve kollarımı masanın üzerine koydum. "Alper, bunun cevabını istiyorum!"

Gözlerime baktı. "Ben de birçok şeyin cevabını istiyorum ama alamıyorum abla..." Gözlerini kıstı. "Tanıdık geliyor mu bu durum?"

"Bu farklı bir şey," diye direttim dik sesimle. "Ve ben sana bunu kimin yaptığını bilmek istiyorum, eğer ki söylemezsen okuluna geleceğim."

"Okuluma mı?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. "O kadar eminsin yani okuldan birileriyle kavga ettiğime?"

Duraksadım. "Okuldan değil yani?"

Güldü lakin bu soğuk bir esinti oluşturmuştu çehresinde. "Tüm şıkları deneyerek doğru şıkkı bulmaya mı çalışıyorsun, ne yapıyorsun abla?"

Düz bir şekilde yüzüne baktım. "Tahmin yürütüyorum Alper."

Derin bir nefes alıp verirken eline çatalını aldı ve omlete yöneldi. "Güzel görünüyor."

"Konuyu saptırma," dediğimde beni takmamaya devam ederek omletten bir parça alıp ekmeğinin üzerine koyup onu ağzına attı. Gözlerine derin ama sorgulayıcı bir şekilde bakmaya devam ederken çayına uzandı ve bir yudum alıp onu yerine bıraktı. Ağzındaki yemeği çiğnemeye devam ederken ona olan bakışlarım onu epey keyiflendirmişe benziyordu çünkü gülmeye başladı. Eliyle ağzının üzerine kapatıp birkaç saniye sonra konuştu: "Teslim olacağım tamam." Gülümsedim ve rahatladım. Sonra çayından birkaç yudum daha alarak hızla ayaklandı ve bu sefer diğer yanağıma öpücük bırakarak, "Ama canım istediğinde," diyerek çantasıyla birlikte evden çıktı.

Olduğum yerde kalakalırken kapanan kapıya baktım. Kapı hızla tekrar açılırken Alper, kenarda duran ayakkabılarını alarak kafasını içeri doğru uzatıp, "Kırk yılın başı bir şey yapayım dedim, karizma çizildi," diye mırıldandı.

Dayanamadım ve haline sırıttım.

Gülümseyerek doğrulduğunda göz kırptı. "Omlet güzeldi, görüşürüz."

"Dikkat et," diye seslendiğimde kapıyı kapatarak uzaklaştı. Ardından uzun uzun bakınmaya devam edip giderek silikleşen tebessümümle baş başa kaldım. Beni anladığını biliyordum, en azından anlamaya çalışıyordu. Ondan sakladıklarım için bana karşı duyduğu o öfke, haklı bir tepkiydi ama yine de güzel kalbi beni düşünüyordu. Alper büyümüştü. Büyüdüğünü görebiliyordum. Yaşadıklarımız mı, yoksa yalnızlığımız mı bilemiyorum ama o yanımdayken daha güvende hissediyordum. Belki de o hep böyleydi ama kendini tanıması için vakti yahut ruhu yoktu. İçinde bir yerlerde bastırdığı bir yanının olduğunu biliyordum ama böy-

lesi biri olması beni olumlu yönde şaşırtmıştı. Tasvip etmediğim yönleri de yok değildi tabii, zaten kim mükemmeldir ki? İnsanlar yanlışlara doğmazlar, yanlışları bizzat kendileri oluştururlardı.

Alper okula girtikten sonra evi toplamaya başladım. Yarım saat sonra yukarı çıkacaktım. O vakte kadar akşam için bir şeyler hazırlayabilirdim. Alper'in dün aldığı sebzeleri dolaptan çıkarıp az miktarda bir şeyler hazırladım. İki kişi olduğumuz için tencere tencere yemekler yapmama gerek kalmıyordu.

Hazırladığım yemeğin altını en kısık derecede bırakıp testlerimle birlikte yukarı çıktım. Kapıyı çaldığımda birkaç saniye sonra kapıyı Atakan Bey açtı. "Hoş geldin," diyerek tebessüm etti ve kapıyı araladı. Başımı öne eğerek içeri girdim. "Hoş buldum. Günaydın."

"Sana da," diyerek kapıyı kapattı.

"Pelin hazırlandı mı?" diye sordum boş bulunarak.

Belki de saf saf ortalıkta dolanmaktan kaçmak istememdendi ya da gerçekten onu merak ettiğimden. Atakan Bey, gözlerini kısarak başını öne eğdi. "Hazırlanmaz olur mu?" Sonra duraksayarak yüzünü ekşitti. "Yalnız bir sorunumuz var."

"Nedir?" diye sordum.

"Saçındaki örgü bozulmuş ve onların tekrar örülmesini istiyor. Ben yapmak istediğimde pek beceremedim ve o da beğenmedi zaten. Belki sen..." deyince sözünü kestim.

"Ben hallederim."

Gülümsedi. "Teşekkür ederim. Beni büyük bir yükten kurtardın diyebilirim."

Bir şey demeden arkamı dönerek Pelin'in odasına gittim. Elinde bir tarakla öylece sandalyesinde oturuyordu. Yüzü epeyce asıktı ama beni görünce âdeta yerinde sıçradı. "Aymira abla!"

Elimdeki testleri bırakmadan kollarımı açıp bana sarılmasına izin verdim. Minik kolları bedenimi kavradığında kendini geri çekip darmadağın olmuş saçlarına baktı. "Saçlarım çok çirkin oldu," deyip kıvırcıklaşmış kafasını sağa sola salladı. "Şey gibi... Televizyonda görmüştüm. Merinos gibi."

Gülümsemeye çalıştım.

Pelin, huzursuzca kımıldanmaya devam ederken gözlerini kapıya dikti. Atakan Bey'in bizi izlediğini görünce irkildim ve ayağa kalktım.

"Zaten babam da çok beceriksiz çıktı," dedi Pelin sinirlenerek ama bunu söylerken çok tatlı bir tavrı vardı.

Atakan Bey, kapının oradan çekildi ve Pelin'e doğru yaklaşıp, "Allah Allah," dedi Pelin'i gıdıklamaya başlarken. "Kızım beni beğenmiyor, bak ya sen şu işe."

Pelin hunharca gülmeye başladığında birkaç adım geriye gidip onları izledim. İkisinin arasındaki ilişkiyi seviyordum. Atakan Bey eşini kaybetmiş biri olarak kızına hem iyi bir baba hem de iyi bir anne olmaya çalışan bir adamdı. Her şeyden öte düzgün bir insandı.

Atakan Bey, Pelin'i kucağına alarak gözlerine baktı. "Çıkışta seni alırım bir şeyler yaparız, olur mu?"

Pelin'in gözleri parladı. "Ne gibi şeyler mesela?"

"Bilmem," dedi Atakan Bey sevecen bir sesle. "Sen ne gibi şeyler olsun istersin?"

Pelin, gözlerini kıstı ve gülümseyerek düşünmeye başladı. "Hamburger yemeye gidelim, sonra da çarpışan arabalara bineriz."

"Hamburger sağlıklı bir yiyecek değil ama," dedi Atakan Bey sakince.

Pelin somurttu. "Ama baba, zaten hiç yemiyorum ki. Bir seferden bir şey olmaz. Hadi, lütfen, lütfen."

Atakan Bey, kızının bu ısrarcı hallerine dayanamayarak derin bir nefes alıp verdi. "Peki, bu seferlik kızımın dediği olsun o zaman."

"Hey yo!" diye sevinç gösterisi yaptı Pelin. Atakan Bey, kızının yanaklarından öperken Pelin'in gözleri beni buldu. "Aymira abla da gelsin."

Gözlerimi irileştirirken kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Yok, ben gelmeyeyim."

"Ya hadi lütfen," dedi Pelin gülerek. "Hamburger sevmiyorsun musun yoksa?"

"Yok," dedim ve toparladım. "Yani sevmediğimden değil. Ben rahatsızlık vermek istemem. Sonuçta baba kız..."

Atakan Bey bana döndü. "Sen yabancı biri değilsin Aymira, rahatsızlık da vermezsin üstelik. Hem Pelin'in seni ne kadar sevdiğini biliyorsun..."

Pelin kıkırdadı. "Devam et baba, çok iyi gidiyorsun."

Gözlerim yeniden irileşirken Pelin'e baktım lakin bu halimden keyif alıyor gibiydi. Dudaklarımı ıslatıp çekerken Atakan Bey'in gözlerime bakan gözlerine baktım. "Lütfen Atakan Bey, ben gelmeyeyim."

Pelin, "Ama küserim ben," dediğinde ona baktım. "Ama Pelin..."

"Küstüm," dedi kafasını diğer tarafa çevirerek. Omuzlarımı düşürdüğümde Atakan Bey, dudaklarını birbirine bastırarak başını diğer yana çevirdi. Gözlerimi kapatıp açarken iç çektim ve mırıldandım: "Tamam, gelirim."

Pelin bana döndü. "Küsmedim, şaka yapmıştım."

Ona kötü kötü baktım fakat bu gerçek bir mana taşımıyordu. Atakan Bey, Pelin'i kucağından indirdikten sonra onun üzerini düzeltti ve konuşmaya başladı: "O zaman Aymira ablan şimdi senin saçlarını yapsın, sonra okuluna git, çıkışta da ben sizi alayım olur mu?"

Pelin başını aşağı yukarı sallarken Atakan Bey'in gözleri yeniden gözlerimi buldu. "Umarım senin de bir işin yoktur Aymira."

"Bunu sormak için biraz geç kaldınız ama," deyip devam ettim: "Sorun değil, merak etmeyin."

"Pekâlâ," dedi Atakan Bey soluk alıp verirken. "Seni ararım ve haberleşiriz."

"Tamam," dedim sakince. Atakan Bey odadan çıktıktan birkaç dakika sonra evden ayrıldığında ben de o sırada Pelin'in saçlarını örmeye başladım. Pelin ayaklarını sallayarak bir şeyler söylerken ben de tüm dikkatimle ellerimi onun saçlarına emanet ettim. Pelin, "Çarpışan arabalara binmiş miydin daha önce?" diye sordu.

"Hayır," diye yanıtladım.

Güldü. "Birlikte bineriz o zaman."

"Ben beceremem," dedim saf saf. "Yani daha önce hiç binmedim Pelin."

Gülmeye devam etti. "Korkuyor musun abla?"

"Yok," dedim omzumu silkerek. "Korkmuyorum, sadece binmek istemiyorum ona."

"Benim yanımda olursun ama değil mi?" diye sordu.

İç geçirdim ve başımı aşağı yukarı salladım. "Peki, bakarız."

Ayaklarını hızla salladı. "Sen var ya, bir tanesin."

Gülümsedim ve saçlarından öptükten sonra ördüğüm kısımları tokayla bağlayarak arkasından çekildim. Önüne geçip saçlarını düzelttikten sonra, "İşte bitti," diyerek onayladım. Sandalyeden aşağı inerek aynasının karşısına geçti. Gülümsedi. "Mis gibi olmuş. Teşekkür ederim."

"Rica ederim," dedim onu izlerken. Sonra çalışma masasının üzerindeki boya kalemlerini çantasına koyarak fermuarını kapattım. "Hadi takalım çantanı, birazdan servisin gelir."

Pelin'in çantasını taktıktan sonra üzerindeki kıyafeti düzeltmek maksadıyla eğildim ve yüzüne baktım. "Okulun kaçta bitiyor senin?"

"Üç gibi."

"Tamam o saatte orada olacağım," dedim gülümseyerek. Sonra onu öpüp aşağıda bekleyen servisine gönderdim. Pelin gittiğinde derin bir nefes alıp vererek elimdeki testlerle birlikte salona yürüdüm. Kemal Bey, yönünü pencereye doğru çevirmiş, elindeki gazeteyi büyük bir dikkatle okuyordu. İçeri girdiğimde, "Günaydın," diye mırıldandım.

Bir süre cevap vermezken olduğum yerde bekledim. "Dersine çalıştın mı?" diye sordu tok bir sesle.

Elimdeki çözülmüş testlere baktım. "Evet," dedim başımı aşağı yukarı sallarken. "Birkaç soruyu anlamadım ve cevapları sizinle kontrol etmek istedim, bir sakıncası yoksa."

"Yok," dedi ağır ağır. "Şu gazeteyi bitireyim önce, bakacağım elindekilere."

"Peki."

"Ayakta kalma, otur," diye konuştuğunda dikkatinin hem orada hem bende olması biraz ürkütücüydü ama alışkın olduğum bir durumdu.

Sakince kenardaki koltuğa oturdum ve beklemeye başladım. Arkası dönük olduğu için yüzünü göremiyordum fakat gazete okurken oluşan çehresini tahmin edebiliyordum. Kaşları genellikle çatık oluyordu ve yüzündeki o boyası dökülmüş ifade her daim onunla birlikteydi. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra gazeteleri katladı ve kenardaki sehpanın üzerine bırakıp bana döndü usulca. Oturduğum yerden kalkarken buna müsaade etmedi. "Rahatsız olma," dedi. "Geliyorum oraya."

Oldukça mahcup oldum ama Kemal Bey yanıma geldi ve burnun kemerine doğru indirdiği gözlüklerini geriye doğru iterek elimdeki testlere baktı. Testleri açıp önüne koyduğumda önce anlamadığım soruları gösterdim. Kalem istedi ve sorulara uzun uzun bakmaya başladı. Sonra da kafasını kararlı bir biçimde sallayarak, "Dinle beni," diyerek dikkatimi çekti.

Soruyu anlattığında gülümsedim ama bu belli belirsiz bir hadiseydi. "Anladın değil mi?" diye sorduğunda çabucak kafamı salladım. "Çok iyi hem de."

"Güzel," deyip diğer soruları anlatmaya başladı. Aradan bir on dakika geçtikten sonra çözdüğüm testlerin cevaplarına baktık. Kemal Bey, sonuçlarımı görünce yüzüme uzun uzun bakarak konuşmaya başladı: "Başaracaksın. İsteyince oluyor görüyorsun, sakın pes etme."

"Etmeyeceğim," diye tekrarladım onu. "Teşekkür ederim, desteğiniz için."

Ağır hareketler ve seslerle homurdandı. "Şu kelimeyi duymaktan sıkıldım, ben emekli bir öğretmenim ve sana yardımcı oluyorum sadece. Sen de sınava hazırlanan bir insansın. Durum bu."

"Biliyorum," diyebildim sessizce. "Yine de minnettarım. Benim matematiğimin nereden nereye geldiğini siz iyi biliyorsunuz."

Gülümser gibi olduğunda konuştu: "Çarpım tablosundan halliceydi."

"Öyleydi," dedim ve ekledim: "Ama sayenizde geliştiğimi görüyorum, bu güçlü hissettiriyor."

Kemal Bey, duraksadı ve bana mesafeli bir halde bakmaya başladı. "Bu kız benim dün konuştuğum kız, değil mi? Hani şu her şeyden elini eteğini çekmiş, dünyası başına yıkılmış gibi davranarak iflas bayrağıyla ortalıkta gezinen?"

Utanarak başımı öne eğdiğimde cevap veremedim. Cevap verseydim adına ukalalık derdim o yüzden sustum, zaten bu tavrım büyük bir cevap niteliğindeydi.

Kemal Bey, beni zor bir durumun içinde bırakmışçasına devam etti: "Böyle olmalısın," dedi başını oynatarak. "Hayatı bıraktığın an, seni unutur ve kaybolmana izin verir ama hayata tutunduğun an, seni saklar ve en karanlık çukurlara bile ışık verir." Söylediklerini adamakıllı kafayla dinleyerek ona hak verdim. Kemal Bey geri geri giderken, "Atakan bir şey söylemediyse evine gidebilirsin," dedi.

Ayaklandım. "Hayır, söylemedi."

"Peki o halde," deyip elimdeki testlere baktı. "Vakit azalıyor, zorla ve inan."

Kararlı bir şekilde başımı aşağı yukarı salladıktan sonra eve inerek ocaktaki yemeğin altını kapattım. Saate baktığımda henüz vaktimin olduğunu gördüm, hem de epey bir vaktim vardı. Oturma odasına geçtim ve kendimi koltuğa atıp ayaklarımı koltuk boyunca uzattım. Gözlerimi kapatır kapatmaz yaşadığım o kâbusu tekrar hatırladım.

Bunu kendime yapmamak adına gözlerimi aralayarak beyaz tavana bakım. Tüm hayallerimi ve sırlarımı belki de tek bir bakışımla içine

hapseden, konuşmasam bile beni anlayan tek şeye baktım. Özlemek her geçen saniye büyüyordu içimde. Onca ay onca vakit geçti, özlemim azalır dediğim anda bunun aptallıktan öteye gidemediğini biliyordum. Araya değil sekiz ay seksen saat girse deli gibi özlerdim, zaten onu terk ederken bile burnumda tütüyordu.

Gözlerim bir süre o alışkın olduğum beyaz tavana baktıktan sonra yüzümü sola doğru çevirdim. Göz bebeklerim sehpanın üzerinde duran telefonuma ilişti. Doğruldum ve onu kavrayarak arkama yaslandım. Telefonu açtım ve galerime girdim. Çok sık bunu yapan bir insan değildim zira fotoğraflara ve videolara bakmak bana acıdan başka bir şey vermiyordu.

Üç beş fotoğrafın olduğu galerimde her dosyada Kamer vardı. Onsuz fotoğrafım yoktu ve ikimizi yan yana gördüğüm her fotoğraf yüzümde manası derin ve kül kokan tebessümlere gebe kalıyordu. Andaç'ın dün günümüzde çektiği birkaç fotoğrafı açtım ve Kamer'in yüzünü yaklaştırarak onu izlemeye başladım. Parmaklarım onun gülen ve güzel yüzüne gittiğinde, "Seni öyle özledim ki," diye fısıldadım. "Şu kapıdan çıkıp sana gelmeye cesaretim yok, şimdi çıkıp yanına gelmeyi istesem de seni bulamamaktan korkuyorum belki de..."

Fotoğrafları inceledikten sonra galerimden çıktım ve gözüme çarpan telefon rehberime baktım. Parmağım oraya gidip gitmemek konusunda tereddüde düştüğünde pes ederek derin bir nefes alıp vererek rehbere girdim ve Zeynep'i aramaya başladım.

Çalıyordu.

Heyecanla oturduğum yerden kalktım ve yutkunarak pencerenin önünde durdum. Birkaç saniye sonra telefon açıldığında zorla yutkundum ve korkuyla gözlerimi irileştirerek bekledim.

Zeynep, "Efendim Aymira?" diye konuştu.

"Zeynep," diye fısıldadım ürkek bir sesle. Epey kötü olmuştum. Onunla en son bir ay önce konuşmuştuk ve bu içinde bulunduğumuz süreçte toplam beş defa konuşmuşluğumuz vardı. "Nasılsın?" diye sordum tavrımı sürdürerek.

"Sence?" diye sordu düz bir sesle. Benimle konuşurken Zeynep'i hayal edemiyordum, eski halinden eser kalmamış gibiydi. Herkes öyleydi, ben de öyleydim. Bir şey diyemedim ve dudaklarımdaki eti ısırmaya başladım. Devam etti: "Sen nasılsın peki?"

"İyiyim," dedim yalan söyleyerek.

"İyisin?" diye sordu, kaşlarını yukarı kaldırarak alaycı bir bakış savurduğunu hayal ettim. "Vay be, en son ki konuşmamızın üzerinden bir ay geçti ama çabuk toparlanmışsın. Sırrın ne söylesene, biz de iyi olalım."

"Zeynep yapma," dedim kısık sesimle. "Lütfen."

"Neyi yapmayayım?" diye sordu dik bir sesle. "Neyi savunacaksın Aymira? Düştüğümüz durumu mu, yoksa habersiz terk edişini mi?"

"Hiçbir şeyi," dedim başımı öne eğerek. "Hiçbir mantığı yok belki ama anlayamazsınız ki..."

"Denedin mi?" Sesi yükselmişti. "Bana anlatmayı denedin mi? Hadi beni geçtim, kardeşim dediğin kızın bile nerede olduğundan haberi yok, bunun da bir mantığı yok değil mi?"

Şebnem, onunla da konuşmuyordum. Herkesten uzaktım, kendimden bile uzağa düşmüştüm ve buna sebep olan bendim ama isteyerek yapmamıştım. Şimdi karşılarına çıksam beni kabul etmeyeceklerini, görmezden geleceklerini biliyordum ve bundandır tüm huzursuzluğum ve korkularım.

"Sen nasılsın Zeynep? Çetin, Andaç?" diye sordum art arda. Onları merak ediyordum. Hepsini merak ediyordum.

Huzursuzca soluk alıp verirken soğuk bir sesle konuşmaya başladı: "Biz iyiyiz, değiliz ama iyiyiz anlıyor musun? Abim bizimle, Andaç benimle, ben onlarlayım. Biz birbirimizi bırakmadık."

Sözleri canımı yakıyordu ve bunu kasıtlı yaptığını biliyordum. Haklıydı lakin bir şey bilmediği için olaylara benim gözümden bakmayı denemiyor, hiçbir şey anlatmasam bile sürekli beni suçluyordu. Devam etti: "İnsanlar birbirini bırakmamalı."

İğneleyici şekilde sözlerine devam ederken bunlara aldırış etmemeye çalıştım. "Peki Aytaç? O nasıl?" diye sordum.

"Akşam görüşe gideceğiz birlikte," dedi düz bir sesle. "İki ay sonra çıkıyor."

Gözlerimi kapattım ve başımı aşağı yukarı salladım. "Şükür."

"Biz de öyle diyoruz," diye devam etti. "Şükür."

Asıl sorumu henüz sormamıştım ve belki de yolu uzatmak için farklı bir şeyler sormaya çabalıyordum fakat yine de onların durumunu bilmek çok iyi gelmişti.

Zeynep, "Sorman gereken biri daha var sanırım," diye konuştuğunda yutkundum ve telefonu farkında olmadan sıkmaya başladım. Zeynep ile

yaptığımız telefon konuşmaları birkaç dakika ile sınırlı kalıyordu ve bu kadar kolay konuşmuyordu benimle. Ona sadece bir sefer onu sormuştum ve diğerlerinde buna cesaret edememiştim bilakis o da anlatmaya pek niyetli değildi.

"O," dedim zar zor. "O nasıl?"

"Kocan mı?" diye sordu cesaretsizliğimi aşağılayarak.

Sessiz kaldım.

"Sanırım sana onunla ilgili söylemem gereken şeyler var," diye devam ettiğinde bir adım öne çıktım ve gergin bir çehreyle tüm dikkatimi Zeynep'e verdim. "O burada değil... Daha doğrusu nerede olduğunu bilmiyorum."

"Nasıl?" diye sordum şaşkınlıkla. "Ankara'da ama, öyle değil mi?"

"Ankara'da, evet," dedi. "Sadece bizimle değil. Sekiz ay geçti ve ben bu sekiz ayda onu sekiz kez ya gördüm ya görmedim. Nerede ve ne yapıyor bilmiyorum. Abim biliyor ama söylemiyor."

Kalbime bir şey oturur gibi oldu. Neredeydi, ne yapıyordu düşünememiştim. Onu deliler gibi merak etsem de onlarla olduğu için kalbim bir nebze de olsa ferahlığı tadıyordu ama bu itiraf o ferahlığın üzerine kara bir katran dökmüştü. İçimdeki sessizliği çığlık çığlığa susturmaya çalıştığımda kurumuş dudaklarımla sordum: "Peki, nasıldı en son gördüğünde?"

"Nasıl olabilir? Ne söylersem kendini iyi hissedeceksin Aymira?" diye sordu, sorularımı cevaplamadan. "İyi değildi." Ses tonu yükselmeye başladı. "Biz iyi falan değiliz. Aytaç neredeyse katil oluyordu ve şimdi hapishanede, Kamer abim bizimle değil, sen bizi terk ettin... Sence nasıl olabiliriz biz? Bu saçmalıklardan bıktım artık, hiçbir şey bilmeyip her şeyin bana sorulmasından yıldım anlıyor musun?"

"Üzgünüm..."

"Üzgün falan değilsin," diye azarladı beni. "Üzgün olsaydın arkandaki enkaza sırt çevirmezdin. Ne yaşadığınızı bilmiyorum, bilemem de çünkü kimse bir şey anlatmıyor. Eğer ki bana gelseydin yardım ederdim, tutardım bir ucundan ayağa kaldırmaya çalışırdım sizi... Ama yapmadın. Sen sadece bizden seni değil, bizden onu da aldın."

Gözlerim dolmaya başladı çünkü söyledikleri çok dokunuyordu kanıma. Onları bırakmaya hakkım yoktu ve ne söylerlerse kabulümdü fakat böylesi bir tepkiyle daha çok eziliyordum. Gözlerimi kapattım ve kuru dudaklarımı yaladım. Zeynep devam etti sözlerine, içinde onca ay

birliktirdiği şeyleri yüzüme vuruyor gibiydi. "Eskiyi özlüyorum biliyor musun? O yaptığımız keyifli kahvaltıları, Andaç'ın esprilerini ve abimle olan münakaşalarını... Ama şimdi Andaç, doğru düzgün konuşmuyor bile. Sahi, sen sadece kendin mi kırıldın sanıyorsun?"

"Hayır," dedim inatla. "Ben böyle bir şeyi iddia etmedim hiçbir zaman Zeynep. Haklısınız, sizi bıraktım ama niyetim bu değildi. Yemin ederim üzmek istemedim kimseyi."

"Ama üzüldük," dedi Zeynep kasvetli bir ses tonuyla. "Kamer abim çok üzüldü. Gözlerine bakmaya korkar oldum çünkü o çok tuhaf biri oldu. Biz onu çok özledik Aymira."

Ben de. Zerre hakkım olmasa da deliler gibi özledim onu. Ölüyorum, dirim debeleniyor hasretinden o derece özledim. Özlem diye bir isim olmasaydı eğer ben öğretirdim ben anlatırdım onun ne olduğunu.

"Sen?" diye sordu sonra. İrkildim çünkü bu soruyu duymak istediğimden emin değildim ama üzerime geldi ve sordu: "Sen özlemedin mi onu?"

Yüzü gözlerimin önüne geldi. Gülüşü, bakışı ve o güzel kara gözlerini gördüm gözlerimin içinde. Nefesimi kesti saniyelerin acımasızlığı. Kendimi sıkmaya başlarken bunun yersiz bir tepki olduğunu fark edip boş verdim. Mırıldandım: "Çok özledim Zeynep."

"Niye peki bu anlamsız mesafe?"

"Bilmiyorum."

"Ne vakit bileceksin?"

"Onu da bilmiyorum ki..."

"Neyi biliyorsun sen?"

Birçok şeyi ama bildiklerimi sizin de bilecek olmanız korkutuyor beni. Sesli düşünmeye cesaretim yok, takatim kalmadı. Çok güçsüzüm, o yokken dayanağım kalmadı ama yılmadım, çok yıprandım ama direndim. Bensiz nerede, ne yapıyor düşüncesi kalbimi mahvetse de güçlü olmak zorundaydım. Günün birinde bir sokakta rastlaşırsak eğer iki çift gözyaşına yenik düşmek için değil birbirimizin gözlerine bakabilmek içindi bu mücadelem.

"Hiçbir şeyi," dedi Zeynep benim adıma konuşur gibi. "Konuşmaya gerek kalmadı artık. Bir daha beni arama olur mu?"

"Zeynep..."

"Ben kendimi enayi yerine koyulmuş gibi hissediyorum, kimse seninle konuşmuyor ve aptal gibi sana durum raporu veriyorum. Varsa yüreğin, gelir kendin görürsün ama yoksa cesaretin, bu telefonlar açılmaz bir daha sana."

Herkesi kaybediyordum. Darmadağındım ve nasıl toparlanacağım hakkımda zerre fikrim yoktu.

"Ben özür dilerim," diye söyledim acıyla. "Sizlere ihanet etmedim, beni tekrar kabul etmeseniz bile sizleri hep seveceğimi bilin olur mu?"

Zeynep konuşmadı. Telefonu kapatacağım sıra bir ses işittim. Bu Andaç'a aitti. "Kiminle konuşuyorsun Zeynep?"

İrkildim ve telefonuma sarıldım. Zeynep, soğuk bir sesle ona yanıt verdi: "Hiç... Eski bir tanıdık."

Gözlerim karşıda duran askılığa odaklandığında bir müddet öylece bekledim. Eskimiş bir paltoyu gördüm, kollarında yamalı birkaç yer ve ağırmış rengine şahit oldum. O bendim. Eskimiş biriydim onların gözünde, ruhumda yamalar vardı ve inançları bitmişti bana. Tam olarak buydum, bundan ibarettim. Acı. Çok acıydım.

Andaç, "Ben tanıyor muyum?" diye sorduğunda Zeynep çabucak yanıtladı: "Tanıyorsun ama hatırlamazsın. Neyse geliyorum şimdi ben."

Zeynep, bana döndü ve son kez konuşarak telefonu yüzüme kapattı. "Eskidik, eskitildik."

Telefon konuşmamız bittiğinde boğazımdaki yumru ve gözlerimdeki nem ile baş başa kaldım. Kaybetmiştim, onları kaybetmiştim. Telefonu kulağımdan usul usul indirerek gözlerimi serbest bıraktım. Evin içinde ruhsuz bir insan gibi kalakalmıştım. Hiçbir şey yapmadan doğruca banyoya yürüdüm ve kendimi ılık suya teslim ettim.

Yarım saat sonra duştan çıktım ve ağır ağır kurulanarak temiz kıyafetler geçirdim üzerime. Sonra saçlarımı kuruttum ve özensizce tepeden topladım. Saat ikiye geliyordu ve bir saat sonra Pelin'in yanında olmam gerekiyordu. Gidecek ne halim ne de moralim vardı. Düşünmekten zihnimi tıpkı bir yaratık gibi yemeye başlayacaktım. Kafamın içindeki her lob onun ismiyle dolup taşıyordu ve ben bunu durduramıyordum bile.

Güç bela toparlandım ve hazırlandıktan sonra Alper'e mesaj attım:

Kime: *Alper*

"Birkaç saatliğine evde olmayacağım, haberin olsun." (14.03)

Mesajı gönderdikten sonra yanıma küçük bir çanta alarak evden ayrıldım. Pelin'in okulu çok uzakta değildi ama otobüsle gitmek biraz vaktimi alacaktı. Aşağı durağa kadar yürüdüm ve on dakika kadar bekledikten sonra otobüse bindim. Huzursuz bir yolculuğun ardından yaklaşık yirmi dakika sonra Pelin'in okuluna vardım. Birkaç velinin kapıdan içeri girdiğini gördüğümde içeri girip girmeme konusunda tereddüde düştüm ama Pelin'i yalnız da bırakmak istemiyordum.

İçeri girerken Alper'in mesajına baktım. Henüz yeni görmüştü.

Kimden: *Alper*

"Bir sorun yok değil mi?" (14.45)

Kime: *Alper*

"Hayır, yok. Acıkırsan yemek yapmıştım onu ye ama beklersen birlikte yeriz." (14.45)

Kimden: *Alper*

"Birlikte yeriz. Görüşürüz." (14.46)

Telefonu kapatıp çantama koyduktan sonra içeri girdim. Öğrenciler dağılıyordu. Veliler evlatlarının yanına gittiğinde gözlerimle Pelin'i aradım. Bir köşeye oturmuş öylece karşıya bakıyordu. Baktığı yere baktım. Bir annenin kızının üzerine hırka giydirerek onu öpüşünü izliyordu. Duraksadım. Gözleri bilmediğim bir şarkıyı mırıldanıyor gibiydi. Dinlemeye cesaretim yoktu çünkü onu anlamaya çalışırsam orada kaybolacağımı biliyordum. Aslında onu anlıyordum, ben daha ilerisini görmekten korkuyordum. Pelin bana beni hatırlatıyordu. Sevgisiz ve kimsesiz halimi ama o yine de şanslıydı. Onu çok seven bir babası vardı. Bu öylesine kıymetliydi ki bu duyguyu hiç yaşamamış olan ben onu hissedebiliyordum. Yaşamış olsaydım kim bilir nasıl hissederdim?

Onu öylece savunmasız ve yuvasız bir serçeymiş gibi görmek beni üzmeye başladığında ayakkabılarımı çıkardım ve yanına gittim. Beni görür görmez mavi gözleri ışıl ışıl parladı ve yerine zıplayarak kollarını açtı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve tüm varlığımla ona sarıldım. Beni hissetsin, yanında olduğumu bilsin istedim.

"Geldin sonunda," dedi kollarını benden çekerek. "Geldim," dedim gülümseyerek. "Neler yaptın bakalım?"

"Yaptık işte bir şeyler," deyip arkasını döndü ve bana resim defterini açarak çizdiği resmi gösterdi. "Bugün bir ev çizdim. Bu dedem, bu ben, bu babam," deyip minik parmağını kâğıdın üzerinde kaydırdı. "Bu da sen."

"Ben mi?" diye sordum kaşlarım yukarı kalkarken. "Ben sizin ailenizde değilim ama."

"Öylesin," dedi Pelin sıcak bir sesle. "Sen bizim ailemizdesin. Ben çizdim artık, silemem ki."

Fikri ve hisleri çok masumdu ama benim hoşuma gitmemişti. Ben onların ailesinden biri değildim, hiçbir zaman da olmayacaktım. Pelin'i çok seviyordum ve onunla aramızda güzel bir bağ oluşmuştu ama dahası yoktu. Kemal Bey ve Atakan Bey için de aynı şey geçerliydi. Ben sadece Pelin ile yakındım, dahası olamazdı.

"Beğenmedin mi?" diye sordu Pelin yüzüme bakarak.

Bozuntuya vermeden gülümsemeye çalıştım. "Çok güzel olmuş."

Pelin gülümseyerek defterinin kapağını kapatarak boya kalemlerini toplamaya başladı. Ben de ona yardımcı oldum. Kısa bir süre sonra buradan çıkıp kapının önünde Atakan Bey'i beklemeye başladık. Elinden tutuyordum ve ellerimi sımsıkı sarmıştı. Bana çok güveniyordu, çok inanıyordu. Tepeden onu izledim çünkü elimde olmadan ona kalbimden bir şeyler vermiştim. Günü geldiğinde bu verdiğim şey her neyse yarım kalmasından korkuyordum. Onu da bırakabilirdim ve bu mümkün görünüyordu çünkü ben onun annesi değildim ve hayatı boyunca yanında olmayacaktım.

Alışmış olduğun, ruhlarını birbiriyle tanıştırmış olduğun biriyle vedalaşmak, evet bu en zor olanıydı belki de.

Beş dakika kadar sonra Atakan Bey gelmişti. Pelin ile arka koltuğa geçip oturduğumuzda Atakan Bey kafasını arkaya çevirerek Pelin'e baktı. "Nasılmış güzel kızım?"

Pelin, "İyiyim," deyip bana döndü. "Aymira abla gelince daha iyi oldum baba."

Gülümsemekle yetindim ama şu an çok çekingen davranıyordum çünkü burada olmayı tam anlamıyla istiyor sayılmazdım. Atakan Bey, gözlerini bana çevirdiğinde, "Sana da teşekkür ederim Aymira, Pelin'i yalnız bırakmadığın için," dedi.

Dudaklarımı büktüm ve gözlerimi Pelin'e çevirerek saçlarını okşadım. "Ne demek, Pelin güzel hissetsin yeter ki."

Pelin başını koluma yasladığında Atakan Bey, gülümseyerek önüne döndü ve arabayı hareket ettirdi. İlk durağımız büyük bir alışveriş merkezi oldu. Atakan Bey, kızının elinden tutarken ben de yanlarında yürüyor-

dum. Ellerimi göğsümde toplamıştım çünkü Pelin'in ellerimi tutmasını istememiştim, dışarıdan hoş bir görsellik sergilediğimizi düşünmüyordum.

Atakan Bey kızına bakarak, "Acıktın mı?" diye sorduğunda Pelin, kafasını aşağı yukarı salladı. Ardından Atakan Bey'in gözleri gözlerimi buldu. "Sen peki Aymira?"

"Pek değil," dedim uzak bir sesle.

"Olsun," dedi Atakan Bey, anlayışlı bir ses tonuyla. "Önce bir karnımızı doyuralım."

İtiraz etmeyerek başımı diğer tarafa çevirdim ve boş boş mağazalara bakınarak yürümeye devam ettim. Birkaç dakika sonra yemek yiyeceğimiz bir yere geldik. Pelin, hemen önümüzde duran ufak fıskiyelere ve fıskiyelerin arkasında duran atlıkarıncayı görünce sırıtarak babasına baktı ve heyecanla yerinde zıpladı. "Atlıkarıncaya binelim mi baba?"

Atakan Bey, atlıkarıncaya baktı ve gülerek, "Kızım, o senin gibi çocuklar için," dedi. "Bizler için değil." Pelin omuzlarını düşürdüğünde Atakan Bey, "Önce yemeğimizi bir yiyelim, sonra sen binersin olur mu?" diye sordu.

Pelin gülümseyerek başını aşağı yukarı salladığında sandalyemi çekip oturdum. Onlar bana soru sormadığı sürece konuşmaya niyetli değildim. Atakan Bey, siparişleri verdikten sonra beklemeye başladık. Pelin, oturduğu yerde ayaklarını sallayarak sırıtmaya başladı. Bir yandan da oyun alanındaki çocukları izliyordu. Atakan Bey, Pelin'in saçlarını sevmeye başladığında gülümsedim. Onların ilişkisi hoşuma gidiyordu çünkü bir baba, kızını anca bu kadar güzel sevebilirdi.

Onları izlemeye devam ederken Pelin, sırıtarak bana baktı. "Sen daha önce hiç atlıkarıncaya bindin mi peki?"

"Hayır," dedim afallayarak.

"Küçükken de mi binmedin?"

"Binmedim," dedim kısık sesimle.

"Baban götürmedi mi seni?" diye sordu.

Pelin'i cevapsız bırakmamak adına samimi olmaya çabalayarak gülümsemeye çalıştım ama oldukça başarısızdım. "Ben istemedim hiç, sevmiyorum çünkü oyuncakları."

"Ya," dedi saf saf. Üzülmüştü. "Çocuklar oyuncakları neden sevmez ki?"

"Bilmem," dedim geçiştirmek isteyerek. "Ben pek sevmiyordum."

Pelin'in sorularını tüm soğukkanlılığımla yanıtlamıştım. Küçücük çocuğun bunları sorarken elbette bir art niyeti olduğunu düşünmüyordum. Atakan Bey nazikçe, "Aymira ablanı biraz fazla mı meşgul ediyorsun acaba?" diye sorduğunda Pelin hızla babasına dönerek çekingen bir halde mırıldandı: "Öyle mi yapıyorum?"

"Biraz," dedi Atakan Bey, kafasını iki yana eğik bir halde sallarken.

Söz aldım. "Yok, estağfurullah. Pelin beni zorlayan bir çocuk değil."

Pelin, yüzünü bana çevirdi ve öpücük attı. Bu sefer sahici bir halde güldüm ve yanağını okşayıp geri çekildim. Atakan Bey, "Aranızın iyi olması hoşuma gidiyor," dediğinde tepki veremedim. Sadece dinlemekle ve susmakla yetindim.

O esnada siparişlerimiz geldi. Pelin, önündeki hamburger ve patates kızartmalarına iştahla bakarken babası, "Bir daha kolay kolay hamburger yemek yok ama," diye öğütledi. Pelin, başını aşağı yukarı sallarken kendini öne çekerek hamburgerini eline alarak ısırmaya başladı. Ben de pek gönüllü bir halde olmasa da olası bir söze karşılık yemeye başladım.

Sakin sakin yemeğimizi bitirdikten sonra Pelin, ellerini sildi ve ayaklanarak babasının yanında dikildi. "Karnım doydu, atlıkarıncaya bindirir misin beni?"

Bu haline gülümsemeden edemedim. Atakan Bey, peçeteyle ellerini sildikten sonra başını memnuniyetle sallayarak ayaklandı ve bana baktı. "Birkaç dakikaya gelirim."

"Sorun yok," dedim boş bulunmuşçasına. Pelin toy bir heyecanla bana veda ettikten sonra onların ardından baktım. Az sonra Atakan Bey onu atlıkarıncaya bindirmişti ve gülerek kızını izlemeye başladı.

Dirseğimi masanın üzerine, elimi de çenemin altına koyarak gülümsemeye başladım. Sonra kısa bir masal yazdım bize ait.

Ben, Kamer ve ileride olacak bebeğimizle...

Evimizin az aşağısında bulunan parktaydık, hava güneşliydi ve haziranın güzelliği bize uğramıştı. Ay ya da gün fark etmezdi, biz her zaman güzeldik. Onlar benimleydi ve biz birbirimize aittik.

Bir kızımız vardı.

Adını babası koymuştu.

Ayperi Alptekin.

Annemin adıydı ve Kamer onu kızımıza koymak istemişti. Her şeyden evvel de isimlerimizin arasındaki bu çember bizi, bize ait kılıyordu. Ay-

rıntılarıyla birlikte çok güzeldik. Öylesine güzel bir kız çocuğuydu ki, siyah saçları, su gibi teni ve zeytin gibi gözleri vardı. Onu öyle seviyorduk ki...

Ayperi ortamızda biz de onun yanındaydık. Minik elleri, ellerimizin arasında kayboluyordu. O henüz beş yaşında bir kız çocuğuydu ama öyle bir konuşurdu ki bazen benim ve babasının ağzını iki karış açık bırakırıyordu.

"Salıncağa binelim mi?" diye sordu sevecen bir sesle.

Kamer, "Yo binmeyelim," diye konuştuğunda ona ters ters baktım. Bana baktı ve göz kırptı.

Ayperi, somurtkan bir yüzle Kamer'e baktığında duraksadı. "Beni bindir o zaman, baba."

Kamer ve ben de onunla birlikte duraksarken Kamer, boyuna yetişmek için eğildi ve gülümseyen bir çehreyle ona bakmaya başladı. "Emredersiniz hanımefendi."

"Beni de bindir," diye kıkırdadığımda Ayperi bana eşlik ederek gülmeye başladı. Kamer, sahte bir kızgınlıkla bana bakıp, "Hayda! Birdiniz iki oldunuz başıma anasını satayım," diyerek homurdandı.

Omzumu silkerken gülmeye devam ettim. Kamer, yüzünü Ayperi'ye çevirdiğinde omuzlarını düşürerek, "Ne yapacağım ben sizinle acaba?" diye sordu.

Ayperi, "Hımm," diye düşündü bir müddet. O esnada Kamer'i izledim. Öyle güzel bakıyordu ki yüzüne, içi içinden gidiyordu sanki. "Mesela bizi çok sevebilirsin," deyip kollarını iki yana açtı. "Ama böyle kocaman, dünyalar kadar büyük."

Kamer, "Dünya bile benim sevgimin yanında küçük," dediğinde Ayperi duraksadı ve onun söylediğini anlamaya çalıştı. Bu haline ikimiz de gülmeye başladık. Sonra elleriyle güzel ağzını kapatıp kıkırdadı. "Ya baba... Utandım ben."

"Ya ama babası," dedi Kamer, keyifle gülümserken. "Utanırsan bu adam dayanamaz ve seni," deyip kolunu kavrayarak kendine çekti ve yanağından kocaman öptü. "Yer bitirir."

Ayperi yerinde debelenmeye başladığında Kamer, yanaklarını öpmeye devam etti. Kamer, geri çekildi ve Ayperi'nin saçlarını düzelterek, "Bozdum saçlarını, annen kızmasa bari," diye mırıldandı.

Bunu duyduğumda tebessüm ettim. Ayperi çekinerek bana bakıp ardından Kamer'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Kamer onu dinlerken benimle göz göze gelerek gülmeye başladı. "Ne konuşuyorsunuz siz öyle?" diye sordum saf saf.

Kamer, tavrından ödün vermezken Ayperi, yeniden yüzüme baktı. "Olmaz, kulağına söyledim ya anne bu bir sır artık."

"Bak sen küçük hanıma?"

"Artık bir sırrımız daha var baba," dedi Kamer'e dönerek. Sonra ona elini uzattı. "Anneme söylemek yok, tamam mı? Anlaştık mı?"

Kamer, onun uzattığı eli kavrayarak başını ciddi bir halde aşağı yukarı salladı. "Söylemek yok. Anlaştık."

"Neyi söylemek yok?" diye sordum.

"Anneee!" diye uzattı Ayperi, sıkılgan bir halde.

Ardından Kamer, "Annesi!" diye ekledi.

Gözlerimi irileştirerek Kamer'e ölümcül bir bakış attım lakin beni pek de umursuyor gibi değildi. Ayperi, minik minik sırıtırken Kamer, derin bir nefes alarak kollarıyla onu kavrayarak yukarı kaldırdı ve sarıldı. "Gel bakalım babaya."

"Geldim bakalım babaya," dedi Ayperi gülerek. Küçük kollarını onun boynunu sardığında Kamer, güzel saçlarından öptü ve bana dönerek elimi kavradı. Sonra benim saçlarımdan öptü ve kulağıma fısıldadı: "Sırrımız sensin."

Kalbim serin serin ferahlarken Ayperi, şaşkınlıkla Kamer'in çenesini kavrayarak onu kendine çevirdi. "Söylemedin değil mi sırrımızı?"

"Yo."

Ayperi kıkırdadı. "Yo."

Onlara eşlik ettim. "Yo."

İkisi de bana baktı ve gülmeye başladı. Kızım kolunu açarken beni yanına çağırdı: "Anne, gelsene burası çok güzel."

Anında kolunun altına girdim ve küçük parmaklarından öptüm. Kamer, bir bana bir ona bakarken kara gözlerini kısarak iç çekti. "Size kurban olurum."

Sonra Ayperi babasının yanağından öptü, ben ona aşkla baktım. Sonsuz bir sevdanın içine düşmüştüm sanki.

Masalımın sonu mutlu bittiğinde Atakan Bey, karşıma geçip oturdu. Dalgınlığım onun bana seslenişiyle bozuldu. Şaşkınlıkla toparlandım ve önüme döndüm. Atakan Bey, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Yok," dedim düz bir sesle. "Sadece uzaktan bakınca çok güzel görünüyordunuz ve hayal etmeden edemedim."

"Neyi?"

"Kendimi," diye itiraf ediverdim. "Bilmiyorum, öyle oldu bir anda."

Sanki boş bulunmuştum ya da az önce uydurduğum masalın güzelliğinden kopamamış, dış dünyaya adapte olamamıştım. Atakan Bey, gözlerime uzun uzun bakarken, "Onunla hiç konuşmuyor musun?" diye sordu. Oklar direkt onun adının üzerine doğru hedef aldığında sorulan sorunun verdiği acıyı bir müddet kabullenemedim.

Gözlerimi usulca masaya doğru indirdiğimde sabırla cevap vermemi bekledi ama verecek bir cevabım yoktu. Atakan Bey, sakince konuşmaya devam etti: "Bildiğim kadarıyla boşanmadın da. Bu onu hâlâ sevdiğin manasına geliyor, öyle değil mi?"

"Atakan Bey," dedim mırıldanarak. Gözlerimi yüzüne çevirdim ve cesurca konuşmaya başladım: "Onunla ilgili sorular sormayın lütfen."

"Yanlış bir şey mi sordum?"

"Hayır ama..."

"Aymira," dedi sözlerimi bölerek. "Yanlış anlamanı istemem ama yardıma ihtiyacın olursa bana gelebilirsin. Biliyorsun, ben bir avukatım."

"Biliyorum ama yardıma ihtiyacım yok," dedim hızla. Atakan Bey'in kötü bir amacı olmadığını biliyordum fakat Kamer'den boşanmak ya da araya başkasını sokma düşüncesi o kadar uzak ve o kadar kötü geliyordu ki... Bu ölümün başka türlüsüydü.

"Yanlış anlama," dedi Atakan Bey, bana takriben. "Benim cidden kötü bir amacım yok. Hatta elimden gelse de sizlere yardım edebilsem çünkü zor olduğunu biliyorum." Duraksadı. Gözlerine bir ağırlık çöker gibi oldu. "Ben ayrılığı en ağır şekliyle yaşadım ve hâlâ da yaşıyorum. Kavuşma ihtimalim yok, olmayacak da ama seni görebiliyorum. Kendine acı çektirmeyi bırakmalısın. Sadece dışarıdan gördüğüm kadarıyla yorum yapıyorum. Haddimi aşıyorsam söyle lütfen, zira hayat çok kısa ve ayrılıklar bu vakit için çok uzun."

"Ben sizi yanlış anlamadım," dedim. "Sadece korkuyorum. Geriye döndüğümde onu bulamamaktan, bana yeniden sarılamamasından ve daha birçok şeyden... Bunları söylemem bile yersiz aslında."

"Sibel vefat ettiğinde," dedi buz gibi bir sesle. Duraksadım ve yüzümdeki mimiklerin kaybolduğunu hissettim. "Deliye döndüm. Onu o kadar çok seviyordum ki sanki hiç ayrılmayacakmış ve sanki hiç ölmeyecekmişiz gibi geliyordu. O bana hayatın bir armağanıydı, dünya üzerindeki en şanslı adamdım diyebilirim... Ama gitti... Ama hâlâ çok

şanslıyım çünkü giderken bana dünyanın en güzel şeyini emanet etti." Yüzünü Pelin'e çevirdi. "Kızımızı."

Pelin'e baktığımda her şeyden uzaklaşmış sadece mutlulukların daim olduğu bir dünyada yaşıyor gibiydi. Öyle de olmalıydı, çocukların minik kalplerine kaldıramayacakları acılar ağır gelirdi.

Devam etti: "Ona annesinin yokluğunu hissettirmemeye çalıştım hep hem bir anne hem bir baba oldum. Bilmiyorum bunu ne kadar başardım ama..."

"Siz çok iyi bir babasınız," dedim yumuşak bir sesle.

Atakan Bey ağır ağır nefes alıp verirken yılların eskittiği o defter yaprağından hallice gözleriyle gözlerime baktı. "Eşin hayatta ve ayrısınız ama ben isterim ki buna bir son verin çünkü sevgi kolay bulunmuyor. Sevince ve sevilince ona sıkı sarılmalı insan. Sibel yanımda olmuyor olabilir ama kalbi daima benimle."

"Peki," dedim dudaklarımı ıslatırken. "Beni yanlış anlamazsanız size bir soru sormak istiyorum?"

"Nedir?"

Açıkçası bunun doğru bir sual olup olmadığından emin değildim lakin Atakan Bey'in kendine münhasır bir tavrı olduğu için beni kırmayacağını tahmin ediyordum. Sakince soluk alıp verirken kısık sesimle konuştum: "Odanız, ben evinizi temizliyorum ama odanıza girmeme izin vermiyorsunuz. Bir nedeni var mı acaba?"

Gözlerime bakarken kararmaya başladı irisleri, sonra dudağının kenarı usul usul kıvrıldı. "O odada Sibel'in kokusu var. Eşyalarda, kıyafetlerinde ve kıyafetlerimde... Saçma gelebilir, ne yapıyor bu adam, bunca zaman o koku nasıl durur orada diye düşünebilirsin ama öyle değil... Ruhunun varlığı var orada, dokunduğu yerlerin izlerini görüyor gibiyim ve bize ait, sadece bize ait bir yer orası. Bu yüzden kendim dışında bazen de Pelin dışında kimseyi sokmuyorum oraya."

Söylediklerinin ağırlığını bir an taşıyamadım. Aylardır evlerini temizlerim ama bir seferliğe mahsus dâhi olsa içeri girmemiştim, meraklı olduğumdan değildi elbette ama böylesi bir adamın yaralarını görmek tuhaf hissettiriyordu. Her insan bir şekilde acısını yahut yasını başka türlü yaşıyordu. Bu aslında hayatın bizlere sunduğu bir seçenekti. Bizler de bu seçenekleri kâh kullanıyor kâh kullanamıyorduk.

"Ben özür dilerim," diye fısıldadım. Kendimi kötü hissetmiştim bunun için.

"Özre gerek yok," dedi kafasını sağa sola sallarken. Sonra ekledi: "İnsan içinde öldürmediği sürece yaşamaya devam eder. İçimde hiçbir zaman öldürmedim onu ve ölmeyecek de."

Yine konuşamadım. Sadece dinledim. Atakan Bey, derin bir nefes alıp vererek bu konulardan uzaklaşmak istediğini belli eder gibi oldu ama tekrar gözlerime baktı ve gülümsedi. "Umarım siz bizim gibi olmazsınız. Hâlâ vaktiniz varken barışın, hayat bozuk bir saate benzer ama o saat günde bir defa olsa da doğruyu gösterir. O doğru senin haritan olsun. Bir anlık hissin tüm zamanları devireceğini bil diye."

Atakan Bey'in söylediklerini dinledim derin derin ve kemiklerimin içine kadar sızladı yüreğim. Gözlerimi belli bir yere sabitlediğimde toparlandı. "Ben bir Pelin'e bakayım o halde."

"Tabii," dedim kısık sesimle dalgınlığımdan sıyrılarak lakin bu çok kısa sürmüştü. Masada yalnız kaldığımda yine daldım beni içine çekecek bir okyanusun içine.

Boğulmak üzere.

Birkaç saat sonra eve geldim. Alper henüz gelmemişti. Telefonumu çıkardım ve üzerimdekileri değiştirirken bir yandan da onu aramak için telefonu tuşladım. "Alper?" dedim telefonu açınca. "Geliyor musun?"

"Geliyorum yirmi dakikaya," diye konuştu sakince. Üstelemeden karşılık verdim: "Tamam, sofrayı kuruyorum."

"Tamam," deyip telefonu kapattı. Telefonu kulağımdan çekerken ekrana baktım ve duraksadım. Rehbere ilişti gözlerim ve kalbimde bir ağırlaşma söz konusu oldu. Yutkundum ve güç bela parmaklarımı rehberin üzerine götürerek oraya dokundum. Birkaç isim listesi belirdiğinde biraz daha kaydırarak adının olduğu yerde duraksadım.

Kamer...

Adını görür görmez heyecanlandım. Bu sekiz ayda defalarca kez aramaya çalışsam da cesaret edip arayamamıştım hiç. Usulca yatağımın üzerine oturdum ve ayarlara gidip numaramı gizliye aldım. Sonra yeniden adının üzerinde belirdi parmaklarım. Kalp atışlarım delirmiş gibi atmaya başladığında ne olacaksa olsun deyip tuşladım.

Kamer aranıyor...

Telefonu tutan ellerim titremeye başladığında kalbim dahil bedenimin de bundan farksız olduğunu anlamam uzun sürmedi. Sabırla ve heyecanla telefonu açmasını, o özlemimden kafayı yediğim güzel sesini duyabilmeyi bekledim. Dudaklarımı kemirmeye başladığımda telefonu açtı.

Nefesim kesildi. Gözlerim doldu.

"Alo?" diye konuştu sakince. Sesi... Sanki bir adım ötemde nefes alıyor gibiydi. Dudaklarımı dişleyerek olası bir sesin çıkmasını önledim ama bu oldukça zordu. Gözyaşlarım hali hazırda zaten bekliyordu ama direnebildiğim kadar direnmeye çalıştım.

Cevap vermediğimde sorusunu yineledi: "Cevap ver, alo!" Bu sefer daha sabırsız ve dik bir sesle konuştu. Aptaldım, ona bir merhaba diyemeyecek kadar korkaktım. Sonra hesaba katmadığım bir şey oldu ve yutkundum. Bu sesimi duyabilecek ya da beni hissetmesine yardımcı olabilecek bir durum olmuştu. Elim hızla ağzımın üzerine kapandığında iç çektiğini duydum. Gözyaşlarım yine terk etti gözlerimi ve bana ihanet ederek akmaya başladı. Sonra Kamer'in nefesini duydum, ardından yüreğimi ürpertecek kadar ruhuma fısıldadığı o ses tonunu. *"Cevap ver... Lütfen."*

Dayanamadım ve telefonu kulağımdan hızla çekerek kapattım. Gözyaşlarımın miktarı ve hızı kuvvetlendiğinde kendimi serbest bırakarak ağlamaya başladım. Hıçkırıklarımla boğulacaktım. Deliler gibi özleyip bir merhaba bile diyememek, tek bir sözüne ölmek... Hislerimin karışıp sadece acının kendine yer bulabildiği bir ruhtan ibarettim artık. Tanımım buydu.

Birkaç dakika öylece kendimi dinledim ve yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa geçerek sofrayı hazırladım. Alper çok geç olmadan eve geldiğinde ekmekleri dilimleyip sofraya koydum. Alper üzerini değiştirip kısa bir süre sonra sofranın başında olduğunda, "Acıktın mı?" diye sordum. Kafasını aşağı yukarı sallarken kaşığını çorbaya daldırarak bir yudum içti.

"Sabah erkenden çıkıyorum," diye konuştu bana bakarak. Kaşlarımı çattığımda cümlesi yarım kalmış gibi devam etti: "Biletimi aldım."

Ankara'ya gidecekti.

"Kaç gibi?" diye sordum sessizce. Bir yandan da elimdeki çatalla oynanıyordum. Gözlerini kısıtı. "Sabah yedi civarı kalkıyor otobüs."

"Erken değil mi?"

"Günübirlik gidip geleceğim abla," diye ifade etti. "Saat on gibi orada olurum. Gece biraz geç binerim ama ertesi sabah burada olurum. Yalnız bırakamam seni."

"Sorun etme sen beni," deyiverdim. "Asıl sen dikkat et kendine."

"Ederim," dedi geçiştirir gibi. Sonra utanarak gözlerini kaçırdı. Gülümsedim. "Ne? Söyle hadi," diye zorladım onu.

"Biz ilk defa buluşacağız," diye itiraf etti. "Ne yapmam gerektiğini pek bilmiyorum. Umarım elime yüzüme bulaştırmam her şeyi."

Gülümsemeye devam ederken derin bir iç çekip gözlerimi kıstım. Bana uzun uzun baktı. Ellerim güzel yüzüne gittiğinde gülümsedi. "Çok mutlu ol."

Yüzünde olan elimi kavradı ve avucumun içini öperek, "Sen de çok," diye mırıldandı. Dileğinin altında ezilmekten korktuğum için ters bir tepki vermedim çünkü mutlu olmak artık benim için yaşamak kadar uzak ölüm kadar yakın bir hadiseydi.

Çünkü mutluluk, ölümü bildiğim gün terk etti bedenimi.

3. Bölüm

Nefes Sesleri

Hayatın kısa olduğunu biliyordum. Nefes almak gibi gelip geçici bir dünya düzeni işte. Sevmek kadar güzel, ağlamak kadar acı verse de bazen, yaşamaya değer bulunacak bir yanı oluyordu. Koşmak kadar özgür, kımıldayamamak kadar tutsak hissetsem de bazen, yine de yaşamaya değdiğini biliyordum ama her şeyi biz mahvediyoruz işte. Kırıyoruz, hiç düşünmeden incitiyoruz birbirimizi sonra her şey bir anda eskisi gibi olsun istiyoruz.

Olur mu eskisi gibi?

Sever misin yeniden?

Tüm hatalarımıza rağmen bakabilir miyiz yine birbirimizin gözlerine sevdayla? Kalbimizdeki kurşunla yaşamaya devam edebilir miyiz kaldığımız yerden?

Aylardır yaptığım tek şey cevabını veremeyeceğim, alamayacağım sorular sormak kendime. Bu satırları birileri beni duysun diye yazıyorum. Sanki elimdeki mürekkep benim dilim ve bu beyaz kâğıt da senin ruhun. Yazdıkça beni hissettiğini düşünüyorum ama sana acıdan başka bir şey vadedemiyorum, canımın en içi çok üzgünüm.

Bir gün bunları okuduğun zaman, ah! Sahi, bir gün bunları okur musun bilmiyorum fakat ben okuyacağını düşünüyorum. Sana anlatamadığım her ne varsa buradan dinle istiyorum. Kaçtıklarımı, korkularımı, acılarımı... İliğime kadar hissettiğim ne varsa bil istiyorum. Göz göze geldiğimizde elini uzatırsan tekrar, onları tutmak istiyorum her ne kadar hak etmesem de...

Sonra kendime kızıyorum. Beni anlamayan kim varsa onlar yüzünden kendimi üzdüğüm için. Ben bu sevdaya kazık atan, katil olan tarafım, değil mi? Hayır... Ben en az senin kadar yara almış bir insanım. En azından

kendimi kabullenmiş bulunmaktayım. Daha fazla üzemem kendimi, zorlasam da bu olmaz farkındayım.

Derin bir nefes aldım şu an. Gülümsüyorum, kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir kadın gibi. Elimde bir sigaram eksik, sol yanımda da sen. Bugün geceye kalmadım, aksine geceyi sana bıraktım. Saat beş civarı. Odanın içinde ışık yok denecek kadar az ama mumları seviyorum ben, en az senin kadar yaktıkları için. En azından senden daha az yandıkları için.

Alper bugün Ankara'ya gidecek, hatta uyanmış bile olabilir. Görür mü dersin seni? Ne bileyim, bir markette ya da bir sokağın girişinde işte. Ne halde olduğunu bilsem bu kadar dizilmez kelimeler boğazıma, biraz cesaretli olsam bu kadar korkmazdım mesela.

Dudaklarımda pespaye bir tebessümle yazdıklarıma bakarken koridordan sesler işitmeye başladım. Alper uyanmış olmalıydı. Ona yiyecek bir şeyler hazırlamalıydım. Sabahın çok erken vakitleri olduğu için kahvaltı yapmayacağını biliyordum, bir sandviç hazırlamam mantıklıydı. Yeniden önümdeki kâğıda odaklandım ve cümlelerimin devamını getirdim.

Nerede ve ne yapıyor olursak olalım, birbirimize, gördüğümüz zaman iki yabancı gibi uzak kalmayalım. Biliyorum, zor olacak ama artık ben korkularımı yenmek ve onların üzerine yürümek isteyen tarafımla buradayım.

Günaydın sevgilim.

05.21

Defteri yavaşça kapattıktan sonra kalemi de kenara koyarak yanan mumu söndürdüm. Ucunda tüten hafif isli koku odanın içine sinerken ayaklandım ve üzerime, kapının arkasında duran hırkamı geçirerek odadan çıktım. Evin içi epey karanlık olduğu için koridorun lambasını yakarak Alper'in odasına yürüdüm. Kapısını tıklatıp, "Alper uyandın mı?" diye fısıldadım.

"Uyandım," diye yanıtlayarak kapıyı açtı. "Sen niye uyandın ki?"

"Seni yolcu edeyim," dedim sakince.

Kafasını sallayarak geri çekildi ve üzerine siyah tişörtünü geçirerek, "Abla gidip geleceğim işte, git uyu," diye homurdandı.

İtiraz ederek odasına girdim. "Olmaz öyle." Boy aynasının karşısında üzerini düzeltirken onu kendime çevirdim ve yardımcı oldum. "Ben hallederim," dedi.

Kaşlarımı kaldırırken yüzüne baktım. Yaraları bir hayli belli oluyordu fakat kurumaya başladığını görüyordum. "Şirin yüzünü görünce ne söyleyeceksin?" diye sordum yakasını düzeltirken.

"Kavga ettiğimi," diye itiraf ettiğinde gözlerimi irileştirdim.

"Sahiden mi?"

"Evet," diye onayladı başını sallarken. "Kıza yalan mı söyleyeyim yani? Bir ilişkinin temelini güven kurar, öyle değil mi?"

Duraksadım. Yakasındaki ellerim usulca orayı terk ederken başımı öne eğdim. "Öyle," dedim kuru bir sesle. "En iyisini yapıyorsun."

Ona belli etmeden yutkunurken dudaklarımı ıslatıp geri çekildim. "Ben sana bir şeyler hazırlayayım."

"Abla gerek yok," dedi Alper ona bakmamı sağlarken. "Oraya gidince yiyeceğiz bir şeyler."

"Aç aç gitme," diye konuştum kaşlarımı çatarken. "Otobüste yersin."

"Peki," dedi gülümsemeye çalışarak. "Anne."

Odadan çıktıktan sonra mutfağa girip dolabın kapağını açtım. Bomboş sayılırdı. Alışveriş yapmalıydım, en azından cüzdanımda ne kadar varsa bir şeyler alabilirdim. Domates ve peynir çıkarıp ekmeğin arasına doldurarak onu dolap poşetinin içine koydum. Gözüm arkada kalsın istemiyordum.

Birkaç dakikada işlerimi hallettikten sonra Alper mutfağa girdi ve sırtındaki çantasını yere bırakmadan onun kemerini tutunarak yanıma geldi. "Abla sahiden gerek yoktu buna," dedi tezgâhın üzerinde duran ekmeğe bakarken.

Ters ters konuştum: "Bir susacak mısın artık?"

"Tamam susuyorum," dedi poşeti alıp çantasına koyarken. Telefonundan saatini kontrol ederken soluk alıp verdi. "Saat altıyı geçiyor, çıkayım artık."

"Yedi gibi kalkmıyor muydu?"

"Öyle de anca," diye mırıldandı mesafeli bir sesle. Mutfak tezgâhının üzerini silerken yanıma bir adım daha atıp, "Abla," diye fısıldadı.

"Hım?" diye karşılık verdim dalgın dalgın.

Bir müddet konuşmadığında kaşlarımı çattım ama bunun büyümesine müsaade etmeden konuşuverdi: "Onun yanına da gideyim mi?"

"Kimin?" diye sordum derhal ona yönelerek.

Gözlerinde gördüğüm şey bir miktar endişe ve meraktan ibaretti. Kim olduğunu anlamıştım ama duymak daha garip hissettiriyordu. Anlamsızca boğazımı sıktım. "Onun işte," diye devam etti uzak bakışlarıyla. "Kocanın."

Kalbim dev bir ağrıyla sancılanmaya başladığında kilitlendim. Hep böyle oluyordum, konu ne zaman ondan açılsa, ne zaman sıra bize gelse elimdeki anahtar bir tek kalbimde işe yaramıyordu. Bunu yapmasını istemiyordum çünkü göreceksem ilk bunu ben yapmalıydım. Kafamı sağa doğru yatırdım. "Hayır," dedim net bir dille. "Üstelik nerede olduğunu bile bilmiyorum."

Şaşırdı. "Ne demek bilmiyorum? Evinde değil mi?"

"Hayır," dedim soğuk bir sesle. "Ben dün Zeynep'le konuştum Alper. Kamer onlarla beraber değilmiş." Düşündükçe aklımı yitirecek gibi oluyordum ve aklıma birkaç yer dışında bir yer gelmiyordu. "O yüzden onu istesen de göremezsin."

"Ne dediler sana?" diye sordu sonra. Bir şeyleri sezmiş gibiydi ama bunu pek belli etmedim. "Boş ver. Sadece merak ettim ve aradım. Bir daha olmayacak."

Zeynep söylediklerinde haklıydı ama onun bu kadar sert olacağını düşünememiştim. Artık beni kimsenin anlamasını da beklemiyordum çünkü ben de artık kendimi anlamıyordum.

Gözlerimi ondan kaçırdığımda üzerime geldi ve omzuma dokundu. "Abla, ne dediler sana?" Ses tonu öyle kırılgandı ki kırıldığımı anlıyor gibiydi. Hatalar yaptığımın farkındaydım ama ben de insandım ve bir kalbim vardı. Ne olursa olsun demirden yapılmamış olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

"Boş ver dedim Alper," dediğimde buna itiraz etti ve bu sefer sesi de tavrı da daha netti.

"Söylemezsen oraya da giderim."

"Hayır," dedim gözlerine bakarak. "Hiçbir yere gitmeyeceksin. Şirin ile ne yaparsan yap ama oraya gitmeyeceksin, duydun mu beni?"

Omzumdaki ellerinin ağırlığı artarken bana ürkek ürkek bakmaya başladı. Ne kadar direnseme de dudaklarımın arasından bir hıçkırık kaçabilirdi. "İyi misin?" diye sordu kısık sesiyle.

"Hı-hım," diye yanıtladım yutkunurken. "İyiyim."

"Eminiz yani?" diye sordu kaşları yukarı kalkarken.

"Eminiz," dedim geçiştirerek. Onu kandırdığımı bal gibi biliyordu ama üzerime geldikçe daha kötü olduğumu bildiğinden bunu fazla uzatmamaya çalışıyordu. "Hadi geç kalma sen," dedim gülümsemeye çalışırken.

"Kalmam," dedi çabucak ve beni kendine çekip sımsıkı sarıldı. Yüzüm omuzlarına gömülürken kendimi oraya saklamak istedim. "Yanında olduğumu unutma sakın," dedi saçlarımı öperken. "Üzme kendini."

"Üzmem," dedim buruk bir halde tebessüm ederken. Burnumu çekerek ondan ayrıldım ve dağınık saçlarımı geriye atıp gözlerine baktım.

Elim saçlarına gittiğinde kendi geri çekerek, "Yapma ama şunu ya," diye homurdandı. "Kızın yanına yataktan çıkıp gitmiş gibi gideceğim resmen."

Saf saf baktım. "Zaten öyle."

"Ha ha," dedi dalga geçerek.

Gülümsedim ve bozduğum birkaç saç telini düzelttim. "Tamam bir şey olmaz, yine sever seni Şirin."

Gözlerinin içi parladı. "Sever değil mi?"

"Sevmiyor muydu?"

"Bilmiyorum."

Daha sesli bir halde güldüm. "Manyaksın sen vallahi."

"Bunu diyenin sen olması peki?" diye dalga geçtiğinde burun kıvırdım.

Sonra da derin bir iç çekip birkaç adım geri atarak, "Tamam hadi geç kalma sen," diye konuştum. Alper, bana sevimli sevimli bakarken elini kulağına götürerek gözlerini kıstı. "Ara beni, bebek." Hemen ardından göz kırptı.

Tezgâhın üzerindeki sarı bezi ona sallarken, "Serseri," diye kıkırdadım. Bana yapay bir sinirle bakarak olduğu yerde durdu. "O sarı bezin üzerimde ne işi var ya? Hepten bitti bu iş he."

Kaşlarımı hayretle yukarı kaldırırken az önceki hareketlerinin taklidini yaptım. "Ara beni, Alper."

Olduğumuz yerde birbirimize bakıp sırıttıktan sonra Alper, benimle vedalaşarak evden ayrıldı. Sokağın köşesine kadar onu pencereden izledim. Havanın henüz aydınlanmamış olması içimdeki ders çalışma isteğini körükledi. Zaten en verim aldığım zamanlar bu zamanlardı. Güneşin doğuşuyla zihnimdeki hücreler çiçek açıyordu sanki. Kendime bir kahve

yapıp odama kapandım. Sınava bir ay kadar vardı ve ben henüz hazır hissetmiyordum bile kendimi.

Edebiyat testlerini çalışma masama çıkardım ve saçlarımı hoyratça tepeden topladıktan sonra elimi enseme attım. Duraksadım. Parmaklarım ensemde öyle durduğunda yutkunamadım. Gözlerimdeki harelerin var ettiği anıların görüntüsü geçmeye başladı önümden ve seyirci kaldım.

Dövmem. Kamer. Yarım ay.

Koca koca olan bakışlarım giderek kısıldığında parmaklarım ensemde gezinmeye başladı. Gülümsedim. O ânı hatırladım. Bu dövmeyi yaptırdığımız, yaptırmayı düşündüğüm vakte gitti zihnim. Hepsi o kadar güzeldi ki ama çok başındaydık bir şeylerin fakat ben, dövmelerden nefret eden ben, eve döneceğim diye, sırf ondan bir hatıra kalsın diye bunu yok saymıştım. Nefret ettiğim ne varsa hepsini sevdirmişti bana. *Kendimi bile sevdirmişti o bana.*

Ellerimi oradan usulca çektim ve edebiyat testlerime baktım.

Saat yedi olduğunda Alper ile konuştum ve yeni bindiğini öğrendim. Evin içinde yapayalnız kaldığımda salona gittim ve uzandım. Boş durdukça bir şeyleri düşündüğümü fark ettim. Bunun bana iyi gelmediğini de. Yattığım yerden kalkarken banyoya giderek temizlik malzemelerini çıkardım lakin neredeyse bitmiş olduklarını gördüm. Omuzlarımda dev gibi bir ağırlık hissettiğimde birkaç bir şey atıştırarak hazırlandım. Elimdeki parayla eve bir şeyler almalıydım...

Saat dokuz gibi evden ayrıldığımda havanın sıcaklığı ve gözlerime gelen güneşi önlemek adına kaldırım diplerinden yürümeye başladım. Sekiz ay olmasına rağmen hâlâ buraya alışamamıştım. Zaten çok dışarı çıkan biri değildim ama Ankara'yı özlüyordum hem şehri hem de sevdiklerimi. Hayatlarında artık bana yer vermediklerini bilsem bile özlüyordum işte. Geriye dönmek için alacağım biletin çürük çıkmasından korkuyordum.

Omzuma astığım çantanın kolunu sıkıca kavrayarak dalgın dalgın yürümeye başladım merkeze doğru. Buralarda büyük marketler olmadığı için biraz yürümem gerekiyordu. Köşedeki kuruyemişçiyi geçtikten sonra, geçen akşam geldiğim parkın içine girerek karşıya yürümeye başladım fakat o esnada telefonum çalmaya başladı. Elim çantama giderken adımlarımın yavaşlaması buna ortak oldu.

Arayan numaranın ismi yazılı olmadığı için kaşlarımı çattım ve tereddüde düştüm ama önemli bir şey olabilirdi. Üstelik numaram çok

kişide yoktu. Dudaklarımı ıslatıp çektikten sonra aramayı kabul edip şüpheyle onu kulağıma götürdüm.

"Alo?" diye sordum sakin bir sesle.

Birkaç saniye sonra işittiğim ses tonu dengemi sarsmaya yetmişti. "Aymira?" diye karşılık verdi. Bu ses Çetin'e aitti. Onu tanımıştım. Olduğum yerde kalakalırken boğazımdaki kuruluk, aralık kalmış dudaklarımın derisini kurutmaya başladı. "Sen misin?" diye sordu hemen sonra.

Ne karşılık vereceğimi bilemiyordum. Aylar sonra Zeynep'ten başka biriyle konuşmak beni epey şaşırtmıştı aynı zamanda içinden çıkamayacağım duygular denizine hapsetmişti. "Orada mısın?" diye sordu sabırsızca. Yaşadığım şeyi sorgulamaya başlar gibi etrafıma bakınmaya başladım. İnsanlar akıp giderken ben, olduğum yerde taşlaşmış bir büstü andırıyordum.

Gözlerimi kapattım ve kuru bir sesle ona yanıt verdim: "Buradayım."

Yüzünü gözlerimin önüne getirdim. Şaşkın çehresini, iri bakışlarını ve soğuk sesini. Bunu beklemediğim için neler söyleyeceğimi bilmiyordum keza neler duyacağımı da ve buna asla hazır değildim. Zaten ben neye hazırdım ki? Korkağın tekiydim.

Çetin, "Sen, sensin bu, değil mi?" diye sordu sesi bir anda şaşkınlığa devrilirken. "Şükür be."

Dudaklarıma bulanmış üç beş keder kokulu cümlelerin haykırışlarını duyuyordum. Devam etti: "Aymira, neredesin sen? Allah aşkına kızım bana yerini söyle. Kurban olayım nerede olduğunu söyle!"

Sesi çok aceleci ve sert geliyordu ama gönlüme ufacık bir pençe atmış sayılırdı. Çetin beni hep korumuştu, kollamıştı. Aslında onu aramam gerekiyordu fakat onu ararsam her şeyin daha güç olacağını biliyordum. Konuşmamı bekledi. Burada böylece durmanın ayaklarımı titretmekten başka bir işe yaramaması beni zora soktuğunda yürüdüm ve salıncağın arkasındaki boş banka oturdum.

"Çetin," diye konuştum adı dudaklarımdan firar ederken. Gerisini düşünemedim çünkü ne söylersem eksik kalacağını biliyordum. "İyi misiniz?"

"Aymira," dedi gülerek. Bunun keyiften olmadığı aşikârdı. "Bana bir şey söyle. Bana sorduğum soruların cevabını ver."

"Olmaz," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı sağa sola sallarken. "İstediğin cevaplar benden çok uzakta."

"O ne demek?"

"Bilmiyorum Çetin," diye mırıldandım zar zor. Kendimi iyi hissetmiyordum. Zaten iyi biri değildim ve çevremdeki herkese bunu bulaştırıyordum. "Numaramı Zeynep'ten mi aldın?"

Homurdandı. "O bacaksız bunca zamandır seninle konuşuyordu ve bizi ayakta uyuttu. O vermedi, ben kendim aldım."

"Onun bir suçu yok," dedim düz bir sesle. "Kimseye söylememesini ben rica ettim. Ona kızma olur mu?"

"Aymira neredesin sen? Ne yapıyorsun, kiminlesin gözünü seveyim ya?" diye sordu arka arkaya hayretler içerisine düşmüş gibi. "Bana bunların cevabını ver lütfen."

Gülümseyerek tabanlarını bir araya getirdiğim ayakkabılarıma baktım. "Sen nasılsın? Şebnem ile devam ediyor musunuz?"

Sinir olduğunu biliyordum çünkü ben olsam ben de sinirlenirdim ama kolayca ben şuradayım diyemiyordum. Yapamıyordum. Dilime vurduğum kilit yalnızca bana işlemiyordu. Orada olduğunu biliyordum. Çetin, bir müddet bekledi ve sakince söylendi. "Şebnem benimle."

Gözlerimin içi karardığında yanlarında olamadığım için kendime küfrettim. "Sevindim."

"Sevindin mi?" diye sordu dik dik. "Bu kadar mı? En yakın arkadaşın benimle birlikte ve sen bu kadarını söyleyebiliyorsun. Bizi siktir et, peki ya o kız? Şebnem'le neden konuşmuyorsun? O sana hiçbir şey yapmadı."

"Siz de bana bir şey yapmadınız," diye cevap verdim hızla. Ses tonum beklediğimden sert ve yüksek çıktığında derin bir nefes aldım ve etrafıma bakınarak telefonu sıktım. "Ben ne yaptıysam kendime yaptım Çetin, anlıyor musun? Özür dilerim, yaptıklarım için özür dilerim ama elimde değil. Korkularım var, ağzımı açıp konuşmaya, geriye dönüp bakmaya cesaretim yok. Hepsi kayıp gitti ruhumdan ve ben nasıl geri kazanırım onları bilmiyorum. Yapamıyorum, bu şehirde boğulmak üzereyim ama bir adım ileriye atamıyorum," deyip dolu dolu olmuş gözlerimle fısıldadım: "Korkuyorum."

Beni anlamasına ihtiyacım vardı. Beni anlayacağını bildiğim için ona anlatmıştım ve belki de daha çok şey anlatacaktım. Çetin, "İyi değilsin," diye konuştu. "İyi değilsin işte. Ne halde olduğunu bilmek istiyorum."

"Boş ver beni," dedim dudağımı kıvırarak. "Herkes hak ettiği yerde, öyle değil mi?"

"Bunu sen mi söylüyorsun?" diye azarladı beni. "Bizden belki az çok haberin vardır, peki ya ondan? Senin Kamer'den haberin var mı Aymira?"

Adını her duyduğumda gözlerimde biriktirdiğim gözyaşları beni âdeta tehdit ediyordu. En yakınımken en uzak olabilmeyi nasıl başarmıştık böyle? En yakınımken onu başkalarından duymaya nasıl alıştırmıştım kendime? Daha dün sesini duyduğumda yerle bir olan kalbimi ne ara feraha erdirmiştim? Koca bir hiç. Kalbim feraha falan ermedi, sadece onun gibi iyi rol kesiyor.

"Dün aradım onu," diye itiraf ediverdim. "Duydum sesini. Ben tam anlayamadım ama merak ediyorum Çetin. Nasıl? Ona iyi bakıyor musun?"

Çetin, "Dün onu aradın öyle mi?" diye sordu şaşkın şaşkın. "Ne dedin ona?"

Konuşamadım ki.

"Dur, ben tahmin edeyim... Konuşamadın bile değil mi? Hatta onu gizliden aradın. Neden peki? Niye sürüyor bu saçmalıklar?" diye sormaya başladı. Binlerce soru sorsa da tatmin olacağı cevaplar alması güçtü. "Bir boklar yediniz, o sana yalan söyledi ama bitti her şey? Bu mudur? Bak, ben seni anlıyorum Aymira. Ben seni anlamasam zaten seni aramam ama sen de beni anla. Kardeşim bir ölüden farksız, herif ne yaptığından bihaber."

Yanımda olmalıydı, onunla olmalıydım.

Devam etti: "Çok özlüyorsun onu biliyorum çünkü o da senden farksız ama ben onu görüyorum. Gözlerimin önünde yürüyen bir ceset görüyorum sadece. Sen? Sen nasılsın? Kamer olsaydı onu böyle anlattığım için ağzımı dağıtırdı ama durum bundan ibaret. Güçlü durmaya çalışıyor, hiçbir şey olmamış kafasında yaşıyor ama yemezler, ben yemem."

Çetin konuştukça bir yandan çiçek açıyor diğer yandan açtığım o çiçeklerin dibine kibrit suyu döküyordum. "Nerede o?" diye sordum kısık sesimle.

"Önce sen söyle."

"Çetin, merak ediyorum ama korkumdan soramıyorum adamakıllı. Zeynep bir tek senin bildiğini söyledi. Nerede?"

"Bilsem de söylemem ki," dedi boş bir sesle. "Ona geri dönmeyeceğini biliyorum, o yüzden bir halta yaramaz yaptığım ispiyon."

"İspiyonlamış sayılmazsın," diye konuştum. Çetin'in güldüğünü işittim ama neşeden bir hayli uzak bir sesti bu. "Sen şu an bana kocanın yerini mi soruyorsun? Onun yerini bilmesi gereken tek kişi sensin. Biraz saçma bir durum oldu bu... Ha," dedi duraksayıp devam ederek. "O

da senden bihaber zaten. Uzaktan evlilik... Bunu mu hayal ederek evet dediniz birbirinize?"

Onu dinlerken kendi cümlelerimin bana uzak uzak baktığını hissettim. Çetin arayı bulmaya çalışıyordu ve hep yaptığı şey buydu. Ekledi: "Bir şey söylemeyecek misin Aymira? Mesela tüm bu yaşananları nasıl geride bırakırız, nasıl iyileşirsiniz?"

"Zor," diye konuştum. "Çetin, benim korkularım var. Kendimden korkuyorum, bana yeniden sarılmamasından, ona bakarken sürekli eskiyi hatırlamaktan, verdiğimiz zararların bize yansıttıklarından... Anlıyorsun beni, biliyorum."

"Ee, çözüm kaçmak yani öyle mi?"

"Değil," dedim hızla. "Değil ama nasıl çözülür bilmiyorum. Tek bildiğim ne yaşamış olursak olalım hâlâ onu çok özlediğim. Çok, yani bunu dile getirirken bile kalbim ağrıyor. Şu an karşımda belirse ne yaparım bilmiyorum ama gözlerine bakarsam sarılmış kadar olurum belki he?"

"Bana nerede olduğunu söyle, gözünü seveyim. Tamam, ona söylemeyeceğim söz veriyorum ama nerede olduğunu bilmem gerekiyor."

"Eskişehir," deyiverdim.

"Uzaya çıksaydın? Az olmuş bu," dedi ve ekledi: "Kızım sen kafayı mı yedin? Allah'ım biri eve girmez, biri şehir değiştirir. Hayırdır ya, dünya battı ve altında siz mi kaldınız? Ne bu derbeder halleriniz? Yeter artık la valla yeter!"

"Ona söyleyecek misin?" diye sordum çekingen bir şekilde.

"Söylememi ister misin?'

Bekledim. Neden hayır diyemiyordum? Neden sesimi yükseltemiyordum sanki? Yalan yok, gelsin ve bitsin artık bu işkence istiyordum. Sonumuz bile yok ki adamakıllı veda mı ettik sanki? Seve seve nasıl bırakılır ki zaten bir insan?

"Aymira?" diye sordu beni teyit eder gibi. "Hayır demedin?"

"Hayır," dedim sonra.

Histerik bir biçimde güldüğünü duydum. "Canın sağ olsun be. Bak ben seni anlıyorum ve yanındaydım, tamam mı? Bunu sakın unutma. Sekiz ayda kafanı toplayamaman garip orası ayrı ama artık uzatmayın. Yemin ederim sofradaki boş muhabbetlerimizi özledim. Andaç'ın boş yapmasını."

"Şimdi öyle değil mi?"

"Bazen, bilirsin insan yedisinde ne ise yetmişinde de odur."

"Bilirim," dedim başımı sallarken. Sonra derin bir nefes alıp verdim. Çetin bir soru daha sordu: "Alper nerede peki?"

"Ankara..." deyip hızla düzelttim. "O da burada tabii ki, benimle."

"Ankara mı diyecektin sanki?" diye sorduğunda bozuntuya vermeden gülümsemeye çalıştım. "Ağız alışkanlığı. Yoksa onun yanı benim yanım biliyorsun."

"Herkes kimin yanında olması gerektiğini biliyorsa sıkıntı yok," diye konuştu içten bir sesle fakat belli bir ima da mevcuttu. Bir şey diyemedim. Oturduğum bu bankın üzerinde sağıma soluma bakıp havayı içime çektikten sonra Çetin finale geldi. "Beni bu numaradan arayabilirsin. Seni yeniden rahatsız edeceğim Aymira, istesen de istemesen de. Kendine iyi bak."

"Sen de," dedim fısıldar gibi. Usul usul telefonu kulağımdan çekerken dudaklarımı ıslattım ve kafamı geriye doğru yatırarak yüzümü büyük meşe ağacına çevirdim. Yeşermiş yapraklarının arasından gözlerime çarpan güneş ışınlarına tanık oldum. Gece vakti buraya gelip bizi izlemek güzel olurdu çünkü ne zaman baksam gecenin ışığına, onu görür, bir yerlerde bizi düşündüğünü hissederdim.

Burada çok zaman kaybetmeden kalktım ve bir saate yakın alışveriş yaptıktan sonra eve döndüm. İçeri girdiğimde poşetleri mutfağa bırakıp çantamı ve anahtarı kapının oradaki askıya astım. Üzerimdeki tişörtün eteklerini düzelttikten sonra ellerimi yıkayıp saçlarımı topladım. Hiç konuşmadan sanki bir simülasyonun içine konmuş bir robot gibi görevlerimi yerine getiriyordum.

Önce mutfaktaki işlerimi hallettim sonra odaları süpürdüm ve yerleri sildim. Bunları yaparken zihnim o kadar ama o kadar boştu ki sanki dünyadan kendimi soyutlamıştım. Elimdeki bezle dizlerim yerde koridorun zeminini silerken geri geri giden adımlarım yüzünden sırtımı kapıya çarpınca duraksadı. Canım şiddetle acırken buz kestim ve hafif bir çığlık attım. Elim derhal sırtıma gittiğinde yüzümü ekşiterek, "Hay ben senin," diye öfkelendim. Canımın acısını derinden hissetmeye başladığımda olduğum yere oturdum ve orayı ovmaya başladım. Böylesi bir acı bile insanı delirtirken dünkü telefon konuşmasından sonra onu düşünemiyordum. Kendimi bildiğim için yorum yapması kolaydı ama onu hayal ettikçe sırtımdaki yaranın zerre önemi yoktu.

Sırtımı ovmaya devam ederken kapı çaldı. Zar zor oturduğum yerden kalktım ve kapıyı açtım. Apartman görevlimiz Avni Bey, elinde bir

defterle karşımda bellirdi. "Kızım kirayı iki gün geciktirdin," diye konuştuğunda telaşa düştüm.

"Unutmuşum tamamen Avni Bey."

"İnsanlık halidir," dedi anlayışla karşılarken. "Ama şimdi vereceksin herhalde?"

"Birkaç gün daha bekleyebilirseniz çok sevinirim," diye konuştuğumda bana ters ters baktı.

"Ama bu kaçıncı be Aymira? Çalışıyorsun zaten."

Gözlerimi kısarken dişlerimi sıktım. "Anlıyorum sizi, hakkınızdır ama şu an elimde para yok. Birkaç gün içerisinde maaşımı alacağım diyorum."

"Ben anlamam," diye yükseldi bu sefer de. "Bir değil iki değil bu. Ödemeyeceksen çık evden o vakit!"

Hayretle Avni Bey'in yüzüne bakarken kaşlarımı çattım, lakin sınırımı korumam gerekiyordu. "Anlamıyor musunuz Avni Bey? Elimde yok diyorum. Kaçmıyoruz ya, ödeyeceğim diyorum işte. Ayrıca hakkıma giriyorsunuz, ben vaktinde ödüyorum kiramı."

"Ben parama bakarım," diye bana ters ters baktığında elimi belime koyarak kafamı sağa sola salladım. Adam laftan anlamıyordu. Yarım dakika kadar konuşmadan beklediğimizde Atakan Bey'i, elinde siyah çantasıyla asansörden inerken gördüm. Bu tarafa baktığında gözlerimi kaçırdım. Çok geçmeden yanımızda durduğunda Avni Bey'e döndü. "Bir sorun mu var Avni Bey?"

"Hayır," dediğim an Avni Bey, konuşmaya başladı: "Kirayı iki gün geciktirdiler Atakan Bey. Bu durumu lütfen apartman toplantısında konuşalım."

Sinirlerim yükselmeye başladığında kendimi tutarken kapı kolunu istemeden de olsa sıkmaya başladım. Elimde şu an kirayı ödeyecek para yoktu, kolay kolay da böyle durumların içine düşmezdim ama zaten birkaç güne maaşımı alacaktım. Nedir bu insanoğlunun anlayışsızlığı böyle?

Atakan Bey, bana bakmadan cüzdanını çıkarırken gözlerimi irileştirdim ve buna mâni oldum. "Estağfurullah Atakan Bey, bakın ben böyle şeylere gelemem hiç!"

"Sakin ol Aymira," dedi bir miktar parayı Avni Bey'e uzatırken. Bana olan sözlerinin arasına bir laf sıkıştırıp Avni Bey'e döndü. "Tamam Avni Efendi, sen gidebilirsin."

Avni Bey, bana ters ters bakıp alanı terk ettikten sonra göz devirdim ve sonra hemen Atakan Bey'e baktım. Öfke gözlerimdeki yerini almıştı. "Neden böyle bir şeyi yaptınız? Bunu bekliyorum mu sandınız yoksa?"

"Hayır," dedi biraz şaşkın biraz neşeli bir halde. "Zaten maaşını alınca ödeyecektin bu kirayı, tamam işte ben de maaşından verdim. Büyütmeye gerek yok."

"Büyütmek mi?" diye sordum hayretle. "Bakın, size saygım sonsuz ama kendi meselelerimi kendimi halletmeliyim. Anlıyorsunuz değil mi beni?"

Kafasını aşağı yukarı sallarken boğazını temizledi. "Anlıyorum. Ben yardımcı olmak istedim sadece, üstelik o para zaten senin parandı."

Daha fazla bu konuyu uzatmak istemiyordum ama emrivakileri seven biri değildim. Kaşlarım çatık bir halde gözlerimi yere diktiğimde derin bir nefes alıp verdiğini duydum. "Pekâlâ, kusura bakmayın. Kötü bir amacım yoktu. Zor durumda kalmanı istemedim sadece."

"Özre gerek yok," dedim utana sıkıla. "Kötü bir niyetinizin olmadığını da biliyorum. Neyse, ben konuşmayayım daha fazla."

Başını kararlı bir vaziyette salladığında konuşmaya başladı ve ben de saygısızlık olmasın diye gözlerine baktım. "Babam ve Pelin çoktan kahvaltısını yaptı. Ben de bulaşıkları hallettim. Hafta sonu olduğu için Pelin evde ama sana ihtiyacı olabilir belki. Mecbur değilsin fakat yine de bir çıkıp bakarsan çok memnun kalırım."

Usul usul başımı aşağı yukarı sallarken mırıldandım: "Tabii, çıkarım."

"Teşekkür ederim," dedi samimi bir ifadeyle. Gülümsemeye çalıştım ama ne kadar sahici olduğunu bilmiyordum. "Rica ederim."

"Ben işe gidiyorum, bir sıkıntı olursa lütfen beni ara," dedi hareketlenirken. Yeniden başımı salladım ve sessizce konuşarak kapıyı oynattım. "Tabii ararım. İyi günler dilerim."

Atakan Bey, "Kolay gelsin," deyip gittikten sonra kapıyı kapattım ve kendi kendime sinirle homurdandım: "Çatladın! O kirayı verince zengin olacak sanki. Vereceğiz dedik ne uzatıyorsun!" Yerdeki beze eğilirken söylenmeye devam ettim: "Hayır, adama mahcup oldum. Bıktım, her şeyden bıktım."

Yere eğildiğim vakit sırtımdaki ağrı kendini yeniden belli ettiğinde buna direnmeye çalıştım. Kıyıda köşede kalmış işleri de hallettikten sonra anahtarımı ve test kitaplarımı alıp yukarı çıktım. Kapıyı Pelin açtığında bana neşeyle bakıp sırıttı. "Geldin sonunda."

"Anca Pelin Hanım," dedim içeri girerken. Kemal Bey oturma odasında olmalıydı. Pelin'e baktım. "Nasılsınız bugün?"

Odasına yürüyerek, "Çizgi film izliyordum," diye konuştu. Onu takip ettim. "Sen de benimle birlikte izler misin?"

"Olmaz," dedim elimdeki test kitaplarını gösterirken. "Dersim var benim. Biraz durup gideceğim zaten."

"Ya," dediği oturduğu yerden bana üzgün üzgün bakarken. "Hemen mi gideceksin?"

Kaşlarımı yukarı kaldırırken çalışma masasına oturarak diğer büyük sandalyeyi yanıma çektim. "Hemen değil ama çok kalmayacağım." Pelin, önündeki tabletini kucağına alırken gülümsedi. "Olsun, sen buradasın nasılsa."

Gülümsemeye çalışırken derin bir nefes aldım ve önümdeki kitaplara baktım. İsteksiz bir halde tarih kitabının kapağını kaldırdım ve Soğuk Savaş Dönemi konularına ilerledim. Uygun bir test alıp onu çözmeye başladım. Bir müddet öylece test çözdükten sonra başımı kitaptan kaldırarak esnedim. Pelin'in kıkırdadığını gördüm. Ona bakıp, "Hayrola?" diye sordum.

"Bu saatte uykun mu geldi?" diye sordu gülerek.

Güldüm. "Ama siz de bu saatte okulda uyku saati yapıyorsunuz hanımefendi, onu ne yapacağız?"

Duraksadı. Olduğum yerde haline bakarken ayaklandım. "Su içeceğim, sana da getireyim mi?" diye sordum. Kafasını sağa sola salladığında üstelemeden odasından çıkıp mutfağa yürüdüm. Bir bardak suyu içtikten sonra Kemal Bey'i merak ederek salona yürüdüm. Elindeki kumandayı bırakmadan televizyon izliyordu.

"Kolay gelsin," diye mırıldandım çekingen bir halde. Gözlüklerinin altından bana bakmadan homurdandı: "Şu kutu kadar boş bir şey var mı acaba şu dünyada? Canımın sıkıntısı bile bundan daha çekilir bir halde."

"Canınız mı sıkkın?" diye sordum aynı çekingen halimle devam ederek.

Göğüs kafesini şişirirken elindeki kumandayı istemsizce sıktığını gördüm. Parmaklarının hareketliliği beni buna itmişti. "Her zamanki ihtiyar notları işte," diye söylendi sakince. "Ama bugün ayrı bir sıkıntı var üzerimde, bilmiyorum nedendir."

Kaşlarımı çatarken kendime mâni olamadan yerimde kıpırdandım. "Uykunuzu mu alamadınız yoksa? Özür dilerim haddimi aşmak istemem ama anlatacağınız bir şey varsa benimle paylaşabilirsiniz Kemal Bey."

Yüzünü bana çevirdiğinde duraksadım çünkü ürperiyordum. Her an ne söyleyip nasıl davranacağı belli olmadığından kendimi sözlerine hazırlıyordum. "Benim derdimi anlayabilecek yaşta mısın?" diye sordu. İşte, bundan bahsediyordum tam da.

Kaşlarımı çattım. "Affedersiniz! Ben sadece size yardımcı olmaya çalışıyorum. Ayrıca yirmi yaşında olmam hayatı tozpembe yaşadığım anlamına mı geliyor? Yoksa oradan bakılınca böyle bir imaj mı sergiliyorum?"

Bu sözler beni sinirlendirmişti. Bana uzun uzun ve mesafeli akarken neler düşündüğünü o kadar bilemiyordum ki kendimi çaresiz hissetmiştim. "Neler yaşadın sen çocuk?" diye sordu hakikatli bir sesle.

Gözlerimi kıstım. "Beni alaya mı alıyorsunuz?"

"Hayır," dedi kafasını sallarken. "Sadece soruyorum. Ben kimseyi alaya almam; evet, yaşlı ve huysuz ihtiyarın tekiyim ama alaya almak haddimi aşar. Pelin'in bile dertleri var, senin neden olmasın ki?"

Soğuk soğuk gülerken gözlerimi yüzünden çekip bir noktada sabitledim. "İnsanı yaşadığı hayat büyütürmüş derler, yirmi yaşımdayım. Hayat bu kadar çocuk mu sahiden?"

Bana eskimiş bir fotoğraf gibi bakan yaşlı irisleri halimi sorgulamak yerine anlıyor gibiydi. Denizin geceye çekilircesine üzerine örttüğü soğuk battaniyesi gibi gerildi göğüs kafesi, sonra gözlerini gözlerimden çekip uyumayı denedi. Bir şey diyemeden gülümsemeye çalışarak başımı öne eğip salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm Kemal Bey."

Adımlarım geri geri giderken arkamı döneceğim sıra bir hareketlilik hissettim. Kaşlarım çatılırken hislerimin peşinden giderek arkamı döndüm. Kemal Bey göğsünü tutuyordu. Olduğum yerde kalakalırken şaşkınlıkla oraya baktım. "Kemal Bey?" diye sordum ürkek bir ses tonu ile. Sesim boş bir depoda yankılanır gibi çıkmıştı.

Yaşlı ve kırışmış suratı ekşimeye başladığında elindeki kumanda yere düştü. İrkildim ve koşarak yanına gittim. "Kemal Bey neyiniz var?" diye sordum acelece bir şekilde. Eli titreyerek gömleğinin yakasına gittiğinde bedenim titremeye başladı. Ona yardımcı olarak düğmelerini açmaya başladım.

Zar zor konuştu. "Dilaltı... Hapım... Şu..." dedi devamını getiremeden.

Korkuyla yüzüne baktığımda derhal çekildim ve arkamdaki çekmeceleri karıştırarak haplarını aldım. Ellerim şiddetli bir halde titriyordu. Kemal Bey, derin derin nefes alırken, "Ambulansı ara, iyi değilim... Ambulansı... Ambulan..." Sözleri beni hayatımın en korku dolu anlarının içine iterken çabucak telefonumu kavradım ve telaşlı telaşlı 112 Acil'i aradım.

"Alo!" dedim yüksek ve endişeli bir ses tonuyla. "Kozalak Caddesi, Yüksel Apartmanı'na bir ambulans, çok acil."

"Vaka nedir?" diye sordu 112 Acil görevlisi.

Vakit kaybetmemek adına hızla konuştum: "Sanırım kalp krizi. Lütfen çok acil bir ambulans."

Görevli kadın, "Ekiplerimizi hemen yönlendiriyorum hanımefendi," dediğinde telefonu kapattım.

Kemal Bey giderek kötüleşiyordu. Çaresiz bir haldeydim. Ne yapacağımı bilmiyordum. "Hapınızı aldınız mı?" diye sordum endişeyle.

Kafasını salladı belli belirsiz fakat iyi değildi. İyi hissetmese ambulansı aramamı istemezdi. "Atakan," dedi yutkunarak. "Atakan'ı ara..." Yarım yamalak söyledikleri doğrultusunda elimdeki telefonu biçare olmuş bir vaziyette yeniden açıp rehbere girdim ve Atakan Bey'i aradım. Bir yandan korku dolu gözlerle Kemal Bey'e bakıyor diğer yandan bir an önce telefona çıkması için dua ediyordum. Nihayetinde telefon açıldığında ağlamaklı bir sesle konuştum:

"Atakan Bey babanız..."

"Ne oldu babama?" diye sordu aniden verdiğim tepkinin onda oluşturduğuyla algıyla.

Ellerim telaşla saçlarıma gittiğinde dudaklarımı ısırdım. "Kalp krizi sanırım, emin değilim. Ambulansı aradım ama ne yapacağımı bilmiyorum."

Sesi bir anda şiddetini artırdığında bulunduğu ortamdaki halini düşündüm. "Tamam, sakin ol. Hapını içti mi?"

Kafamı salladım. "Evet, verdim."

"Pencereleri aç Aymira, oksijeni artır," dediğinde koşarak pencereleri açtım.

O esnada Pelin kapıda belirdi. "Dede!" diye bağırdı korku dolu bir ifadeyle.

Derhal ona baktım ve yanına yürüdüm. "Pelin odana git, lütfen."

Bana bakıp yutkunduğunda Atakan Bey'in sesini işittim: "Aymira ambulans geldiğinde beni ara, hastaneye geçiyorum. Korkma sakın, babama bak yeterli."

"Peki," dedim çabucak ve nasıl kapattığımı bilemeden telefonu kulağımdan çektim. Pelin, ağlamaya başladığında eğildim ve ona sarıldım. Kemal Bey hâlâ zor anlar yaşıyordu. Elimden hiçbir şey gelmezken Pelin'e sahip çıkmaya başladım. "Deden iyi olacak, sen uslu ol ve ağlama."

"Ne oluyor?" diye konuştu ağlayarak. Benden ayrıldı ve koşarak dedesinin koluna yapıştı. Onu takip ettim. Kemal Bey, bir yandan yutkunuyor diğer yandan etrafı sorguluyordu. O kadar kötü hissediyordum ki ne zamanı ileri sarabilir ne de geçmişe gidip bunun önlemini alabilirdim. Pelin deli gibi ağlarken, "Dede sen de mi gideceksin yoksa annem gibi?" diye sordu.

Duraksadım. Altı yaşındaki bir kız çocuğunun kurduğu bir cümle bu olmamalıydı ama hayatın yaşı çocuk olmadığı için büyük dertleri minik kalplere çok iyi aşılayabiliyordu. Gözlerimden birkaç damla firar ettiğinde onları silmeye çalıştım. Pelin, korka korka ona dokunarak ağlarken Kemal Bey'e baktım. Bilinci yerindeydi ama nefes alma sıkıntısı vardı. Pelin'in kolunu kavradım ve onu çektim. "Deden nefes almalı Pelin, gel böyle."

Minik elleri dedesinin kolundan güç bela sıyrılırken ona sarıldım. Yaklaşık beş dakika sonra ambulansın sirenleri tüm sokağı doldurmaya başladı. Görevliler, koşarak buraya geldiklerinde ilk müdahaleyi yapmaya başladılar. Pelin, belime sarılırken olanları geriden izleyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. Görevliler, çok vakit kaybetmeden onu brandaya alırken biri yanıma geldi: "Siz mi geliyorsunuz bizimle?" diye sordu.

Çabucak kafamı salladım, biraz şaşkındım. "Evet ama Pelin yalnız kalamaz burada. O da gelmeli benimle."

"Emanet edebileceğiniz biri yok mu?" diye sordu kadın.

Karşı ev boştu ve bu apartmanda kimseyi doğru dürüst tanımıyordum bile. O esnada Pelin, beni bırakmamak için belime iyice sarıldığında gözlerimi kısarak, "Hayır yok," diye konuştum. "Lütfen, benimle gelsin."

Kadın elindeki büyük defteri gövdesinden aşağı salarken kafasını salladı ve derin bir nefes alıp verdi. "Pekâlâ, gidelim o halde."

Apar topar evden ayrıldıktan sonra çabucak ambulansa bindik. O arada Atakan Bey'i arayarak gittiğimiz hastanenin adını verdim. Kemal Bey'in durumunu bilmiyordum ama iyi olacağını düşünüyordum. Ambulansın sirenleri bir an olsun dinmezken çabucak hastaneye geldik. Kemal Bey'i hiç bekletmeden acilden içeri aldıklarında Atakan Bey'i kapıda görmem uzun sürmedi. Pelin, ağlayarak babasına sarıldığında onların yanına gittim. Atakan Bey, perişan bir halde kızına sıkı sıkı sarıldı ve onun saçlarını okşayarak gözlerinden akan yaşları silmeye başladı. "Ağlama kızım, ağlama fıstığım benim."

Pelin ağlayarak, "Dedem de annemin yanına mı gidecek?" diye sordu.

Atakan Bey endişe dolu bakışlarla kızının gözlerindeki yaşları silerken kafasını sağa sola sallamaya başladı. "Hayır, hayır, deden hiçbir yere gitmeyecek. O sadece biraz rahatsızlandı ama bizimle kalacak merak etme. Sen düşünme, tamam mı? Deden çok iyi, inan bana."

Kemal Bey'i ilerideki kapıdan içeri soktuklarını gördüm. Müdahale odası olduğu belliydi. Atakan Bey, uzatmadan Pelin'in bana emanet edip hızla oraya koştu. Hali perişandı ve bunu en hafif şekilde Pelin'e yansıtmaya çalışıyordu. Pelin'i kenara çektim ve yüzündeki ıslanmış yerleri silmeye başladım. Masmavi olmuş gözlerinin akı kızarmıştı. "Ama ağlarsan deden üzülür. Ağlama, tamam mı?"

Bir yandan ağlıyor diğer yandan masum masum iç çekiyordu. Ona baktıkça ölümün aslında sanıldığı kadar kolay olmadığını anlamıştım. Zaten kolay değildi lakin bir çocuğun böyle can yakıcı bir halde gözyaşı akıtması bunun ciddiyetini belirtiyordu. Pelin, konuşacak gibi olduğunda bundan vazgeçip bana sarıldı. Ona sarıldım. Ablası gibi, ihtiyaç duyduğu biri gibi, kimsesiz gibi...

Pelin ile boş ve uygun bir yer bulup oturduğumuzda Atakan Bey, karşımızda belirdi. Pelin'e baktı ve onu kucağına aldı. "Durumu nasıl?" diye sordum kısık sesimle. Gözlerime baktı. "Daha iyi sanırım ama burada kalacak bu gece."

"Şükür," dedim gözlerimi kapatıp açarken. Yüreğimin penceresinden kovduğum kara ruh orayı daha ferah bir hale getirmişti. "Kemal Bey beni çok korkuttu."

"Biliyorum Aymira," dedi sakin ve yorgun bir ses tonuyla. "Nasıl oldu bilmiyorum ama iyi ki o an yanındaydın. Sana çok şey borçluyum. Teşekkür ederim."

"Ben sadece insanlık görevimi yaptım Atakan Bey, teşekküre gerek yok inanın. Kemal Bey iyiyse sorun yok."

Derin bir nefes alıp verdi. "Doktorlar ilk müdahaleyi yaptılar ve her şey kontrol altında, yani öyle söylediler fakat ne olacağını bilmiyoruz. Burada, onların gözetimi altında duracak."

"Anladım," dedim başımı sallarken. "O güçlü biri ve bunların üstesinden gelecektir."

"Umarım," dedi Pelin'e bakarken. Pelin, kafasını babasının omzuna koymuş öylece duvarı izliyordu. Atakan Bey'in elleri onun yumuşak yanaklarına giderken, "Uykun mu geldi?" diye sordu. Pelin, kafasını salladı belli belirsiz. Saçlarında babasının öpücüğü şekillenirken Atakan Bey'in gözleri tekrar gözlerimi buldu. "Biliyorum, sana da çok yük oluyorum ama Pelin, bu gece seninle kalabilir mi? Benim burada olmam gerekiyor. Kızımı emanet edebileceğim kimse yok."

"Tabii," dedim atılarak. "Siz merak etmeyin."

"Sağ ol Aymira," dedi bana uzun uzun bakarken. "Yaptıkların çok kıymetli."

"Estağfurullah," dedim başımı öne eğerken. Atakan Bey, Pelin'in kafasını omzundan kaldırarak kızının gözlerine baktı. "Bu gece Aymira ablan ile uyuyacaksın tamam mı?"

Pelin saf saf, "Sen nerede uyuyacaksın?" diye sordu.

Babası, "Ben sonra geleceğim," diye söylendi. "Ve sen, uslu bir kız olup Aymira ablanla gidersen çok sevdiğin çikolatalı gofretten getireceğim sana."

Pelin, gülümseyerek kafasını salladığında, "Tamam, uslu bir kız olacağım," deyip Atakan Bey'in yanağına uzun vadeli bir öpücük bıraktı, sonra babasının kucağından inerek elimi tuttu. "Uslu bir kızım şu an, değil mi baba?"

Atakan Bey, gözlerini kapatıp açarak dudaklarına serpilmiş yorgun tebessümleri belli etti. "Öylesin."

Pelin'in elleri sıkıca kavradığımda konuşmaya devam etti: "Dedem şimdi uyuyor ya, uyandığında onunla konuşabilirim değil mi? Onu çok sevdiğimi söyleyeceğim."

"Konuşabilirsin," dedi Atakan Bey, sıcak bir ses tonuyla. "O da seninle konuşmak ister."

Pelin'in içi ferahlamıştı.

Orada çok vakit harcamadan Atakan Bey'in çağırdığı taksi ile eve geldik. Saat henüz iki gibiydi ve Pelin acıkmıştı. Önce yukarı çıkıp or-

talığı toparladım sonra da onunla birlikte aşağı indim. Pelin, eve girdiğinde etrafa bakmaya başladı. "İlk defa giriyorum buraya," dedi sakince. "Kardeşin yok muydu abla?"

"Var," dedim sıkıntıyla. "Ama şu an evde değil. Bir yere gitti."

Bana döndü ve yorgun gözlerle yüzüme baktı. "Nereye gitti?"

"Çok mu soru soruyoruz acaba?" diye sordum belimi eğip gözlerine bakarken. Yüzü düştüğünde ellerimi saçlarına götürdüm ve onları sevdim. "Acıktın mı?"

"Biraz," dedi kısık sesiyle. "Ama çok değil. Babamın getireceği çikolatalı gofretleri bekleyeceğim."

Gülümsedim ve yakasını düzelttim. "Ama o zamana kadar açlıktan ölürsün."

Gözleri korkuyla irileştiğinde, "Ölür müyüm?" diye sordu. Kaşlarımı çatıp belimi doğrulttum. "Hayır, sadece şaka yaptım ama baban geç gelir ve o vakte kadar bir şeyler yemezsen halsiz düşersin."

Bana uzun uzun bakıp kaşlarını yukarı kaldırdı. "Yok, acıkmadım çok."

"Peki," dedim üstelemeden. "Ama acıktığın zaman söyle, olur mu?"

Kafasını aşağı yukarı salladığında elinden tuttum ve salona götürdüm onu. Televizyonun karşısındaki yerini aldığında kumandaya uzanıp televizyonu açtım. "Çizgi film izlemek ister misin?" Kafasını sallarken ona uygun bir kanal bulmaya çalıştım. Nihayetinde uygun bir kanal bulduğumda yanına oturdum ve sıcaktan bunalmış bir halde saçlarımı tepeden topladım. Pelin hiç konuşmadan televizyona bakmaya başladığında ona eşlik ettim. Yanında olmam daha sağlıklıydı. Dedesini o halde görmüş olması iyi bir anı olarak kalmayacaktı aklında ama o üstesinden gelecekti bunun, biliyordum.

"Sen çizgi film sever misin?" diye sordu dalgın dalgın konuşurken. Ekrana bakarak, "Bugünlük sevmeye karar verdim," dedim. Elimdeki kumandayı sehpanın üzerine bırakırken eğildiğimde Pelin'in aniden verdiği tepkiyle duraksadım. "Aa! Senin ensendeki şey ne?"

Olduğum yerde beklediğimde gözlerimi kıstım ve doğruldum. "Dövme," diye cevap verdim sakince.

"Bakabilir miyim?" diye sordu çekingen bir şekilde. Bunun olmasını istemiyordum ama ne zararı gelecekti ki sanki? Hiç konuşmadan başımı salladığımda dizlerinin üzerine çöktü ve minik ellerini enseme götürdü. "Çok güzelmiş," diye fısıldadı.

"O?" diye sordu sonra. "Adı Kamer miydi?"

Gülümsemeye çalışırken canımın yandığını hissettim. "Evet, adı Kamer."

"Bana onun fotoğrafını gösterecektin ya Aymira abla," dedi kısık sesiyle. "Gösterir misin?"

Telefonuma uzandım ve galeriyi açtım. Pelin yavaşça yanıma geldiğinde ona düğün fotoğrafımızı açtım. Heyecanla fotoğrafa baktığında Kamer'in suratını biraz yakınlaştırdım. Ne kadar tuhaf hissediyordum böyle. Her seferinde farklı hisler yaşamam beni mahvediyordu. Pelin elini fotoğrafa koyduğunda, "Ya," dedi heyecanla. "Ne güzel. Başka var mı?" diye sorduğunda sakince diğer fotoğrafa geçtim. Bu aile fotoğrafıydı. Pelin merakla, "Bunlar kim?" diye sordu.

"Ailem," diye yanıtladım boğazımda bir yumru ile.

"Hepsi kardeşin mi yani?"

"Hı-hım."

"Bir sürü kardeşin varmış," diye mırıldandı şaşkınca. Sonra elini Alper'in yüzüne götürdü. "Ama ben bir tek bunu biliyorum. Onun dışındakileri hiç görmedim. Ne kadar çok kardeşin var böyle. Benim hiç yok."

Kendi kendine konuşur hallerine tebessüm ettiğimde telefonu kapatarak yanıma koydum. Pelin dizlerime uzandığında ellerim saçlarına gitti ve başımı koltuğa yaslayıp saçlarını sevmeye başladım. "Şey kızmazsan sana bir şeyler sorabilir miyim?" diye sordu çekinerek.

"Kızmam," dedim hissiz bir halde.

"Biraz, çok azıcık anlatır mısın bana onu ya da kardeşlerini. Mesela en çok ne yemeğini sever, en sevdiği renk ne?" diye mırıldandı ağzının içinden. Soruları işittiğimde gözlerimdeki ağırlığın giderek büyüdüğünü hissediyordum. "Ama tabii anlatmak zorunda değilsin."

"En çok nohutlu pilavı sever," diye başladım anlatmaya. "Pek yemek ayırt etmez ama ona bayılır. Onun enleri yok aslında. En sevdiği film, en sevdiği renk... Kafasına ne uyuyorsa ona takılır. Çok konuşmaz ama bir konuşursa sabaha kadar dinleyesin gelir. Konuşurken gözlerimin içine öyle bakar ki gözlerini kaçırırsan yazık olur bakışlarına. Sonra öyle bir güler ki bir anda tüm sıkıntılarını unutursun..." İç çektim sözlerimin arasından. Göğsümdeki sancının varlığını hissettiğimde devam ettim: "Yeri geldiğinde anlayamam onu, uzak kalır ruhu benden ama yeri geldiğinde dünyanın en tatlı adamı olur. Neşesi beni mutlu eder."

Onu anlatırken gözlerimin önünden geçip gitti tüm yaşadıklarımız bir film şeridi gibi. Sanki ellerimin altında onun saçları vardı. Sanki bu odanın içindeydi ve beni izliyordu hayran hayran. Öyle özlemiştim ki çıkıp gitsem kendim bile buna mâni olamazdım sanki. Devam ettim: "O kadar çok şey var ki, hangi birini anlatsam eksik kalır." Derin bir nefes alıp kızarmış gözlerimle yutkundum. "Çok seviyorum Pelin, öyle çok seviyorum ki yanında olamadığım için kendime kızıyorum."

Gözlerimi kapatım ve dolu dolu olmuş bakışlarımı susturarak doğruldum. Pelin'in ses etmediğini gördüğümde biraz daha ona yaklaştım ve uyumuş olduğunu gördüm. Bu beni gülümsetmişti, onu rahatsız etmeden kafasının altından sıyrıldım küçük bir yastığı başının altına koydum. O esnada esneyemeye başladım ve üzerimdeki kırgınlıktan kurtulmak istercesine hemen diğer koltuğa ben uzandım.

Birkaç saat sonra Pelin'in sesiyle uyandığımda gözlerimi yavaş yavaş açtım. Bana yattığı yerden saf saf bakmaya başlayıp, gülümsedi. "Uyumuşuz," dedi. Gülümsedim. "Öyle olmuş."

Saate baktığımda beş civarı olduğunu gördüm. Derhal toparlanarak telefonuma uzandım. Kemal Bey'in durumunu merak ediyordum. "Babam gelmedi mi daha?" diye sordu Pelin, kısık sesiyle.

Kaşlarımı yukarı kaldırıp, "Gelmedi ama bir arayalım onu," diye konuştum. Pelin oturduğu yerden heyecanla yanıma gelirken Atakan Bey'in sesini işittim.

"Alo, Atakan Bey ben rahatsız ediyorum ama Kemal Bey'in durumunu merak ediyorum. Nasıl daha iyi mi?"

"Durumunu kontrol altına aldılar ama bu gece burada kalacağım, siz nasılsınız?" diye sordu. "Pelin iyi mi?"

"İyi," dedim başımı aşağı yukarı sallarken. "Merak etmeyin."

Pelin, onun hakkında konuştuğumuzu anladığında telefonumu almak istedi ve ben de diretmeden ona telefonumu uzatıp yerimden kalktım. Atıştırmalık bir şeyler hazırlamaya başladım. İki yumurtayı haşlanması için ocağa bırakıp, birkaç kahvaltılık dizdim sofraya. Pelin, konuşması bitince telefonu bana uzattı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye aldım telefonu elinden.

Sandalyeyi çekip oturduğunda, "Babam akşam gelecekmiş ama yine gidecekmiş," diye mırıldandı. Meyve suyunu bardağa boşaltıp önüne bıraktım. Pelin irkilerek kalktı. "Ellerimi yıkamadan sofraya oturmamalıyım. Lavabo nerede acaba?"

Mutfağın kapısına çıkıp ona tam karşıyı gösterdim. Ellerini yıkayıp geldikten sonra haşlanan yumurtaları ocaktan indirip onları soydum. Pelin ile birlikte bir şeyler yedikten sonra havanın giderek kararmakta olduğunu gördüm. Onun için yukarıdan getirdiğim boyama kitaplarını ve sayı boncuklarını verdim, ben de hemen yanında ders çalışmaya başladım.

Alper'i henüz aramamıştım lakin Şirin'in yanında olduğu için rahatsız etmek istemiyordum. Epey utangaç bir çocuk olduğu için onu zor durumda bırakabilirdim. Akşam olduğunda evin ışıklarını yaktım. Gün bitiyordu. Pelin'in uyku saati gelmişti neredeyse. "Uyusan mı artık?" diye sordum ona bakarken.

"Ama uykum yok ki," diye söylendi. "Hem babam gelmedi daha çikolatalı gofret getirecekti bana."

"Ben alırdım sana," dedim sakince. "Çok mu seviyorsun onu?"

Masum bir vaziyette kafasını aşağı yukarı salladı. "Evet."

Boş boş yüzüne bakarken oturduğum yerden kalktım. Ekledi: "Neyse, ben televizyon izleyeyim, olur mu? Babam gelene kadar beklerim onu." Bir şey diyemezken ertesi günün de tatil günü olduğunu hatırladım. Pelin televizyonun karşısındaki yerini aldığında Alper'e mesaj attım:

Kime: *Alper*

"Ne yaptın? Kaçta bineceksin otobüse?" (21.53)

Telefonu masanın üzerine bırakıp lavaboya gidip geldikten sonra mesajını gördüm.

Kimden: *Alper*

"Beş dakikaya kalkacak otobüs, birkaç saate orada olurum." (21.57)

Kime: *Alper*

"Tamam, bekliyorum." (21.58)

Alper'den haberdar olduktan sonra testlerimi çözmeye devam ettim. Bir yandan test çözüyor diğer yandan Pelin'i kontrol ediyordum. Hiç kımıldamadan çizgi filmine devam ettiğinde saatime göz attım. Saat on buçuğa geliyordu. Oturduğum yerden kalkıp su içmeye gidip geldiğimde Pelin'in uyuduğu gördüm. Önündeki kumandayı kenara çekip onu kucağıma alarak odama taşıdım. Benim yatağımda yatmalıydı. Odanın ışıklarını kapatıp, gece lambasını yaktıktan sonra salona yürüdüm. O esnada kapı çaldı. Gelen Atakan Bey'di.

"İyi akşamlar," dedi mahcubiyet dolu bir tavırla. "Pelin uyudu mu?"

Başımı salladım. "Sizi bekledi ama dayanamayıp uyudu."

Atakan Bey, yorgun yorgun gülümserken elindeki poşeti bana uzattı. "Pelin'e çikolata aldım, içinde var daha. Sen de yiyebilirsin."

"Yok," dedim soğuk bir sesle, uzattığı poşeti kavrarken. "Pelin yesin, teşekkür ederim."

"Öyle olsun," deyip, "Ben şimdi tekrar hastaneye gideceğim. Pelin sana emanet ve sağ olasın Aymira, hakkını ödeyemem."

Omzumu silktim. "Hiç sorun değil. Kemal Bey iyi olsun yeter."

"Olacak," dedi kararlı bir halde başını sallarken. Onu sadece dinlediğimde bana iyi geceler deyip uzaklaştı. Elimdeki çikolataları koltuğun üzerine bırakıp kendimi diğer koltuğa attım. Uykumu almıştım ama sersem gibiydim. Kumandaya uzanıp kanalları boş boş gezmeye başladığımda birinde öylesine durdum ve uzandığım yerden boş gözlerle açtığım diziyi izlemeye başladım.

Aradan neredeyse iki saat geçmişti ve ben neredeyse hiç hareket etmeden öylece bu şeyi izlemiştim.

Bitkin bitkin öylece uzanırken evin kapısı açıldı. Hızla doğrulduğumda Alper içeri girdi. "Hoş geldin," dedim onu karşılarken. "Aç mısın?"

"Değilim," dedi sakince. "Sen niye uyumadın ki?"

"Uykum yok," dediğimde birlikte salona yürüdük. Alper, koltuğa oturduğunda çikolata poşetine bakıp, "Bu ne?" diye sordu.

Derin bir nefes alıp, "Kemal Bey kalp krizi geçirdi," diye konuştum. "Atakan Bey onun yanında."

Şaşkınlıkla, "Şimdi nasıl durumu?" diye sordu.

"İyi," dedim. Gözlerimle odamı işaret ederken, "Pelin burada, içeride uyuyor," diye de açıkladım. Alper, üzerindeki şaşkınlığı suratından uzaklaştırdığında sabırsızca sordum: "Senin günün nasıldı? Şirin ile iyi vakit geçirebildiniz mi?"

Gözlerini kaçırırken gülümsedi. Cevabımı almış oldum. "İyiydi abla, anlatmayayım şimdi burada. Uykum var zaten."

"Görüyorum," dedim gözlerine bakarken. "Neyse geç oldu zaten, hadi git ve uyu."

Elinin tersini esneyen ağzına götürdüğünde ayaklanıp arkasını döndü. "Bu arada sana bir şey söylemem lazım."

"Dinliyorum," dedim bakışlarım çivilenirken. Duraksadı ve nabzımı ölçer gibi bir müddet bekledi. Ona sabırsızca baktığımda, "Ben Hakan abiye burada olduğumuzu söyledim," diye itiraf etti.

Gözlerim iri iri olduğunda oturduğum yerden kalktım. "Ne dedin? Alper, bunu neden yaptın ki?"

"Bilmesi gerektiğini düşündüm. Kimseyi yanına yaklaştırmıyorsun ama o senin dostun..."

"Dostumdu," diye kestim sözünü. Bana mesafeli bir şekilde baktı. Alper'in onunla aramızda geçen münasebetten haberi yoktu ama eskisi gibi iyi olmadığımızı da biliyordu. Ekledi: "Seni anlayacağını bildiğim için söyledim. Artık bir yerden başlaman gerektiğini düşündüğüm için söyledim. Hayatımızın sonuna kadar burada yaşayacak değiliz ya..."

"Tamam," dedim geçiştirerek. "Git ve uyu. Saat çok geç oldu. Bunları burada konuşmayalım şimdi ama hoş karşılamadım bilesin Alper."

"Allah Allah ya," diye bana isyan ede ede odasına yürüdüğünde boş boş arkasından bakındım. Bundan sonra olacakları düşündüm. Yarın çıkıp buraya gelme ihtimali bile zihnimin gölgesine kıvrılmaya başlamıştı. Huzursuz bir halde etrafı topladıktan sonra üzerime bir battaniye çekip salondaki koltuğa uzanarak sabahı bekledim.

Uykusuz, huzursuz ve duygusuz bir sabahın ardından kalkıp ocağa çay koydum. Alper bugün evde olmayacaktı. Pelin ise babası gelene kadar bana emanetti. Kahvaltımızı yaptıktan sonra Alper dışarı çıktı ve biz de Pelin ile baş başa kaldık.

"Pelin," diye seslendim ona mutfaktan. "Baban dün akşam çikolatalarını getirdi."

İçeriden neşe dolu sesler duyduğumda gülümsedim ve bulaşıkları yıkamaya devam ettim. Sırtımı biraz eğdiğimde dün vurduğum yerin sızladığını hissettim ama bu çok uzun sürmemişti. Sofrayı elimdeki süngerle silmeye başladığımda kapı çaldı. Pelin bağırdı. "Ben açarım."

"Tamam," diye konuştum kendi kendime. Onun duymayacağını biliyordum ama yine de arkasından gitmem gerekti. Ellerimi tezgâhın üzerindeki beze sildikten sonra saçlarımı gözlerimin önünden çekip mutfaktan çıktım. "Kim gel..." Sözlerimin devamı bıçak gibi kesilirken, tanıdığım gözlerle çarpıştırdı gözlerim. Bir bakışa feda edebileceğim kalbim yerle bir oldu da taşıyamadım daha fazla.

Nefesim kesildi, ellerim titremeye başladı.

Kalbim devrildi dev bir enkazın üzerine ve altında kalan tek şey gözlerimde kurumuş yaştı.

Evet,

Kamer karşımdaydı.

Kamer Alptekin

Seneler evvel bir çocuk vardı, yaralı ve sevgiye muhtaçtı. Kimsesi yoktu, bir Allah'ı bir de bedeninde minicik kalmış kalbi dışında. Hayatın neden onu dışladığına, neden bazı çocuklar gibi ağız dolusu kahkahalar atamadığına kafa yormazdı pek ama düşünürdü muhakkak. Çocuk yüreği işte, boş veremezdi ki öyle her şeyi.

Bir merdivende hayal etti kendini, ilk basamağa adım atarsa annesi ona iki adım gelecekti en yukarıdan. Saf bir heyecanla adımlar atmaya başladı ama bilmiyordu ki annesi ona iki adım gelmek yerine, geriye düşüyor ve geriye düştükçe oğlunun önüne basamaklar ekliyordu. Çocuk bundan bihaberdi. O, her karanlığın bir gün aydınlığa kavuşacağını sanıyordu ama annesi ona tüm aydınlıkları yasak kılmıştı, ışığı ondan kaçırmıştı.

Bu karanlık yolda başına gelmeyenler yetmezmiş gibi babası çıktı geldi sonra. Çocuk, babasını severdi annesini de öyle ama sevginin her şeyi çözemeyeceğini en çok da onlar öğretmişti. Hiç yılmadan yürüdü çocuk düşe kalka, yaralı ayaklarıyla çıktı o basamakları teker teker. Annesi artık pes etmişti çünkü oğlunun küçük kalbi, onu yenmişti.

Çocuk, yaralar aldı. Çocuk, yaraydı.

Çocuk, çocukluğunu bilmeden başkalarının yaralarını sarmaya başladı. Kendi yaralarını hiçe sayıp, başkalarına koştu. Öyle de bir kalbi vardı.

Sonra o çocuk büyüdü, genç bir adam oldu.

Her şey bitti gibi gözükse de asıl hikâyesi, yolu bir caddeye düşünce başladı. Yaşlı bir adam buldu onu, besledi, iyileştirdi ve ona gözü gibi baktı. Annesinden, babasından daha iyi geldi ona. Genç adam onu öz babası yerine koydu. Öz babasından daha çok sevip saydı.

Sonra o genç adam büyüdü, koca bir adam oldu.

Hayatını rayına koymaya başladı. Aile edindi, kan bağı olmadan hiçbir akrabalık olmadan kardeş buldu kendine. Onları tıpkı yaralı bir kuşun kanadı gibi himayesi altına aldı ve sardı yaralarından. Belki de ona 'abi' demeleri bile yetiyordu. Genç adamın bundan daha fazlasına ihtiyacı yoktu. Annesi ve babası inanmasa bile sevgi birçok şeyi çözebilen tek şeydi. En güçlü silahtı.

Sonra o genç adam büyüdü. Meğer bu vakte kadar büyüdüğünü sanmıştı. Oysa onu büyüten şey, kalbine giren bir kadındı.

Bir kadın girdi hayatına. Ufak, tefek gibi görünse de yüreğinin içinden tanıdı onu, yaraları benziyordu. Ürkek ama sert bakan gözlerine vuruldu önce sonra güçlü durmaya çalışan ama içinde kırılgan bir çiçeği gördü gözleri. Hayatına bir kadın girdi evet, sonra başladı tüm hikâye.

Sevmeyi öğrendi, bir kalp nasıl her defasında bu kadar çığırından çıkarmışçasına atar, nasıl bu kadar delicesine çarpar bunu öğrendi ve bizzat yaşadı. Bir seferliğe mahsus değildi, bir seferle başladı sonsuz bir sevdaya kucak açtı.

Ve sonra...

Adam, en başında bir hata yaptı.

Kötü bir niyeti yoktu çünkü o sevdiği insanlara kötülük yapmazdı.

Bu niyeti ona pahalıya mal oldu. Elleriyle kazandığı kalbini, elleriyle toprağa gömdü. Çok sevdi, çok sevildi ama sevgi bir yerde bu ilişkiye ara verdi. Hatalar, kalplerin biletini acımadan kesti çünkü bedeller ödenmek içindi ve her kul bedelini ödemeden yaşama devam edemezdi.

Sonra o koca adam... Öldü.

Belki de bir tabutun içindeydi, yaşadığını sanıyordu... Kim bilir.

Ne kadar süredir ılık suyun altında durduğumu bilmediğim bir şekilde, belime bir havlu sararak duştan çıktım. Elimi ıslak saçlarıma götürüp onları biraz dağıttıktan sonra ayna karşısına geçip kendime baktım. Sonra soğuk soğuk konuştum: "Şu tipe bak lan, insanlıktan çıkmışım iyice."

Köşedeki el havlusuna uzanıp saçlarımın ıslaklığını azalttım. Daha sonra da belimde havluyla banyodan çıkıp öylece mutfağa girdim. Sakin ve hissiz bir halde buzdolabını açıp boş boş birkaç saniye baktıktan sonra geri kapattım. Gün içerisinde bu aktiviteyi yapmak artık alışkanlık haline gelmişti.

Dolabın kapağını kapattığım gibi mutfaktan çıktım ve salondaki koltuğun üzerinde duran kıyafetlerimi üzerime geçirip giyindim. Havluyu da umursamadan diğer koltuğa attım. Hayatım o kadar boş ve manasızdı ki yaşadığım ânı başımdan savmak için yaşıyordum. Zaten bunun sonu gelmiyordu. Bir sonraki güne umutlu bir halde uyanamıyordum. Ümidim onunla birlikte gitmişti.

Ellerimi gözlerimin üzerine götürdüm ve kendimi koltuğun üzerine atıp yorgun bir şekilde oturdum. Başımı arkaya doğru yasladığımda gördüğüm şey aynı benim gibi boş bir tavandı. Bazen ona, onu anlatırdım.

Karımı. Kendime anlatmaya korktuğum için ona anlatmak daha kolayıma gelirdi ya da güzel bir avutma şekliydi işte ne bileyim anasını satayım.

Göğüs kafesim inip kalkarken boynumdan bir an bile çıkarmadığım alyansın varlığına gitti ellerim. Parmaklarım onu kavradığında başımı koltuğun sırtından kaldırmadan tavana bakmaya devam ettim. Ellerim her seferinde titriyordu. Ellerim, göğsümün içine sakladığım ona dokundukça titremekten vazgeçmiyordu.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım, bu esnada farkında olmadan alyansı sıktığımı fark ettim. Bunu neden yaptım bilmiyorum. Onu özlediğim için mi? Ona kırgın olduğum için mi? Yoksa kendime kızgın olduğum için mi? Hepsinden birer parça cevap mevcuttu ama hangisinin daha ağır bastığını yalnızca kalbim biliyordu. O da zaten uzun zamandır doğru düzgün atmıyordu.

Erken emekli oldu, şerefsiz.

Elimi göğsümün üzerinden indirdim ve gözlerim kapalı öylece durmaya devam ettim. Aylardır ne yaptığımı bilmiyordum. Nerede gezdiğimi, ne yiyip ne içtiğimi, nasıl konuştuğumu ya da nasıl yaşadığımı... Bu sorular o kadar sinirimi bozuyordu ki kendime cevap veremedikçe hepsini öldürmek istiyordum.

Göz kapaklarımdaki ağırlığı hiçe saydığımda, dudaklarımı aralayacağım sıra kapı çaldı. Homurdanarak yüzünü ekşittim. Sonra da bağırdım. "Evde yokum!"

Gelen Çetin'di. Bundan emindim çünkü yaşadığım bu yeri sadece o biliyordu. Kapıyı açmama bile gerek yoktu gelenin kim olduğunu görmem için. Dediğim gibi de oldu. Çetin, kapının ardından konuşmaya başladı: "Aç kapıyı, bekletme burada beni!"

"Çetin, geldiğin gibi geri git," diye cevap verdim ona oturduğum yerden. "Keyfim yok."

"Ne zaman keyfin oldu ki lan senin?"

Bıkkın bir ifadeyle ayaklandığımda kendi kendime mırıldanarak kapıya doğru yürümeye başladım. Birkaç saniye sonra tavrımdan ödün vermeden kapıyı açtığımda karşımda Çetin'i ve hemen onun yanında Şebnem'i gördüm. Kaşlarımı çatıp durumumu biraz toparlarken konuşmama gerek kalmadan Çetin içeri girdi. "Niye açmıyorsun telefonlarını?" diye sordu.

O sırada kapıyı biraz daha araladım ve Şebnem'i içeri kabul ettim. Güneş yüzüme vuruyordu ve bundan kaçmak için kapıyı çabucak ka-

patıp arkamı döndüm. "Telefonumun nerede olduğunu bilmiyorum," dedim soğuk bir sesle. "Beni mi aramıştın?"

Çetin, bana hayretle bakıp, "Beş yüz kez falan," dediğinde omzumu silktim. "Bu kadar çabalamasaydın keşke. Direkt öldü deyip geçseydin daha makbul olurdu."

"Ne biçim konuşuyorsun sen ya?" diye söylendi kafasını sallarken.

Umursamadan onlara baktım. "Bir şey içer misiniz?" diye sordum.

Şebnem, kafasını iki yana sallarken Çetin, yerine oturup, "Bir bardak su içerim," dedi.

Yüzüne baktım. "İyi, mutfak orada git iç."

Şebnem hafifçe gülümsediğinde sıkıntıyla soluk verip az önce oturduğum yere geçtim. Bacaklarım hafifçe iki yana açıldığında ellerimi onların üzerine koydum ve hiç konuşmadan öylece önüme baktım. Kimse konuşsun istemiyordum, sırf bu yüzden bu eve televizyon bile almamıştım. Ses yapan her şeyden kaçıyordum. Kendimi dinlemek acı veriyordu ama başkalarına tahammül etmektense vicdanımı duymak daha mantıklı geliyordu.

Çetin'in yüzüme baktığını hissettim. Şebnem'in de öyle. Onlar sanırım birlikteydi. Çetin, bana bundan pek bahsetmemişti çünkü bu fırsatı ona tanımamıştım. Kendi mutsuzluğumu ona bulaştırmak niyetinde değildim ve ben bu haldeyken onun mutluluğunu gördükçe yalandan sevinmek bana yakışır bir tavır olmazdı.

Yalandan sevinmek? Ne ironi ama lan! Sahip olduğu her şeyi, tek bir yalan yüzünden kaybeden adamdım ben, gerçekler hayatımda sadece boş bir çerçeveden ibaretti. Geldikçe gittikçe yüzüne baktığım ama hiçbir zaman çivisine sahip çıkmadığım bir çerçeve…

Sahip çıksaydım şayet, başımıza gelen o depremde kolayca yerinden çıkıp çerçeveyi paramparça etmezdi belki.

Şebnem, biraz çekingen bir halde yerinde kıpırdanarak, "Kaç ay oldu Kamer?" diye sordu.

Zihnim saatli bir bomba gibiydi, ona ait ne varsa kendini patlatmaya müsaitti. Gülümsemeye çalıştım ama her konuda olduğu gibi bu işte de oldukça beceriksizdim. Alt tarafı gülümseyecektim lan, onu bile başaramadım. "Altı."

Altı ay… Söylerken nasıl da kolaymış gibi geliyor, bir de siz gelin onu bana sorun. Yüreğime sorun o ayların hesabını, o da sussun her zamanki gibi. Acımaktan başka, acıtmaktan başka bir halta yaradığı yok çünkü.

"Hatta," dedim onlara dönerek. "Yarın altıncı ay bitecek." Birini böyle sevmek… Bir kadını annemden daha çok sevmek? Ben hiçbir şeyi bu kadar çok sevebileceğimi sanmıyordum ki, belki de bunun cezasıydı bu yaşadığım. Bu hayatın 'bu kadar çok seversen sonuçlarına da katlanırsın' deme şekliydi sanırım.

Şebnem, "Ben bilmiyorum," diye mırıldandı sıkıntıyla. "Altı ay geçiyor ama en ufak bir haber yok. Seni aramıyor, sana küsmüş ya da daha fazlası ama beni aramalıydı. İnan ben de çok üzgünüm." Bakışlarımı kaçırdım ve dudaklarımı sert bir şekilde birbirine bastırdım. Devam etti: "Evet, senin kadar olamam belki hatta kimse senin kadar üzgün olamaz ama kardeşiydim ya ben onun. Herkesten kaçsa bile benden kaçmaması gerekirdi."

Çetin araya girdi. "Korkuyor bence bir şeylerden."

"Neden korkuyor olabilir?" diye sordu Şebnem, ona bakarak.

Çetin'den evvel davrandım ve ben cevap verdim sorusuna. "Benden, bizden…" İkisi de yüzüme baktı. Gözlerinde görebildiğim şey koca bir boşluktu. Ekledim: "Yeniden sevmekten ya da güvenmekten."

Sözlerimin devamını getireceğim sıra Şebnem'in soğuk ve hissiz gülüşüne şahit oldum. "Yeniden sevmek mi?" Bu bana yönelik bir soru değildi çünkü cevabı beklemeden konuşmaya devam etti: "Kamer, o seni en başından beri sevdi ve hâlâ seviyor. Yanımızda değil, ne halde olduğunu bilmiyor olsak bile seni hâlâ seviyor. Sevgi bitmez ve bunun yenideni diye bir şey olmaz." Sustu ve birkaç saniyelik duraksamanın ardından devam etti: "En azından kendini bu yüzden yorma."

Gözlerimi kıstım ve dudağımın kenarını kıvırdım. "Ben kendimi düşünmüyorum, inan. Kendimi zerre düşünmüyorum."

"Belli," dedi Çetin gözlerini odanın içinde gezindirirken. "Aylardır bu iki göz odada yaşıyorsun." Gözleri gezindiği yerleri terk edip tıpkı bir ok gibi gözlerimin içine saplandı. "Eve gelmiyorsun, iş yerine gitmiyorsun doğru düzgün, tamirhane desen boş… Oğlum, sen ne bok yiyorsun lan aylardır?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladım sakince. "Uzaktan ne yiyormuşum gibi görünüyor?"

Çetin, gülmeye başladı ama bunun sinirden olduğunu fark edebiliyordum. Oysa ona gerçek bir soru sormuştum. Bunun cevabını vermek bu kadar zor olmamalıydı. "Ayva," dedi Çetin, dişlerini sıkarak. "Güzel mi tadı?"

Kaşlarımı yukarı kaldırırken derin bir nefes alıp verdim. Soluğum bıçak gibi göğüs kafesimi deşiyordu. Bu hissi o kadar uzun zamandan beri biliyordum ki, nefes alırken öylesi bir rahatlığa denk düştüğümde ister istemez kendimi sorgulamaya başlıyordum.

"Güzel," dedim bomboş bir sesle. O kadar umurumda değildi hiçbir şey, ne söylediğim ya da ne yaptığımın farkında bile değildim. Tek farkında olan ben değildim.

Çetin, sabırsızca soluk alıp vererek konuşmaya devam etti: "Oğlum evdekiler seni özlüyor. Ev bomboş lan. Sen yoksun, Aytaç yok, Aymira yok."

Adını başkalarından her duyduğumda soluk boruma biri iğne saplıyormuş gibi geliyordu. Bunu o kadar net hissediyordum ki elimden hiçbir şey gelmemesi berbat bir duruma düşürüyordu. "Ne yapabilirim?" diye sordum Çetin'e yönelerek. "Söyle ne yapabilirim Çetin?" Hırslı bir nefes alıp verdiğimde gözlerimin küçüldüğünü fark ettim. "Kardeşim hapiste, karım nerede bilmiyorum, ben zaten ne bok yiyorum umurumda bile değil... Ne yapabilirim lan ben? Herkesi ve her şeyi ben mahvettim ama geri nasıl toparlanır bilmiyorum. Bunu göremeyecek kadar kör müsün?"

Çetin, "Her şeyi sen mahvetmedin," dedi benim aksime daha sakin bir ses tonuyla. "Böyle düşündüğün için kapattın kendini buraya. Böyle düşündüğün için nerede gezdiğini bilmiyorsun." Afalladım. Bir adım öne çıkarak konuşmaya devam etti: "Karşılıklı bir şeyler yaşandı. Sen de o da hatalar yaptınız ama bu tek taraflı değil. Şunu bir kabullen. Tamam," dedi üzerine basa basa. "Sen bir kabahat işledin ama böyle olacağını bilemezdin kardeşim."

Bilseydim, onu bu kadar çok seveceğimi bilseydim söyler miydim o yalanı? Oysa tek derdim onu korumaktı. Ben bunu kendimde başaramamıştım fakat o başarsın istemiştim sadece. Bunu bu şekilde yapmış olmam kabul edilir gibi değildi ama yine de çok sevdiğimdendi be. Çok seveceğimi hissettiğimden.

Şebnem, kafasını sallarken ellerini birleştirerek düşünceli düşünceli gözlerime baktı. "Bak ben ortadaki sorunun bile tam olarak ne olduğunu bilmiyorum ama Çetin'in de dediği gibi ortada bir ayrılık varsa bu tek taraflı olmaz."

Gözlerimi kapattım ve kendimi başka bir dünyaya soyutlamak istedim. Bunları konuşmak bana iyi gelmiyordu, konuşmak bana hiç iyi gelmiyordu. Elimden gelen tek şey oydu ve onun da bana bir yararının dokunduğunu görmüyordum. Ellerimi kafama götürdüm ve parmaklarımı saçlarımın arasında daldırıp öylece biraz bekledim. "Bilmiyorum," dedim gözlerim kapalı bir halde konuşurken. "Konuşmak, konuşmak ve konuşmak... Bunlar bana iyi gelmiyor."

Çetin, "Sana ne iyi geliyor?" diye sorduğunda duraksadım ve ellerimin hareketini hızla kestim. Bunun cevabını yalnızca ben değil onlar da biliyordu. Ortamda soğuk bir esinti varlığını belli ettiğinde ellerimi saçlarımdan çektim ve kafamı sağa doğru yatırıp karşımdaki duvara baktım.

"En basitinden sessizlik."

Çetin, güldü ama bu uzun sürmedi. "Akşam seninle uzun uzun konuşuruz," dediğinde yüzümü ona çevirdim. Suratı ciddiydi. "Evet. Meyhaneye götüreceğim seni. Dolmuştur için, dökersin."

"Bir git işine," diye tersledim onu. "Dökecek bir içim yok benim."

"Abi uğraştırma beni ya," diye homurdandı. "Götüreceğim işte seni akşam ama ondan önce eve geliyorsun ve görüyorsun bizimkileri. Konuşmana gerek yok, bir girip çıkarsın işte." Tavrı ve ses tonu beni keyifsiz keyifsiz güldürdüğünde Çetin ekledi: "Altı ay oldu üç dört sefer anca uğradın. Zeynep neyse de Andaç benim başıma kaldı. Bu ne demek sen biliyor musun?"

"Üzgünüm," diye itiraf ettim.

"Alıştık artık," dedi boş verirmiş gibi. Sonra geriye doğru yaslandı ve kolunu koltuğun başlığına koyarak bana baktı. "O değil de Aytaç'ın görüşüne gittin mi geçen sen?"

"Yarın gideceğim," dedim çabucak. Sesim boş bir amfide yankılanıyor gibiydi. "O çocuğu yalnız bırakmayın."

"Bunu sen mi diyorsun?" diye sordu Çetin, alay eder gibi. O ânı hatırladım. Ben öylece yitik bir adamı oynarken işittiğim o silah sesi beni dehşetle yerimden sarsmıştı ama çabucak kalkıp bakamamıştım. Yaşadığım şeyler o kadar üst üste katlanmıştı ki bunların bir kâbustan ibaret olduğunu düşünmüştüm. Gözlerimin önü kararmıştı ve ellerimde bir sersemlik meydana gelmişti. Bu aslında tüm bedenimi çepeçevre saran bir şey olmuştu. Duvarlar üstüme üstüme geldiğinde beynimin içinde çalan çanların beni uyardığını fark ettiğim an kendimi toparlamış ve önümü göremediğim bu zifiri bulantıda ilerlemeye başlamıştım.

Ayaklarım yere basıyordu ama attığım her adımın tıpkı bir boşlukta kaybolduğu hissine kapılmıştım. Zar zor dışarı çıktığımda gördüğüm şeyler beynime bir raptiye gibi çakılmaya başladığında hemen müdahale edememiş, öylece bakakalmıştım. Düşünemiyordum ki. Az önce sevdi-

ğim kadın tarafından terk edilmiş, düşmanım dediğim adamın, kardeşimin suçsuz olduğunu öğrenmiş biri olarak bu çok fazla gelmişti.

Asıl kardeşim bildiğim çocuk, onu vurmuştu.

Bu öylesine karışık ama içimi karartan bir mevzu olmuştu ki yaşadıklarımın arasında bir çıkış yolu bulmak imkânsız hale gelmişti. Öyle olmuştu. *Her şeyimi kaybetmiştim.*

"Oğlum," dedi Çetin bana bakarak. "Mahir hiçbir bok yapmamışsa kim yapmış o zaman? Delireceğim ya."

Diyememiştim. Onlara öz babamın bizleri mahvettiğini söyleyememiştim. İnsan öz kardeşi gibi bildiği birinin ölüm sebebinin, babası yüzünden olduğunu nasıl söylerdi? Üstelik aptal gibi ötekini de düşünüyordum. Ondan nefret etmiyordum ama bir yakınlığım da yoktu işte. Mahir, benim hayatımda bir yerlerde değildi ama o da bu hikâyenin kötü adamı değildi. Bundan emindim.

Sıçayım böyle hayata, ağabeylik damarım kabardı sanırım.

Bir şey diyemedim çünkü konuşursam doğruları söylemeyeceğimi biliyordum ve bu yüzden sustum, çünkü konuşursam yalan şeyler bulaşacaktı dilime ve bundan bıkmıştım. İnsanları korumak için kurduğum yalanların aslında onlara zarar verdiğini görmek... İşte tüm mesele buydu ve bu acı veriyordu sadece.

"Onun nerede olduğunu biliyorsun ama değil mi?" diye sordu sonra.

Buna cevap verebilirdim. Kafamı belli belirsiz sallarken dudaklarımın arasından da isteksize dökülmüştü kelimeler. "Biliyorum."

"Nerede?"

Sustum. Çetin soğuk soğuk güldü. "Ha! Hata bende, söylemeyeceğini biliyorum."

Sinirle dudaklarımı ıslatıp çektim ve Çetin'e döndüm. "Ne diyorsun lan sen? Buraya bana hesap sormaya mı geldin? Söylesem ne olacak, gidip hesap mı soracaksın?"

Şebnem'in kaşlarını çattığını, Çetin'in de yüzünde farklı bir ifadeye devrildiğini gördüm. Dişlerimi birbirine geçirdiğimde Çetin hayretle, "Onu mu savunuyorsun şu an?" diye sordu. "Ulan herif kardeşimizi hapse soktu lan, hapse!"

"Ağzına sıçtığım," diye kükredim bir anda. "Ben mi dedim, git vur onu diye? Ulan biriniz anlasın lan beni biriniz!" Dudaklarımı hızla ısırıp serbest bıraktım ve bunun farkında bile değildim. "İkisi de kardeşim. Tamam, Mahir belki de o evreye hiç ulaşamayacak gözümde ama anlasana işte, ne yapabilirim Çetin? Kolay mı sanıyorsun?"

O kadar bok gibiydi ki her yer. Bir tane aklı başında adam yoktu çevremde. Kendime bile yetemediğim şu dönemde düşüneceğim insanların olması birilerine hesap vermekten daha az yoruyordu yine de. Çetin bir şeyler söyleyeceği sıra Şebnem, buna mâni oldu. "Kamer şu an ikiniz de biraz gerginsiniz. Sen de haklısın, bir şey diyemeyiz ve biz seni anlamaya çalışıyoruz. İnan ki yaşadığın bu durum kolay değil. Ben..." dedi ve çaresizce gülümsedi. "Ben bile bana yapılanı umursamamaya başladım artık. Aymira şu an karşımda belirse vereceğim tepkiden bile emin değilim."

Bitik bir halde başımı geriye yatırdım ve sırtımı yeniden koltuğa verdim. "Şu an karşımda olsa..." diye mırıldandım. Açıkçası ne yapacağımı bilmiyordum. Tek bildiğim şey onu kendimi hiçe sayacak kadar özlediğimdi. Hiçbir şey umurumda değildi. Bir kere görsem onu, kemiklerimiz iç içine geçecek kadar sarılırdım ona çünkü özlem hiçbir şeye benzemiyordu.

Çünkü hasret çekilir gibi değildi.

"Karşında olsa?" diye sordu Şebnem merakla ama sesi ürkekti. Belki de söyleyeceğim şeyden korkuyordu ama yapamazdım ki. Ben ona ters gidemezdim, o benden gitmiş olsa bile ben ondan gidemezdim. İnsan canını nasıl bırakabilirdi?

Dudağımın kenarını kıvırdım acıyla. "Boş ver," dedim. "Ben de bilmiyorum ne tepki verirdim."

Çetin konuştu: "Sarılırdın."

Yutkunamadım.

Şebnem konuştu: "Bunu yapardın."

Gözlerimi kapattım. Elimde avucumda kalan tek şey bize dair anılardı. Onunla daha çok anımız olabilirdi, ne bileyim işte binlerce kahkaha ve binlerce gece... Daha başındaydık biz, neden sonu yaşadık ki lan?

Burnumu çektim ve gözlerimi açıp onlara döndüm. "Tamam," dedim kısık sesimle. "Buraya benim saçma hayatımı dinlemeye gelmediniz. Ben bugün uğrarım eve, akşam da bakarız."

Sözlerimin üzerine Çetin'in güldüğünü gördüm. Ona dik dik bakarken dudaklarını sarkıttı ve sol gözünü kısarak, "Ne bu? Kibarca kovuyor musun?" diye sordu.

"Estağfurullah," dedim ciddiyetle. "Sen siktir olup gidebilirsin ama Şebnem var şimdi burada, ayıp olmasın."

Şebnem sakince gülümsediğinde Çetin'in ona baktığını gördüm. Sonra gözlerimi derhal onların üzerinden çekip ayaklandım. Aptal gibi duygusal dramların içine atılmak niyetinde değildim. Zaten hayatım rakı masasındaki mezeden halliceydi.

"Takılıyorum oğlum," dedi Çetin ayaklanırken. Ona döndüğümde karşımda belirdi ve bana gülümseyerek baktı. "Ulan ben sana sırt çevirir miyim? Bir bak bana, bir bak!" Gülümsemeye çalıştım. Elini uzattı genişçe ve onu tuttum. Kendine doğru beni çekerken elini sırtıma vurdu. Çenem omzunun birkaç santim üzerine denk düştüğünde boğazımdaki yumruyla baş etmeye başladım.

"Geçecek, bugün değil ama bir gün geçecek inan bana!"

Geçmişteyse gelecek, söyleyin gelmesin.

Geleceğimi geçmişin taşlarından inşa ettim ben. Bir gün mutlaka devrilecek, böyle bilinsin.

Çetin kendini çektiğinde ekşimiş bir ifadeyle gözlerine baktım. "Sağ ol," diye fısıldadım. "Kusura bakma da. Bazen kendime engel olamıyorum." Çetin omzunu silkerken omzuma vurdu bu sefer, ben de Şebnem'e döndüm. "Sen de öyle Şebnem."

Yerinden kalktı ve Çetin'in yanında durdu. "İnan sorun değil, üstelik bir şey demedin. Seni anlayabiliyorum. En azından deniyorum bunu. Çetin'in de dediği gibi güzel olacak bir gün. Bunu sen de biliyorsun. Hiçbir ayrılık sonsuza kadar sürmez," deyip gözlerini irileştirdi. "Üstelik sizinki çok farklı. Bunu bil."

"Sen de sağ ol," diyebildim sözlerine karşılık vererek. Çetin, memnun olmuş bir şekilde başını sallarken, "Biz çıkalım, sen de eve geliyorsun bu akşam, oradan meyhaneye geçiyoruz," dedi.

Şebnem hafifçe öksürdüğünde Çetin ona baktı. "Bir kadeh sadece?"

"Bir şey demiyorum Çetin," dedi alıngan bir sesle.

Çetin açıklamaya başladı: "Yarım kadeh?"

Hissizce gülerken kendimi geri çektim. Şebnem gülümserken kapıya doğru yürüdü. "Tamam, demiyorum bir şey."

Çetin'in arkasından bakıp gülümsediğini gördüğümde kalktığım gibi oturdum. "Zeynep'e söyleyeyim o zaman iyi bir şeyler yapsın," dedi bana dönerek sonra. "Okula gidiyorlar diye üstlerine pek düşmüyorum ne buluyorsak onu yiyoruz ama sen geliyorsun ya yapar bir güzellik."

"Dert etme oğlum," dedim düz bir sesle. "Her ne kadar orada kalmasam da ben de o evin bir ferdiyim. Kuru ekmek de yeriz, canını sıkma."

"Yok lan ne sıkacağım," dedi dalga geçerek. "Ben kendi karnımın derdindeyim."

"Piç," dedim omzumu silkerek. Şebnem dışarı çıktığında gözlerime kapıyı işaret ettim. "Hadi git bekletme. Hanım köylü seni!"

"Ben mi hanım köylü?" diye sordu gözlerini irileştirerek.

Kafamı salladım ve onu taklit ettim. "Yarım kadeh?" Ekledim: "Ya Çetin, hadi abi hadi."

"Neyse," dedi Çetin gözlerini kısarak. "Gece alacağım hesabını nasılsa."

Umursamadan ayaklarımı sehpaya uzattım ve gitmesini bekledim. Bir müddet sonra beklediğim şey gerçekleşirken yine kendimle baş başa kaldım. Zaten aylardır yaptığım şey buydu. Kendimle baş başa kalmak... Oysa her şey çok farklı olabilirdi. Bir tatile çıkardık onunla ya da o olaydan sonra barışır önümüze bakardık. Tamam, barışmasak da olurdu ama böylesi bir terk edilişi kabullenemiyordum. Hak ediyordum ama bu kadarı ağır geliyordu. En azından nerede ve ne yaptığını bilsem her şeyin bir anlamı olurdu ama şimdi her şey o kadar anlamsızdı ki aldığım nefesin bile üzerimde hakkı vardı.

Birkaç saat avare gibi burada vakit geçirdikten sonra telefonumu ceketimin cebine attım ve kapıyı çekip evden çıktım. Burasının ne tür bir yer olduğundan emin değildim. Şehre yakın bir yer değildi, evime de öyle. Sadece herkesten daha uzakta olduğum için kafa dinliyor sayılırdım. Aynen, altı aydır kafa dinliyordum anasını satayım. Yalanıma sokayım.

Eve gitmeden önce markete uğrayıp birkaç bir şey aldım. Saat beş civarı gibi de elimde poşetlerle kapıda belirdim. Tuhaf hissediyordum ama bir şeyler hissedebildiğim için mutluydum. Bu evin kapısına tıpkı bir yabancı gibi dikilmek tüm her şeyi özetliyordu aslında. Boş versene, halimi özetleyecek çok şey vardı zaten önümde.

Derin bir nefes aldım ve kapıyı çalıp beklemeye başladım. Az sonra kapı açıldığında Zeynep karşımda belirdi. Beni görür görmez gözlerinin içi parladı ve ellerini ağzına götürerek olası bir sesi önledi ama gözlerinin parlaklığı kızarıklığını örtmeye yetmemişti. "Ne bakıyorsun kızım?" diye sordum sahte bir azarlamayla. "İçeri almayacak mısın yoksa beni?"

"Yok," dedi şaşkınca, sonra bu durumu hemen düzeltti. "Yani tabii abi, lütfen gir."

Bana kapıyı araladığında dişlerimi sıktım ve bedenimde ağır bir baskıyla içeri yürümeye başladım. En son iki ay önce gelmiştim ama sanki daha fazlasını düşünüyordum. Zeynep kapıyı kapattığında Andaç, beni görüp bir anda oturduğu koltuktan fırlayarak yanıma koştu fakat onu görmezden gelerek doğruca mutfağa gittim. Elimdekileri bırakmam gerekiyordu.

Poşetleri tezgâhın üzerine koyduktan sonra olduğum yerde bekledim. İkisi de arkamdaydı ve ben onları özlemiştim. Yüz yüze gelirsek kendimi tutamayıp gözlerimin dolacağından emindim. Gözlerimi irileştirdim ve gülümsemeye çalışarak onlara sırtım dönük bir şekilde konuşmaya başladım: "Üzerime atlamayacaksınız değil mi?" diye sordum.

Zeynep, "Hayır," diye fısıldadığında Andaç, cevap vermedi. Kaşlarımı çattım ve onu teyit ettim. "Andaç?"

"Vallahi ben söz veremem abi," diye mırıldandı. "Şerefsizim özlemden gebereceğim..." Ses tonu kısıldı. "Ama sen istemezsen sarılmam tabii. Büyüğümsün."

İt herif, nasıl da bu sözlere dayanamayacağımı biliyor.

"Sarılmayın," dedim sakince. "Ben hoşlanmam bilirsiniz."

Zeynep, "Biliriz," diye konuştu sessizce. Salaklar, şimdi arkama dönsem ben sizin boynunuza atlayacağım da kendimi zor tutuyorum işte. Andaç herhangi bir şey söylemediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım ve dudaklarımdaki emanet tebessümle arkamı döndüm. İkisi de direkt gözlerimin içine bakıyordu. Tarif edemiyordum şu anki hallerini çünkü benden çok da farklı görünmüyorlardı.

"Ee?" diye sordum gülmeye çalışarak. Zeynep'e göz kırptım. Yüzü kızarırken ekledim ve kollarımı iki yana açtım. "Hadi, bekliyorum o halde."

Andaç kaşlarını çatıp güldüğünde Zeynep, ürkekçe, "Sahiden mi?" diye sordu. Bir şey demeden gözlerimi kapatıp açtım ve başımı hafifçe aşağı yukarı salladım. Sonra ikisinin de kollarını sırtımda hissettim. Biri sol göğsüme biri sağ göğsüme yapıştı. Başım ikisinin ortasına düşerken kollarımı ikisine sıkıca sardım.

Andaç, "Allah belamı vermesin kendimi Müge Anlı'da hissediyorum," diye mırıldandı. Ses tonu boğuk ama neşeliydi.

Gülmeye çalıştım ve kafasına hafifçe vurdum. Zeynep'in burnunu çektiğini duyduğumda onu kendimden uzaklaştırarak yüzüne baktım.

Ağlıyordu. "Zeynep?" diye sordum yere düşmüş başını kaldırırken. "Kızım, ağlarsan giderim bak!"

Andaç geri çekilerek, "Bunun için geç kaldın sanırım," diye konuştu.

Zeynep, kızarık ve ıslak gözleriyle yüzüme bakmaya devam ettiğinde buruk bir tebessümle iç çekip kafasını sağa doğru yatırdı. Dudaklarından minicik bir haykırış işittim. "Sadece çok özledim abi."

Kelimelerimi içime gömdüğüm için orada bir mezarlık kurmuştum kendime. Her bir ruha birer satır biçmiştim. Mezar taşlarına bir isim verememiştim kabul ama dünya hali işte, olur da affedersem bir gün kendimi, bir mezar da kendim için seçmiştim.

Ellerim onun küçük yüzüne giderken gülümsemeye çalıştım. "Biliyorum, ben de özlüyorum sizi ama anlayın bu aptal adamı işte... Yapamıyor burada."

Andaç kafasını hafifçe sola doğru eğdi. "Biz de yapamıyoruz abi. Şu koca salon o kadar boş ki bazen içinde kayboluyoruz."

Elimi Zeynep'in suratından çekerken Andaç'ın gözlerine odaklandım. "Sen kaybolmazsın," dedim sakince.

Umursamadı ve dudaklarını büktü. "Daha nereye kadar böyle sürecek bu?" diye sordu. "Ben çok sıkıldım artık bu durumdan. Gerçekten bunalıyorum ya, tükenmişlik sendromuna gireceğim ama param yok."

"Ulan," dedim kıvırcık saçlarını dağıtırken. Gülmeye çaba harcadı. Hepimizin ortak bir dili vardı, gözlerimiz ya da ağızlarımız farklı olsa da hepimiz aynı şarkıyı söylüyorduk. Andaç bana uzak uzak bakmaya başladığında bel çukurumu masaya yasladım ve kollarımı da iki yanıma koyarak gözlerine baktım. "Aytaç," dedi Andaç kırılgan bir sesle. "Gidiyorsun değil mi onun yanına da? Bizi siktir et, cidden bizi umursama ama onu yalnız bırakma abi... Ben onu çok özlüyorum. Bunu adamakıllı dile getirmedim hiçbir zaman belki ama kardeşim ya işte, insan bir tuhaf oluyor... Lütfen yalnız bırakma onu."

Andaç konuşurken yüreğimin bu kadar acıyacağını kolay kolay tahmin edemezdim ama bu yaralı çocuklar, benim bir parçamdı ve onların acıdığı yerde benimki sızlardı. Onlar mutsuzsa mutlu olamazdım, onlar ağlıyorsa kahkaha atamazdım çünkü insanın ruhu kanarken kalbi saz çalamazdı.

Bu boktan ruh hali sayesinde kendimi eli kalem tutan, afili laf eden edebiyat öğrencileri gibi hissediyordum. Kitap, defter bilmezdim ki lan ben.

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kafamı hafifçe öne eğip Andaç'ın yeşil gözlerine baktım. "Merak etme, elimden geldiğince onunla konuşmaya çalışıyorum. Yarın gideceğim yanına."

"Biz de hafta başında gitmiştik," diye itiraf etti Zeynep. Andaç devam etti: "Her geçen gün büyüyormuş gibi geliyor. Sanki daha yakışıklı, daha ağır bir adam haline geliyor serseri."

"Serseri?" diye sordum gülerek. "Aynı adamdan mı bahsediyoruz biz acaba?"

Zeynep, saf bir hevesle başını aşağı yukarı sallarken, "Hı-hım," diye mırıldandı. "O gerçekten güçlü biri biliyor musun? Mesela biz iki salak onu görünce ağlıyoruz ama o ağlamıyor. Cidden nasıl bu kadar dik durabiliyor anlamıyorum."

"Çünkü o benim kardeşim," dedi Andaç, gururlu bir sesle. "Biz aynı kanı taşıyoruz."

Gözlerimi yüzüne doğru devirdim. "Ağlarım ama bak." Sesimde müthiş bir alay vardı ama amacım sadece ortamın duygusallığını başımızdan savmaktı.

Andaç, sol kaşını kaldırarak bana meydan okudu. "Ağla, canıma minnet."

Gözlerimi kısarak Zeynep'e baktım. "E bu herif hiç değişmemiş."

"Huylu huyundan vazgeçer mi?" diye sordu Zeynep ıslak gözlerini silerken.

Andaç devam etti: "Hem niye değişecekmişim ki? Ben hiçbir şey yapmadım kimseye."

Sözleriyle yüzümde aniden bir duraksama meydana geldiğinde kendimi geri çektim. Zeynep, imalı bir tavırla öksürdüğünde Andaç, çabucak toparladı. "Abi," dedi ürkekçe. "Ben yanlış bir şey söylemek istemedim..."

"Sorun yok," dedim sakince. "Doğru söylüyorsun. Siz kimseye bir şey yapmadınız. Bu halde olmamızın tek sorumlusu benim. Özür dilerim."

"Hayır hayır," dedi Andaç, hızlı davranarak. "Özür dilemene gerek yok. Hem hiçbir şeyin sorumlusu sen değilsin. Biz bir süreçten geçiyoruz, olur arada böyle. Bünyemin Küçük Emrah'ı oynamaya ihtiyacı varmıştı zaten. Vallahi bak!"

"Lan oğlum," diye konuştum mesafeli bir sesle. Gülsem yarım kalırdı damağımda tadı, ağlasam devamı gelir susmazdı göz pınarlarım. Sahil

En son ne zaman ağlamıştım ben? Kaç ay önce değmişti boynuma kalbinin acısı? Cevap yok. Çünkü mühim olan ne zaman ağladığım değildi, gözyaşlarımdan ne zamandır kaçtığımdı. Kolay kolay ağlayan biri değildim ama bazı insanlar bana yapmam dediğim ne varsa yaptırmışlardı.

Zeynep, başını öne eğip bakışlarını kaçırmaya başladığında bir şeyler soracağından emin olmuştum. "Abi," dedi mırıldanarak. "Bir haber var mı Aymira'dan?"

"Yok," dedim sakince. "Hiçbir şeyden haberim yok."

"Ama gelecektir değil mi eninde sonunda?" diye sordu Andaç kısık sesiyle. Cevap veremedim, en ufak bir tepki dahi veremedim. Zeynep bunun ardına homurdandı. "Altı ay oldu, bir altı ay daha gelmezse şaşırmam."

"Deme kızım öyle," dedi Andaç, Zeynep'e bakarak. "Kız belki de gelemiyordur ya da daha başka şeyler vardır. Ben sanmıyorum onun da bizden farklı bir halde olduğunu. Aymira yengem, esaslı kadındır biliyorsun. Tamam yapmış bir hata ama onun açısından bakmak lazım bu yaşananlara. Biz kendi penceremizden her şeyi kolay kolay yorumlayabiliyoruz ama... Bir de o var işte. Ne olursa olsun canımdır o benim. Ben sırt çevirmem, çeviremem."

Zeynep, "Sırt çeviren yok," dedi. Ses tonunda belli olur şekilde bir sertlik vardı. "Ama en azından bize nerede olduğunu söyleyebilirdi. Bu kadarına hakkımız var. Hadi, bizi boş ver," deyip çenesinin ucuyla beni işaret etti. "Peki ya abim? Onun da mı buna hakkı yok?"

Andaç, "Zeynep az sakin be güzelim," diye konuşmaya başladığında boş boş sadece ikisini dinledim fakat duyduğumdan emin değildim. "Ben ne Aymira'ya ne de Alper'e kızgınım evet, biraz bir kırgınlık var ama kim takar ki zaten beni?" Boş verdi. "Ama şu kadarını biliyorsam eğer, biz burada böyleysek o kadın, orada yani neredeyse işte bizden farklı değildir. O yüzden hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Günahına giremem kimsenin."

"Başıma doğrucu Davut kesildin sen de," dedi Zeynep, soğuk soğuk. "Ben de zaten kötülemiyorum farkında mısın? Mantıklı olun ya! Kadın bıraktı gitti işte, çıkardı yüzüğünü terk etti bizi, eşini. Dahası var mı çıldıracağım!"

"Çıldır," dedi Andaç, neşesiz bir ses tonuyla. "Abimin yüzü burada bak konuşuyorum o halde! O kadın niye terk etti bizi? Niye çıkardı yüzüklerini? Durduk yere mi? Hiç sanmıyorum. Kendince haklısın evet, bize bir şey söyleyebilirdi ama yapmadı ve bu onu başka biri yapmaz. O benim hâlâ yengem, canım ciğerim. Ötesi yok."

Zeynep, Andaç'ın sözlerine gözlerini devirirken bakışlarımı yere sabitledim ve dudaklarımı araladım. Ses tonumun nasıl çıkacağından emin değildim ama tek dileğim titrememesinden yanaydı. "Boşuna kırmayın birbirinizi. Doğru düzgün bir şey bilmiyorsunuz siz de ve bunu bilmenizin bir önemi yok. Sadece benim hatalarımdan ötürü bu haldeyiz onu bilin yeter. Bir suçlu mu arayacaksınız?" İkisinin de gözlerine baktım. "O suçlu benim."

Aylarca içimde bir mahkemeyle yaşadım ve hâlâ yaşıyorum. İnsan başkasını suçlamak yerine dönüp dolaşıp yine kendine geliyordu çünkü vicdan, hatanın başladığı yerde bir çember atar, yine aynı yere katlanırdı. Vicdan, peşimizde olduğu müddetçe göğüs ağrıları kaçınılmazdı.

"O yüzden," dedim gözlerimi kararttarak. "Ne beni ne onu ne de birbirinizi kırmayın."

"Sen ne yaptın ona?" diye sordu Andaç sakince. İşittiğim soruyla masanın çukuruna tutunan ellerim oraya asıldı. Geriliyordum çünkü hatalıydım. "Neden gitti? Bize kimse bir şey anlatmıyor. Bak abi, ne yaşamış olursanız olun dünyanın sonu değil ve bu, bir gün bitecek..." Tavrımdan ödün vermediğinde Andaç, ses tonunu kısarak bir hayli ürkek bir şekilde gözlerimin içine bakıp fısıldadı: "Yapmazsın ama başka biri mi vardı?"

Tıpkı bir şahin gibi gözlerim hızla gözlerini bulduğunda ona sert bir biçimde baktım. Korktu. Kaşlarım epey sertçe çatıldığında yüzümdeki ifadenin neyi ima ettiğinden bihaberdim ve bu umurumda da değildi. "Andaç," dedim dişlerimin arasından. "Duymadım ben bunu, tamam mı?"

"Tamam abi," dedi sakince fakat sesi titriyordu. Niyetim onu korkutmak değildi ama akıllarının ucundan dahi benim bu kadar alçalacağımı düşünmüş olmalarına katlanamıyordum. Tabii, onlara bu fırsatı veren de bendim. Hiçbir şey bilmedikleri için zihinlerinde yatan onlarca teori vardı.

Gözlerimi kapattım ve sırtımı masadan hızla çekip karşılarından ayrıldım. "Çetin gelir birazdan, ellerimi yıkayıp geliyorum."

İkisi de konuşmayınca salonun ortasında durdum. Kafamı sakince ama bir o kadar da çekingen bir biçimde odamıza çevirdim. Yaşadıklarımız bir film şeridi gibi geçmeye başladı gözlerimin önünden. İlk günden son güne kadar her şey birkaç saniyelik bir film gibi aktı ruhuma doğru. Oraya gitmek istemiyordum çünkü bu kadarına cesaretim yoktu. Zaten ondan sonra bir sefer girmiş ve birkaç dakika öylece ayakta dikilip çıkmıştım.

"Kimse girmiyor oraya," diye konuştu Zeynep, bana bakarak. Afalladım ve önüme döndüm. Sonra da hiç konuşmadan gidip ellerimi yıkadım. Geri döndüğümde Zeynep sofrayı hazırlıyordu Andaç ise poşetteki malzemeleri yerlerine diziyordu. Sakince gidip bir sandalyeye oturdumda, "Okul nasıl gidiyor?" diye sordum.

Andaç, "Gitmiyor," diye homurdandı. "Zaten bu sene son sene, sınav stresi falan var."

"Sende sınav stresi var?" diye sordum kaşlarımı yukarı kaldırırken. "Hayatta inanmam."

"Keşke ben de inanmasam," diye güldü. Zeynep, ocaktaki çorbanın altını kıstığında, "Seneye de ben gireceğim sınava," diye mırıldandı. "Şimdiden çalışmaya başladım, artık ne kadar oluyorsa."

"Sen halledersin," dedim göz kırparak. Ardından Andaç'a sardım. "Ama bundan adam olmaz."

"Haklısın abi."

Kesik kesik gülümserken Çetin geldi. Kapıyı kapatıp içeri doğru yürümeye başladığında Andaç bana bakıp, "Yenge bırakmadı galiba kayınço?" diye konuştu.

Çetin, "Andaç boş yapma," diye çekti sandalyesini. Sonra da bana bakıp kafasını eğdi. Aşırı bir tepki göstermezken başımı öne eğdim ben de. Zeynep çorbaları kâselere doldurmaya başladığında Çetin, "Abiciğim çok doldurma bize," dedi.

"Niye?"

"İşimiz var bizim."

"Ne işi?"

"Zıkkımın kökü," diye tersledi. "İçmeye gideceğiz."

Andaç'ın gözleri parladı. "Harbi mi? Ne olur ben de geleyim. Vallahi boş boğazlık etmem. Ben de geleyim."

Direkt kaşlarımı yukarı doğru kaldırdım. "Olmaz. Başka sefer söz, zaten sözüm vardı ama bu sefer değil."

"Ya ama..."

"Olmaz dedim!" diye konuştum daha sert bir halde. "Zaten beni de kayınçon götürüyor anasını satayım. Keyfimden değil."

Çetin, saçlarını düzeltirken Zeynep çorba tabaklarını önümüze bıraktı. Birkaç bir şey içtikten sonra onlarla vedalaşarak evden ayrıldık

sonra da doğruca Çetin'in beni götüreceği meyhaneye geldik. Aslında bu tarz takılan biri değildim ama sanırım ufaktan bir şeylere ihtiyacım vardı. En azından kafam güzelken konuşabilirdim. Anlatmak derdinde değildim ama içimde birike birike sığamaz olmuştum hiçbir yere.

Çetin ile karşılıklı, ahşap duvar dibindeki masaya oturduğumuzda elini kaldırdı ve kaş göz işaretiyle, "Usta!" diye seslendi. Hissizce önüme baktım. Kalabalık bir yer değildi ve insanların sıfatlarına baktığım vakit gördüğüm şeyler binbir türlü dert ve tasadan ibaretti. Zaten dertsiz adamın rakıyla ne işi olurdu?

Çetin, sakince bana döndüğünde derin bir nefes aldım ve ceketimi üzerimden çıkarırken cebindeki sigarayı kavrayıp, masanın üzerine bıraktım. "Hızlı başladık," dedi Çetin yumuşak bir ses tonuyla. Ceketi yanımdaki boş sandalyeye koyarken gözlerimin ucuyla bir ona bir sigaraya baktım. Sonra da konuşmadan içinden bir tane çıkarıp dudaklarımın arasına koydum. Zippo çakmağın kapağını açıp ateşe verdiğimde onu dudaklarımın arasındaki sigaraya yaklaştırdım ve yaktım.

Gözlerim hızla kısıldığında hemen zehri içime soludum ve Zippo'nun kapağını kapatıp masanın kenarına koydum. Sigarayı iki dudağımın arasından çekip parmaklarımın arasına hapsettiğimde, elimi masanın üzerine koyarak öylece yanan ateşi seyrettim. "Çok sigara içiyorum diye kızardı bana," diye mırıldandım. "Ben de sırf ona zarar veriyorum diye bırakmaya karar vermiştim."

"Ölmüş gibi konuşma lan," diye azarladı beni ama bu çok sert bir üslup değildi. Zaten üslubu çok da umurumda değildi. Duygusuz bir şekilde kafamı salladım ve omzumu silktim. Devam etti: "Ee, niye bırakmadın?"

Dudağımın kenarını kıvırdım ve sigaranın ucundaki ateşi acı acı süzerek mırıldandım: "Bilmiyordu ki onun yüzünden içtiğimi."

Öyle bir sızıydı ki bu içimdeki, ateşin ucuna parmağımı bassam parmağım yanmaz ateşi yüreğime sıçrardı. Artık fiziksel hasarlar kanatmıyordu, bu çok başkaydı. Hislenir gibi sigarayı dudaklarımın arasına yeniden yerleştirdiğimde masaya mezeler konulmaya başlandı. Gözüm hiçbir şey görmüyordu. Burada neden vardım onu da bilmiyordum. "Oğlum az toparlan," dedi Çetin, uyarır gibi. "Meyhaneye getirdim seni."

Soğuk soğuk gülerken yüzüne baktım. "Lan dalga mı geçiyorsun benimle puşt?" Cevap vermedi ve devam ettim: "Birini meyhaneye getirdiysen toplansın diye değil, iyice dağılsın da dökülsün diye getirirsin. Yandı sanırım devreler?"

"Aman be," dedi ellerini gözlerine götürerek. "Ne bileyim aga, sen böyle karşımda durdukça elimden bir şey gelmeyişine ayar oluyorum." Bakışlarımı ondan çektim ve sigarayı yeniden kökleyip dumanını dudaklarımın arasında özgürce saldım. "Sen boş ver beni," diye konuştum sonra da göz kırptım sakince. "Sen dökül asıl. Nasıl gidiyor?"

"Ne nasıl gidiyor?"

"Şebnem'le nasıl gidiyor diyorum avare?"

Anında gevşedi. "İyi gidiyor şükür. Daha yeniyiz biz zaten, sen pek bilmiyorsun da. Birkaç ay oldu ya da olmadı ama iyi."

"Seviyor musun?" diye sordum direkt bir şekilde.

Duraksadı ve gözlerini kısarak kafasını belli belirsiz salladı. "Seviyorum."

"Boku yedin o zaman," dedim buz gibi gülerek.

"Yok be," dedi inkâr ederek. "Hem benim için sorun değil. Mutlu ya da mutsuz o olsun istiyorum sadece. Mutsuz mu olacağız? Tamam ulan olalım ama yine koşalım birbirimize..."

"Bir zamanlar ben bu," diye itiraf ettim sakince. "O işler öyle olmuyor lan!"

"Dur daha açma kendini," dedi gülerek. "Şu rakılar bir gelsin dökeceğim ben seni. Hem bir dur ya, daha çok başındayız oğlum bırak da keyfini çıkarayım."

"Puşta bak," dedim sigarayı ağzıma götürürken. "Başıma Mecnun kesildi."

"Ya," dedi elini bana doğru yatırarak. "Bunu hayatta evleneceğine inanmayacağım sen mi söylüyorsun?" Boş boş baktım. "Tamam, ben Mecnun olayım ama hocam sensin, bunu bil. Sen benden daha fenasın."

"Herkesin kendine göre bir üslubu var işte," dedim sigaranın dumanını üfleyerek. Dudaklarımın duvarlarına çarpa çarpa kurutan o zehrin tadı gözlerimin karasına bulanmıştı fakat isli görmüyordum daha çok izli görüyordum her yeri. Onun izlerinden oluşan bir adım sokaktan ibaret. "Öyle ya da böyle yanıyorsun, tıpkı bu sigara gibi. Yavaş yavaş ama hakkını vererek."

Çetin, tek kolunu yanındaki sandalyeye atmış bana bakıyordu puslu gözlerle. Sigaramı bitirdiğimde kül tablasına bastırdım ucunu ve tiz bir ses duyuldu. Bir müddet sonra sofra dolduğunda Çetin, rakıları koymaya başladı. "Kaç yıl oldu lan biz seninle şöyle içmeyeli?" diye sordu bardakları doldururken.

Dudaklarımı sarkıttım. "Ne bileyim, olmuştur bayağı. Zaten biz seninle öyle pek kafaları çekmeyiz."

"Bu ikinci sanırım," diye itiraf ettiğinde başımı salladım belli belirsiz ve dudaklarımı oynattım. "Dayı varken yapardık ama."

"Dayım be," diye içlendi Çetin, göğüs kafesindeki havayı dökerken. Sonra da elindekini masanın kenarına bıraktı. İsteksiz bir halde elimi rakı dolu bardağa götürdüm ve Çetin'in bana uzattığı bardakla tokuşturdum. Dudaklarım bir sıvıyı kabullendiğinde damağıma yapışan o tatla yüzümdeki ekşime eş zamanlı olmuştu.

Ortamdaki puslu havaya karışan müziği dinlemeye başladık. Konuşmak şu an için ikinci plana düşmüştü. Birkaç yudum daha aldıktan sonra dudaklarımı yaladım ve gülümsedim. Gözlerimde bir mayhoşluk belirmeye başlamıştı. Dirseğimi masaya koyduğumda Çetin, bardağını tekrar uzattı ve benimkine tokuşturduktan sonra kaşlarını yukarı kaldırarak şarkının girişine ikimizi de itti.

"*Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben hâlime*," diye başladığından beni de zorladı. Ona uydum:

"*Kimseye etmem şikâyet, ağlarım ben hâlime... Titrerim mücrim gibi baktıkça istikbalime...*"

Şarkı devam ederken sustum ve bardağı ağzıma götürüp büyükçe bir yudum aldım. Yanaklarımın içi yanmaya başladıkça daha fazlasını istemeye başladım çünkü içimdeki yangın bundan daha fazlaydı ve bu onu yok etsin istiyordum. Bardağı masanın üzerine bırakırken camını çerçeveleyen parmaklarıma baktım. *Alyansım oradaydı. Bir an bile çıkarmamıştım, tek bir an bile çıkarma düşüncesine dâhi kapılmamıştım.*

"Ben," dedim yarım yamalak. *Başlıyoruz işte anasını satayım, dökülecegim diye ortalığı bok götürecek haberi yok.* "Onu sadece sevdim. Bak harbiden çok sevdim. Annem yoktu, annemden daha çok sevdim, babam yoktu babamdan daha çok sevdim. Oğlum, tek bir kurşunum kalsaydı hiç düşünmez kendime sıkardım, o kadar çok sevdim."

"Ona neden yalan söyledin?" diye sordu sakince. Çetin, yarım yamalak biliyordu bir şeyleri. Fark ettim de ben aslında Mahir'den başkasına anlatmamışım her şeyi çünkü o, bu iş birliğinin diğer tarafıydı. "Tamam onu korumak için ya da başka her neyse," diye konuştu acele edermiş gibi. "Ama neden koruyacaktın? Niye böylesi bir hatayı başta yaptın?"

Buruk bir tebessüm ilişti dudağımın acı kıvrımına. "Kendimi gördüm. Onu izledim uzaktan, gördüm hayatını, sonra başladı hikâye. Bu aylarca sürmedi birkaç gündü belki de ama ne bileyim lan, oldu işte

söyledim farkında olmadan. Ben de ne yaptığımı anlamadım ama olan olmuştu işte... Onun hayatımda bir yerlerde olacağını biliyordum da bu kadarını bilmiyordum... Bilseydim..."

"Bilseydin?"

Sol kaşım indi ve kalktı, yüzümde emanet tebessümler birbiriyle yarışmaya başladı. "Yalan söylemezdim," dedim gözlerine bakarak. "Kendimi yalan ederdim."

"Sen zaten yalan oldun," diye mırıldandı çakır keyif bir halde. "Zaten yürekten sevenler bir gün mutlaka yalan olur."

"Çetin Süreya," diye dalga geçtim keyifsizce.

Gülümsemeye çalıştığında burnumu çektim ve ekledim. "Şimdi nerede, ne yapıyor, iyi mi kötü mü? Bilmiyorum ve en çok da bu mahvediyor beni. Kendimi umursamıyorum ama onu merak etmeden duramıyorum. Karım," diye bastım üzerine. "Karımdan bihaberim."

"Aymira çok," dedi kafasını sallarken. "Anlam vermeye çalışıyorum sadece. Onu suçlamıyorum, haklı. Sen koy hadi onun yerine kendini. Sana böyle yalanlar söylemiş olsaydı tepkin ne olurdu?"

"Giderdim," dedim hızla. "Ama bu kadar uzatmazdım, şehir değiştirmezdim ya da çıkarmazdım alyansımı parmağımdan... O bana güvenmiyor, her şeyin yalan olduğunu düşünüyor... Buna ben sebep oldum bir şey diyemiyorum ama belki o an kal diyebilseydim her şey farklı olurdu... Basit bir *gitme* kelimesi şu dudaklarımdan çıksaydı, ben burada seninle kafayı çekmek yerine, kafamı onun dizlerinde uyutuyor olurdum."

"Bilemezsin kardeşim," dedi bardağını dudaklarımdan çekerken. Sesi titremişti. "Belki her şey daha kötü olacaktı ya da şu ânını mumla arayacaktın."

"Bunun bir ötesi ölüm," dedim gözlerimi ok gibi kısarken. "Şu an ölümün içindeyim ama bir sonraki hakikatli ölüm. Toprak, anlıyor musun?"

"Deme oğlum öyle şeyler," diye konuştu kaşlarını çatarak. "Daha güzel günlerimiz var önümüzde. Hem siz boşanmadınız ki."

"Öyle işte," diye geçiştirdim. "Sadece..." Boğazım acımaya başladı. Gözlerimin kızardığını göremesem bile delirecek kadar çok hissediyordum buna sebep olan durumu. Özlemi, kederi ve peşinde sürüklediği her şeyi. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kafamı eğip fısıldadım: "Çok özledim."

Gözüm seğirdi kızarıklıktan ve puslu bakışlarım alyansımın odağına çekildi. "O kadar özledim ki onu, şu an evimizde yatıyor olsa beni görmek istemese bile kapısında yatarım günlerce çünkü daha önce de yattım. Bu seferki çok başka Çetin, bu çok fena. Ben dayanamıyorum artık. Bazen kâbuslar görüyorum, bazen kafamı duvarlara vuruyorum. Psikolojimin anasını ağladı anası."

"Lan kendine gel," diye konuştu düz bir sesle. "Beni bile zar zor alıyorsun içeri ama bir boklar yiyorsan yemin ederim uykudayken yıkarım o evi senin başına."

"Sakin. Sandığın kadar kafayı sıyırmadım ama sağlam da değilim... Siktir et ya işte," diye kaçtım kendimden. "Ben bunu hak ettim ve cezasını da çekiyorum."

"Peki," dedi Çetin toparlanarak. Esaslı bir soru soracağını gözlerinden ve tavrından pek âlâ anlayabilmiştim. "Ya o geri döndüğünde her şey daha farklı olursa? Ya seni silmişse ya unutmuşsa..."

"Yapmaz," dedim kafamı sallayarak. Bir saniye bile düşünmedim bunun cevabı verdim. "O beni ölse unutmaz, o beni ölse silmez." Dudaklarımı yaladım sabırsızca. "Sinirlidir, kırar ve döker, terk eder... Ama unutmaz. Bak, ben âşık olduğum kadını biliyorum, ben onu çok iyi tanıyorum... Arayıp sormuyor kabulüm ama bana ihanet etmez, beni unutamaz lan, unutamaz."

Bağırmak, haykırmak ve burayı yerle bir etmek istiyordum. İçime içime kustuğum her şeyi bıçakla deşip dışıma akıtmak istiyordum ama dışarısı içimden daha kötüydü bunu biliyordum. Derin bir iç çekip bardağı kavradığımda öylece bekledim ve uzun uzun oraya bakıp, "Onu ilk kez ne zaman kaybettiğimi sandım biliyor musun?" diye sordum. Çetin cevap vermedi, devam ettim duruşumu bozmadan. "O, yangın gecesi... O tamirhanenin kapısının altından sızan dumanları gördükçe yemin ederim... Ben hayatımda bu kadar çaresiz hissetmemiştim."

Kafamı kaldırdım ve yüzüne baktım. "Kapıyı açtığımda cansız bedeninin kollarımın arasındaki varlığına dayanamadım. Öldü sanmıştım lan! Bunun nasıl hissettirdiğini bir bilsen... Çok acımıştı buram," diye işaret ettim iki parmağımı kalbimin üzerine usul usul vurarak. "Onu kaybetme korkusu o kadar zordu ki..." Devam edemedim ve bardağı çabucak kafama diktim.

Çetin, "Biliyorum, gördüm lan seni," diye açıkladı yumuşak bir sesle. "O hastane koridorlarında bir dakika yerinde durmaman, durduğun yerde buz kesilmen..." Sonra o da bardağını aldı eline ve dudaklarının önünde tutup içmeden evvel konuştu: "Biliyorum oğlum seni."

"Desene," diye güldüm samimiyetten uzak bir şekilde. "Şimdi de pek farklı değilsin."

"Öylesin," dedi bardağı dudaklarından çekerken. Sonra yutkunarak gözlerini irileştirdi. "Biz onunla birkaç sefer senin hakkında konuşmuştuk. Sana olan duygularını bana itiraf etmişti ve korkun varsa şayet olmasın da. Er ya da geç göreceksiniz birbirinizi."

"Lan ben sana ne diyorum," dedim düz bir sesle. "Nerede olduğunu bir bilsem durur muyum burada sanıyorsun?" Sesim köşedeki adamın çaresiz bakışlarla önündeki rakıyla olan münasebetini andırmıştı. Sonra boş verdim. "Neyse ne," diye mırıldandım. "Ne demişler?" Çakır keyif bir halde gülümseyerek dibinde birkaç yudum kalmış bardağımı havaya kaldırarak konuştum: *"Elbet bir gün buluşacağız, bu böyle yarım kalmayacak..."*

Ertesi gün dokuz gibi uyanarak duş aldım ve temiz kıyafetlerimi geçirdikten sonra bir bardak çay içip evden ayrıldım. Kafam dünden kalmaydı ama yıkılacak gibi durmuyordum. Arabayı çalıştırıp doğruca cezaevine doğru yol aldım. Hayat insanı öyle yollara sürüklüyordu ki geçen yıl kollarımın altındaki ailem, şu an başka yerlerdeydi. Kardeşim dediğim Aytaç, akıl bile edemediğim bir cezayı çekiyordu. Aslında bir gün Mahir'e bir şey yapacağından emindim ama her şeyin yalan olduğunu öğrendikten sonra bu çok anlamsız kalmıştı.

İçi soğumuştu belki de ama bir hiç uğruna elini kana buladığı için nasıl hissettiğini az çok anlayabiliyordum.

Yarım saat kadar sonra cezaevine girdim ve görüşme odasında Aytaç'ı beklemeye başladım. Kalabalık değildi ve yan masalarda hasret gideren insanlar vardı. Çoğunun eşi, ağabeyi, kız kardeşiydi. Öyle görünüyordu. Ellerimi sabırsızca masanın üzerine koydum ve onları birleştirerek parmaklarımla oynamaya başladım.

Yaklaşık beş dakika kadar sonra başımı kaldırdığımda aralanan kapıdan içeri önce bir gardiyan hemen arkasından da Aytaç girdi. Onu görür görmez ayaklandım ve kısılan gözlerimle beklemeye başladım. Birkaç adım sonra karşımda durduğunda kollarımı açtım, "Gel lan buraya," diye gülümsedim. Konuşmadı ve sarıldı. Omuzlarına uzanan ellerim ona güç vermek istercesine üzerindeki baskıyı artırırken kafamı sallayarak ondan ayrıldım. Yüzüne baktım, o gözlerinden bir an bile eksiltmediği uzak bakışlarını ama ne olursa olsun içinde bir yerlerde kendini saklayan çocuksu yanını görmeye çalıştım. "Hoş geldin abi," dedi sakince. Ses tonu tıpkı buradaki duvarlar gibi soğuktu ama sağlamdı. Sağlam duruyordu karşımda.

"Hoş bulduk koçum," dedim gülümsemeye çalışarak. Sonra karşılıklı oturduk. Ellerimi masanın üzerine koyarak onları yeniden birleştirdim. "Nasıl gidiyor, iyi misin?" diye sordum. Bu cezaevinde hüküm süren birine sorulmaması gereken bir soru gibi olabilirdi ama nasıl olduğunu bilmeye hakkım vardı.

"İyiyim," dedi sakince.

"Biri bir arıza çıkarmıyor, değil mi?" diye sordum sessizce. Çenem geriye doğru çekilmişti. Bunu reddederek kafasını salladı. "Yok, kimse bir sorun çıkarmıyor. Ben zaten kendimi ezdiren biri değilimdir, kimse bir şey yapamaz."

"Ondan eminim," dedim. "Ama olur ya denyonun tekine denk gelirsin... Aytaç gözüm arkada kalmıyor, değil mi? Bak ben buradayım, bir şey oluyorsa korkma söyle."

"Abi bir şey yok dedim ya," diye karşılık verdi çabucak. Sesi yüzümde dağıldı. "Zaten kimseyle bir münasebetim yok. Öyle bir defterim var, şiir falan yazıyorum kendi halimde."

Sol kaşımı havaya kaldırıp gülümsedim. "Oku bakayım biraz."

"Abi şimdi..." dedi utanarak fakat bu çok belli olmamıştı. Sadece gözlerini hafifçe itelemişti gözlerimden. "Ben okuyorum sadece, ben okuyacağım hep."

"Tamam o zaman," dedim üzerine gitmek istemeyerek. Neler yazdığını az çok tahmin edebiliyordum. Aytaç, zaten edebiyat yönü olan bir karakterdi. Onun ruhu evdeki en hassas ve en içeriden bir acıyı taşıyordu. Gözlerini yeniden gözlerimle buluşturdu. "Sen nasılsın peki? Döndü mü Aymira?"

Yüzümdeki tebessüm dudaklarımdan silinmeye başladığında bunun temelli olmasına müsaade etmeden, "Dönmedi," diye fısıldadım.

"Üzüldüm," diye mırıldandı gözlerime bakarak.

Omzumu silktim. "Sen boş ver şimdi beni, dün gece zaten Çetin'le epey konuştuk bu konuları. Kafam dünden kalma yani."

Gülümser gibi oldu ama o bildiğim, tanıdığım Aytaç'tı. Ağız dolusu kahkahalar atmak onun için ulaşabilir ama ulaştığında elinde patlayacak bir bomba gibiydi. Ne zaman bir şeyler yolunda gitse hayatın sillesini yemeye tâbi tutulmuştu. Bu sanırım benim için de öyleydi. "Evdekiler nasıllar peki?" diye sordu sakince.

"İyiler onlar," dedim rahat bir şekilde. "Ben zaten biliyorsun onların yanında kalmıyorum ama iyi olduklarını biliyorum. Sen sakın düşünme bunları."

"Sen neden orada kalmıyorsun az çok anlıyorum," dedi gözlerimin ta içine bakarak. "Ve bu yüzden senin başını ağrıtacak şeyler söylemeyeceğim. Çünkü sen, sana neyin iyi geldiğini bilirsin ve ne yaparsan yap her zaman arkandayım abi."

Şu an yüzüme bakan çocuk, sevdiği kızın katilinin oğluna bakıyordu.

Aytaç, ne zaman böyle cümleler kurmaya kalksa vicdan denen oyuk yeniden aralanıyor ve her seferinde içindeki azap dışarı taşıyordu. Gözlerine bakarken ona gerçekleri söyleyememek o kadar koyuyordu ki bundan nefret ediyordum. Kendimi düşündüğüm için değil aslında, ona bir darbe de ben indirmemek, onu bizden koparmamak için yapıyordum bunu. Biliyorum, gerçekleri öğrendiğinde belki daha farklı bir tepki verecekti ama kendi açımdan düşündüğüm zaman ister istemez uzaklaşıyordum.

Elimi omzuna uzattım ve hafifçe sıktım. "Aslanım benim," dedim. Gülümsedi. Bana minnet dolu gözlerle bakmaya başladı. Bunu hak ettiğimden emin değildim. Elimi geri çekerken yüzüne baktım. "O değil de sen bayağı bir toparlamışsın kendini." Gözlerim yüzünde gezinmeye başladı. "Sakalların da uzamış."

"Yok abi," dedi kuru bir sesle, elin çenesine gitmişti. "Köseyim ben."

"Köseymiş," diye dalga geçtim. "Görüyorum ya ben işte."

"Köseyim köseyim," diye ısrar etti elini çenesinden çekerken. Amacım keyfini yerine getirmekti, sanki çok da keyif alacağı bir ortamın içindeymiş gibi. Sanki çok keyfim varmış gibi. "Tamam, köse ol ne diyeyim." Dudaklarını birbirine bastırıp bana uzun uzun baktı. "Kaç ay kaldı?" diye sordum umut dolu bir halde.

Gözlerini kıstı. "Dört."

"Az kalmış," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. "Gerçi burada zaman geçmiyordur ama sen akıllı adamsın. Bir çık şuradan, inanıyorum her şey daha iyi olacak. Okulun..."

"Ne okulu abi?" diye sordu gülerek ama bu gülümseme bir hayli soğuktu. İnancını kaybetmiş birinin ses tonuna aitti. "Ben zaten bir sınavdayım, bir okuldayım burada. Çıktığım zaman her şey nasıl olacak bilmiyorum ama okul defteri kapandı benim için, bitti."

"Saçma sapan konuşma lan," diye azarladım onu. "Aramızdaki en efendi, en çalışkan olan sensin ve bunu yedirmem, anlıyor musun? Oğlum, ben Andaç okusun da iyi yerlere gelsin diye debeleniyorum, bakma, senden adam olmaz diye takılıyorum ona ama şaka lan hepsi... Siz

okuyun yeter ki ben yemin ederim varımı yoğumu satar, bakarım size ama yeter ki okuyun gözünüzü seveyim."

Sözlerimin üzerine Aytaç, dikkatle gözlerimin içine bakmaya başladı. Çok dikkatli ama bir o kadar da derin. "Sanırım Andaç'ın sana neden, *sen bizim babamızsın,* dediğini bir kez daha iyi anladım abi..." Yutkunamadım. Devam etti: "Hiç kimse senin bize yaptığını yapmadı ve ben hayatım boyunca senden daha iyi bir adamla karşılaşamam bunu biliyorum. İyi ki varsın."

"Duygulandırma lan hemen," dedim gülmeye çalışarak. Duygusal konuşmalara gelemiyordum. "Ama yalan söylemiyorum oğlum. Bak ben okumadım, tamam zerre pişman da değilim ama siz okuyun, bu hayatın size neler getireceğini bilemezsiniz ve pırıl pırıl gençlersiniz hepiniz. Aklınızı es geçmeyin."

Güldü. "Sen de sanki doksana baston dayadın?" Gülümsedim. Ekledi: "Ayrıca bize diyorsun ama sen de okumadın, senin de aklının ne kadar iyi olduğunu biliyoruz."

"Boş ver beni," dedim kendimi geçiştirerek. "Benim önümde farklı işler vardı ve elimden gelen ne varsa o yolda ilerledim. Hem ben okumak istemedim ki... Ama senin gözlerinde bir ışık görüyorum ben, evdekilerin de öyle. Bunları göre göre, sönmenize nah izin veririm."

Ağzına sıçayım iyice aile babasına bağladım.

"Şuradan bir çıkayım da," dedi derin bir nefes alıp vererek. "Yapılmayacak işler değil abi. Mühim olan huzur..."

Acı acı güldüm. "O da bizde yok anasını satayım."

"Var," dedi başını emin bir şekilde aşağı yukarı sallayarak. "Bugün değil belki ama yarın olacak. İnanıyorum."

Birbirimizin yüzüne baktık sonra. Sanırım kelimelerin tükendiği yerde gözlerin hükmü başlıyordu. Bunu biliyordum. Az sonra gardiyan görüş süresinin bittiğini duyurduğunda ikimiz de ayaklandık ve sımsıkı sarıldık birbirimize. Onu omuzlarından kavradım. "Az kaldı, buradan çıktığında her şey daha farklı olacak, inan bana."

Gözlerini kıstı ve başını sallayarak gülümsedi. "Sağ olasın abi. İyi ki geldin."

"Deme oğlum şöyle şeyler ya," diye homurdandım. Güldü buruk bir şekilde, sonra geri çekildi. "Tamam, demiyorum... Görüşürüz. Allah'a emanet."

"Sen de dikkatli ol koçum," dedim güven dolu sözlerle. "Ben yine geleceğim. Kardeşlerin de gelecek. Yalnız değilsin sakın unutma."

"Unutmam," diye fısıldadı giderken. Ve gitti.

O benim umudumdu. Bir yerlerde bir şeylerin hâlâ yolunda gittiğinin göstergesiydi. Burada oluyor oluşu onun kalbinden hiçbir şey götürmezdi *çünkü bazı çiçekler bataklıkta büyürdü.*

Cezaevinden ayrıldığım gibi bir müddet arabayı kenara çektim ve akıp giden hayatı izledim. Herkes bir şekilde yaşamın kıyısından köşesinden tutunmaya çalışıyordu. Onlarca surat binlerce yüz, hepsi farklı ses tonuna sahipti ama hepsi aynı şarkıyı okuyordu. Ben de onlardan biriydim belki de ama ben şarkıyı bağırarak değil, kendimin dâhi duyamayacağı bir şekilde söylüyordum.

Sesler benim infazımdı, sessizliğim zaten vicdanımın intiharıydı.

Arabayı çalıştırdım ve neden yaptığımı bilmediğim bir ânın içine düşerek Mahir'in yanına gittim. O buradaydı. Babasının barını işletiyordu. Daha doğrusu bunun için uğraşıyordu. Onunla aramda herhangi bir ilerleme olmuş sayılmazdı ama eskisi kadar düşman sayılmazdık. Onu görünce dövecek gibi kükremiyordum mesela ya da küfür etmiyordum. Bu bir ilerleme miydi bilmiyorum ama sanırım kötü de sayılmazdı.

Arabayı park ettikten sonra indim ve sakin adımlarla girişe yürümeye başladım. Gündüz olduğu için pek gelen olduğunu sanmıyordum ve bu yüzden ekstra rahattım çünkü son zamanlarda insanlardan kaçar olmuştum. İçeri girdiğimde karanlık bir koridoru birkaç adım sonra arkamda bırakmış, daha ferah bir yere girmiştim. Barmenin oraya baktığımda Mahir'i orada otururken gördüm. İfadesiz bir şekilde yanına gittiğimde beni gördü. Elindeki içki bardağını bırakıp, "Vay vay," diye konuştu. "Sevgili abim gelmiş."

"Mahir, kes zevzekliği," diye oturdum yanına. Aslında neden burada olduğumu bile bilmiyordum ama Aytaç'ın yanından geldiğim için zihnim beni direkt buraya yönlendirmişti.

"Hayırdır?" diye sordu sakince. "Bir şey mi oldu?"

"Hep bir şey oluyor zaten, değil mi?" diye homurdandım kendi kendime. Ellerimi birleştirerek çenemin altına koydum. Gözlerim yarı açık yarı kapalıydı. Mahir, "İçer misin bir şey?" diye sorduğunda kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Dün çok dağıttım zaten."

Ne oluyor lan bana? Bu kadar saygılı ya da normal konuşmak ters tepmesin anasını satayım.

"Hım," dedi Mahir, viski bardağını dudaklarından çekip masanın üzerine bırakırken. "Bir gün beraber dağıtır mıyız?"

Ona ters ters baktım. "Gel nüfusuma da alayım seni gevşek, o kadar da uzun boylu değil."

Güldü. "Aslında bir yerde nüfusumuz aynı... kardeşim."

"Lan zıttıma zıttıma konuşma," diye homurdandım. Sonra sustum. Mahir'in sancılı dönemlerinde yanında olmaya çalışmıştım. Sadece bir sefer gelmiştim. Çabuk toparlamıştı. En azından öyle görünüyordu.

"Ee?" diye sordu soğuk bir sesle. "Cidden merak ediyorum nereden geldiğini?"

"Kıçından geliyorum," diye tısladım sonra da derin bir nefes alıp ellerimi çenemin altından çekip saçlarıma götürdüm. "Aytaç'ın yanında geliyorum, ne kadar manidar değil mi?"

Bir duraksadı, bunu hissedebildim. "Kaç ayı kaldı?" diye sordu merakla.

Şaşırdım ve yüzüne baktım. "Dört."

Kafasını eğdi hafifçe. "Anladım. Onunla bir gün konuşacağım."

"Sakın," dedim rest çeker gibi. "Onunla da, diğer kardeşlerimle de konuşmayacaksın."

"Kardeşlerin?" diye sordu buğulu bir sesle. Neden bilmiyorum ama yüzünde bir parça acıya rastladım. Bunun böyle olmaması gerekiyordu. Bir şeyler söyleyecek gibi oldu ama bundan vazgeçti. "Tamam," dedi yutkunarak. "Konuşmam kardeşlerinle."

Omzumu silktim, gereksiz duygusallığa geçit verecek biri değildim. "Aytaç, asıl katilin babam olduğunu bilmiyor," diye konuştum mesafeli bir sesle. "Nasıl söylerim oğlum, senin katilin benim babam olacak şerefsiz, diye?"

"Ve sen de bunu sorulabilecek en son kişiye mi soruyorsun?" diye sordu düz bir sesle.

Kafamı salladım. "Doğru, geldiğim kişiye bak."

"Sorun değil," diye reddetti. "Biz seninle düşman değiliz, en azından benim düşmanım sen değilsin."

"Kim?" diye sordum yüzümü omuzlarımın üzerindeki hizaya dikerek. Yeşil gözlerinde közü hâlâ hissedilir gibi sıcaklık vardı. "Necdet Alptekin mi?"

Konuşmadan çatık kaşlarıyla milim milim oynattı başını. Burnumdan soludum ve konuştum: "Biliyor musun? Elini kana bulamaya bile değmez, o kadar hiçbiri."

"Sence bu yaptıklarını yanına kâr bırakır mıyım sanıyorsun?" diye sordu. "Herif yıllarca mahvetti beni, babamı aldı, canımı aldı... Ama geziyor ortalarda. Buna müsaade eder miyim ben artık? Sabrediyorum ama günü geldiğinde her şeyi bitireceğim."

"Bunu ben de denedim ama olmadı," dedim hırsla. "Olmuyor. O kendine yenildi belki de."

"Hayır," diye itiraz etti elindeki tuttuğu bardağı daha sıkı kavrarken. Dişlerini sıktığı için çenesi bir hayli kasılmıştı. "O bize yenildi..." Yanlış bir cümle kurmuş gibi durumu toparlamaya çalıştı. "Ya da yenilecek işte. Biz onu günü geldiğinde bize yaptıkları için pişman edeceğiz."

"Ne bu?" diye sordum uzak bakışlarımla. "Yeni bir iş birliği mi? Yoksa ateşkes mi?"

"İş birliği yapmayalım," dedi gülerek. "Elimizde patlıyor biliyorsun."

Gerildim ve derhal önüme döndüm. Ona bu konu hakkında konuşma şansı tanımak istemiyordum. Ona, ben ve karım hakkında tek kelime etme şansını bile layık görmüyordum. "Bu tip konularda fazla duygusal davranıyorsun," dediğinde dişlerimi birbirine kenetleyip hırladım. "Kapat çeneni!"

"Bak bir gönül meselesi seni ne hale getirdi?"

"Kapat çeneni dedim sana," diye uyardım onu ama inadına yapar gibi başladığı yerden yürümeye devam etti: "Peki buna değdi mi? Değmedi... O yüzden sen beynini değil kalbini koyuyorsun iş yaparken ama bu zayıflıktan başka bir bok değil. Sen bu kafayla kimseyi yenemezsin Kamer Alptekin," diye sözlerini tamamladığımda tıpkı bir kartal gibi pençelerimi gömleğinin yakasına yapıştırıp ona o kartalın gözleri gibi ölümcül bakışlar savurdum. "Sana sus dedim anlamıyor musun? Sus."

"Tamam."

Öfkeli bir halde ellerimi yakasından çekip onu geriye doğru ittiğimde oturduğum yerden kalkıp, "Git kimi yeneceksen yen, kimi öldüreceksen öldür," diye söylendim fakat ses tonumdan öfke patlaması vardı. "Ama sakın bana bulaşma!"

Konuşmasını beklemeden arkamı döndüm ve saniyeler içinde buradan ayrıldım.

Bir mevsimi daha arkamda bırakmıştım, bir mevsim daha eskitmiştim onsuz geçen tüm gecelerime inat. Sekizinci aya girmişti ve bu da bitmek üzereydi. Ne yapıyorduk? Ne yapıyordum ben? Şu sekiz ay içe-

risinde bir ize rastlayamamak o kadar bitiriyordu ki beni sanki hiç var olmamış gibiydim.

Ha! Aslında bir ize rastlamıştım. Beni biri aramıştı ve konuşmamıştı ama o olduğunu anlamıştım. Onu yutkunuşundan, nefes darlığından bile tanıyacak kadar çok seviyordum. Onun, o olduğunu anlamıştım ama bu bir işe yaramamıştı. Bu kadar yakın olup, ona bir nefes kadar uzak olmak...

Mayıs ayının son evrelerinde restorandan ayrılmış öylece arabayla eve gidiyordum. Etrafı boş bırakmaya gelmiyordu. Sakin bir akşamı sakin bir yolun üzerinde seyrederek ilerliyordum. Hayatımda değişen hiçbir şey yoktu. Sadece her geçen gün boyası dökülen bir duvar gibi eskiyordum, su değil keder topluyordu ruhum.

Yorgun gözlerle yolu izlerken, dirseğimi pencerenin kenarına koyup elimin içini şakağıma yasladım ve kafamı sol tarafa doğru yatırdım. Uykum vardı. Kullandığım haplara son zamanlarda ihtiyacım kalmıyordu. Bu iyi bir gelişmeydi sanırım. Elimi ağzımın üzerine götürdüm ve esnemeye başladım.

Birkaç dakika sonra virajdan döndüğümde hemen ileride bir tartışmaya rastladım. Bu bir tartışma değildi. Kaşlarımı çatıp, dikkatimi oraya verdiğimde bir grup serserinin bir kadını köşeye sıkıştırdığı gördüm. Arabayı derhal bir kenara çekip hiç beklemeden indim ve karanlık sokağın içine doğru ilerleyerek arkalarında belirdim.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdım sesim bile titremeden. Dört kişiydiler ve insan denecek tipleri bile yoktu.

İri yapılı olanı üzerindeki yırtık kıyafetlerle bana bakıp, "Sana ne lan?" diye haykırdı. "Bas git."

Dişlerimi sıktım ve buna asla aldırış etmeden yanlarına yürüdüm. Kadın çöp kenarında, duvar dibinde esir alınmış gibiydi. Tir tir titriyordu ve çantasını koruyordu sımsıkı. Kısa boylu olanı kadına doğru yaklaşıp, elini saçlarına doğru uzatıp, "Ya, kaçma bizden," diye konuştu. Sesi irin doluydu. "Önce sana, sonra çantanın içindeki paraya bakacağız. Bu kadar!"

"Gidin," diye bağırdı kadın korkudan ne yapacağını bilemez bir halde.

Diğeri devam etti: "Ama güzelim bizim niyetimiz kötü değil ki... Bir sen bir para... Bu kadar."

"Gel ben göstereyim sana parayı," diye tuttum yakasından ve kendimden geçermişçesine yumruk attım kafasına. Piç herif geriye doğru

savrulduğunda hemen diğeri çullandı üzerime. Ayağıyla karnıma sert bir darbe indirdiklerinde gözlerim delice yandı ve müthiş bir acıyla yere düştüm. Bundan yararlanarak üzerime geldiler ve ayaklarıyla, elleriyle yumruklar attılar bedenime. Bir şey yapamamıştım. Yere düşmüş bir adamdım, başımı kaldırdığım anda dağılırdım. Kendimi korumak için bacaklarımı dizlerime çektim. İri olanı onları durdururken derin derin nefesler almaya başladım.

"Çekilin," dedi tok bir sesle. Karnım deli gibi acıyordu. Öfkem dört bir yanımı sardığında onları alt edecek gücü kendimde bulamamak... İşte, asıl öfke burada başlıyordu.

Herif geldi ve ellerini tıpkı bir urganı tutarmışçasına saçlarıma asıldığında yüzümü kaldırdı. Suratım semaya baktı ama gözlerim kapalıydı. Saçlarımı çekiştirmeye başladığında yüzüme doğru eğildi, leş nefesi boynumun kenarına akmaya başladı. "Kimsin lan sen?" diye sordu.

Güldüm ve gözlerimi açtım. Karşımda üç kişi vardı ve hepsinin yüzünde aynı tavır, insanlıktan nasibini alamamış şerefsizler. Gülmeye devam ettiğimde bunun sinirlerini bozduğumdan emindim. "Sana ne," diye konuştum yan gözlerle hemen sağımdaki surata bakarak. Korkunçtu ama ben korkmak yerine tiksinmiştim. "Şerefsiz!"

Gözlerini kıstı ve kafasını kaldırıp ikisine işaret verdi. Biri çabucak geçip kollarımı arkaya doğru çekti, diğeri ayağa kalkmayayım diye bacaklarıma bastı. "Bırakın lan beni!" diye bağırdım öfkeyle. Duymuyorlardı. Az önce yanımda olan piçin eli arka cebimdeki cüzdanıma gittiğinde, kafamı oraya çevirdim ve delicesine bağırdım. "Ne yapıyorsun lan sen orospu çocuğu!"

Elindeki cüzdanı aldı ve keyifle karşımda dikilip, "Bakalım sende ne kadar var?" diye konuştu. Olduğum yerde ayağa kalkmaya çalıştım ama bunu yapmak çok güçtü. Karnımdaki sancıyı bile düşünecek halde değildim. Herif cüzdanımı açtığında bölmelere bakmaya başladı ve içinden elli lira çıkarıp bana baktı. "Ne lan bu? Süt parası mı?"

"Siktiğimin puştu," diye bağırdım dehşetle. "Bırak cüzdanı."

Lütfen, bırak...

İçinde benim bile bakmaya kıyamadığım biri var.

Kafasını keyifle sağa sola sallarken duraksadı. Gözleri irileşti ve küçüldü. "Aa," dedi alay eder gibi.

Nefes alışverişlerim o kadar sık ve gürdü ki ellerim serbest kaldığı anda gözüm hiçbir şey görmeyecekti. İçki kokan elleri cüzdanın içine gömüldüğünde, "Çek ellerini oradan!" diye bağırdım.

Duymadı. Bundan keyif aldı.

"Vay vay," dedi parmak uçlarında bir fotoğrafı tutarken. "Güzel hatun!"

Bu fotoğraf onun fotoğrafıydı. Güzel karım, güzel eşimin fotoğrafı. Affet beni sevgilim, cüzdanımda bile sahip çıkamadım sana. Ben dokunmaya kıyamadıkça, ellerin gözleri değiyordu ya sana... İşte bu ölümün tarifsiz adı. Affet.

"Piç herif," diye bağırmaya devam ettim çırpınırken. Dizlerim acıyordu ve bu umurumda değildi. Ben yerimde debelenmeye devam ettikçe üzerimde uyguladıkları güç artıyor, her geçen saniye berbat bir durumun içine düşüyordum. Fotoğrafı yüzüne doğru yaklaştırıp, pis pis sırıttıktan sonra bana baktı. "Ağzının tadını biliyormuşsun lan. Bir ara bize de getir!"

"Lan," diye haykırdım. Tüm sokak, tüm şehir beni dinliyordu ama duyan yoktu. "Lan bırak onu, bırak onu öldürürüm seni. Öldürürüm!"

"Dur ya," dedi gülerek. "Az daha akıtayım ağzımın suyunu."

"Ağzının suyunu sikeyim senin!"

Herif, başımda dikilen lavuklara kaş göz işareti ettiğinde karnıma birkaç darbe daha aldım. Sanırım ölecektim ama bunun olmasını istemiyordum. Kendimi yeniden yere doğru kapattığımda inen darbelerin ardı arkası kesilmemeye başladı. Gözlerim kararıyordu ve en son duyduğum şey polis sireniydi... Evet, sirenler yakından geliyordu.

"Siktir!" diye bağırdı herif. "Kaçın, bırakın her şeyi kaçın!"

Üzerimdeki baskı çok geçmeden yok olduğunda deli gibi öksürmeye başladım. Elim karnıma gittiğinde avucumun içine dokunan birkaç damla kanın varlığıyla duraksadım. Ay ışığı değiyordu tam buraya. Kanım, onun adının altında parlıyordu. Avucumu pantolonumun dizlerine sildikten sonra doğrulmaya çalıştım. Nefes nefeseydim. Boğazım yırtılacak gibiydi.

Acı çekerek ayağa kalktığımda dengemi sağlamaya çalıştım. Başım öne eğikti. Dudaklarımdaki kuruluğu yok ettikten sonra doğruldum. Kadın, elinde cüzdanım ve fotoğrafımla karşımda duruyordu. Onu bana uzattı. "Sana aitler."

Konuşmadım ve gözlerine bile bakmadan elindekileri aldım. Daha sonra hiçbir şey yapmadan elimde cüzdan ve fotoğrafla yanından geçtim. Adımlarım oldukça ağırdı. Arkamdan seslendi: "Teşekkür ederim."

Birkaç dakika sonra arabaya bindim ve nasıl geçtiğini anlayamadığım bir yolculuk sonrası eve geldim. İçeri girip, ışıkları yaktım ve kendimi

koltuğun üzerine attım. Tişörtüm kan içindeydi. Siyah olduğu için pek görünmüyordu ama hissetmek daha gerçekçiydi. Elimi karnıma götürdüm ve tişörtümü yukarı doğru kaldırdım.

"Varlığınıza sıçayım," diye homurdandım karnıma bakarken. Yara bere içinde kalmıştı. Göğüs kafesimdeki o ağrı hâlâ gırtlağımın ucunu tıkıyordu. Yutkundum ve tişörtümü kapatıp kafamı geriye yatırdım. Elimi yanıma koyduğumda cüzdanıma dokundum ve hemen onun yanında duran fotoğrafa... Kafamı koyduğum yerden kaldırıp fotoğrafı elime aldım. Ellerim titriyordu. Yüzüne baktım. Gözlerime bakıyordu. Ne güzel bir şeydi böyle.

"Ya o kişi sen olsaydın?" diye mırıldandım çaresizce. "Bak, daha bir fotoğrafına bile sahip çıkamıyorum, şimdi neredesin ne yapıyorsun be güzelim?"

İçim titreyerek fotoğrafını dudaklarıma yaklaştırdım ve onu öptüm. Sanki yüzü ellerimin içindeydi, sanki kalbi göğsümün içindeydi. Dudaklarımı uzunca fotoğrafına bastırırken gözlerimi kapatmamla, kirpiklerimin arasından firar eden o damla, o adamların yapamadığını yaptı ve beni öldürdü.

Saniyelerce böyle bekledim ve sonra onu kendimden çekip gülümsemeye çalıştım. Konuşacak mecalim yoktu ama iki elim kanda olsa bile, yine ona koşacak, yine ona gidecek gücüm vardı.

Fotoğrafı özenle cüzdanıma koyduktan sonra ayaklandım ve zar zor banyoya gittim. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp, bulduğum bir bezle karnımı silmeye başladım. Berbat bir haldeydim. Karnımı sildikçe yüzümdeki ekşime oranı giderek büyüyordu. *Demir adam değildik lan, bizim de canımız acıyordu.*

Yaralarımı temizledikten sonra duş almak istedim ama sanırım bunun için uygun bir zaman değildi. Sadece kafamı yıkadım ve saçlarımı yarım yamalak kuruttuktan sonra temiz bir şeyler giyip banyodan çıktım. Daha iyiydim. Evet, bir iki seviye daha iyiydim sanırım. Bu da bir şeydir.

Sakince dolaptan bir soda çıkardım ve kapağını açıp koltuğa oturdum. Ayaklarımı önümdeki sehpaya uzattığımda dudaklarımdan tiz bir ses çıktı ama buna kafa yormadım. Sodadan bir yudum alıp soluklandım. Saatlerce karşımda bir şey var da onu izliyormuşum gibi baktım duvara. Dilsiz kelimelerim olmuştu, konuşmasalar bile anlayabiliyordum.

"Hay ebesinin," diye hayıflandım kafamı oynatırken. Saatin kaç olduğunda bihaberdim ama vakit erken değildi. Geceyi devirmek üzerey-

dim. Karnıma bakıp, yaralarımın kuruduğu gördüm. Tişörtü indirirken çabucak dikkatimin dağılmasını sağlayan bir kapı sesiyle ayaklandım. Temkinli bir şekilde yürüdüğümde kim olduğunu bile sormadan, kapıyı açtım.

Gördüğüm kişi Hakan çapsızından başkası değildi.

"Lan," dedim yüzümü ekşiterek. Konuşmama müsaade etmeden gözlerime uzun uzun baktı ve cebinden çıkardığı notu bana uzattı. "Aslında bunu hak etmiyorsun ama insanlık bende kalsın," diye konuştu. "Yanına git ve mutlu et artık onu."

Uzattığı notu kavradığımda başımı eğip yazılanları okudum. Bir adres vardı üzerinde. Eskişehir... Gözlerim bu şehrin adıyla büyüdüğünde bir şeyler söylemek için kafamı kaldırdığımda onu göremedim. Sonra yeniden nota baktım. Adresi hafızama kazırcasına okudum, tanıdım.

Ve işte...

Şimdi karşısındaydım.

4. Bölüm

Bir Devrin İlk Sayfası

Onu gördüğümde bir sandalın ucunda oturuyordu. Uçsuz bucaksız bir okyanusu andıran derinliğin üzerinde her an alabora olmaya meyilli duran o sandal, onun katili olacakmış gibi duruyordu. Kıyıdan epey uzaktı, seslensem bile duyacağından emin değildim. Sonunu göremediğim bu uçsuz mavinin bulanıklaşmış suyu her geçen saniye berraklığını yitiriyordu. Rüzgâr estikçe saçlarımdan koku çalıyor onun ruhuna sıvıyordu. Elinde bir kürek vardı lakin kulaç atmaktan ziyade onu öylece suyun içinde sürüyordu. Defalarca kez seslenmeme rağmen beni duymadı.

Haykırışlarıma kulaklarını kapattığını düşündüm, zira böylesi bir çığlığı sağırlar bile hissederdi ama o bunu fark etmedi. Sandal onu aldı, uzağa taşıdı ve bir girdap gibi içine çekti. Ayaklarımı suya daldırdım ve sonunu bilmediğim bu mahzende kulaçlarımın sesini duymaya başladım.

Ona gitmeyi ondan gittiğim gün öğrenmiştim aslında.

Böylesi bir sevdanın hakkı bu kadar kolay verilmezdi çünkü.

Karşımdaydı.

O buradaydı. Aramızda sadece bir metrelik bir mesafe vardı ama bana bakan gözleri bu mesafeden kat be kat daha uzaktı. Olduğum yerde buz keserken aralık olan dudaklarımdan ince ince sızlayarak çıkmaya başladı nefesim. Öylesine acıyordum ki hislerimin bile bu acı karşısında boynu kıldan ince düşmüştü.

Gözlerine baktım, bana bakıyordu. Ah o ölümün başka türlüsünü bildiğim kara bakışlarında bir zamanlar kendimden başkasını görmediğim ben, şimdi onu bile zor görüyordum. Suratı ifadesizdi, dümdüz bir halde yüzüme bakıyordu. Gözlerim usul usul kavanozundan dağılmış bilyeler gibi gezindi suratında. Yanakları iyice içine çökmüş ve onları

şimdiye dek gördüğüm en uzun haliyle sakalları örtmüştü fakat bu çokça değildi, teninin yerli yersiz kısımları görünüyordu.

Konuşmadı.

Konuşamıyorduk.

Yutkunmaya çalıştığımda Pelin, şaşkınlıkla bana çevirdi yüzünü. "Bu o, öyle değil mi?" diye sordu. Bunu duymuştum ama gözlerim sanki çivilenmiş gibi onun yüzünden bir an olsun düşmüyordu başka tarafa. Pelin'in elindeki çikolatanın ambalajı ses çıkarttığında gülümsedi ve kısık bir sesle mırıldandı: "Yakından daha yakışıklıymış."

Tepki vermedim. Pelin'in sadece varlığı bu odaydı ama bu odada bizden başka herkes vardı.

Kamer, kaşlarını çatmaya başladığında ona belli etmeden telaşa kapıldım. Dudaklarımı ısladığım sırada Pelin, başını kapıya doğru çevirdi, onu izledi. Gülümsediğini görebiliyordum ama Kamer benden başka kimseye bakmıyordu. Ben de öyle.

"Baba," dedi bir anda Pelin. Kamer, dev bir sarsıntıyla yüzünü Pelin'e çevirdiğinde şaşkınlıkla ona, ben de hemen sonra kapıda beliren Atakan Bey'e baktım. Pelin, babasına yürüdüğünde Kamer'in kafasındaki o karmakarışık ifade yüzüne yansımaya başladı. Zihninden geçen şeylerin o olmadığını biliyordum ama şaşırdığını hiç saklamamış olması verebileceği en hakikatli tepki olmuştu.

Atakan Bey, "Babacığım," diye kapının orada belirdiğinde Kamer, kafasını o tarafa çevirdi ve dik dik Atakan Bey'e bakmaya başladı. Pelin, sevecen bir halde babasının kollarına girdiğinde Kamer'in yüzündeki ifade her an değişkenlik göstermeye meyilli duruyordu.

Atakan Bey, "Pelin bir sorun çıkarmadı, değil mi Aymira?" diye sordu. Kafamı ağır ağır salladım. Konuşacaksam şayet bu böyle olmayacaktı. Pelin çikolatasını ısırdığında Kamer'in kafasını diğer tarafa çevirmesi göğüs kafesimdeki kemiklerin ince ince titremesine sebep oldu. Çikolatasını yerken babasının kulağına yaklaştı. "O geldi, eşi işte baba."

Bunu duyabilmiştim, bunu Kamer'in de duyduğundan emindim. Atakan Bey, gözlerini derhal gözlerime sabitlediğinde bir şeyler konuşacak gibi oldu ama bundan vazgeçmesi sadece birkaç saniyesini aldı. Pelin'i iyice kavradığında onun saçlarından öpüp, "Neyse, biz Aymira ablayı rahatsız etmeyelim," diyerek bana baktı. "Teşekkür ederim, her şey için."

Dümdüz suratına baktım, Atakan Bey'in beni anladığını görebiliyordum. Arkasını yavaşça döndü ve adım sesleri gitgide yok olurken gözden kayboldu.

En zor kısma gelmiştik, onunlayken ne kolaydı ki sanki?

Yüzünü yeniden bana çevirdiğinde karşısında bir korkuluk gibi durmaya başladığımı hissettim. Konuşmuyordum, tepki vermiyordum, nefesi bile hakkıyla alıp verdiğimi sanmıyordum.

Zayıflamıştı.

Çok değil ama zayıfladığını görebiliyordum. Gözlerim cesaretini kırmış bir kılıç gibi gözlerinden aşağı düştüğünde ellerinde konakladım.

Yüzüğü parmağındaydı.

Belki de hiç çıkarmamıştı.

İçim ezilirken parmaklarımı saklamak istedim ama onun karşısında zaten çırılçıplak hissediyordum kendimi, ruhumun bile giyinik olduğu tek şey saf korkudan yapılmış ince bir gecelikti.

Nihayet gözlerini usulca kıstı. Nefesinin sesini işittim, gözyaşlarımın ucuna düştü ferahlığı ve onları orada kurutmaya başladı. Gülümsedi ama bu tebessümden oluk oluk sızı akıyordu dudaklarıma doğru. Ağzı aralandı hafifçe, nefesimi tuttum ve söyleyeceği şeye kilitlendim. "Bu kadar mı sildin beni? İçeri almaya tenezzül etmeyecek kadar?"

"Hayır," dedim bir anda konuşarak. "Ben, şaşırdım sadece."

"Ne için?"

"Bilmiyorum," diye mırıldandım çaresiz bir ses tonuyla. Daha sonra birkaç adım kapıya doğru yaklaşarak kapının kolunu kavradım. Durdum ve çehresine baktım. "Ben seni hiçbir zaman silmedim," dedim aynı tavrımı idame ettirerek. "Lütfen böylesi sorular sorma bana."

Konuşmasını beklemeden kapıyı araladım ve içeri girmesini bekledim. Derin bir nefes alırken ayakkabılarını çıkarıp usul usul içeri girdi. Kalbim deli gibi sıkışıyordu, kalbim ağır bir enkazın altında kalmış gibi düzenli ve sağlıklı bir şekilde atmak için çabalıyordu. Tam önümden geçtiğinde gözlerimi sımsıkı kapattım ve kokusunu almaya çalıştım. Burnumun direkleri sızladı hasretinden geberirken. Soluk borum tıkandı kokusundan başka bir kokuyu içeri almamak için direnirken.

İçeri girdiğinde kapıyı kapattım. Olduğu yerde durdu ve bana baktı. Onu öyle çok ama çok özlemiştim ki aramızda yalnızca birkaç santim

olmasına rağmen sarılamıyordum; kollarını sırtımda bulamam, beni kendinden çeker diye özgürce hareket edemiyordum.

"İçeri geçelim," dedim olabildiğince kısık sesimle. Konuşmanın zor olduğu bir âna denk gelmiştim yine, bu sefer bakışlarımızın da bizi terk etmeye hazır olduğunu biliyordum. Ona yolu göstermek için önden yürüdüğümde arkamdan geldi. Salona girdiğimizde etrafa baktı. Hareket edemedim ve koltuğun biraz ötesinde ayakta durmaya başladım. Ellerim titriyordu, gözlerim kararıyordu burada iki yabancı gibi birbirimizi görmezden geldikçe.

"Burada mı yaşıyorsun?" diye sordu düz bir sesle.

Cevap veremedim ama zaten cevabını bildiğinden emindim. "Buraya nasıl geldin?" diye sordum. "Kim söyledi sana yerimi?" Bunu ona hesap sormak amaçlı değil gerçekten merak ettiğim için sormuştum.

"Kuşlar," diye mırıldandı arkası dönük konuşmaya devam ederken. "Kuşlar söyledi."

"Bir adı yok mu o kuşların?" diye sordum ardından. Ne konuşacağımı bilmiyordum, bana bir sürü soruyla gelmiş olabilirdi ve ben onların hangi birine nasıl dönerdim akıl edemiyordum.

"Yok," dedi sakince konuşurken.

"Anladım," diyebildim sessizce. Başımı öne eğdim ve parmaklarımla oynamaya başladım. Bir baksa, bir konuşabilsem kemiklerim kırılırcasına sarılacaktım. İçimden geçene kadar ayrılmayacaktım kollarının arasından ama zordu, onca zamandan sonra iki kelam etmek bile bu kadar güçken, yeniden kollarına atılmam çok zordu.

"O adam?" diye döndü usul usul bana doğru. Başımı kaldırdım. Gözlerime baktı. Ağlayacaktım, çünkü gözlerine bakarken bile içim ölüyordu. "Kim?" Sesinde belli bir tokluk hâkimdi ve bu pek yumuşak değildi.

"Atakan Bey," diye cevap verdim sorusuna.

"Atakan Bey?" dedi kaşları yukarı kalkarken. "Kızı mıydı o da?"

"Hı-hım," dedim başımı yavaşça sallarken.

Dudaklarını sarkıttı ve kafasını belli belirsiz sallayarak, "Anladım," diye konuştu.

Zihnimin kancasına peş peşe dizilmiş bir sürü soru vardı lakin hangisinden başlardım bilmiyordum. Onunla eskisi gibi olmayı o kadar çok özlemiştim ki şimdi karşımdaydı ve ben en ufak bir soru için dakikalarca

beynimi kemiriyordum. Ellerimle hemen arkasındaki koltuğu gösterdim. "Otursana."

Kaşlarını yukarı kaldırdı. "Bunca zaman çok oturdum. Sen giderken de oturuyordum."

Yutkunamadım. O âna gittim. O tamirhanenin yıkık duvarlarına sinmiş bedeninin içinde çaresiz ve ürkek bakışlarını, dizlerini kırıp her şeyini yitirmiş bir adamın, küçücük kaldığını hatırladım.

Gözlerine dolu dolu bakmaya devam ederken gülümsedi. "Oturmanın bana bir faydası yok."

"Yürümenin de bir yararını görmedim," dedim kapana kısılmış bir sesle. Gözlerimin içi yanmaya başlıyordu iyice ve ben ağlamak istemiyordum. Gözyaşlarım bana hiç iyi gelmiyordu.

"Ben gördüm," diye itiraf etti. "Güzel gittin benden." Dudaklarım titremeye başladığında gözlerini kıstı ve gülümsemeye devam etti fakat öyle bir gülüyordu ki dokunsam ağlayacaktı. "Hatta öyle güzel gittin ki benden, böylesi bir terk ediliş anca benim gibi bir adama yakışırdı."

Kirpiklerimin uçları sızlıyordu. Sesi kulaklarıma tane tane dokunurken orada bir cinayet işleniyordu. Bu ikimize ait bir cinayetti. Ölen de bizdik öldüren de. "Kamer," dedim adı kalbimi paramparça ederken.

Beni derhal durdurdu. "Kamer!" Yüzünden düşürmediği tebessümüyle konuşmaya devam etti: "Adımı senden duymayalı öyle uzun zaman oldu ki sanki adım Kamer değil."

"Üzgünüm," dedim yüzüne bakarken.

"Ne için üzgünsün?" diye sordu.

"Sana böyle hissettirdiğim için."

"Bana öyle şeyler hissettirdikten sonra bu bir hiç," diye mırıldandı kısık sesiyle. Yorgun düşmüş bakışlarından yükselen o mesafeyi yıkmak istesem de bunu yapamazdım. Beni görünce neler hissettiğini bilmeden ona adım atamazdım. Canım yana yana ellerimi uzatsam da tutmasını bekleyemezdim.

Ellerimi saçlarıma götürüp onları kulağımın ardına sakladım. Beni izledi, gözlerini bile kırpmadığını görmüştüm. Nasıl bu hale gelmiştik böyle? İki yabancıdan bir farkımız yoktu, en yakınımken en uzağına düşmenin verdiği acıyı nasıl avuturdum kalbiyle? "Çetin mi söyledi?" diye sordum kırık bir sesle.

"Hayır," dedi kestirip atarak. "Onunla konuşuyor muydun?"

"Hayır," deyip ekledim. "Dün o aradı beni."

Kaşları alayla yukarı çıktı. "Numaranı nereden buldu peki?"

"Biz Zeynep'le konuşuyorduk," dedim utana sıkıla. "Ondan almış."

Yüzünde varlığı tarifsiz bir ifade yer edindiğinde dudaklarını büktü. Boynunun kenarından aşağı bir zincir iniyordu. Orada fazla zaman harcamama mâni olur gibi konuştu: "Bizim hakkımızda rapor mu veriyordu sana?"

"Tam olarak öyle değil," dedim dikkatimi boynundan çekerken. "Zaten sürekli konuşmazdık ve artık irtibatımızı da kaybettik." Konuşmadığında devam ettim: "Sen... Orada kalmıyormuşsun." Bir sonraki soru için hakkım var mıydı bilmiyorum ama sormam gerektiğini hissediyordum. "Nerede kalıyordun?"

"Birçok yerde," diye cevapladı direkt.

"Anlamadım?"

Histerik bir biçimde gülerken gözleri kısacık bir süre odanın içinde gezinip yeniden gözlerimde sonlandı. "Kendimi bir eve kapatamayacak kadar sığamadım hiçbir yere."

Söyledikleri canımı acıtıyordu ama onun hakikatleri buydu. Bunun için onu suçlayamazdım. Kendimin farkındaydım, hatalarımın da ama tek suçlu ben değildim, bunun o da farkındaydı. "Ben kendimi bir eve kapatmadım," diye direttim sesim istemsizce yükselirken. "Çalışıyorum."

"Çalışmayı sevdiğini biliyorum, şaşırmadım," dediğinde ona beklemediği yerden konuştum: "Üniversite sınavına da çalışıyorum. Birkaç ay sonra sınava gireceğim."

Dudaklarını kapattı ve sahte bir memnuniyetle kafasını aşağı yukarı salladı. "Benimleyken içinde ukde mi kalmıştı?"

Gözlerimi irileştirdim. "Saçmalama." Dudaklarımı çabucak ıslatıp çektim. "Böyle düşünmediğimi ve böyle hissetmediğimi biliyorsun."

"Bilmiyorum," dedi gözlerini seri bir biçimde kısarken. "Ben artık neyi bildiğimi bile bilmiyorum."

Kalp atışlarımızın hızlandığını ikimizin de aynı anda büyüyüp küçülen göz bebeklerinden anlayabiliyordum. Sol omzu hafifçe düştüğünde dudağının kenarı acı bir pamuk şeker gibi ekşidi. "Tek bildiğim," dedi sol eli yukarı doğru kalkarken. Kalbim sıkıştı. Parmağındaki alyansı gösterdi. "Bu!"

Alyansa baktığımda gözlerimin cayır cayır yanıyor oluşu çektiğim ve damarlarıma kadar sinmiş acının eşiğiydi. Elleri titriyordu hafiften ve o içi kapkara olan irisleriyle gözlerime bakıyordu. Dudaklarımı birbirine sımsıkı kenetleyerek parmaklarımı avucumun içine sakladım. "Bildiğim tek şey bu," diye tekrar etti.

"O güne dönebilseydim şayet," dediğimde elini indirdi ve benden evvel sözlerimin devamını okudu.

"O güne dönmeyelim, o güne dönersek..."

Meraklı bakışlarımla baktım gözlerine. Ters bir şeyler söylemesinden korkuyordum. Bir şeyler söyleyecek gibi olduğunda bundan vazgeçti ama üzerine gittim. "Söyle, devamını getir, hadi!"

"Ne fark eder ki?" diye sordu alay eder gibi. "O güne dönsek ne fark eder? Yine gitmeyecek misin, yine çıkmayacak mı o yüzükler parmağından?" Ses tonu yükselmeye başladı. Sanırım başlıyorduk, evet başlıyorduk. Yüzünü ekşitti. Çenesi kaskatı kesildi. "Ulan..." Şu kelimeyi her söylediğinde içim gidiyordu, kalbim ölüyordu gözlerinin önünde. Kafasını sağa sola salladı. "Ulan sekiz ay be, koskoca sekiz ay geçti. İnsan bir gün aramaz mı? Bir gün arayıp sormaz mı neredeyim diye? Allah'ın bir günü bu adam ne bok yiyor diye merak etmez mi hiç?"

"Ettim," dedim hızla. "Her gün, her saniye merak ettim seni. Burada kendimi avutmaktan başka bir şey yapmadım. Uykularımda, uyanıklığımda, gecemde gündüzümde hep seninleydim. Bunun için bana sakın haksızlık yapma."

"Haksızlık mı?" diye sordu kaşları çatılırken. "Ha! Bir sefer aradın hakkını yemeyeyim ama konuşmadın, konuşamadın."

Geçen gün onu gizliden aradığımı biliyordu, onu o an anlamıştım. Gözlerimi kapattım ve ciğerlerime iğne gibi batan nefesi çekmeye başladım. "Korktum," diye itiraf ettim. "Kendimden, vereceğin tepkiden, bizden."

"Bizden?" diye sordu alnının ortası kırışırken. Saçlarının birkaç teli yorgun alnına düştüğünde kafasını salladı. "Korkacak bir biz kaldı mı?"

"Kamer sen buraya bana öfkeni kusmaya mı geldin?" diye sordum ses tonum yükselirken. Onu, hissettiği hiçbir şey için suçlayamazdım ne öfkesi ne de hüznü için ama sormaya hakkım vardı. Yargılayamazdım fakat bilmek istiyordum.

"Öfke?" dedi çabucak alay eder gibi. "Ben öfkeli değilim."

"Gözlerin öyle demiyor ama?"

"Ne diyor peki?"

"Uzak bakıyor," dedim. "O günkü gibi."

"O gün," diye mırıldandı başını sallayarak, gözleri bir tabloyu izler gibi dalgınlaşırken zihninin silikleşmeye başladığını fark ettim.

Onu taklit ettim. "Evet, o gün. Hatalarımızın bedelini ödediğimiz gün. Belki de ödeyeceğimiz bedelin ilk adımıydı o gün."

"Ben hatalarımın bedelini ilk gün, bu yalanı uydurduğum ilk gün ödemeye başladım." Yutkundu. "Seni kaybetmekten korktuğum her saniye bir bedeldi benim için, bununla yaşamak öyle zordu ki..."

"O yalanı söylerken hiç zorlanmadın ama?" diye mırıldandım gelişine. "Bir yalan kurdun, sonra onu bana uydurdun..."

"Uydurdum da ne oldu?" diye sordu sesi yükselirken. "Sen neredesin, ben neredeyim?"

"Burada olmamın tek suçlusu ben değilim, o parmağımdan çıkan yüzüğün tek sebebi ben değilim," deyip konuşmasına fırsat tanımadan devam ettim. Bu sırada yerimde hareket etmeye başladım. "Evet," dedim kendimi bilir gibi. "Hatasız bir insan değilim, yüzüğümü çıkartmamalıydım, buraya gelmemeliydim, senden kaçmamalıydım belki ama o an bunların doğru olduğuna inandım çünkü sen, benden inandığım seni almıştın."

"Peki ya ben?" diye sordu kendi kendini sorgular gibi. "Sen gittin, öylece kaldım lan ortada. Elimi ayağımı kesseler bu kadar koymazdı."

"Hatalar yaptık," dedim gözlerine bakarak. "Sen de ben de. Bunu inkâr etmiyorum ve etmem."

"Sana bir yalan söyledim, en başından güvensiz bir zemin hazırladım bizim için ama bu duruma gelebileceğimizi bilemezdim. Sonra bu işin ucundan dönemedim, her geçen saniye seni kaybetmekten korktum ve o yalanı hiç söylememişim gibi davranmaya başladım. Biliyorum bu çok büyük bir haksızlık, bu büyük bir kandırmaca ama işin buralara kadar geleceğini bilemezdim... Beni terk edeceğini düşünmüyor da değildim ama..."

Kelimeler dudaklarının ucunda ölürken intiharı çoktan kalbinde başlamıştı bile. Gözlerime öyle ama öyle bir bakışı vardı ki sayfalarca satıra tek bir saniye bana böyle bakışı anca denk düşerdi. İkimiz de nefes almaya başladık. *Ağlayacak gibiydim, ağlayacak gibiydi.*

"Kamer ben..."

Eli gözlerine gittiğinde sesimi susturdu ve kafasını eğip ellerini yine aynı hızla gözlerinden çekip kızarmış gözlerinin akıyla yüzüme baktı. "Seni öyle çok özledim ki sarılamıyorum, kendimden geçecek kadar hasretim ki sana adım atamıyorum." Ağladım. "Ellerimi uzatamıyorum, doyasıya öpemiyorum, sana cesaret edemiyorum, ölüp geberdiğim saçlarına dokunamıyorum, Aymira."

Gözyaşımın yolculuğu, sonunu bilmediğim bir noktaya doğru sürüklenmeye başladığında buna son vermek istedim ama yapamadım çünkü ondan farksızdım. O benim düşüncelerim, hissettiklerimin dışa vurmuş haliydi. Benden daha cesaretliydi. "Ama yok," dedi yüzü buruşurken. "Yok. Sekiz aydır yoksun. Benim karım, benim canım sekiz ayı seksen yıl etti bana."

Ellerim titremeye başladığında, gerçi durulduğunu hatırlamıyordum ama... Ona uzatmaya çalıştım ama yapamadım. "Deme öyle lütfen," diye mırıldandım. Ses tonum yerdeki paspasın altına sıkışsa bundan daha iyi anlaşılırdı sanırım.

"Neredeydin Aymira?" diye sordu ciddiyetle gözlerime bakarken. "Benim karım sekiz ay boyunca neredeydi!"

Kafamı sağa doğru yatırdım, bir hıçkırık döküldü dudaklarımdan. "En kolayını seçtim, senden kaçtım çünkü böylesinin doğru olduğuna inandım." Ama değildi, bunu biliyordum.

"Kaçtın evet ama keşke bu kadar uzun sürmeseydi. Dövseydin beni, vursaydın yüzüme yüzüme, küfür etseydin, aşağılasaydın... Aklına daha ne kadar şey gelirse işte." Kurumuş dudaklarını ıslatırken yorgunca bir nefes alıp verdi. "Ama keşke beni böyle cezalandırmasaydın."

"Seni cezalandırmadım," dedim. "Kendimi cezalandırdım. Haksızlık yaptım kabul ama sen de sütten çıkma ak kaşık değilsin, yaşananları benim omzuma yükleyemezsin, Kamer. Çok acı çekiyorum görmüyor musun?"

"Öyle yapmıyorum," dedi kabullenerek. "Ben kendimi biliyorum. Ne kadar it, düzenbaz ve sahtekâr biri olduğumu biliyorum. Kendimi asla savunmayacağım bunun için. Asla."

Kendine hakaret etmesini istemiyordum, bunu hiçbir zaman istememiştim. Ben ondan vazgeçerken bile ona giden biriydim, böyle düşünmesi bana acıdan başka bir şey vermezdi. Kafamı sağa sola salladım. "Öyle biri değilsin."

"Öyleyim," dedi üzerine basa basa. "Yanlış bir adamım."

"O dönemler sürekli bunu vurguluyordun," diye konuştum. "Sürekli senden gideceğimi, beni üzecek şeyler yaptığını ve yalanlar söylediğini. Buydu işte sebebi, buydu."

"O dönemler," diye başladı kuru bir sesle sözlerine. Gözleri kararmaya başlarken ayakta durmakta güçlük çektiğini fark ettim. "Her şey o kadar güzeldi ki bu kadarına hakkım olmadığı için vicdanım alarm vermeye başladı. Sana bunu yapmaya hakkım olmadığını biliyordum ama oynadım işte. Öyle güzel bakıyordun ki bana, bir daha hiç öyle bakmayacak olmandan korktum."

Karnım kasılmaya başladı. Orada bir yangın başladı. Adına sevda dedim ve o ateşe kendi yüreğimden odunlar attım, kendimi yaktım. Kendimden verdim. İçim soğumuyordu bu yüzden. Hatalarımızdan değil, ne yaparsak yapalım, ne yaşarsak yaşayalım bir an olsun eksilmeyen aşkımızın büyüsünden.

"Ama çok güzeldin anasını satayım," dedi gülerek gözlerimin içine bakarken. Canım titriyordu, insanın canı titrer miydi hiç?

"Şimdi?" diye sordum maneviyatını sorgulayarak. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini o kadar anlamlandıramıyordum ki birini söylesem diğeri eksik kalıyordu. Gözlerine baktığımda her duygudan azar azar görüyordum. Acı, öfke, hüzün... Hangisine daha çok sarılmıştı bundan emin olamıyordum bir türlü.

Elinden oyuncağı alınmış, masum masum tepkisini annesi kızar diye dışına vuramamış bir oğlan çocuğu gibi çöktü gözlerimin içine bakışları. Kafası hafifçe sola yattı. Gözleri kısıldı, dudakları sızladı. "Hâlâ çok güzelsin."

Kalbim direncini yitirmeye başladığında gözyaşım çenemin bitişinde, boynumun hemen altında kuruduğunu hissettim. Hayat damarımın orada kurumuş olması, nabzımın köreldiğini anlatıyordu. Onun yeniden yeşermesine ihtiyacım vardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Birkaç müddet öylece bekledim. "Hatalarımızdan geriye ne kaldı?" diye sordum.

"Bunu bana mı soruyorsun?" diye sordu aksi bir sesle. Kafamı salladım ciddi ciddi. Güldü. Tat vermedi. "Beni görüyor musun?" diye ekledi. Kolları hafifçe iki yana açıldı. "Bak bana. Daha önce bu kadar bitik gördün mü? Babamın ihaneti, annemin cinayeti bile bu kadar koymadı. Dayımın, asıl babamın ölümü bile bu kadar yıkmadı beni. Sahiden hatalarımızdan geriye ne kaldı?"

"Sen beni görüyor musun peki?" diye sordum inat eder gibi. "Korkularımı, kaçtıklarımı, zayıflığımı? Bunlardan ibaretim artık, bu kadarım. Ben seni terk ederken Aymira'yı da seninle bıraktım. Bana kalan tek şey şimdiki benim."

"Sen beni terk ederken bana bir şey bırakmadın, beni de aldın götürdün farkında değilsin," diye açıkladı. Harfler inim inim inliyordu dudaklarından feryat figan dökülürken. "Şimdiki sen diyorsun? Değiştin mi yani?"

"Bu sandığın gibi bir değişim değil. Senin gibi işte." Buruk bir tebessümle elimi saçlarıma götürdüm. "Saçlarım uzadı, uçları yıprandı, kilo verdim biraz."

Uzak uzak güldü. "Sahiden bundan mı bahsettiğimi sanıyorsun?"

Dudağındaki o kendisinin bile taşıyamadığı gülüş hızla silindi, kafasını tehdit eder gibi sallayıp, "Madem değişmekten konu açıldı," diye hırladı sertçe. Elleri tıpkı ses tonu gibi hızlı ve sert bir biçimde tişörtünün eteklerine gittiğinde onu yukarı doğru kaldırdı. Gözlerim, aydınlıktan karanlığa geçmiş gibi bulanıklaşırken göğüs kafesinin altındaki morluklar ve yara izlerine baktım. Korkuyla oraya bakmaya başladığımda dişlerini sıktı ve bana sinirle baktı. "Al sana değişim. İyi bak iyi! Nasıl yakışmış mı?"

"Kamer," dedim titreyerek. Gözlerimin dibindeki nem yeniden etkisini göstermeye başladığında ellerimi oraya götürmek istedim. "Sen?" Derin derin nefesler alıp veriyordu. Öfkeliydi. "Sana ne oldu böyle?" Göğüs kafesi, koca bir okyanus dalgalarının şiddetle kayalara çarpıp yeniden ait olduğu yere dönüşü gibi inip kalkarken, büyük morluklar ve derin yara izleri o kayaların ruhunu temsil ediyor gibiydi. Bu dayanılmazdı.

"Sorun bu değil ki," dedi tişörtünü indirerek. "Sorun; bu sikik fiziksel acılar değil: sorun kalbim, sorun hislerim. Anlıyor musun?"

Kafamı sağa sola salladım. Gözlerimi kapattığımda kirpiklerimin ıslanmış uçları birbirine karıştı. "Kim yaptı?" diye sordum.

"Ne fark eder ki?" dedi kesik kesik bir sesle. "Orası geçer. Bir gün silinir o darbeler ama peki burası?" diye sordu elini kalbinin üzerine koyarak. Gözleri alev alevdi. "Burası da geçer mi?"

"Geçmez," dedim sakince. "Geçseydi söylerdim, geçseydi bilirdim."

"Nasıl geçecek peki?"

Eli kalbinin üzerinden inerken, "Zaman," diye mırıldandım.

Alay eder gibi güldüğünde kaşlarımı çattım. "Zaman?" Tavrı devam etti. "Nasıl da akıl edemedim ben bunu?" Durdu ve yeniden sinirini kalkan belledi üzerine. "Zaten başımıza ne geldiyse o zaman yüzünden geldi. Sekiz ay diyorum sana," diye konuştu hınç alır gibi gözlerimin içine baka baka. "Sekiz ay ulan, koskoca sekiz ay? Bu kadar zamanda geçmediyse ölümü mü bekliyoruz? Öldükten sonra mı geçecek bu yara?"

"Bağırma," dedim dik bir sesle. "Sen söyle o zaman? Ben bir halt bilmiyorum madem, sen söyle nasıl geçer?"

"Bilsem sorar mıyım sanıyorsun sanki?"

"Ben de bilmiyorum."

"Buraya sana yalvarmaya gelmedim çünkü yapmam, hatalarımla geldim, yüreğimle geldim. Nasıl toparlarız bilmiyorum, nasıl tekrar devam ederiz bilmiyorum ama artık seni buldum. Artık istesen de kaçamazsın çünkü seni yine bulurum."

"Bana yalvarmanı istemiyorum," dedim düz bir sesle. "Bu çocukça ve saçma olur. İkimiz de hatalarımızın farkındayız. Bunu görüyoruz, kabul. Aramızda güven problemi var."

"Güven," diye tekrar etti dalgın dalgın. "Aramızda bundan daha büyük problemler var."

"Sen, benim yeniden seni terk etmeyeceğime inanmak istiyorsun, ben de bir daha bana yalan söylemeyeceğine," diye dümdüz itiraf ettim. Konu buydu, dakikalardır konuştuklarımızın özeti bu cümleden ibaretti. Birkaç adım ona doğru yürüdüm. Nefesim köreldi. "Kamer," dedim güzel yüzüne bakarak. Öyle çok isterdim ki doya doya öpmeyi, öylesine gidiyordu ki içim ona dokunamadıkça. "Yapabilir miyiz bunu? Sen de bana güvenmiyorsun. Saklama."

"Saklamıyorum," diye mırıldandı. "Öyle şeyler var ki içimde dile döksem kelimeler noktasına varamadan ölür."

"Görüyorum," dedim kafamı sallayarak. "Bana kızgınsın, kırgınsın ve daha birçok şey." Tepki vermedi. Kabullendim. "Haklısın, sana bunları yaşattığım için üzgünüm. Burada her gece yalnız başıma yatmaktan, seni düşünmekten, aklımdan bir saniye olsun bile çıkmamandan... Bunlar için üzgünüm."

"Ben de," diye söyledi kırılgan bir sesle. "Benden gitmene sebep olduğum için, her gece o Allah'ın belası yatakta uyuyamamaktan, düşünmekten kafayı yiyecek hale gelmemden... Bunlar için üzgünüm."

Keder bir insan olsaydı şu an ikimizin de ete kemiğe bürünmüş hali olurdu.

Kolay olmayacağını biliyordum. Birbirimizi kolay kolay affedemeyeceğimizi o da ben de çok iyi biliyorduk ama artık kaçacak bir şey yoktu, dediği gibi kaçmak bir çözüm olmuyordu. Ben kendimin çoktandır farkındayım zaten, ne hissettiğimin, neler düşündüğümün bilincindeyim. Onun zihninden neler geçiyor tam anlamıyla hâlâ anlamış sayılmazdım ve komiktir ki zaman bunu gösterecek çünkü ben sekiz ayda kendimi buldum, bilmediğim yanımla tanıştım. Şimdi o sekiz ayda, Kamer'in neler yaşadığını ve ne kadar değiştiğini öğrenecektim. Bunu burada bir anda halletmek imkânsızdı. Karşımdaydı, yine de bu, bunun için iyi bir fırsattı. İkimiz de öfkeliydik ama geçerdi, ikimiz de kırgındık ama geçerdi, ikimiz de mutsuzduk bu da geçerdi. Peki ya aşk? Bu da geçer miydi?

Nefesinin sesini duyuyordum, sıra sıra nasıl bu kadar güzel dizildiğini hayranlıkla izlediğim kirpiklerine baktım, titriyordu. Kurumuş dudaklarımı birbirine bastırdım ve elimi usulca yüzüne doğru kaldırdım. "Gözlerinin altı," dedim fısıltıyla. "Asıl yara orada başlıyor. Nasıl hissediyorsun, dokunabilir miyim?"

Kalbimi söküp eline versem atmaya devam ederdi.

"Dokunabilirsin," dedi mırıldanarak. Dudağımın kenarına kıvrılıverdi bir kuru yaprak daha, döküldü üzerimize. Ellerim soğuk tenine doğru yola çıktığında karnımın içindeki ağrı yeniden nüksetti. İşaret parmağım gözlerinin altına dokunduğunda, göz kapakları perde gibi örttü gözlerini. Teni... Soğuktu, kalbimizden bile soğuktu. İşaret parmağımı, orta parmağım takip ettiğinde kendimi sıkmaya başladım çünkü ona ürkekçe dokunmak ayaklarıma vurulmuş bir pranga kadar çaresiz hissettirmişti.

Gözlerinin kapalı olması onu doya doya izlememe sebep oldu. Sakallarına baktım, onu hep tıraşlı görmeye alışık olduğum suratına nasıl da güzel yakışmıştı. Güzel çenesine, burnuna, dudaklarına... Hasretini duyduğum saçlarının kokusuna bile vurgundum. Yutkundum. Parmaklarımı usulca gözlerinin altından çekerken adımlarım da geriye doğru devrildi.

Gözlerini açtığında bitap düştüğünü gördüm. "İşin garip yanı," dedi. "Sanki ilk defa dokunuyormuşsun gibi hissettirdi."

Onu tekrarladım: "Sanki ilk defa dokunuyormuşum gibi hissettim."

Dumanı tüten o trenin boş vagonlarını dolduran iki insandık. Gara yaklaştığımızın farkındaydık ama yol uzasın, hiç sonlamasın istiyorduk. En azından ben öyle düşünüyordum. "Ne olacak şimdi?" diye sordum çekinerek.

"Ankara'ya geri dönmemi ister misin?" diye sordu düz bir sesle.

"İstemem," dedim cesaretle. "Çünkü artık kaçacak bir şey yok. Biz birbirimize karşı savaştık fark etmesek bile ama artık birbirimizi yeniden kazanmak için savaşmamız gerektiğine inanıyorum."

Gülümsedi. İçten bir tebessüm değildi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Şaşırdım."

"Cümlelerime mi?" diye sordum yeniden. Dudaklarını büktü. "Belki ya da değil. Karımsın ama yabancısın, kocanım ama uzağındayım. Öyle bir noktadayız ki, ileri adım atsam yine bir uçuruma düşmekten korkuyorum geriye gitsem yere düşmekten... Boş versene. Her türlü ölüyorum."

"Aynıyım seninle, senden bir farkım yok," dedim sözlerine ek getirerek. "Zaten bu haldeysem korkularımdan, kaçtıklarımdan ötürü bu haldeyim."

"Herkes kendi payına düşen acıyı yaşamakta özgür," diye konuştu. "Payımdan daha fazlasını da yaşadım, yine olsa yine yaşarım."

"Ben de," dedim. Sonra sustuk. Uzağa düştü bakışları ve geriye gitti adımlarım. "Gidecek misin?" diye sordum bunun olmamasını istemeyerek.

"Gideceğim," dedi kafasını sallayarak. Dudaklarım aralandı. Bunu istemiyordum. Devam etti: "Ama seninle birlikte."

"Birlikte?" diye çıkıverdi istemsizce ağzımdan. Kaşlarını çattı. "Merak etme buraya zorbalık çıkarmaya gelmedim, seni sırtıma alıp götürmeyeceğim de ama yeniden bir olacaksak aramızda güven problemleri olmadan olacak, bir şeyleri aştıktan sonra olacak. Sekiz ay bekledim gelmedin, ben sana geldim. Şimdi yine aynısı, yine seni bekleyeceğim. Sorun yok, beklemeyi severim."

Konuşurken farklı, düşünürken farklıydı sanki. Gözleri başka, dili başka söylüyordu ve bu yüzden kalbine sığınmayı denedim. Orası atıyordu, eskisi gibi değildi ama atıyordu işte. "Ama bu sefer çok uzatma olur mu? Çünkü ne geldiyse başıma çok sevmekten geldi."

Sözlerinin üzerine bir şey söylersem eksik kalırdı bir yanım ve bunu yapmadım. Dolu dolu olmuş gözlerimle kafamı aşağı yukarı salladım. Ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki başımı koynuna koyup gözyaşlarımı tenine tenine akıtmaya öylesine muhtaçtım ki... Ona adamakıllı, *kal burada,* bile diyemiyordum ama. Ne acı.

"Alper burada, değil mi?" diye sordu sakince. Başımı aşağı yukarı salladım. Dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemeye çalıştı. "Onca zamandan sonra gözüm arkada kalmayacak artık."

"Nereye gideceksin?" diye sordum hızla.

"Koskoca şehir, benim gibi bir adamı sığdırır mutlaka bir yere," dedi kısık sesiyle. Sesinde ve gözlerinde aynı ritmin tınısı duyuldu. Hüzün çökmüştü öfkesinden arta kalan kısımların üzerine. Yutkunmaya çalıştım. Parmaklarımla oynamaya başlarken gözlerimi kaçırdım. "Burada kalabilirsin."

Güldüğünü gördüm. "Sanırım böylesi bir duruma yabancıyız ikimiz de."

"Ben boş yere kendini yorma diye fikir sundum sana sadece," diye ekledim. İkimiz de kolaya kaçmanın aptallık olduğunun farkındaydık. Hiçbir şey olmamış gibi davranamayacağımızı biliyorduk. Sadece gidilmesi gereken bir yolda ilk adımı atmıştık. "Tabii seni zorlayamam."

"Bunu biliyorum," dedi ve derince bir nefes alıp verdikten sonra bir adım öne attı, istemeden geriye yalpaladım. Kokusu burnumu teğet geçtiğinde gözlerimi kapattım. Yüreğim ince ince sızlamaya başladı derinden ve buna alışkın olduğumu fark ettim. Odanın kapısına yürüdüğünde ardından baktım. Gidip sımsıkı sarılarak gitme demek istedim ona. Vedalardan nefret ettiğimi söylemek istedim ama susmakla kaldım.

Sonra duraksadı.

Gözlerimi irileştirdim hafifçe. Birkaç saniye varlığını sorguladı öylece. Elleri boynuna doğru tırmanırken usulca bana doğru dönüp baktı. Onu izledim. Elleri boynundaki zinciri kavradığında onu yukarı doğru çekmeye başladı, tişörtünde hareketlenme meydana geldi. "Bende sana ait bir şey var," diye mırıldandı zinciri tişörtünün içinden çıkarırken.

Zincir boynunun mahzeninden kurtulduğunda ucunda sallanan şey alyansımdı.

Soluğum dizlerimin önünde çöktü.

Güzel elleri gri zinciri kavradığında gözlerime baktı. Konuşmadı. Benden konuşmam için de bir beklentisi olmadı. Başını öne eğdi ve zincirin bağını açıp narince alyansı kavrayarak hemen iki adım ötesindeki sehpanın üzerine bıraktı. Elleri asla titremezken bedenini doğrulttu ve yüzüğe bakarak mırıldandı: "Ben onu ömrüm boyunca taşırdım sorun değil ama boynumdaki günahların ağırlığı onu taşıyamaz hale geldi."

Bir devrin bitişiydi hikâyemiz, belki bu vakitten sonra yeni bir devri perdeleriz.

Saatlerdir oturduğum yerde işlediğim günahların beden bulmuş halini izliyordum. Biz zaten birbirimize baktığımız ilk anda o günahın belini kolay kolay veremeyeceğimizi biliyorduk, hele ki ben. Varlığımla, ruhumla ona sarıldığım o kör gecenin kuytusunda, en sessiz çığlıklarımı atmıştım. Bizim için haykırdığım, bizim için ağladığım o gecelere kaç ömür biçtiysem, misliyle alınmıştı elimden. Günahlar boynumuzun en büyük failiydi, bizim sevgimizin sevabı ise meçhul.

Sanki hipnotize olmuştum, öyle ki kımıldadığımı bile hatırlamıyordum. Ellerimi ne zaman alyansa uzatsam buna hakkım olmadığını bilerek geri çekiyordum. Başımı öne eğdim ve içimde pişmiş bu sevdanın közünü üfledim. Belki yalan yanlış konuştuk yine, belki tutamayacağız sözler vermiştik birbirimize ama hani olur ya, öyle bir an gelir tek bir bakışına yeniliverirsin yine.

Yenilmeyi en çok onun karşısında seven biri olduğum için kazandığım zaferler kadar sevindirmemişti hiçbiri çünkü başkasının mutluluğu onun kederine bile denk düşemeyecek kadar uzak geliyordu. Saçlarımı geriye doğru yatırdığımda kapı çaldı. Oturduğum yerden kalktım ve ruhsuz gibi kapıyı açtım.

Alper gelmişti.

Boş gözlerle çehresine bakıp geri dönerek salona yürüdüm. "Abla?" diye şaşırdı halimden anlayarak. Az sonra kapının kapanma sesi duyuldu. O gelene kadar az önceki yerime geçip otururdum. Gözlerimi saf saf ait olduğu yere kilitledim. Alper içeri girdiğinde direkt yüzüme baktı. "Ne oldu?" diye sordu hafif telaş tınılarını duyduğum ses tonuyla.

Cevap vermediğimi anladığında bir adım attı yanıma doğru. "Abla iyi misin?" Baktığım yere baktı. Onu gördü, anladı ve konuşmama gerek kalmadı.

Gözlerim gözlerinde olmasa bile şu an yüzünde oluşan her ifadenin haritasını çıkarabilirdim. Şaşkınlıktan kırışmış alnını ve hemen onu takip eden açık kahverengi tonlarındaki gözlerini, alnının ortasına doğru çatılmış kaşlarını ve hafifçe aralanmış dudaklarını... Bu ifade düşüncelerinin somut haliydi.

"Yüzüğün?" diye çıktı dudaklarından boyası dökülmüş, eski bir deponun duvarlarını andıran sesiyle. Adım attı ona doğru. "O," dedi asıl meseleye gelerek. Gözlerimi kapatmamak için zor tuttuğumda konuştu: "Geldi mi?"

Sesindeki o anlık titreme gözlerimin kapanıp, kirpik uçlarımdan başlayarak çeneme doğru süzülmeye hazırlanmış damlayı harekete geçirdiğinde kafamı öne eğdim ve ellerimle yüzümü kapattım. Alper hızla önüme oturdu ve dizlerine çökerek sırtıma dokundu. "Abla?" diye sordu ürkekçe. "Anlat bana, hadi."

İç çekmeden, omuzlarım sarsılmadan ağladım uzun zaman sonra. Sanki içimdeki korkuların üzerine akıyordu bu gözyaşları ve ben müsaade ettikçe arınıyordum onlardan. Alper ellerini sırtımda gezindirmeye devam ettiğinde kulağıma doğru eğildi. "Ben buradayım, kaçma benden."

Benden başka herkes düşüncelerimin vücut bulmuş haliydi sanki, saklandığım ne varsa yüzlerini güneşe dönmüşler beni de kuytu bir gecenin ensesinde yapayalnız bırakmış gibilerdi. Elleri saçlarıma doğru gittiğinde kafamı kaldırdım ve ıslak gözlerle gözlerine baktım. Bana iri iri baktı. "Ne?" dedi sorgulayarak. "Anlatsana ne oldu?"

"Hiçbir şey," dedim dudaklarımın arasından sürtünerek çıkan kelimelerimi sırtımda kamçılayarak.

Kaşlarını çattığında, "Nasıl hiçbir şey?" dedi. Kafamı sağa sola salladığımda elimle ağzımın üzerini kapattım ve farkında olmadan başparmağımın tutunduğu kas yığınını ısırdım. Alper, tedirgin bir şekilde ellerime sarıldığında, "Abla," diye tuttu onları. Hıçkırıklarım başka bir boyut kazanmasın diye acıttığım canımın yerdeki paspas kadar önemi yoktu.

Ellerimi ağzımdan çektiğinde elleri gözlerimin altındaki yaşları silmeye başladı. Bana şefkatle bakıyordu. İlk defa gözyaşlarıma dokunuyordu, onun da benim gibi canı yanıyor muydu?"

"Sen böyle yaptıkça ben kötü oluyorum," dedi kırık bir sesle. "Tamam, bana hiçbir şey anlatma ama ağlama da."

"Ona sen mi söyledin?" diye mırıldandım burnumu çekerken. Donuk donuk yüzüme bakmaya başladığında saçlarımı düzeltmeye başladı. "Ben kimseye bir şey söylemedim."

"Kim söyledi o zaman?" diye sordum sonra. Bunu gerçekten merak ettiğim için soruyordum, kızmak ya da öfke kusmak için değil. Dudaklarını sarkıttı saçlarıma bakarken. "Ben söylemedim, hem bu konuda sana yalan söylemem bilirsin."

"Yalan söylemeyeceğini biliyorum," diye konuştum yorgun bir sesle. Boğazımda acımsı bir tat vardı. "Sadece merak ediyorum."

Sözlerini destekler nitelikte kafasını sağa sola sallamaya devam ettiğinde sormaya çekindiği onlarca şey olduğunu fark ettim. Ters bir tepki vermemden korkuyordu. "Geldi yani öyle mi?"

"Geldi."

"Nasıl oldu? Ne zaman? Nereye gitti? Ne konuştunuz?"

"Alper, 5N1K konusu musun sen?" diye çıkıştım bir anda.

Güldü. "Şey bu şey, hayvan gibi ders çalıştığımı belli etmeyeyim ama ilk fırsatta lafı çakayım."

Gözlerimi devirdim. "Ya, ne ders çalışma ne ders çalışma."

"Niye?" dedi gülmeye devam ederek. Moralimi yerine getirmeye çalışıyordu. "Çalışıyorsun işte."

Boş boş çehresine baktım. Tenimdeki soğukluk kurumaya hazırlanan gözyaşlarımın eseriydi. "Konumuz bu mu yani şimdi?"

"Sen ne istersen onu konuşalım o zaman?" diye sordu sesini toparlarken. "Hiçbir şey," dedim isteksizce. Gözlerimi zemine sabitlediğimde onu düşündüm. Nereye gitmişti kim bilir? Burada kalamayacak kadar uzaktı bana, sol yanımda uyuyamayacak kadar soğuktu bana. "Nerede şimdi peki?" diye sordu.

"Bilmiyorum," diye cevapladım.

"Ankara'ya geri mi döndü?"

"Hayır," dedim kuru bir sesle. "Dönmedi."

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sorduğunda yerdeki bakışlarımı kaldırıp ona ters ters baktım. Bunu anladığında, "Tamam, sormuyorum," diye savundu kendini. Dizlerini yerden kaldırdığında ayağa kalktı ve yanıma oturdu. Koltuğun sol tarafı hafifçe içe çökerken gözlerim meydana serilmiş alyansa odaklandı.

"Onu geri takabilir miyim sence?" diye sordum ağzımın içinden konuşur gibi. "Bunu hak ediyor muyum?"

"Tabii ki hak ediyorsun," dedi çabucak. "Bak, bana en başından beri ne olduğunu anlatmadın ama adam çıkmış gelmiş işte, demek ki hataları var. Senin de var ve ortada bir olay yaşanıyorsa bu ikiye pay edilir. O yüzükleri sanki çok mu isteyerek çıkardın parmağından? Niye çıkardın bilmiyor mu? Doğru ya da yanlış bir şeyler olmuş olabilir ama artık kendini suçlamayı bırak."

"Suçlamıyorum," dedim. "Sadece hep düşünürken buluyorum kendimi. Arkama dönüp baktığımda güzel hatırladığım o kadar az şey görüyorum ki..."

Bunu reddetti. "Kendine bunu yapma."

"Elimde mi sanıyorsun?" diye sordum tam anlamıyla bir soru değeri taşımazken. "O yüzüğü yeniden takığımda bir daha çıkarmayacağımdan eminim ama onun bundan emin olmadığını biliyorum. Beni mahveden şey de bu."

"Bak yine dönüp dolaşıp kendini suçluyorsun," diye söylendi yüzüme bakarken. "Onun yaptığı her neyse, sen bir daha onu tekrarlamayacağından emin misin peki? Niye kendini bu kadar dibe çekiyorsun anlamıyorum. Siz zaten boşanmadınız bile, birbirinizi nasıl sevdiğinizi ben bile biliyorum. Artık bazı dersler çıkardınız bu yaşadığınız her neyse," deyip derin bir nefes aldı. "İnsan sanki o yüzüğü parmağına takarken, *ya çıkarırsam,* düşüncesiyle mi takıyor?"

Konuşmadım. İnsan dönüp dolaşıp kendinde suç buluyordu çünkü böylesi daha kolayına geliyordu. Aslında bu tam tersiydi ama ben ona kıyamayacak kadar umursamıyordum artık kendimi. Hatalarımla yüzleşeli çok oluyordu sadece izleri kolayca silinmiyordu. Şimdi bir de onun izlerini gördü gözlerim, bu vakitten sonra onunkileri de yüklenecektim. Bu kadarını yapmalıydım.

"O yüzden," dedi Alper gözlerini kısarak. "Bu kadar delirtme kafanın içindekini de, kendini de. Sen bir labirentin içindeydin ama bu yüzük sana bir ışık oldu, gerisi o ışığı takip etmekte. Bir anda her şeyin hallolmasını bekleyemezsin abla."

"Bunu biliyorum Alper," diye söyledim sözlerinin üzerine. "Hiçbir şey bir anda hallolmaz."

"O zaman?" dedi alay eder gibi. "Bez Bebek Nana gelip yüzüğüyle bir üfleyiverse de mutlu olsak artık falan mı geçiriyorsun aklından?"

Söylediği şey beni ona tuhaf tuhaf bakmaya ittiğinde, "Yok, yüzükler sana iyi gelmiyor," diye fısıldadı. "Sen bir neşelisin ama anlamadım," diye izledim yüzünü. "Böyle saçma espriler yapmazdın mesela."

"Sen de bir Bergen'sin galiba," dedi meydan okuyarak. "Böyle dertli dertli yanmazdın mesela."

"Bak ya," dedim yumuşak bir sesle.

Kafasını geriye atarken ayaklandı. "Bakma bakma, acıktım ben, var mı dolapta bir şeyler?"

"Var," dedim onaylayarak. "Dur ısıtayım."

"Ben hallederim," dedi mutfağa yürürken. Ayağa kalktığımda peşinden gitmek istedim ama yüzüğün varlığı buna mâni oldu. Omuzlarımın üzerini aşıp ona baktım. Birkaç saniye böylece kendimi avuttuktan sonra

dişlerimi sıktım ve onu kavrayıp bir saniye bile düşünmeden direkt odama götürüp yastığımın altına koydum. Bu süreçte asla düşünmemiştim. Odamın kapısını kapatıp mutfağa girdiğimde Alper'i yemek ısıtırken gördüm. "Yiyecek misin sen de?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Yok. Ben bir yukarı çıkayım, Kemal Bey'i merak ettim."

"Tamam," dedi yüzünü ocağa çevirirken. Üzerime bir hırka geçirdim ve anahtarımla evden ayrıldım. Yukarı merdivenlere tırmanan boşlukta bir müddet bekleyerek sağıma ve soluma bakındım. Onu merak ediyordum ve bana nerede olduğuna dair en ufak bir şey söylememişti. Her yerde olabilirdi. Onu göremezken başımı öne eğdim ve usul usul yukarı çıktım.

Az sonra evlerinin kapısını çaldığımda beni içeri davet eden kişi Atakan Bey olmuştu. Kravatını takıyordu. "Hoş geldin," dedi kapıyı kapatırken.

"Hoş buldum. Ben Kemal Bey'i merak ettim, bir de Pelin'e bir bakayım dedim."

"İyi etmişsin," diye konuştu. Kravatını düzeltirken koridordaki askılığın kenarındaki küçük aynanın karşısına geçip, "Babam daha iyi durumda ve daha da iyi olacak umarım. Yanına gidiyorum ben de," dedi sıkıntılı bir soluk alıp verirken. "Pelin uyuyor ve ben gelene kadar uyanmaz sanırım."

"Ben bekleyebilirim başında," diye söylendim mesafeli bir sesle. "Siz gelene kadar."

Elini gömleğinin yakasından indirmeden yüzünü bana çevirdi. "Sabah kapıdaki kişi eşindi, değil mi?" diye sordu. Başımı aşağı yukarı salladım. "Evet, oydu." Boş bir çehreyle yüzüme bakmaya devam ettiğinde, "Pelin'i sana yük olarak bırakmak istemiyorum Aymira," dedi.

"Estağfurullah," dedim aksini iddia ederek. "Pelin bana yük olmuyor."

Kravatını düzelttikten sonra aynanın karşısından çekilerek askılıkta duran siyah yeni ütülenmiş ceketini giymeye başladı. "Bunun için kendimi sana çok borçlu hissediyorum ama gerçekten birkaç saat burada durman benim de gözümün arkada kalmamasını sağlıyor."

"Tabii," dedim gözlerine bakmadan. "Dediğim gibi sorun yok. Sizin Kemal Bey'in yanında olmanız gerekiyor, ben burada kalırım."

"Teşekkür ederim," dedi ceketini giydikten sonra. "Pelin zaten yeni uyudu, kolay kolay uyanmaz. Sen de rahat ol."

"Hallederim ben," dedim geçiştirerek. Atakan Bey, birkaç işini daha hallettikten sonra evden ayrıldı. O gittikten sonra önce Pelin'in odasının kapısında bekledim ve uyurken ona baktım. Sonra sakin ama bitkin adımlarla salona yürüdüm. Saat geçiyordu, akşama doğru yola çıkmıştı. Göğsümde büyük bir ağırlıkla pencere kenarına yürüdüm ve sol omzumu duvara yaslayarak aşağıya baktım. Sokak bomboştu, birkaç kedinin oynaştığını görüyordum sadece. Gözlerim görebildiği kadar izledim her yeri. Onu aradım. Onu öyle çok aradım ki merakımdan gidip tüm sokakları gezebilirdim.

Artık aynı şehirdeydik ve nefes almak eskisinden daha kolaydı, kolaydı ama her kolaylık, ardında bir güçlükle doğardı.

Bomboş bir vadiyi andıran sokağın başından çekildi gözlerim. Düşünmemeye çalıştım ama bu oldukça zordu. Düşünmenin bana bir faydası yoktu, olsaydı bunca zamanı aramıza sokmazdım. Düşünmek sözcüklerin katiliydi.

Oturduğum yerde gözlerim kapalı sadece kendimi dinlediğimde minik bir el koluma dokundu. Gözlerimi araladığımda Pelin'i bana bakarken gördüm. Başımı koltuğun sırtından çekip gülümsemeye çalıştım. "Niye burada uyudun?" diye sordu bana.

"Uyumuyordum," diye mırıldandım boğazımı temizlerken. "Sen niye uyandın ki?"

"Uykum kaçtı," dedi gözlerini ovuşturarak. "Biraz da acıktım."

"Gel, bir şeyler hazırlayayım o zaman sana," diyerek elinden tuttuğum gibi mutfağa girdik.

Pelin, sandalyeye oturduğunda başını masaya koyarak ayaklarını sallamaya başladı. "Sen niye buradasın ki?" diye sordu. Sesindeki uykulu ton beni gülümsetiyordu.

Sahte bir azarlamayla kaşlarımı çattım. "Ne o, artık beni istemiyor musun yoksa?"

"Öyle demek istemedim ki," diye mırıldandı utanarak. "Hani eşin geldi ya, o yüzden sordum."

Hareketlerimde ufacık bir duraksama olduğunda dolaptan çıkardığım kaşar peynirini tezgâhın üzerine koydum. "Gitti mi yoksa?" dedi hafif şaşkın bir sesle.

Kafamı salladım. "Hayır gitmedi."

"Burada mı yani?" diye doğrulttu kafasını yattığını yerden kaldırırken. "Aşağıda mı?"

"Hayır Pelin," dedim düz bir sesle. "Aşağıda değil ve daha fazla soru sorma olur mu bu konu hakkında?"

"Tamam," diye sindi içine doğru. "Ama ben onu çok merak ediyorum, tanışabilecek miyim onunla?"

"Neden bu kadar çok merak ediyorsun onu?" diye sordum dalgın dalgın peyniri dilimlerken.

Derin bir nefes aldığını duydum. Çenemi omzumun kenarına yasladığımda Pelin'i sevimli sevimli bana bakarken gördüm. "Hani bana onu anlatmıştın ya, uzun zamandır da hep gözlerinin dalıp dalıp gittiğini biliyorum zaten. Merak ediyorum işte."

Gülümsedim sakince ve gözlerimi kapatırken önüme döndüm. Peynirleri ekmeğinin arasına dizip, bir bardak portakal suyunu önüne koydum. "Sen yemeyecek misin?" diye sordu. Olumsuz bir yanıt verdim. Pelin, ellerini yıkayıp geldikten sonra yemeğini yemeye başladı. Sakin sakin onu izlemeye başladığımda kapı sesi duyuldu.

Oturduğum yerden kalkıp, "Sanırım baban geldi," dedim.

Az sonra Atakan Bey, mutfak kapısının orada belirdi. "Merhaba," dedi yüzüme bakarak. Başımı eğmekle geçiştirdim. Ardından içeri girdi ve Pelin'in saçlarına dokunarak, "Ne ara uyandın?" diye sordu.

"Çok olmadı," dedi Pelin, portakal suyundan bir yudum alıp bıraktığında.

Atakan Bey, yorgun bir şekilde gülümsedi. "Siz aç mısınız?" diye sordum. "Yok, bir duş alacağım sonra buradayım zaten."

"Anladım," dedim düz bir sesle. Bana baktı tekrar. "Sen de evine gidebilirsin Aymira, zaten oldukça zamanını alıyoruz. Teşekkür ederim her şey için."

"Estağfurullah," diye karşılık verdim kısık sesimle. "Kemal Bey iyi olsun yeter."

"Umarım," diye sesi çıktı sıkıntıyla. Birkaç dakika sonra onlarla vedalaşarak kendimi yine o apartman boşluğunda buldum. Dış kapıya baktım. Öylece baktım. Gözlerim acıyordu. Güneş iyiden iyiye kaybolmaya başladığında her geçen saniye içime düşen bu merak beni öldürüyordu. Hırkamın kollarını çekiştirerek onları göğsümde topladım ve dış kapıya yürüyüp dışarı çıktım. Apartmanın birkaç adım ötesi sokağa düşüyordu. Ben de merdivenin ikinci basamağına otururak kollarımı dizlerimin üzerine koydum.

Boş boş sokağı izledim. Önümden geçen çocukları, kadınları ve gençleri gözüm görmüyordu bile. Yalnızca onu arıyordum. Bekledim. Dakikalarca bekledim bu merdiven basamağında ama ona rastlamadım. Artık saatlerle aram o kadar iyi olmaya başlamıştı ki bana bir kıyak yapıp vaktin bu kadar hızlı geçtiğini bile fark ettirmiyordu.

Hava hepten kararlığında kendimi dünyadan soyutlamış gibi oturduğum yerden kalkmadım. Gelmeslni bekliyordum, gelse ne yapacaktım sanki onu da bilmiyordum ama gözlerine bakmak her ne kadar beni dağıtsa da yine de toparlanmak için ona tutunuyordum.

Rüzgâr başladığında dış kapının açıldığını duydum. Alper, "Abla sabahtan beri seni arıyorum, neredesin Allah aşkına?" diye konuştu telaşlı bir sesle.

"Buradayım," dedim mırıldanarak. Sesim uzun vakittir konuşmadığım için pürüzlü çıkmıştı.

"Bu karanlıkta ve burada?" dedi cümlelerimi sorgulayarak.

"Hı-hı," diye geçiştirdim.

Kafasını iki yana sallarken yanıma oturdu ve gözlerime bakmaya çalışıtı lakin ona bakmadığım için sağlıklı bir göz teması kuramamamız kaçınılmaz olmuştu. "Niye buradasın diye sormayacağım," diye konuştu sakince.

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Çünkü biliyorum."

"Çok mu belli oluyor?" diye sordum sokağın başına gözlerimi çevirerek.

Baktığım yöne baktı ve kafasını belli belirsiz salladı. "Evet, belli olmasa ne olacak sanki? Görmüyor muyum sanıyorsun?"

"Bu pek umurumda değil," diye itiraf ettim. Konuşmadı. Ellerimi dizlerimin etrafından çekerken kolumu dizlerimin üzerine koyarak başımı da onun üzerine yasladım. Yüzüm sokağın başına dönüktü. "Sence gelecek mi tekrar?" diye sordum. Sesimi anlasın istemiyordum ama bir cevap bulmak niyetindeydim.

"Gelecek," dedi net bir dille. "Adam kalkıp buraya gelmiş, seni bulduysa nasıl bırakır bir daha?"

Gözlerim küçüldü. "Ona kızgın değilsin, değil mi?"

"Hayır," dedi dürüst bir şekilde. "Seni üzdüğü için kızgın olmam gerekiyor, başta kızgındım ama artık değilim çünkü sen de onu üzmüşsün, sen kendini de üzüyorsun. Ben size kızsam ne kızmasam ne?"

"Koca yürekli Alper," dedim gülümserken. Gülümsedi gözlerime bakarken. Yüzümü yüzüne çevirerek göz kırptım. "Hadi bana Şirin'le neler yaptın ondan bahset biraz."

Gözlerini kaçırdı. "Özele girmesek mi acaba?"

Sol kaşımı yukarı kaldırarak dizimi dizine hafifçe vurdum. "Ablanım ben senin, sevdiğin kızı da bana anlatmayacaksan oho..."

Alper, gözlerini kaçırmaya devam ederken dudaklarını birbirine bastırdı. "Nereden başlayayım ki?"

Gülümsedim. Boştaki elimi kalbinin üzerine götürüp, "Buradan," diye konuştum.

Kalbinin üzerine bakarken gülümsemesi bir an olsun bile eksilmedi yüzünden. Elimi kalbinin üzerinden çekip diğer kolumun altına sıkıştırdığımda onu dinlemeye hazır olduğumu belli ettim.

"Biz," dedi utanarak. Sahiden utanıyordu ve bu halleri öyle hoşuma gidiyordu ki yanaklarını kızarana kadar sıkma isteği oluşturuyordu. Devam etti: "Biz olduk işte abla. Neyi anlatayım ki? Nasıl anlatayım daha doğrusu?"

"Ne bileyim anlat işte," diye zorladım onu. "Sevdiği şeyleri, ailesini, hayallerini..."

Keyifle gülerken, "En sevdiği yemek, domates soslu makarna," dedi. "Johnny Deep hayranı ve her filmini defalarca kez izlemiş. Benim aksime Galatasaraylı. Saçlarıyla ilgilenmeyi çok seviyor," deyip ses tonunu kıstı. "Tabii ben de seviyorum saçlarını." Gözlerini imalı imalı kısıp dizlerimi yeniden çarptım dizlerine.

Devam etti: "Yedi yaşında bir erkek kardeşi var, annesi ve babası bir. Çocuk doktoru olmak istiyor ama önce Tokyo'ya gitmek istediğini söyledi, gezmeyi, araştırmayı ve yeni yerler görmeyi seven biri. Hayatını dolu dolu yaşıyor. Onunlayken ben de hayatımı dolu dolu yaşıyorum sanki," deyip bana baktı. "Yanlış anlamıyorsun, değil mi?" Kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Aşk çok başka bir duyguymuş abla, yanındayım ve elini tutuyorum ama nedense hep bir adım sonrasını düşünüyorum. Onu yanımda bulamamaktan korkuyorum."

"Korkma," dedim kötü düşünmesini engelleyerek. "Korkularının üzerine git. Eğer ki böyle devam edersen yaşadığın şeyden bir şey anlayamazsın. Seni anlıyorum, onu sevip değer verdiğin için hiç bitsin istemiyorsun..." Sanırım kendimi anlatıyordum. "Ama daha çok başındasın ve ben eminim ki hayal ettiği ne varsa bunu seninle yaşamak isteyecektir."

Hüzünlü hüzünlü gülümsedi. "Ona yetebilirim, değil mi?" Tavrı yükseldi. "Yani beni anlayabilir mi? Annem ve babamın olmaması bir yerde karşıma eksiklik olarak çıkmaz, öyle değil mi? Hayatımda bunun eksikliğini senin sayesinde pek yaşamadım ama iş bu kısma dökülünce..." Boş verdi sanki bir şeyleri ve kafasını sağa sola salladı. "Ne bileyim işte, arada düşünürken buluyorum kendimi."

"Şirin'i tanımıyorum ama düşüncelerin yersiz Alper. Ben Kamer'i severken onun ailesine, parasına, acısına, geçmişine bakmadan sevdim. Her neyse... İnsan seviyorsa bunları tartmaz bile ama seni de anlıyorum. Vallahi bak." Kafasını bana çevirdi. Karanlığın içinden bakan gözleri güzel güzel parlıyordu. "Beni gördüğün için bu korkuları yaşıyorsun," diye itiraf ettim direkt.

Bunu inkâr etmeye kalktığında onu susturdum. "Ve bunun için de seni suçlamıyorum çünkü gözünün önündeki örnek benim."

"O zaman ben çok şanslı bir kardeşim," dedi gülümseyerek. "Çünkü hiçbir örnek bu kadar güzel olamaz."

"Pis," dedim biraz utangaç bir şekilde dizlerine yeniden vururken.

Suratını astı. "Sen ne olsun istiyorsun? Dizim kırılsın yataklara mı düşeyim? Bir sal artık."

"Ay tamam," dedim kafamı kaldırarak.

Bana uzun uzun baktı ve kolunu omzuma atıp şakağımdan öptü. "Keşke seni önceden görebilseymişim abla. Daha çok yanında olsaymışım, korusaymışım, sarılsaymışım."

"İnsan keşkelerle yaşadığı müddetçe iyi ki demeye sıra gelmiyor, değil mi?" diye mırıldandım dalgın dalgın.

Gülümsedi ve sesi saçlarımın arasında dalgalandı. "Ben bunu bir not edeyim kenara, baktıkça felsefe haline getiririm belki." Sustum ve gecenin giderek serinleyen o boşluğunda yoluna baktım. Gelen yoktu, nerede olduğunu bilmiyordum. Her şey onu gördükten sonra bu kadar zorlaşmaya başlamıştı.

"O gelecek," dedi Alper yüzüme bakarak. "İnan bana, gelecek ama bu gece değil. Hadi içeri girelim."

"Nereye gittiğini bilseydim yeterdi," dediğimde, "Mühim olan sana geleceği, düşünme bunları," deyip kolunu omzumun üzerinden çekip beni de ayağa kaldırdı. Elimden tuttuğu gibi doğrulduğumda apartmandan içeri girene kadar o sokağın başına baktım. O yoktu.

Sakince eve girdiğimizde Alper ışıkları yaktı. "Aç mısın? Hazırlayayım bir şeyler."

"Değilim," dedim kafamı sallayarak. "Hem yarın senin okulun var, git uyu hadi."

"Boş ver," dedi umursamayarak. "Daha erken zaten. Biraz ders çalışırım."

"Ders dedikçe sınava her geçen gün biraz daha yaklaşmış olmak beni üzüyor," diye mırıldandım. "Sanki hayatımda üzülmeye değer başka şeyler yokmuş gibi."

"Sınavı düşünmek şu an için yapacağın son şey," diye konuştu odasına yürürken. "Yapacağını ikimiz de biliyoruz. Ha!" dedi odasının kapısında durup bana gülerek bakarken. "Senin için bir kâse şeker alıp okurum, sen de onları yersin. Hani anca!"

Ona fırlatacak bir şey aramaya başladığımda, "Terlik giy bundan sonra, terlik," deyip kapısını açıp dev bir keyifle içeri girdi. Sap gibi ortada kaldığımda gözlerimi kısıp dişlerimi sıktım. Daha sonra koridorun ışığını kapatıp odama girdim. Işığı yaktım ama bu beni rahatsız etmişti çünkü daha çok mum ışığında oturmayı seviyordum.

Gittim ve masanın köşesinde duran mumu çekmecemden çıkardığım kibrit ile yaktım. Mumun ipi yanmaya başladığında etrafında küçük çaplı bir çember oluşturarak turuncuya yakın renkte bir aydınlık vermeye başladı. Kibriti yerine koyduktan sonra odanın ışığını kapattım. Gözlerim direkt yastığımın altındaki alyansa gittiğinde göğsümde bir sıkışma söz konusu oldu. Adımlarım doğruca oraya yöneldi. Yastığı kaldırıp alyansımı kavradım. Yatağın üzerine oturdum.

Avucumun içindeydi.

Bunca zaman onu boynunda taşımıştı.

Ona benden daha iyi bakmıştı, ona benden daha iyi sahip çıkmıştı.

"Seni bir gün takacağım yine," diye fısıldadım alyansıma bakarak. "Ama önce kendimi affetmem gerek çünkü bir daha bu yüzüğü çıkarırsam kendime bu toleransı göstermeyeceğimi biliyorum."

Avucumu kapattım ve sakince oturduğum yerden kalkıp dolabımın kapağını açtım ve onu hırkamın cebine koydum. Sonra yeniden masamın başına oturdum ve kollarımı birkaç santim sıvayarak defterimi önüme çektim. Kalemimi elime aldım, sonra yazdım.

Bugün farklı bir hisle yazıyorum bu satırları çünkü bugün birbirimize uzun zamandan sonra rastladığımız ilk gündü. Sen bana geldin, benden daha cesaretli olduğunu bir sefer daha gösterdin. Beklemediğim bir anda karşıma çıkmış olman beni sarstı bunu inkâr edemem. Yalnız ne güzel bir kalp depremiydi bir bilsen, hayatımda böylesine bir enkaza ilk defa denk düştüm sayende.

Bana bakarken ne düşündün bilmiyorum, beni kapıda öylece gördüğünde sana nasıl hissettirdim bilmiyorum ama ben öyle şeyler hissettim ki bunları yazıya dökecek gücüm yok, kelimelerimin ömrü benim duygularımın kabardığı yere kadar sürüyor üzgünüm.

Seninle konuşurken öylesine acıyordu ki içim çünkü bir türlü duymak istediğin, hasretinden delirdiğin şeyleri işitmeni sağlayamadığım için mahvoldum. Dakikalarca birbirimize bu kadar yakın ama aramızda sanki kilometrelerce mesafe varmış gibi durmamız sanırım şu an içinde bulunduğumuz durumu özetliyordu. Kamer, seni çok özledim. O kadar çok özledim ki seni, vücudunda gördüğüm o yaraları bir bir öpecek kadar, kızaran gözlerini sevecek kadar, titreyen ellerini tutacak kadar özledim. Bunları sana söyleyemedim özür dilerim.

İşte bu yüzden sana söyleyemediğim, sesli düşünmeye bile korktuğum ne varsa yazıyorum buraya çünkü bu defter senin ruhun ve ben bir tek onunlayım. İleride, belki bir zaman olur da bana hislerimi soracak olursan sana bu defteri vereceğim.

Çünkü benim sevdam ve yalnızlığım senin kalbinin sokaklarında bir yerlerde saklanıyor ve sen o sokağa çıktığın zaman bir sokak lambasına doğru yürüyeceksin çünkü ay ışığı yalnızca oraya uğramıyor.

İyi geceler sevgilim.

23.13

Defterimi kapattım ve kalemi üzerine koyarak iç çektim. Gözlerim pencereye kaydı. Ayağa kalktım ve perdemi hafifçe kenara sıyırıp sokağı izledim. Sessiz bir ilkbahar gecesiydi. Onsuz geçirdiğim üçüncü mevsimdi ve ben hepsinde de üşümüştüm. Cayır cayır yanarken bile üşümüştüm.

Bir müddet suyunu bekleyen çiçek gibi pencere önünde konakladım ve sonra kendimi ne kadar verebilirsem derslerime verdim. Artık son gücümle test çözmeye başlamıştım. Konularım neredeyse bitmiş sayılırdı.

Aradan birkaç gün geçti ya da belki daha fazlaydı bilemedim. Çayı demledikten sonra yarım ekmek tost yaparak Alper'i sofraya çağırdım. Sırtında çantasıyla mutfağa girdiğinde durdu ve çantasını omzundan düşürüp kapının ağzına bıraktı. "Günaydın," dedi sofraya otururak.

"Sana da," diye konuştum çayları doldururken. "İyi uyudun mu?"

"Hım," dedi dalgın dalgın. "Biraz başım ağrıyor sadece."

"Niye?" diye sordum çaydanlığı ocağın üzerine koyduktan sonra. Karşısındaki yerini aldığımda gözlerine merakla baktım. "Hasta mısın?"

"Hayır," diye yanıtladı çayına şeker atarken. "Şiddetli bir ağrı değil zaten, geçer merak etme."

"Geçmezse ilaç var bende," dedim yüzüne bakarak. Bunu sorun etmedi. Çayındaki şekeri karıştırmaya başladığında, "Sen boş ver beni. Ne yapacaksın bugün?" diye sordu gözlerime bakarak. Dudaklarımı sarkıtarak, "Her ne zaman ne yapıyorsam onu," dedim.

"Ben ondan bahsetmiyorum," dedi düz bir sesle. "Arayacak mısın onu?"

"Bilmiyorum," dedim boş bulunarak. "Günler geçti üzerinden ama bir daha çıkmadı karşıma. Yani artık burada olduğumu biliyor, ben de onun bu şehirde olduğunu biliyorum. Karşılaşacağız tekrar, bundan eminim." Alper, söylediklerimi dinlerken tostundan bir ısırık alarak onu yavaş yavaş çiğnemeye başladı. "Sen yemiyor musun?" diye sordu mırıldanarak.

"Aç değilim," diye reddettim çayımdan bir yudum alırken.

Ters ters baktı. "Zaten dün de yemedin adamakıllı, vallahi eridin gittin he."

"Bir şey olmaz," deyip geçiştirdim. Üstelemeyerek bana ters ters bakmaya devam etti, gülümsedim. Birkaç dakika içinde yemeğini yedikten sonra ayağa kalktı. "Ben gidiyorum hadi görüşürüz."

"Görüşürüz," dediğim vakit bir şey unutmuş gibi arkasını çabucak döndü. "Söylemeyi unuttum!" Kaşlarımı çattım. "Neyi?"

"Geçen gün kendime bir tişört almıştım ama kenarında yırtık vardı. Abla sana zahmet onu değiştirir misin gün içerisinde, vaktin varsa eğer? Mağazanın kartı odamdaki masanın üzerinde, zaten adam söylemişti herhangi bir sıkıntı yaşarsan gel diye."

"Olur," dedim sakin sakin onu dinlerken.

"Sağ olasın," dedi göz kırparken. Gülümsedim ve ardından baktım. Alper evden ayrıldıktan sonra sofrada fazla vakit harcamadan burayı toplamaya başladım. Sonra da gidip aldığı tişörte baktım. Lacivert rengin hâkim olduğu kumaşın hatalı kısmını aradım ve hemen dikişli kısmında belli olur bir büyüklükte yırtığa rastladım. Daha fazla onun

bozmadan poşetine koyarken, masanın üzerinde duran kartı elime alarak poşetle birlikte odasından çıktım.

Etrafı toparlayıp, çamaşır sepetindeki kirlileri makineye attım ve deterjan koyduktan sonra onu çalıştırdım. Bir an evvel yukarı çıkmalı sonra da Alper'in işini halletmeliydim, ben gelene kadar da zaten makine çoktan bitmiş olurdu. Üzerimdeki tişörtü değiştirip, saçlarımı düzelttikten sonra evden çıktım. Yukarı kata yöneleceğim vakit az sonra asansörden inen Atakan Bey ve Pelin'i gördüm. "Günaydın," dedi Atakan Bey, Pelin'in elini tutarken.

"Ben de yukarı çıkıyordum ama geç kaldım sanırım," diye konuştum. Pelin, gülerek kafasını salladığında Atakan Bey ,düşüncelerimi reddetti. "Biz erkenciyiz biraz. Bugün onu okula ben bırakacağım, ondan evvel kahvaltı yapacağız sonra babamın yanına uğrayacağım."

"Anladım," dedim sakince. "Kemal Bey sanırım daha iyi."

"Evet," dedi düz bir sesle. "Yarın normal odaya alacaklar gibi duruyor."

"Çok sevindim," dedim gülümsemeye çalışarak. Atakan Bey de bana eşlik ettiğinde elimdeki poşete baktı. "Bir yere mi gidecektin?" diye sordu. Poşeti yerinde hareket ettirerek başımı salladım. "Biraz işim var evet, yukarı çıkacaktım ama siz gidiyormuşsunuz ben de işimi halledeyim o halde."

"Biz bırakırız nereye gideceksen," dedi yumuşak bir sesle.

Kafamı sağa sola salladım. "Zahmet etmeyin ben giderim."

"Olur mu öyle şey?" diye sordu anlayışlı bir sesle. "Bırakırız biz seni." İtiraz edeceğim sıra Pelin, elimi kavradı ve gülümseyerek bana baktı. "Hadi Aymira abla, gidelim." Şaşkın bir şekilde ona bakarken sıkıntılı bir tavırla bunu kabul etmek zorunda kaldım. Pelin, Atakan Bey ve benim elimden tutarak ortamıza geçti. Birlikte apartmanın kapısından çıkarak arabaya bindik.

Kartın üzerindeki adres çok uzak bir yeri göstermiyordu. Beş dakika sonra adrese geldiğimde onlarla vedalaşarak arabadan indim. Mağazaya girerek durumumu izah ettikten sonra sorun çıkarmadan ürünün yenisini aldım.

Öğle vakti hemen hemen yaklaşıyordu. Apartmanın olduğu sokağa vardığımda yukarı doğru yürümeye başladım. O kadar yorgun bir haldeydim ki sanki günlerce sırtımda taş taşımış gibiydim.

Başım önde, ayaklarımı takip ederek yürümeye devam ettim. Hava çok sıcaktı ve ben bir damla yağmura muhtaçtım. Yağmuru da özlemiş-

tim. Birkaç adım sonra dalgınlığımı üzerimden yok etmek istercesine derin bir nefes alıp başımı kaldırdığımda olduğum yerde duraksadım.

Hakan, apartmanın tam önünde duruyordu.

Kaşlarımı çattım ve omurgamı iyice doğrultarak ona baktım. Bunu beklemediğimi söyleyemezdim, lakin yine de bir hayli şaşırmıştım. Elindeki telefonla hararetli bir şekilde ilgilenirken kafasını sola doğru çevirmesiyle göz göze geldik.

"Aymira?" diye döküldü dudaklarından şaşkınlıkla. Ben hâlâ üzerimdeki şaşkınlığı atamamıştım. Elindeki telefonu hızla cebine koydu ve hızlı adımlarla bana doğru yürümeye başladı. Yaptığım tek şey bana gelişini boş boş seyretmek oldu. Karşımda belirdiğinde, "Buradasın," diye konuştu.

"Sen?" dedim saf saf yüzüne bakarak. "Sen neden buradasın?"

Hakan, gözlerini kısıp bana tuhaf tuhaf bakmaya başladığında, "Bunun cevabını bilsen de bir işe yaramaz ki... Asıl sen niye buradasın?" diye sordu ve kafasını kaldırıp sağa sola bakındı. "Bu şehir? Bu ev? Sen? Alper?" Anlam veremiyordu. Neden buradasınız?"

"Hayat," dedim boş vermiş bir sesle. "Kurallar bunu gerektirdi."

"Ne kuralları?" diye sordu kaşlarını çatarken. "Seni en son gördüğümde parmağında yüzük vardı ama şimdi buradasınız. Sebebinin ne olduğunu bilmiyorum ama üzgünüm ki dediğim şeyler bir bir çıktı ve bak seni üzdü."

"İkimiz de birbirimizi üzdük," dedim dudaklarımı ıslatarak. "Ben de üzgünüm ki seni haklı çıkardım. Mutlu oldun mu bari?"

Bir adım geri çekilerek güldü ama bu sevinçten değildi. Şaşkınlıktan ibaretti. "Mutlu olmak mı?" diye sordu alay eder gibi. "Sahiden mutlu olsam buraya gelir miyim? Mutlu olsam ona yerini söyler miyim?"

Duraksadım. "Ne?"

Kafasını iki yana sallarken gözlerimin içine baktı. "Geldi mi buraya?"

Yüzüm ekşidi. "Ona burada olduğumu sen mi söyledin?"

Gülmeye devam etti. "Kıyamet yaklaşıyor değil mi?" Yüzündeki ifade değişirken başını aşağı doğru salladı bu sefer. "Evet, ben söyledim. O herifi seni üzdüğü için öldürmem gerekiyordu ama buna gerek olmadığını gördüm onu görünce çünkü zaten ölmüş bir adamı öldüremezdim."

Gözlerimin önü kararmaya başladı. Güneş tam tepemizdeydi ve ben Hakan'ın sözlerine mana veremiyordum. Kamer'e benim adresimi vermesi

beni çok şaşırtmıştı, aklıma gelebilecek son isim bile olabilirdi hatta. Devam etti: "Neden yaptığımı sorma, sadece düşündüğüm tek şey sendin. Bak böyle bir halde olmanı bile fırsata çevirmedim çünkü ben, aşağılık bir adam değilim. Hiç kimseye söylemez yanına gelirdim, senin aklına girmeye çalışırdım ve bir sürü şey..." Dişlerini sıktı. "Yapmam. O kadar alçalmam."

"Kamer sana nasıl güvenebildi aklım almıyor," dedim gözlerimi kısarken.

Omzunu silkti. "Onu öyle bir halde buldum ki dünyanın en yalancı adamı bile ona gelip seni söylese inanmaya hazırdı. Sorun ben değilim yani."

Gözlerimi kapattım ve yutkundum. Güneşimi kapatıyordu. Konuşmaya devam etti: "Sana onunla mutlu olamayacağını söylemiştim ama dediğin gibi, sen bunu bile göze almıştın ve bunun için seni suçlamıyorum. O heriften hep nefret ettim ve hâlâ da ediyorum ama seni gördükçe, Alper seni bana anlattıkça dedim ki boş ver Hakan, git ve bitir şu işi."

Hakan'ın sözleri gariptir ki bana samimi geliyordu. Ona inanıyordum çünkü burada olmasının nedeni belliydi. Bir adım öne geldi ve başını eğdi yüzüme doğru. "Ben senin bildiğin ya da aklından geçirdiğin gibi bir adam değilim Aymira. Evet," dedi kabullenerek kafasını kaldırırken. "Elimde olmadan sana başka duygular besledim ama çok üzgünüm mâni olamadım. Yıllarca bununla yaşamak o kadar ama o kadar zordu ki, sen karşımda durdukça sana dokunamamak gözlerinin içine doya doya bakamamak öylesine bir sınavdı ki benim için... Bunu geçemedim."

Hissiz bir biçimde olduğum yerde onu dinledim. Gözlerine baktığımda gülümsemeye başladı. "Ama artık seni sildim içimden, kalbimden ve aklımdan. Samimiyetle söylüyorum, seni bitirdim kendimden."

Yüzüne uzak bakışlarla bakarken devam etti: "Keşke seni sevmeseydim, keşke kalbime söz geçirebilseydim ama yapamadım, öyle olmuş olsaydı şu an sen de burada olmazdın, öyle değil mi?" Ona istediği cevabı vermedim çünkü zaten cevap değil kanıt arıyordu. Ekledi: "En başından bir hataydı bunları hissetmem üzgünüm. Diyebilirsin ki, sana güvenmiyorum, aklından beni çıkardığına inanmıyorum..." Kararlı bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Ama inanmalısın. Sana karşı içimde en ufak bir aşk kırıntısı kalmadı çünkü bu kadarı bana ağır geliyor ve sen evlisin, başkasına aitsin, başkasını seviyorsun... Bunları göre göre seni sevmeye devam etmem çok saçma ve ben inan ki ben, seni içimde çok güzel bitirdim."

"Teşekkür mü etmeliyim?"

"Hayır," dedi kaşlarını yukarı kaldırarak. "Beklediğim şey bu değil. Aklında bir art niyet kalmasın diye söylüyorum sana. Sen, benim için bir arkadaşsın artık. Aşkımı uzun yıllar içimde taşıdım kimseye söylemeden ve yine kimseye söylemeden sildim seni."

Yalnızca onu dinledim çünkü sözlerine karşı ne söylenir bilememiştim. Onu hissettiği şeyler yüzünden suçlayamazdım ve buna hakkım yoktu. Sadece onu öğrendikten sonra eskisi gibi olamamak üzmüştü, ki zaten biz çoktan o köprüyü yıkmıştık. Hayat bazen bizden evvel oynardı oyununu, biz de vizyon tarihini kaçırırdık çoğu zaman.

"Aymira," dedi gözlerimin içine bakarak. "Yemin ederim yalan söylemiyorum. O herifin seni hak etmediğini biliyorum, seni yine üzecek diye de korkmuyor değilim," deyip iç çekti. "Ama olacakların önüne geçemiyoruz, insan sevince bunu göze alıyor."

Gözlerine bakmaya devam ettiğinde gülümsedi. "Ama illa bir şey etmek istiyorsan tebrik edebilirsin," dedi elini kaldırarak. Parmağında gördüğüm alyans gözlerimin iri iri açılmasına sebep olurken devam etti: "Ben artık nişanlı bir adamım."

"Ben," dedim ağzım açık kalırken. "Tebrik ederim seni."

"Teşekkür ederim," dedi elini ir dirirken. "Keşke başka şartlarda olsaydık da sen de yanımda olabilseydin. Yani ben seni hiç sevmemiş olsam, sen de Ankara'yı terk etmemiş olsan."

Kafamı iki yana salladım içli içli. "O zaman nasıl imtihan oluruz ki?"

"Doğru," dedi sakince. "Ben Pınar'la bir yola girdim. Pınar iyi biri, bana değer veriyor ve tabii ki ben de ona. Ona karşı büyük bir aşk beslemiyorum bunu söylüyorum sana ama zamanla onun da olacağını biliyorum. Ben artık mutlu olmak istiyorum, insan bazen sevilmeyi özlüyor."

Gözlerimi kıstım ve dudağımın kenarına adını düşürdüm onun. Sevilmeyi özledim, onu sevmeyi çok özledim. "Ne garip," dedi dalgın dalgın. "Bir daha seninle hiç konuşamayacağımı düşünüyordum. Eskisi gibi olmak niyetiyle gelmedim buraya ama yüzünün gülmesini istiyorum artık. O herif umarım bunu başarır."

Ona bu konu hakkında bir yorum yapmadım çünkü doğru değildi. Kamer'i görmeden, nerede olduğunu bilmeden bunu yapamazdım. Hakan, derin bir nefes alarak geri çekildi. "Ben birkaç gün daha buralardayım, akşam Alper ile konuşacağız."

"Alper ile?" diye kaldırdım kaşlarımı yukarı. "Haberim yoktu."

"Söylememiştir," dedi geçiştirir gibi. "Umarım iznin vardır."

"Ben karışmam," dedim omzumu silkerek. "Sizin bileceğiniz iş."

Başını eğdi ve beni dinledi. "Peki. Ben gideyim o halde. Görüşürüz."

"Görüşürüz," dediğimde bana yol verdi ve aşağı doğru yürümeye başladı. Onu durdurdum. "Hakan," dedim. Arkasını döndü. Kaşlarını çattı. "Teşekkür ederim." Dudağı hafifçe kıvrılırken başını öne eğdi ve yoluna devam etti.

Ardından birkaç saniye baktım. Sahiden Hakan bile bu kadar değişiyse peki ya ailem ne haldeydi? Şebnem, Çetin, Zeynep, Andaç ve yarası içinde hüznü yüzünde taşıyan güzel Aytaç... Onlar ne haldeydi? Bunu hak etmediler, belki hayatlarından çıkmış olmam çokça bir eksiklik hissettirmemiştir ama acımıştır yine de kalpleri, et tırnaktan sökülünce acır ya... Aynı öyle acımıştır.

Elimdeki anahtarla evin kapısını açtım ve hayattan hiçbir beklentisi kalmamış bir kadın gibi içeri girdim. Güneş perdeden içeri sızıyordu tüm aydınlığıyla ve ortalıkta görmeyi istemediğim bir sürü şey vardı: Eskimiş birkaç koltuk, rengi atmış bir perde, hemen köşede çatlamış bir vazo... Böyle bir kadına yakışacak şeyler anca bunlar olurdu zaten.

Elimdeki poşeti Alper'in odasına bıraktım ve kapısını kapatıp mutfağa girdim. Dolabın kapağını açtığım vakit akşam için yemek olduğunu gördüm. O kadar ruhsuzdum ki şuraya düşsem ayağa kalkmak için çaba dâhi sarf etmezdim. Dolabın kapağını kapattım ve banyoya gittim. Çamaşır makinesi durmuştu. İçindeki çamaşırları sepete alıp onları balkona serdikten sonra banyoya girdim.

Kapısını kapatıp kendimi ılık suyun altına attım. Ne kadar süre burada kaldığımı bilmediğim bir anın içinden sıyrılarak banyodan çıktım ve kurulandım. Saçlarım nemli nemli odaya gidip öylece yatağa uzandım. Tavana baktım. Elimi karnımın üzerine koyarak iç çektim öylece. Hayal kurmayı sevmeyi bırakmıştım ama onu gördükten sonra sevmeyi bıraktığım ne varsa hatırladım.

Hatıralar hatırlanmayı severdi,

Zaten unutulmak için yaşanmış olsaydı, adına hatıra demezlerdi.

Birkaç saat sonra Alper eve geldiğinde mutfakta yiyecek bir şeyler hazırlarken karşıladım onu. "Hoş geldin," dedim sakince. İçeri girdi ve kapıyı kapatıp, "Hoş buldum," dedi. Sırtındaki çantasını sağ omzundan düşürmeden mutfağa girip, "Ben pek aç değilim abla," diye konuştu.

"Ben yerim," deyiverdim.

"Şükür sonunda bir miden olduğunu hatırladın," diye dalga geçti. Dilimlediğim domatesleri ekmeğimin arasına koyarken, "Bugün Hakan'la karşılaştım," dedim. Sanki çok normal bir durummuş gibi. "Ee?" dedi kaşlarını çatarken.

"Eesi," diye konuşmaya devam ettiğimde yüzüne baktım. "Kamer'e burada olduğumu o söylemiş."

"Şaşırdım," dedi düz bir sesle. Alper, Hakan'ın bana karşı olan duygularını bilmiyordu, dolasıyla Kamer ile aralarında geçen münasebetleri de. Tabakta domates kalmazken ekmeğin üzerini kapattım. "Akşam onunla buluşacakmışsınız, doğru mu?"

"Hım," dedi kafasını sallayarak.

"Geleceğinden haberin vardı yani?"

"Bugün haberim oldu," dedi sakince. "Sabah gördüm mesajını."

"Bana neden söylemedin?"

"Ne bileyim," dedi boş bulunmuş gibi. Sonra kaşlarını çatıp, "Abla ne çok soru sordun gözünü seveyim ya," diye sitem etti.

Dik dik baktım. "Bak çemkirme bana!"

Güldü. "Çok korktum, titriyorum."

"Ağla," diye konuştum tok bir sesle.

"Tamam," dedi sahte bir kabullenişle. Elimdeki ekmeği sofraya koyup, yanına bir bardak meyve suyu hazırlarken, "Ben odadayım, sonra çıkarım," diyerek mutfaktan ayrıldı. Bir şey demedim. Bardağını elime aldım ve sandalyeyi çekip oturdum hazırladığım sandviçi yemeye başladım. Çok geçmeden sofradan kalktım ve burayı toparlayıp oturma odasına geçtim. Saat altıyı geçiyordu. Boş boş televizyonun karşısındaki yerimi alıp elimdeki kumandayla kanalları karıştırmaya başladım. Ölü ölü bakıyordum âdeta ekrana.

Alper içeri girdiğinde bana bakıp, "Bergen oturum açtı," diye konuştu.

Gözlerimi devirdim. "Alper bu aralar çok espri yapıyorsun ablacım, hayırlar ola?"

Devam etti: "Bergen agresif."

Güldüm. "Alper git başımdan."

"Bergen atarlı."

"Alper!"

"Bergen sinir..." Ona ölümcül bir bakış attığımda sustu ve ağzına fermuar çekip bana el sallayarak odadan çıktı. Hemen sonra da kapının çarpma sesini işittim. Perdeden içeri sızan ışığın rengi her geçen dakika ağarırken olduğum yerde gözlerimin kapanmış olmasını fark edememiştim bile.

İrkilerek gözlerimi araladığımda odanın içinin bir haylice karanlık oluşu ve direkt yüzüme vuran televizyon ışığıyla karşılaştım. Gözlerimi kısıp kendimi teyit etmeye başladığımda cama vuran yağmur damlalarının sesi uykumu iyice açmaya başlamıştı.

Yattığım yerden kalktım ve önce saate baktım. "Oho," dedim dalgın dalgın. Saat epey geçti. Alper'e seslendim fakat bir cevap veren olmadı. Odasına gidip baktım. Odası da boştu. "Nerede kaldı bu çocuk?" diye sorular sorarak ilerledim evin içinde. Her tarafım uyuşmuştu ve saçlarımın dibindeki ıslaklık başımı ağrıtmıştı. Sarsak bir halde pencere önüne gittiğimde yağmurun şiddetinin arttığını gördüm ve o esnada gök gürledi.

Hafif bir irkilme yaşayarak salondan çıktım ve odama giderek telefonuma sarıldım. Alper'i aradım ama açmamıştı. Kaşlarımı çattım ve aramayı bir sefer daha tekrarladım ama farklı bir sonuçla karşılaşmadım. Telefonu kapatırken, "Ama sen eve geleceksin," diye homurdandım. Yönümü pencereme dönerken, "Hele bir gel o zaman..." diye söylenirken gök bir sefer daha gürleyerek kararmış semayı birkaç saniyeliğine aydınlatırken o aydınlığın içinde bana bakan bir çift kara gözle çarpıştım.

Kamer dışarıdaydı.

Hiçbir şey yapmadan öylece yağmurun altında duruyor, sadece bana bakıyordu. Koca sokak sadece onu kollarının altına almıştı ama onu yağmurdan koruyacak kadar şefkatli bir sahiplik sunmamıştı.

Yutkundum ve telefonumu yatağın üzerine atıp koşar adımlarla evden ayrıldım. Apartmanın dış kapısını açtığımda yağmur damlaları derhal üzerime yağmaya başladı. Buna mâni olamadım ve olma niyetinde de değildim. Kıyafetlerim, ben o merdiven basamaklarını tamamlamadan ıslanmaya başladığında koşar adımlarla Kamer'in yanına gittim. Karşısında dikildim.

Bedenini hareket ettirmezken yüzünü usulca bana çevirdi. Korkuyla koştum yanına ve tam karşısında dikildim. "Kamer," dedim nefes nefese. "Neden yağmurun altındasın? Hasta olacaksın."

Omzunu silkti. "Sağlam değilim zaten."

Yağan yağmur kıyafetlerinde neredeyse kuru bir yer bırakmamıştı. Saçlarım tenime yapışmaya başladığında yüzümü buruşturdum. Etraf çok karanlıktı ve evlerin lambaları bile sokağı aydınlatmaya yetmiyordu. "Her yerin ıslanmış," dedim kıyafetlerine bakarken. "Ne zamandır buradasın?"

"Bilmiyorum," dedi umursamaz bir halde. "Umursamıyorum."

"İçeri gel," dedim. "Sana kuru kıyafet vereyim. Yemin ederim hasta olacaksın."

"Bunlar hep hasta olursam bana bakmak istemediğin için kurulan cümleler, öyle değil mi?" diye sordu yorgun bir sesle.

"Saçmalama," dedim bağırarak. Sesim yağmurun sesini bastırmaya anca yetiyordu. "Tabii ki bakarım."

"O zaman bırak da sabaha kadar kalayım yağmurun altında."

Kollarımı iki yana açıp güldüm. "Zatürreden ölürsün ve ölülere müdahale edilmez."

"Bir ölüyle konuşulur mu peki?" diye sordu sesini yükselterek. "Ona dokunabilir misin? Hissedebilir misin? Özleyebilir misin?"

"Sen söyle?" diye meydan okudum ona. "Bir ölüye bakmak nasıl hissettiriyor?"

Güldü ve bu, karanlıkta görüp görebileceğim en uzak ifade oldu. "Bilmiyorum," dedi. "Uzun zamandır aynaya bakmıyorum."

Göğüs kafesim yağmurun şiddetiyle yükselip alçalmaya başladığında dudaklarımın arasından içeri sızan birkaç yağmur damlasının tadını aldım. Kamer, olduğu yerde kafasını sağa sola salladı. "Ne ara bu hale geldik biz?" diye sordu acı acı. Kalbim ağrıdı. "Ne ara bu kadar uzak bakar oldun bana?"

"Sana uzak bakmıyorum," dedim reddederek. "Öyle bakan sensin."

"Değilim," diye inkâr etti kafasını sallarken. "Ben sana nasıl baktığımın farkında bile değilim."

Üzerindeki tişört bedenine iyice yapışmıştı. Yaraları vardı ve onların acıdığına emindim. Ona doğru bir adım yaklaşarak gözlerimi kıstım. "İkimizi de hasta edeceksin, gel artık."

"Benimle durmak zorunda değilsin," dedi soğuk bir sesle bağırarak. Sesi çok yüksek değildi ama yağmurun akışı sesimizi kesiyordu. "İçeri gir, sen hasta olursan ben bakamam sana."

"Niye?" diye sordum. "Soğudun mu benden yoksa?"

Güldü. Bir şeyler söylemek niyetindeydi ama bunu söylemek konusunda emin olup olmadığını tartmaya başladı kafasında. Birkaç saniyeden daha fazla bir müddeti arkamızda bırakırken başımı yukarı kaldırdım ve gözlerimi kapatıp bekledim. Zaten kaçacak yerim yoktu ben de yağmurun altına saklandım.

Yüzümü yere indirdiğimde ona baktım yeniden. "Allah aşkına içeri girelim Kamer. Eve girmek istemezsen tamam ama en azından yağmurun altında durma artık." Konuşmadı, öylece gözlerimin içine bakıyordu. "Hadi," dedim ısrar ederek.

Cevap vermedi. Dişlerimi birbirine vurmaya başlarken hızla arkamı dönerek ileri adım attım.

Arkamdan bağırdı. "Yine mi gidiyorsun? Yine mi arkandan bakan bir adam olacağım ben?"

Duraksamadan yürümeye devam edip bağırdım: "Bir yere gitmiyorum, sana şemsiye getireceğim geri zekâlı!"

"Zaten ıslanacağım kadar ıslandım," diye bağırdı. Kollarını iki yana açtığını görebiliyordum. "İhtiyacım olan aptal bir şemsiye değil." Adımlarım yavaşlarken gözlerimi kapattım. Devam etti: "Sensin!"

Ve durdum.

Gök bir sefer daha gürledi bizim için, bu en sevdiğimiz şarkıyı sarmaş dolaş, bağıra çağıra söylemek gibiydi.

Nefesinin sesini duydum, onca gürültüye rağmen bunu hissetmek beni dağıtmaya başlamıştı. Üşümeye başladım. Üşüyordum. Titreyerek arkamı döndüğümde kollarımın paçalarından yere şıp şıp damlayan yağmur durumumu özetliyordu.

"Kamer," dedim acıyla ve titrerken. İçimden ona o kadar çok şey söylemek geldi ki, ona öyle çok şey söylemek istemiştim ki fakat yapamadım. Soğuk içime düştü, içimi yaktı fakat diyemedim. Benden bir şeyler duymaya o kadar aç ve muhtaçtı ki gözlerindeki heyecanı görebiliyordum.

"Üşüyorum," diye bağırdım.

Güldü. "Dondum anasını satayım!"

Güldüm. "Geri zekâlı!"

"Salak."

"Aptal."

"Gördüğüm en güzel salak."

"Gördüğüm en aptal adam."

Sustuk. İkimiz de deli gibi titriyorduk. İliklerime kadar üşümeye başlamıştım. Kamer, öyle savunmasız ve çaresiz duruyordu ki dudaklarım titreye titreye adını zikrettim. Ona gitmemi bekliyordu sanki, ona gitmek istiyordum. Artık bunu yapabilirdim. Göğüs kafesim kuvvetli bir basıncın altında kalır gibi sıkıştığında gözlerimi kapattım ve sızlandım. *Git ve sarıl... Git ve sarıl... Git ve sarıl...*

Gözlerimi açtım. Ağladım. Hep ağlıyordum ki zaten.

"Gözyaşlarını seçebiliyorum," diye bağırdı çaresizce. "Ağlama."

"Alıştım..." dediğimde cümlemin devamını getirdi: "Yokluğuna..."

Tüm sokak, tüm şehir yok olmuş sanki biz başka bir ütopyanın içinde var olmuştuk. Sesi kulaklarıma çarptığında dudaklarımı yaladım ve sancıyla boğazımı sıkıp gözlerine baktım. İnatla, umutla bana bakmaya devam ediyordu. Aptal herif, öylesine güzeldi ki yağmuru bile kıskandırabilirdi.

Cesaretimi topladım. Konuştu: "Sanırım artık ben..." Devamını duyamadım çünkü kendimi ona koşarken buldum. Çok değil sadece iki üç saniye içinde kollarının arasındaydım. Kollarım boynuna dolandığında kolları sırtımı sımsıkı sardı. Öyle bir sardı ki çözülmesi mümkün değilmiş gibiydi. Yüzümü sırılsıklam olmuş boynuna gömdüm. Ağlamaya başladım çünkü onu ölecek kadar çok özlemiştim.

Ilık nefesi saçlarımın arasına karışırken gözlerimi yumdum, gözlerimi sımsıkı yumdum. Ağlamam şiddetlendi. Kamer, burnunu saçlarıma gömdü. Yağmur bizi bir araya getirmişti. Aylar sonra kendimi ait olduğum yerde bulmak yeniden doğmak gibi hissettirmişti.

Dakikalarca öylece kaldık yağmurun altında. Kollarımı boynundan çekersem elimden kayıp gidecekmiş gibi hissediyordum. Bir rüyanın içine düşmüş gibiydim. Bu gerçek olamazdı. Usul usul birbirimizden ayrılırken nefeslerimiz tek bir beden haline geldi. Elleri şakaklarımı kavradı. Alnını alnıma yaslaması eş zamanlıydı. Kalbinin sesini duydum, deli gibi çarpıyordu. Tıpkı benimki gibi. "Seni çok özledim," dedi son nefesini verir gibi. "Seni öyle çok özledim ki... Gerçeksin değil mi? Sensin, sarıldığım kadın benim Aymira'm değil mi?"

"Evet," dedim ağlarken. "Benim. Senin Aymira'nım ben."

Daha sıkı kavradı. Gözlerimi kapattım ve onu kendime hapsettim ruhumla. "Kamer... Kamer iyi ki geldin, öyle bir geldin ki özlemenin ne olduğunu, nasıl dayanılmaz olduğunu bir kez daha anladım. Seni çok özledim, çok."

Bir şey diyemedi. Konuşmasına gerek yoktu ki zaten kalplerimiz yeterince bağırıyordu her şeyi.

Bedenlerimiz tir tir titrese bile yağmur hem üşütüyor hem de yakıyordu. "İkimiz de hasta olacağız," dedim sonra sessizce. "Kim kime bakacak şimdi?"

"Boş ver," dedi yutkunarak. "Sağlamken bir halta yaradığımız yok zaten."

Gülümsedim. Ellerim şakaklarımdaki ellerine gitti. Teni buz gibiydi. "Sence," dedim çaresiz bir şekilde. "Yeniden biz olabilecek miyiz? Bunu gerçekten başarabilecek miyiz?"

Alnını alnımdan çekti. Islanmış kirpikleri birbirine karışmışken bile güzeldi, alnına yapışmış saçlarıyla bile çok güzeldi. "Her şey bir merhabayla başladı," diye konuştu. "Sana bir sefer daha merhaba demeye korkuyorum."

Dudaklarımı araladım ve gözlerimi muhtaçça yüzünün her yerinde gezdirdim. Delirecek gibiydim, şurada ölsem gıkım çıkmazdı zira o yanımdayken ölmek sanırım ölümün en güzel olanıydı. Burnumu çektim sersemce. "Bu sefer ben deneyeyim o zaman," dedim gözlerine bakarken. Duraksadı.

Umudu ellerimize verdim, sonra bize seslendim: "Merhaba."

5. Bölüm

Yeniden

Göğün gözlerinden dökülen her bir yağmur damlası, ruhumuzun çukuruna aktı. Belki de o çukurdaki su taştı ve hafızamızda ne kadar kötü anı varsa bir bir yıkadı.

Yutkunarak sakin adımlarla banyonun kapısının önünde durdum.

Kamer duş alıyordu.

Yağmur sesleri ince ince evin camına vuruyordu ve koridor karanlıktı. Aydınlık olan hiçbir yer yoktu. Elimdeki havluyu sıktım ve kuru dudaklarımı aralayarak banyonun kapısına usulca vurdum. "Kamer?" diye mırıldandım. Sesimi işitebileceğinden emin değildim. Sesimi yükselttim: "Kamer, havluyu bırakıyorum. Aç mısın, sana bir şeyler hazırlayayım?"

"Değilim," dediğinde sustum. Dudaklarımı ısırmaya başladım ama bu kararsız kaldığımdan ötürüydü. Sekiz ay boyunca uzak kaldığımız için yaşadığım bu tereddüt normaldi. "Tamam o zaman..." dedim bir şeyler konuşmak için.

"Aymira içeri gel," diye konuştu ardından.

"Ben..."

"Lütfen," dedi sakince ama istekle.

Bir anda tüm dengem kalbimin ve hislerimin kurbanı oldu. Derin bir nefes alarak içeri girdim. Banyo küçük olduğundan elimdeki havluyu hemen kenara bıraktım. Pantolonumu ve üzerimdeki hırkayı çıkarıp kenara koydum. İç çamaşırım ve ince askılı tişörtümle kaldım. Ardından az öncekinden daha derin bir nefes alarak duş kabinini yavaşça açtım. Gözleriyle buluşlaştım önce. Gözlerimi gözlerinden çekip vücuduna bak-

tım. Karnı yara bere içindeydi ve bu görüntü canımı acıtmıştı. O kadar hissediyordum ki o acıyı, yaşayan o olduğu halde bu kadar hissetmek çok da akıl kârı durmuyordu.

Sessizlik en iyi bildiğimiz şey olduğunda içeri adım atarak duş kabinini kapattım.

Karşısında durdum. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki gözlerine bakarken kendimden geçeceğimden korkmaya başlamıştım. Kamer bana uzun uzun ama kıyamıyormuşçasına bakarken üzerime sıçrayan sudan nasibimi aldım. Su tamamen beni etkisi altına almaya başladığında üzerimdeki tişört vücuduma yapışmaya başladı. Gözlerimi gözlerinden çekip yavaş yavaş bedenine kaydırdım. Köprücük kemiklerine, boynuna, göğsüne ve korkudan bir türlü bakamadığım yara bere içinde kalmış karnına. Morluklar ve kapanmamış yara izleri, hepsi suyun altında yeniden diriliyor gibiydi. "Acıyor değil mi?" diye sordum cevabını bile bile. Cevap vermediğinde orayı izlemeye devam ettim. Ellerim yaralarına dokunmak istese de daha çok acıtacağımdan korktuğum için bunu başaramıyordum. "Kim yaptı sana bunu?"

"Boş ver," dedi sakin bir sesle. Gözlerini üzerimden çekmiyordu. Bunu gözlerine bakmasam bile çok rahat fark edebiliyordum. Kaşlarımı çattım ve itiraz ettim: "Hayır, boş veremem. Neden ve kim yaptı sana bunu?"

"Bir önemi yok," diye diretti inat eder gibi.

Gözlerimi karnından çektim ve epey çatık kaşlarla gözlerine baktım. "Bir önemi var," dedim. "Benim için her şeyin bir önemi var."

O sırada suyu kapattı ve bizi tamamen buharın sıcaklığına emanet etti. Ağzımın kuyusunda biriken suyu içime çektim ve dudaklarımı sildim. O esnada hakikatli bir yutkunma meydana geldi. Kamer, saçlarını geriye doğru yatırdığında dudağının kenarını hafifçe kıvırdı ama bu ima bile kalbimi ağrıtmaya yetmişti. Acı bir vurgun yemişti yüzü, hasreti gözlerime vurmuştu.

"İşin garip yani," dedi kırık bir sesle. Cümleyi devam ettirirken ağlayacak hissesine kapılmaya başladım. "Sanki aradan sekiz ay geçmemiş gibi. Bütün o anlamsız ve karanlık geceleri tek başıma göğüslememiş, tüm o yolları başıboş bir halde yürümemiş gibiyim..." Sustu ve kafasını hafifçe sağa doğru yatırıp devam etti: "Ama yaşadım. Bir bir ne yaşamam gerekiyorsa hepsini dibine kadar yaşadım."

"Ben de," diye itiraf ettim beklemeden. Ellerimi omuzlarına koymak istiyordum, yüzünü, sakallarını ve gözlerinin altını sevmek istiyordum. Yapamadım. "Yaşamaktan korktuğum ne varsa hepsini yaşadım."

"Yaşadık."

"Öldük."

"Hâlâ hayattayız," diye ekleyiverdi. Gülümsedim. Gülümsedi. Gözlerimi kapatıp açtığımda derin bir nefes aldım ve ellerimi karnına doğru götürdüm. Bunu fark etti. Dokunmak istiyordum. Yaralarını hissetmek, acıtacağını ve acıyacağını bildiğim halde ona iyi gelmek istiyordum. Tuhaf, birbirimize iyi gelmeyi uzun zaman önce bırakmıştık oysa...

Yavaşça bir adım geriledim. Su ayağımın altında tekerlek gibi yuvarlandı. Başımı hafifçe eğdim ve karnına dokundum. Gözlerini kapattı. Ellerim çaresizce teninin üzerinde iz sürmeye başladığında içimde çığlık çığlığa bir kız çocuğu bağırmaya başladı. Ben yokken acıtmışlar işte canını, dışı böyleyse içi nasıldır kim bilir...

Parmaklarım keseklerle dolu bir tarlanın üzerinde gezinirmişçesine gezinmeye başladı teninin üzerinde. Parmak uçlarıma değen yaralar içimi sızlatırken buna direnmeye çalıştım. Kendini sıktığını hissedebiliyordum. Göğsünün hemen altında duran bıçak yarasına gitti gözlerim, sonra hemen üzerini kamufle ettiği kurşun dövmesi... Anılar film şeridi gibi akıp geçti gözlerimin önünden.

Elim usul usul dokunmaya devam ederken başımı kaldırmadan gözlerine baktım. Bana bakıyordu ve bakışları sertti, yumuşak değildi. Yüz yüze geldiğimizde derin ve erkeksi bir nefes aldı. Kaşlarını çattı ama bu öfkeden değildi. Elleri çenemden yüzüme doğru kaydığında gözlerimi kıstım. Parmaklarının dokunduğu her yer kaynamaya başlamıştı sanki. Oysa su tenimde soğumuştu ve ben üşüyordum. Kendini bana yaklaştırdı ve aramızdaki bu manasız mesafeyi kapattı.

Elleri avına yaklaşan aslanın pençeleri gibi yüzümün gerisine doğru düşmeye başladı. "Saçların uzamış," diye konuştu.

Karşılık verdim. "Sanırım aradan geçen zamanın en iyi özeti onlar."

"Hayır," diye reddetti anında. Sertçe yutkunurken gözleri dudaklarıma kaydı. Göğüs kafesim kapalı bir fanusun içinde kalmışçasına sıkışmaya başladığında çatık kaşlarıyla güzel dudaklarını araladı ve dudaklarıma bakarak konuşmaya devam etti: "Aradan geçen zamanın en iyi

özeti; az sonra seni öpecek olan ben, sanki ilk defa seni öpecekmiş gibi heyecandan kalbinin yerinden çıkacak gibi olmasıdır."

Aralık olan dudaklarım sözleriyle kapandığında Kamer, buna mâni olur gibi kafasını sağa sola salladı. "Bunu yapma," diye konuştu. "Bunu yapma."

"Bir şey yapmadım," diye fısıldadım. "Seni reddetmek değil bu, şayet ki kastın buysa?"

Dudağının kenarı kıvrıldı. Gözleri asla gözlerime bakmıyordu ben ise sadece gözlerine, göz kapaklarına bakıyordum. Yutkundum ve karnımın kasılmasına mâni olamadım. Kamer dudaklarını çabucak ıslatıp çektikten sonra biraz daha yaklaştı ve gözlerini kapatıp yüzünü yüzüme yaklaştırdı. Eli kulağımın hemen dibinde duruyordu. Ellerim ürkekçe omuzlarına konduğunda nefesi yüzüme çarptı. "Ya kalbim kafayı yedi ya da aklım."

Mırıldandım: "Ondan bu haldeyiz zaten."

Çenesini kastığını hissettim. Gözlerimiz kapalıydı. Kamer kafasını hafifçe sola doğru yatırdığında kalbim ağzıma kadar yükseldi. O kadar farklı bir büyüydü ki aylar sonra sanki yeniden nefes alıyordum. Aylar sonra aldığım nefesten bir şeyler anlayabiliyordum. Dudakları dudaklarımın hemen üzerinde durduğunda birkaç saniye bekledi ve öptü.

Göğüs kafesimin içinde başlayan bu dev tsunami dalgası bedenimi ele geçirmek için yola koyulduğunda sert dalgaları kıyılarıma çarpa çarpa gelgitlerini sürdürmeye başladı. Dudakları dudaklarımın üzerinde sabırla beklediğinde gözlerimi sımsıkı yumdum ve ellerimi boynunda gezdirerek saçlarına götürdüm. Bu esnada dudaklarımı araladım ve ona karşılık vermeye başladım. Kamer, bunun hızıyla beni duvara doğru ittiklediğinde sırtım hafifçe sızladı fakat belli etmemeye çalıştım. Geçen gün kapıya vurduğum yerin üzerine bir darbe daha almak acıyı güncellemişti ama sorun etmedim. Zira o da farkında değildi ve olması da zordu.

Sırtımı soğuk duvara yasladığında beni büyük bir hazla öpmeye başladı bu sefer. Ellerim hoyratça ıslak saçlarında gezinirken karnı karnıma değdi.

Onu öpmeye devam ederken yutkunmayı denedim fakat bu derin bir iniltiden öteye gidememişti. Kamer, bunu duyduğu vakit gülümser gibi oldu. Dudakları kıvrıldığında bunu hissettim. Ellerim ıslak saçlarının arasında karışmaya başladığında üst dudağımı dudaklarının arasında

âdeta ezmeye başladı. Karnım ağrıyordu ama bundan şikâyetçi değildim. O kadar uzun zaman olmuştu ki ona dokunmayalı, içinde bulunduğum heyecanın doğru düzgün bir tarifi yoktu.

Kamer, nefes nefese dudaklarını dudaklarımdan çektiğinde sıcak soluğu boynumun boşluğuna döküldü. Bu hissi özlemiştim. Bir eli ıslak belimde diğeri boynumdaydı. "Seni o kadar çok özledim ki," diye konuştu derinden gelen bir sesle, kalbim titremeye başladı. Ses tonunda bir parça sabırsızlık ve bir parça acı vardı. Benimle aynıydı. Gözlerime bakmadan kafasını salladı ve dudaklarını diliyle yalayıp geri çekti. Bu oldukça hızlı oldu. "Kalbim deli gibi atıyor."

Gülümsedim. "Hissediyorum. Sen de benimkini hissedebiliyor musun?"

Kafasını usulca aşağı yukarı salladı ve gözlerini gözlerimle buluşturup hemen ardından yeniden dudaklarımın üzerine kapandı. Gözlerimi sımsıkı yumdum ve ona karşılık verdim lakin dudaklarımda çok oyalanmadan benden ayrıldı ve çenemi öpüp oradan boynuma yöneldi. Dişlerimi dudaklarıma saplayıp yutkundum. Kamer boynumu öpmeye başladığında bu sefer ben de boyumun bana verdiği yetkiyle omzuna minik minik buseler bırakmaya başladım.

Nefesi boğuk ve sert bir şekilde tenime vurmaya devam ettikçe kendimi kaybediyordum. Elini yüzümden indirdi ve belimde olan elini de çekip tişörtün eteklerini kavradı. Kısa bir sürede tişörtümü yukarı doğru sıyırmaya başladığında kendini çekti ve kollarımı yukarı kaldırdım. Islak olan tişört bedenimden ayrıldığında Kamer, onu umursamadan yere bırakıp bu sefer köprücük kemiklerimin aşağısını öpmeye başladı.

Sol ayağımı hafifçe kaldırıp ayak tabanımı duvara yasladığımda kalçamı duvardan çektim. Vücudumdaki nem ve soğuk giderek artıyordu ama aksine yanıyordum. Ellerimi ensesine götürdüm ve ona sarıldım. Öyle çok hasrettim ki ona, göğüs kafesimin içine koyasım geliyordu.

Dudakları göğsümün üzerine gittiğinde dudaklarımı araladım ama onları ısırdım. Beni o kadar istekle ve şehvetle öpüyordu ki özlemini dile getirmesine dahi gerek yoktu. Elleri belimin oyuğundan yukarı doğru çıkmaya başladığında herhangi bir tepki göstermedim. Sırtımın izini sürercesine tırmanan parmakları sutyenim kopçalarının oraya vardığında bir ses işittik.

"Abla?"

Alper'in sesi ikimizi de duraksattığında Kamer, kafasını kaldırdı ve gözlerime baktı. "Ne bu? Filmin en heyecanlı yerinde araya giren reklam mı?"

Tavrına gülümsediğinde ellerimle dudaklarının üzerini kapattım. Daha sonra boğazımı temizleyip, "Efendim Alper?" diye karşılık verdim. Banyonun önünde durdu. "Geldim ben, odamdayım."

"Tamam."

Alper, az sonra kapının oradan çekilip odasına girdi. Kapı sesini duyduğumda gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp verdim. Ellerimi dudaklarının üzerinden çekip gözlerimi gözlerine kilitledim. "Gidecek misin?" diye sordum.

"Gitmemi ister misin?" diye sordu kısık sesiyle. Kafamı belli belirsiz bir halde sağa sola sallarken kaşlarımı da yukarı kaldırdım. "Hem nereye gideceksin ki?"

"Arabada sabahlarım," dediğinde kaşlarımı çattım. "Olmaz. Hem kaç dakika yağmurun altında kaldın, banyo yaptın ve saat de geç oldu. Ayrıca artık..."

"Artık?" diye sordu cümlemin devamını büyük bir merakla beklerken. Gözlerimin içine derin derin bakarken elimi yüzüne koydum ve gülümsedim. "Artık gitmene, gitmeme gerek yok ki," diye fısıldadım. "Unuttun mu? Biz artık birbirimiz için savaşacağız."

Bunu istiyordum. Bunca zaman kaçtığım ne varsa şimdi hepsinin tek tek üzerine gitme vaktinin geldiğine inanıyordum. O yanımdaydı ve ellerimiz artık birdi. Biz bir arada olduktan sonra isteyip de yapamayacağımız hiçbir şey olamazdı.

"Öyle mi yapacaktık?" diye sordu gülerek.

Yüzündeki elimle hafifçe yanağına vurdum ama tepki vermedi. "Ben çıkıyorum," dedim ellerimi yüzünden çekerek. "Sen de artık çıkarsın..."

"Yalnız benim kuru kıyafetim yok," diye mırıldandığında saf saf gözlerinin içine baktım.

"Alper'den vereyim bir şeyler. Seninkileri yıkarım, sabaha kadar kurur olur mu?"

Duraksadı ve dudaklarını birbirine bastırarak kara gözlerini kıstı. "Kendimi gerçekten evli gibi hissediyorum," diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

"Buna gerek yok ki," dedim sıcacık bir sesle. "İnan bana bu teşekküre gerek yok."

"Olsun," deyiverdi.

"Peki," deyiverdim ben de. Duş kabininden çıktığım gibi kapıyı kapattım ve kıyafetlerimle birlikte hızla odama geçtim. Apar topar üzerime kuru bir şeyler geçirip saçlarımı havluyla kurulayıp, nemli ve dağınık bir halde açık bıraktıktan sonra koridorun ışığını yakıp Alper'in odasının kapısında dikildim. "Alper," diye seslendim çok yüksek olmayan bir sesle.

"Efendim abla?" diye sordu.

"Girebilir miyim?"

"Tabii, gel," dediğinde kapının kolunu büktüm. İçeri girip kapıyı tam kapatmadan gözlerine baktım. Alper benden evvel davrandı. "Çok yağmur yağdı! Hakan abiyle biraz sohbet ettik, yağmur yağıyor diye biraz geç geldim, beni çok merak etmedin umarım."

"Tabii canım gecenin bir vakti eve gelmemeni neden merak edeyim ki?" diye sordum ciddi bir sesle. Bana boş boş baktığında geçiştirdim. "Neyse," dedim sıkıntılı bir sesle. "Ben sana bir şey söyleyecektim aslında..."

"Ne?"

Bir anda konuştum: "Kamer burada."

İrkildi ve elindeki telefonu bırakarak kaşlarını çattı. "Anlamadım?"

"Hı hı," dedim kafamı aşağı yukarı sallayarak. "Banyoda."

"Banyoda?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. Başımla evetledim. Yüzünü ekşitti. "Ben seninle konuşurken o senin yanındaydı yani?" Bir kez daha tekrarladım. Derin bir nefes alıp verdi. "Peki neden banyo?" deyip düzeltti. "Yani... Bunca zaman sonra banyo... Of olmadı... Bak..."

"Anlıyorum."

"Ben bile anlamadım sen nasıl anladın?"

"Ablalar anlar."

"Evli bir abla daha iyi anlar sanırım," diye karşılık verdiğinde parmaklarımla oynamaya başladım. Ekledi: "Tamam. Geldiyse geldi, benim için bir sorun yok. Hem senin eşin o, yüzündeki bu ifade de nasıl mutlu olduğunu gösteriyor zaten. Hoş gelmiş o halde."

"Kızmadın mı?" diye sordum tepkisinden tamamen emin olmak için.

Hayretle bana baktı. "Niye kızayım ki? Koca koca insanlarsınız, artık nasıl hareket edeceğinizi biliyorsunuzdur. Mutluysanız, daha doğrusu

bazı şeylerin farkındaysanız ve bu hataları telafi edeceksiniz ben ağzımı bile açmam."

"Teşekkür ederim," dedim sakince gözlerine bakarak. Gülümsedi. Devam ettim: "Ona verebileceğin kuru kıyafetin var mı? Yağmurda tüm kıyafetleri sırılsıklam oldu."

"Yağmurda?" diye sorup kafasını dalgınlığından uyanıyormuşçasına iki yana salladı. "Beni ilgilendiren konular değil," deyip gözleriyle dolabını işaret etti. "Üzerine olur mu bilmiyorum ama dolabımda bir şeyler var."

"Olur umarım," dedim ve dolabının kapağını açıp gözüme kestirdiğim tişört ve eşofmanı alıp kapağını kapattım. İç çamaşırı? Yüzüm kızarmaya başladığında Alper'e fark ettirmeden alt raftan bir iç çamaşırı çektim. Daha sonra arkamı dönüp, "İyi geceler," diye konuştum.

Gülümsedi. "Size de iyi geceler."

Kapıyı kapattığım esnada Kamer'i belinde havlu sarılı bir halde gördüm. Gözlerimi irileştirip hiç konuşmadan odamı işaret ettim. Koridorun ışığını kapatıp birlikte odama girdiğimizde kapıyı yavaşça kapattım. Kamer, olduğu yerde etrafı süzmeye başlarken daha çok üşümemesi için elimdekileri ona uzattım.

"Umarım olur," dedim.

Uzattıklarımı alırken gözlerime baktı. "Kardeşin on yedi, ben yirmi beş yaşındayım farkında mısın?" diye sordu.

Yirmi beş olmuştu.

Hatta yirmi beşi bile çoktan yarılamıştı.

"Hadi giy," diye ısrar ettim. "Üşüteceksin."

"Boş ver," dediğinde elini belindeki havluya götürdü ve sonra da kıyafetlerini giydi.

Onu süzdüm. "Olmuş işte."

"Oldu işte," dedi geçiştirir gibi. Havluyu kenara bıraktığımda birbirimize bakmaya başladık.

"Saat epey geç oldu," diye mırıldandım. "Uykun var mı?"

Dudaklarını sarkıttı. "Bilmiyorum. Uyumak istemiyorum."

"Sence hasta olacak mıyız?" diye sordum sessizce. İkimiz de bir hayli sakin konuşuyorduk.

"Umarım olmayız. Şu an bir de bununla uğraşamam."

"Ben uğraşırım," diye itiraf ettim. "Bakarım sana."

Gözlerime baktı ve derin bir nefes alıp verdi. Zihni yorgundu sanki gözlerinin içindeki sönmüş ateşten bunu anlayabiliyordum. Birbirimize bakmaya devam ederken elimle yatağımı gösterdim. "Tek kişilik bir yatak."

Yatağa bakmadan, gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadan omzunu silkti. "Yerde yatarım."

"Yok artık," dedim şaşkınlıkla. "Ne yerde yatması?"

"Tek kişilik dedin?"

"Sığamayız demedim ama?"

"Denemeden bilemeyiz ki," diye soluklandı. Gülümsedim.

"Ben yatağı açayım o halde," dedim karşısından çekilirken. Geriye çekildi ve bana yer vererek alanı genişletti. Gözlerim masanın üzerinde duran deftere gittiğinde onu saklamam gerektiğini düşündüm ve saklamalıydım. Yatağımızı açmadan evvel onu aldım. Kamer, "Sorun ne?" diye sordu.

Afalladım. "Hiç... Dolaba koyacağım."

Defteri ve birkaç kitabı daha alıp dolabımın en arkasına koyduktan sonra Kamer, "Sen çalışacaksan kalabilirdi orada," diye mırıldandı.

Dolabın kapağını kapattım ve yüzüne baktım. "Yorgunum. Yarın çalışırım."

Kamer herhangi bir şey söylemezken yatağımızı çabucak açtım. "Ben salondaki koltukların üzerinden bir yastık getireyim," dedim kapıya yönelerek. Kamer, "Gerek yok, sığarız," dediğinde yüzüne baktım. "Olsun getireyim ben."

Kısa bir süre sonra elimde yastıkla içeri girip kapıyı kapattım. Kamer bir şey yapmadan ayakta öylece beklemeye devam ederken yastığı yatağın üzerine koyup geri çekildim. "Sen uyu," dedim sakince. "Ben banyoyu toplayıp çamaşırlarını bir yıkayıp geleyim."

"Çok geç oldu, sabah hallederiz," dediğinde kafamı iki yana salladım. "Olsun yaparım ben. Hem başka kıyafetin yoktur, Alper'inkilerle dolaşmak istersen sorun olmaz tabii." O esnada üzerini süzdüm.

Sert bir halde soluklanırken kafasını sağa doğru yatırdı. "Tamam. Bekliyorum o zaman."

"Hı hı," dedim çabucak. Ellerimi pantolonumun arka ceplerine soktum ve başımı öne eğerek odadan çıktım.

Banyoya girdiğimde çamaşırlarını bir sepete koydum ve musluğun altına bıraktım. Çamaşır makinesi boş olduğundan ve yıkanmasının da uzun süreceğinden elimde yıkamak daha pratik olacaktı. Sıcak su ve deterjanla bir güzel kıyafetlerini yıkadım ve iyice suyunu sıkarak onları salondaki çamaşır askılığına astım. Aslında dışarıdaki yağmur kesilmişti ama havadaki nem kurumasını zorlaştırabilirdi.

Yeniden banyoya girdim ve güzelce etrafı toplayıp çıktım. Aradan yaklaşık yirmi dakika kadar zaman geçmişti. Saat ikiyi geçiyordu. Koridorun ışıklarını kapattıktan sonra sessizce odaya girdim. Kamer hâlâ uyumamıştı, yatakta bile değildi. İlgili bir şekilde sandalyeye oturmuş ders kitaplarını kurcalıyordu. Onu öyle görünce tuhaf hissetmiştim.

"Uykun yok muydu?" diye sordum sessizce kapıyı kapatırken. İçerideki loş ışığın göz yormaması olumlu yönde etkiliyordu. Derin bir nefes alıp verirken çatık kaşlarıyla yüzüme baktı. "Kaç dakikadır bakıyorum bir bok anlamadım bunlardan," diye mırıldandı. "Sen anlıyorsun galiba?"

Gülümseyerek yanına gittim ve yatağın başına oturarak gözlerine baktım. "Anlıyorum sanırım," diyebildim. "Uzun zamandır çalışıyorum."

Dümdüz gözlerimin içine bakarken ne hissettiğini anlamaya çalışmak oldukça olanaksızdı. İyi ya da kötü herhangi bir duygunun ucuna basmak çok güçtü. Sıkıntılı bir solukla elindeki kitabın kapağını kapatıp masanın üzerine bıraktı. Gözlerim bir an olsun ayrılmadı güzel çehresinden. Her hareketini izleyip, tekrar tekrar ezbere düşmeyi o kadar çok özlemiştim ki tek istediğim şu an yaşadığım anın tadını çıkarmaktı.

Kitabı masanın üzerine bıraktıktan sonra başını öne eğdi ve bir müddet öylece bekledi. Kaşlarımı çattım. "Bir şey mi oldu?" diye sordum pürüzlü bir sesle. Kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Koyu gözlerinin içindeki o cevherin közü sönmek üzereydi. "Sahiden yeniden merhaba dedik biz birbirimize. Baksana, sen çok başka... Bu kötü bir şey değil ama..." Cümlelerini toparlayamamıştı fakat onu delirecek kadar iyi anlamıştım. Kafasını kararlı bir şekilde salladı ve daha net bir halde ifade etti kendini. "Yaşadığımız onca şey hayatımızda belli başlı değişikliklere sebep olmuş."

"Birçok şey değişti belki," dedim beklemeden. "Ama önemli olan kalbimiz, değil mi?"

"Bundan şüphem yok," diye cevapladı kısık sesiyle. "Ben bizden şüphe etmem ama hayatımız ve gelecek planlarımız çok başka yollara savrulmuş gibi..."

"Kamer, biz evliyiz," dedim yüzüne doğru eğilirken. Sırtım kamburlaşmıştı ve nemli saçlarım önüme düşmüştü. "Bizim birbirimizden başka geleceğimiz olamaz. Sorun üniversite mi? İstemiyor musun?"

"Hayır," dedi gözlerini kısarak. "Hayır, istiyorum elbette okumanı." Elleri yüzüme uzandı. "Hatta seninle gurur duyuyorum gerçekten. Sadece kendimi ifade ederken biraz sıkıntı yaşıyorum."

Elini emanet bir halde yüzümden çektiğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ayrı kaldığımız bu süreçte çok düşündüm. Her an, her gece düşündüm. Seni, geleceğimi ve geleceğimizi. Bir şeyler yapmam gerekiyordu ve bu yoldan yürümeyi tercih ettim. Senden yana bir sıkıntım hiçbir zaman olmadı ama ileride ne olacağını bilemediğim için kendi ayaklarımın üzerinde durmaya devam etmem gerektiğine inandım. Denedim ve yapmaya çalıştım." Dudaklarımı sabırsızca ıslatıp geri çektikten sonra onları ısırıp serbest bıraktım. "Biliyorsun benim okuma gibi bir şansım olmadı. Alper ve babam için kendimden vazgeçmek zorunda kaldım. Sen de eğer ki bundan yola çıkarak ukde mi kaldı diyeceksen..."

"Hayır," diye yineledi sözlerini fakat bu sefer daha sert ve ikna ediciydi. "O an neler düşüneceğimi bilemedim. Sinirliydim ve saçma sapan şeyler söylemeye çok müsaittim. Sana böyle şeyler söyleyecek kadar düşmem, Kırılmadın değil mi?"

Gülümsedim. Sözleri ve gözleri o kadar kibar ve güzeldi ki bana tıpkı vazodaki çiçek gibi davranıyordu. "Kırılmadım," deyiverdim. "Sinirliyken bazen istemediğimiz ve elimizde olmadan yaptığımız şeyler oluyor. Bunu en çok bilenlerden biriyim. Kırılmadım inan."

Gülümsemeye çabaladı ama pek başarılı olduğunu söyleyemezdim. "Ben sana inanıyorum. Ne olursa olsun hedeflerin uğruna savaşacağından, inancından ve kendine güveninden eminim ben. Bu yüzden vurgunum ya sana, bu yüzden benim eşimsin. Dışın sert bir kaya gibi dursa da," deyip yüzünü yüzüme yaklaştırdı. "İçindeki o inci tanesini görebiliyorum. Kalbini, ruhunu biliyorum."

Bir şey söyleyemedim çünkü ne denir bilmiyordum. Uzun zamandan sonra ondan böyle şeyler duymak susuz kalmış ruhumu beslemeye başlamıştı. O zaten bana bakışlarıyla ve varlığıyla yetiyordu ama dile getirdiği cümleler imzasıydı. Yeminiydi. Sağ eli önüme düşen nemli saçlarımı kavradığında onları burnuna doğru yaklaştırdı ve kokladı. Gözlerini kapattığında göz kapaklarının titreşimi bile hislerimi yüzüne yansıtmıştı. Eli narince saçlarımı tutmaya devam ettiğinde saç tellerimi yüzünden uzaklaştırdı. "Bir daha bu kokuyu bulamayacak olma hissiyle yaşamak o kadar berbattı ki aciz gibi gidip kıyafetlerine bile sarılamadım."

"Peki ya ben?" diye sordum yüzüne bakarak. İçine çöken yanaklarının üzerini süsleyen sakallarına baktım. En az saçlarım kadar yorgun görünüyordu. "Hiçbir şeyim olmadan geldim buraya. Senden bir parça bile almadan geldim."

"Çünkü terk edilen bendim," diye konuştu. Duraksadım ama maksadının yeni bir tartışma oluşturmaktan yana olmadığını biliyordum. Ekledi: "Çünkü bunu hak etmiştim."

"Geride kaldı," diyebildim ellerini kavrayarak. "Hatalarımızdan geriye de bir sürü şey kaldı ama bunu bu gece konuşmayalım. Sen buradasın. Ben de buradayım. Ötesi yok ki."

Ellerimize baktı ve ellerimi kaldırıp dudaklarının üzerine götürdü. Elimi öptü. Sonra onları kafesledi. "Konuşacak o kadar çok şey var ki," diye mırıldandı. "Günler ya da aylar sürer belki ama anlatmaya mecalim yok."

"Bunun için zorlama kendini," dedim. "Çünkü zamanı geldiğinde uzun uzun konuşacağımızı biliyorum. İçimizde ne var ne yoksa her şeyi ama her şeyi konuşacağımızı biliyorum. İlk günden son güne kadar geldiğimiz bu noktayı bile."

Gözleri durgunlaştı. "İlk günden son güne kadar..."

Başımla evetledim. Daha sonra hafifçe doğruldum. "Merak ettiğim çok şey var. Aytaç, Şebnem, Mahir bile... Ama bu gece değil. Bu gece sadece seni görmek ve duymak istiyorum Kamer... Buna iznin var, değil mi?"

"Buna izin istemen bile tuhaf," diye konuştu kısık sesiyle.

"Ben," dedim cümlesinin devamını getirmeden ondan önce davranarak. "Çok haksızlık yaptım, biliyorum. Bunun için savunulacak bir yanım yok. Şebnem," dedim kararlı bir sesle. "En başta ona yaptım bu haksızlığı. Şimdi o kız gelip benim yüzüme de tükürse, suratıma da bakmasa dibine kadar haklı derim çünkü öyle. Herkesten kaçtım ama kaçmamalıydım."

"Öyle değil işte," dedi kötü hissetmeme mâni olurmuşçasına. "Ben de konuşmadım aylarca kimseyle, eve bile doğru dürüst gitmedim ama ne Andaç ne de Zeynep bana sırtını çevirmedi. Kabul sizinki farklı bir durum ama Şebnem seni silecek biri değil."

"Onunla konuşuyor muydun?" diye sordum. Bu konuları ertelemiştik ama duramamıştım yine. Bundan bahsediyordum. Bir konu akabinde diğerini getiriyordu.

Kafasını sallarken gülümsedi. "Çetin ile beraberler."

"Biliyorum," dedim sakince. "Geçen gün Çetin beni aradığında ufacık bir muhabbetimiz olmuştu."

Bir şey söylemediğinde devam ettim: "Sadece Şebnem değil ki, Zeynep, Andaç, Aytaç... Hepsi benden uzaklaştı çünkü buna sebep olan bendim."

"Hiçbir şeye sebep olmadın," diye itiraz etti. "Böyle hissetmen ve bu durumda olmanın en büyük pay sahiplerinden biri benim. Dedim ya," dedi gözlerimin içine bakarak. "Anlatacak çok şey var ama mecalim yok. Sonra..."

"Peki," dedim gülümsemeye çalışarak. Kamer bana uzun uzun bakmaya devam ederken oturduğum yerden kalktım ve ona yatağı işaret ettim. "Dipte mi yatarsın yoksa kenarda mı?" diye sordum. "Kenarda," dedi gözlerime bakarak. "Zaten küçük, bir de dönerken düşersin aman."

"Çok düşüncelisin," dedim kısık sesimle.

Işığı kapattım ve sakince yatağa çıkıp uzandım. Kendimi olabildiğince duvara yaslayarak Kamer'e yer açtım. Açılan boşluğa uzanmaya çalıştı ve uzandı. Sığabilmiştik. Şükür. Neredeyse birbirimize yapışmıştık. Kamer, pikeyi üzerimize doğru çekerken kendi payından kısarak duvarla bedenim arasına sıkıştırmaya başladı. "Soğuktur orası. Bir yağmur bir banyo derken vallahi sonumuz hayrolsun."

Gülümsedim ve yan dönerek yüzümü yüzüne çevirdi. O da sırtüstü uzanmıştı ben ise olduğum yerden mutlu bir şekilde yüzünün yanını izliyordum. Nefes alıp verişi bile ninni gibi nakış nakış işliyordu ruhuma.

"Beraber uyuyacağız," diye fısıldadım. "Bir çift için normal ama bizim için aşırı tuhaf geliyor kulağıma. Sanırım buna alışmak uzun sürecek. Aradan geçen zamanın köreltttiği hislerimin canlanışını görmekten bahsediyorum. Beraber uyumak, sana bakmak, seni öpmek..." Elimi saçlarına götürdüm ve alnına düşen telleri geriye doğru ittim bir bir. "Saçma gelecek belki ama sanki bir devri kapattık yeni bir devri araladık gibi."

"Yo," dediğinde güldüm. O da güldü ama benimki kadar geniş değildi. Elimi saçlarından indirdim ve göğsünün üzerine koydum. Devam etti: "Çünkü zaten öyle. Bir yalanla başladı, elimde patladı. Şimdi o patlamanın enkazından çıktık ve yaralarımızı sararak devam edeceğiz... Bir insana iki kez merhaba denmez belki ama çok seviyorsak sayının ne önemi var ki?"

"Sevgi her şeye yeter mi?" diye sordum cevabını bildiğim halde. Ondan duymak istiyordum. Duraksadı ve cevap vermedi çünkü öyle olmadığını biliyordu. Üstelemedim. "Yalanlar yok artık," dedim sessizce. "Terk edişler de yok... Biz varız sadece."

Göğsünün üzerinde olan elimin üzerine elini koydu ve eli neredeyse tıpkı bir örümcek ağı gibi elimi sardı. "Biz varız," diye tekrar etti. Sesinde umut vardı.

Kamer benden evvel uyuduğunda onu bir müddet izledim. Usulca göğsüne sokuldum ve onu kokladım. Hissettim. Bu gece yazmadım çünkü satırlarım artık mürekkep istemiyordu çünkü mürekkepler bile satırlarımın kendilerine değil bana ait olduğunu biliyordu. Kamer benim satırımdı, hiç durmadan yazıp çizdiğim ve sürekli açıp okuyamadığım o sahneydi. Yazdıklarım kolayca okunacak türden şeyler değildi çünkü onu sevmek yürek isterdi ve ben o yüreği kurumayan bir mürekkeple doldurmuştum. Bu yüzden o defter hiç kapanmayacak bir halde ömür boyu son noktasını bekleyecekti.

Aradan yaklaşık beş saat geçtiğinde gözlerimi araladım. Odanın içine ince ince düşen güneş ışığı henüz çok çiğdi ve günün sevilesi saatlerini ortaya dökmüştü. Olduğum yerde hafifçe döndüğümde solumda Kamer'i göremedim.

Yanım boştu.

Usulca yattığım yerden doğruldum ve ellerimle saçlarımı geriye doğru atıp bakışlarımı odanın içinde gezindirdim. Yoktu. Yatağın içinde fazlaca oyalanmadan doğruldum ve masanın üzerinde duran telefondan saate baktım.

Saat altı buçuktu.

Sakince odamdan çıkıp mutfağa gittim fakat burada da yoktu. Salona girdiğimde çamaşır askılığının boş olduğunu gördüm. Oysa o kıyafetlerin kurumuş olması imkânsızdı. Hemen koltuğun üzerinde de Alper'in eşofmanları duruyordu. Kafamı sağa sola salladım ve odaya gidip telefonla onu çaldırdım.

Telefonu kapalıydı.

"Sabır ver Allah'ım," diye iç geçirdim ve telefonu yatağın üzerine atıp odanın kapısını kapattım. Banyoya girmeden önce Alper'in kapısını tıklattım. "Alper uyan! Ya da uyandın mı? Okula geç kalacaksın!"

"Gözlerimin açık olması uyandığım anlamına geliyorsa uyandım," diye cevap verdi. "Aksi halde yürüyen bir ölüyüm."

"Erkenden uyusaydın o zaman" diye azarlayıp banyoya gittim.

Elimi, yüzümü yıkadıktan sonra mutfağa girip acelece bir çay suyu koydum. Ardından dolabı açıp kahvaltılıkları çıkarmaya başladım. Farkında değildim ama sanırım gergindim. Gergin olduğumu anlamam bir nevi farkında olduğumun ispatıydı aslında.

Az sonra sofrayı kurduğumda Alper, elinde iki defter bir kalem ile yorgun halde mutfağa girip sandalyeye oturdu. "Ay sen hakikaten uykunu alamamışsın," diye baktım yüzüne. "Sabaha kadar Şirin ile konuşursan olacağı o."

"Yok abla," dedi sakince. "Konuştuk ama sabaha kadar değil. Sabaha kadar ders çalıştım. Bugün üç tane sınavım var. Üç! Matematik, edebiyat ve coğrafya! Gavur muyuz ulan biz, azıcık acısalar ölürler."

"Halledersin sen."

"Çalışmayana ekmek yok," diye kanıtladı başarısını. Başımla evetlerken bardakları doldurup çaydanlığı ocağın üzerine koydum. Ekledi ve etrafına baktı. "Yok mu o?"

"Bilmiyorum, sabah erkenden uyanmış ve gitmiş." Çayına şeker atarken karşısına geçip oturdum. "Bu arada onun bir adı ve unvanı var, öyle değil mi?" diye sordum kaşlarımı yukarı kaldırarak.

Bir şey söylemedi. Şekeri çayın içinde erittikten sonra bir parça ekmek alıp üzerine çilek reçelinden sürdü ve ağzına attı. Derin bir iç çektiğimde dalgın dalgın çayımdan bir yudum aldım. Alper'in bakışları üzerimde gölgelendi. Ağzındakini bitirdikten sonra, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Yo," diye mırıldandım. "Telefonu da kapalı da merak ettim sadece."

Soğuk soğuk güldü. "Yani sekiz ay boyunca birbirinizden bihaber halde yaşadınız, bir saattir adamı görmüyorsun diye... Anlıyorum ablacığım, anlıyorum."

Ona ters ters baktım. "Bak çarpacağım ha şimdi! Ayrıca uykun da gayet güzel açılmış."

Dalga geçti. "Oovv! Bergen sahalara geri döndü."

"Bak Alper!"

"Tamam tamam," diye güldü ve yanağımdan makas aldı.

Aceleyle ağzına bir şeyler daha attıktan sonra çayını bitirdi ve ayaklandı. "Ben çıkıyorum. Bir şey olursa ara ama muhtemelen sınava girip çıkmaktan kafa kalmayacak. Olsun, sen yine de ara beni."

"Tamam," dedim gülümseyerek. Sonra ben de ayaklandım ve yanağına bir buse kondurdum. "Şansa ihtiyacın yok ama..."

Gülümseyerek gözlerimin içine baktı. "Ben kırk yaşına da gelsem, sana böyle bakarken hep bir utanacağım biliyor musun?"

"O niye?" diye çattım kaşlarımı.

Omzunu silkti. "Bilmem. Öyle hissediyorum işte. Bir yanım hep çocuk kalacak ve o çocuk her zaman senin sevgine ve kalbine ihtiyaç duyacak."

"O zaman," dedim gözlerine bakarak. "O çocuk bilmeli ki; kırk yaşına da gelse ablası ondan sevgisini de kalbini de asla sakınmayacak."

Gülümsemesi derinleşirken kafasını öne eğdi ve geri geri adımlar atarak bana el salladı.

Çayımı bitirdikten sonra sofrayı topladım ve Kamer'i yeniden aradım ve yeniden kapalı bir hatla karşılaştım. "Paranoyak ettin beni ya," diye söylendim telefonu kilitleyip masanın üzerine bırakırken. Sonra da yatağımı topladım. Saat dokuz civarı da üzerimi değiştirip yukarı çıktım.

Kapıyı Pelin açmıştı. "Günaydın," diye araladı iyice ve kocaman sırıttı.

Atakan Bey, "Servisin gelir birazdan, sen sütünü bitirdin mi?" diye sordu.

Pelin, yerinde zıpladı. "Ay unuttum."

"Koş bitir."

Pelin mutfağa gittiğinde Atakan Bey, askıdaki ceketini aldı. "Yarın sabah babamı hastaneden çıkarıyoruz Aymira."

Gülümsedim. "Öyle mi? Çok sevindim." Sonra sıkıntılı bir halde ellerimle oynamaya başladım. "Ben yeni çarşafları çıkarırım, istediği yemek var mıdır acaba?"

"Babam bir müddet pek yemek yemez, çok da uyuyacağını zannetmiyorum ama teşekkür ederim."

"Ne demek," diye konuştum sakince başımı öne eğerek. "Yeter ki Kemal Bey iyi olsun."

"İnşallah," dedi tavrını korurken. Ceketinin kol düğmelerini düzeltirken kafasını kaldırıp bana baktı. "Bu arada," diye başladı sözlerine. Ciddi bir şeyler söyleyeceği aşikârdı. "Ben aslında bu konuları konuşma taraftarı değilim ama kendi açımızdan merak ediyorum."

"Dinliyorum," dedim gözlerimi kısarak.

"Eşin geldiğine göre Ankara'ya dönmen yakın sanırım?"

Afalladım. Aslında gayet normal bir soruydu ama kulağıma uzak düşmüştü bir anlığına olsa bile. "Döneceğiz ama hemen yarın ya da diğer gün değil. Aslında ben de tam olarak tarihini bilmiyorum ama Ankara'ya döneceğiz."

"Anladım," diye başını salladı. "Ben cevabını biliyordum fakat senden duymak istedim. Habersiz bir şekilde gitme lütfen. Pelin de sana çok alıştı, ben de büyük bir teşekkür etmek isterim açıkçası."

Utanmıştım. Gözlerimi gözlerinden çekip başımı yeniden önüme eğdim. "Estağfurullah Atakan Bey, ben işimi yapıyorum sadece. Habersiz de gitmem merak etmeyin. Pelin'e ben de çok alıştım çünkü."

Yüzüme bakıyordu ama konuşmadı. Bir şeyler söyleyecek gibi olduğunda bundan vazgeçerek hemen dibinde duran siyah deri çantasını kavradı ve kapıya yöneldi. "Pelin'in servisi birazdan gelir. Onu yolcu ettikten sonra babamın çarşaflarını değiştirip gidebilirsin sen de."

"Olur," dedim sakince.

Atakan Bey az sonra kapıdan çıktıktan sonra derin bir nefes alıp verdim. Arkamı döndüğümde Pelin'i bana bakarken gördüm. Kaşları çatıktı ama kızgın değildi, üzgündü. "Gidecek misin?" diye sordu küçük harflerle konuşarak.

Çaresizce eğildim ve dizlerimi yere koydum. Boylarımızı eşitleyerek mavi gözlerine, sarı saçlarına baktım. Pelin, tıpkı o imrenilen oyuncak bebeklere benziyordu. Ellerim saçlarına gittiğinde konuşmaya başladım: "Hayır, hemen gitmiyorum ki."

"Ama gideceksin, öyle değil mi?"

Yalan söylemek istemedim çünkü ufacık bir çocuğa yalan söylemek onun bir daha kimseye güvenemeyecek olmasına sebep olabilirdi ve ben de buna öncülük etmek istemezdim. Kafamı salladım. "Gideceğim ama seni görmeye geleceğim söz."

"Gitmesen olmuyor mu? Buradan kalsan, hem eşin de geldi," dedi. "Burada yaşarsınız. Ben daha onunla tanışmadım bile."

Gülümsedim ve saçlarını okşamaya devam ettim. "Ama biliyorsun ki benim ailem var orada. Bir sürü kardeşim var. Hani fotoğraflarına bakmıştın ya... İşte onların yanında olmam gerekiyor. Ben seni sık sık arayacağım zaten. Hem daha gitmiyorum ki."

"Ama ben çok üzülüyorum," diye mırıldandı. Hüznü yüzüne vurmuş küçük omuzlarını düşürmüştü. "Sana kızamam ki haklısın tabii. Ailen var orada, hem orası senin evin ama yine de alıştım ya sana... Böyle olunca küçük kalbim acıdı."

"Senin küçük kalbini severim," dedim yanağını sıkarak. Gülümsedi. Onu gülümsetmeyi seviyordum. Elleri saçlarıma gitti. "Ben seni çok seviyorum... Bana masallardaki o perileri hatırlatıyorsun, beni kötü adamlardan koruyorsun. Tamam kötü adamlar beni kovalamıyor ama sen beni hep koruyorsun biliyor musun?" Gözlerim kızarmaya başladı ama bunu belli etmek niyetinde değildim. Ekledi: "Bir gün kendi çocuğun olduğu zaman onu da koruyacaksın. Ben anladım ki; sen zaten çok güzel bir anne olacaksın çünkü bana çok güzel ablalık yaptın, kendi çocuğuna... Ooo, çok şanslı biri o."

Gözlerimin içindeki kızarıklık avuç içlerime de sıçramaya başladı. Pelin'in günah değmemiş gözlerinde kendimi gördükçe kalbim ağırlaşıyordu. Söyledikleri ve hissettirdikleri fazla gelmişti. Gülümsemeye çalıştım ve konuşmadan sadece sarıldım çünkü konuşursam ağlayacağımı biliyordum. Bunun olmasını asla istemiyordum.

Birbirimizden ayrıldıktan sonra onu hazırladım ve servisi gelince gönderdim. Evde yalnız başıma kaldığımda Kamer'i tekrar aradım ama telefonunun hâlâ kapalı olması bir miktar yaşadığım hislerin kabarmasını sağlamıştı.

Telefonu cebime koydum ve Kemal Bey'in odasına girdim. Pencereleri açıp odayı havalandırdım sonra çarşaflarını değiştirdim ve ardından etrafın tozunu aldım. Birkaç saat evin ilerisini gerisini topladıktan sonra evden çıktım. Merdivenleri sakin ama dalgın dalgın inmeye başladım. Oldukça sakindim ama bu huzur veren bir sakinlikten epeyce uzaktı. Son basamakları da tamamladıktan sonra döndüm ve evimin kapısına doğru yürüdüm fakat o sırada aralık olan dış kapıdan içeri Kamer girdi. Duraksadım.

Ağır ağır yürüyordu.

"Kamer?" diye sordum olduğum yerde yüzüne bakarak. İçerisi aydınlık değildi. Bana baktı ama konuşmadı. Bitkin bir halde yürümeye devam ediyordu. Anahtarımı cebime koydum ve hızlı adımlarla yanına gidip karşısında durdum. "Neredeydin?" diye sordum.

"Çok uykum var," diye mırıldandı. Her an düşecekmiş gibi duruyordu. Kaşlarımı çattım ve koluna dokundum. Üzerindeki kıyafetler bile hâlâ nemliydi. Soru sormadan direkt elimi alnına koydum. Gözlerim irileşti. "Ateşin var."

"Hayır, uykum var."

"Kamer, yanıyorsun sen," diye konuştum hızlı hızlı. Sonra da ona destek olarak kolunun altına girdim. "Eve girelim, üzerini bir değiştirelim. Allah'ım, bir de kurumadan giyinmişsin ya!"

Bir şey söylemedi ve öksürdü. Yüzümü ekşittim. "Hasta olmuşsun işte kurban olduğum."

Dudaklarını saçlarıma gömdü. "Ben de sana."

Kalbim soğuk bir halde titrerken ona daha sıkı sarıldım ve güçlükle eve götürdüm. İçeri girer girmez doğruca salondaki koltuğun üzerine oturdu. Kolunun altından çıkarken, "Sana kuru bir şeyler getireceğim ama ondan önce ılık bir duş alman gerekiyor," dedim.

Onay vermedi. "İstemiyorum hiçbir şey, uyumak istiyorum sadece."

"Ama çok ateşin var," diye baktım yüzüne. Beni duymadı ve yavaşça diğer tarafa doğru devrildi. İrkildim. "Tamam tamam, bekle beni burada, hemen geliyorum!"

Yerine katladığım Alper'in kuru kıyafetlerini aldım ve salona geldim. "Uyumadın, öyle değil mi?" diye dikildim başında. Kaşlarını yukarı kaldırdı fakat gözleri kapalıydı. Eğildim ve onu doğrultmaya çalıştım. "Hadi şu nemli kıyafetlerinden bir kurtulalım önce." Bana yardımcı olduğunda tişörtünün uçlarından tuttum ve bedeninden ayırdım. Hemen ardından Alper'in tişörtünü geçirdim kafasına. Saçları dağıldığında gözleri yarı açık yarı kapalı bir halde bana bakmaya devam etti.

Sadece bakıyordu.

Geri çekildim ve Alper'in eşofmanını kavradım. "Pantolonun da kurumamış hâlâ, onu da çıkarmamız gerekiyor."

"Çıkar o zaman," diye mırıldandı.

Kendi gibi sesi de yorgundu. Hiç duraksamadan ellerimi pantolonun düğmesine götürdüm. Çabucak onu açtım ve fermuarını sıyırdım. Sonra oradan hemen pantolonun paçalarını kavrayarak çekiştirmeye başladım ama bu sandığım kadar kolay olmamıştı. "Biraz yardım eder misin lütfen?" diye baktım yüzüne.

Gülümsedi.

Sersem gibi gülüyordu.

Konuşmadan ellerini pantolonun belinden aşağı indirdi ve ben de kolaylıkla onu çıkarmayı başarabildim. Beklemeden Alper'in eşofmanını giydirdim. "İstersen içeride uyu," dedim gözlerine bakarak.

Kaşlarını yukarı kaldırdı.

Üstelemedim. "Tamam," dedim. Yüzündeki ateşin sıcaklığını dokunmadan bile hissedebiliyordum. Bu beni bitiriyordu. Ona bir şey söylemeden odamdan yastığımı ve pikemi getirdim. Kafasının altına özenle yastığı yerleştirdikten sonra uzandı.

Üzerine pikeyi örtmeye çalıştığımda buna mâni oldu. "Üşümüyorum."

Kaşlarımı çatıp ona dik dik baktım. "Burada benim sözüm geçer!"

Pikeyi üzerine doğru çektim. Nemli kıyafetlerini hemen bir kenara bıraktıktan sonra elimde bir kova su ve bezle salona tekrar girdim. Alan biraz dar olduğu için sehpayı geri ittim ve başına gelip zemine dizlerimi çöktüm. Fark etmese de titriyordu. Dudakları kupkuruydu.

Kovanın içinde sıktığım bezi özenle katlayıp alnına güzelce yerleştirdim. Ellerim yüzünden hemen ayrılmadı. Yanaklarına dokundum: Ateşti. Yüzü ekşirken öksürmeye başladı. Kuru bir öksürüktü bu. Endişeli bir vaziyette suratına baktım. "Biliyordum ama ben hasta olacağını."

"Geleceği görmeye de başlamışsın," diye konuştu öksürüklerinin arasından.

Tepki vermeden ekledim: "Az sonra çorba da içeceksin."

"Aç değilim," dedi keyifsizce. Öksürüğü dindiğinde derin bir nefes alıp verdi.

Onu reddettim. "Kahvaltı yaptın mı sen?"

Gözlerini kapatıp açtı. "Sigara içtim."

İlk başta boş boş olan suratım saliseler içinde hayrete düştü. Hafifçe toparlandım ve elimi yüzünden çektim. "Bayağı sağlıklı ve doyurucuymuş." Gülümsemeye çalıştı ama başaramadı. Ciddileştim. "Sen sabah neden bana haber vermeden gittin ve neden telefonun sürekli kapalıydı?"

"Şarjım bitmiş," diye fısıldadı. "Sabah da çok erken uyandım, aslında iki saat kadar anca uyudum... Uyuyamadım..." Yutkundu ve kafasını çok yavaşça bana çevirerek kızarmış gözleriyle gözlerime baktı. Göz kenarları nemliydi ve parlıyordu. "Senin yanında bile uyuyamadım."

Kaşlarımı çatarken elim alnından kayan ıslak beze gitti ve onu ters çevirip öyle koydum. Çevirdiğim kısım çoktan ısınmıştı bile. "Oysa yol yorgunuydun ve uyuman gerekiyordu," dedim. "Sadece bugün böyle oldu değil mi?" diye sordum sonra.

Konuşmadı. Gözlerimin içine akıttı karalarını ve ben de onunla birlikte boyanmaya başladım. "Hayır," dedi kırık bir sesle. "Bu uzun zamandır böyle."

Elimi geri çekerken kendimi de farkında olmadan geriye doğru ittim. Kafasını düzleştirdiğinde gözlerini tavana dikti. Onu izledim. Âdemelmaması, yutkunuşuyla ileri geri hareket ederken kaşlarını çattı. "Buna alışmıştım da... Senin yanında bile uyuyamamak... Bu olmasını istediğim bir şey değildi."

Bu durumdan şikâyetçiydi ama hissettiği, en azından benim hissedebildiğim şeyler sadece bununla sınırlı değildi. Durgunlaştım ve dizlerimi kırıp zemine oturdum. Elimi saçlarına götürdüm. Onları sevmeye başladım. "Ayrı kaldığımız dönemde neler yaptığını hep merak ettim ve hâlâ merak ediyorum ama duymaya korkuyorum çünkü canının acıyacağını ve acıyacağımı biliyorum. Bunu yapmak zorunda değiliz." Gülümsemeye çalıştım ve başımı göğsüne yaslayarak ona baktım. Gözlerim çenesini ve kirpiklerini seçebiliyordu doğru dürüst, bir de o harika burnunu. "Ama istersen bana anlatabilirsin."

Gözlerini tavandan çekmeden elini göğsünün üzerinde duran elimin üzerine koydu. Parmaklarımı kavradı ve sevdi. Elini öptüm. "Ben sanırım bir rüyadayım," diye mırıldandım. "Daha iki gün evvel en dibi görmüşken şimdi ellerimin arasındasın." Gülümserken burnunu çekti. Güldüm. "Ellerimin arasında sümüklüsün."

"Duygulandım kızım," diye azarladı gülerek. "Sensin sümük."

"Hı tabii."

"Sana hı."

"Bak bana artistlik yapma!" diye diklendim ama bir yandan da saf saf gülüyordum. O da gülüyordu.

Kamer kafasını doğrultmaya çalışırken, "Sen yerde mi oturuyorsun?" diye sordu. Evetledim. Kaşlarını çattı ve gözlerime baktı. "Yavrum ben zaten yatak döşek oldum, sen de hasta mı olmak istiyorsun?"

"Tamam," dedim hafifçe toparlanarak. Ama asla kalkmadım. "Hem dur ya," diye kızdım ona. "Ben sana yemek yedirmedim. Bir şeyler yemen gerek!"

"Canım istemiyor."

"İyi zorlamıyorum artık," dedim yan koltuğa geçerken. "Hadi uyu sen. Ben buradayım."

"Buradasın," diye mırıldandı kendi kendine konuşur gibi. Sonra da elini pikenin altına sokup gözlerini usulca kapattı. O uyumaya başladığında ben de hemen kıyafetlerini kuruması için balkona götürüp astım. Sonra da dolapta yemek olup olmadığına baktım. Biraz patlıcan vardı,

çorba ise az kalmıştı. Hemen bir şehriye çorbası için işe koyuldum. Yarım saat kadar mutfakta vakit harcadıktan sonra salona gittim.

Kamer derin bir uykudaydı.

O uyurken ben de odama gidip birkaç test kitabıyla geri döndüm. Bir yandan Kamer'i izliyor diğer yandan geometri çözmeye çalışıyordum. Tabii bunu hakkıyla yaptığım söylenemezdi zira önümde kocaman bir dikkat dağınıklığı vardı.

Aradan vakit geçtikçe bendeki durgunluk da artmaya başlıyordu. Saat ilerledikçe Kamer'in ateşine bakıyor, alnındaki ıslak bezi sık sık değiştiriyordum. Güzel yüzünü doya doya izliyor, izledikçe ruhumu besliyordum.

Saat üç gibi olduğunda kapı çaldı. O esnada da Kamer uyanıverdi. "Kapıyı bir açayım," dedim yüzüne bakarak. Bir şey söylemedi. Salondan çıktım ve kapıyı açtım.

Pelin karşımda duruyordu. Sırtında çantası vardı.

"Babam evde yok Aymira abla, unuttu galiba, olsun. O gelene kadar seninle durabilir miyim?" diye sordu. Kapıyı iyice araladım ve sıcacık güldüm. "Gel tabii."

Gülümsedi ve ayakkabılarını çıkarıp kenara koydu. İçeri girdiğinde çantasını sırtından aldım ve kenara koydum. "Aç mı karnın?" diye sordum. Kafasını iki yana salladı. Birlikte salona girdiğimizde Pelin, arkamdan çekilip olduğu yerde Kamer'e bakmaya başladı. Eh! Kamer de ona bakıyordu tabii.

Pelin'in sırtına dokundum ve fısıldadım: "Biraz hastalanmış."

"Ya," diye konuştu üzgün üzgün. Tepkisi görülmeye değerdi. Utanarak Kamer'e baktı. "Geçmiş olsun."

Kamer, konuşmayıp sadece gözlerini kapatıp açtı. Pelin bana bakarken ellerimi saçlarına götürdüm ve onları sevdim. "Bu arada," dedim toparlayarak. "Ben sizi tanıştırmadım ki."

Pelin, gözlerini kıstığında ellerini ağzına götürdü ve kıkırdadı. Bu hali beni de iyiden iyiye gülümsettiğinde elini tuttum ve onu Kamer'in yanına götürdüm. Kamer, toparlanmaya çalıştığında Pelin, "Kalkmayın kalkmayın," diye tembihledi.

Kamer, gülümseyerek doğrulduğunda alnındaki bezi aldı ve kenara koydu. Pelin'in elini bırakıp Kamer'in ateşini yeniden ölçtüm. "Sanırım biraz geçmiş ama daha iyileşmedin. Ihlamur kaynatacağım senin için."

Pelin, "Ihlamur mu?" diye sordu. "O ne ki?"

"Bir tür ağrı kesici," deyiverdim. "Daha önce hiç içmedin mi?"

Kafasını iki yana salladığınca eğildim ve yanağını sıktım. "Tamam, senin için de bir bardak ayırırım. Belki seversin."

"Ama benim ağrılarım yok ki."

Kamer, "Benim yerime içersin sen de," diye konuştu. İkimiz de ona baktık. Ben kaşlarımı çatmıştım Pelin utanarak elini yüzüne götürmüştü. Üzerindeki pikeyi kenara ittiğinde öksürmeye başladı tekrar. Ses tonu da zaten bir garipti. "Bak şu öksürüğüne, bir de itiraz ediyor ya. Tam bir koca bebek!"

"Koca bebek mi?" diye tekrarladı Pelin kıkırdayarak.

"Kamer," diye konuştum sakince. Pelin, onu izlemeye devam ediyordu. Yüzünde garip bir ifade vardı. Sürekli bir gülümseme ve hayranlık belirtisinden ödün vermiyordu.

Pelin, elini uzattığında, "Ben de Pelin," dedi. Sesi incecik çıkmıştı. Kamer, bir müddet baktı ve uzatılan eli tuttu. Onları izledim. Pelin'in elleri onun elinin içinde kayboluvermişti âdeta. "Aslında ben seni biliyordum ki," diye devam etti. "Aymira abla sürekli seni düşünürdü, hatta bazen anlatırdı da... Şey," dedi utanarak. "Utandım, hatta çok utandım."

Kamer, bakışlarını üzerimden çekerken Pelin'e baktı. Ayağa kalktım. "Pelin sen şu koltukta oturur musun? Kamer abin biraz daha dinlensin."

Pelin, "Tabii," dedi ve direkt gitti ve köşeye oturdu.

Kamer'e baktım. "Sen de kalkma sakın."

"Şu üzerimi bir değiştireyim," diye ayaklanmaya çabaladı. "Ben eşofmanlarla rahat edemiyorum."

"Sen zaten doğaya aykırı bir adamsın."

"Ben zaten ne zaman doğru bir adam oldum ki?" diye mırıldandı. Omzunu silktiğinde elini iki yana koydu ve ayaklanmaya çalıştı. "Dur," dedim kolunun altına girerek. "Yardım edeyim."

Pelin'in bizi izlediğini gördüm. Utanıyor ama bakışlarını bir saniye olsun üzerimizden çekmiyordu. Kamer öksüre öksüre odaya girtiğinde ona balkondaki kurumuş kıyafetlerini götürdüm. "Bunları giyin, ben de ıhlamur kaynatacağım."

"Canım istemiyor."

"Ben senin için bir şeyler yapmak istiyorum ve sen sürekli itiraz ediyorsun," diye elimi koydum belime. "Bak hastasın zaten seni bir döverim, bir döverim işte o zaman yalvarırsın bana."

Kamer, "Sen iyice eli maşalı bir şey olmuşsun, döversen şaşırmam," deyip göz kırptı. "Ama biraz sıkar."

Kaşlarımı yukarı doğru havalandırdım. "Deneyelim mi?"

"Ben bu haldeyken mi?"

"Yok," dedim çabucak. "Sen bir iyileş. Vallahi bir dövüşelim seninle."

"Neyiz biz? Horoz mu?"

"Evet," dedim gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken. "O yüzden bir an önce iyileşip ayağa kalkman gerekiyor."

"Hasbinallah," diye iç geçirdi Kamer, kafasını eğerken.

Onu kendiyle baş başa bırakıp mutfağa geçtim. Üst raflarda saklı kalmış ıhlamuru aldım ve onu hazırlamaya başladım. Tabii belli bir süre kaynaması gerekiyordu. Ben burada meşgul olurken Pelin yanıma geldi. Biraz çekingen bir hali vardı. "Gel gel," dedim gülerek.

Güldü ve zıplayarak yanımda durdu. Önümdeki şeyle uğraşmaya devam ederken onunla sohbet etmeye başladım. "Nasıl? Sevdin mi onu?"

"Hı-hım," dedi kafasını aşağı yukarı sallarken. "O da beni sevmiş midir?"

"Sevmiştir."

"Ya," dedi yine eliyle ağzını kapatırken. "Kendimi çok garip hissediyorum. Yeni bir arkadaşım oldu sanki... Ama tabii o beni arkadaşı olarak görmeyebilir. Hem ben kimim ki?"

"Sen," dedim ona tepeden bakarken. "Onun arkadaşısın."

Bir şey söylemedi ve ayaklarını oynatarak onlara bakmaya başladı. Ihlamuru ocağa koyduğum vakit kapı yeniden caldı. "Babam geldi!" diye zıpladı Pelin yerinde ve koşarak kapıyı açtı. Onun peşinden gittim. Evet, Atakan Bey gelmişti.

"Merhaba," dedi bana bakarak. Başımı öne eğdim. Geride duruyordum. Pelin'e baktı. "Biraz geciktim ama geldim. Hadi gidelim." Sonra yeniden bana baktı. "Tekrar teşekkür ederim Aymira. Sen onun şansısın."

"Estağfurullah Atakan Bey," diye mırıldandım. Pelin, bacaklarıma sarıldı ve benden ayrılır ayrılmaz babasına koştu. Kenarda duran sırt çantasını babasına teslim ettikten sonra vedalaştık ve kapıyı kapattım.

Kapıyı kapattığımda Kamer arkamda belirdi. "Şu heriften hoşlanmıyorum."

"Onu tanımıyorsun bile."

"Tanımama gerek yok ki," diye omzunu silkti. "Başka biri. Başka bir adam. Seninle böyle konuşması hoşuma gitmiyor."

"Kamer adamla gayet resmi konuşuyoruz," diye açıkladım kendimi. "Abartmasan mı acaba?"

"Konu sen olunca her şeyi abartırım." Sesi ciddiydi ve şakaya vuran bir hali de yoktu. Gözlerimi devirdim ekledi. "Ne iş yapıyor o?"

"Avukat."

"Avukat?" diye kaldırdı sol kaşını yukarı. Başımı aşağı yukarı sallarken devam ettim: "Bak, adamın kötü bir niyeti yok. Ciddiyim, son derece düzgün bir adam. Ayrıca yakın bir zaman içinde eşini kaybetmiş ve şu anda babası da hastanede. Kalp krizi geçirdi. Kıskançlık yapacaksan böyle yapma! Çünkü kıskanılacak bir şey yok."

"Elimde mi sanıyorsun?" diye sordu gözlerini kısarak. "Biz ayrıyken sen onunla konuşuyordun. Resmi olun ya da olmayın ama gördüğüm kadarıyla kızını sana bırakıp gitmeler, yok sen onun şansısın deyip dalmardan laflar... Bak ben sinir oluyorum bu herife!"

"İyileştin galiba?"

Bir şey söylemedi. Mutfağa gittim. Beni takip etti ama adımları oldukça yavaştı. Ihlamurun altını kıstım ve küçük tencerenin kapağını kaldırdım. Kokusu burnuma kadar yükselirken gözlerimi kapattım ve onu ruhuma sindirmeye başladım. "Harika kokuyor."

"Burnum tıkalı."

Gözlerim kapalı bir halde güldüm ve ona baktım. Sandalyeye oturduğunda elimdeki kapağı tencerenin üzerine kapatıp, "Ama oturma oraya, git yat içeri," dedim. "Sadece ateşin düştü biraz, onun dışında halsizsin. Şimdi bir sofrayı hazırlayacağım ve gıkını bile çıkarmadan yiyeceksin, hatta ben yediririm sana."

Elini yanağına yasladı ve bana masum masum bakmaya başladı. "Neyin mükâfatısın sen?"

Gülümsedi sonra. "Aslında çok basit şeyler başkasına göre ama sana baktıkça bir yuvamız olduğunu, hâlâ bir umudum olduğunu görebiliyorum. Sen bizim evimizin taşı toprağısın. Sen olmazsan o evde yaşanmaz, orada nefes bile alınmaz. Şimdi olduğumuz nokta o kadar birdenbire

ama o kadar sancılı dönemlerden sonra güneş gibi doğdu ki içime hâlâ bir rüyadayım sanıyorum."

"Bunca zaman o kadar fazla kâbus gördük ki," diye baktım yüzüne. "Şimdi yaşadığımız şey bile gerçek gelmiyor. Sahiden ya?" dedim kaşlarımı çatarak lakin bu ciddiyetten epey uzaktı. "Biz düne kadar birbirinden bihaber olan insanlarız, değil mi?"

"Öyle miyiz?"

"Öyleyiz."

İç çekti. "Artık düşünmek, sürekli yaraların içinde yüzmek istemiyorum. Sadece seninle olmak istiyorum. Hatalarımızdan ders çıkardık ve daha neleri yaşayacağız bilmiyorum ama bu sefer yalnız olmayacağımı, benimle birlikte mücadele edeceğini biliyorum. O yüzden bizi yalnızca Allah ayırabilir."

Kamer içeri girdiğinde ben de sofrayı hazırlamaya başladım. Salatayı bitirdiğim sıra kapı açıldı ve Alper, elindeki defterlerle birlikte mutfağa girip bitik bir şekilde sandalyeye oturdu. "Üzerime toprak atar mısın Bergen Reis?"

"A-a!" dedim gülerek. "Öldün mü yoksa?"

"Yaşayan bir ölüyüm ben."

"Nasıl geçti sınavların?" diye sordum cevabını bilerek.

"Güzel geçti ama birinden çık birine gir derken... Bir de üzerine uykusuzluk... Abla ne pişirdin ya, açım."

"Şehriye çorbası var, biraz patlıcan yemeği biraz da salata yaptım," diye konuşmaya başladığımda ayaklandı ve ıhlamur olan tencereyi kaldırıp kaşlarını çattı. "Bu ne alaka?"

Alper'e baktım ve kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatıp derin bir nefes alıp verdim. "Kamer içeride, hasta olmuş. Çok ateşi vardı ama biraz düşürdük. Onun için kaynattım."

"Hasta mı olmuş?" diye sözlerimi tekrarladığında ıhlamurun kapağını kapattı. Gözlerimi kapatıp açarak devam ettim: "Ona karşı öfkeli misin? Yani inan bana ne tepki vereceğini bilmiyorum. Şu an içeride ve onunla konuşup konuşmayacağından bile emin değilim Alper."

"Ona öfkeli değilim," diye mırıldandı. "Ama ne konuşacağımı bilmiyorum."

"En azından bir geçmiş olsun diyebilirsin," deyip düzelttim. "Tabii onun bir beklentisi olduğundan değil ama ben aranız soğuk olsun istemiyorum. Biz onunla bir şeyleri yoluna koymaya başladık ve sen de iyi ol istiyorum."

"Tamam abla," dedi sakince. "Ben ona ters giden biri olmam ve olmayacağım... İçeride mi?" diye sordu sonra gözleriyle mutfağın kapısına bakarak. "Hı hı," diyebildim. Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra karşımdan çekildi ve yavaş adımlarıyla birlikte mutfaktan çıkıp salona girdi. Onu takip edip hemen fare gibi kapı aralığına sindim.

Kamer, uzanıyordu ve gerçekten çok da iyi görünmüyordu. Alper içeri girdiğinde Kamer toparlanır gibi oldu fakat Alper buna müsaade etmedi. Ellerimi kapının kenarına koydum ve onları daha keskin bir şekilde gözetlemeye başladım. Alper, "Rahatsız olma," dediğinde Kamer bundan vazgeçti ve geri uzandı. Normalde onu asla dinlemezdi ama keyfinden değildi. Ekledi: "Geçmiş olsun."

Kamer, "Sağ ol," dedi sakince.

Alper, "Bu arada hoş geldin," dediğinde Kamer belli belirsiz kafasını salladı. Sonra konuşan Kamer oldu. "Nasılsın? Nasıl gidiyor?"

Gülümsemeye başladım. Aralarının gerçekten soğuk olmasını istemiyordum. Alper, sehpanın üzerine oturarak Kamer'in tam karşısında durdu. Bu bile onu zorlamamak adına yaptığı bir şeydi. Canım benim, canım. İkisi de öyle. "Fena değil. Aynı aslında. Senin nasıl gidiyor diye sormak istemiyorum çünkü tüm bu süreçte ablamı yaşadım ve gördüm. Ablam bilmediğimiz tüm olayları gözlerinde taşıyan biriydi ve o yüzden yeniden sormayacağım sana... En azından şimdi değil."

Kamer, durgun bir çehreyle Alper'in gözlerine bakmaya devam etti. Alper ise kafasını eğip bir şeyler düşündü ama bunları dile getirmeye cesareti yok gibiydi. Vazgeçti. "Neyse," dedi ayaklanarak. "Sen iyi ol. Tekrar hoş geldin."

"Teşekkür ederim," dedi Kamer, kırık bir sesle. Alper, gülümseyerek başını salladı ve ona arkasını dönerek mutfaktan çıktı. Ben de derhal işimin başına döndüm. Az sonra da sofrayı kurdum. Kamer ona yedirmemi istememişti, bu yüzden birlikte sakin ve sessiz bir akşam yemeği yedik. Konuşan kimse olmamıştı.

Alper yemekten sonra odasına çekildiğinde ben de bulaşıklardan sonra elimde ıhlamur bardağıyla odaya girdim. Kamer'in daha rahat olabilmesi için burada uyuması gerektiğini biliyordum. Kapıyı kapatıp içeri girdiğimde, "İşte," dedi gülerek. "Ihlamurun geldi."

Yüzü ekşidi. "Ben içemem onu. İçmem."

"Derhal kıroya bağlayıp senin elinden zehir de olsa içerim demeni bekliyorum. Derhal!"

Kafasını yastıktan kaldırmadan yorgun yorgun gülümsedi. "Tamam getir başımın belası getir, içeceğim o zıkkımı."

"Ne zıkkımı ya?" diye çattım kaşlarımı. "Tadı çok güzel bir kere, üstelik çok da sağlıklı. Ayrıca hasta olan sensin ve iyileşmek için çaba sarf etmiyorsun farkında mısın?"

"İlgi görmek hoşuma gidiyordur belki," dedi sakince. "Belki çok özlemişimdir böyle olmayı, belki aylarca eline mahkûm yaşayabilirim burada... Olamaz mı?"

Adımlarımı yavaşlattım ve başında durup elimdeki bardağı çalışma masamın üzerine bıraktım. Daha sonra da doğrulması için ona yardım ettim. Yastığı sırtının arkasına koyduğum vakit, "Yaraların acıyor biliyorum," dedim.

Omzumu silkti beceriksizce. "Çok değil."

Elimi yeniden alnına koydum sonra da oradan yanaklarına dokundum. "Ateşin çok yok ama bir sonra bir duş daha almalısın."

"Bakarız," diye geçiştirdi. Kendimi çektim ve ıhlamur bardağını ellerine verdim. Önce burnuna yaklaştırdı. "Ulan sanki kokuyu alabiliyormuşum gibi yaptığım hareketlere bak ya," diye homurdandı.

Sonra da bir yudum alıp geri çekti. "Nasıl?" diye sordum.

Kaşlarını çattı ve tadını hissetmeye çalıştı. Hasta olduğu için her şeyin tadını kolayca çıkarabilmesi zor olabilirdi. "Fena değil," dedi. "Teşekkür ederim."

"Sen iyi ol da boş ver teşekkürü."

Kamer, ıhlamuru içmeye devam ettiğinde ben de hemen çalışma masama oturdum ve kitaplarımı önüme çektim. "Sen onu güzelce iç ve uyu. Ben ders çalışacağım biraz."

"Ne okumayı düşünüyorsun?" diye sorduğunda bir an durumu garipsedim. Kafamı yüzüne çevirdim. Bana derin derin bakıyordu. Dağınık ve koyu renk saçlarının altında beliren puslu gözlerinin resmini zihnimde çizmeye başladığımda dudaklarımı araladım. "Aslında bundan pek emin değilim. Henüz karar vermedim," deyip kendimle dalga geçtim. "Puanım nereye yeterse oraya gideceğim sanırım."

"Bu yer umarım Ankara olur."

"Bundan da emin değilim ama sen neredeysen ben orada olacağım. Ankara'da bir üniversitede kazanmak niyetindeyim."

Dudağının kenarıyla gülümsedi. Çok güzel gülümsedi ama. Böyle tam şu an resmetmek ve her gece uykuya dalarken o resmi izleyip uyumak istedim. "Başaracağını biliyorum. Sen..." Duraksadı. Devam etti: "Sen Aymira Alptekin'sin. İsteyip de yapamayacağın hiçbir şey olamaz."

Aymira Alptekin.

Gözlerim ister istemez ellerime gittiğinde gördüğüm şey bomboş kalmış parmaklarımdı. Onları saklamak istedim ama bu saçma olurdu. Kamer beni bunun için zorlamıyordu ama onun parmağından bir an bile çıkarmadığı yüzüğü, benim boş kalan parmaklarımdan daha anlamlı bir yerdeydi. Bunu fark ettiğinde geçiştirdi ve üzmek istemedi. "Tamam, sen dersine çalış. Ben bunu bitirip uyurum tekrar. Her ne kadar bana bakman acayip hoşuma gitse de ayaklanmam gerekiyor."

"Sorun değil," dedim hızla. "Sen iyileşmene bak. Ben sana bakarım hep. Takma bunu."

Bir tepki vermediğinde ıhlamurunu içmeye devam etti. Ben de ders çalışmaya başladım. Aradan geçen süre zarfında Kamer gözlerini kapatmıştı. Ben de esneyerek başımı kitaplarımdan kaldırdım. Uykulu gözlerle onu izlemeye daldığımda göğsünün üzerinde duran eline baktım. Parmağındaki alyans içimdeki şeyi tetiklediğinde yutkundum ve gözlerimi kapatıp bir müddet iç hesaplaşmamı yaptım.

Vakti geldi. Bunca zaman bir an olsun bile çıkarmadığı alyansını, benim gözlerinin önünde çıkardığım alyansa utandırdı.

Yerimden kalktım ve sakince dolabımın kapağını açıp hırkamın cebine elimi attım.

Onu kavradım.

Avucumun içine hapsederek elimi hırkanın cebinden çıkarıp avucumu açtım. Bir yandan korkuyor bir yandan deli gibi artık onu takmak istiyordum. Korkularım geçmişimin peşime takılmış kuyruğunda asılıydı ve ben o kuyruğu kesmedikçe bu böyle devam edecekti. Yapmalıydım. Yaşanmışlıklar yok olmayacaktı ama yaşayacaklarımız bizim için vardı.

Derin bir nefes aldım ve ellerim titreye titreye alyansı parmağıma taktım.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Uzun zaman sonra onu yeniden hissetmek tarifsiz duygulara sebep olmuştu. Gözlerim kızarmaya başladı

çünkü direkt hafızam beni o âna itti. Bundan kurtulmaya çalıştım fakat beni bir ömür boyu rahat bırakmayacağından adım kadar emindim ama ben unutmak isteyen tarafım. Buna hakkım vardı ya da yoktu bilmiyorum, sadece nefes almayı özlemiştim. Özlediğim şeyi de geri itecek değildim. Ona tutunacaktım.

Elime baktım. Kızarmış gözlerimle izledim bir müddet. Bir söz verdim kendime. Bunu önce kendim bilmeliydim: *Yaşıyorsun Aymira ve sen ölene kadar bu alyans buradan çıkmayacak. Yaşamak mühim değil çünkü o alyans çıktığı an zaten öleceğini biliyorsun. Bunu bir daha yapma. Yapma ki yaşanacak ne varsa, gerçekleşmeden üzerine kan sıçratma...*

6. Bölüm

Öfkenin Gücü

Bir rüya perdesi kapanıyor ve her sahne başka bir kâbusu kucaklıyor. Kâbusun içindeki başrollerden biri ölüyor ve bu iki veyahut üç saniyelik döngü tüm bir ömre bedel oluveriyor. Nasıl oluyor, nasıl hayret ediliyor bilmiyorum ama son bulmasını istediğim bu karanlık gecenin ucu bucağı bir türlü bitmiyor. Yapraklar dökülüyor, şafak söküyor, kurumuş dalların arasında görünen ay ışığı bile içimizi ferahlatmıyor. Gök gürlüyor, göğün göğsü yırtılıyor ve gece o vakitten sonra gündüze hasret yaşıyor.

Karanlık ışığa tutsak bir kelepçe, tek bir damla ışık göremezsin anahtarını bulamadığın müddetçe.

Ve ben bu karanlık gecenin içinde nefes almaya çalışan kızım. Biraz kırılgan biraz zırhı sırtına sığınak etmiş bir yuvasızım.

Bana ayrılmış ufacık alanda uyuyordum. Bu sorun değildi çünkü yanımda o vardı. Gözlerim kapalı bir halde hareket etmeye çabaladım fakat bunu başaramadım. Bıraktım. Kendiliğimden uyandığımda gözlerimin içine dolan bu loş ışık henüz sabahın olmadığını resmetmişti. Kurumuş dudaklarımı dilimle ıslatırken odanın bir hayli sıcak olduğunu fark ettim.

Gövdemin biraz üzerinde duran pikeyi aşağı doğru hafifçe ittim. Sırtım ona dönüktü ve bunu nasıl başarabilmiştim bilmiyordum. Elimi başımın üzerine götürüp oradaki hafif belirgin ağrıyı ovmaya başladığımda dudaklarımda silik bir tebessüm yer edindi. Burada olması bile yetiyordu. Sadece bu kadarı bile beni gülümsetebiliyordu. Saatin kaç olduğundan bihaberdim ama henüz güneşin tek bir izi dâhi yoktu. Odaya ince ince sızan şey, ay ışığının parlaklığıydı.

Sırtım dönük bir halde başımı ovmaya devam ederken gözlerimi kapattım. Sanırım bu ağrı sebebiyle uyanmıştım. Parmaklarım alnımın

üzerinde usulca gezinmeye devam ederken arkamda bir kıpırdanma, bir tür hareketlilik hissettim. Kamer bir şeyler mırıldanıyor gibiydi ama ne dediğini anlayamıyordum. Elleri ve ayakları bu hareketliliği kuvvetlendirdiğinde kaşlarımı çattım ve elimi alnımdan çektim. "Hayır," diye konuştu dudaklarının arasından.

Arkamı döndüm çabucak ve bu sırada düşecek gibi oldum lakin zerre umurumda değildi. Kendimi biraz doğrulttuğumda yüzüne vuran ışıktan deli gibi terlediğini gördüm. Saç diplerinden başlayıp şakaklarında seyrini sürdürüyordu, bu yaşadığı şeyin en somut öznesiydi. Nefesim boğazıma doğru dizilmeye başladığında çatık kaşlarının altında parlayan kirpiklerinin gölgesi bir mermi izi gibi elmacık kemiklerine düşmüştü. "Gitme, hayır," diye mırıldanmaya devam etti fakat acı çekiyordu.

Yutkunarak ona dokunmaya çalıştım. "Kamer," dedim sessiz bir şekilde. Kendini sıktığını görebiliyordum. Elleriyle üzerindeki pikeyi sıkıyordu. O kadar bunalmış ve sıkılmış bir hali vardı ki her geçen saniye bu tavrı artıyor ve arttıkça çaresizliğim onunla birlikte güçleniyordu. "Bırakma beni," diye yakındı boğuk bir sesle.

Ellerimi saçlarına götürdüm. O kadar nemliydi ki, terden ölebilirdi. "Kamer uyanır mısın?" diye uyarmaya çalıştım ama bu konuda bir hayli beceriksizdim. Beni duymamıştı çünkü bir kâbusun eşiğinde sallanıyordu. Daha düzgün bir şekilde doğrulduğumda saçlarımı kulağımın arkasına aceleyle sıkıştırıp yüzüne bakmaya devam ettim. Hareketleri hızlandı, göz kapakları sımsıkı kapanmıştı. Telaşlı bir halde ellerim titreyerek dokunmaya çalıştım yüzüne. Bunu başaramadım çünkü sesi giderek artmıştı. "Bırakma dedim sana..."

"Kamer lütfen uyan," diye dokundum cildine. Gözlerimi irileştirdim, cayır cayır yanıyordu. "Kamer kalk hadi," dedim daha baskın bir tavırla. Ben çabaladıkça o direniyordu. Elleri, pikeyi öyle bir kavramıştı ki parmaklarında anahtarsız bir zinciri taşıyordu. Devam etti. Sayıklıyordu. "Ellerim... Ellerimle bıraktım seni... Gitme..."

"Buradayım ben," diye konuştum kırık bir sesle. "Aç gözlerini buradayım."

Derin derin nefesler almaya başladı. Su dolu, ağzı kapalı bir cam fanusun içinde yaşam mücadelesi veriyor gibiydi. Ateşi suyu bile yakıyordu. "Git," dedi sonra sesi yükselirken. Boğazımda çatallı bir iğne gezmeye başladı. Her yutkunuşumda derimi tahriş ediyor gibiydi. Zorla soluk alıp ona daha sert dokundum. "Uyan lütfen, uyan ben buradayım."

"Hayır," diye tekrar etti, kendini kaybederek. "Hayır, gitme... Gitme hepsi yalandı gitme."

"Kamer ben buradayım dedim sana!"

"Gitme!"

Kafasını bir sağa bir sola çevirmeye başladığında gözlerimde birikmiş kızarıklığın bir sonrası kocaman bir damla olmuştu. Gelgitleri devam ederken burnumu çektim, daha güçlü bir şekilde onu sarstığımda bir anda kafasını kaldırdı ve gözlerini açtı. Odanın içini dolduran nefesi, kulaklarımda zonklarken yaşadığı şeyin stresini ben hissederken bunu yaşayanın o olması kalbimi acıtmıştı. Gerisinde duruyordum. Sırtına baktım. Üzerindeki tişört bile terden tenine yapışmıştı. Onu izlerken dudaklarımı birbirine bastırıp damağımdaki acı tadı ağzımın içine yaydım.

"Kamer," diye fısıldadım zar zor gerisinde durmaya devam ederek fakat soluğu canından evvel geliyordu. Ensesine inen saçları oraya yapışmıştı. Korku dolu gözlerle onu izlemeye devam ederken elimi omzuna koydum. İrkildi. Gözlerine yetişmeye çalıştım ve bunu başardım. Gözlerinin kıyısında birikmişti nemleri. Gözyaşı mıydı yoksa gördüğüm bu taneler?

"İyi misin?" diye sordum cevabını bildiğim halde. Başımı omzuna doğru yaslamaya çalıştım. Çenesini omzuna götürdüğünde yanağı alnıma dokundu. Başımı kaldırdım ve yüzüne baktım. Bir yangından çıkmış gibi titriyordu bedeni alev alev. "Kâbus gördün ama geçti," diyebildim.

Reddetti. "Geçmedi."

Gözlerime bakamıyordu. O sırada pikeyi hâlâ deli gibi sıktığını gördüm. Kaşlarımı çattım ve ellerimi oraya uzattım. Ellerimi itti. "Bırak!"

"Ben," dedim afallamış bir halde. Sonra bunu söylediği için bir miktar vazgeçiş gördüm yüzünde. Devam etti: "Dokunma yani... Bırak."

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Ben gerçekten özür dilerim."

Kalbimin üzerinde üst üste dizilmiş bir sürü taş vardı âdeta, öyle bir sıkışmaydı ki bu yaşadığım nefes alırken dudaklarımın çizgileri acıyordu. Ellerimi omzundan çekeceğim sıra sıkıntılı bir şekilde bana döndü. Gözlerimin içine baktı. Ona bakarken korkmaya başladım çünkü kalbini kırmak ya da onu incitmek niyetinde değildim keza bana ne söyleyeceğini de bilmiyordum. Bir şokun içindeydi ve hâlâ o şoktan kurtulmuş sayılmazdı. Yaşadığı şeyi canlı canlı izleyen biriydim, yaşadığı şeyin ne olduğunu hissedememek delilik olurdu.

"Bana," diye mırıldandı gözlerimin içine bakmaya devam ederken. "Sarılır mısın?"

Acıyla büktüm dudağımın kıvrımını ve gözlerim dolu dolu salladım kafamı. "Sarılırım." Bir şey demedi. Ne güldü ne de başka bir şey belirdi yüzünün haritasında. Kafasını göğsüme doğru yatırdığında ona kendimi açtım. Bir kolumu boynunun altından geçirdim bir kolumu da sırtına sardım. Saçlarından öptüm. Boynunun altında duran elimi oradan çektim ve alnına yapışmış saçlarını geriye doğru yasladım. "Çok ateşin var. Ilık bir duş alman gerekiyor."

"İstemiyorum," diye konuştu kupkuru bir sesle. "Hiçbir şey istemiyorum."

Gözlerimi kapattım ve saçlarını sevmeye devam ettim. Ilık nefesi boynuma dökülüyordu. Kalbinin ritmi göğsümün üzerindeki zarı bile deliyordu. Sakin değildi ama coşkuyla da çınlamıyordu. Sadece yaşadığını hissettiriyordu, şayet ki yaşamaksa bu.

Bir müddet öylece bekledik. "Daha iyi misin peki?" diye sordum kısık sesimle. Kafasını belli belirsiz salladığında gülümsedim ve dudaklarımı saçlarına uzunca bir süre bastırdım. Elimden gelse hep böyle saklardım onu. Ben yokken kim acıttıysa canını, korurdum belki neyse bu kaçtığı... Onu en çok ben yaralamıştım tabii, nasıl koruyabilirdim ki kendimden?

"Geçecek," diye ekledim sesim odanın duvarlarında yankı yaparken oysa o kadar sessiz bir tınıydı ki bu duyup duymadığından bile emin değildim. "Hepsi geçecek, tamam mı?"

"Geçmiyor," diye karşılık verdi. "Çok denedim, çok uğraştım ama geçmiyor..."

"Geçmeyen ne peki?" dedim saçlarını tane tane sevmeye devam ederken. Gözlerini kapatıp bir süre öylece beklediğini gördüm. Kirpiklerinin ucundaki kıvrımın titreyişi bile konuşmasına gerek kalmadığını belli ediyordu. "Gecem, gündüzüm," dedi çaresizce. "Uykularım, uyanıklığım."

"Ben yanındayım ama," diye teselli etmeye çalıştım.

"Kendime kötü bir haber o zaman," dedi hissiz bir halde. "Seni, canın bile iyi edemiyor."

Duraksadım. Saatin yelkovanı kırıldı ve vakit onun kalbinin içinde yere yığıldı. Bizi oraya kilitledi ama onunla olduğumdan emin değildim. O, kapının içindeydi ben ise kapının dışında. "Bu senin suçun değil," diye devam etti biraz sonra. Gözleri belli bir yerde toplanmış, sesi de o dalgınlığının üzerinde geziyordu. "Bu, senin yanında bile uyuyamayan benim suçum."

Kafamı bunu reddedercesine sağa sola salladım. "Hayır, öyle değil," dedim. "Bu senin de suçun değil. Neyse bu yaşadığın, bu seni zorlayan her neyse geçecek, tamam mı? Bana güvenmiyorsun ya da inanmıyorsun belki ama geçecek."

"Ne garip," diye ekleyiverdi. "Bunu benim sana söylemem gerekiyor çünkü seni hayal kırıklığına uğratan benim. Bu halde olmamın sebebi de benim. Beni avutma."

"Seni avutmuyorum," dedim sakince. "Ama eğer istediğin bunları duymak değilse konuşmam. Açmam ağzımı. Kırmam kalbini. Acıtmam ikimizi."

Sustu ve sonra histerik bir biçimde gülümsedi. Bu buz gibiydi. "Farkında değil misin?" diye sordu. Onu dinledim. "Biz zaten acının ta kendisi olduk."

Elimi şakaklarına götürdüm ve orada buz gibi soğumuş nemi silmeye başladım. Daha sıkı sarıldım. Daha çok sevdim onu, haddim olan neyse onun dışına taşmak istedim. Onu göğsümde tutmaya devam ederken kuru kuru öksürmeye başladı. "Hastaneye mi gitsek acaba?" diye sordum endişeyle. Öksürüklerinin arasından zar zor konuşarak kafasını göğsümün üzerinden kaldırdı ve başını öne eğerek, "Hayır," dedi. Öksürmeye devam ediyordu. Yatağın içinden çıktım. "Bekle, su getireceğim."

Hiç durmadan odadan çıktım ve çok kısa bir süre içinde elimde bir bardak su ile içeri girip kapıyı kapattım. "İç hadi şu suyu," dedim ağzına uzatırken. Elleri bardağı kavradığında ona yardımcı oldum. Ucundan bir yudum suyu kabullendiğinde yüzünü ekşiterek kendini geri çekti. "Yeter."

Bardağı geri çekip elimde tutmaya devam ederken gözleri bir kapandı bir açıldı. "Hastalığın daha da kuvvetlendi," dedim kaşlarımı çatarak. "Uzan şimdi, alnına yeniden ıslak bez koyacağım."

"İstemiyorum dedim," diye itiraz ettiğinde ağırlığımı koydum.

"Bak bir daha itiraz edersen, kapı dışarı ederim seni."

"Yapmadığın şey değil ki."

"Bir daha yaparım o halde."

"Yap o zaman," diye mırıldandı belli belirsiz bir tınıyla. Bunu yapmayacağımı çok iyi biliyordu ve yapsam da zaten kabullenir, hiç zorlamadan çıkıp giderdi. "Yapmam," dedim katı bir sesle. Sonra yeniden oturduğum yerden kalkıp ona baktım. Halsizdi ve onu öyle gördükçe içimde ölen şeylerin ardı arkası kesilmiyordu. "Geleceğim hemen tamam mı?"

Kafasını aşağı yukarı salladı ama bana bakmadı.

Odanın kapısını yeniden açtım ve elimdeki su dolu bardağı mutfak tezgâhına bıraktım. Kuru bir bezi musluğun altında ıslamaya başladığımda, "Abla?" diye bir ses işittim. Yüreğim ağzıma geldiğinde elimi kalbimin üzerine koyup musluğu kapatıverdim. "Alper," diyerek döndüm arkamı. "Ödümü kopardın."

"Farkındayım," diye baktı gözlerime saf saf. "Ne oldu ki?"

"Kamer," dedim arkamı tekrar dönüp bezi ıslatmaya devam ederek. Alper, yanıma geldi ve bana bakmaya başladı. Ekledim: "Çok ateşi var. Geçmişti ama yine çıktı. Onun için uyandım."

"Hastaneye gitseydik."

"Gitmiyor ki," dedim dişlerimin arasından. Musluğu kapatıp kafamı ufak bir öfkeyle salladım. "İnat ediyor sanki."

"Abla, kötüyse götürürdük beraber ne olacak ki?" diye sordu sakin ama şefkat dolu bir sesle. Bezi sıkmaya başlarken sıkıntıyla kaşlarımı yukarı doğru havalandırdım. "Yok ablam, inat bu inat. Neyse ben bakarım ona. İyi ederim ama cidden çok kötü durumu."

Alper, düşünceli bir halde elini mermer tezgâhın üzerine koyarak, "Benim yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu. Kafamı iki yana sallayıp gülümsedim. "Hayır. Sen git ve uyu tamam mı?" Elimi yanağına götürüp orayı sevdiğimde gülümsedi ve elimi geri çekerken gözleri parmağımdaki alyansa kaydı. Bunu gördüğünü fark ettim. Biraz içime çekildiğimde, "Takmışsın sonunda," diye konuştu.

"Desene çıkarman hataydı diye."

"Yok," diye omuz silkti. "Orasına karışmam."

"Peki," dedim üstelemeden ve geri çekilip derin bir nefes aldım. "Hadi git uyu sen. Sabaha saatler kaldı ve erken uyanıyorsun zaten."

"Uyumam ben, sınavım var yine iki tane." Sesi bıkkın çıkmıştı. "Dün pek çalışamadım ama bakarım biraz. Uykum çok yok zaten."

"İyi o zaman," dedim zorlamayarak.

Kafasını sallamakla yetinirken arkasını döndü ve üst rafı kaldırıp kahve kutusuna uzandı. Mutfaktan çıkıp elimde ıslak ve soğuk bir bezle içeri girdim. Odanın içindeki ışık artmaya başlamıştı. Kapıyı kapatıp içeri girdiğimde Kamer, sırtüstü uzanmış bir şekilde yatıyordu. Gözleri kapalıydı ama uyumadığını biliyordum. Elimdeki ıslak bezle birlikte çabucak yanında gidip sağ dizimi yatağın içine gömerek, "Bezi alnına koyuyorum," dedim.

Gözlerini açtı ve bana uzun uzun bakmaya başladı. Islak bezi iki sefer katlayıp uzunca bir şekilde alnına serip, saçlarını düzelttim yine. Sonra da diğer dizimi yatağın içine koymadan dirseğimi büküp, yastığımın içine saklayarak avucumu da elimin içine gömdüm. Onu izlemeye başladım. "Niye inat ediyorsun anlamıyorum ki gidelim işte hastaneye."

"Üç aylık ömrüm kaldı, şimdi hastaneye gidersek ifşa ederim kendimi."

"Şakası bile komik değil."

"Bence komik."

"Hı," diye dalga geçtim soğuk soğuk. "Sen şaka yapma bir daha."

"Tamam yapmam," derken gözlerindeki ifade bomboştu. Elimi göğsünün üzerine götürerek tişörtünün yakasını düzeltmeye başladım. "Çok terlemişsin, şimdi o ter bir güzel soğudu sonra hop bir daha hasta ol. Sonra hop bir daha, bir daha."

"Tamam ya," diye kızdı sakince. "Bıktın benden anladım, ne yolu uzatıyorsun?"

Elim göğsünün üzerinde duraksadığında ona kötü kötü baktım. "Bak seni bir döverim bir daha döverim ha. Burada senin için debeleniyorum ama sen... Ay Kamer ya."

"Adımı niye iki kez söylüyorsun ki?" diye sorduğunda yüzümü ekşittim.

"Ha?" diye soruverdim boş bir sesle.

"Zeki bir kadın değil misin sen, nasıl anlamadın?"

"Ne diyorsun ya?" diye sorup bana bakıp gülümsemeye başladığında duraksadım. Kafamın üzerinde çizgi filmlerdeki gibi şimşek çakmaya başladığında gözlerimi müthiş bir şekilde devirip kafamı yastığıma gömdüm. Gülümsediğini duyuyor ve hissediyordum. "Sana bir daha şaka yapma demiştim," diye konuştum yastığımın içine içine.

"Özür dilerim şaka yaptığım için," dedi.

Yüzümü, gömdüğüm yastıktan kaldırıp yanına uzandım. Dışarıda kalmış bacağımı yatağın içine soktum ve durumları eşitledim. "Cık," diye kaldırıp indirdim kaşlarımı yukarı. "Bunun için özür dileme."

Kolumu uzunca bir şekilde kaldırıp kafasının üzerine doğru indirdiğimde alnındaki bezi yoklayıp, parmağımla burnumun ucunu kaşıdım. O sırada gözleri parmağıma takıldı ve alyansı fark etti. "Sonunda mı demeliyim?" diye sordu neyi kast ettiğini açıkça söylemeden çünkü neyi kast ettiğini bildiğimi biliyordu.

"Hayır," dedim sakince. "Sonunda diyebilmen için bana ağıtlar yakman gerekirdi ve bunu yapmadın çünkü doğrusu bu. Ben çıkardım, ben hata ettim ve geri takmam gerektiğini biliyordum. Taktım. Sonunda diyeceğin bir şey yok."

"Bilmiyorum," diye soluk alıp verdi göğsü kalkarken. "Onca şeye ben sebep oldum ama senin vicdanın daha ağır basıyor."

"Çünkü kendimi biliyorum," dedim dudaklarımı ıslatıp çekerken. "Yaşadığım şeyi, pişmanlığımı ve hatalarımı... Bununla yaşadım aylarca ve kendimi avutacak bir şey bulamadım. Sadece yanlışlarımı görüyorum, üste de çıkmıyorum. Senin de hatalarını biliyorum. Görüyorum da. Bunu sen de çok iyi biliyorsun."

"Öyle de senden daha az hatasız değilim işte."

"Zaten sana hatasızsın diyen yok," dedim sakince. "Ama sürekli bunu deşip durmanın da bir maksadı yok." Onunla her şeyin çözülmediğini biliyordum. Sekiz ay öylece kapanıp gitmemişti. Ben emindim ki bu ayrılığın etkisi bizi fena halde çarpacaktı. Şu an birbirimizi özlediğimiz ve tekrar bir yanlış yapmaktan korktuğumuz için kelimeleri seçerken dikkat ediyorduk ama en ufak bir tartışma yaşayacağımız zaman, dilimizin ardında sakladığımız o sözler gün yüzüne çıkacaktı çünkü onu tanıyordum, bizi biliyordum.

Ağzım aralanırken esnemeye başladım ve elimin tersiyle ağzımı kapattım. "Uykun geldi, hadi uyu. Zaten seni de uykundan ettim," dediğinde kızarmış gözlerle burnumu çekerek gözlerine baktım. "Sorun değil. Hem bir iki saate güneş açar."

"Uyu o zaman."

"Sen?"

"Sen uyu, ben biraz seni izleyeyim."

Gözlerinin çukuruna sindi bakışlarım ve onu izlemeye başladım. "Uyuyabilirim her an," diye mırıldandım. "Sen de uyu tamam mı?"

Bir şey söylemedi. Gözlerimi açıp gözlerine bakamadım bile görmeye çekindiğim ifadeden. Sustum ve uyudum.

Birkaç saat sonra odanın içindeki ışık oranı epey fazlalaştığında gözlerimi ovuşturarak uyandım. Saate ya da alarma ihtiyacım olmuyordu çünkü zaten buna alışmıştım. Yattığım gibi uyandığımda Kamer'in uyuduğunu gördüm. İçimden bir şeyler akıp giderken elimi çabucak yüzüne götürüp ateşine baktım. Daha iyiydi.

Alnındaki ıslak bezin nemi ve soğukluğu çoktan yok olmuş ve diğer tarafına düşmüştü. Onu aldım ve sessiz, nazik hareketlerle yanından kalkıp elimdeki bezi yeniden ıslayıp geldikten sonra alnına tekrar koydum. Uyanmaması için âdeta kendimle cebelleşiyordum çünkü uyuyamadığını biliyordum.

Kendimi geri çekerken yüzünü izledim ve arkamı dönüp saçlarımı masanın üzerinde duran tokamla özensizce toplayıp odamdan çıktım. Mutfağa girmeden evvel direkt bir el yüz yıkama işini hallettim. Mutfağa girdiğimde ise Alper'in çoktan kahvaltıyı hazırladığını gördüm. "Alper," diye tepki verdim. "Hazırlamışsın kahvaltıyı."

"Hı," diye kafasını salladı çaydanlığı eline alıp, ocağın üzerinden çekerken. "Hep sen mi hazırlayacaksın?"

"Bu beni duygulandırır."

Güldü ve çayları doldurmaya başladı. Masada üç tane bardak gördüğümde, "Kamer'in çayını doldurma uyuyor," dedim. Bir şey söylemeden dediğimi yaptı. Çayları doldurduktan sonra tezgâhın üzerinde dilimleyip tabağa hazırladığı simit ve poğaçayı sofraya koydu. "Bunları aldım az önce ben de. Amca bağırıyordu dışarıda."

"Sen bayağı oldun he," dedim sandalyemi çekip otururken. "Şirin acayip şanslı söyleyeyim."

"Utandırmasan olmaz," diye mırıldandı çayına şeker atarken.

"E sen böyle söyleyince utandın hemen, Şirin'in yüzüne bakabildiğine emin misin Alper?"

Çayındaki şekeri eritmeye devam ederken kafasını kaldırıp gözlerime baktı. "Bakıyorum tabii ama şey biraz işte... Hani utanıyorum ama kıyamıyorum da. Bir yandan baktıkça bakasım geliyor diğer yandan baktıkça içim çekiliyor işte."

"Ya," dedim kedi gibi bir sesle. Elimi çenemin altına koydum. "Az daha anlatır mısın lütfen?"

"Hım," dedi imalı imalı göz kırparken. "Bergen bugün keyifli."

"Ya, öyle böyle değil hem de." Vaziyetimi eskitip yeniden gülümsedim. "Hadi az daha anlat bana. Senin gözlerinin içi parladıkça ben mutlu oluyorum, inan bana."

"Abla ne anlatayım ki?" diye sordu tam manasıyla bir soru sorulmazken. Ağzına zeytin atıp, "Daha bir kere buluştuk," dedi. Zeytini heye-

canlı heyecanlı yemeye başladığında güldüm ve elimi çenemin altından çekip kahvaltımı yapmaya başladım. Çok iştahlı olduğumu söyleyemezdim ama bir şeyler yemeliydim. Simitten bir ısırık alıp sakince onu çiğnemeye başladım. Hemen ardına da çayımdan bir yudum alıp bıraktım.

Alper, "Abla," diye teyit etti beni. Başımı kaldırıp ona baktığımda konuşmaya devam etti: "Ankara'ya döneceksin değil mi?"

Elimi usulca masaya koyup sol kaşımı yukarı kaldırdım. "Birlikte döneceğiz. Sen de tabii ki."

"Okulum var, iki haftaya tatil giriyor ama."

"Tamam iki hafta daha bekleriz o zaman."

"Emin misiniz?" Sonra soğuk soğuk güldü. "Pardon ya, yanlış oldu. Sekiz ay yemiş mahkûmsunuz, mahkûmuz iki hafta bunun yanında kürdan kürdan."

"Hı," dedim taklidini çıkararak. "Ne komik ne komik."

"Trajedi bu ablacığım trajedi."

"Ders çalışmaktan kafayı sıyırmışsın," diye dalga geçtim ardından.

Başını kararlı bir halde sallarken çayını ağzına doğru götürdü. "Bak bu doğru. Bu hafta her gün ikişerli üçerli sınavlar var. Son güne yığdılar hepsini resmen ama Alper yer mi bunları?"

Güldüm. "Yemez!"

Çayından biraz içti ve bardağı masanın üzerine koydu. "Tamam, arada yiyorum yalan yok."

Gülmeye devam ederken ayaklandı. "Ve biraz daha oturmaya devam edersem daha çok yiyeceğim." Çayını hızla bitirdikten sonra kenardaki rafın üzerinde duran defterini aldı ve saçlarıma minik bir öpücük bırakıp kaçtı. "Akşam görüşürüz."

"Gecikirsen haberdar et."

"Tamam."

Alper evden çıktıktan sonra yavaş yavaş kahvaltımı yapıp bitirdim. Saat geçiyordu ve Kamer belki de çoktan uyanmıştı. Ona da hemen bir tepsi hazırladım. Bugün o yataktan kalksın istemiyordum. İyice dinlenmeli ve iyileşmeliydi. Tabii ki beni dinlemeyecekti ama neyse.

Hemen bir poğaça koydum -yemeyeceğini biliyordum- biraz zeytin ve peynir de dizdikten sonra bir bardak çay da doldurarak tepsiye koydum. Sakin bir şekilde odaya girdiğimde gözlerini ovuşturduğunu gördüm. "Günaydın," dedim içeri girerken. "Bir şeyler hazırladım senin için."

"Aç değilim ki," dediğinde kaşlarımı çattım ve tepsiyi masanın üzerine bıraktım. "Her şeye itiraz ediyorsun, sen çok dayak istiyorsun."

"Bir dövemedin beni."

"Döveceğim ama şimdi değil. Önce bir iyileş."

"Ha, öp öldür hesabı."

"Eh," dedim yatağa yönelip kalkmasına yardım ederken. "Biraz uyudun ya, umarım iyi gelmiştir. Hem ateşin de düştü, bir de ılık suyla bir duş aldın mı, oh mis."

Yorgun yorgun gülerken kahvaltı tepsisine baktı. "Şimdi onu buraya getirirsen, yatağa dökülür çarpılır gideriz öteki tarafa."

"Dikkat edersin biraz sen de," dediğimde kaşlarını çattı. "Ben mi yiyeceğim? Çok kötüyüm, sen yedirsene."

"Tamam yediririm," dedim sakince. Tepsiyi kucağıma aldım ve dikkatlice çaprazına oturdum. Sırtını duvara yaslamıştı ama arkasına yastık koymuştum. Poğaçadan bir parça bölüp ağzına uzattım ve onu alıp halsizce yemeğe başladı. Hemen ardından çayını uzattım fakat onu kendi içti. Sakince ama yüzü ekşiyerek çayını içtikten sonra bardağı yavaşça tepsinin üzerine koydu. "Senin elinden çay içmeyeli o kadar uzun zaman olmuş ki bir garip oldum," dedi.

Konuşmadım ve gülümseyerek dudağımın içini dişledim. "Bu çayı Alper demlemişti ama olsundu."

Omzunu silkti ve gülümsedi. "Olsundu."

Tekrar ağzına bir poğaça parçası attığımda kafasını salladı. "Yeter bu kadar." Gözlerimi irileştirip ona dik dik baktım. "Ay sanki iki kilo et yedin ha? İki gram poğaça yedin, sanırsın kilo problemin var."

"Kilo problemim yok ama fitliğimi korumam gerekiyor. Bu kaslar kolay olmadı."

"Olsun ben seni göbekli de severim."

Kaşlarını havalandırırken bana doğru düşündüğümü düşünmem için süre verdi. "Yani," dedim mırın kırın ederken. "Kaslı olman güzel bir şey ama göbekli de olabilirsin ne olacak ki?"

"Bir elli yaşına gelirsem bakarız," deyip kendi kendine konuşarak devam etti: "Tabii o zamana kadar ömrüm yeterse."

İşaret ve başparmağımla kulak mememi sallayıp üç kez tepsideki boş yere vurup, "Allah korusun, geçinden versin deyip durma şöyle," dedim düz bir sesle. Sonra çayını tekrar eline verdim. "İç şunu da için ısınsın hadi."

"Ateşten gebermek üzereyim, ne iç ısınması yavrum ya?" diye sorduğunda bardağı tutuşturdum eline. "Vallahi içeceksin onu!" Bana dik dik baktığında kıkırdadım. "Şey de diyeyim mi: Ateşli geceler için arayın."

"Hay hay," diye dalga geçti. "Benden ateşlisi zor bulunur."

"Sıkar o biraz," dedim diş bilerken. "Hadi iç çayını soğudu garibim."

Kamer, sakince çayını içerken ben de elimde tepsiyle ayaklandım. "Ben önce bir eczaneye gidip ilaç alacağım. Sonra da yukarı çıkmam gerekiyor. Kemal Bey, yani Atakan Bey'in babası kalp krizi geçirmişti ve bugün çıkacak. Orada olmam gerekiyor ama hemen döneceğim tamam mı? Sen de uslu uslu dinleniyorsun ve iyi olmadan kalkmıyorsun."

"Komşuya bırak bence sen beni en iyisi."

Güldüm. "Aklıma gelmemişti, güzel fikir."

Gözlerini devirdi. "Burada böyle oturamam ben. Çok da kötü sayılmam hem."

"Daha iki dakika önce çok kötü hissediyorum diyordun ya," dedim şaşkınlıkla.

Karşılık verdi: "İki dakikada iyileştim bak. Yatamam ben tüm gün burada. Sen biliyorsun yani imkânsız."

Bir dar, kot pantolon ve üzerine beyaz bir tişört aldım. Dolabımın kapağını kapattığımda beklemeden üzerimdeki tişörtü çıkarıp diğerini giydim. Kamer o esnada beni izliyordu. Ona bakmadım. Eşofmanımı da pantolonumla değiştirdiğimde kıyafetlerimi katlayıp yerine koydum. Bunu yaptıktan hemen sonra da saçlarımı çözüp, fazla özen göstermeden bir at kuyruğu yapıp bıraktım.

"Eczaneye sonra mı gideyim o zaman?" diye sordum üzerimde olan gözlerine karşılık vererek. "Sonra hallederim ben," deyip geçiştirdi. Devam ettim: "Tamam, çok geç olmadan dönerim ben, tamam mı?"

"Tamam," diye isyan etti. Gülümsedim ve masanın üzerindeki tepsiyi alıp kapıya doğru yürüdüm, sonra duraksadım ve arkamı dönüp çabucak yanağına bir öpücük bırakıp geri çekildim. "Görüşürüz."

"Görüşelim."

Odanın kapısını kapatmadan buradan ayrıldım ve elimdekileri mutfağa bırakıp, hemen birkaç dakika içerisinde arta kalanları da topladıktan sonra askıdaki anahtarımı cebime koydum ve evden çıktım. Yukarıya ulaştığımda kapıyı çaldım. Kapıyı açan Pelin oldu. Gözlerini ovuşturarak bana baktığında, "Günaydın," diye karşıladı.

İçeri girdim ve kapıyı kapattım. "Sana da günaydın da sen daha giyinmedin mi?"

Gözlerini ovuşturmaya devam ederken kafasını iki yana salladı. "Hayır. Dedem gelecek bugün, ne yapayım okulu?"

Gülümsedim ve elimi saçlarına götürüp okşadım. Ellerini gözlerinden bana aşağıdan baktı. "Babam dedemi almaya gitti. Gelir birazdan. Ben onu çok özledim."

"O da seni özlemiştir," dedim yüzüne bakarak. Gülümsedi. "Kahvaltı yaptın mı?" diye sordum sakince.

"Yok."

Birlikte mutfağa girdik. "Sana bir şeyler hazırlayayım o zaman." Pelin, sandalyeye oturmadan elini ve yüzünü yıkayıp geri geldi. Ben de ona bir bardak süt ve kızarmış ekmeğine reçel sürdüm. Hazırladıklarımı sofraya koyarken gözlerine baktım. "Sen bunları ye, ben odanı toplayayım, tamam mı?"

Süt dolu bardağı minik elleriyle kavrarken kafasını aşağı yukarı salladı. Mutfaktan çıktım ve odasına girip yatağını toplamaya başladım. Masasının üzerinde duran boya kalemlerini kutusuna toplayıp, yerdeki çantasını kenara bir yere koyduktan sonra odasından çıkıp mutfağa tekrar girdim. Pelin, yemeğini neredeyse bitirmişti. Geçtim ve karşısına oturdum. "Doydun mu?" diye sordum.

"Doydum ama bunu da yiyeyim," dedi elindeki bir parça ekmeği göstererek. "Yemezsem arkamdan ağlarmış, dedem öyle söylemişti."

Gülümsedim ve ellerimi masanın üzerine koyarak onu izlemeye devam ettim. O sırada gözlerinin filtresi parmağıma düştü. "Yüzüğün," diye mırıldandı. "Şey yüzüğü değil mi o?"

"Hı-hım," dedim kafamı aşağı yukarı sallarken.

"Babam da takıyor biliyorum."

Bir şey diyemedim. Pelin, elindeki ekmekten bir ısırık daha aldığında ayaklarını sallamaya başladı, bunu hissettim. Tatlı tatlı ağzındaki yerken hemen ardından sütünden bir yudum daha alıp nefes verdi. "Yavaş, boğulacaksın," diye güldüm.

"Ağlamasınlar diye acele ediyorum sadece."

"Allah'ım, ya Rabbim," diye gülmeye devam ettim elimi çenemin altına saklarken. Bana baktı. "Şey," diye sordu çekingen bir sesle. "İyileşti mi o? Kamer abi yani..."

"Eh," diyebildim küçücük çocuğu durduk yere endişelendirmemek için. "İyi olacak ama."

"Babam doktor olsaydı onu iyi ederdi," dedi.

"Eminim Kamer de babanın, ona bakmasını çok isterdi," dedim gülümseyerek.

Bana boş boş baktı. "Sahi mi?"

Geçiştirdim. "Ama sen bugün okula gitmedin ya, ya önemli bir dersin varsa onu kaçırdıysan Pelin?"

"Yoktu," dedi sakince. "Hem zaten Furkan beni hâlâ gıcık ediyor. Onu öğretmene şikâyet ettiğimden beri daha çok uğraşıyor benimle. Anlamıyorum ki; onu şikâyet ettiğim halde beni sinir ediyor." Kaşlarını çattı ve sinirli sinirli ekmeğine baktı. "Gıcık şey."

"Sana bir şey söyleyeyim mi?" diye konuştum sessizce. Sanki odada bizden başka birileri de varmış da bizi duysunlar istemiyormuş gibi. Kafasını aşağı yukarı salladı. Yüzüne doğru eğildim. "Bence Furkan seni sinir etmeyi seviyor çünkü gıcık."

"Evet," dedi gözlerini kapatıp açarken. "Diyorum ben, gıcığın önde gideni." Yüzünü ekşitti. "Iy bir de çok tembel var ya."

"Hım?" dedim onu epey dikkatli dinleyip kaşlarımı yukarı kaldırırken. O böyle sevimli bir şekilde benimle konuşurken içimde bir yerlerde bir gün onu bırakacağım diye bağıran bir Aymira vardı. Bunu aslında istemiyordum çünkü Pelin benim çok yakın arkadaşım olmuştu. Hayallerimi ve duygularımı paylaştığım, minik ellerini sırtımda hissettiğim ve gözlerimin altına dokunan biriydi o. Evet, Ankara'yı çok özlemiştim ama onunla vedalaşacak olmamız beni incitiyordu.

"Ders çalıştır o halde ona," diye mırıldandım gülümsememi yüzümden düşürmeden. Son lokmasını ağzına attıktan sonra ellerini tabağının üzerine çırptı zararsız darbelerle. Ağzındakini bitirdikten sonra kafasını geriye doğru aşırdı. "Beni sinir eder o ya. Ay çok gıcık çocuk."

"Bak ben fena merak ettim şu Furkan'ı," diye ayaklandım tabağını ve bardağını önünden alırken. "Merak edilecek bir şey yok ki," dedi sakince. "Hem seni de sinir eder o."

"Bence sadece seni sinir ediyordur," dedim kıkırdarken. Elimdeki bulaşıkları musluğun altında akıtmaya başlarken Pelin, yanımda durdu ve ellerini tezgâhın üzerine koyarak parmak uçlarında yükselip yüzüme bakmaya çalıştı. "Aymira abla?" diye sordum. "Efendim Pelin?"

"Eşin de seni sinir ediyor mu?"

Gözlerimi devirdim ve kafamı sallayarak güldüm. "Çok."

Kıkırdadı. "O da mı gıcık?"

"Çok değil," dedim tabağı yıkamaya devam ederken. "Ama beni sinir etmeyi çok sever. Bundan keyif alır bir de."

"Ya," diye uzattı harfleri hisli hisli.

"Hiç öyle hayal ettiğin kadar tatlı değil ama."

"Ama niye ki?" diye sordu kendi kendine, sonra cevapladı: "Bence siz tatlısınızdır."

Cevap vermeden bir şekilde geçiştirdiğimde kapı çaldı. Pelin yerinde zıpladı. "Dedem geldi, dedem geldi!"

Elimdekileri derhal bıraktım ve Pelin'in arkasından gittim. Kapıyı açan Pelin olduğunda Atakan Bey, "Aymira kapıyı iyice aç," deyip, "Sağlık görevlisi arkadaşlar babama yardımcı oluyorlar," diye de ekledi. "Tabii," dedim hızla ve kapıyı iyice araladım. Pelin arkama geçtiğinde üç kişilik bir ekibe hemen yolu gösterdim ve Kemal Bey'in odasının kapısını açtım.

Odanın içine girdiğimde, sağlık görevlileri onu özenle yatağına yerleşti ve ben de onlara yardımcı olmaya çalıştım ama biraz geride durmaya çalışıyordum. Atakan Bey, biraz telaşlı bir halde içeri girdiğinde Kemal Bey'in yüzüne baktı. Kemal Bey uyuyordu. Herhangi bir cihaz yoktu ve bu beni rahatlatmıştı. Sağlık görevlileri işlerini hallettikten sonra Atakan Bey, "Çok teşekkür ederim," diye baktı yüzlerine.

Orta yaşlarında ve hafif toplu olan adam, "İşimiz bu," dedi. "Doktorunuz zaten gerekli bilgileri vermiştir ama yine de herhangi bir sıkıntı olduğunda bizi arayın."

Atakan Bey, minnet dolu bir sesle, "Tekrar teşekkür ederim," diyerek başını öne eğip kaldırdı. Odadan çıktıklarında biraz daha bu konular hakkında konuşmaya başladılar.

Pelin biraz ürkek bir şekilde dedesine bakarken, "Niye uyuyor ki?" diye sordu. "Ben onu görmek için can atıyordum. Konuşmam lazım."

Elimi omzuna dokundurdum. "Deden çok yorgun ama. Hem daha yeni çıktı hastaneden, izin verelim uyusun biraz daha tamam mı?"

"Tamam," dedi sakince.

Ekledim. "Hadi biz çıkalım, rahat bırakalım onu."

Pelin itiraz etmezken birlikte odasından çıktık. Atakan Bey, dış kapıyı kapattıktan sonra Pelin'e baktı. "Sen niye gitmedin okula, sabah seninle ne konuştuk ama biz?"

"Dedem daha önemli baba."

Atakan Bey, üstelemeden gözlerini kapatıp açarken bakışları beni buldu. "Babam biraz uyur bugün Aymira. Şu anlık çok yemek yemez zaten, ilaç tedavisine devam ediyoruz."

"Anladım," diyebildim sessizce. "Ama daha iyi, değil mi? Ters giden bir durum yok."

"Şu anlık yok. Olsaydı doktorlar taburcu etmezdi." Derin bir nefes alıp verirken gözlerini kıstı. "Sadece iyi bir bakım ve sakinliğe ihtiyacı var. Ben buradayım, ona bakacağım."

"Ben de yardımcı olabilirim," dediğim vakit sözümü kesti. "Yok. Senin işin bu değil inan bana. Sen Pelin'e yardımcı ol, elinden geldiğince yemek yap yeterli. Üstelik zaten son günlerimiz sayılır seninle, yormayalım daha fazla."

"Estağfurullah," dedim biraz kötü hissederken. "Olur mu öyle şey? Kemal Bey'e minnet borcum var benim. O benim hocam sayılır."

Gülümsedi ama yorgun görünüyordu. "Umarım istediğin okulu kazanır ve onu gururlandırırsın. Sevgisini pek belli eden bir adam değildir fakat sana değer verdiğini biliyorum, emin ol."

Sözlerini işitince başımı öne eğdim ve yanaklarımdaki bu amansız utancın belirtisine mâni olamadım. "Ben de Kemal Bey'e çok değer veriyorum." Parmaklarımla oynamaya başladığımda Pelin araya girdi. "Baba bak," dedi alyansımı eliyle işaret ederken. "Senin taktığın yüzükten."

Afalladım ve kafamı kaldırıp Atakan Bey'in gözlerine baktım. Gözleri parmağımdaki alyanstaydı ve ben çok utanmıştım. Ellerimle oynamayı bıraktığımda Atakan Bey, "Sevindim," diye mırıldandı. "İnan bana senin adına çok sevindim Aymira."

"Teşekkür ederim," dedim kısık sesimle. Aslında ne söylemem gerektiğini bile bilmiyordum çünkü bu konunun bu kadar yayılması istediğim bir mevzu değildi. Yine de Atakan Bey, Kemal Bey ve Pelin bana hep destek olup beni hiçbir zaman hayal kırıklığına uğratmadıkları için içim rahat ediyor diyebiliyordum.

"Sen istersen evine in," dedi Atakan Bey. "Pelin de okula gitmedi zaten, ben de buradayım. Babam da gayet iyi şükür. Sen evine in."

"Sağ olun," dedim sakince. "Ama herhangi bir şey için ihtiyacınız olursa beni mutlaka arayın olur mu?"

"Olur," diye karşılık verdi yumuşak bir sesle. Pelin ile vedalaşıp evden ayrıldıktan sonra kendi evime indim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde konuştum. "Kamer?" diye konuştum hafif yüksek bir sesle. "Ben geldim."

Odama gidip baktığımda yatağın boş olduğunu gördüm. Kaşlarımı çatıp oradan banyoya girdim lakin burada da değildi. Tek tek tüm odaları hızlı hızlı gezdiğimde elim direkt telefonuma uzandı ama boşunaydı çünkü telefonu sehpanın üzerinde duruyordu. "Allah'ım delirtecek bu beni ya, vallahi kaçırtacak en sonunda keçilerimi," diye söylenerek evden hızla ayrılıp dışarı çıktım.

Eczaneye gidebilmiş olmasını düşündüm. Olduğum yerden ayrılmadan yine apartmanın merdivenlerine oturdum ve onu beklemeye başladım. "Sabır ver ya Rabbim," diye konuştum hırslı hırslı. Zaten hastaydı ve dün de aynısını yapıp beni meraklandırmıştı, bir sefer daha bunu tekrar etmek hoşuna mı gitmişti yani?

Aşağı yukarı bir on dakika tükenmeye başlayan sabrım ve ben merdiven basamaklarında beyefendinin yolunu gözledik. Zaman geçti. Elimi alnıma götürdüğümde sabahki baş ağrım yeniden alarm vermeye başladı. Üzerimdeki bu kırgın örtüden sıyrılmak istercesine başımı kaldırdığımda Kamer'in karşı taraftan geldiğini gördüm.

Onu görünce gözlerimi irileştirdim ve adımlarımı hızlandırdım. Elinde bir eczane poşeti vardı. "Neredeydin sen Allah aşkına?" diye ses tonuma dikkat etmeden konuştum. Aramızdaki mesafe kapanmamıştı.

"Elimdeki poşeti görüyorsun," dedi. "Hım. Demek ki manavdan geliyorum."

"Komik değil," diye azarladım onu. Birkaç saniye sonra karşı karşıya geldik. Biraz daha toparlanmış görünüyordu. "Sen niye kalktın ki? Hayır, gidiyorsun bari telefonunu al yanına ya da bana söyle."

"Bir dahaki sefere yaparım," dedi sakince.

Elimi yeniden alnıma götürdüğümde Kamer kaşlarını çattı. "Senin neyin var?"

"Biraz başım ağrıyor ama geçer, sorun değil."

"Olmaz," dedi kaşlarını yukarı kaldırırken. Gözlerinin altındaki, teninin daha da koyusuna çalmış renkler onun durumunu ortaya seriyordu. "Tamam," dedim çabucak. "Hadi içeri girelim bakarız bir çaresine."

Elimi Kamer'in beline yerleştirip oradan sırtını çerçevelediğimde apartmanın kapısına doğru döndük. Benden bir adım önde durduğunda arkamızda bir ıslık sesi işittik. Kaşlarımı çatıp omzumun üzerinden sesin sahibine baktığımda, karşı kaldırımdan geçen yirmili yaşların sonunda olan bir adama rastladım. Onu daha önce hiç burada görmemiştim, komik, sanki buradaki herkesi çok iyi biliyordum ya!

Kamer de ıslığı işitmiş olacaktı ki arkasını hızla döndü ve adama bakarken benimle konuştu. "Sana mı çaldı o ıslığı yoksa ben yanlış mı anladım?"

"Sen yanlış anladın," dedim sıkıntıyla ama bana çalmıştı çünkü Kamer'den evvel arkamı döndüğümde adamla göz göze gelmemiz bir tesadüften ibaret olamazdı.

"Yok yok," dedi itiraz ederek. "Doğru anladım ben."

"Kamer," diye bir şeyler konuşacağım vakit, kendini öne çıkardı ve ne ara yaptığını anlamadığımda, elindeki eczane poşetini elime teslim edip, "Birader!" diye sesini yükseltti karşıdaki adama.

Adam buraya baktığında, Kamer konuşmadan oraya doğru ilerlemeye devam etti. Peşinden yürüdüm fakat onu yapacağından alıkoyacağımı sanmıyordum. Adam alık alık Kamer'in suratına bakarken, Kamer, "Sen daha yeni ne yaptın bir daha yapsana?!" diye sordu fakat bu bir soru değildi.

Adam, "Ne yapmışım abi?" diye bizi alaya aldığında Kamer sinirle güldü ama bu yüzündeki tavır saniyelerle yarıştı. "Islık mıslık bir şeyler çaldın ya," diye konuştu sertçe. "Ondan bahsediyorum."

"Ha," dedi adam salağa yatarak. Gözleri benim gözlerime değdiğinde Kamer, çok bile dayandığını düşündüğüm öfkesini koltuğunun altına aldı ve adamın yakasına yapıştı. "Karım lan o benim, karım! O dilini kopartırım senin!"

Sesi tüm sokağı ayağa kaldıracak kadar kuvvetli çıktığında koluna sarıldım ama beni asla fark etmedi daha doğrusu görmezden geldi. Adamın eskimeye yüz tutmuş gömleğinin yakasından sımsıkı kavrarken bağırmaya devam etti: "Bir daha çalsana o ıslığı," diye silkeledi adamı kuvvetlice. "Hadi bir daha çal da o ses tellerine götüne nasıl sokuyorum!"

"Kamer, tamam bırak," diye seslendim çaresizce koluna dokunarak. "Hastasın zaten."

"Biri gelip benim karıma ıslık çalacak, siktir et ıslık çalmayı yan gözle bakacak," diye kükreyip adamı tuttuğu gibi duvara sertçe yasladı. Adamın sırtı küçük taşlarla örülmüş duvarla bütünleşirken yüzündeki acı görülmeye değerdi. "Ben de bırakacağım, öyle mi?"

Adamın boştaki elleri Kamer'in karnına doğru bir yumruk savurduğunda Kamer, dev bir acıyla gözlerini kapattı. Ürperdim. Acısını geri plana atıp çabucak toparladığında boynundaki damarlar iyice belirginleşti ve adamın yakasına iyice sarılarak onu yumrukladı.

Ellerim titreyerek onu bu delirmiş halinden kurtarmaya çalıştım, gözü hiçbir şey görmüyordu. Beni geçtim, canı fiziksel olarak yandığı için hıncını misliyle almadan rahat vermeyecekti. Bir yandan yumruklarını sallıyor diğer yandan küfürler savuruyordu. Etrafta kimse yoktu, gören de zaten ayırmak ya da müdahale etmek yerine boş boş bakıp geçiyordu.

"Kamer, yeter!" diye yükselttim sesimi. "Öldürecek misin, bırak defolup gitsin."

"Bunun gibiler yüzünden tiksiniyorum yaşadığım dünyadan," dedi inip kalkan göğsüyle. Sesi boğazını delecek kadar kuvvetliydi. "Gebersin leş sürüsü!"

"Tamam bırak o zaman," diye tuttum kolunu ve o sırada Atakan Bey, koşarak apartmandan çıktı ve buraya gelip çabucak Kamer'in kolundan kavrayıp adamın üzerinden kaldırdı. Olanları şaşkınlıkla izlerken gözlerimdeki ifade görülmeye değerdi. Kamer ani bir tepki vermezken Atakan Bey, "Ne oluyor burada?" diye sordu.

Kamer sertçe soluyarak Atakan Bey'e baktı. "Sana ne lan! Sen nereden çıktın?"

"Sokağın ortasında olacak iş mi bu?"

"Sana mı soracağım lan?" diye dik dik konuştuğunda ellerim kolunu sardı. "Kamer," diye fısıldadım sıkıntıyla fakat beni duymadı. Öfkeli olduğunda kendini bile görmezdi ki. "Bana akıl verecek en son adamsın sen!"

Atakan Bey yüksek bir tepki vermezken yerde yatan adamın toparlanışını izledi. "Ölecekmiş adam, şu hale bak!"

Kamer, ciddiyetle Atakan Bey'in üzerine yürüdü. "Lan sana ne!"

Atakan Bey, sükûnetli bir şekilde Kamer'in öfkesine karşılık vermezken dudaklarımı sıkıntıyla ısırmaya başladım. Dayak yiyen adam, yüzündeki kanı elinin tersiyle sildi ve sert nefes sesleriyle yanımızdan hızla uzaklaştı.

Atakan Bey, sakin bir şekilde gözlerini kapatıp açarken geri çekildi ve önce benim sonra da Kamer'in gözlerinin içine baktı. "Bir hayli kötü bir tanışma oldu." Sonra elini uzattı. "Atakan ben."

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" diye sordu Kamer, çatık kaşlarıyla.

Atakan Bey, bozuntuya vermeyip bana baktı. "Neyse. Görüşürüz Aymira."

"Hop hop," diye devam etti Kamer. "Kiminle görüşüyorsun sen? Benimle görüş, benim yanımda görüş!"

"Senin yanında mı?" diye kaldırdı kaşlarını yukarı doğru. Atakan Bey'in gözleri uzunca bir müddet Kamer'in sert ifadesini süzdü. Konuşmasına devam etti: "O burada çaresizce iş arayıp başını sokacak bir ev bulmaya çalışırken mi, yoksa her şeye rağmen dik durmaya çalışırken de mi senin yanında görüşeceğim?"

"Atakan Bey, ne diyorsunuz?" diye sordum uzak bir sesle. Bunu nasıl söylerdi, bunu nasıl Kamer'in yüzüne söyleme cesareti bulabilirdi. Kamer'in ona olan tepkileri son derece haksızdı kabul ediyordum ama şu anki tavrı onu alakadar edecek bir konu değildi.

Devam etti: "Yalan mı söylüyorum yani?" diye sordu. Kamer'in tepki vermemesinin depremi getireceğini bildiğim içindi. Atakan Bey, yüzünü yeniden Kamer'in yüzüne çevirdiğinde daha rahat bir şekilde konuşmaya başladı: "Ben şiddet yanlısı bir adam değilim ama sen magandasın. Çok düşünüyorsan eşini madem, bu kız burada çaresizce ağlarken yanında olmalıydın."

"Atakan Bey!" diye yükselttim sesimi. "Kusura bakmayın ama ne yaşadığımızı bilmiyorsunuz ve bizi bununla... Rica ediyorum konuşmayın daha fazla çünkü sizi ilgilendiren bir durum yok ortada." Beni hayal kırıklığına uğratsın istemiyordum. Öfkesine vermek niyetindeydim ama bu kadarı fazlaydı.

"Beni ilgilendiren bir durum olmadığını görüyorum ama kocan kendine çok güvenip durduk yere üzerime saldırıyorsa bu laflarım boşa değil." Soğuk bakışları Kamer'in çehresine bir sefer daha odaklandı. "Yanlış mıyım?"

"Yok," dedi Kamer kaşlarını yukarı kaldırırken. Onu uzun zamandır ilk defa bu kadar ifadesiz ve soğukkanlı görüyordum. "Ama biliyor musun?" diye sordu Kamer, dişlerini sıkarak. "Ben şiddet yanlısı bir adamım ve bu hep böyleydi." Sözlerini bitirir bitirmez eliyle Atakan Bey'in yakasından kavrayarak gözlerinin içine baktı. "Benim hayatıma, özelime, yaşadığıma sakın ama sakın karışma yoksa bu kadar sabrı kötüye

kullanırsın! Efendi gibi yoluna bak kendini bizden uzak tut! Eyvallah Aymira'ya destek olmuşsun, yardım etmişsin ama bilmediğin konular hakkında yorum yaparsan bu gözlerine baktığın adam, maganda nasıl olurmuş sana gösterir!"

Atakan Bey, haklı iken haksız duruma düşmüştü ve bunun olmasını istermişçesine duymak istemediğim şeyler konuşmuştu. Ona anlam vermeye çalışmak istesem de yapamıyordum çünkü mantıklı tek bir yanı yokru. Kamer'i tanımıyordu keza neden ayrıldığımızı da bilmiyordu ve bu yüzden bizi değil tek taraflı onu suçlaması kabul edilir bir mevzu değildi.

Kamer tuttuğu yakaları sıkıca bırakıp Atakan Bey'i geriye savurduğunda, "Uzaklaş lan şimdi!" diye sesini yükseltti. "Bir sizsiniz zaten beyefendi, bir sizsiniz hep doğrucu..."

"Seninle neyin iyi neyin yanlış olduğunu tartışmayacağım," dedi Atakan Bey yakalarını düzeltirken.

"O zaman kısa kes," dedi Kamer sabırsızca. "Uza!"

Atakan Bey, daha fazla uzatmadan dudaklarını sertçe ısırdı ve arkasını dönerek uzaklaştı.

"Eve gidelim, hadi," dedim Kamer'e.

Bir dakika kadar sonra eve girdiğimizde kolumdan çıktı ve bana baktı. "Gördün mü kimle muhatap olduğunu?" Öfkesini bana da göstermekten kaçınmamıştı ama ben ona aynısı yapmayacaktım.

Onu görmezden gelerek yüzündeki yeni açılmış izlere baktım. "Gel, temizleyeyim yüzünü."

"Başlatma şimdi yüzümden." Derin bir nefes başımı öne eğdim. Devam etti: "O herif bu cesareti nereden buluyor ya? Nereden buluyor kafayı yiyeceğim yemin ederim. Atakan Bey'miş... Sokarım onu beyliğine de adamlığına da."

"Karnın da çok acıdı, hadi otur."

"Ben kime, ne anlatıyorum?"

"Bak hastasın zaten," dedim sakin kalmaya çalışarak. "Karnındaki yaralar yeniden açılmıştır, hem bakayım bir ben oraya da temizleyeyim."

"Sırası değil," dedi kuru ama küt bir sesle ve ekledi: "Bunların ciğerinin kökündeki kurdu bilirim lan ben. Düzgün aile çocuğu, iyi bir kariyer, iyi bir baba... Ama iş başka şeye gelince burnunu sokmadıkları yer yok."

Elimi belime koydum ve ona hayretle baktım. "Onu savunmuyorum çünkü haksız ama sen ilk başta o adama nasıl kaba davranabiliyorsun? Beni ne kadar zor durumda bıraktığının farkında mısın?"

Gözlerini irileştirdi ve bir adım geri çekilerek kollarını hafifçe iki yana açtı fakat tutunduğu tavır sertti. "Ne zor durumundan bahsediyorsun sen gözünü seveyim ya? Herif gelmiş, benim işime karışıyor, yetmiyor ne alakaysa özelime giriyor... Sonra ben ne hakla kaba davranmış oluyorum, öyle mi?"

Dudaklarımı hızlı hızlı kemirmeye başlarken kafamı iki yana salladım. Gözlerinden âdeta ateş fışkırıyordu ve öfkesinden beni bile gördüğünü sanmıyordum. "Bir daha gitmeyeceksin oraya, çıkmayacaksın da duydun mu beni?" diye konuştu sert bir sesle.

Kaşlarımı çattım yine. "Orası benim işim, iş yerim."

"Paraya ihtiyacın yok," dedi kestirip atarak. "İhtiyacın varsa bana geleceksin ya da başka bir iş bulacağım sana, ne de olsa benden de para istemezsin ama bitti." Heceledi. "Bitti, duydun mu? Bir daha o herifle aynı ortamda bile olmayacaksın."

"Buna sen karar veremezsin," diye salladım kafamı iki yana doğru. "Ayrıca ben Atakan Bey ile değil, kızı ve babasıyla muhatap oluyorum. Onları yüzüstü bırakamam."

"Ama beni ezip geçebilirsin öyle mi?"

"Ne alakası var?" diye fısıldadım beklenmedik bir şekilde. "Sen şu an beni kısıtlıyorsun. Kendini tatmin etmek için benim önümü kesiyorsun. Buna müsaade etmem, edemem."

"Sözlerimin sende ufacık da olsa bir yeri yok mu?" diye sorduğunda soluklandım ve gözlerine baktım.

"Kamer, bak şu an ikimiz de öfkeliyiz ve biz bunu daha önce çok yaşadık, yaşayacağız da ama sakin olalım tamam mı? İstemediğimiz şeyleri söylersek yine biz üzüleceğiz. Seni anlıyorum, seni çok iyi anlıyorum ama sen de beni anla. Bir anda bunu yapamam. Atakan Bey'i geçtim, Pelin'i ve Kemal Bey'i silip atamam. Zaten Ankara'ya döndüğümüzde onlarla vedalaşacağım ama bugün değil."

"Bak," dedi gözlerini kapatıp açarken. "O herif ne olursa olsun, avukatmış, doktormuş bunlar benim zerre umurumda değil... Ama gelip de bana hesap sormaya kalkarsa onun aldığı diplomaları bir yerine iade ederim. Önce milletin hayatına karışmamayı öğrenecek." Onu sadece dinledim. Ekledi: "Benim onun kızıyla ya da babasıyla sorunum yok

arna eğer ki o herifin bir laf ettiğini göreyim sana karşı... Bak o zaman kimse alamaz onu elimden."

Kamer'i anlıyordum, tabii ki anlıyordum fakat Atakan Bey'in bana karşı olan tavrına yani Kamer'in düşündüğü gibi bakmıyordum. Bu çok olanaksızdı zira adam hâlâ karısının yasını tutuyordu, eşini çok sevdiğini gözlerinden bile anlayabiliyordum ve bana da şu zamana kadar herhangi bir yanlış davranışını görmemiştim. Bunları zihnime düşürmem bile çok çirkindi. Az önce söylediği şeyler tamamen sinirdendi ve ben emindim ki bunlar için özür bile dileyecekti. Kamer ve benim aramda yaşananlar başkasını ilgilendirmezdi çünkü.

"Tamam," dedim bu konunun daha fazla uzamaması için. "Tamam ama sen de dek duracaksın. Hadi, gel artık şu yüzünü bir..." Cümlemin devamını getiremeden kapı çaldı.

Arkamı dönüp kapıyı açtığımda Hakan karşımızda belirdi.

Kamer, "Hah! Bir sen eksiktin anasını satayım," diye homurdandı.

Hakan, bir tepki vermeden bana bakıp, "Ben Ankara'ya dönüyorum da seni... daha doğrusu sizi bir göreyim dedim ama Alper yok galiba evde," diye konuştu.

"Yok," dediğimde Kamer yanıma gelip, "Kocası var elimizde, uygun mudur sana?" diye sordu.

Hakan, alay eder gibi Kamer'in yüzüne baktı. "Birileri yine uslu durmamış, ee huylu huyundan vazgeçer mi?"

"Lan oğlum zaten sinirliyim, bir de sen başlama," diye dik dik söylendi. "Ankara'ya mı dönüyorsun? Hadi yürü git!"

Hakan, "Sen ne biçim adamsın lan?" diye sordu. "Sana insanlık edende kabahat. Adresini sırf Aymira daha fazla üzülmesin diye verdim ama gelmiş..."

Kamer, "Sabır," diye iç çekti ve daha tok bir tonda devam etti: "Sana minnet borcum olmasa siktir git derdim ama bak, yürü git diyorum... İkisi arasındaki farkı anlamıyor musun? Tamam. Siktirerek yürüyüp gidebilirsin o halde."

Hakan, Kamer'in yüzüne boş boş bakmakla yetindi. Daha sonra da sakince soluklanarak bana yeniden baktı. "Ankara'da görüşürüz Aymira. Dikkatli ol."

"Hı hı," diye kafamı aşağı yukarı salladım gülmemek için yanağımın içini dişlerken. Hakan, soğuk soğuk güldü ve kafasını sallayarak gitti. Kapıyı kapattığımda Kamer, gözlerini kısmış bir halde beni izliyordu. "Dua etsin borcum var ona yoksa var ya..."

"Sana da hı hı," dedim onu umursamayarak. "Sabah ateşler içindeydin şimdi eli yüzü kan içindesin. Diyorum ben sana, doğaya aykırısın sen, aykırı."

"Kocanı iyi tanıyorsun."

"Ya," deyip çekildim karşısından elimde eczane poşetiyle. Mutfağa yürürken, "Salona geç sen, ilaçlarını getireyim sonra da şu yaralarına bir bakalım," diye seslendim duyacağı bir şekilde. Tepki vermezken ilaçlarına ve kullanımlarına baktım. Onlarla birlikte, sargı bezi ve içi su dolu bir küçük kovayla yanına gittim.

Oturduğu yerden kuru kuru öksürmeye başlayınca, "Hah!" dedim düz bir sesle. "Kavga bitti gelsin hastalık. Sabır ver ya Rabbim sabır."

"Öksürüyorum diye mi suçluyum şimdi de?"

"Hayır," diye baktım yanına oturup gözlerine dik dik bakarken. "Ama bu kılıkla dışarı çıktığın için, evet. Hem ben bundan sonra seni eve kilitleyeceğim."

"He," dedi gülerek. "Sonra şairin de dediği gibi, gelsin hasretinden prangalar eskittim."

"Uuu," diye güldüm. "Şiirler ve şairler, ne kadar da sana uzak..."

Kafasını koltuğun sırtına yatırdı ve göz kapağını yarıya kadar indirerek gözlerime bakmaya başladı. "Sen bana uzak gelen ne varsa hepsini yakın kıldın... Hepsini."

Gözlerine baktım. Her bir zerresine âşık olduğum güzel yüzünde yaralar eksik olmamaya başlamıştı, sanki onu artık sağlam görsem yadırgayacak gibiydim. Gülümsedim ve dudağının kenarına minicik bir öpücük bırakıp, kovanın içindeki minik bezi ıslatıp yüzüne doğru götürdüm. "Kaşında biraz sıyrık var, bir de burnunun kenarında..." dediğimde elini burnuna götürdü. "Hiçbir şey umurumda değil ama lanet olası güzellikteki burnumda bir yamulma olursa yamulturum onu."

"Sakin," diye güldüm kesik kesik. Elini burnundan çektim. "Çok değil, ufak bir sıyrık ama kan var işte. Oraları bir sileyim sonra karnına bakacağım. Korkuyorum oraya bakmaya, çok fena çok."

"Bir şey olmaz," dedi ve elini tişörtünün eteklerine götürerek onu yukarı doğru kaldırdı. Gövdesi tüm çıplaklığıyla bir anda gözlerimin önüne serilirken karnındaki morlukların henüz geçmediğini bilakis daha çok morardığını gördüm. "Acıyor değil mi?" diye sordum.

"Eh."

"Krem mi sürsem acaba?"

"Krem sürersen tişörtüm üzerime yapışır ama evde Tarzan gibi gezmemi istiyorsan sıkıntı yok."

Ona tuhaf tuhaf baktım ama gülüyordum da. "Çoklu kişilik var sende ben anladım. Az önce gözlerinden ateş fışkırıyordu şimdi bir minnoş, bir ponçik tavırlar..."

Yüzünü müthiş bir şekilde ekşitti. "Seni çok özledim ama yalan yok, şu lafı sittin sene duymasam iki gram özlemem. Kusarım bak, yerleri de temizlersin. Deme bir daha, tamam mı?"

"Tamam."

"Ayrıca ben zaten böyle dengesiz herifin tekiydim hep, yeni mi anladın?" diye sorduğunda kafamı iki yana salladım. "Hayır ama daha da belirgin olmuş işte... Aman her neyse, şu yüzünü gözünü bir temizleyeyim de..."

Elimdeki bezi yüzüne doğru götürdüm ve kaşına usulca dokundurdum. Çok büyük bir tepki vermedi, sadece gözlerinin kenarı hafifçe kıvrıldı. Gözlerine baktığımda, "Sorun yok," diye mırıldandı. Konuşmadan yaralarını temizlemeye başladım. Birkaç dakika sonra yüzünde sadece çizikler ve derin izler kaldığında tenindeki kan lekelerinden arınmıştı. Karnına yeniden baktığımda tişörtünü örttü. "Orasını boş ver."

"Olmaz," dedim tok bir sesle. "Bir bakayım."

Dudağının kenarını kıvırdı. "Daha çok bakacaksın zaten."

Gözlerimi devirirken gülümsedim ve elimdeki bezi kovanın içine koydum. "Bu arada," dedim sırtım ona dönükken. "Hakan benimle bir şeyler konuştu... Yani konuştuk biraz."

"Ne konuştunuz?"

Derin bir nefes alıp verdikten sırtımı geriye yasladım ve yüzüne baktım. "Hakan nişanlanmış. Benimle konuştu ve bana olan hislerinin en başından beri olmaması gerektiğini ama elinden bir şey gelmediğini de söyle... Artık bitmiş, Hakan nişanlı bir adam."

"Ona o kadar inanmıyorum ki," diye küçülttü gözlerini.

"İnanmalısın," dedim. "En azından ben inanıyorum. Hakan, benim eskisi kadar olamasa da hâlâ arkadaşım. Onu görünce selam vermeden geçemem, yüzüne bakarım... Lütfen sen de artık bir şey deme."

"Tamam," dedi kafasını aşağı yukarı sallarken. "Bundan böyle onu gördüğümde iki tokat yerine bir tokat atacağım. Bir dakika küfür etmek yerine otuz saniye küfür edeceğim."

"Ne?" diye sordum şaşkın şaşkın gülerek. "Manyaksın."

"Sana olan sevgisi bitti, başkasıyla nişanlandı diye bağrıma mı basayım yani?" diye sorduğunda kaşlarımı yukarı kaldırdım. "Peki ya Mahir?" Duraksadı. "Mahir senin için bir şey ifade etmiyor mu Kamer?"

"Ne alaka şimdi Mahir?" diye sordu keyifsizce gözlerini kaçırırken. Üzerine gittim çünkü onu da merak ediyordum. "Hiç. Aklıma geliverdi işte. Onunla görüşüyor musun?"

"Ara sıra."

"Ne yapıyor, nerede?"

"Babasının mekânını işletiyor," diye mırıldandı. Hissizdi ama konuşurken daha sakindi. Eskiden onun adını duyduğu vakit direkt dişlerini sıkar ve küfür ederdi ama şimdi öyle değildi. O, Kamer için bir anlam ifade ediyordu. Bunu şu an bile anlamamak için deli olmak gerekirdi.

"Onunla nasıl gidiyor?" diye sordum hemen bir tane daha. "Yani anla işte. Biraz daha samimi ve yakın... Bu kolay değil senin için ama yine de bir şeyler ifade ediyor senin için değil mi?"

"Hayır."

"Kandırma işte."

Gözlerini, diktiği tavandan çekerken elini saçlarına götürdü ve onları geriye doğru yatırarak toparlanmaya başladı. "Boş ver, sonra konuşuruz olur mu?"

"Peki," dedim üstüne gitmeden ve ayaklandım. "Ben mutfağa gidiyorum. Yemek yapacağım sen de odada veya burada dinlen biraz. Birkaç saate Alper de gelir zaten."

"Tamam bakarım bir çaresine," dediğinde sehpanın üzerinde duran telefonuna baktım. "Şunu da bir şarja takayım." Kamer bir şey söylemezken koltuğa uzandı. Ben de burayı toparladım. "Dur bir ilaçlarını içseydin önce," diye döndüm arkamı.

Gözlerini kapatmıştı. "Sonra sonra..."

Üzerine gitmedim. Bünyesi gerçekten zayıf düşüyordu. Onu burada yalnız bırakıp mutfağa girdim ve akşam için bir şeyler hazırlamaya başladım. İki saat kadar bir şeylerle uğraştıktan sonra havanın aydınlığı yok olmaya yüz tutmuştu. Perdeleri kapattım ve salatanın yağını ve sosunu döktüm. Sofrayı kurmaya başladığımda Alper sakin bir halde anahtarıyla kapıyı açıp eve girdi. "Hoş geldin," dedim kapıyı kapattıktan sonra.

"Hoş bulduk," dedi ve mutfağa girip sofraya baktı. "Ama var ya nasıl açıkmışım."

Kıkırdadım. "Kaynanan seviyormuş."

"Hı," dedi yüzünü ekşitirken sonra da birkaç adım daha içeri girerek sessizce konuştu: "İyileşti mi seninki?"

"Eh," dedim. "Salonda uzanıyor."

"İyi o zaman. Ben ellerimi yıkayayım geliyorum."

Alper, arkasını dönerken ben de salona gidip Kamer'i uyandırdım. Yerinde kıpırdandığında yine kuru kuru öksürerek gözlerini araladı. "Sofrayı hazırladım. Yemeğini ye de ilaçlarını öyle içirelim."

Yerinden kalkmasına yardımcı olduğumda gülümsedi. "Hastalıkta ve sağlıkta dedikleri bu, değil mi?"

Gülümsedim. "Bu."

Dudaklarını kafamın üzerine yasladı ve saçlarımdan öptü. Daha sonra birlikte mutfağa girdik. Çorbaları servis etmeye başladığımda, "Mercimek çorbası yaptım umarım seversiniz," diye mırıldandım. Alper, "Aksi mümkünmüş gibi sanki," dedi.

Kamer gülümsemekle yetindiğinde ekmek sepetini sofranın kenarına koyarak ben de yanlarındaki yerini alıp oturdum. "Afiyet olsun," diye başladım elimdeki kaşığı çorbanın içine daldırırken. Sakin bir şekilde yemeğimizi yemeye başladığımızda aradan yaklaşık beş dakika sonra Kamer'in telefonu çalmaya başladı. Kamer kaşlarını çatıp bana baktığında ayaklandım. "Telefon odamda, şarjdaydı dur getireyim."

Ayaklandığım gibi odaya gittiğimde masanın üzerinde çalmaya devam eden telefonu kavradım ve arayanın Andaç olduğunu gördüm. Yüzümde garip bir ifade yer edindiğinde beklemeden mutfağa gittim. "Andaç arıyor," dedim telefonu Kamer'e uzatırken.

Gözlerini devirdi. "Açıp hoparlöre alsana, şimdi hiç çekemeyeceğim onun zırvalıklarını tek başıma."

Gülümsedim ve telefonu açıp hoparlöre aldıktan sonra masanın üzerine koyup oturdum. Kamer, "Ne var lan?" diye sordu.

Andaç, "Abi neredesin?" diye sordu lakin ses tonuyla içimizde büyük bir endişe meydana getirdi. Ağlıyordu. Deli gibi ağlıyordu.

Kamer çabucak kaşlarını çatarken, "Ne oldu oğlum?" diye sordu. "Niye ağlıyorsun?" Elimi kalbime götürdüm çünkü öylesine bir ağırtı ki bu işittiğim kalbim sancılanmaya, acısı dışarı taşmaya başlamıştı.

"Abi," dedi bir yandan yutkunup diğer yandan ağlayarak. "Aytaç'ı bıçaklamışlar abi... Kardeşime kıymışlar."

7. Bölüm

Gecenin İçinde

Acı insanı var eden şeydir, yok eden ise acıyı bile hissedemediği kalbidir.

İnsan hissettiği kadar hürdür, insan duygularını özgürce yaşayabildiği zaman çıkar o parmaklıklar ardından. Ne aldığı cezalar ne yaptığı hatalar bir kapana kıstırmadır aslında, bunlar insanı sadece somut olarak yargılar ama asıl ceza bu değildir. Duygular yaşanmazsa, buna imkân tanınmazsa vurulur ayaklara ve ellere prangalar.

Hatalar bedellerini yalnızca yaptırımlarla kapatmamalı,

Oysa kelepçe insanların hislerine değil, ellerine vurulmalı.

Aytaç...

Yüreği güzel çocuk, yüreği bir çocuğun kalbi kadar temiz ve o kalbi acıdan var olmuş bedenine kilitlemiş büyük adam. O aslında bu hikâyenin en güçlü yanı, en sağlam ve en dokunaklı sayfası. Kimsenin açıp okuyamadığı ve okumaya cesaret ettiği an dağıldığı bir paragrafın en bitirici satırı. Onu okumak da anlamak da yürek ister, az çok bunu biliyorum ben de...

Andaç ağlıyordu.

Andaç deli gibi ağlıyordu.

Boğazımdaki yumru ile Kamer'in gözlerine baktım. Çabucak masanın üzerinde duran telefonu aldı ve ağzına yaklaştırdı. Dudaklarını hızla yalayıp çektikten sonra sabırsızca davranarak, "Andaç, bir sakin ol koçum," diye konuştu. Kendi bile sakin değildi ki.

Andaç, "Abi olamıyorum," diye konuştu zar zor hıçkırıklarının ardından. "Kardeşimi yaralamışlar diyorum sana! Şu an ne halde bilmiyorum. Bir haber geldi sonra..." Konuşamadı. Yutkunduğunu hissettim.

Alper elindeki çatalı masanın üzerine bıraktığında o da telaşlı bir halde olanları dinlemeye başladı. Ellerimdeki titremeler her geçen saniye varlığını epey belli ederken Andaç'ın ruhuma dokunan o ses tonu tüm duygularımı köreltecek kadar güçlü ve hisliydi. Kamer gözlerini irileştirerek kaşlarını çatıp konuşmaya devam etti: "Çetin nerede? Çetin oradaysa çabuk telefona ver onu."

Andaç, "Çetin abim burada değil, o apar topar hastaneye gitti," diye yanıtladı ağlamaya devam ederken. Onu ilk kez bu kadar çok ağlarken yakalamıştım. Nasıl ağlamazdı ki? Kardeşiydi Aytaç, onun canına değil bıçak Andaç'ı da kanatırdı.

Kamer kafasını aşağı yukarı salladı. "Zeynep'i ver o zaman, hemen."

Aradan birkaç saniye geçerken Zeynep aldı eline telefonu. Kamer, bir hayli sabırsız bir hareketle hızlı hızlı konuşmaya devam etti: "Zeynep, abisi bak ben Ankara'da değilim ve birkaç saate orada olacağım, tamam mı? Andaç'ın yanında ol, biliyorum kötüsünüz ama başka çaremiz yok. Ben hemen geleceğim."

Zeynep'in kısık ve ağlamaklı sesini işittim. Hayır, o da ağlıyordu. "Tamam abi," diye karşılık verdi zar zor. "Biz idare ediyoruz. Sen dikkatli ol yeter. Bekliyoruz."

Kamer kafasını sallarken ayaklandı. "Tamam," dedi. "Siz sahip çıkın birbirinize, ben geliyorum."

Kamer telefonunu kapatır kapatmaz ben de onun ardından ayaklandım ve endişeli bir şekilde yüzüne baktım. "Benim Ankara'ya dönmem lazım," dedi hızlı bir şekilde. Direkt atıldım. "Ben de seninle geliyorum."

Gözlerime baktı ve bunu reddedercesine kaşlarını yukarı kaldırdı. "Olmaz. Sen burada Alper'le kal. Benim gitmem gerekiyor, sonra yine döneceğim, tamam mı?"

İtiraz ettim. "Hayır geleceğim. Hastasın ve bu halde arabada kullanamazsın sen. Ben de geliyorum dedim!"

"Bak ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ve gelsen de yapabileceğin hiçbir şey yok, inan bana," dedi gözlerimin içine bakmaya devam ederken. Yüzündeki solgun ifade hastalığının kanıtıydı. Kurumuş dudaklarımı dişleyip serbest bırakırken kafamı iki yana salladım. "Belki vardır. En azından yanında olmuş olurum. Her ne kadar kabul etmeseler de yanınızda olmuş olurum. Lütfen bunun için de bir olay çıkarmayalım."

Alper, ayağa kalkıp sözlerimin üzerine birkaç satır da o bekledi. "Enişte bak," dedi sözlerine başlarken. "Ablamın yanında olmasına izin ver. Hal Eğer ki benim burada yalnız başına kalmamsa sorun, dert değil. İnan bana zerre sorun değil."

Kamer'in gözleri Alper'in suratında odaklanırken derin bir nefes alıp verdim. Kamer, "Ablanın yanımda olmasına karşı değilim oğlum, mesele bu değil. Ben daha neyin ne olduğunu bilmiyorum, onun buradaki işlerini ve seni aksatmasını istemiyorum o kadar," diye cevapladı.

Alper, "Sen düşünme bizi," dedi çabucak.

Araya girdim. "Hadi gidelim artık, bak burada zaman kaybediyoruz hem. Hadi!" diye zorladım onu. Kamer, daha fazla üstelemedi ve telefonuna tekrar sarılarak, "Çetin'i arayacağım. Sen de üzerine bir şey al ve çıkalım o zaman," diyerek mutfaktan çıktı.

Çabucak Alper'e döndüğümde, "Alper biz geri döneceğiz, tamam mı? O vakte kadar lütfen idare etmeye çalış," dediğimde ellerini omzuma koyarak çabucak konuştu. "Abla, Allah aşkına dert ettiğin şeye bak. Ben küçücük bir çocuk değilim ve bakarım bir çareme siz iyi olun yeter."

Gülümsedim. Elini kolumdan indirerek gözlerini irileştirdi. "Çabuk ol hadi bekletme onu. Ben hallederim buraları."

"Tamam," dedim ve koşarak odama gittim. Üzerime ceketimi giyerken telefonumu ve birkaç eşyamı da yanıma alarak apar topar odamdan çıktım. Kamer çoktan kapıyı açmış, ayakkabılarını giymeye başlamıştı. "Üzerine ceketini niye almadın?" diye sordum.

Ayakkabılarını giyerken, "Boş ver şimdi ceketi," dedi. Telefonu cebime koyarken Kamer doğrularak bana baktı. "Arabayı çalıştırıyorum ben."

"Tamam geliyorum ben de," dediğim vakit Alper, elinde ilaç poşeti ve bir şişe su ile arkamda belirdi. "Seninki unuttu ilaçlarını. Arada kaynamasın, dikkat."

Kaşlarımı çattım ve ardından yüzüme düşmüş minnettar bir tebessümle uzattıklarını aldım. "Teşekkür ederim," diye baktım yüzüne. "Yani kafa kalmıyor biliyorsun."

"Biliyorum, biliyorum," dedi ekleyerek.

"Ocağın altını falan açık unutma, tamam mı? Kapıları kilitle, dolapta yemek vardır oradan ısıt ye bir şeyler lütfen." Elimi cebime attım. "Ay para vermedim..."

"Abla saçmalama ya," dedi. Sesi katıydı. "Var benim param. Hadi, git sen de artık beş yaşında değilim gözünü seveyim ya."

Sanki elimdeydi de bu iş. Merakta kalmak istemiyordum sadece. Kabullendim ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak gözlerine baktım. "Tamam o halde. Biz şimdi gidiyoruz, seni mutlaka haber edeceğim ve telefonun açık olacak. Beni merakta bırakırsan seni döverim."

"Titrettin korkudan," dedi sakince. "Tamam, açacağım telefonlarımı." Kapıya yaklaştı ve kulpunu tutarak derin bir nefes alıp verdi. "Siz bir sağ salim gidin de haberleşiriz sonra, umarım Aytaç da iyi olur."

"Umarım," dedim iç çekip kafamı sallarken. Sonra da fazla vakit kaybetmeden onunla vedalaşarak kapının önünden ayrıldım. Elimdeki eczane poşeti ve su şişesi ile apartmandan çıkarken Kamer çoktan arabayı çalıştırmıştı. Kulağında tuttuğu telefon ile bana bakarken kafasını sallayarak hızlanmamı istedi. Onu dinledim ve daha seri adımlarla arabaya bindim. Yanına oturup kapıyı kapattığım sıra, "Biz yola çıktık zaten birkaç saate oradayız," diye konuştu telefondaki kişiyle.

Muhtemelen bu kişi Çetin'di. Kaşlarımı çatıp ona dönerken Kamer tatmin olmuş bir şekilde telefonu kapattı ve el freninin önündeki boşluğa bıraktı. "Ne olmuş?" diye sordum merakla.

Ellerini direksiyona koyarken yüzünü bana çevirdi. "Ameliyata almışlar ama hayati tehlikesi olmadığını söyledi. Zar zor anca bu kadarını öğrenebilmiş."

Derin bir nefes alıp verirken elimi kalbime götürdüm. "Ay çok şükür."

Kamer düşünceli bir halde gözlerime bakarken beni görmediğini anladım çünkü zihninin içinde yer edinen şeylerin onu tırmaladığını hissedebiliyordum. Kaşlarını çatarken dudaklarını aralayarak, "En son onunla konuştuğumuzda her şey yolunda demişti ama şimdi çocuk ameliyatta," diye mırıldandı. "Neden sakladı böyle bir şeyi benden anlamıyorum."

Ürkekçe yüzüne bakmaya devam ettim: "Aytaç'ın zaten içine kapanık biri olduğunu biliyoruz ve bir durum olduğunda bile bunu başkasıyla paylaşması kolay olmuyor. Hem belki önemsiz görmüştür ya da işlerin bu duruma geleceğini bilememiştir." Dudaklarımı nemlendirdim ve koluna dokundum. "Sadece seni endişelendirmek istememiştir emin ol."

"Bilmiyorum güzelim," dedi kaşlarını havalandırırken. "Böylesi bir şeyi benden saklamaması gerekirdi."

"Sen ne yapabilirdin sanki?" diye sordum sakince.

"Onu da bilmiyorum," dedi çaresizce. Sonra gülümsemeye çalıştı fakat pek başarılı olduğunu söylemezdim. "Neyse," diye ekledi önüne dönerken. "Gidelim de bakalım bir nedir, ne değildir."

Arabayı hareket ettirmeye başlarken farları yaktı ve kararmış sokağı aydınlattı. Sırtımı koltuğa yaslarken içimde filizlenen duygular çok daha başka bir şeye maruz kalmış gibiydi. Kamer sokaktan çıkmaya başlarken elinin tersiyle ağzını kapattı ve kuru kuru öksürdü. Yüzümü derhal yüzüne çevirip, "Ben kullanayım mı arabayı?" diye sordum.

Kaşlarını yukarı kaldırdı çünkü öksürüğü devam ediyordu. Kucağımda duran su şişesinin kapağını açtım ve ağzına götürdüm. "Biraz iç de birazını da ilaçlarınla birlikte vereyim."

Şişenin ağzını dudaklarının arasına hapsederken birkaç yudum aldı ve kaşlarını yeniden yukarı kaldırarak onu geri çekmemi istedi. Dediğini yaptım ve su şişesini dudaklarından çektim. Diliyle ağzını silerken yüzünü ekşitti. "Bir öldürmediği kaldı şerefsiz hastalığın," diye homurdandı.

"Deme öyle," diye kızdım çok sert olmadan. Sonra da vakit kaybetmeden eczane poşetini açıp içindeki ilaçlara baktım fakat arabanın içi karanlık olduğu için ilaçları seçmem zor olmuştu. Hemen arabanın iç ışıklarını yakarak dikkatle ilaçlarda yazılanları okudum. Birini elime alırken kaşlarımı çatarak, "Akşam yemeğinden sonra bir adet," diye okudum. "Tamam bu."

Vakit kaybetmeden kutuyu açıp içindeki tableti çıkardım ve bir tane aldım. "Yalnız elime aldım ama pek şey olmadı," diye söylendim kendi kendime.

Kamer, yorgun bir sesle gülümsedi. "Senin elin benim içimden daha temiz, boş ver."

Ona bakıp güldüğümde beklemeden ilacı dudaklarının arasına yerleştirdim. Kamer, ilacı ağzının içine alırken suyu tekrar ona uzattım ve içirdikten sonra geri çekildim. Diğer ilaçların vaktinin doğru olmadığını da kontrol ettikten sonra eczane poşetini arabanın torpidosuna koydum. "Daha iyi misin?" diye sordum sakince yüzüne bakarken.

Gözlerini yoldan ayırmazken, "Anında etki ediyor muydu ya?" diye dalga geçti.

Gözlerimi devirdim.

Histerik bir biçimde tebessüm ettiğim vakit iç çektim. Elimi alnına götürüp ateşini ölçtüm sonra. "Ateşin yok şükür," dedim elimi alnından çekerken.

İsyan etti. "Daha mı olsun? Sanki ömrümde geçireceğim tüm ateşli günleri şu iki günde geçirmiş gibiyim."

"Yorgun görünüyorsun, ben kullanırım arabayı."

Kamer, elini gözlerinin üzerinden çekerken, "Yavrum zaten en fazla iki buçuk saat sonra Ankara'dayız. Saat şu an sekiz, on bire doğru Ankara'dayız," diye açıkladı. "İyiyim ben, ilaçlar etkisini gösterir birazdan zaten. Hem uykumu da aldım. Kullanmamam için hiçbir sebep yok yani."

"Ne bileyim olsun yine de," diye söylendim kendi kendime. Ardından esnedim. Kamer yüzünü bana çevirdi ve esnedikten sonra kızaran gözlerimin içine baktı. "Uykun var senin, hadi uyu biraz."

"Yok öyle esneyiverdim," dedim geçiştirerek. "Uykum yok." Kamer bir şey söylemeden önüne dönerken arabanın içinde can sıkan bir sessizlik meydana geldi. Sırtımı daha hâkim bir halde koltuğa yaslarken kucağımdaki telefonumu kavradım ve öylece onu tutmaya devam ederken konuştum: "Andaç çok kötü ağlıyordu," dedim. "Zaten uzun zamandır birbirlerine hasrettiler, çıkmasına az kalmıştı Aytaç'ın... Keşke böyle olmasaydı."

"İnsanı keşkeler bitiriyor zaten," dedi Kamer, tok bir sesle.

Duraksadım. Konuşmak istemedim o böyle söyledikten sonra. Ekledi: "Andaç zaten duygusal bir çocuk biliyorsun, yani öyle fırlama falan ama içeride onun hisleri. Zaten son zamanlarda iyice durgunlaşmıştı. Bir de şimdi bu hiç iyi olmadı." Elini saçlarına götürdü ve sıkkın bir tavırla iç geçirdi. "Ulan bu çocuklar ne zaman gülecek?"

Canım ikiz çocuklarım, kardeşlerim. Bazen yetemesek de birbirimize, bazen uzak düşsek de yine de bendeki sevgi eksilmedi onlara karşı. Şimdi çıksam Aytaç'ın karşısına sakince geçer otururum yanına ve gözlerime bakana kadar onu beklerim. Konuşsun diye zorlamam çünkü o zaten konuşacağı varsa konuşur benimle. Andaç'ı alsam yanıma, gülüşsek, kahkahalar atsak beraber, sırf bitmesin bu olay diye saçmalamaya devam eder. Boş konuşur ama mühim olan keyif almak ve samimi bir zaman geçirmekse eğer kendinden bile ödün verir.

Hayat onları ailelerinden ayırdı.

Anne mi? *Ne ölüsü belli ne de dirisi.*

Baba mı? *Ölü, yaşarken bile ölüydü belki de.*

Hayat onlara yeni bir aile verdi.

Anne mi? *Yok.*

Baba mı? *Baba var.*

Abi dedikleri ama babadan daha çok sevdikleri bir adam vardı yanlarında. Onları alan, onları kendi canından sayan bir adam vardı yanlarında. Evet, Kamer bir babaydı onlar için.

İşin tuhaf yanı Kamer'in ve onların yaraları aynıydı. Babaları vardı ama baba dedikleri adamlar başkaydı.

"Aytaç güçlüdür bilirsin," dedim iyi bir şeyler konuşmak isterken. "O kolay kolay pes etmez. Bu kadar şeyi kaldırmış biri o."

"Onun güçlü olduğunu biliyorum ama böyle şeyleri saklamasını sevmiyorum," dedi Kamer, hafif sinirli bir sesle. "Onu o kadar zorladım ya. İnsan bir belli eder en azından. Her şeyi kendi başına halletmek istemesine anlam veremiyorum."

Gözlerimi yüzüne değdirdim. "Bu bana birini hatırlattı. Aaa! Sen miş sin o."

Kaşlarını çatıp yüzünü bana çevirdiği sıra devam ettim: "Bana bakma öyle hiç! Sen de kolay kolay her şeyini benimle paylaşan biri değilsin, üstelik Aytaç gibi birinden bahsediyoruz. Ona kızmamalısın."

"Kızarım," dedi inatla. "Ben ona kızarım. Beni abisi yerine koyup, babası gibi seviyorsa ben ona kızarım."

Sıkıntıyla soluklandım ve konuşacağım şeylerden vazgeçtim. "Ben onun iyiliği için uğraşıyorum anlıyor musun?" diye sordu. "Ben hepimizin iyiliğine çalışıyorum ama boktan bir adamım ki, ne yapsam elimde patlıyor!"

"Hayır," dedim yüzümü ekşiterek. "Sen öyle bir adam değilsin Kamer. Sen farkında değilsin belki ama onlara ve bana ne kadar iyi geliyorsun aslında. Ben çok farklı bir konumdayım o ayrı ama düşünme öyle. Bu yaşananlar senin suçun değil."

"Okumayacağım diyor ya bir de," diye ekledi. "Ulan zaten yaşadığımız hayat belli, ne lüksü var da okumayacağım diyor?" Anlaşılan o ki ona karşı biraz sinirliydi. Aytaç'ı çok başka severdi ama bu hissettiği şeyler tamamen onun iyiliğini düşündüğünden kaynaklıyordu. Onlar da kendine benzesin istemiyordu. Diyemedim ki, keşke sana benzeseler.

"Kamer, biliyorsun yaşadığı şeyleri anlatmama gerek yok," dedim onu sakin tutmaya çalışarak. "Orada olmasaydı şu an lise son olacaktı ama maalesef ki uzak kaldı her şeyden ve eline istemeden de olsa bir kan bulaştı. İnanmıyor artık, o ellerin defter tutacağını inanmıyor... Kendini onun yerine koymayı denesene bir," diye döndüm yüzümü. "Hadi! Sen olsan koşa koşa kitaplarına mı sarılırdın sanki? Tamam, Aytaç sen değil ama onun da bir bakış açısı ve planı var. Elbette ben de isterim ki okusun ve iyi yerlere gelsin fakat zorla güzellik olmuyor."

Kamer sözlerimi büyük bir dikkatle dinlemişti. Ben de içimde ne varsa ona en hasarsız bir şekilde aktarmaya çalışmıştım. Kamer, ellerini siyah, deri direksiyondan çekmeden yüzüme odaklanırken dilinden ev-

vel gözleri konuşmaya başladı. Öyle bir baktı ki gözlerimin içine, uzun zamandır bu kadar şefkatli hissetmemiştim sanki. *"Diana,"* diye fısıldadı. Kalbim titredi. Yutkunamadım bile çünkü bu kelimeyi o kadar uzun zamandır duymuyordum ki onun ağzından, şimdi işitmek yeniden yaşadığımı hissettirmişti. Devam etti: "Sen yuva kokuyorsun."

"Hı?" deyiverdim saf saf. Bir an anlayamadım işte.

Gülümsedi ama neşeli değildi. "Hani derler ya, yuvayı dişi kuş yapar falan... Sen o kuşsun. Sen kanatlarını açtığın anda birçok kişiyi muhafaza edecek kadar yüreklisin. Anlayışlısın ve anlıyorsun bir şeyleri, anlamaya çalışıyorsun. Benim gibi değilsin."

"Senin gibiyim aslında," diye düzelttim hemen. "Sen sadece farkında değilsin ve aynaya bakmıyorsun. Aynaya bakınca gördüğün tek şey hataların ve geride bıraktığın yaraların... Ama öyle değil ki."

İnsanlar geride yaraladıkları ve yara aldıkları yere bağlı kalmamayı öğrendiği zaman önlerine bakabilirler. Biz, ben ve Kamer, içi delik deşik edilmiş bir tabloyuz. İnsanlar bizi hayranlıkla izliyor ama içeride ne olup bittiğini bilmez kimse, bilemez. Bunu biz de bilmemeliyiz bir yerde. Bazen görmezden gelmek gerekir bazı şeyleri çünkü bu kadar acı bu kadar suçlama her ruhun taşıyacağı bir şey değil. Ara vermeliyiz yaşananlara, unutmak değil hayır bu değil olay unutmuş gibi yapmak gerek bazen.

Devam ettim: "O yüzden zorlama. Ne kendini ne de onu."

Sıkıntıyla nefes alıp verirken bunu hissettirmeyi başarmıştı. Yine de kafasını aşağı yukarı salladı ve bana uydu. "Tamam," dedi sakince. "Zorlamayacağım." Sonra yüzünü bana çevirdi ve göz kırpıp sıcacık gülümsedi. "Hanımcılık kazanacak."

Sırıttım. "Salak."

"Ağzını yerim."

"Buyur."

Kaşlarını çattı. "Şş," diye uyardı ciddiyetle. "Beni zorlama. Zaten zor bir durumdayız."

"Ay tamam," dedim sahte bir panikle ağzımı kapatırken. "Demedim bir şey. Tarzan seni."

Yeniden güldüğünde iç çekerek bir şeyler mırıldandı. Ne söylediğini pek anlamasam da yüzümdeki naif ifade silinmemişti. Nihayetinde otobana çıkarken Kamer, arabanın içindeki ışıkları kapattı ve öyle devam etti yolculuğumuz. İçimde yeniden yeşeren o endişe kendini belli ettiğinde huzursuzlandım ve bunu fark etmemesi için çabaladım fakat onun

gözünden kolay kolay kaçacağını sanmıyordum ve öyle de olmuştu. "Ne oldu yine?" diye sordu kısa bir süreliğine gözlerini üzerimde gölgelerken.

Derin bir nefes alıp verirken gözlerimi ayağımızın altından kayıp giden yolların üzerine hapsettim. "Şimdi dönüyoruz ya hani, ben ne ile karşılaşacağımı biliyorum Kamer. Korkuyorum da biraz. Hazır değilim onlarla yüzleşmeye. Komik, değil mi? Onca zaman geçmiş ama ben hazır hissetmiyorum," derken kendime kızdım. "Sanki buna hakkım varmış gibi."

"Neye hakkın yok anlamadım?" diye sordu dik bir sesle. "Neyle yüzleşeceksin söylesene?"

"Biliyorsun işte."

"Senin hesap vermen gereken tek kişi Şebnem," diye başladı sözlerine. Yüzümü yeniden yüzüne çevirdim. Gözlerini dikkatli bir vaziyette yolun üzerinden ayırmazken sözlerine büyük bir titizlik ile devam etti: "O konuda bir yorum yapamam çünkü o sizin aranızdaki bir mesele ve Şebnem kendine göre haklı ama o kızın sana tamamen sırt döneceğini sanmıyorum ve öyle de olmayacak. Ha!" dedi başka bir konuya yelpaze açarken. "Derdin Zeynep ve Andaç ise o konu hakkında yorum yaparım. Kırılmış ya da kızgın olabilirler ama daha fazlasına hakları yok. Seni yargılamaya asla. Çünkü ne hale geldiysek benim yüzümden geldik. Duydun mu?" Dişlerini sıktığını kasılan çenesinden belli etmişti. Gözleri gözlerime değerken bunu tekrarladı: "Sakın üzme kendini."

Kara gözleri, göz bebeğimin içindeki ışığa sarılırken yutkundum. Kamer o esnada yeniden yola odaklandı ve ben de önüme dönerek dalgın dalgın konuşmaya başladım. "Şebnem'e çok haksızlık ettim ve bunu biliyorum. Ne dese haklı ve her şeye açığım ama üzülüyorum işte, elimde değil ki."

"Şebnem senin kardeşin," dedi Kamer benden sonra. "Kızar da sever de. Bir şekilde hallolacak neyse. Baksana sen bana bir," dedi uyarır gibi ama sesi tatlıydı. Yüzümü yeniden yüzüne çevirdim. "Ben seni kaybettim, artık bir daha dönmez ya da bulamam seni diyordum ama bak tuttun yine elimden. Bizi ben yıktım ama bak yanımdasın yine. İyi veya kötü şeyler yaşadık kabul fakat sen de biliyorsun ki insan içinde öldürmediği müddetçe yaşar."

Sustum. Gözlerim doldu. Kurumuş dudaklarını nemlendirdi ve bana sevgiyle baktı. "Ve ben, seni içimde öldürmedim hiçbir zaman."

"Ben de," dedim çabucak.

"O yüzden," diye döndü yeniden önüne. "Bırak zamana. Sekiz ay

mı? Bir sekiz daha yaz benim için, ben beklerim. Sen iyi ol, ben seni seksen yıl da beklerim. Yeter ki üzülme."

Minnetle baktım suratının ince ince çizgilerine. Yaralarının arasına saklanmış acısına sindi gözlerimin sızısı ve öylece ninni diye belledim onu. Uyudum, uyandım. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Bazen kırsak ve döksek de birbirimizi, dönüp dolaşıp yine bize koşuyoruz işte."

"Başka bir ihtimal yok ki," diye güldü alay eder gibi. "Ben bilmiyorum senden başkasına nasıl gidilir, bilmiyorum ben senden başkasına nasıl gülünür?" Kaşlarını çattı ve yüzüme baktı. "Sen biliyor musun?"

"Hayatımda ilk defa bir şey bilmediğim için mutluyum," dedim.

Gülümsedi. Gülümsedim.

Aradan yaklaşık iki buçuk saat geçmişti ve biz Ankara'ya girmiştik. Çetin'den hastanenin adresini öğrendik ve oraya gittik. Yaklaşık bir yirmi dakika kadar sonra da hastaneye vardığımızda Kamer arabayı otoparka park ettikten sonra indik. Eli elime uzatırken tereddütsüz tuttum ellerinden ve birlikte hastaneye girdik.

Aytaç, ameliyattan çıkmıştı ama görüş yasaktı. Odasının bulunduğu kata vardığımızda, kapının önünde iki tane jandarma duruyordu. Onun içindi. Yüreğim acımıştı, yüreğim çok acımıştı bu görüntü karşısında.

Uzun koridorun en sonundaydı odası ve adımlarımızı hızlandırdık oraya doğru. Az sonra tuvaletten çıkan Çetin ile karşılaştık sonra. Bizi fark etmeden gittiğimiz yöne doğru giderken Kamer ona seslendi: "Çetin?"

Çetin durdu ve arkasını döndü. Onu gördüm. Gözleri üzerimdeki yerini aldı lakin çok oyalanmadı. Kamer ile hızla yanına gittiğimizde vakit kaybetmeden konuşmaya başladı: "Daha iyi, değil mi durumu?" diye sordu.

Çetin kafasını sallarken, "Daha iyi ama şu an uykuda, zaten görüş yok biliyorsun yasak yani," dedi. "Doktordan anca bu kadarını öğrenebildim."

"Nasıl görüş olmaz lan?" diye sordu Kamer, sinirlenerek.

Çetin, "Çocuk mahkûm farkında mısın? Elimizi kolumuzu sallayarak nah görüştürürler bizi," diye cevapladı. "Savcıdan özel izin gerekiyor. Onu da kolay kolay alamayız, bilmiyorum işte ya."

Gözlerimi yere eğdim ve söyleyecek bir şey bulamadım. Kamer, devam etti meraklı bir ses tonuyla: "Peki nasıl olmuş? Ne zaman olmuş? Andaç bir aradı beni çocuk zırıl zırıl ağlıyor. Öldü sandım lan!"

"Ne bileyim," dedi Çetin ellerini pantolonun arka cebine saklarken. "Olmuş işte. Bizimkinin kimseye bir zararı olduğunu sanmıyorum ama denk gelmiştir lavuğun biri, zaten düzgün adam mı var içeride?"

Kamer, sinirle iç geçirirken Çetin, daha sakin ve temkinli bir halde devam etti sözlerine: "Sen Eskişehir'deydin, değil mi?"

Nabzım hızlanıverdi. Kamer'in elini tutan ellerim titremeye başlayınca Kamer, başıyla evetledi. "Dedim ya oğlum, telefon geldi pat küt çıktık evden. Yoksa bu kadar geç kalmazdım biliyorsun."

Çetin sakince, "Biliyorum," diye konuştu. Sesi güven veriyordu. Sesi bana güç veriyordu. Sonra bakışlarını tepemde hissettim. "Merhaba Aymira," dedi bana yönelerek. Başımı yerden kaldırdım ve gülümsemeye çalışarak konuştum: "Merhaba. Nasılsın?"

"Eh işte," dedi soğuk bir sesten uzaklaşır gibi. "Dertsiz ve tasasız bir günümüz geçmiyor görüyorsun."

"Maalesef," diyebildim.

Kamer, "Evde Andaç ve Zeynep yalnız mı?" diye sordu.

Çetin dalga geçer gibi, "Yok Mahir'i diktim başlarına," dedi. "Yalnızlar tabii!"

"Andaç'ı aramadım ben bir daha, sen haber verseydin daha iyi olduğunu bari," diye söyledi ilgili bir sesle. Çetin, kafasını aşağı eğerken, "Merak etme paşam, zaten iki dakikada bir çaldırdığı için benim onu düşünmeme bile gerek kalmadı," diye konuştu.

Andaç'ım benim. Onu düşünmek bile içimi ısıtıyordu.

Kamer, derin bir nefes alıp verirken, "İçi çıkacak gibi ağlıyordu," diye mırıldandı. Çetin, başını yere eğdiğinde Kamer'in ellerini tuttum ve iki elimle sardım elini. Çetin, "Kardeşi o onun, biliyorsun belli etmez ama canını verecek kadar sever," dedi.

Gülümsedim. Kamer, tatmin olurcasına kafasını sallarken kaşlarını çattı ve jandarmaların olduğu yere baktı. Ben de oraya baktım. "Konuşsam iki dakika alsalar ya içeri," diye söylendi. "Yanımızda dursunlar hatta. Ne yapacağım oğlum sanki ben? Aytaç'ı görmem lazım."

Çetin, soğuk bir tavırla, "He git konuş bakalım nasıl konuşuyorsun?" diye sordu. "Hem Aytaç uyuyor daha. Elleri de yatağı kelepçeli. Ben kapıdan birazını görebildim sadece."

Kamer, umutsuz bir halde, "Başlayacağım babamın şarap çanağına," diye homurdandı. Aytaç, bir mahkûmdu ve böyle şeylerin olması nor-

maldi. Ben de onu görmeyi çok istiyordum ama bu çok zordu, üstelik bu hak tanınsa bile bu benden yana olmazdı. Sorun değil, o toparlansın ve sağ salim özgürlüğüne kavuşabilsin yeter ki.

Çetin, bir iki adım geri çekilirken önce bana sonra Kamer'e baktı. "Sen hasta mısın?" diye sordu. Daha dikkatli bir şekilde baktı sonra. Kamer, umursamadan geçiştirdi. "Boş ver şimdi sen beni, geldi geçti."

Bir şey söylemedim. Devam etti: "Sen git istersen, hatta Aymira'yı da götür. Ben kalırım burada."

Çetin, itiraz etti. "Ben buradayım, siz gidin asıl. Evdekiler yalnız ve seni görürse daha iyi olurlar. Buradayım ben merak etme."

"Oğlum uykusuzsun."

Çetin, "Lan sanki ilk defa uykusuz kalıyorum," diye kızdı. "Herif içeride canıyla sınanıyor, ben burada uyku mu düşüneceğim?" Soğuk soğuk güldü. "Bok bok konuşma."

"Sus lan," diye kızan bu sefer Kamer oldu.

Çetin, boğazını temizlerken kolundaki saate baktı uzatmadan. "Bak saat on iki olmuş bile. Ben buradayım dedim sana, bir durum olursa ararım. Hadi gidin siz."

Kamer, gönülsüz bir halde bir müddet Çetin'in gözlerine baktı. "Şimdi gidiyoruz ama yarın sabah erkenden geleceğim ve bu işi kim yapmışsa öğreneceğim. İçeride veya dışarıda fark etmez, sikeceğim belasını."

"Hoş geldin usta," dedi Çetin, kollarını açarken. "Aytaç'tan sonra seni de yolcu edelim parmaklıklar ardına. Sonra bu kız beklesin dursun seni dışarıda."

Kaşlarımı çattım. Şakası bile içimi üşütmüştü. Hayal etmek bile korkunçtu. Kamer katı bir ifadeyle bakarak konuştu. "Korkma bana bir şey olmaz. Ama o çocuğa bunu kim yaptıysa misliyle ödeteceğim!"

Çetin, "Bak ben de bunu o kansızların yanına kâr bırakmak niyetinde değilim ama bir sakin olalım, tamam mı?" diye sordu. "Aytaç uyansın bir zaten ifadesi alınır tekrar. Bilirsin, saklamaz o bunu yapanı."

"Bok saklamaz," diye dikildi Kamer. "Ona bunu sorduğumda benden saklamıştı. Ulan var ya." Dişlerini sıktığını hissettiğimde Çetin'in gözleri gözlerime değdi. "Aymira kocanı sakinleştirir misin?"

Kamer'e döndüm. "Sakinleşir misin?"

Çetin, bunun üzerine güldüğünde Kamer'in sert ve mesafeli bakışları tarafından hedef alındım lakin gülmüştüm. "Sağ ol ya," dedi boş boş.

Sol kaşımı imalı bir şekilde kaldırıp indirdim. Çetin yeniden araya girdi. "Tamam hadi siz gidin, zaten iki üç saatlik yoldan geliyorsunuz. Evdekiler ne halde gidip bakamadım bile."

Kamer, gözlerini Çetin'in kahverengi göz bebeklerine odaklarken elini yüzüne götürdü ve bu esnada elim de onunla birlikte yüzüne tırmandı zira parmaklarımız birbirine bağlıydı. Kafamı eğdim ve gülümsedim. Kamer, şakağını kaşıyıp bıraktıktan sonra ellerimi ayırmadan elini sakince gövdesinin yanına düşürdü. "Bak bir durum olur da aramazsan seni de Aytaç'ın yan odasına postalarım haberin olsun."

Çetin, kendini geri çekip Kamer'e kaşlarını çatarak baktı. "Sen iyice asarım keserimli oldun ha! Aymira kusura bakma ama adamın ayarlarıyla mı oynadın ne yaptın?"

"O zaten hep böyleydi ki," deyiverdim. Çetin, yüzüme baktı ve kafasını pes eder gibi salladı. "Yok ben sizinle baş edemem. Karı koca... Yok yok, hadi gidin siz."

Kamer, "Çetin," diye duraksadı ve devam etti: "Neyse demeyeceğim diyeceğimi de." Kuvvetli bir soluk alıp verdikten sonra yerinde hareket etti. "Aytaç uyandığı zaman ara beni, doktordan ya da herhangi birinden de bir şey öğrenirsen aynı şekilde."

"Ulan müsamere çocuğu yaptın ha beni," diye isyan etti Çetin. "Arayacağız dedik ya!"

Kamer, ters ters baktı ve bir şey söylemeden arkasını döndü. O sırada Çetin'e, "Dikkatli ol," diyebildim. Kafasını eğerken bana gülümsediğini gördüm. Koridorun çıkışına doğru yürümeye başlarken gülümsemeye devam ettim. Aytaç iyi olacaktı ve Çetin'i iyi görmüştüm. Bana tuhaf davranmamıştı.

Bakalım evdekiler nasıl davranacaktı?

Kamer, arabayı olağanüstü bir sakinlikle kullanmıştı yol boyunca ve yarım saat sonra eve gelmiştik. Kalbim acıyordu. Güçlü kalamıyordum çünkü tamirhaneye girmiştik. Arabayı içeri koydu ve anahtarını üzerinde bırakarak indi. Yutkundum ve beklemeden indim. Duvarlar üzerime üzerime geliyordu sanki. Gözlerim duvar dibine kaydı.

Kamer'in onu terk ederken biçare olmuş bir halde oturuşunu hatırladım. Küçücük kalmıştı o beni bile içine sığdırdığı bedeni.

Gözlerimi oradan güçlükle çekerken Kamer, durduğu yerde bana baktı ve konuşmadan elini uzattı. O da anlamıştı bir şeyleri ve üzerinde durmamı istemiyordu. Konuşursam ağlayacaktım çünkü burası bir

mezardı ve içinde ruhumuza toprak attığımız anlar vardı. Belki kaldıramadık onu o mezardan ama toprak atmıştık ya hani bir kere, insan ölüyordu hatırladıkça.

Dudaklarımı sıktım ve Kamer'in ellerini tuttum. Her şey dün gibiydi. Sanki aradan sekiz ay geçmemiş ve onu ardımda bırakmamışım gibiydi. Oysa bunlar sadece öyle hissetmek için uydurduğum kandırmacalardı. Gerçeklerle yüzleşmek ne zaman bu kadar kolay olmuştu ki sanki?

Birlikte ağır ağır tamirhanenin demir kapısından çıkıp merdivenlere yöneldik. O önde ben de hemen onun bir basamak arkasındaydım. Ağır ağır çıktık merdivenlerden ve nihayet kapının önünde durduk. Kamer'in anahtarı cebinde olmadığı için kapıyı çaldı. O kadar doluydum ki az sonra nasıl bir tepkiyle karşılaşacağımı bilmiyordum. Tahminlerim vardı ve bu beni acıtıyordu.

Kamer, kapıyı çaldıktan sonra derin bir nefes aldım ve bunu fark etti. Elimi daha sıkı kavrarken eğildi ve saçlarıma bir öpücük bırakıp geri çekildi. Gözlerimi kapattığım vakit ise kapı açıldı.

Andaç karşımızda duruyordu.

Gözlerinin altı şişmişti ve berbat bir suratla bize baktı. "Abi?" dedi Kamer'e dönerken. İncecik ses teli titrerken Kamer elimi bıraktı ve çabucak Andaç'a sarıldı. Ona sımsıkı sarıldı. "Buradayım ben. Aytaç da çok iyi inan bana," diye kelimeler etti Kamer, ferahlatıcı bir sesle.

Durduğum yerde hareket etmeden onları izledim ve elimi ağzıma götürüp beklettim. Kamer sarılmaya devam ederken, "Kayınçon onun yanında zaten," diye güldürmeye çalıştı.

Buruk bir şekilde tebessüm ederken Andaç kendini geri çekti ve kafasını eğip bir müddet bekledi. Sonra da şaşkınca uzaklaşarak, "Şey," diye mırıldandı. "Kapıda kaldınız siz. Geçin içeri."

Kamer sahte bir kabalıkla, "Benim evim lan zaten, herhalde girecegim," diye homurdandı. Andaç gülümserken burnunu çekti ve Kamer onun saçlarını karıştırıp içeri girdi. Andaç'ın gözleri gözlerime dokunduğunda ne diyeceğimi bilemedim. Bu çok zordu. Onlarla yüzleşeceğimi biliyordum ama böylesi bir acının üzerine nasıl olurdu kestirememiştim.

Ellerimi önümde birleştirdim ve sessizce, "Merhaba Andaç," diyebildim. Ne diyeceğimi de bilmiyordum ki adamakıllı.

Andaç, yorgun bir şekilde gülümserken, "Hoş geldin Aymira," diye karşılık verdi. "Geldin sonunda."

İnanılmaz mahcup hissettim kendimi, konuşamadan başımı eğip gülümsemeye çalıştım. Andaç, kapıyı iyice aralarken, "Gel içeri, kapıda kalma. Burası senin de evin," dedi.

Burası benim de mi evim?

Kalbim sıkışarak içeri girdiğim vakit kapıyı arkamdan kapattı. Az ileride Kamer ve Zeynep'in sarıldığını gördüm. Usul usul yanlarına gittiğimde kendimi o kadar yabancı hissediyordum ki buraya karşı, ta ilk gün bu eve adım attığımda bile bu kadar eğreti durmuyordum bu salonun ortasında. Bu kadar soğuk ve mesafeli kalmamıştım onların içinde.

Kamer, Zeynep'i kendinden çekip onun saçlarını düzeltirken, "Toparlayın işte kendinizi, sanki cenaze var anasını satayım," diye isyan etti.

Zeynep'in yüzüne baktığımda onunla göz göze geldik. Bana soğuk, buz gibi bir bakış savurdu. Duraksadım. "Aymira?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak. "Döndün mü nihayet?"

Sesindeki ima ve aramıza ördüğü kilometreler o kadar canımı sıkmıştı ki kendimi savunmasız bir halde bir savaşın ortasına bırakılmış gibi hissetmiştim. Kendini geri çekerken sözlerine devam etti. Konuşamamıştım bile. "Buraya dönmen için bir sebebin olmalıydı zaten, değil mi?"

Kaşlarımı çattım fakat konuşacak kelime bulamamıştım. Kamer, otoriter bir sesle benden evvel davrandı. "Zeynep, gece gece saçmalama istersen."

Zeynep, onu umursamadan omzunu silkti ve kollarını göğsünde toplayarak yüzüme tehditkâr bir şekilde baktı. "Ben saçmalamıyorum ki. Asıl saçmalayan o!" Öne çıktı ve bana dik dik baktı. "Yalan mı? İçimizden birine bir şey olmasaydı dönecek miydi? Yoksa umursamadan hayatına devam mı edecekti?"

Andaç, "Zeynep abartma," diye onu uyardığı vakit, yutkundum ve onu sadece dinlemek istedim. Konuşmak niyetinde değildim zira beni duyacağını sanmıyordum. İçinde birikmiş şeylerin olduğunu ve kusmak için can attığını fark edebiliyordum. Bir şey diyemezdim.

Zeynep, Andaç'a bakıp güldü. Buz gibi bir gülüştü bu. "Ben abartıyorum öyle mi?" Sustu ve dişlerini sıkarak gözlerini yeniden gözlerime odakladı. "Sence de abartıyor muyum Aymira?"

Gözlerimin içi yanmaya başladığında Kamer, buna müsaade etmeden sesini yükseltti. "Kendine gel hemen! Önce şu üslubunu bir düzelt. Sırası mı şimdi bunların? Aytaç orada canıyla savaşıyor sen neyin derdindesin?"

Zeynep, Kamer'e baktı. Gözlerinde herhangi bir ışık yoktu. "Neyin derdindeyim ben abi? Söylesene neyin derdindeyim? Ben söyleyeyim isterseniz çünkü hepiniz çok güzel unutmuşsunuz yaşananları." Zeynep'in

külü sönmüş gözleri üzerimde kıvılcımlandı. "Biz bok gibi bir haldeyken bize sırtını dönen bir kadının, şimdi hiçbir şey yaşanmamış gibi sanki onca acı hiç olmuş gibi rahatça bu eve girmesinin derdindeyim. Ne bu ya? Bu kadar kolaysa ne âlâ memleket!"

Şaşkındım. Kırgındım. Yorgundum. Tüm bu duyguları hissetmeye hakkım var mıydı ondan bile emin değildim. Zeynep'in bana karşı bir tavır alacağının farkındaydım ama bu kadarı ağırıma gitmişti. Ben böyle olsun istememiştim ki. Herkes gibiydim işte, kötü olmak niyetinde, isteğinde değildim. Hiçbir zaman da olmamıştım. Zeynep kırılmıştı ama kırdığının da farkında değildi.

Belki de farkındaydı ve bilerek acıtıyordu beni.

Acısına mı yoksa hırsına mı tutunmuştu bilmiyordum ama söylediklerinin son derece farkındaydı.

Zeynep, "Siz kolayca silebilirsiniz yaşanılanları ama ben silemiyorum," diye sesini yükseltiğinde Kamer hiddetlendi ve öfkeyle Zeynep'in gözlerinin içine baktı. "Sözlerine dikkat et dedim sana!"

Zeynep, dumura uğrarken kaşlarını çattı ve Kamer'e baktı. Dişlerim birbirine değerken sersem bir titremenin altına girdim. Kamer öfkesinden bir şey kaybetmezken gergin bir halde parmaklarıyla oynadığını gördüm. "Nesin sen? Ne zannediyorsun sen kendini Zeynep? Sana bu hesap sorup, yargılama hakkını kim veriyor söyle bana? Kime bağırıyorsun sen, söyle kime rest çekiyorsun? Cevap ver!"

Zeynep, yutkunarak soğukkanlı bir tavırla konuştu. "Ben haksız değilim abi."

"Sana şu vakte kadar bir sefer bile sesimi yükseltmedim ama çizgiyi aşıyorsun ve beni kötü bir adam olmam için zorluyorsun." Sinirle dudaklarını ıslatıp geri çekti. "Ne yapmış o? Söyle ne yapmış da acıtmış seni bu kadar? Ben sizinle konuşmadım mı? He?" diye sordu hesap sorarak. Gözleri Andaç'a kaydı. Andaç ise sakince olanları izliyordu. "Söylesene sen de hadi söyle, ne dedim size?"

Andaç, konuşmadan başını öne eğdi. Bir şeyler söyleyeceğim sıra Kamer buna müsaade etmedi zira beni görmediği içindi. Zeynep'e baktı tekrar. Öfkesine tutulmuştu. "Ortada bir durum var, evet bir acı yaşandı. Hepimiz yaşadık ama buna ben sebep oldum. Duydun mu?" diye eğildi üzerine. "Ben mahvettim her şeyi, ben bozdum bizi. Anladın mı şimdi?"

Güçlü kalamıyordum. Böylesi bir yüzleşmeyi hayal etmemiştim, Kamer'i durdurmak istiyordum ama beni bile dinleyeceğini sanmıyordum. Bir adım gerileyerek sertçe soludu. "Sebebini bilmiyorsunuz. Durun

söyleyeyim," diye açıkladı tok bir sesle. Gözleri Zeynep ve Andaç'ın üzerinde mekik dokumaya başladı. "Ona büyük bir yalan söyledim. Ona en başından yalan söyledim ve biz evlenene kadar bile bilmiyordu. Koca bir yalanla avuttum onu."

Gözlerimi kapattım ve dudaklarımı sızıyla birbirine geçirdim. Boğazımdaki yumru Kamer'in sözleriyle oraya çivileniyordu her seferinde.

Kamer, "Onu nasıl bir hayatın içinden çekip çıkardım bilmiyorsunuz, nasıl bir hayatı vardı bilmiyorsunuz," diye devam etti. Zeynep'e döndü. "Her şeyin bir sebebi var, o kadın durduk yere gitmedi. Hatalar yaptık, ben de o da ama bu ona yüklenmeni gerektirmez. Bana bağırabilirsin ama ona karşı bu kadar terbiyesizleşirsen kalbini kırarım. Bunun olmasını istemediğimi bilirsin Zeynep. Karşısına geçip azarladığın kişi senin çocuğun değil," diye konuştu. Harfleri üzerine basa basa söylüyordu. Elini göğsüne koydu. "Senin büyüğün ve benim karım."

Andaç sıkıntıyla parmaklarıyla oynamaya başladığı vakit Zeynep'in yüzüne baktım. Hiçbir şey görememiştim. Sadece gururu kırılmış gibi duruyordu. Bunun büyümesine izin vermek istemedim çünkü Kamer'in niyeti kırmak değildi ve istemeden de olsa bunu yapıyordu. "Kamer tamam," diye fısıldadığımda beni susturdu: "Değil tamam."

Göğsüm sıkışırken soluğumu dışarı vurdum. "Ne sırtını çevirmiş, hadi söyle? Bana tek bir mantıklı açıklama yap. O mu vur dedi Aytaç'a Mahir'i ya da çok mu istedi yüzüğünü çıkarıp bilmediği bir şehre gitmeyi? Hata, o da hata yaptı ama buna ben sebep oldum, duydun mu?"

Andaç, "Abi, Zeynep öyle söylemek istemedi aslında," diye konuşacağı sıra Kamer, kara gözlerini Andaç'ın üzerinde sabitledi. "Bak koçum, şu an boktan bir durumun içindeyiz. Kardeşin, kardeşim hastanede ve sonra yine gidecek hapishaneye. Ne ile uğraştığımızın farkındasınız değil mi?"

"Kamer tamam, yeter," diye girdim araya. "Kimseyi kırmaya gerek yok..."

"Ve," dedi Kamer, beni duymazlıktan gelip Zeynep'e odaklanırken. "Ne hakla geliyormuş ya bu eve hani?" Zeynep başını yerden kaldıramıyordu. "Bu ev benim, bu ev bizim ve o da benim karım. Bu kadar basit bir açıklama senin o sivri zekâ beynine yeterli değil mi Zeynep Hanım?"

Andaç, Zeynep'e doğru yaklaşırken Kamer, sinirle ellerini ensesinde birleştirdi. "Ulan bir sana sesimi yükseltmediğim kalmıştı ya, onu da yaptırdın bana helal olsun. Ben daha ne zamana kadar hepinizin gönlünü hoş tutmaya çalışacağım lan? He? Söyleyin ne zamana kadar şımarıklığınızla uğraşacağım?"

Kendimi inanılmaz suçlu hissediyordum ama Zeynep'in bana karşı olan öfkesine de anlam veremiyordum. Biz onunla ara sıra konuştuğumuzda bile bu kadar değildi hırsı yahut içinde tuttuğu siniri. Üzgündü, haliyle yorgundu ve ne dediğini bilmiyordu... Buna inanmak istedim.

Zeynep, başını yerden kaldırdı ve bana baktı. Bakışlarında hiçbir şey değişmemişti bilakis daha da uzağa düşmüştü. "Bu eve artık mutsuzluk getirebilirsin sen," dedi kuru bir sesle. "Baksana şimdiden başardın."

"Zeynep ne diyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

Alay eder gibi güldü. "Ne o? İki ayda bir telefonla ararken sorun yoktu, öyle değil mi? Beni kullanırken benden iyisi yoktu ama şimdi gerçekleri söyleyince bu ben değilim."

Ona yıkık dökük baktım. Bu kadarını hak etmemiştim. Kamer, ellerini ensesinden indirdi ve derin bir soluk alıp vererek, "Zeynep odana git çabuk!" diye uyardı. "Odana gitmezsen kalbini daha fena kıracağım ve böyle olsun istemiyorum."

"Hayır gitmiyorum," dedi Zeynep, ellerini göğsünde birleştirerek. "Gitmeyeceğim de. O gitti ya, yine gitsin. Alışkın nasıl olsa."

Andaç, "Zeynep çok abartıyorsun bak," dedi ona adım atarken. "Bunu seninle konuştuk biliyorsun. Üstelik böyle bir günde ne yapmaya çalışıyorsun sen?"

Ona hayal kırıklığıyla baktım. Onu kullandığımı düşünüyordu, hayır ben öyle biri değildim. Böyle düşünmesi beni mahvetmişti. Ben öyle biri değildim. Hayır, hayır...

Zeynep, kollarını sabırsızca indirdi ve dişlerini sıkarak Andaç'a baktı. "Bir şey yapmaya çalışmıyorum, tamam mı? Doğruları söylüyorum. Beni aylarca kullandı, kocası acı çekerken o korkak gibi kaçtı ve bizi mahvetti. Şimdi de saçmalayan benim öyle mi?"

Kamer duramadı ve ellerini yumruk yaptı. Tişörtünün açıkta bıraktığı boynundaki kalın damarları belirginleşirken çenesini sıkarak Zeynep'e çok sert bir uyarıda bulundu: "Yeter! Kapat çeneni yoksa yemin ederim ağlatacağım seni!" Birkaç saniye sustu ve devam etti: "Ben sabahtan beri ne anlatıyorum sana? Beni insan yerine koydun mu? Şımarık ve aptal hareketlerinle uğraşacak vaktim yok. Madem kullanıldığını düşünüyorsun o zaman tepki verseydin ve açmasaydın telefonlarını! Karşında esip gürleyeceğin insanlar yok senin."

Zeynep, kendini tuttu lakin sol gözünden bir damla yaş düştüğünde önce Kamer'e sonra da bana bakıp odasına koştu.

İstemsizce kendimi öne attığım vakit Kamer, yumruk yaptığı ellerini çözdü ve gergin nefesleriyle odanın içini inletti. Andaç, çaresizce Kamer'e doğru yürürken, "Abi..." diye konuştu fakat Kamer, ondan önce davranarak nefesini dışarı verip Andaç'a eliyle işaret etti. "Git bak şuna."

Andaç kafasını sallarken oyalanmadı ve Zeynep'in yanına gitti. Koca salonda ben ve Kamer kalmıştık. Ne diyeceğimi bilmiyordum çünkü bu tablonun içindeki hedef tahtası ben olduğum için dolayısıyla üzgün ve kırgındım. Kamer, omuzlarını düşürdü ve elini gözlerine götürerek onları sıkıntıyla ovmaya başladı. "Sanki başka derdimiz tasamız yokmuş gibi bir de Zeynep Hanım'ın şımarık ve terbiyesiz hareketleriyle uğraşıyoruz. Bir şey demiyorum diye tepeme çıktı ama yok öyle. Aklını başına alsın."

Kurumaya yüz tutan dudaklarımı sertçe ısırdım ve dudağımın derisini nemlendirdim. "Sanırım kendinde değildi, Aytaç'ın olayı epey etkilemiş onu ve bana patladı. Bazı yerlerde hak vermeye çalışıyorum ama onu kullandığımı düşünmesi çok çirkin. Benim asla öyle bir amacım olmadı, yemin ederim."

"Bana ya da ona hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda değilsin," dedi Kamer, gözlerime bakarak. "Ayrıca gayet de kendinde merak etme. Biraz burnu sürtsün de aklı başına gelsin. Çocuk bakıcısı değilim ben."

Elini alnıma koydum ve çaresizce gözlerimi kapattım tekrar. "Keşke ben gelmeseydim ya da keşke hastanede kalsaydım. Böyle olmazdı belki."

Kamer, derince bir soluk alıp yorgun bir ifadeyle telefonunu çıkarıp saate baktı. "Geç olmuş," diye mırıldandı. "Sabah erkenden hastaneye gideceğim."

"Ben de geleyim seninle," dediğimde telefonunu kilitleyip cebine koydu. "Olmaz," dedi kaşlarını kaldırırken. "Sen burada kal."

"Emin misin?" diye sordum olduğum yerde donuk bir çehreyle yüzüne bakarken. Gözlerime bakmaya devam ederken ekledim: "Burada bulunmam şu an için doğru değil. Ben eve mi gitsem acaba, yani baba evine işte."

"He gülüm, bir o eksikti," dedi Kamer alay eder gibi.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Var."

"Nedir?"

"Var işte," dediğinde gözlerini odamıza çevirdi. Baktığı yere baktım ve yutkundum. Devam etti: "Oraya senden beridir bir sefer bile girmedim. Nedir, nasıldır bilmiyorum." Bakışları beni buldu. "Girelim mi nasılmış?"

Sakince kafamı aşağı yukarı salladım. "Olur."

Elini uzatırken dudaklarımı yaladım ve temkinli bir şekilde elini tuttum. Yavaş adımlarla merdivenlere yöneldiğimizde basamakları tek tek sanki aşması zor bir dağa tırmanır gibi çıkmaya başladık. Buraya bir sefer çıkmıştım ben zaten. Rüyamda. Ha! Kâbusumda. Öylesi bir olay anca kâbus olurdu zaten.

Ellerimizi bırakmadan basamakları tamamladık ve birlikte sekiz aydır girilmeyen odanın kapısını araladık. Kamer ışıkları yakarken dişlerimi sıkarak odaya adım attım. Gözlerim derhal odanın ortasında duran büyük yatağı aldı rotasına. Yatağın üzerindeki siyah saten çarşaf yerli yersiz bozuktu fakat bu çok da göze batmıyordu. Kamer, "Sanki hiç ayrı kalmamışız gibi ama bir yandan da ne kadar uzağız bu odaya," diye mırıldandı.

Ellerimiz ayrılırken Kamer, pencere kenarına ilerledi. Gözlerim masanın üzerinde duran badem şekeri kutusuna ilişirken kaşlarımı çattım ve gülümsedim. Onu elime aldığımda içine bakmadım çünkü çürüdüklerini biliyordum. "Bu kutu bile burada hâlâ," dedim sessizce. Kamer arkasını dönüp elimdekine bakarken devam ettim: "Açarsam kurtlar sıçrar mı yüzüme?"

"Aç istersen," dedi Kamer. Ona ters ters baktım ve bunu reddederek kutuyu yerine bıraktım. "Hayır. Açmayalım ve direkt atalım." İç çektim. "İçindeki tüm şekerler ziyan oldu."

"Bizim gibi."

Gözlerimi gözlerine dokundurdum. "Neyse," dedi uzatmadan gülümsemeye çabalarken. "Odamız işte. Her yerinde bir ton anısı var ve o anıların dahası da olacak. Biz buradayız." Sakince yatağımıza baktım onunla geçirdiğim geceleri hatırladım. Çok uzun zaman birlikte uyuduğumuz, onun koynunda uykuya daldığım anları... İlk geceden son geceye kadar hepsini.

"Bugün burada kalmayacağız zaten," dedi Kamer düzeltirken.

"Nerede kalacağız?"

"Sekiz ay boyunca nerede yaşadığımı merak ediyordun ya," dedi sakince. "Oraya gideceğiz."

"Nerede orası?"

"Uzakta değil."

Sonra çıktık odadan ve salona yeniden indik. Kamer, Andaç'la konuştuktan sonra Çetin'i aradı ve Aytaç'ın durumunda herhangi bir değişiklik olmadığını öğrendi. Andaç ve Zeynep'i o evde yalnız bırakmak içime sinmese de Kamer böyle olmasını tuhaf karşılamadı çünkü uzun zamandır bu böyleydi belki de.

Yirmi dakika kadar sonra arabadan indik. Tek katlı küçük bir evin önünde kendimi bulurken kaşlarımı çatıp boş boş olduğum yerden oraya baktım. Kamer, anahtarla evin kapısını açtığında arkasını döndü ve bana baktı. "Gelsene," diye seslendi.

Dalgın ruh halimden sıyrıldım ve onu takip ettim. Kamer, ben içeri girdikten sonra kapıyı kapattığında küçük bir ortam beni karşıladı. Işıkları yakmasıyla gözlerim ortama alışmaya başlarken salonun ortasında duran bir büyük bir küçük koltuğa baktım. Hemen onun arkasında küçük bir mutfak ve buzdolabı vardı. "Nasıl?" diye sordu Kamer, sakince. "Evli ama bekarmış gibi buralarda takılıyordum."

Konuşmadan ilerlediğimde Kamer, arka odaya yürürken üzerindeki üşörtü çıkardı. "Bir duş alacağım ben."

"Tamam," diyebildim sakince. Mutfağa yürüdüm ve buzdolabının kapağını açtım. İçi neredeyse bomboştu. Birkaç maden suyu, biraz peynir, birkaç yumurta ve konserveden başka bir şey yoktu. İrdelemedim, dolabın kapağını kapatıp buradan arkamı dönerek ayrıldım. Yan odadan su sesleri işitirken oraya yürüdüm lakin beni bir oda karşıladı. İçeri girdiğimde banyonun, odanın içinde olduğunu gördüm. Kapısı kapalıydı.

Sakince ilerledim ve etrafı süzmeye başladım. Pek bir şey yoktu aslında: Tek kişilik bir yatak ve hemen onun yanında iki üç çekmeceli komodin. Ne kadar tuhaftı her şey. Sanki biz uzaktan ilişki yürüten iki sevgiliydik. Tek yataklı odalar, ağzı zor kapanan iki üç çekmece ve buz gibi odalar... Oysa bahsettiğim soğukluk bu değildi. O odaları ısıtan bizdik. Ayrı ayrı üşümeyi hak etmedik.

Kamer duşunu almaya devam ederken komodine yaklaştım ve sakince daha doğrusu ne yaptığımı bilmeden çekmeceleri açtım. En üst katta iç çamaşırı ve çorapları vardı. İkinci katta ise şarj aleti, birkaç saat ve birtakım metal şeyler. Üçüncü kata indiğimde çekmeceyi sakince açtım ve gördüğüm şeylerle kaşlarımı çattım.

Adını bile zar zor okuyabildiğim birtakım ilaçlar vardı.

Endişe çanları zihnime ok gibi saplanırken eğilerek onları kavradım ve dudaklarımı hızla yalayıp doğruldum. İki tane kutu vardı ve biri ufak biri diğerine göre daha büyüktü. Bunlar da neyin nesiydi böyle? Saçlarımı kulağımın arkasında toplarken büyük bir dikkatle ilaç kutusunun içini açtım fakat tam o sırada Kamer, belinde havlu sarılı bir halde dışarı

çıkarken, ensesini kuruladığı küçük havluyla önce bana sonra elimdeki ilaçlara baktı.

"Kamer bunlar ne?" diye sordum.

"Sen ne görüyorsun?"

"Kamer, bunlar ne diye sordum sana?" diye direttim ona dönerken. Saçlarının ucundan akan su damlaları vücuduna akmaya devam ederken havluyu ensesinden indirdi ve omuzlarını düşürerek çıplak adımlarla yanıma gelip karşımda dikildi. Elimdeki ilaçları aldığında onları çekmecenin içine atıp kapağını kapattı. Ona saf saf baktım. "Sana bir soru sordum, farkında mısın?" diye sordum sabırsızca.

"Cevap vereceğim zaten," diye ekledi sakin bir sesle. Üstteki çekmeceden boxer'ını alırken kalbimin hızlanması tamamen yapacağı açıklamayı deli gibi merak ettiğimden kaynaklıydı. Korkuyordum. İç çamaşırını havlunun altından giydikten sonra belindeki havluyu çözdü ve onu yatağın üzerine attı. Bacağındaki yara izleri içimi acıtırken yüzüne bakamamıştım bile.

Kamer, beni şaşırtarak altına diz kapaklarına kadar uzanan koyu yeşil bir şort giyerken üzerine bir şey giyinme zahmeti göstermedi. Karnındaki yaralar içimi ekşitmişti. Onu bekledim, onu büyük bir hassasiyetle bekledim. "Otur ayakta kalma," dedi gözlerime bakarken.

Ona dik dik baktım.

Güldü. "Az sonra üzerime atlayacaksın diye korkmuyor değilim."

"Bunun olmayacağının garantisini veremem sana."

Soluklandı ve elleriyle saçlarını dağıtıp beni sakince yatağa oturttu, hemen ardından kendi de yanıma oturdu. Yönünü bana çevirdiğinde gözlerime baktı. Onu dinlemeye hazırdım ama duyacaklarım için hazırlıklı değildim. Kötü şeyler kaldırmaya tahammülüm kalmamıştı. Nefes almak istiyordum sadece. İyi hissetmek ve iyi olmak... Bu kadar zor olmamalıydı.

"Korkma," dedi sözlerine başlayarak. "Kötü bir şey değil."

"Ne kötü bir şey değil?" diye sordum hemen. Gözlerini yüzümde gezdirmeye başladı. Dudaklarımda, yanağımda, çenemde ve boynumda. Zaman mı kazanmak niyetindeydi? Hayır, bu bakışı tanıyordum. Bu bakış severek bakmaktı. Beni gözleriyle seviyordu.

"Sana uyuyamadığımdan bahsetmiştim ve bunu sen de gördün," dedi sakince iç çekerken. "O ilaçlardan biri uyku hapı."

"Ne?" dedim farkında olmadan. Düşünememiş ve direkt bir tepki vermiştim.

Bunun uzamasını istemedi. "Diğeri de psikolojik bir ilaç işte."

"Psikolojik derken?" diye sordum telaşımı ellerime alarak. Kalbim ağrımaya başlamıştı. Ondan böyle şeyler duymak zorunda kalmak ne kadar ağır bir sınavdı böyle. Dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerini kaçırarak gülümsedi. Bu bakışı da tanıyordum. Çok ihtiyacım var bana sarıl, ben konuşamam sen anla bakışıydı bu... Onu tanıyordum, onu bakışlarından bile biliyordum.

Kamer, "Doktora gittim, bana birkaç bir şey yazdı," diye açıkladı sessizce. Sanki sesini duymak istemiyordu. "Zaten son zamanlarda kullanmayı bıraktım ve halim ortada görüyorsun." Gözlerine baktım. Ellerim titremeye başladı gözlerinin çukuruna dokunamazken. Devam etti: "Ben ölmüştüm sanki anlıyor musun? Yoktum, hiçtim... Zaten o psikolojik haplar beni sadece uyuttu. Ayakta gezerken bile uyudum ben. Mal gibi bir şey oldum."

"Kamer," diye tuttum elini sakince.

Devam etti: "Yaşayamıyordum bu şeylerle. Bir yanda sen, bir yanda Aytaç, diğer yanda Mahir... Hepsi o kadar ağır geldi ki sığamadım hiçbir yere... Bu eve de başka bir yere de sığamadım. Sana yalan söylemiyorum. Ne acı değil mi, her söylediğim şeyden sonra sözlerimin doğruluğunu ispat etmek için yemin edecek duruma gelmek... Sana kendimi inandırmak?"

Elim çabucak yüzüne gitti. Tenim teninin tadını alırken, avucuma batan sakallarını sevdim. "Ben sana inanıyorum ki."

Yutkundu ve gözlerime dolu dolu baktı. "Biliyorum. Aksini düşünsem zaten şu an ölmüş olurdum."

"Hayır," diye yaklaştım ona iyice. "Hayır ölmezdin. Sen pes etmezsin biliyorum. Asla pes etmezsin."

"Konu sen olunca işler değişiyor."

Parmaklarım tenini severken gülümseyerek devam etti. "Ben böyle şeyleri komik bulur, inanmazdım ama oluyormuş... Bir doktora bile gittim... O ilaçları bile kullandım aciz gibi... Ben o konferans salonunda bile bu kadar dağılmamış, bu kadar yok olmamıştım."

Gözlerimi kıstım ve gülümseyerek onu kendime çekip sarıldım. Başını omzuna koydum. Kamer'in elleri sırtımdaki yerini alınca ıslak saçları üzerimdeki tişörtü nemlendirdi fakat bundan huylanmamıştım bile. El-

lerimle saçlarını severken öptüm. "Geçecek tamam mı?" diye konuştum sakince. "Bugün olmasın, yarın da olmasın ama geçecek biliyorsun."

"Biliyorum," diye aktı sesi ruhuma. "Geçeceğini biliyorum."

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve gözkapaklarım titrerken saçlarını öpmeye devam ettim. Elleri saçlarıma uzandı. Saçlarımı sevdi. Bunu hissetmek yaşadığımı hissetmekti. "Özür dilerim," dedim sesim titrerken. "Özür dilerim."

"Hayır," diye reddetti kendini geri çekerken. "Hayır, özür dileme." Ellerim omzuna tutunurken, elleri yüzümü kavradı ve gözlerime kaydı gözleri. Oraya tutundu ruhu. "Sadece bunu bir daha yaşamak istemiyorum. Ben sağlam değilim şu an, şaka değil bu! Gerçekten kafa tam değil benim ve tam olması için uğraşıyorum. Bu yüzden kırıyorum, döküyorum ve üzüyorum ama elimde değil."

"Anlıyorum," dedim çabucak. "Ben seni anlıyorum inan. Ne yaşadığını görüyorum ve elimden bir şey gelmedikçe deliriyorum. Elimden geleni yetmiyor ama dahası için her şeyi yapacağımı biliyorum, biliyorsun."

"Şüphem yok ve hiçbir zaman da olmadı," diye ekledi. Saçlarımın bukleleriyle oynamaya başlarken iç çekti. "Sana bir yanlış yaparsam lütfen çekip gitme. Beni döv, ağzıma sıç, hatta öldür beni ama sakat bırakma..."

"O nasıl söz?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Öyle bir söz işte," deyip geçiştirdi omzunu silkerken. "Sana bundan sonra kavga etmeyeceğimizin sözünü veremem, seni üzmeyeceğim de diyemem... Hem karı koca arasında olur böyle atışmalar, gerçi biz evliliğimizin tadını bile çıkaramadık ama olsundu."

Tebessüm ederek tekrarladım: "Olsundu."

"Yine de ne ben gideyim ne de sen git benden," dedi gözlerime ok gibi bakarken. "Ben sensiz bir hayatı yaşadım ve gördüm. İkincisi olursa toparlayamam, bunu kaldıramam."

"İkincisi olmayacak," dedim çabucak. "Terk edişler de yok yalanlar da."

"Olmayacak," dedim gözlerime bakarken. Ellerimi tuttu ve öptü parmaklarımdan. İçim gide gide sevdim onu. O kadar çok seviyordum ki bir sarılsam bir daha ayrılmak istemezdim ondan. Ellerimi dudaklarından geri çekerken bana ters ters baktı lakin gülüyordu da. "Şimdi ben bir ruh hastası değilim orada bir anlaşalım!"

"Tövbe ya Rabbim," dedim bıkkın bir tavırla. "Hem ne var ki bunda? İnsanlar hayatlarının zor dönemlerinde bu tür destekler alabilir, bu

gayet normal değil mi? Üzgünüm keşke böyle olmasaydı ama... Yani bu seni ruh hastası falan yapmaz."

"Ama doğru olan bu. Kafam tam değil benim."

Ellerimi kafasına koydum ve saçlarını sersemce dağıttım. Gözlerini kıstı ve yüzünü ekşiterek sevimli sevimli güldü. "Olsun," dedim boş verirerek. "Ben kafanı seviyorum senin."

Gözlerini araladı ve sakince kafasını aşağı yukarı salladı. "Ben de seviyorum... Kafamın içindekini."

Duraksadım ve utanarak sırıttım. Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Üzerime doğru gelirken gülmemek için dudaklarımı ısırmaya başladım. Kamer, avına yaklaşan bir aslan gibi sinsice bana yaklaşmaya devam ederken dudaklarını yanağıma bastırdı. Gözlerimi kapattım ve iç çektim. Dudakları yanağımda bir müddet beklerken geri çekildi fakat konuşurken teni tenime sürtündü. "Beni uyutsana... Göğsünde."

Ilık ses tonu üzerimde dağılırken yanağım ısınıverdi. Yüzümü gözlerinin önüne getirirken gülümsedim ve gözlerimi kapatıp açtım. "Uyuturum," diye fısıldadım, ardından bakışlarımı oturduğumuz yatağa çevirdim. "Uyuturum da bu yatak tek kişilik."

"Senin yatağına sığmıştık ama," diye mırıldandığında yüzünü buruşturdu ve kendini geri çekti. "Bundan hoşlanmadım. Senin yatağın, benim yatağım yok... Hayır, sadece bizim yatağımız."

Gözlerimi yeniden güzel suratına götürdüğümde sakince tebessüm ettim. Kaşlarını çatmıştı. Derin bir nefes alıp verirken toparlanmaya çalıştım. "Tamam," dedim silik bir ses tonuyla. "Bizim yatağımız. Zaten hep öyleydi ama işte... Neyse hadi yatalım artık. Alper'e de mesaj atmıştım buraya gelirken ama uyumuştur o belki şimdi, arasam mı?"

Bana gözlerini çevirdi ve dudağının kenarını kıvırdı. "Bu arada bir detayı atladım sanırım. Alper bana enişte mi dedi yoksa bana kaderimin bir oyunu mu bu?"

Sırıttım ve iç çekerek gözlerimi irileştirdim. "Oyun değildi, ben de duydum. Alper sana karşı tepkili olmadı, ona açıklayamadığım bazı durumlar yüzünden sinirlendi fakat seninle ilgili bana kötü şeyler lanse etmedi. Sen onun eniştesisin."

"Sen de bizimkilerin yengesi," diye ekledi göz kırparken.

Kararsız kaldım. "Zeynep için artık geçerli değil sanırım bu."

"Her şey zamanla olacak. Kimse kimseyi silmez kolay kolay. Düşünme bunu, tamam mı?"

"Peki," dedim kısık sesimle. Öyle umuyordum çünkü biriyle bozuk olduğum zaman rahat hissedemiyordum. Mutlu olduğum vakitlerde bile onu hatırladıkça içimdeki yara titriyordu ve her şeye limon sıkıyordu. Umarım düzelirdi bu aramızdaki her neyse çünkü bu kadar tepkiyi hak ettiğimi sanmıyordum.

Kamer ayağa kalkarken ona baktım. Daha doğrusu şortuna. "Sen şort falan giymezdin aslında ya?" diye dalga geçtim hafiften keyiflenerek.

"He," dedi gülerek. "Seni görünce ateş bastı ondan giydim."

"Üf," diye başımı öne eğdim. "Düşemedim buna."

"Buna düşme zaten," dedi eğilip saçlarıma öpücük bırakıp geri çekilirken. "Bana düş."

Kendini geri çekerken sıcaklığının altında ısınmaya devam ettim. Başımı kaldırıp ona bakarken ayaklandım ve tek gözümü kısıp konuştum: "O zaten en iyi yaptığım şey."

Gülümsedi ve bir şey söylemedim sonra. Vakit ilerlemeye devam ederken bir şekilde yatağa sığmayı başardık. Kamer, kafasını göğsümün üzerine koyarken, elleri belimi sardı. Ellerimle nemli saçlarını sevmeye başlarken mırıldandım: "Saçlarını kurutmadın ve zaten hastasın."

"Boş ver," dedi uykuya dönük bir sesle. Yorgundu ve aslında bu beni mutlu etmişti. Uyumasını istiyordum. İhtiyacı vardı. "Ben iyiyim böyle."

Dudaklarım kıvrılırken gözlerimi kapattım ve saçlarını sevmeye devam ederken uykuya daldım. O da öyle.

Ay bize yansın bu gece.

Ertesi gün daha doğrusu gecenin sabahı, saatin kaç olduğunu bilmediğim bir vakitte uyandım. Kamer yanımda değildi ve telaşa kapılmadım çünkü hastaneye gideceğini biliyordum. Gözlerimi ovuşturarak yattığım yerde toparlanırken dağılan saçlarımı omuzlarımdan geriye attırıp ekşiyen yüz ifademden kurtuldum. Birkaç saniye etrafa boş boş bakındıktan sonra ayaklarımı yataktan aşağı düşürüp ayaklandım.

Odadan çıkmadan banyoya girdiğimde ellerimi ve yüzümü yıkadım fakat o esnada arkadaki sepetin delikli gözeneklerinden gördüğüm kanlı kıyafetler gözlerimin ağına takıldı. Uzaktan çok seçilmiyordu ama dikkatimden kaçmamıştı. Musluğu kapatırken arkamı dönüp tereddütle kıyafetlere yaklaşıp birini kavradım. Tişörttü. Tişörtündeki kurumuş kan lekeleri yüzümdeki ifadelerin olumsuz tavırlarını ortaya dökerken bu görüntünün, karnındaki yaralardan olduğunu anlamıştım.

Ona sebebini sormuştum ve bana anlatmamıştı.

Öğrenmeliydim.

Yutkunarak onları geri yerine bıraktım, hatta onları sıcak su dolu bir kovanın içine koyarak kurumuş kanın yumuşaması için süre tanıdım, olmazsa direkt atacaktım. Ellerimi tekrar yıkadıktan sonra banyodan çıktım. Mutfağa girdiğimde ocakta kısık ateşte bir çaydanlık gördüm. Tezgâhta dilimlenmiş beyaz peynir ve onun yanında birkaç adet poğaça. Şaşkın ama mutlu bir halde tezgâhın başında dikildiğim vakit ufak bir not gördüm. Alıp onu okudum.

"Ben de isterdim ağzımda gül, elimde tepsiyle yatağına kahvaltı getirmek ama hayat beni böyle şeyler yapmaya zorluyor... Şaka yaptım, bu kadar yüz ekşiten bir adam değilim :') Uyuyordun, uyandırmaya kıyamadım ve gitmeden evvel sana bir şeyler hazırladım. Yemezsen arkandan ağlar!"

Şapşal şapşal sırıttım ve bu bir süre böyle devam etti. Ocaktaki demlenmiş çayın oturduğunu fark ederken ateşin altını kapattım ve kahvaltı mı etmeden evvel telefonuma uzanıp Kamer'i aradım. Bir sefer çaldıktan sonra açtı.

"Günaydın," diye başladım ilk.

"Erkencisin," diye yanıtladığında saatin çok da erken olmadığını biliyordum. Devam ettirmedim. "Uyandım işte," deyip elimi enseme götürdüm. "Bir gelişme var mı Aytaç'la ilgili?"

Kamer sakince, "Uyandı ama göremiyoruz," derken derin bir nefes alıp verdim. Ekledi: "Bir şeyler ayarlamaya çalışacağız, onu görmemiz lazım."

"Peki ne zaman taburcu olacakmış?" diye sordum. "Hemen gidecek mi yine cezaevine?"

Bunu kabullenmek öyle zordu ki... Onu o parmaklıklar arasında hayal etmek...

"Yarın taburcu olabilme ihtimali var diyor doktor. Çıktıktan sonra cezaevine gidecek ama eskisi gibi olmasına müsaade edemem. Kardeşimi ne olduğu belli olmayan heriflerle aynı ortamda bulundurmam. Bir şekilde halledeceğim."

"Umarım," diyebildim sadece. "Çetin orada mı hâlâ?"

"Burada ama göndereceğim onu, dinlensin biraz." Nefes alıp verdi. "Bugün biraz buradayım, akşama kadar anca gelirim belki. Sıkılmazsın değil mi?"

"Yok," diye geçiştirdim. Sıkılsam bile bunu dile getirmek istemezdim çünkü o da keyfinden beni yalnız bırakmamıştı. "Sen dikkatli ol ama. Bir gelişme olursa ara beni olur mu? Aklımda sende çünkü."

"Ararım," dedi düz bir sesle. "Sen kahvaltını yaptın mı peki?"

Gülümsedim ve gözlerimi sofraya çevirdim. "Yapmadan önce seni bir aramak istedim. Yapacağım az sonra. Teşekkür ederim."

"Güzelce doyur karnını," dedi. "Akşama kadar olur da gelemezsem ara beni, ben eve gönderirim bir şeyler. Akşam da dışarıda yeriz."

"Yok," dedim çabucak. "Ben seni beklerim. Birlikte yeriz."

"Aç aç mı bekleyeceksin?"

"He beklerim."

"İyi bekle," dedi dürüstçe. "Öl açlığından."

"Ölürüm."

"Peki."

"Peki."

Sonra konuşmadık ve ikimiz de gülerek telefonlarımızı kapattık. Saat dokuz sularındaydı ve Alper'i aramam için yanlış bir zamandı. Derste olabilirdi. Bundan bir süreliğine vazgeçtim ve Kamer'in benim için hazırladığı kahvaltıyı yapmaya başladım. Sakin ve kendi kendimle vakit geçirerek yaptım kahvaltımı fakat kendimle değildim, kendimden başka herkes vardı bu sofrada, kafamın içinde.

Bir yandan yaşananlar, diğer yandan insanlar ve olaylar. Onların tepkileri... Her şey üst üste yuvarlanarak tıpkı bir dağın üzerinden patakûte çığ gibi üzerime doğru geliyordu ve ben altında kalmaya korkuyordum. O çığdan kaçmıyordum ama onu önleyecek bir şey de yapmıyordum. Olduğum yerde bekleyerek bu felaketin ta ayak parmağımın ucunda sona ermesini bekliyordum. Ama öyle olmayacaktı ve olmamıştı da. O çığdan yara almıştım. Yara almadan kurtulamazdım da.

Etrafı toparladıktan sonra salona geçeceğim vakit kapı çaldı. Durakladım. Kamer dışında herkes olabilirdi. Sakince kapıya yöneldim ve fazla düşünmeden kapıyı açtım.

Gördüğüm kişi Şebnem'di.

Kapının kulpunun kavrayan ellerim oradan usulca yere, boşluğa doğru süzülmeye başlarken Şebnem'in gözlerine baktım. Bakışlarını çözmeye korktum çünkü eskisi gibi bakmıyordu. Ona yaklaşamadım bile. Ne konuşulur bilmiyordum, Kamer'den sonra ilk kez böyle bir çaresizliğin ensesindeydim. Şebnem bunu hak etmemişti ve ne söylersem söyleyeyim bir mantığı da olmayacaktı.

"Şebnem?" diye konuşabildim kendimi zorlayarak. Ses tonum rahatsız etmişti. "Hoş geldin." *Tabii, anca bu kadarı geliyordu elimden.*

Şebnem, mesafeli bir halde bana bakmaya devam ederken nihayet ağzını araladı ve konuşmaya başladı benimle. "Hoş buldum," dedi. Sesi buz gibi değildi ama samimi de değildi. Olması gerektiği gibiydi. "Sen de hoş geldin."

Mahcup bir hal ile kapıyı aralayarak onu içeri davet ettim. "İçeri gelsene."

Bir müddet bekledi ve derin bir nefes alıp beni onayladı. İçeri girdiğinde kapıyı kapattım ve arkasından yürüdüm. Salona doğru ilerledi. Sanırım buraya daha önce gelmişti. "Otur lütfen," dedim koltukları işaret ederek. Şebnem, ilerlemeye devam ederken karşı koltuğa geçip oturdu. Ben de diğer koltuğa oturdum.

Yüzüme baktı fakat ona bakmaya gücüm yoktu.

Ellerimi birleştirdim ve parmaklarımla oynamaya başladım. Şebnem'in gözleri parmağımdaki alyansın üzerinde toplandı çünkü bunu konuştuğu cümlelerden anlamıştım. "Yüzüğünü takmışsın sonunda. Sevindim."

Kırık bir tebessüm oturdu yüzümün en dibine. Parmağımdaki alyansa baktım. "Geç oldu ama taktım. Teşekkür ederim."

"Rica ederim," diye karşılık verdi düz bir sesle. Kızgın değildi ama Şebnem de değildi. Ona hür irademle bakamıyordum daha doğrusu kelimelerimi dilimden dökerken bir hayli düşünüyordum. Şu an mesela, ne konuşmam gerektiğini bile bilmiyordum. "Nasılsın?" diye soruverdim sessizliğin uzamasına müsaade etmeden.

"İyiyim, hayat devam ediyor," dedi sakin bir sesle. "Sen nasılsın?"

"İyi olmaya çalışıyorum."

"Döndün mü tamamen?"

"Aytaç'ın durumu için döndük apar topar ama dönecektik zaten, sadece biraz ani oldu," diye açıkladım yüzüne bakamadan konuşurken. Bekliyordum. Bana patlamasını bekliyordum sabırla.

"Anladım," dedi sakince. Bu kadar sakinliğin içinde tuttuğu rüzgârın estirmeye zemin hazırladığını düşündüm çünkü Şebnem böylesi bir konuda sakin bir tepki vermezdi. Öyle de olacaktı. Onu tanıyordum.

"Çetin ile berabermişsiniz," dedim kısık sesimle gözlerine bakarken. "Çok sevindim."

"Zaten sen biliyordun bizi," diye cevapladı. "Kesinleşince bir şeyler oldu işte... Sağ ol."

Başımı aşağı yukarı sallarken göğsüm sıkışmaya başladı. Bu mesafe beni üzüyordu, bu kadar kasıntı davranmak da öyle. Şebnem sözlerine devam etti: "Gerçi isterdim seninle her bir ânımı olmasa da yaşadığımız şeyleri paylaşmak ve heyecanıma ortak oluşunu görmek ama olmadı... Neyse."

"Üzgünüm," dedim çaresizce. "Ben de isterdim ama..."

"Sen de isterdin?" diye kaldırdı kaşlarını yukarı. Sesi kalınlaştı bir anda. Evet, sanırım o rüzgârın etkisi artmaya başlamıştı. Devam etti fakat daha dik bir sesle. "Ne olsun isterdin mesela? Beni bir başıma bok gibi bırakıp gitmek mi yoksa sanki ben senin için hiç var olmamışım gibi sırtını çevirmek mi? Ne isterdin Aymira?"

Yutkundum. Haklıydı. Haklıydı ama ben böyle olsun istememiştim. *Eh! Kendimi bu aptal cümleyle avutmaktan sıkılmıştım.* "Haklısın Şebnem," dedim kısık sesimle. Bu sesi işitmesi bile güçtü. "Bunları hak etmedin, benim hatam."

"Ben haklı olmak niyetinde değilim Aymira, hiçbir zaman da böyle bir çabam olmadı ama evet," dedi kafasını sallarken. "Haklıyım. En azından bu konuda beni şaşırttın."

"Ben düşüncesiz biri olabilirim ama haklıyım diye üste çıkmam," diye ifade ettim kendimi. "Özür dilerim senden, yüzlerce, binlerce kez özür dilerim... Elimden başka bir şey gelmiyor çünkü."

"Neden böyle oldu?" diye sordu. Bir sefer daha yutkundum ve parmaklarımla daha sert bir halde oynamaya devam ettim. Gözlerini yüzümden ayırmıyordu, ben ise yüzüne bakacak cesareti kendimde bulamıyordum. "Neden böyle oldu Aymira?"

"Bilmiyorsun."

"Çünkü anlatmadın ve ben de soruyorum sana. Umarım bu sefer zahmet edip benimle paylaşırsın."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum bile," diye mırıldandım ellerimle oynarken. "Her şey çok dolu, çok ağır..."

"Bir yerden başla işte," diye kestirip attı. "Aniden gir bir mevzudan. Aniden çekip gittiğin gibi."

Ellerimle oynamayı durdurdum ve Şebnem'e sakince baktım. Gözlerinin ve zihninin içinden geçenleri anlamak o kadar ağrıma gidiyordu ki bana kızgın olduğunu her zerremle hissediyordum ve asıl dokunan ise buna sebep olduğum için kızamıyordum, böyle hissetmesi o kadar normaldi ki, kendimi onun yerine koydukça daha doğrusu koymaya çalıştıkça her şey daha kötü oluyordu.

Sıkıntıyla omuzlarımı yükseltip alçalttım. Gözlerimin kapağına kar yağarken üşüyerek başladım konuşmaya: "Ben yokken Kamer ile ne kadar konuştunuz bilmiyorum ama yine de söyleyeceğim. Buraya ta ilk geldiğim gün başladı belki de her şey. Sana anlatmıştım, o cadde tehlikeli ve belli başlı kuralları var diye..." Şebnem büyük bir dikkatle beni dinliyordu fakat suretindeki mesafe diri diri belli oluyordu. Hislerimin üzerine çamur atıp devam ettim. "Evden uzaklaştım, işimden, senden ve kendimden... Buraya yerleştim, Kamer'in yanında durdum bir müddet."

Yaşadığımız onca şeyi hatırladı kafamın içinde anılarımızı taze tutan yer. Orası bir albümdü ve her anımızı fotoğraflayarak oradaki ipe asıyordum. Geldikçe gittikçe fotoğraflara bakıyor ve ne kadar mutlu olduğumu, ne kadar mutsuz olduğumu görüyordum. Başımı öne eğdim ve dudaklarımı ısırarak sözlerimin devamını getirdim: "Fakat," dedim dudaklarımda muazzam acı bir gülüşle iç çekerken. "Başından beri her şeyin koca bir yalan olduğunu öğrendim."

"Nasıl?" diye sordu Şebnem merakla. Gözlerine bakarken yüzüme sinen o buruk tebessüm hissettiğim duyguları özetler miydi? Ben konuşmada iyi değildim, hislerim yazar mıydı benim yerime karşımdakinin gözlerine ya da anlatır mıydı ellerim titrerken duramamanın çaresizliğini?

"Kamer, sırf beni babamdan korumak için, yaşadığım hayattan kurtarmak için yalan söylemiş... Kötü bir niyeti yoktu kabul ediyorum ama bilemezdim anlıyor musun? Şu an her şey iyi, evlendik ve kocam ama o zamanlar onu tanımıyordum ve niyetinin ne olduğunu bilemezdim üstelik söylediği yalan ufak bir şey değil. Başından sonuna kadar devam etti böyle... Sonra," dedim hisli bir solukla gözlerimi yere eğdim. "Sonra bu hale geldik."

Şebnem, şaşkın ama bir o kadar da düşünceli bir halde yüzüme bakmaya devam ettiği vakit gözlerini kırpıp ağzını araladı. "Bir dakika ya? Kamer sana en başından yalan söyledi... Yani bu kural mural falan onun uydurması, öyle mi?"

"Öyle," diye fısıldadım. "Daha kötüsü bunun için can düşmanım dediği Mahir ile bu oyun için el sıkışması. Susmasını söyleyerek her şey sona erdiğinde ona kendi bölgesini bile vereceğini söylemesi..." Ellerimi kafama koydum ve düşünmeye devam ettim.

Şebnem, "Neden böyle bir oyun oynamış olsun ki?" diye sorduğunda ellerimi kafamın üzerinden çekip ona baktım. "Dedim ya işte, beni korumaktı amacı ama böyle olmamalıydı... Evlendik, onunla bir yerlere gitme planı yapıyorduk fakat sonra öğrendim her şeyi. Mahir söyledi

hatta, kendi düzgün bir şekilde ifade etseydi sürekli geçiştirerek huzursuzluk oluşturmasaydı böyle olmazdı belki de... Tamam," dedim başımı aşağı yukarı sallarken. Sözüm kendimeydi. "Tamam, ben de hata yaptım ama o an o kadar boş gelmişti ki gözüme her şey, bir oyunun içinde olduğumu düşündüm. Evliliğimizden bile şüphe ettim. Güvenim kırıldı ve onu terk ettim."

O güne gitme şansımız olsaydı yine aynılarını yapar mıydım bilmiyorum. Belki yüzüğümü çıkarmaz, kafa dinlemek için üç beş günlüğüne bir yerlere giderdim ya da daha fazlası olurdu bilmiyorum. Pişmanlıklarım oldu ama durduk yere olmadı hiçbir şey. İnsanlar yanlışlar yapar ve böyledir fıtratları, biz hata yapmak için doğmuştuk, hata dolu bir hayatın içine doğmak çok başka bir mevzuydu. Onunla yeniden doğdum ya, oydu benim meselem.

Şebnem, kafasını sağa sola sallarken, "Kamer'in kötü bir niyetinin olduğunu sanmıyorum ama demeseymiş en başından," diye mırıldandı.

Çabucak cevapladım: "Onun kötü bir niyetinin olmadığını biliyorum ama şu an bulunduğumuz zamanla yorumlarsam, ben o gün onu tanımıyordum. Şimdi konuşmak kolay."

Herkes kendine göre haklıydı. Bir savaş varsa, bir durum varsa ortada ne haklı ne haksız olurdu. Kişi payına düşen kadar acıyı sırtlanır, hakkını göğüslenir ve haksızlığını yutardı. Biz sırtlandığımız acıyla kamburlaştık, hakkımızla yığıldık ve haksızlığımızla boğulduk.

"Peki neden öylece çekip gittin?" diye sordu Şebnem. "Kamer'i terk ettin, tamam bir şekilde seni anlamaya çalışıyorum ve aynı şeyi ben yaşasam ne tepki verirdim bilmiyorum ama bana gelmemen hiç olmadı... Sen beni kardeşin yerine koymuşsan bana gelecektin. Ben bakacaktım bir çaresine, ben bir yol bulacaktım... Gelmedin, haber bile vermeden çekip gittin."

"Haklısın. Bunun için asla bir savunmam olmayacak ama o an o kadar kötüydüm ki dünyadan soyutlanmak istiyordum. Yerin dibine girip toprak olmak ya da bulutların üzerine çıkıp kanatlarıma sığınmak istiyordum. Olmadı, ben de gittim."

"Aymira bir haber bile vermedin farkında mısın?" diye sordu Şebnem, sinire yatkın bir ses tonuyla. "Hadi çekip gittin o kafayla neyse diyelim... Bak bunu bile hazmediyorum! Ee sonra?" diye sordu cevap alamayacağını bildiği halde yüzüme bakarken. "Oraya gittiğinde bir alo demek, ben buradayım merak etme demek çok mu zordu ya? Allah aşkına bu kadarını da mı hak etmedim ben?"

"Hayır," dedim onu düşüncelerinin ele geçirmesine izin vermek istemeyerek hoş zaten onun düşünmesine gerek yoktu çünkü yaşayarak görmüştü her şeyi. "Senin hiçbir suçun yok. Sen çok iyi bir dostsun ama ben olamadım. Bugüne kadar senin hep iyiliğini istedim, sana hep iyi gelmeye çalıştım... Kabul hak etmedin, kimse hak etmedi ama..."

"Ama ne?"

Konuşamadım.

"Cümlenin devamı yok çünkü mantıklı bir açıklaman bile yok değil mi?"

"Ben Kamer'den kaçtım, onunla yüzleşmeye ona bakmaya gücüm yoktu. Sonra araya günler girdikçe size dönmek istedim, bu sefer de korktum," diye konuştum çaresizce. Sesimin içinde hissi harfler devinyordu. "Korktum çünkü beni reddetmenizden korktum. Pişmanlıklar yaşadım ve böyle sonuçlar meydana geldi."

"Ben her gün bekledim seni," dedi Şebnem, tok bir sesle. "Hani annem evden çıkar da akşama kadar dönmez ya, merak edersin için içini yer başına bir şey mi geldi diye... Aynı öyle bekledim seni. Düşündüm, sürekli düşündüm ya. Acaba ben mi bir yerde yanlış yaptım da bu kız bana da sırt çevirdi, istemeden de olsa kalbini mi kırdım diye teori üretmekten içim şişti içim..."

"Özür dilerim."

"Benim istediğim özür değil," dedi Şebnem, gözlerime uzun uzun bakarken. "Ben senden sadece olması gerektiği gibi davranmanı beklerdim. Aynı şey benim başıma gelse ben ilk sana koşardım, ilk sana sarılır senin omzunda ağlardım. Sen bunu yapmadın, yapamadın."

"Şebnem ben kimseye hakkını veremedim ki zaten," dedim gülümseyerek. Bu neşeden var olmuş bir güneş değildi. "Sana çok ama çok büyük haksızlık ettim, ne desen haklısın, benim yüzüme de tükürsen haklısın... Kamer, Andaç, Çetin, Zeynep... Size sırt çevirdim, evet dışarıdan böyle görünüyor olabilir ama ben de zor günler geçirdim. Hiçbir gece huzurlu uyuduğumu hatırlamıyorum. Başta Kamer, sonra da sen aklıma gelmediğiniz bir gün bile yoktu. Kızgındım, her şeye kızgındım. Kendime çok kızgındım ama olmuştu olan. Geri dönemedim, korktum."

"Kamer çok kötü günler geçirdi," dedi donuk bir sesle. "Çetin bile bir şey yapamadı ona."

"Biliyorum," diyebildim. "Biliyorum çünkü hissettim, biliyorum çünkü ben de öyleydim. Ben yalnızca sizden değil kendimden de kaç-

tım. Bazı şeyleri içimdeki mahkemede yargılamak öyle zordu ki," diye söyledim giderek alçalan sesimle. "İnsan kendine itiraf ettiği zaman özgür olur ya, ben itiraf ettikçe daha da dibe çakıldım. Her şey ters tepti."

Şebnem beni dinlerken soğukkanlı bir duruşla, "Neredeydin, ne yaptın?" diye sordu. "Alper peki? O nerede?"

"Alper de aslında senin gibi," dedim beklemeden. "Onun da bir şeyden haberi yok. Onun bu caddeden haberi bile yok. Tuttum elinden ve gidiyoruz dedim. Çocuk nereden geldiğini şaşırdı. Elimde avucumda olanlarla Eskişehir'e gittik. Bir ev bulduk, daha doğrusu bir apartman ve yerleştik yarım yamalak... İş buldum orada. Üst katımızda oturan Atakan Bey'in kızına ve babasına baktım."

"Atakan Bey?" diye kaşlarını yukarı kaldırdı Şebnem, ne soracağını tam olarak hesap edememiş gibi.

Cevapladım: "Evet. Eşini bir yıl önce kaybetmiş, kızı ve babasıyla birlikte yaşıyor. Hatta babası Kemal Bey bana matematik dersi veriyordu."

Şebnem afalladı. "Sana matematik dersi veriyor?"

"Ben bu sene üniversite sınavına gireceğim," diye konuştum parmaklarımla oynamaya devam ederken. "Kemal Bey de bana ders veriyordu."

Şebnem sakince, "Anladım," diye mırıldandı. "Sen hırslı birisin ve kazanırsın."

"Umarım."

Konuşmadı sonra. Konuşacak çok şey vardı oysa.

"Sen neler yaptın peki Şebnem?" diye sordum kuru bir sesle.

"Hayatımdaki en güzel değişiklik Çetin oldu, onun dışında aynı işte. Pastanede çalışmaya devam ediyorum."

"Hakan, Eskişehir'e geldi," diye itiraf ettim çabucak. "Hatta Kamer'e Eskişehir'de olduğumu o söylemiş."

Yüzünde gözle görülür bir şaşkınlık meydana gelirken bunu fazla büyütmedi ve mesafesini koruyarak dudaklarını sarkıttı. "Hakan, Pınar ile nişanlandı. Biliyorsundur. Ama Kamer'e yerini söylemesine biraz şaşırdım doğrusu." Alaycı bir halde güldü. "Gerçi beklenmedik tepkiler, beklenmedik insanlardan geliyor."

Gözlerimin bebeğine cam kırığı batmış gibi baktım yüzüne. İçim acıdı çünkü benden çok uzaktı. Kurumaya yüz tutmuş, çatlamış dudaklarımı nemlendirip boğazımı temizledim. "Beni affedecek misin Şebnem? Daha doğrusu ben bu soruyu nasıl sormam gerektiğini bilmiyorum."

"Ben uzağım sana Aymira," dedi düz bir sesle. "Uzağız birbirimize. Sana kırgınım, kızgınlığım geçti ama kırgınlıklar kolayca yerini başka bir duyguya bırakamıyor ve bunu en iyi sen biliyorsun. Bir anda gülüp şakalaşamam çünkü ağır geldi bazı şeyler anlatabiliyor muyum?" Başımı ağır ağır salladım. Ekledi: "Ama yine de iyi olmana sevindim. Gerçekten sevindim."

Mahcup bir şekilde gülümseyerek başımı öne eğdim.

"Biz hatasız insanlar değiliz, ben de mükemmel bir insan değilim ve bu yaşıma kadar aptal aptal birçok şey yaptım, belki ileride hatırladığımda yüzümde sersem bir gülümseme meydana gelecek çünkü toydum ve hayatın hep böyle amaçsız olduğunu düşündüm. Doğar, yaşar ve ölürüz... İnsan bu düzende ilerler ve o araları doldurmak bizim elimizde fakat ben o araları iyi değerlendiremedim, en azından Çetin'e kadar..." İç çekti, gülümsemişti. O mutluydu, onu düşününce bile gözlerindeki ışık kendini belli edivermişti. "Sonra aslında hayatın o olduğunu anladım. Tüm o boş vermeler, başıboş gezmeler... Hepsi hayatın kandırmacasında kaybolduğumu gösteriyordu. Yani," dedi toparlamaya çalışırken. "Düşe kalka yaşıyorum bir şekilde, herkes gibi... Belki de senin gibi."

Bana konuşacak cümle bırakmamıştı. Yine de bir şeyler konuşmak istedim. Kırgın ayrılmak istemiyordum. "Sen, senin için neyin iyi olduğunu bilirsin. Sen mutlusun, ben görüyorum gözlerinde o ışığı. Her ne kadar eskisi gibi olmasak da seni tanıyorum Şebnem, sen Çetin'e başkasın ve o senin gücün."

"O benim gücüm," diye tekrarladı kararlı bir sesle. "O çok iyi bir adam. O benim hayatımda gördüğüm en güzel adam."

İlk kez âşık olmuştu, olmuştu değil mi? Gözlerinin içi gülüyor ve onu anlatırken sesinin titreyişi bile değişiyorsa bu aşktı... Biliyordum. Fakat yanında olamamıştım, bana sırıtarak, eh biraz da utanarak anlatacağı günleri olmamıştı. Benim yüzümden. Olsun, mutluydu.

"Senin adına çok sevindim," dedim gülümseyerek. "Daim olsun."

"Teşekkür ederim," dedi kuru bir sesle. Sonra da saatine bakıp ayaklandı. "Ben işe geç kaldım. Vedat Abi kızmaz ama gecikmeyeyim daha fazla." Kolunu rahat bırakırken göz göze geldik. Yutkundum ve ayaklandım. "Hoşça kal Aymira."

"Gel ama yine olur mu?" diye sordum kısık sesimle. "Ya da ben gelirim yanına."

Geçiştirdi. "Bakarız."

"Peki," dedim kabullenerek. Şebnem'i kapıya kadar yolcu ettikten sonra arkasından bir müddet bakıp kapıyı kapattım. Aslında beklediğim gibiydi, belki de daha iyiydi en azından Şebnem'e bakarak. Ben asıl depremi Şebnem'den beklerdim fakat o beni anlamaya çalışan tarafıyla buraya gelmişti. Ben öyle hissetmiştim en azından. Bana bunu yansıtmıştı. Kırgınlıklarını da vefasını da.

Arka odaya doğru ilerleyeceğim vakit mutfaktaki tezgâhın üzerinde duran telefonum çalmaya başladı, yönümü değiştirdim ve telefonumu elime aldım.

Arayan Atakan Bey idi.

Kaşlarımı çattım ve derin bir nefes alıp verdikten sonra fazla çalmasına müsaade etmeden telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Efendim Atakan Bey?" diye konuştum düz bir sesle.

"Aymira? Neredesin?" diye sorup hemen ekledi: "Bugün çıkmadın yukarı, ben de evine indim ama açan olmadı merak ettim. Bir sorun mu var?"

"Ben, daha doğrusu Kamer ile Ankara'ya gelmek zorunda kaldık, o yüzden gelemedim."

"Ne oldu?"

"Kardeşimiz ameliyat oldu," deyiverdim çabucak.

"Ne ameliyatı? Geçmiş olsun bu arada," dedi hafif telaşlı bir sesle.

"Biraz rahatsızlandı kendisi," dedim kaçamak cevaplarla. Elimi enseme götürdüm ve sıkıntıyla kaşıdım. "Haber veremedim kusura bakmayın."

Atakan Bey, "Olur mu öyle şey?" diye söylendi. "Ben bilmiyordum, sadece gelmeyince merak ettim ve aramak istedim bu kadar."

"Anladım."

Kısa bir sessizlik oldu.

Devam etti: "Peki dönecek misin geri?"

"Evet ama eşyalarımı toparlamaya."

"Anladım."

"Pelin nasıl? Kemal Bey?"

"Pelin iyi, okula gitti az önce. Babam da gözlerini açtı ama yatıyor. Sanırım yardımcı bulmam gerekiyor."

"Ben üzgünüm," diyebildim kısık sesimle. "Ama biliyorsunuz..."

"Bana açıklama yapmana gerek yok Aymira," dedi anlayışlı bir sesle. "Bu zaten uzun zamandır aklımda olan bir şeydi. Döneceğini biliyordum ve sen sınava hazırlanıyordun. Seni zor durumda bırakmak niyetinde değilim."

Kabullendim. "Siz öyle diyorsanız."

"Pekâlâ," dedi Atakan Bey tok bir sesle. "Tekrar geçmiş olsun. Döndüğünde veda etmek için uğrarsan seviniriz. Pelin'i biliyorsun..."

"Tabii," dedim çabucak. "Merak etmeyin, size veda etmeden gitmeyeceğim. Emin olabilirsiniz."

Birkaç saniyelik sessizliğin ardından telefonlarımızı kapattık.

Düşünceli bir halde olduğum yerde bir süre bekledim ve bundan hoşlanmayarak hareketlenip arka odaya geçtim. Yatağımızı topladıktan sonra pencereyi açıp odayı havalandırdım. Etraftaki birkaç parça çamaşırı katlayıp yerine bıraktıktan sonra banyoya gidip sıcak suyun içine ısladığım kanlı tişörte baktım. Fakat istediğim gibi bir sonuç elde edememiştim. Üzerinden günler geçmişti ve kan iyice kumaşa işlediği için çıkmamıştı. Daha fazla uğraşmadım ve suyunu sıkıp çöpe attım. Olması gereken de buydu.

Banyoyu da temizledikten sonra buradan çıktım ve odanın penceresini kapatıp, perdelerini çektim. Saat ilerlemiyordu. Henüz öğle vaktine yeni geldiğini gördüm. Telefonumu elime aldım ve ders çalışmak için indirdiğim uygulamalardan birini açtım. Yanımda kitap yahut defter getirmemiştim, en azından boş durmamış olur vakti daha iyi değerlendirirdim.

Bir müddet de bu uygulamalarda vakit öldürdükten sonra uyuyakaldım.

Aradan ne kadar sürenin geçtiğini bilmezken telefonumun çalmasıyla uyandım. Şaşkın ördek yavrusu gibi başımı koyduğum yerden kaldırırken sakince telefonuma uzanıp doğruldum. Arayan Alper'di. Vakit kaybetmeden telefonu açtım. "Efendim?" diye konuştum sakince. Ama sesimdeki buğu belli oluyordu.

"Uyuyor muydun?" diye sordu Alper hemen fark ederek.

Ellerimi gözlerime götürdüm. "Uyuyakalmışım, sen arayınca uyandım."

"Hay maşallah tosunuma," diye güldü.

Gözlerimi ovuştururken gülümsedim. "Ne oldu? Sen iyi misin?" diye sordum ruh halimden sıyrılmaya çalışarak.

"İyiyim, seni merak ettim. Aytaç nasılmış?"

"Uyanmış ama göremiyorlar. Taburcu olunca cezaevine geri gidecek maalesef."

"Ya o çocuk bunların hiçbirini hak etmedi, yazık günah be!"

"Öyle," dedim kısık sesimle. "Aytaç güçlüdür, üstesinden gelecektir her şeyin. Şu kötü günleri bir atlatsın da..."

Alper çabucak ekledi: "Sıradaki kötü günler gelsin değil mi?"

Soğuk soğuk gülümsedim. "Deli deli konuşma sen de."

"Tamam, şaka yaptım. Umarım iyi olur ve çabucak toparlanır."

"Umarım," diye karşılık verdim sakince. "Biz ne zaman döneriz bilmiyorum Alper, çok uzun sürmez gibi o vakte kadar biraz idare et tamam mı?"

"Ev bekar evi gibi oldu," diye sırıttı. "Altından girip üstünden çıkacağım, öyle bir idare ediş bendeki."

Sahte bir azarlamayla kaşlarımı çattım. "Vallahi sen de temizlersin zaten, madem öyle abuk subuk hareketler yapıyorsun."

Alper, "Bugün çok şakacı bir günümdeyim," dedi keyifli bir ses tonuyla. Onun enerjisini ve sıcaklığını hissettim. Devam etti: "Neyse, ben derse döneyim. Teneffüste anca arayabildim. Görüşürüz, dikkat edin."

"Sen de öyle," dedim gözlerim kısılırken. "Hoşça kal."

Telefonlarımızı kapattıktan sonra saate baktım. Üçü geçiyordu. İki saattir uyuyordum sanırım. Bacaklarımı koltuktan aşağı sarkıtıp ayaklandım. Ellerimi yıkayıp gelirken karnımın yavaştan acıktığını hissediyordum ama Kamer'i beklemek istedim zira evde de yiyecek bir şey yoktu. Sabahtan arta kalmış ufak bir poğaça parçası dışında. Telefonumu kavradım ve Kamer'i aradım. İkinci seferde açarken, "Efendim?" diye konuştu ilk önce.

"Ne yaptınız?" diye sordum temkinli bir ses ile. "Görebildin mi Aytaç'ı?"

"Anam ağladı izin alacağım diye," dedi isyan eder gibi. "Birkaç dakika anca görebildim, konuştuk daha doğrusu ben konuştum o dinledi. Yorgundu bayağı, yormak istemedim. Zaten sorduğum sorunun cevabını da vermedi."

"Anladım."

"Sen ne yaptın? Acıktın mı?"

"Biraz," dedim itiraf ederken. "Ne zaman geliyorsun?"

"Birkaç saate anca. Zaten artık görüş mörüş zor iş. Bu gecede burada olacak, yarın sabah erkenden cezaevine gidecek."

Gözlerimi irileştirdim. "Bir yaraları iyileşseydi, ne bu acele?"

"O kadarını bilmiyorum," dedi Kamer sıkıntıyla. "Serum yiyor zaten bol bol. Çabuk toparlanır gibi."

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "İnşallah."

Kamer, ses tonundaki farklılığı belli ederken konuşmasını sürdürdü: "Akşam bizim yere gidelim, restorana. Bir şeyler yeriz olur mu?"

"Olur," dedim manasız bir tereddüdün gölgesinde kalırken. "Gideriz."

"Tamam, birkaç saate görüşürüz."

"Görüşürüz." Telefonu kulağımdan çekip koltuğun üzerine koydum. Orası da bizimdi. En son bir iş bölümü yapmış ve her şeyi düzene oturtmuştuk. O restoranın bile hakkını verememiştim. Planlar ve hayaller suya batmıştı ama yine de kapanmamıştı. Ben olmasam bile Kamer sahip çıkmıştı oraya. Nasıl olduğunu merak ediyordum. Belki hiçbir şey eskisi kadar güzel olmayacaktı ama kötüye gideceğini sanmıyordum.

Vakit akşama doğru yol alırken Kamer, dediği gibi birkaç saat sonra geldi. Üzerini değiştirdikten sonra arabayla restorana geldik. Buraya da yabancıydım. Sanki içeri girdiğim vakit insanların gözleri üzerimde olacaktı ve ben saf saf bakınmakla kalacaktım. Gökteki karanlık üzerimize düşerken Kamer elimi tuttu ve birlikte restorandan içeri girdik.

Kalabalıktı. Kaşlarımı çatıp etrafa bakarken pek de değişmediğini gördüm. Gözlerim çabucak canlı müzik köşesine kayarken gülümsedim çünkü o köşeyi birlikte planladığımız gün gelmişti aklıma. Burasını birlikte değiştirdiğimiz vakitleri hatırlamıştım. Her şey çok başkaydı sanki ama değişmemiştik. Zaman sebep olmuştu şu anki duruma ve hatalarımız. Ama biz aynı bizdik.

"Epey işliyor burası," diye mırıldandım Kamer'e yönelerek.

İlerlemeye devam ederken, "Şükürler olsun ki öyle," diye cevapladı. Gülümsedim ve elini bırakmadan onunla gitmeye devam ettim.

Cam kenarı bir masaya oturduk. Perdeler, pencerelerin yarısını açıkta bırakacak kadar çekikti. Karşı karşıya oturduğumuzda Kamer, telefonu-

nu masanın köşesine bıraktı. O esnada çalışanlardan Mehmet, boynunda garson önlüğüyle yanımıza gelerek Kamer'e baktı. "Hoş geldiniz abi."

Kamer, "Hoş bulduk koçum," diye karşılık verdi. "Nasıl gidiyor?"

Mehmet, mütevazı bir şekilde başını eğerken, "İyi gidiyor abi," dedi. Onları yalnızca dinledim. Kamer, "Sen bize menü falan getirme, ben birazdan seslenirim," diye konuştuğunda Mehmet başıyla onaylayarak yanımızdan ayrıldı.

O sırada etrafı süzdüm. Buraya aittim ama değildim de. Burası benimdi, bizimdi ama öyle hissetmiyordum. İç çekerek bakışlarımdaki kırgınlığın beni ele vermesine müsaade ederken Kamer'in kara gözlerine rutundum. "Ne oldu?" diye sordu bir şeyler olduğunu sezmiş gibi. Gibisi bile fazlaydı, o bende bir şeyler olduğunu hemen anlardı.

"Hiç," deyip gülümsedim yüzüne bakarken. "Burayı yeniden düzenlediğimiz zamanları hatırladım da öyle bir duygulandım işte."

Kamer konuşmazken kaşlarımı çatıp devam ettim sözlerime. "Sen sık sık uğradın mı buraya?"

"Hayır," dedi direkt. "Ben de gelmiyordum uzun zamandır."

"Olsun," dedim gülümserken. "Beraber geldik işte."

Dudağının kenarı kıvrılırken derin bir nefes alıp verdi. "Ee ne yiyelim?" diye sordu. "Sen karar ver." Sonra sesini daha sakince idare etti. "Ben de evdekilere lahmacun göndereyim. Aklım onlarda kalıyor. Ulan vallahi erken yaşta kanser edecekler beni."

"Etmezler etmezler," dedim gülümserken. "Onları seviyorsun, biliyorsun bunu."

"Tamam neyse," dedi geçiştirmek isterken. Bu konuların üzerinde durmayı da onlarla ilgili konuşmayı da hiçbir zaman çok sevmemişti çünkü duygularının onu ele verdiğinin farkındaydı. Onlarla ilgili konuşurken bazen gözleri doluyor bazen de bakışlarını kaçırıyordu. Sanki yaptığı şeylerin anılmasını istemiyormuş gibi. "Ev yemekleri mi yoksa biz de mi lahmacun yiyelim?" diye sordu sakince.

"Evde malzeme olsaydı ben yemek yapardım aslında," deyip dudaklarımı dilimle nemlendirdim. Sonra da güldüm. "Buraya ilk geldiğimiz sefer de lahmacun yemiştik ya, yine lahmacun yiyelim." Ellerimi dudaklarımın kenarına yerleştirip fısıldadım: "Soğansız olsun."

Yüzünde derhal sinsi ve erkeksi bir bakışa rast geldiğimde ellerimi dudaklarımın kenarından indirdim ve başımı öne eğip dudaklarımı birbirine bastırdım. Kamer, hafifçe yaklaştı ve yüzüme bakmaya çabalarken mırıldandı: "İstersen direkt eve geçelim, hiç gerek yok böyle şovlara."

Sırıtmamak için dudaklarımı sımsıkı birbirine bastırdım gözlerimi kaçırmaya devam ettim: "Ama açım."

"Ben de çok açım."

Yanaklarımın kızarıklığı ve bacaklarımdaki titremeler artmaya başladığında buna bir son vermem gerektiğinin farkına vardım. Elimi çenemin altından çekerken burnumu kıvırdım ve çabucak ciddileşerek gözlerimi Kamer'in gözlerine sabitledim. Ama tavrı ciddi kalmamı sağlamamıştı. Dişlerimle dudak içi etimi ısırıp serbest bırakırken kendini geri çekip boğazını temizledi ve tok bir sesle elini kaldırarak Mehmet'e seslendi. Mehmet az sonra yanımızda olurken Kamer, "Koçum bize şöyle bir soğansız lahmacun masası ayarlayıver, ayran olsun içecekler de," dedi açıklarken.

Mehmet, hiç ikiletmeden onu dinledikten sonra yanımızdan ayrılarak uzaklaştı. Kamer, "Ayran dedim ama içimizdeki ateşi bastırsın diye," diyerek beni daha çok utandırdı.

Ellerimi krem rengi örtülerin hâkim olduğu masanın üzerine koyarken parmaklarımı iç içe geçirdim. Kamer, rahat bir biçimde arkasına yaslanmış, gözlerime mıhlanmış gibi bakıyordu. "Bugün sabah Atakan Bey aradı.

Keyfi kaçtı. Bunu hızla değişen gözlerindeki ifadeden anlayıverdim. "Ne diyor yine? Daha doğrusu o herif seni niye arıyor? Ver benim numaramı, beni arasın."

Bıkkınla soluklandım. "Sabır." Boğazımı hafifçe temizleyip yutkunurken sözlerime kaldığım yerden devam ettim: "Her sabah yukarı çıkar Pelin'i okula yolcu ederdim de bugün çıkmayınca aşağıda da beni bulamayınca merak etmiş ve aramış. Son derece normal bir hareket."

"Son derece gevşek bir hareket."

Gözlerimi devirdim. "Ay tamam, uğraşamayacağım şu an. Söyleyeyim dedim, burnumdan getireceksin yine."

"Yok," dedi derhal reddederek. Sırtını yasladığı yerden çekmezken konuşmaya devam etti: "Bir de o herifle vakit harcayamam."

"Ne mantıklı bir karar verdin şu an anlatamam," dedim alaycı bir tavırla. Kamer bana sersem gibi gülerken kendimi toparladım ve saçlarımı omuzlarımdan geriye itip boynumun kenarını yavaş ve hassas hareketlerle kaşıyarak söylendim. "Ne zaman geri döneriz? Yani bir acelem yok ama merak ediyorum. Alper de yalnız ya, aklımın bir köşesi onda."

"Döneceğiz ama bu sefer eşyalarını toplamak için, öyle değil mi?" diye sordu ciddi bir ses tonuyla. "Başka türlü olmaz."

Başımla evetledim. Dudaklarını sarkıttı ve gülümsedi. "Döneriz yakında merak etme."

Bir şey demedim ve ellerimi boynumdan indirdim. O sırada Mehmetler masayı kurmaya başladı. Mahcup olmuşçasına kendimi geri çekerken gözlerimi belli bir yere odakladım ve masa kurulana kadar böylece durdum. Mehmet geri çekilirken, "Afiyet olsun abi," dedi.

Kamer kendini öne iterken, "Eyvallah," diyerek karşılık verdi. Mehmet başka bir masaya giderken Kamer gözleriyle lahmacunları işaret etti. "Hadi, doyursana karnını." Sakince tebessüm ettim. Ellerimi masaya götürdüğü vakit beni durdurdu. "İlk sefer geldiğimizde çatal bıçak falan kullanmaya kalkmıştın, bırak şu adetlerini kurban olayım."

"Aa," dedim hayretle. "Lahmacun yemeyi senden öğrenecek değilim Kamer Efendi." Ellerimle çabucak lahmacunu dürdüm ve bir ısırık alıp yemeye başladım. Kamer şaşkın ama tatlı bakışlarıyla beni süzmeye devam ederken omzumu silktim. İştahlı bir şekilde ağzımdakini yemeye devam ederken Kamer, yanağımı işaret ve orta parmağıyla nazikçe sıkıştırıp gülümsedi.

Salak herif, illa kedi gibi sevecek ya beni.

Parmaklarını usulca yanağımdan çekerken o da lahmacunu kıvırdı ve hisli hisli, "Bismillah," deyip bir ısırık aldı.

Bu hali hoşuma giderken ayranımdan bir yudum alıp devam ettim. Birlikte pek konuşmadan yemeğimizi yemeye devam ederken az sonra Mahir yan masadan bir sandalye çekip masanın diğer ucuna, pencerenin karşısına oturdu. Şaşkınlıkla yüzüne bakarken son derece keyifli bir halde konuştu: "Mr. and Mrs. Alptekin de buradaymış."

Kamer soğuk bir sesle, "Burası zaten bizim lan dingil herif," deyip azarladı.

Mahir, "Ulan hemen de laf sok zaten," diyerek karşılık verdiğinde Kamer, altta kalmadan çabucak karşılık verdi: "Ben sen ve senin gibi zibidileri bozmak için programlandım."

"Bunu en iyi ben bilirim," dedi Mahir, haklı bir kabullenişle. Onları dinlerken ayranımdan bir yudum daha alıp boğazımı temizledim. Kamer münasebetini keserken Mahir'in bakışları üzerimdeki yerini aldı. "Sen de hoş geldin sevgili abimin biricik karısı. Gözümüz o kadar yollarda kalmıştı ki anlatamam."

Kamer sakince, "Mahir ağzımda nimet var beni küfür ettirmek mecburiyetinde bırakma, efendi gibi kalk git şu masadan," diye açıkladı.

Mahir, Kamer'in sözleri üzerine masaya baktı ve dirseğini masaya koyup, elleriyle de ağzının üzerini kapatırken güldü. "Pardon, şu romantik sofrayı bozduğum için çok üzüldüm. Yani bir çift için lahmacundan ötesi olur mu?"

"Ne bekliyordun lan yavşak?" diye sordu Kamer tok bir sesle. "Çok meraklıysan getir iki mum kıçına saplayayım, yan dur kül olana kadar."

Kamer'in tepkisi beni güldürürken Mahir, hiç bozuntuya vermeden elini ağzından çekip derin bir nefes alıp verdi. Onu bir garip görmüştüm. Aslında en başından beri böyleydi belki de. Yani daha sempatik mi demeliyim, yoksa daha şımarık mı? Şu an tam olarak hangi ifadeyi kullanmam konusunda emin olamasam da eskisi gibi olmadığını savunabilirdim. O, itici ve rahatsız edici bakışlı herif gitmiş yerine Andaç'ın üst seviyesi gelmiş gibiydi. Kamer ve Mahir, en başından beri zaten hep böyle itişmeli bir diyaloğun içinde olmuşlardı kabul lakin Mahir'deki tavır değişikliği saniyesinde belli oluyordu.

Suçsuzdu. En başından beri Ahu'ya dokunmamıştı bile ama babası için saklamak zorunda kalmış bilakis bunu kabullenmişti.

Mahir keyifle gülerken, "Tamam abim, sen sinirlenme doyur karnını," diye konuştu. Kamer bıkkın bir ifadeyle bana bakarken gülümsedim. Mahir, üzerindeki deri ceketi çıkarırken Kamer, şaşkınca yüzünü ona çevirdi. "Ne oluyor lan? Kuruldun iyice."

Mahir, "Çok açım lan," diye geveledi dişlerinin arasından. "Azıcık bölsene ucundan."

"Ulan kalk git şu masadan," dedi Kamer sinirlenerek. Mahir, onu dikkate almadan ceketini sandalyesinin omuzlarına asıp önüne dönerken hiç tereddütsüz Kamer'in tabağında duran lahmacunu önüne çekiverdi. "Vallahi açım oğlum," dedi Mahir sahici bir ses tonuyla. "Karnımı doyurayım siktir olup gideceğim yorma kafanı."

Kamer, kafasını iki yana sallarken ayranına uzandı ve bardağı ağzına götürdü. Gözlerini gözlerimden çekmezken önümdekini bitirmem gerektiğini işaret etti. Mahir'i hedef gösterirken güldüm ve omuzlarımı düşürüp lahmacunumdan bir ısırık alıp çiğnemeye başladım. Mahir, son derece iştahlı bir şekilde lahmacununu yerken ağzının kenarını sildi ve Kamer'e baktı. "Sahi! Sormayı unuttum. Kardeşin nasıl?"

Aytaç'tan bahsediyordu. Aytaç'ı merak mı ediyordu?

Kamer, uzak bir sesle konuşurken sol kaşını kaldırdı. "Daha iyi. Yarın tekrar dönecek cezaevine."

Mahir durgunlaşırken yüzüne baktım. Bu fırsatı kaçıramazdım çünkü insanlar duygularını yüzlerindeki ifadelerden belli edebiliyorlardı. Her ne kadar içimizdekileri dilimize dökmek konusunda çok başarılı olamasak bile bir bakış bin söze denk düşebiliyordu. Yüzünde sakin ama huzursuz bir hava meydana geldi. Onu tanımasam Aytaç için gerçekten üzüldüğünü sanırdım.

"Peki kim yapmış ki böyle bir şeyi?" diye sordu sonra tok bir sesle. "Zaten az kalmadı mı çıkmasına o çocuğun?"

Mahir, beni şaşırtmaya devam ediyorsun. Lütfen sana daha fazla sempati duymama izin verme. Bunun olmasını bir yerde istemiyorum.

Kamer, "Bilmiyorum," diye cevapladı kendinden emin bir dille. "Cezaevine hiç girmedim ama orada az çok ne tür psikopatların olduğunu akıl etmek için süper zekâ olmaya gerek yok. Dua ediyorum ki ruh hastası şerefsizin teki değildir bu kişi, umarım Aytaç'ın içeride bir problemi yoktur."

Mahir, elindeki lahmacunu tabağına bırakırken dudaklarının üzerini ıslatıp geri çekti. Boynunun kenarındaki dövmeler gözlerime hitap ederken yeşil gözlerini kısarak kaşlarını çattı. "Bak ben, o çocuğa hiçbir zaman kötü şeyler beslemedim hatta elimde olmadan acıdım, bak öyle böyle acımadım hem de ama şimdi... Ne bileyim lan," dedi acı bir tebessümle. "Yazık anasını satayım, yazık be!"

Kamer keyifsizce gülerken, "Ağla bir de tam olsun lan!" diye dalga geçti.

Mahir gözlerini onun üzerinden çekip bana çevirdiğinde, "Senin bu kocan ne kadar duygusuz böyle?" diye sordu. "Şurada iki gram duygularımızı ifade edelim dedik, yine suçlu olduk."

Düz bir sesle karşılık verdim: "Yaşananlardan sonra inandırıcı gelmemiştir, ondandır."

Kaşlarını havalandırdı. "Vay," diye mırıldandı. "Tabii ben de kime ne soruyorum ki?"

"Derken Mahir?" diye sordum çabucak.

"Yani," dedi gözlerini kısıp kısaca etrafı süzerken. Sanırım cümlelerini toparlamaya çalışıyordu. "O kadar çok şey yaşandı ki, insan artık bir şeyler söylerken sanki kendini inandırma mecburiyetine giriyor." Kamer'e baktı dik dik. "Bunu en çok da o bilir. Öyle değil mi?"

Kamer hırsla tısladı. "Mahir, zıkkımlandın şimdi siktir git."

"Niyetim huzursuzluk çıkarmak değil," diye ifade etti hemen. "Gerçekten bak."

Araya girmek mecburiyetinde hissettim kendimi hatta bu bir mecburiyet değildi. "Ben ona inanıyorum Mahir. Sakın bir daha böyle aptal kurnazlıklarınla beni yahut onu hedef alma. Birtakım olaylar yaşandı evet ama benim ona olan güvenim tam. Sen yorma o kafanı, tamam mı?"

Mahir'in yeşil ve kısık gözleri gözlerimle çarpışırken Kamer keyifli bir halde mırıldandı: "Bak," dedi Mahir'e yönelik beni işaret ederken. "Benim hanım ne güzel konuşuyor."

Kamer ile göz göze gelirken birbirimize bakıp güldük. Mahir kafasını sağa sola sallayıp dudağının kenarını kıvırarak sırtını sandalyesine yasladı. "Sağlı sollu gelin üzerime gelin. Vallahi vurun he şöyle bir güzel oh. Biz sap adamız ya, bizim de bir hanımımız yok ya ondan, değil mi?"

Kamer, "Mahir boş yapma," diye konuştu. "Kalk git artık, kırk yılın başı eşimle bir yemeğe gelmişim geldin sıçtın her şeyin içine. Kalk git lan!"

Mahir, ekşimiş bir yüz ifadesiyle Kamer'e dönerken, "Ulan iyi ki bir evlendin ha sen de," diye homurdandı. Sonra da usulca toparlanarak ceketini sandalyesinden sıyırıp omuzlarına attı. Ayaklandığında, "Gidiyorum al," diye devam etti.

Kamer aşırı rahat bir tavırla masaya bakarken ayranımdan bir yudum daha alıp yutkundum. Mahir ceketinin yaka kısmını düzeltirken, "Yalnız bir daha ki sefere daha romantik bir yer seçin, mesela kokoreççi ya da işkembeci gibi," diye aklı sıra dalga geçti.

Karşılık verdim. "Aynen Mahir. Senin gece kulübündeki işkembelerin tadı güzel değil zaten, biz daha iyi bir yere gideriz merak etme olur mu?"

Kamer güzel dişlerini göstererek gülümserken bana bakıp göz kırptı. Gülümsedim. Mahir bakışlarını üzerimden çekerken, "Abi ne yapıyorsanız yapın ya," diye isyan ederek geriye doğru yürüdü. "Mahir kaçar."

Kamer masaya bakarken elini saçlarını götürdü ve onları hafifçe düzeltti. Mahir az sonra yanımızdan ayrılırken arkasından bakıp, "Çok," dedim cümlemin devamını nasıl getirmem gerektiğine karar veremezken. "Çok tuhaf oldum biliyor musun?"

"Sebep?"

Dudaklarımı sarkıttım ve yönümü değiştirip Kamer'in yüzüne odaklandım. "Bilmiyorum. Aslında onunla böyle iki medeni insan gibi konuşmak çok zor ama şu an geldi böyle, Aytaç'ı sordu merak etti ve seninle yakınlaşmaya çalıştı. Sana abi demesi rahatça..." İç çekip serbest bıraktım. "Mahir en başından beri böyle biri miydi?"

Kamer sorduğum sorunun cevabını çabucak veremedi. Belki de o da bu soruların cevabını bilmiyordu. Buraya, bu caddeye adım attığım günlerde ondan nefret ediyordum, bana bile saldırmıştı adi herif, bunu asla kabullenmiyordum fakat değişmiş miydi, yoksa her şeyin bir inat uğruna mı planlamıştı bilmiyordum. Kamer durgun bir sesle ağzını aradı. "Onu çözmek istemiyorum. En başında tanıdığım herif dünyanın en leş, en boktan kişisiydi. Sana yaptıklarını unutamam ve unutmayacağım. Her ne kadar suçsuz olsa da bize yaşattığı, Aytaç'a yaşattığı o zor günleri unutamıyorum."

"Ama babası için katlandı bunlara biliyorsun..."

"Biliyorum," deyiverdim çabucak. "Biliyorum ve işin en zor kısmı da o." Sıkıntıyla soluklanırken ilk kez onun hakkında konuşurken bu kadar tıkandığını gördüm. Aslında Kamer, Mahir'e tamamen güvenmek ve onu kabul etmekten korkuyordu. İçten içe ona karşı bir bağının olduğunu fark ediyordum ama bunun büyümesini istemiyordu. "Ona ısınmaya çalıştığım her dakika bu yaşananları hatırlıyorum ve kendime okkalı bir küfür savuruyorum."

"Bunun için kendini suçlu hissetme," dedim ve sakince ses tonumu kendi içime devirdim. "Gerçi ben de böyle hissediyorum bazen."

Mahir, bizim ayarlarımızla oynuyordu resmen.

Kamer bu konudan uzaklaşarak toparlandı. "Neyse ne anasını satayım. Tüm akşam Mahir'i mi konuşacağız? Doyduysan kalkalım mı?"

"Doydum," deyip kaşlarımı çattım. "Ama sen pek yemedin sanki?"

"Dert etme sen beni," deyip Mehmetlere el kaldırdı. Sonra bana yeniden döndü. "Tatlı yemedin."

Güldüm. "Onu da evde yeriz artık."

Kamer beni serseri gülüşüyle onaylarken bakışlarımı kaçırıp sırıttım. Biraz sonra restorandan ayrıldık ve sakin bir yolculuğun ardından eve geldik. Kamer bana bir yerlere gitme fikrini sunsa da bunu reddetmiştim. Evde olmak, sakince koltukta uzanarak birbirimizin gözlerine bakmak kadar güzel olamazdı hiçbir şey. Çok geçmeden eve vardık. Kamer elindeki baklava kutusunu mutfak tezgâhına bırakırken dayanamadım ve kutunun kapağını açıp bir tane baklavayı ağzıma attım. İnanılmaz lezzetliydi.

Kamer şaşkın ve keyifli bir duruşla bana bakarken, "Kilo is coming," diye dalga geçti.

Gözlerimi irileştirdim ve ona kızgın kızgın baktım. Kendini işaret etti. "Linç is coming?"

"Yes," dedim yutkunurken. "Sen istiyor dayak, ben atacak sana seve seve."

Arkasını döndü ve salona yürümeye başlarken beni taklit etti. "Ben istiyor sen, gel biraz yamacıma."

Saf saf gülerek, "Sen yemiyor musun?" diye sordum bir baklava daha alıp kutuyu kapatırken. "Bak çok lezzetli." Baklavayı ağzıma attıktan sonra ellerimi yıkayıp salona yürüdüm. Kamer hafifçe esneyerek kendini koltuğa bırakırken ben de yanına oturdum. "Dizlerine uzanayım," deyiverirken kafasını dizlerimin üzerine koyması bir oldu.

Sırtüstü uzanmış bir halde ensesini de dizlerimin üzerine koyarken kapkara olmuş gözleriyle gözlerime baktı. Büyük bir özlem büyük bir yanma ile. Ellerim o demeden güzel saçlarına giderken parmağımdaki alyansın saç telleri arasında kayboluşunu gülümsedim. O yüzüğü her gördüğümde deli gibi sırıtıyordum. Bize aitti. Basit bir sembol değildi ki. Her şeyiyle aramızdaki bağın adıydı.

"Neden burada yaşadın?" diye sordum sonra gözlerine bakarken.

Duraksadı ve dudaklarını sarkıtarak derin bir soluk alıp verdi. "Çünkü o yatak odasını, o evi sensiz hayal edemedim, sensiz yaşayamadım. Dedim ya, kendimi hiçbir yere ait hissedemedim ben." Elleri yanağıma uzanırken dokunuşunun eşsiz hissiyle gözlerimi kapattım. "Ben sana aidim," dedi.

"Ben de sana," diye fısıldadım gözlerimi hafifçe açarken. Ellerini yüzümden indirerek gövdesine koydu. Parmaklarım aşırı yavaş hareketlerle saç tellerinin arasında rotasız bir yol izlerken durgunlaştım. "Aslında herkes birine ait, öyle değil mi?"

Gözleri gözlerime bakarken o da benim gibi durgunlaştı. "Öyle," diye mırıldandı derinden gelen bir ses tonuyla. "Sen öylesine aitsin ki bana, saç tellerinden tut gözlerinin bebeğinden bile tanırım seni."

Devam ettim. "Sen de öylesine aitsin ki bana, alıp verdiği soluğun huzursuzluğundan tut, o solukta ikimize ait bir ruh taşıdığından tanırım seni."

İç çekip geriye doğru yaslanırken Kamer ayaklarını birbirinin üzerine atıp gözlerini kıstı. Düşünceliydi. Hep düşünürdü ama bunu sesli dile getirmezdi. Ben sormadan ya da zorlamadan da bir şey anlatmazdı. Yüzüne bakmaya başladığım vakit gözlerini tavana dikti. Odanın içindeki ışık şiddetli olmadığından göz yormuyordu. "Ne düşündüğünü de paylaşsana benimle," diye mırıldandım onu zorlar gibi.

"Bir şey düşünmüyorum."

"Kandırma."

"Kandırmıyorum."

"Niye daldın gittin öyleyse?" diye reddettim sözlerini. "Merak ediyorum kafanın içindekini."

Gülümseyerek bana baktı. "Aynaya bakman yeterli güzelim."

Dudaklarım yanaklarıma doğru uzanırken gözlerimin altındaki çukur belirginleşti. Ellerimi saçlarından çekip yüzüne götürdüm. Sakallarına dokundum fakat çok da sakalı yoktu. Sakallarının altından beliren teni kendini belli ediyordu. "Sakal kullanmayı hiç mi sevmiyorsun?" diye sordum.

"Rahatsız ediyor biraz," deyiverdi. "Ama sen seviyorsan kullanırım."

"Yok, ben öylesine sordum. Yoksa senin her halinle seviyorum biliyorsun."

Sol kaşını indirip kaldırırken burnumu kaşıdım ve parmak uçlarımla sakallarını okşamaya devam ederken, "Aytaç aramıza döndüğü zaman sence eskisi gibi mi olur?" diye sordum. Merak ediyordum. Ben her şeyi merak ediyordum. Şu an Zeynep'in ne halde olduğunu da öyle.

"Hayır," dedi dürüstçe. "Benliğini kaybetmeyecektir ama öyle bir sınavdan sonra ya daha da kabuğuna çekilir ya da iyice açılır. Bir farklılık olacak biliyorum."

"Andaç'ı da merak ediyorum," dedim sakince. "Bu sene sınava girecek değil mi?"

"Girecek ama Zeynep seneye girecek ya birlikte okumak için onu bekleyecekmiş beyefendi."

Gülümsedim ve dalgın dalgın söylendim. "Keşke şartlar böyle olmasaydı da beraber ders falan çalışabilseydik onlarla."

Duraksadı ve kaşlarını çatarak tavana sabitlediği bakışlarını yüzüme çevirdi. "Senin sınavına ne kadar kaldı sahi?"

"Yirmi gün kadar."

"Az kalmış bayağı," dedi sakince. "Hazır mısın peki?"

Kafamı boş verir gibi salladım. "Bilmiyorum ki. Zaten ne okumak istediğimi bile bilmiyorum."

"Ankara'da okuyacaksın ama değil mi?" diye sorup kendi kendine yanıtladı. "Buradan kolayca ayrılamam ben biliyorsun. Seni de göndermem başka şehre. Hacı yolu gözler gibi seni mi bekleyeyim burada?"

"Ya ben de başka şehir düşünmedim zaten bir sakin olsana," diye çıkıştım sahte bir tonla. "Ankara olur tabii. Hem bilmiyorum dedim ya ne okumak istediğimi. Ne alırsam yazacağım işte bir bölüm."

Düşünceli düşünceli gözlerini kısarak bana bakmaya devam etti: "Eşit ağırlık olduğuna göre bir psikoloji, hukuk ya da öğretmenlik tarzı bir şey olur herhalde."

"Hukuk kazanamam," diye itiraf ettim. O kadarını yapamazdım, kendimi biliyordum. Alper kazanırdı ama ben yapamazdım. Bir sene daha mezuna kalarak kazanabilirdim belki ama böyle bir planım yoktu. "Öğretmenlik zaten istemiyorum. Ya psikoloji olur ya da ne bileyim sosyal hizmet gibi..." Elimi alnıma koyarak saçlarımı geriye doğru attım. "Bilmiyorum inan ki. Kafam allak bullak ya."

"Ulan," dedi iç çekerek. Sanki bir sinir dolmuştu içine. "Şimdi sen okula gideceksin, bir sürü serseri, yok arkadaş grubu yok dersi hocasıydı derken... Ohoo." İsyan ediyordu. "Al başa belayı."

"Ay ne belası Allah aşkına?" diye sordum ona yukarıdan bakarken. "Sen razı değil misin yoksa benim okula gitmeme?"

"Elbette okumanı çok isterim güzelim benim," dedi rahatlatıcı bir sesle. "Ben biliyorum senin içindeki isteği ve ışığı. Buna mâni olmak ya da isteyip istememek benim haddime değil ama anla işte beni de," diye devam etti sesi kısılırken. "Bilmediğim ortamlar, yok arkadaşıydı yok ödev grubuydu yok bütleriydi yok puanıydı..."

"Okulu kazandım da bütler oldu mesele," diye dalga geçtim ve hemen sonra o konuşmadan cümleler ekledim: "O zaman şöyle düşünelim mi? Ben işe gidiyormuşum gibi yani sabah evden çıkıyorum akşam ya da daha erken vakitlerde eve dönüyormuşum gibi... Hatta ben çalışayım da diyorum. Şimdi senin üstüne bir sürü masraf falan hiç gerek yok."

"Kızım ben ölmedim daha," diye azarladı yüzü kasılırken. "Ne masrafı? Çalışmayacaksın. Sen okulunu okuyacaksın sadece. Oldu anasını satayım, okuldan gel doğru işe git sonra geber yorgunluktan. Biraz kendini düşün, iş miş yok."

"Kamer bak anlamıyorsun," diye izah edeceğim vakit beni susturdu. "Yaklaşsana biraz, seni öpeceğim."

"Ne?" deyiverdim.

Gözlerini devirdi. "Alt yazı geçiyorum: Az eğil yüzüme."

Kalbim minik bir devinimle sıkışmaya başlarken dudaklarımı yaladım ve yüzüne eğildim. Kamer'in uzun ve güzel parmakları boynumun

gerisine doğru ilerlerken gözlerimi kapatıp dudaklarını dudaklarıma bastırdım. İçim bir tuhaf olmuştu çünkü öyle büyük bir hasret vardı benden ona, içim çekiliyordu her seferinde. Dudaklarıma uzunca bir buse bıraktıktan sonra geri çekildim. Yüzümü tam manasıyla uzaklaştırmazken ellerini tenimde sürüyerek parmağıyla dudağımın kenarında gezindi. "Seni o kadar çok özledim ki," diye döküldü dudaklarından son nefesini veriyormuşçasına birkaç kelime. "Bunu dile getirmek bile zor."

"Ben de çok özledim," diye karşılık verdim sisli sözlerimle. O sise karışmak ve onunla birlikte orada saklanmak istiyordum. "Evleneli dokuz ay olacak neredeyse ama evliliğimizi yaşayamadık bile."

Gülümsedi. "Evlendiğimiz günün sabahı sana kahvaltı bile hazırlayamadım."

"Olsun," diye sırıttım parmakları dudağımın kenarında usulca gezinirken. Eli çenemi ve yanağımı narince kavramıştı. Elimi elinin üzerine koyarken yüzümü avucunun içine yaslayıp kafamı hafifçe sağa doğru yatırdım. Bana âşık âşık bakıyordu. Bu bakışı çok seviyordum. "Daha bir sürü şeyimiz yarım kaldı. Mesela en basitinden bir balayı bile yapamadık."

"Bu yapmayacağımız anlamına gelmez ki," diye konuşuverdi anında.

Kaşlarımı çatıp yüzümü avuç içinden çektim. Gözlerini kapatıp açarken sakince soluklandı. "Yani balayı malayı cıvık hareketler," dedi yüzünü ekşitirken. Hayretle gülüp kafamı sağa sola salladım. Ekledi: "Bir tatil düşün. Sadece sen ve ben. Hani o gün konuştuğumuzda gidemediğimiz yer var ya, öyle bir yer olur mesela…"

O gün konuştuğumuz gün, onunla ayrılmadan birkaç saat öncesi…

"Ben ertelediğimiz ne varsa onu yaşamak istiyorum seninle," diye fısıldadı yüzümü severken. Dokunduğu her yeri yakıp yıkıyordu. Bu kadar nazik ve narin teması nasıl olurda kalbimi çıkarıp ellerine verebileceğim kadar kuvvetli olabilirdi?

Yüzümü yeninden avuç içine gömdüm, hatta avucunun içini öpüp kokladım. Ona hasretle bakarken onun da benden aşağı kalır yanının olmadığını gördüm. "Çünkü," dedi gözlerimin içine dokunurken gözleri. "Hayat seni yaşamak için çok kısa."

Yaşayalım öyleyse.

Hayatı, içinde kaybettiğimiz neyimiz var ise onları bulmaya çalışırken yaşayalım.

8. Bölüm

Umudun Hissi

Ölüm ve yaşam arasındaki o ipin üzerindeyiz hepimiz.

Herkes hayatta ama kimse yaşamıyor.

Birileri bir yerlerde nefes alıyor ama kimse aldığı nefesin hakkını veremiyor. Ya kırığız saç diplerimize kadar ya da oraya bile varamadan düşüyoruz bir yolun ortasına. Birileri bir zamanın kıyısında duruyor, akıp giden ömrün bize ayrılmış keder vagonlarına biniyor ve tüm zamanı izleyerek geçiriyor. Ya iyiyi ya da kötüyü. Bunu her zaman olmasa da sen belirleyebilirsin. Hayat sana fırsatlar sunar, sen de bunu değerlendirir ve kuralına göre oynarsın.

"Sence Aytaç daha iyi midir?" diye sordum Kamer'e bakmadan, ayağımızın altında akıp giden yolu seyrederek.

Sıkıntılı bir soluk alıp verdi. Sabahın erken vakitlerinde uyanmış ve hazırlanarak doğruca yola koyulmuştuk. Aytaç, hastaneden taburcu olacak ve doğruca cezaevine gidecekti. "Daha iyidir," dedi Kamer, kuru bir ses tonuyla. "Ama yine de üzülüyorum çok."

"Ben de," diyebildim öylece. "Hem ne ara taburcu edecekler ona anlam veremedim, daha dikişleri duruyordur. Kaçmıyor ya bir yere… Anlamıyorum hiç."

"Öyle olması gerekiyormuş," diye söylendi. "Elimden keşke bir şey gelse ama yok. Şimdi iki büklüm bir halde çıkacak o yataktan sonra ellerinde kelepçe doğru cezaevine." Kafasını iki yana salladı. "Bir buçuk aydan az kaldı ama sayılı zaman geçmezmiş ya, öyle olacak sanırım. Hele de onu yaralı bir halde oraya gönderirken ve bunu biliyorken."

Yüzümü yüzüne çevirdim. Solgun cildi sakindi ama gergin bir tavrı olduğunu saklamıyordu. "Onun için sadece dua edeceğiz," dedim düz bir sesle. "Ve ben biliyorum ki bir gün hep birlikte onu o cezaevinin kapısından çıkarken karşılayacağız. Mühim olan inanmak değil mi zaten?"

Direksiyonda olan parmaklarını hafifçe gevşeterek yüzünü bana çevirdi. Güzel gözlerinde yine sabahı görmüştüm. Her gece onunla kapanıyor ve her sabaha onun göz bebekleriyle uyanıyordum. "İnancını hiç kaybetme olur mu?" diye sordu saf bir istekle. "Ben bazen bunu belli edemiyorum."

Gülümsedim. "Kaybetmem, hiçbir zaman kaybetmem."

Gülümsedi ve önüne döndü. Onu bir müddet izledim ve o da bunun farkındaydı fakat ses etmedi. "Sen ilaçlarını aldın mı peki?" diye soruverdim yersiz bir telaşı sahiplenerek.

"İyileştim, onlara gerek yok artık."

Kaşlarımı çattım. "Daha bir sefer kullandın?"

Gülümsedi ve bana üç numaralı bir bakış attı. Bakışlarındaki numaraları saymayı severim. "İkinci sefere gerek kalmadan duba gibi oldum bak, bu bünye sağlam hanım hanım."

Kıkırdadım. "Ney ney?"

Tekrar etti, keyiflenmişti. "Hanım."

"Ya," dedim kafamı koltuğun yastığına koyup yüzümü yüzüne çevirerek. "Çok sevdim ben bunu." Mırıldandım. "Hanım." Saf saf sırıttım ve tekrarladım: "Hanım."

"Bu kadar seveceğini bilseydim hep öyle derdim," dedi Kamer, sakin bir ses tonuyla.

"Ondan değil de," diye söylendim. "Sen söyleyince... Sen böyle güzel söyleyince içim bir hoş oluyor. Bir de evliyiz ya biz hani... Ne bileyim işte, içim bir hoş hep..."

"İçin hep hoş olsun."

"İçimiz hep güzel olsun."

Hastaneye doğru iyice yaklaşırken Kamer, sağa döndü ve bana bakmadan konuştu: "Sonra kahvaltı yapmaya gideriz, oradan da sana bir şeyler alırız olur mu?"

"Benim şu an bir şeye ihtiyacım yok ki," dedim tok bir sesle. "İdare ediyorum. Zaten Eskişehir'de kaldı kıyafetlerim. Boşuna almayalım bir şey."

"Ya ne alakası var?" diye sordu yüksek olmayan bir ses tonuyla. "Senin için bir şeyler almak istiyorum. Hem belki ihtiyacın olacak, nereden biliyorsun. Koksun mu kız üzerindeki kıyafetler?"

"Ben seni düşünüyorum sadece."

"Ben de seni düşünüyorum."

"Aferin, hep böyle ol."

"Sen böyle olma," dedi hemen. "Karı kocayız biz, düşünme benim cebimi o kadar."

Kedi gibi baktım ona. "Ama sen benim kocamsın, ben seni düşünmeyeceğim de kimi düşüneceğim?"

Gözleri gözlerimi bulurken gülmemek için kendimi zor tuttum. Çünkü bana olan bakışı da bunu tetiklemişti. Ses tonum epey kırılgan bir halde çıkarken bundan hoşlanmadığını açıkça yüz ifadesiyle belirtti. Ben ise tamamen eğlendiğimi göstermiştim. "Bak, bana öyle bakarsan," dedi.

"Ne yaparsın mesela?"

"Önüne bir tas süt koyarım."

"Süt sevmem ki ben."

"Ekmek dilimlerim."

"Kilo alırım."

"Ben seni kilolu da severim."

"Güzel," dedim çabucak. "Ben kazandım."

"Neyi?"

"Boş ver."

Tebessümümü dudaklarımdan uzaklaştırmadan öylece bunu sürdürdüm ve sonra da hastaneye geldik. Kamer, arabayı hastanenin otoparkına bırakırken birlikte aşağı indik. Hava oldukça sıcaktı ve bu bunaltıcı sıcağı sevmiyordum. Ne yazık ki daha sıcak günler bizi bekliyordu.

Birlikte hastaneye girdik. Asansör kullanmadan katları çıktıktan sonra aynı koridorda Çetin'i beklerken gördüm. Buraya baktı ve onun yanına gittik. Kamer, aceleci bir tavırla, "Nedir durumlar?" diye sordu.

Çetin, "Çıkaracaklar birazdan," dedi daha sakin bir tavırla. "Bekliyorum ben de."

"Ulan biraz daha toparlasaydı çocuk, daha iki gün önce ameliyat oldu," diye sızlandı Kamer, isyan ederek. Çetin, omzunu silkti. "Ne bileyim aga, öyle uygun görmüşler işte. Hem doktoruyla görüştüm ben, durumu iyiymiş. Dikişleri alınacak sonra işte."

"Buna şükür," dedim sakince.

Çetin'in gözleri gözlerime ulaşırken tebessüm ettim. O da bana tebessüm etti.

Ve az sonra ilerideki kapıdan Aytaç çıktı. Boğazım düğüm düğüm oldu. Çetin'in omuzlarının üzerinden onu görmeye çalışırken kenara çekilemedim zira ufacık bir görüntü bile kalbimi sıkıştırmaya yetmişti.

Kamer, onu fark ederek çabucak hareketlendi ve ileri atıldı. "Aha!" diye tepki verdi. Çetin de arkasını dönerek oraya baktı.

Aytaç, başı öne eğik, elleri kelepçeli bir halde buraya doğru geliyordu. Yanında iki tane jandarma vardı.

Güzel çocuk, büyüdün belki ama biz göremedik bunu, belki de hiç çocuk olamadın...

Yutkunamazken Kamer yanına vardı fakat yaklaşamadı. "Aytaç, koçum iyi misin?" diye sordu aceleyle.

Aytaç, yüzünü kaldırdı ve Kamer'e baktı. "İyiyim," dedi yorgun bir sesle. "İyiyim abi, merak etme."

Onu aylar sonra bu halde görmek çok kötü hissettirmişti. Belki tek taraflı düşünüyor olabilirdim lakin onunla aramda başka bir bağ vardı. Bana içini döktüğü vakitleri hatırladım, o masada sessiz sedasız bir şeyler karaladığı günlere gitti zihnim... Şimdiye dönüp baktığımda ise bunun bir kâbus olduğunu hayal etmekten başka bir şey yapamıyordum.

Ama inanıyordum ki yine onunla konuşacak ve bana içini dökmesini bekleyecektim. O çok iyi biriydi. İnanmak, yaşamak kadar güzeldi. İnanıyorum Aytaç, güneş seni terk etmedi ve sen karanlıktan sıyrıldığın vakit üzerine gelecek, seni hiç olmadığı kadar aydınlatacak. İnanıyorum güzel çocuk. Çocukluğunun içindeki görünmez adam, inanıyorum inan.

Olduğum yerde beklerken giderek buraya doğru yaklaştıkları her adımın nedensizce beni buraya daha çok sabitlediğini fark ettim. Çetin, diğer yana geçti fakat ona yaklaşamıyorlardı. "Abiciğim biz buradayız bak, tamam mı? Her şey geçecek çok yakında."

Aytaç, sakince yüzünü Çetin'e çevirdi bu sefer. Ağrısı olduğunu görüyordum, yüzünde gölgelenmişti sancısı. "Biliyorum abi, merak etmeyin ben gayet iyiyim."

Jandarmalar epey disiplinli bir halde onun yanında dururken Aytaç, kafasını önüne çevirdi ve beni fark etti. Kanım dondu. Ne diyeceğimi ne yapacağımı bilemedim. Yeşil gözlerinde paramparça olmuş o kalbin kederi vardı, gözlerinin akına kadar sıçramıştı bu yaşadığı. Yutkundum. Bana öylece baktı ve az sonra tebessüm etti. Çok belli değildi fakat bunu görebilmiştim. Ben de tebessüm ettim. Gözlerimiz arasındaki köprünün halatı hâlâ sağlamdı, bunu anlamıştım. Sonra da kafasını hafifçe öne eğerek gözlerini gözlerimden kaçırdı.

Yanımdan geçtiler bir adım sonra. Kamer bana baktı ve gözleriyle işaret etti. Onlar önde biz arkada aşağıya indik. Dışarı çıktığımızda hiç vakit kaybetmeden onu resmî bir araca bindirdiler. Kamer ve Çetin ona güven sözleri ederken ben ise uzaktan olanları izledim.

Nasıl bir bağdı ki bu, kandan önce can geliyordu?

Aracın kapıları kapanırken Aytaç'ın, Kamer ve Çetin'e son kez hüzünlü ama bir o kadar da güçlü bir şekilde baktığını gördüm. Nihayetinde kapılar kapandı ve araç hareket ederek uzaklaştı.

Arkasından baktık.

Yine birilerinin ardından bakmayı başarmıştık.

Çok vakit geçmeden resmî araç gözden kayboldu. Çetin ve Kamer birbirlerine baktı. İki kardeş, küçük kardeşlerine ancak bu kadar güzel endişe duyabilirdi.

Çetin, "İyiydi," diye mırıldandı. "Aytaç, cidden iyi görünüyordu."

"Öyle görünmeyi sever," dedi Kamer çabucak. Sonra sıkıntıyla sokuklanarak geri çekildi. "İyi olsun, iyi olmak zorunda... Az kaldı zaten, çok az kaldı çıkacak."

Çetin konuşmadan bunu onaylarken yanlarına gittim. Kamer, "Biz kahvaltıya gideceğiz," dedi Çetin'e bakarak. "Gel sen de. Sabah erken geldin zaten."

Çetin, hafif düşünceli bir suretle, "Başka bir planım vardı ama açım," diye itiraf etti. Bu sırada gülümsemeyi de ihmal etmedi. "Kahvaltıdan sonra geçerim. Gidelim."

"Tamam," dedi Kamer, düz bir sesle. "Buluşuruz orada."

Çetin, başını sallayarak kabullendiğinde biz de otoparka yürüdük ve vakit kaybetmeden arabaya binip kahvaltı yapacağımız güzel bir kafeye geldik. Nedensizce bana pastanede çalıştığım günleri anımsatmıştı. Her şeyin çok daha başka olduğu ve hissettirdiği zamanları... Garip bir his bırakmıştı içimde ama adını koyamamıştım bu şeyin.

Karşılıklı sandalyelere oturduğumuzda aradan çok vakit geçmeden Çetin de Kamer'in yanına oturdu. Masanın hazır olmasını beklerken Çetin, elindeki telefonuyla oynamaya başladı. Kamer, bunu fark edince bana göz kırpıp Çetin'e laf attı: "Hayırdır kardeşim, pek bir yapışmış eline telefon?"

Çetin, düz bir ifadeyle başını telefondan kaldırıp önce bana sonra Kamer'e baktı. "Andaç'la konuşuyorum oğlum, çocuk merak ediyor. Ben getirmedim bilerek."

"Ha," dedi Kamer. "İnce iş değil yani?"

Gülmemek için yanağımın içindeki eti ısırdım hafifçe. Çetin, kaşlarını çattı ve telefonuyla arasına mesafe koyarak, "Öyle bir iş olsa yüz ifadem böyle olmaz herhalde değil mi?" diye sordu.

Kamer, kafasını sağa doğru yatırırken, "Ben bilmem o kadarını," deyip geçiştirdi.

Çetin, cevap vermeden bıkkınlıkla telefonuna geri dönerken Kamer, derin bir nefes alıp vererek dudaklarını nemlendirdi. Çetin'in telefonuyla işi biterken onu masanın kenarına bırakarak sırtını sandalyeye yasladı.

Kamer, "Nasıl onlar?" diye sordu.

"Nasıl olsunlar?" diye söylendi Çetin, neşesiz bir ses tonuyla. "İkisi de berbat."

"O gece bayağı tartıştık," deyiverdi Kamer, bunu gizlemeden. "Zeynep'le yani."

"Sebep?" diye sordu Çetin, ciddi bir merakla. Dişlerimi birbirine vurdurdum. "Bana bir şey söylemedi de."

Kamer'in gözleri Çetin'in yüzünü incelemeye başlarken söz aldım ve konuşan kişi ben oldum: "Benim yüzümden."

Çetin, direkt bana baktı. "Senin yüzünden mi?"

"Hı-hım."

"Neden?" dedi ve bunun cevabını alamadan hemen anlayarak keyifsiz bir surat ifadesi belirdi. Devam ettim: "Böyle olsun istemezdim ve istememiştim. Zeynep'e haksız demiyorum ve demem çünkü herkes kendince haklı fakat onu bu kadar kırdığımı bilmiyordum. Aslında bu kırılmak da değil, bu başka bir şey Çetin..."

Kamer, "Kusura bakma Çetin ama dil pabuç kadar olmuş, anlatabiliyor muyum?" diye konuştu. "Herkesin kendini ifade etme biçimi vardır ama o gün, o kadar abarttı o kadar çizgisini aştı ki dayanamadım ve

sesimi yükselttim ki, onu defalarca kez uyarmama rağmen bunu bana yaptırdı sonunda."

Devam ettim: "Bak ben bir hata yaptım, bunu açık yüreklilikle söylüyorum. Üste çıkma gibi bir niyetim yok ve hiç olmadı. Fakat tamamen yanlış anlaşılmışım. Onu sana şikâyet etmiyoruz sadece haberin olsun diye söylüyoruz. Ben Zeynep'i çok severim, hâlâ da çok seviyorum... Ama böylesi bir nefreti hak edecek bir şey yapmadım, buna üzülüyorum. Gerçekten çok üzülüyorum."

Çetin, bizi dinledikten sonra sakin bir ses tonuyla karşılık verdi: "Ne diyeceğimi bilemiyorum fakat herkesi anlamaya çalışıyorum. Yaşanan bir mevzu var ve bunu tekrar gündeme getirmek niyetinde değilim. Zeynep sana ne söyledi tam bilmiyorum ama çizgiyi aştığı için üzgünüm Aymira."

"Hayır, niyetim o değil," dedim çabucak kötü hislere fırsat tanımadan. "Ben özür ya da başka bir şey beklemiyorum. Hatta ben sizden özür dilerim. Ama bilemezdiniz, ben de bilemezdim böyle olacağını... Sadece şunu bilin, sizden bir farkım yoktu, çok çaresizdim çok berbattım. Sanıyor ki güldüm ve geçtim, öyle olmadı! Nasıl olabilirdi böyle bir şey Çetin? Sizi o kadar çok özlemiştim ki geri dönmeye korktum, korktum çünkü bana sırt çevireceğinizi biliyordum."

"O nasıl laf ya?" dedi Çetin, kabullenmeyerek. Kamer, gözlerini masanın bir köşesine hapsetmiş dalgın ama bir o kadar da dikkatli bir halde bizi dinliyordu. Çetin ekledi: "Neden sırt çevirelim sana? Ya sanki adam öldürdün, sanki bir suç işledin ve biz de sana sırt çevirip hakaret mi edeceğiz?" Bundan hoşlanmadı. "Bunu yapsaydım eğer ağır vefasız olurdum Aymira. Sen ne yaptıysan kendine ve eşine yaptın. Zeynep'in ve Andaç'ın da kendince haklı yanları elbette vardır ama sırt çevirmek falan... Kimsenin haddi değil."

İyi hissetmiştim. Kötü gelecek laflar değildi ki zaten söylediği şeyler.

"Teşekkür ederim," diyebildim. "Sadece anlaşılmak istiyorum, bu kadar. Hepinizi çok seviyorum ve bu her zaman aynı kalacak. Öyle ya da böyle düzeleceğiz diye umut etmekten başka elimden bir şey gelmiyor."

Bana güven verdi. "Merak etme, daha iyi olacak her şey. Ben de inanıyorum. Şu an yaralar taze ama o da geçecek."

"Umarım."

O sırada masamız hazırlanmaya başladı ve bu çok uzun sürmedi. Hepimiz içecek olarak çay içiyorduk. Bu sıcaklığı da özlemiştim fakat evdeki kadar olamazdı hiçbir şey. Eskiyi o kadar özlemiştim ki... Anlatamıyordum.

"Keşke Andaçlar da burada olsaydı," dedim düşüncelerimi yalnızca içimde tutmadan onlarla da paylaşırken. "Ben çok özledim aynı sofrada yemek yiyip, gülüştüğümüz günleri..." Gülümsedim ve Çetin'e baktım. "Andaç ile senin o atışmalarınız hele, çok keyifli değil miydi?"

"Garip ama ben de," dedi Çetin, kafasını sallarken. "Andaç'la laf dalaşına girmeyi bile özleyeceğimi tahmin edemezdim ama şimdi burnumda tütüyor şerefsizin o halleri."

Kamer, sersemce tebessüm etti ve çayından bir yudum aldı. Onu öyle görünce ben de gülümsedim zira en az benim kadar hissettiğini biliyordum. Hepimiz özlemiştik, bunu fark ediyordum, görmemek delilik olurdu.

Çetin önce baktı sonra güldü. "E o zaman akşama beraber olalım." Kamer'e baktı hevesle. "Hakikaten lan, ne kendimize acı çektirip duruyoruz? Biz buradayız, evet bir kişi eksiğiz ama o da olacak yanımızda zamanı gelince. Bu bir başlangıç değil ama kaldığımız yerden devam etmek için iyi bir adım."

Buruk bir halde söylendim: "Zeynep o haldeyken olmaz Çetin."

"Bu sorun değil Aymira," dedi hızla. "Hepimizin bir arada olmaya ihtiyacı var. İyi ya da kötü biz bir çatının altında yaşıyoruz. Bunun olmasını gerçekten isterim. Güzel hissetmez miyiz sence de?"

"Tabii ki güzel hissederiz," dedim tüm samimiyetimle. "Ama dediğim gibi, yeni bir kriz oluşturmak istemem. Belki sonra..."

"Sonra daha kötü olur," dedi. "Emin ol bunu biliyorum. Tek sıkıntımız Zeynep mi? Onu biliyorsun, elbet yumuşayacak ve belki pişmandır sözlerine. Üstelik orası senin de evin. Kaçmamalısın."

"Kaçmıyorum. Sadece her şeyi tekrar ve tekrar bozmak niyetinde değilim."

Çetin bunu reddetti bakışlarıyla. Sonra gözlerini küçülttü ve bana sordu: "Sen Şebnem'le konuştun mu peki? Ondan bahsetmedin."

"Konuştum," deyiverdim hızla. Çetin'in ilgisinin arttığı, gözlerim kaçmamıştı. "Şebnem bana ne dese haklı, ona asla bir şey diyemem ve demedim de zaten. Haliyle bir kırgınlığı var ama iyi olacağımızı biliyorum. Bunun için gerçekten çabalayacağım. Sana bir şey söyledi mi peki?"

"Hayır," dedi sakince. "Bana aslında bu konulardan çok bahsetmez ama sana kırgın olduğunu biliyorum. O konuda bir yorum yapamam çünkü ikinizin arasında olan bir şey."

"Haklısın," diye mırıldandım. Elimden başka bir şey gelmedi.

Derin, oldukça derin bir nefes aldıktan sonra Kamer kafasını sağa sola salladı ve bir dilim ekmek alıp üzerine tereyağı ve reçel sürerek ağzıma uzattı. "Yav Allah aşkına, aç şu ağzını da iki parça bir şey ye."

Gözlerimi irileştirdim. "Ya yiyorum ya."

Kaşlarını çattı. "Aç kız ağzını çabuk!"

Ağzımı açarken elimi çabucak ekmeğe götürüp onu kavradım. Kamer, kendini geri çekerken üzerine gereksiz bir rahatlık yerleşmişti. "Ye de biraz etine can gelsin. Bana diyorsun hastasın diye, kendin eridin iyice."

"İyiyim ben," dedim boğazımı temizledikten sonra konuşurken. "Hem sen bana bakma, kendin hiçbir şey yemiyorsun bile."

"Sen görmüyorsun, yedim ben."

"Hı."

Güldü.

O gülünce ben de güldüm. Dayanamıyordum ki, güldükçe gülesim geliyordu.

Biz gülmeye devam ederken Çetin durdu ve bir bana bir Kamer'e bakıp, "Siz nasıl bu kadar zaman ayrı kalmayı başarabildiniz?" diye soruverdi.

Sustum.

Kamer'in de doğru düzgün verecek bir cevabı yoktu, Çetin de kafasını iki yana salladı. "Kırk yıllık evli çift gibisiniz ama sorsanız yan yana bir hafta anca evli geçirdiğiniz günler oldu. Nasıl başarıyorsunuz bunu cidden merak ediyorum."

Kamer karşılık verdi: "Meslek sırrı."

Gözlerimi devirirken gülümsedim. Çetin, "Tamam nasıl oluyor yani böyle?" diye sordu hakikatli bir merakla.

"Ne oldu?" diye sordu Kamer, Çetin'e ima ile göz kırparken. "Gelecek için yol mu yapıyorsun? Bak sana benden bir tavsiye, sakın yalan söyleme. Tecrübe konuşuyor oğlum burada. Yalan söyleme yeter. Yoksa sen yamuk yapacak bir tip değilsin kardeşim, ondan eminim. Onun dışında merak ettiğin şeyin cevabını veremem çünkü eksik kalır. Hiçbir şey," dedi gözlerimin içine bakarken. "Gözlerine bakarken kendine itiraf edemediğin şeylerin yerini doldurmuyor ve o an anlıyorsun her şeyin manasız olduğunu... Zaman ne kadar geçerse geçsin, içinde yeri aynıysa bitmez. Bitiremezsin."

Ne diyebilirim ki sana... Ölürüm en fazla.

Çetin, kafasını aşağı yukarı sallarken düşünceli bir halde mırıldandı: "Öyle olmasaydı şu an bu masada beraber oturuyor olmazdık sanırım."

Kamer, hızla cevapladı lakin gözlerini gözlerimden ayırmamıştı: "Aynen öyle."

Çetin'e baktım. Gülümseyerek, "Sizin nasıl gidiyor peki Şebnem'le?" diye sordum. "Şu an bu halde olmasaydık, Şebnem'le konuşuyor olurduk ve sana sormazdım. Ama merak ediyorum inan ki, umarım çok mutlusunuzdur."

Yüzüne bahar geldi. Cevabı belliydi bile. "İyi gidiyor," dedi gözlerimin içine bakarak. "Şebnem benim hayatımda olmasını istediğim kadın ve öyle de. Hani derler ya diğer yarım diye, sanırım öyleyiz biz. Onu anlamaya çalışıyorum, o da beni anlamaya çalışıyor. İyiyiz yani."

"Hep iyi olun," dedim sevincine ortak koşarken. "Ben sizi en başından beri görüyordum zaten. Olmamanız bile şaşırtırdı."

"Öyle olurdu galiba," diyerek gözlerini kaçırırken, Kamer elini Çetin'in omuzlarına atıp hafifçe sıktı. "E artık bir yüzük de sen takarsın kardeşim."

Çetin kaşlarını çatıp Kamer'e döndü. "Dur bir oğlum. Kızın gözünü mü korkutayım hemen?"

"Niye lan?" diye sordu şaşkınlıkla. "Evlenmek istemez misin sen?"

"Ya ben isterim, isterim tabii de..." Devam edemedi. Kendinden emindi ve bunu hissediyordum fakat Şebnem'i bir anda ne oldu kıvamına getirmek istemiyordu. Alacağı cevaptan emin olmak istiyordu. "Oğlum daha üç, dört aylık bir ilişkimiz var. Ne bileyim..." Geçiştirdi. "Kısmet kısmet."

Kendi aramızda gülüştük. Ekmeğime peynir sürüp ağzıma atarken Kamer çayını masanın üzerine bırakıp, "Akşam o da gelsin," diye döndü Çetin'e. "Birlikte olacaksak tam oluruz işte."

Ben de ona onay verdim. Çetin, biraz sıkıntıyla yüzünü ekşitti. "Pek kolay olmuyor izin alması. Sürekli bir bahane uydurmak durumunda kalıyor ya da evden kaçıyor. Babası katı biri."

"Rahmi Amca biraz öyledir," diye tasdikledim. "Ama Şebnem her zaman bir yolunu bulur."

"Öyle oluyor zaten," dedi Çetin gülerek. "Kızı da zor durumda bırakmak istemiyorum... Belki başka bir akşam dördümüz çıkarız bir yemeğe."

Kamer, "O da olur," diyerek geçiştirdi. Elimdeki çatalı usulca tabağımın yanına bırakırken çekinerek Kamer'in gözlerini yakalamaya çalıştım. Alnını kırıştırdı. "Gidiyor muyuz akşama eve?" diyebildim. Açıkçası istiyordum hem de çok istiyordum yeniden bir arada olmayı ama acele ederek ve böylesine gergin bir ortamdan yeni çıkmışken tekrar kötü anlara vesile olmak isteyeceğim son şey olurdu.

"Gitmeyelim mi?" diye sordu Kamer, kaşlarını yukarı kaldırırken.

"Gidelim," dedim tok bir sesle. "Ben gitmeyi istiyorum ama pek emin değilim bundan."

Çetin araya girdi. "Aymira kafana takma lütfen, Zeynep'i biliyorsun. Kolay şeyler yaşanmadığı için sinirleri gerilmiş. Sakinleşmiştir, belki onunla konuşursun ve bu aranızdaki her neyse son bulur ya da azalır. Gerçekten üzülme."

"Elimde değil," dedim ve gülümseyerek omzunu silktim. "Ama deniyorum, teşekkür ederim ilgin için."

"Ya sen benim yengemsin," diye güldü keyifli bir ses tonuyla. "Kardeşimsin. Et tırnaktan ayrılmaz ki."

Gözlerimde bir mahcubiyet, dilim hepten tutsak böyle şeylere. Konuşamadım yine, başımı öne eğdim ve tebessüm ettim. Kamer, Çetin'in omuzlarını sıkıp serbest bıraktı, konuşmaktan ziyade duygularını böyle ifade etmeyi tercih etmişti.

Kahvaltımıza geri döndük ve kaldığımız yerden devam ettik. Bir süre sonra Kamer hesabı isterken Çetin bize baktı. "Akşam için ne yapalım? Evde yemek pişmiyor uzun zamandır doğru dürüst. Dışarıdan söyleyelim mi?"

"Aslında ben yaparım bir şeyler," dedim çabucak. "Biz zaten alışverişe çıkacağız birazdan Kamer'le. Akşama hazırlarım sofrayı."

Çetin, "Zahmet etme şimdi iki arada bir derede," dediğinde sitem edercesine başımı sağa yatırdım. "Estağfurullah Çetin, ne zahmeti?" Tebessüm ettim. "Yaparım ben bir şeyler."

O esnada garson bey yanımıza geldi. Kamer çabucak hesabı ödedikten sonra Çetin ile vedalaşarak kafeden çıktık. Birkaç dakika sonra arabaya bindiğimizde Kamer camları hafifçe açtı. "Sıcaktan eriyeceğiz anasını satayım," diye homurdandı.

"Aynen ya," dedim saçlarımı geriye doğru atarken.

Kamer arabayı çalıştırırken gülümsedi ve gözlerinin ucuyla gözlerime dokundu. "Neden gülüyorsun?" diye sordum istemsizce.

"Gülesim geldi."

"Allah'ım," diye güldüm ben de ona eşlik ederken. Arabayı hareket ettirmeden evvel yanağıma uzandı ve yumuşak bir öpücük bırakıp geri çekildi. Sırıttım ve parmaklarımla oynamaya başladım. Kendini geri çekerken, "Torpido gözünde güneş gözlüğüm olacaktı verir misin?" diye sordu.

Torpido gözünü açtım ve siyah kutuyu ona uzattım. Siyah kutunun kapağını açıp içinden çıkardığı gözlüğü takıp aynaya baktı. "Niye takıyorsun?" diye sordum bilerek. "Başka kadınlar görsün de iç çeksin diye mi?"

Saf saf yüzüme döndü. Gözlerindeki ifadeyi göremesem de nasıl baktığını çok iyi biliyordum. Dudağının kenarını kıvırarak, "Başka kadınların iç çekmesi için gözlük takmama gerek yok ama sen bilirsin tabii," diye mırıldandı.

Şaşkınlıkla gözlerimi irileştirdim ve koluna vurdum. "Bak bir de neler diyorsun ya!"

Yüzünü ekşitti. "Elinin ayarı giderek Sabri'nin şutlarına benzemeye başladı."

"Acıdı mı?"

Gözlüğünü burnunun kemerine kadar indirdi ve bana boş boş baktı. "Sen şu an ciddi misin?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Sen değil misin?"

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Hayır."

"Pisliksin," deyip kıkırdadım. Gözlüğünü yukarı doğru iterken saçlarını düzeltti ve parmağındaki alyansı gösterip mırıldandı. "Ayrıca bunu takıyorsam ve hayatımda sen varsan, başka kadınlar umurumun bayağı dışında. Kıskançlık yapma boşuna."

"Elimde ya sanki," deyip kollarımı göğsümde sabitledim.

Kamer sözlerini uzatmadan yola koyulurken ben de yüzümü yarı açık cama çevirerek saçlarımın dalgalanarak cildimi süpürmesine izin verdim. Bu özgür bir his bırakmıştı ruhumun köşelerinde. Kuş olup uçmak kadar uzak ama en azından bunu hayal etmek kadar yakındı.

Çok vakit geçmeden birlikte büyük bir alışveriş merkezine geldik. Kamer arabayı alışveriş merkezinin otoparkına bıraktı ve ellerimiz bir halde yukarı çıktık. Yürüyen merdivenlere binerken elimi bıraktı ve kolunu boynuma dolayıp beni kendine yaslayarak şakağıma hisli bir öpücük bıraktı. Gözlerim o sırada açılıp kapanırken merdivenlerden indik. Kamer tekrar elime uzandı ve etrafımıza bakınarak yürümeye başladık.

"Çok bir şeye ihtiyacım yok ki," dedim sakince. "İki bluz, bir pantolon yeterli. Ama sana da alalım bir şeyler."

Aklıma dün attığım kanlı tişörtü gelmişti. Onu hâlâ irdelememiştim fakat konuşacaktım. Merak ediyordum. O kadar yara almasına sebep olan olay neydi?

"Bakarız," dedi Kamer, sakin bir tavırla. Karşımıza çıkan mağazaya girdik ve parlak ortam bizi derhal içine çekti. Kadın reyonuna gittik ve askıdaki tişörtleri karıştırmaya başladım. Bordo renkli önünde küçük bir yazısı olan tişörtü beğenerek bedenine baktım ve aldım. "Bunu sevdim," dedim.

Ardından bir tane daha tişört aldım. "Denemeye gerek yok hiç," diye geveledim ağzımda. "Üşeniyorum."

Kamer gülerek bir şeyler homurdansa da onu pek duyamadım. Bir pantolon da alırken işimi hallettim. Elimdekilerle birlikte Kamer'e döndüm. "Hadi sana da bir şeyler bakalım."

"İhtiyacım yok ki," diye geçiştirdi.

Kaşlarımı çattım. "Vardır vardır. Bir bakarız öyle işte."

"İyi bakalım," diyerek erkek reyonuna çıktık. Alıcı gözle askıları inceledim. "Ay çok tuzlu bu fiyatlar," diye mırıldandım. "Benim aldıklarım bu kadar değil. Bu ne ya böyle?"

"Tüh," dedi Kamer, eğlenerek. "Pazarlık da yapılmıyor ki burada."

"Vallahi olsa çatır çatır yaparım pazarlığı."

"O kadar inanırım ki buna."

Gözlerimi devirdim ve güldüm. Uygun birkaç parça bir şey aldıktan sonra kasaya gidip ücreti ödedik. Pek gezme havasında değildik, zaten vakit harcamak isteseydik bu hakkımızı alışveriş merkezlerinden yana kullanmazdık.

Elimizdekileri arabaya bıraktıktan sonra mağazanın yanındaki büyük markete girdik. Kamer bir alışveriş arabası aldı ve sakince gezinmeye başladık reyonları incelerken. "Evde hiçbir şey yok," diye söylendim. "Bayağı bir şey alalım en iyisi."

"Evli olarak birlikte yaptığımız ilk mutfak alışverişi," diye konuştu sakince. Duraksadım ve yüzüne bakıp tebessüm ettim. "Ve daha çok olacak," dedim ekleme yaparken.

"Olmalı."

"Olsun."

Saçlarımı geriye attırdı ve tekrar ilerlemeye devam ettik. Sıkı bir mutfak alışverişinin ardından arabayı epeyce doldurduk ve elimizde poşetlerle otoparka inerek arabanın bagajına yerleştirdik. Kendimi huzurlu hissediyordum, buna hakkım var mıydı bilmiyordum ama çok mutluydum.

Yarım saat sonra eve geldiğimizde birlikte poşetleri içeri taşıdık. Kıyafetlerimizi şimdilik arka odaya bırakırken mutfak tezgâhının üzerindeki malzemeleri poşetlerinden çıkarmaya başladım. Kamer, cebinden çıkardığı sigara paketinden bir dal sigara alıp dudaklarına koyarken ona dik dik baktım. "Günde kaç tane içiyorsun?" diye sordum.

Zippo'sunun kapağını açıp, sigarayı dudaklarından düşürmeden gözlerini gözlerimle buluşturdu. "Eskiden günde bir paket hatta bir buçuk paketten bile fazla içiyordum ama şimdi bir paketi üç ya da dört günde anca bitiriyorum."

"Hım," diye mırıldandım. "Bu çok güzel bir gelişme, öyle değil mi?"

"Aslında daha çok içmem gerekirdi bu süreçte ama bana ters tepsi sanırım," deyip alaylı bir halde güldü. Gözlerimi devirerek kafamı iki yana salladım. Zippo'yu ateşe verdi ve her an burayı kül edecekmişçesine kıvılcım oluşturan ateşi sigarasının ucuna değdirdi. Derhal zehirli dumanı vakumladı ve bu esnada yanakları içine doğru çöktü ve gözlerinin altındaki dumanlı hava arttı.

"Peki bir gün tamamen bırakabilir misin?" diye sordum pirinç poşetini kenara bırakırken. Bunları koyacak bir kavanoz olmadığı için poşetleriyle birlikte anca alt raflara yerleştirebilirdim. En azından şimdilik.

Kamer masanın karşısındaki sandalyeyi çekip otururken uçta duran kül tablasını sürüyerek yanına çekti. "Bunu denedim ama üzerinde pek durmadım. Zaten kullanımı azalttım, belki bir gün tamamen bırakırım."

"Zor olur senin için," diyebildim.

"Benim için ne kolay oldu ki?" deyiverdi.

Arkam ona dönük olduğu için öylece olduğum yerde kalakaldım. Konuşmadım. Poşetleri çıkarmaya devam ederken başka bir konuya yelken açtım. Açıkçası bu da epey mühimdi ama yarasından bahsedeceğim an henüz gelmemişti. "Ne vakte kadar burada oturacağız?" diye sordum sebzeleri dolaba yerleştirirken.

"Burayı öylesine buldum, başımı sokmak için kaçtığım bir barınaktan ibaret sadece," diye söylendi. "O yüzden öğrenci evinden pek bir farkı yok. Hatta ondan daha kötü ama yetiyordu bana."

"Doğru düzgün bir tabak olmadığından belli," dedim öylesine konuşarak. Bu bir geçiştirme cümlesiydi. Buzdolabına sebzeleri koyduktan sonra Kamer sigaranın külünü, kül tablasına döktü ve başı öne eğik konuştu: "Biraz daha bekleyelim, sonra yeni bir eve çıkarız, olur mu?"

Söylediği şeyle kendimi kötü hissettim. Sanki onu zorluyordum bir şeyler için fakat benimki kuru bir merakın ta kendisiydi. Kurumuş dudaklarımı nemlendirdikten sonra ellerimi masanın üzerine koydum ve parmaklarımı içe doğru gömdüm. "Benim bir acelem yok, sadece merak ettiğim için sordum. Üstelik borcumuz var onu da biliyorum. Yani sorun yok inan."

"Ne borcu?" diye sordu bilmezlikten gelirken.

"Kredi borcu işte," dedim sol kaşımı yukarı doğru kaldırarak. "Dükkân için çekmiştin, bitmediğini biliyorum."

"Sen düşünme bunu," deyip kestirip attı. "Ben ödeyemeyeceğim borcun altına girmem."

"Öyle ama zor duruma sokamam seni," dedim ve sandalyeyi çekip tam karşısına oturdum. Ellerimi birbirine kenetleyerek gözlerimle parmaklarımın hareketini izledim. "Ben diyorum ki babamın evini satsak ve hem o parayla kredi borcunu kapatırız hem de kendimize yeni bir ev alırız. Yetmez ama en azından birazını karşılar."

Direkt reddetti: "Senin parana dokunmam."

Kafamı kaldırdım ve gözlerine baktım. "Senin paran benim param, benim param da senin paran."

"Alper?" diye sordu çabucak. "Kardeşinin geleceğine el süremem anlıyor musun? Niyetinin duruluğuna asla gölge düşürmem ama olmaz." Elini yanağıma uzattı ve tüy gibi bir dokunuşla sevmeye başladı. "Düşünme bu konuları. Ben ölmedim daha."

Kaşlarımı çattım. "Deyip durma şöyle. Hoşlanmıyorum."

"Peki."

Elini yanağımdan çekerken derin bir soluk alıp verdi. "O eve gitmeyeli çok uzun zaman oldu," diye mırıldandım. "Bir daha da gitmem sanırım. Alper için haklısın, bunu ben de düşünüyorum ama oraya tekrar gider mi orasını pek kestiremiyorum. Güzel anılarımız yok çünkü o çatının altında."

"Ama o çatının altında büyüdünüz."

"Doğru," dedim sakince. İç çektim ve yanağımı avucumun içine devirip kara gözlerine aktım. "Ne pişireyim akşam için? İstediğin bir şey var mı?"

"Canın ne istiyorsa onu yap," dedi sakince. "Çok da kendini yorma."

"Yorulmam ki," diye geveledim dişlerimin arasından. "Burada yaparım, akşam eve götürürüz. Şimdi orada yaparsam rahat edemem. Hoş bu yemekleri yaptığım zaman yenip yenmeyeceğinden bile şüphe duyuyorum ama bakalım..."

"Andaç hiçbir yemeğe hayır diyemez," diye gülümsetti beni. "Yenmeyecek diye korkma, ben hepsini yerim."

"Bak ya," diye sırıttım utanarak.

"Sonsuza kadar bakarım."

Omuzlarımı düşürdüm ve ellerine uzanıp okşadım. Ben onun kadar güzel konuşamıyordum ama seviyordum işte. Dilim kalbim kadar iyi işlemiyordu lakin beni hissettiğinden emindim. Bu yeterliydi.

Sigarasını bitirirken ucundaki yanan ateşi kül tablasında acımadan söndürürken mırıldandı: "Benim biraz işim var, geç olmadan dönerim sonra da bizimkilerin yanına gideriz, tamam mı?"

"Ne işi o?"

Gözlerime bakarak güldü. "Senin kocanın ekmek yediği bir yer var ya, o işten bahsediyorum. İzin var mıdır acaba?"

Sersemce kıkırdadım ve toparlandım. "Ne bileyim böyle durumlar karşısında hep bir tetikteyim işte. Elbette izin var." Ayaklandı. Yanına giderek ona sarıldım ve boynundan öpüp kokladım. Kaslı kolları sırtımı sımsıkı sarmalarken beni bir kuşmuşum gibi kendine hapsetti. Kafesim, göğsünün içindeki kemiklerdi ve ben elimden gelse oraya yuva kurardım. Elleri sırtımda tırmandı ve enseme ulaştı. Beni kendinden çekerken gözleri gözlerimi teğet geçip dudaklarıma uğradı. Beklemeden dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Kalbim ağzımın içine dolarken nabzım feleğini şaşırdı.

Ellerimi yüzüne götürdüm. Avuç içime birkaç tel sakalı battı fakat bunu seviyordum. Kendini bana doğru iterken baskınlığını artırdı. Üst dudağı alt dudağımı hepten himayesi aldığında gözlerimi iyice yumdum. Kamer, kafasını sağa doğru yatırdı ve beni büyük bir ihtiyaçla öpmeye devam etti. Karnımın içinde bir ağrı meydana geldi. Bu ağrıyı seviyordum. Ondan gelen, onun sebep olduğu her şeyi seviyordum ki.

Kamer nefes nefese kendini geri çekerken, dudaklarımın üzerine doğru konuştu: "Kafayı yiyeceğim," diye söylendi. Nefesi tenimi mahvediyordu. Soluğuna sarılsam heyecanından yere düşerdim. "Deli edeceksin beni."

"Bir şey yapmıyorum," dedim bir hayli kısık bir sesle. Alnını alnıma yasladı ve iki eliyle yüzümü kavradı. Ellerim ellerinin üzerine kondu. "Biraz daha dursam işlerimi aksatacağım," diye mırıldandı. "Senin de yemek yapman gerekiyor."

"Doğru," dedim onaylarken.

"Şu an çok da umurumuzda ya sanki," diye itiraf etti gülerken.

Güldüm. "Bu da doğru."

Gözlerimiz kapalı bir halde iç çektik. Delirmişçesine özlemiştim onu. Ondan bir farkım yoktu. "Bir süre daha dayanabilirim," diyerek alnını alnımdan çekip çabucak oraya tutkulu bir öpücük bıraktı. Bunu iki kez tekrarladıktan sonra vedalaşarak evden ayrıldı.

Vaktimi tasarruflu kullanmak isteyerek bulabildiğim bir tencereyi tezgâhın üzerine koydum. Sebze yemeği, çorba, pirinç pilavı ve salata... Evet, menümüz bu olabilirdi.

Ellerimi yıkadım ve yemeklerimi yapmaya başladım. Vakit henüz erken olduğu için şimdilik sadece sebze yemeği ve çorbayı yapacaktım. Kendi halimde şarkı söyleyerek yemekleri hazırladım ve ocağın altını yakıp onları pişmesi için bıraktım. Yirmişer dakika sonra ikisinin de altını kontrol edip ateşi kısarak mutfaktan çıktım.

Arka odaya geçip kıyafetlerimizi yerleştirdim. Burada kalıcı olmadığımızı bildiğim için çok da özenli bir halde dizdiğim söylenemezdi zaten beni geçtim Kamer'in de çok bir eşyası yoktu. Kıyafetleri ve birkaç özeli dışında hiçbir şey ona ait değildi.

Katladığım çamaşırını çekmeceye koyarken kapı çaldı. "Geldim!" diye bağırdım odadan çıkıp kapıya doğru yaklaşırken. Kamer gelmiş olabilirdi. Sakince soluklandım ve kapıyı açtım.

Karşımda bir kadın belirdi.

Kaşlarımı çattım ve duraksadım. Öylece yüzüne bakarak, "Buyurun?" diye sordum. Kapının kolunu serbest bırakmamıştım.

Kadının elinde bir buket çiçek vardı. Aşağı yukarı benimle aynı yaşlarda ve sarışındı. Güleç bir ifadeyle parlak renkli dudaklarını ıslattı ve elindeki çiçek buketini tutmaya devam ederek bana baktı. "Adını bilmiyorum ama doğru yere geldim sanırım. O burada mı acaba?"

"Tam olarak kimden bahsediyorsunuz?" dedim çabucak.

"Bir mevzu olmuştu ve sağ olsun beni kurtarmıştı," diye ifade etti ara vermeden. "Adını bilmiyorum beyefendinin ve teşekkür etmek istedim. Kendisi nerede, bir bilginiz var mı?"

Kamer'den mi bahsediyordu?

"Mevzu neydi tam olarak?" diye sordum kaşlarımı çatarken. Kabaran kan akışım kendini hissettirmeye başlamıştı.

Kadın sağına ve soluna bakarken tavrını gözlerimden kaçıramadım. Garip biriydi. Bir dakikada neyin ne olduğunu çözemezdim ama ilk izlenimlerim tam olarak buydu. Açık kahverengi gözleri gözlerime değdi ve az önceki haline nazaran daha temkinli bir şekilde mırıldandı: "Geçen haftalarda beni sokak serserilerinin elinden kurtarmıştı. Sokak serserisi demek bile az kalır aslında ama neyse..." Durdu ve ekledi: "Ona birçok şeyi borçluyum, bu çiçek yetmez ama kendimi mahcup hissediyorum."

Demek ki Kamer'in karnındaki yaralar bu sebepten ötürü meydana gelmişti.

Kadının sözlerini hızla reddettim. "O yapması gerekeni yapmış, üstelik teşekkür etmek için buraya kadar gelmenize şaşırdım doğrusu. Burayı nasıl buldunuz?"

Cevap vermedi. Bekledim ama istediğim cevabı alamadım. Geçiştirerek, "Onun adı nedir peki?" diye sordu.

Buz gibi gülümsedim ve kollarımı göğsümde toplayıp konuştum: "Benim adımı bilmeniz daha yerinde bir hareket olur sanırım... Aymira ben, eşiyim."

Kamer'in yaptığı şeye minnettardım. Başka birinin hayatını kurtarmış ya da onun zarar görmesini engellemiş olması beni gururlandırmıştı ama bu kadın bana güven vermemişti. Sorduğum soruyu bile cevapsız bırakması bunun en temel sağlamasıydı.

Kadın durdu ve gözlerini kısarak bana dikkatle baktı. Yüzümü buruşturdum. "Aa," dedi kafasına bir şey düşmüş gibi. "Siz o kişisiniz."

"Efendim?"

"O gece, adi herifler eşinizin cebindeki cüzdanı aldılar ve içinden sizin fotoğrafınız çıkmıştı... Yere düştüğünde onu aldım ve eşinize teslim ettim. Şu an daha net hatırladım, o sizsiniz."

Kamer benim fotoğrafımı cüzdanında mı taşıyordu?

"O gece neler oldu?" dedim sahici bir merakla. "Eşimle bu konu hakkında konuşmadık. Daha doğrusu bana bundan bahsetmedi."

"Bakın benim buraya gelme sebebimde bir art niyet yok," diye konuştu tok bir sesle. Küçük gözlerinin altındaki morluklar dikkatimi çekmişti. Ekledi: "Eşiniz benim hayatımı kurtardı. Kuru bir teşekkür edip geçiştirmek bana yakışmazdı. O gerçekten çok cesur davrandı."

"Geçmiş olsun," dedim düz bir sesle. "İnanın ben de bunu yaşamanızı istemezdim ve üzüldüm, şanslısınız ki eşim oradaymış ve olaya müdahale etmiş. Fakat onun böyle bir beklentisi olmaz kimseden. İnsanlık vazifesini yapmış o kadar."

"Peki, şu an durumu nasıl?"

"Gayet iyi."

"Sevindim."

Dişlerimi sıktım. Amacından sapan birtakım hallerin olduğunu seziyordum fakat ben buradaydım. Devam etti konuşmasına. "Bu arada ben Yeşim." Çiçekleri uzattı. "Bunları da alırsanız çok sevinirim."

"Zahmet etmişsiniz," diyerek uzattığı çiçekleri kucakladım.

"Öyle bir şey karşısında ne zahmeti?" diye küçüldü sesi. Bir şey söylemedim. Kadın tepkisiz kaldığımı görünce derin bir nefes alıp verdi. "O halde ben gideyim. Eşinize teşekkürlerimi iletirseniz çok memnun kalırım."

"Şüpheniz olmasın," diye homurdandım.

Geri geri çekildi ve saçlarındaki siyah güneş gözlüğünü gözlerine indirerek, "İyi günler," deyip arkasını dönerek uzaklaştı. Öne çıktım ve kadının arkasından bir müddet baktım. Az sonra ilerideki yol ayrımına girip gözden kayboldu. Şaşkın bir şekilde içeri girerek kapıyı kapattım. Kucağımdaki çiçeklere bakıp onları koklayarak mırıldandım: "Hayır çiçek ne alaka yani? Burayı nereden buldun da geldin? Niye geliyorsun?"

Kendi kendime söyledikten sonra çiçekler canlı olduğu için onları suya koymam gerekiyordu. Duraksadım. "Akşam giderken götürürüz, orada dursunlar en iyisi."

Bu fikri benimsedikten sonra çiçekleri salondaki koltuğun üzerine koydum ve mutfağa gidip yemeklerimi kontrol ettim. Kaşıkla tatlarına bakarken piştiklerini anladım ve altını söndürdüm. Vakit ilerlerken Kamer gelmeden evvel salata yapmak için kollarımı sıvadım fakat Alper'i aramam gerekiyordu. Arka odaya gidip telefonuma ulaştım ve Alper'i rehberden bulup aradım. Üç sefer çalınca telefonu açtı.

"Efendim abla?"

"Alper," dedim boğazımı temizlerken. "Nasılsın, bir sorun yok değil mi?"

"Ya bismillah bir," diye güldü. "Hemen bir sorguya çekmeler."

Gülerek odadan çıkıp mutfağa girdim. "Ne bileyim merak ettim işte. Hemen bir laf söyle sen de aman."

"Uu!" diye kızdı yapay bir sesle. "Bergen oturum açtı yine."

"Manyak."

Birkaç saniye aramızda gülüştükten sonra Alper, daha sakin bir şekilde devam etti sözlerine: "Aytaç daha iyi mi?"

"Sanırım," diyebildim ne yalan ne de doğru konuşmaktan kaçarak çünkü gerçekten onun nasıl olduğunu bilmiyordum. Bence kimse emin değildi ve Aytaç'tan başka kimse de bundan emin olamazdı. "Bugün tabur cu ettiler, cezaevine geri döndü maalesef."

"Çok üzülüyorum," dedi kısık sesiyle. "Umarım güzel günler çabuk gelir."

"Umarım," deyip omuzlarımı kaldırdım. "Sen iyi misin peki?" diye sordum hemen ardından. "Sınavların ne alemde?"

"Sınavlarım bitti, haftaya okullar tatil."

"Şükür," dedim onun adına sevinerek ve o esnada kendi sınavım aklıma geldi kötü hissettim yine. Alper, "Siz geleceksiniz değil mi buraya? Sınavına da az kaldı zaten, hazır mısın abla?" diye sordu merakla.

"Hazırım ama değilim," diye söylendim. "Birkaç konum kaldı ama onları da artık bitirir miyim yoksa bırakır mıyım bilemiyorum. Keşke yanımda test kitabı falan getirseydim."

"Andaç'tan alsana bir şeyler," deyiverdi. Duraksadım. "O sayısal öğrencisi."

"Matematiği halledersin en azından."

"Yani, olabilir."

"Onlar nasıl peki? Konuştunuz mu siz?"

"Sayılır," dedim. Olanları anlatıp onu üzmeye niyetim yoktu. "Herkes gibiler işte."

"Anladım," diye karşılık verdi pek deşmeden.

"Yemek falan yiyorsun değil mi, aç bırakma kendini."

"Yok abla ben apartmanın önüne çömelip birilerinin önüme süt dolu kâse bırakmasını bekliyorum." Benimle dalga geçerken gözlerimi devirdim ve buzdolabının kapağını açıp salata için malzemeleri çıkarmaya başladım. "Aç değilim, açık da değilim merak etme beni."

"Elimde değil," dedim ve domatesleri musluğun altına bıraktım.

"Neyse," diye nefes alıp verdi Alper. "Sonra konuşuruz yine. Dikkat et kendine, oradakilere selamımı söyle. Görüşürüz."

"İletirim, görüşürüz öpüyorum."

Telefonlarımızı kapattıktan sonra beklemeden salatayı yaptım. Önceden ıslatığım pirinçleri pilav yapacaktım. On dakika içinde salatayı hallettikten sonra pilavımızı yapmaya koyuldum. Açıkçası uzun zamandır bu kadar çok yemek yapmamıştım. Saat beşi geçerken tüm işlerimi halletmiş ve mutfaktan çıkmak için hazır hale gelmiştim. Elimi alnıma koyup salona geçeceğim vakit kapı çaldı. Gelen Kamer olmalıydı. Beklemeden gittim ve kapıyı açtım. Gelen Kamer'di.

Ayakkabılarını kenara çıkarıp içeri girdiğinde yanağımı öptü ve ilerledi. Kapıyı kapattım ve ardından baktım. Üzerindeki ceketi çıkarmadan, "Kurt gibi açım yemin ederim," diye konuştu. Mutfağa baktı. "Bayağı yapılmış bir şeyler."

"Mutfaktan çıkmadım desem yeridir," deyip gülümsedim. "Ama değdi, umarım değmiştir yani."

Kendini koltuğa bırakırken bana baktı ve kolunu açıp, "Gelsene, özledim seni," deyip yanına çağırdı. Fakat o sırada hemen karşı koltukta duran çiçekler dikkatini çekti ve kaşlarını çatıp, "Bunlar nereden geldi?" diye sordu.

Sıkıntıyla soluklandım ve gözlerimi çiçeklerin olduğu koltuğa odaklayıp oraya gidip oturdum. Çiçekleri kucağıma almadan onların yanında oturmaya devam ederek yüzümü Kamer'in gözlerine çevirdim. "Karnındaki yaralar nasıl oldu, bana bundan hiç bahsetmedin."

"Bahsedilecek bir şey yok ki," dedi dudaklarını sarkıtarak. "Kavga ettim işte."

"Kavga ettin?" dedim kaşlarımın ikisini de yukarı doğru havalandırarak. "Sebep neydi peki?"

"Neden soruyorsun ki şimdi?"

"Merak ediyorum çünkü."

"Geçti gitti, boş ver."

"Cevap verir misin lütfen!"

Arkasına yaslandı ve bıkkın bir yüz ifadesiyle boynunu kaşıyarak gözlerini gözlerime çevirdi. "O gece eve dönerken bir grup kanı bozuk şerefsizin, bir kadını sıkıştırdığını gördüm ve dayanamayıp gittim yanlarına. Çok kişi oldukları için dayağı yiyen ben oldum ama sorun yok, kadın kurtuldu en azından... Bu kadar, bundan ibaret."

"Hım," dedim kendimi kötü hissederek. Bana anlatmamasından korkmuştum ve bu olmamıştı gerçi ben zorlamasam anlatmayacaktı ama olsun. En azından kavga ettim deyip geçiştirmemişti. "O kadın var ya," diye devam ettim. "Buraya geldi bugün."

"O kadın?" diye sordu. Cevabı bildiği için devam etti: "Ne alaka? Burayı nereden bulmuş ayrıca?"

"Aynı soruları ben de sordum ama doğru düzgün cevap alamadım," diye karşılık verdim. "Sana minnettar kalmış ve çiçekleri sana getirmiş. Adını sordu ben de kendi adımı söyledim."

Aniden güldü. Aniden öldüm.

"Ne yaptın?"

"Kendi adımı söyledim," diye tekrarladım. "Yaptığın çok güzel bir şey, gerçekten gurur duydum seninle ama kalkıp ta buraya gelmesi, yok seni bir merak etmeler yok adını söylemeler falan... Dedim amaç ne? Ben bir kıl oldum ucundan söyleyeyim."

"Kıskandın yani?" diye baktı gözlerimin içine.

"Tam olarak öyle değil ama dediğim gibi bir huylandım o kadından... Bu tarz bir mevzu asla kıskançlık konusu olamaz, çok iyi yapmışsın ama kadın seni nereden buldu..." Duraksadım ve atıldım. "Takip etti? Yuh!"

"Ya bir dur," dedi bir yandan şaşkın bir yandan gülerken. "Sherlock ayarlarını açtın yine."

"Açarım, her ayarı açarım ben," diye konuştum sabırsızca. "Bunu neden yapar ki insan? Keşke biraz daha sorguya çekseydim o kadını. Şu an kendime de sinirlendim."

"Aymira sakin ol güzelim."

"Sence de öyle değil mi ama? Tamam, başına talihsiz bir olay gelmiş, sen de onu kurtarmışsın o da çok güzel... Hadi buraya da geldin diyelim ama neden sorularımı cevapsız bıraktı ve ısrarla senin adını sordu?" Dudaklarımı sarkıttım. "Ben hoşlanmadım bu durumdan."

"Ne bileyim güzelim," dedi Kamer, üzerindeki tavrı atarken. "Her şey tamam ama burayı nereden buldu dediğin gibi."

"Var bu işin içinde bir iş biliyorum," dedim çabucak ayaklarımı titretirken. Sonra çiçeklere baktım ve onları kucağıma aldım. "Bir de çiçek getirmiş. Sen de bayılırsın zaten ya... Bunları giderken götüreceğim."

"Götürelim," dedi beni onaylarken.

Ters ters konuşmaya devam ederken ayaklandım. "Ya sen kimsin de benim kocama çiçek getiriyorsun acaba? Allah Allah ya."

Beni taklit etti. "Hakikaten ya, kim onlar senin kocana çiçek getiriyor öyle? Allah Allah ya."

Duraksadım ve bana sevimli bir kedi gibi bakan Kamer'e çevirdim yüzümü. Koskoca adamsın ama nasıl bu kadar sevimli görünebilirsin sen? "Hoşuna mı gidiyor?" diye sordum sol kaşımı saç diplerime doğru çekerken. "Pek bir eğlenir gördüm seni."

Gözlerini kapatıp açtı. "Bu hallerine bayılıyorum senin."

"İyi," dedim omuz silkerek. Mutfağa yöneldim. "Tadını çıkar o halde."

"He ben de öyle yapıyorum zaten," diyerek ayaklandı ve peşimden gelerek direkt yemeklerin kapağını açtı. Pilavın kapağını yukarıya kaldırdığında ona kızdım. "Ya ama kabarması gerekiyor onun, açmasana."

"Nohut yok mu?" diye sordu masum masum.

Üzüldüm. "Yok. Onun yerine sebze yemeği yaptım. Ama bir daha ki sefere söz nohut da yapacağım senin için."

"Peki," dedi ve pilav tenceresinin kapağını kapattı. Elimi yüzüne götürdüm ve hafifçe sevdim. Bundan hoşlanmıştı. "Oh oh," dedi kısık sesiyle. "Kedi gibi oldum şu an var ya. Çekme ellerini, çekme."

"Allah'ım," deyip gözlerimi devirirken ellerimi çektim ve salata tabağını geriye ittim. Kamer, "Hadi üzerimizi değiştirelim de gidelim o zaman bir an önce," dedi. "Çetin evde zaten."

"Tamam," diye kabullendim. Kamer üzerini giyinmeye giderken ben de yemekleri tezgâhın üzerine hazır edip sonra mutfaktan çıktım. Çok zaman kaybetmeksizin yemekleri arabaya koyduk ve eve geldik. Benim, bizim evimizi burasıydı.

Ellerimizde yemeklerle kapıda dikilirken Kamer soğuk soğuk güldü. "Kendimi ırgat gibi hissediyorum."

Kıkırdadım. "Ya..." Kafamı iki yana sallarken yüzüne döndüm. "Sen çok minnoş bir şey oldun iyice he. Böyle insanın yiyesi geliyor."

"Hım," diye sokuldu hemen kulağımın dibine doğru. "Yiyebilirsin, kapım sana daima açık."

"Biliyorum onu," dedim kibirli bir ses tonuyla lakin şu an tamamen eğleniyordum. Az sonra karşılaşacağım tablodan emin olsam bile mutluydum. Belki de onun stresini böyle atmam gerekiyordu.

Birkaç saniye sonra karanlığın ışığa kucak açtığı bir kapı aralandı yüzümüze. Andaç bizi karşılarken tebessüm etti. Güzel çocuk, seni nasıl özledim bir bilsen... Sana sarılarak hasret gidermeyi öyle çok isterdim ki Andaç.

"Abi," dedi yüzü gülerken. "Hoş geldiniz."

"Hoş bulduk abim," deyip içeri girdi Kamer. Andaç, çabucak elimdekilere yönelirken, "Ben alayım onları Aymira," dedi ve pilav tenceresini kucakladı. Tatlı bir şaşkınlıkla buna müsaade ettim ve kapıyı kapatarak ilerledim.

Çetin, oturduğu koltuktan kalkarken bizi selamladı ve gülerek mutfağa geçti. Mutfağa girdim. Sanki hep buradaymışım o zaman dilimini yaşamamış gibiydim. Ellerimizdeki tencereleri tezgâhın üzerine bıraktık. Kamer, "Kıymetini bilin oğlum, yengeniz yaptı hepsini," deyip bana bakarken göz kırptı.

Utanarak gözlerimi kaçırdım ve sessizce, "Afiyet olsun," diyebildim.

Andaç, sebze yemeğinin olduğu tencerenin kapağını kaldırırken gözlerini kapatıp kokusunu içine çekti. "Abi, şu kokuyu hayvan gibi özlemişim..." Sonra kapağını kapatıp Çetin'e baktı. "Yanlış anlama kayınço ama işte biliyorsun durumları..."

Gülümsedim. Nasıl bir özlemdi ki bu, tek bir lafına bile ağlayasım geliyordu böyle.

Sonra bana baktı. "Ellerine sağlık Aymira."

"Ne demek," dedim yeşil gözlerinin içindeki umut taneciklerine sarılırken. "Afiyet olsun."

Gülümsedik birbirimize. Andaç, elini ensesine götürdü ve gözleri dolarken kafasını sallayarak, "Abi ben dayanamayacağım," deyip bana sarılıverdi.

Yutkunamadım bile. Kollarını sırtımda hissederken nefesim ağzımı kesmeye başladı. Ağlamak niyetinde değildim ama gözlerim acımaya başlamıştı. Bu çok başka bir histi ve bunu yaşamak beni öldürüyordu. Andaç'ın kolları sırtımda iyice sabitlenirken dayanamadım ve ben de ona sarıldım. Gülümsedim, acı acı gülümsedim. Yıllar sonra kaybolan kardeşimi bulmuş gibiydim.

Andaç'la bir müddet sarıldıktan sonra ayrıldık. Elini alnına götürdü ve utanarak orayı kaşımaya başladı. "Sanırım ben," dedi gevelerken laflarını. Tebessümle onu izledim. Zorlanıyordu konuşurken. "Ne bileyim..." Elini alnından çekip kızarmış gözleri ve yüzündeki ifadesini asla unutamayacağım bir halde gözlerime baktı. "Ben seni çok özlemişim... Yengem."

"Andaç," dedim kısık sesimle bir hayli mahcup düşerken. Kalbimin boşlukları yavaş yavaş doluyordu. Bunları duymak o kadar güzeldi ki insan tutunacağı dal ararken kendini bir ağacı tepesinde özgürce sallanıyorken buluyordu âdeta.

"Gitme bir daha olur mu?" diye sordu çekinerek.

Kafamı iki yana salladım. "Gitmeyeceğim."

"Sen gidince kimse kalmadı doğru düzgün," diyerek gülümsedi ama bu tebessümü en iyi ben bilirdim. Kederin koynunda doğup büyümüştü bu gülüş ve biz mutluluğa aç insanların yüzünden düşmezdi hiç. "Aytaç yok, Kamer abim yok, Alper yok, sen yoksun..." Omuz silkti. "Her şeyimiz olmuşsun, bunu sen gidince anladım özür dilerim."

"Hayır hayır," dedim sözlerinin aksini iddia ederken. "Özür yok, özür dilenecek bir durum yok ki. Ben özür dilerim."

Çetin konuştu: "Hayır, ben."

Andaç ekledi: "Yok ben."

Mırıldandım: "Ben."

Kamer noktayı koydu. "Biri özür mü dedi? Onu da en iyi ben dilerim anasını satayım."

Sustuk ve birbirimize bakıp gülmeye başladık.

Andaç, Kamer'e baktı ve elini omzuna attı. "Abi sen benim bayağı ciğerimsin biliyorsun bunu değil mi?"

Çetin, "Aga, desene o zaman üç kuruşluk adamsın," diye güldü.

Andaç gözlerini devirerek Çetin'e baktı. "Sen bir karışma her şeye, iç güveyisi gibi. Git evlen sen de ayrıca. Başımıza kaldın kukuma kuşu gibi."

"Lan," deyip dişlerini sıktı Çetin, Andaç'ın kafasına bir tane vururken. "Büyüdün de bizi mi beğenmiyorsun yer elması?"

"Seni beğenen beğenmiş kayınço, bana laf söylemek düşmez."

"Ulan Andaç."

Kamer kaşlarını çatarken, "Zeynep nerede?" diye sordu. Gerginleştim nedensizce. Andaç'ın yüz ifadesi düşerken elini Kamer'in omzundan indirdi. "Odasında."

"Neden gelmiyor buraya?" diye sordu sonra. Nedenini hepimiz çok iyi biliyorduk. Andaç, kafasını sağa doğru yatırıp gözleriyle cevaplarken Kamer, bir adım öne çıkıp, "Ben bir gidip bakayım," dedi. Lakin onu durdurdum ve koluna dokundum. "Sanırım benim gidip bakmam daha mantıklı olur. Ben konuşayım, müsaade et."

Gülümsemeye çalışıp yanlarından ayrıldım. Sakin ama stresli bir vaziyette Zeynep'in kapısının önüne gelirken derin bir nefes alıp verdim. Bundan kaçamazdım, onunla konuşmalıydım. Fazla beklemeden kapısını çaldım ve hafifçe araladım. Gözlerim odanın içine girerken Zeynep çalışma masasının başında ders çalışıyordu ve beni görünce boş boş bakıp yüzünü kitaplarına çevirdi. Bozuntuya vermeden, "Girebilir miyim?" diye sordum.

Soğuk bir sesle, "Ders çalışıyorum," diye söylendi.

"Fazla vaktini almayacağım."

Sustu ve gözlerini kapatıp açarken, "Tamam," diye karşılık verdi. Kafamı salladım ve içeri girip kapıyı kapatmadan aralık bıraktım. Gözlerim ister istemez odasının duvarlarında gezinmeye başladı. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum sanırım kendimi aşırı derecede fazlalıkmışım gibi hissettiğim içindi. Ellerimi bir araya getirdim ve parmaklarımla oynamaya başladım. Zeynep, bana yüzünü dönmeden kitaplarıyla muhatap olmaya devam ediyordu. Sakin kalmak zorundaydım, onu anlamaya çalışıyordum her ne kadar o bunun için kendini zorlamasa bile.

Arkasında durmaya devam ettim ama aramızda belli bir mesafe vardı. "Nasılsın?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"İyiyim," dedi geçiştirir gibi.

Saçlarının rengini değiştirmişti, koyu kahverengiydi. Aslında bu renk onun kendi saç rengiydi. "Saçların güzel olmuş," dedim aynı sükûnetle. "Su yeşili, gri gibi renklerden sonra böylesi de yakışmış."

"Sağ ol."

"Derslerin nasıl peki?"

"İdare eder."

"Sınavlarınız bitmedi mi daha?"

"Yarın bitiyor."

"Takdir mi alıyorsun yine?"

Arkasını döndü ve bana buz gibi baktı. "Buraya bunları sormaya mı geldin?"

Afalladım. "Hayır," dedim bunu belli ederken. Bu bakışı ve tavrı hak edecek ne yaptım sana? Bu kadar mı incittim seni, bu kadar mı ittin beni uzağa? Ben kendimi bile bu kadar yok saymamıştım oysa ki, sana nasıl bunları hissettirebilmiştim Zeynep? "Hayır, ben sadece merak ettiğim için soruyorum."

Alayla güldü. "Sen ve merak etmek? Vay be, seni tanımasam buna inanırdım."

Kaşlarımı çattım. "Beni zaten tanımıyorsun Zeynep."

Reddetti. "Doğru, tanıdığımı sanıyormuşum."

Dudaklarımı çabucak nemlendirdim ve kaşlarımı çatmaya devam ettim. "Zeynep bana açık ol tamam mı? Bana gerçekten neden rahatsızsan onu söyle? Bana tıpkı bir canavarmışım gibi bakmayı da bırak. Seni anlamaya, seni alttan almaya çalıştıkça ters tepiyorsun, gerçekten sana nasıl yara verdim ben?"

Güldü ama bu nefretin peşinde sürüklediği birtakım çalı topluluğundan ibaretti. "Sen bana yara vermedin, sevdiklerime yara verdin."

"Ne?" dedim gözlerim irileşirken. "Sevdiklerin öyle mi?" Açılmaya başladım zira beni asla anlamıyordu. "Senin sevdiklerin benim de sevdiklerim. Biri kocam diğerleri kardeşim ve buna sen de dâhilsin. Bana düşman gözüyle bakmanı anlamıyorum, ben seni anlamaya çalıştıkça sen buna fırsat tanımıyorsun, benim sürekli önümü kesiyorsun..."

"Bak..."

"Beni dinle önce," diye salladım kafamı. "Sana birçok şey anlatırım, en başından beri yaşadığım ne varsa hiç gocunmadan anlatırım ve bu saatler sürer. Hatta istediğin ne varsa sor, hepsini tak tak cevaplarım. Evet ben bir hata yaptım ama durduk yere değil, evet ben Kamer'i bıraktım ama asla isteyerek değil, evet ben size geri dönüş yapamadım ama bu da vefasızlığımdan değil... Bunca zaman aynı çatı altında yedik içtik, elimden geldiğince yanınızda olmaya çalıştım keza siz de benim öyle... Bir ailem yoktu, vardı ama yoktu işte ve siz bana aile oldunuz. İnsan ailesine düşman kesilir mi? Sahiden sizi bilerek mi bıraktım? Gittiğim yerde günümü gün ettiğimi mi sandın Zeynep?"

Beni dinliyordu ama yüzüme değil yere bakıyordu.

Devam ettim: "Tek taraflı bir acı yaşamadık. Zor günler geçirdiniz biliyorum. Aytaç'ın olayı bizim olayımızla çakıştı ve ben o an zaten ken-

dimde değildim. Koca bir yalanın ortasından kalktım. Bir yalanla yaşadığımı düşündüm, bunu kaldıramadım, anlıyor musun? Benim yerime koy kendini demeyeceğim çünkü koyamazsın. Uzaktan ahkâm kesmek ve yargılaması çok kolay gelir insana ama bunları yaşamadan ve hissetmeden bilemezsin." Derin bir nefes alıp verdim. "Bir tek seninle konuşabiliyordum çünkü beni anlıyordun en azından bunun için çaba sarf ediyordun fakat o gece söylediklerin inanılır gibi değildi. Seni kullandığımı nasıl düşünebilirsin Zeynep?"

Cevap vermedi çünkü sadece dinliyordu.

"Haksızlık yaptım kabul ediyorum ve zaten ben bunları kabullenmeye başlarken attım ilk adımlarımı ama geri dönemedim çünkü korktum, korktum kabul edilmemekten ve korktuğum senin cephende başıma geldi. Anlarım, her şeyi anlarım. Bana kızabilirsin, bana trip atabilirsin ya da fazlası işte..." Acı acı mırıldandım. "Ama bu düşmanlığını anlayamıyorum. Kalbi kırık tek kişi sen değilsin. Benim kalbim paramparça haberin yok. Kimse dibine kadar mutlu değil ama kimsenin de halinden bir şikâyeti yok senden başka."

"Benden başka mı?" diye kaldırdı yüzünü. "Herkes susuyor ondan öyle."

Uzaklaştım. "Zeynep... Zeynep gerçekten bu kadar olamazsın. Bu kadar uzaklaşmış olamazsın kendinden."

"İkide bir bunu söyleyip durunca üste çıkmış olmuyorsun."

Sinirlendim ve bir anda sesimi yükselttim. "Ya anlamıyor musun? Hatalarımı kabul ediyorum diyorum sana, Allah aşkına güle oynaya gitmişim gibi tavır yapıp durma karşımda! Üste çıkmak gibi bir niyetim olsaydı ayağına gelmezdim. Ben seni anlamak için geldim buraya, seninle konuşmak ve bir şeyleri yoluna sokmak için ama buna fırsat bile vermiyorsun. Benden nefret ediyorsun farkındayım, şaşkınım da."

"Nefret etmiyorum," deyiverdi.

Alayla gülen taraf ben oldum. "Çok rahatladım şu an biliyor musun?"

Konuşmadı.

"Ben seni kız kardeşim bildim," dedim cümlelerimin devamı gelirken. "Seni sevdim ve hâlâ da çok seviyorum. Senin benden nefret etmen benim sana olan duygularımı yok etmez ama mesafemi kısıtlar. Ha! Bu da senin işine gelir çünkü zaten beni görmek istemiyor ve bu eve gelmemi istemiyorsun öyle değil mi?"

Seninle tartışmak mı? Zeynep'le sadece gülmüştüm bu zamana kadar. Ağlamıştım aynı şeyler için.

"Aymira, senden nefret etmiyorum," dedi gözlerime bakarken. "Senden nefret etseydim her şey çok başka olurdu."

"Her şey çok başka olurdu derken?" diye sordum kendi kendime. Yine kendim cevapladım: "Bundan daha kötüsü nasıl olurdu söyler misin? Daha doğrusu sen şu an bana nasıl davrandığının farkında mısın?"

"Buna sebep olan sensin," diye konuştu çabucak. "Ben durduk yere tavır almıyorum."

"Güzel," dedim kafamı sallarken. "Tavır aldığının farkındasın."

"Onca şeyden sonra hiçbir şey yaşanmamış gibi mi davranacağım yani?"

"Sana zaten bu konuda karışmıyorum, hakkım yok ama sen farklı davranıyorsun. Buna aslında tavır almak da denmez bu çok başka bir şey ve bence sen ne yaptığını bilmiyorsun. Beni üzmek hoşuna mı gidiyor Zeynep? Bunu tüm samimiyetimle soruyorum sana. Yaşadıklarının acısını mı almaya çalışıyorsun?"

"Hayır."

"Ne o zaman?"

"Kırgınım o kadar."

"Cidden bunca gürültünün nedeni kırgınlık mı sadece? Bana bayağı bir dolmuşsun, bayağı hem de."

"Çünkü öyle oldu."

Kaşlarımı çattım. "Öyle olan nedir diye sormayacağım Zeynep çünkü mantıklı şeyler konuşmuyorsun, her şeyden evvel beni asla anlamaya çalışmıyorsun bile. Peki," diye kabullendim onu. "Zorlamayacağım seni artık çünkü daha ne yapabilirim bilmiyorum. Fakat istesen de istemesen de beni göreceksin. Kafamı deve kuşu gibi yere sokacak halim yok... Ama yine de ne olursa olsun bekleyeceğim beni anlamanı. Şimdi değil, belki başka bir zaman bana gelirsen eğer ben yine kendim olarak duracağım karşında. Değişmedim ama evet beni tanımıyorsun ya da yanlış tanımışsın." Omuz silktim gözlerim dolu dolu. "Sorun yok. Yeniden tanışabiliriz."

"Aymira," dedi Zeynep. Fakat buna müsaade etmedim çünkü gerçek hislerine ihtiyacım vardı kandırmaca sözlere değil. "Sorun yok, sorun yok," diye tekrar ettim. "Ben yemek yapmıştım, Kamer de içeride. Sofrayı hazır ederiz birazdan, gelmek istersen diye söylüyorum."

Sakince konuştu: "Aç değilim, sağ ol. Ders çalışacağım."

"Sen bilirsin," dedim zorlamadan. Gözlerimi irileştirdim çünkü ağlamak istemiyordum. Geri geri çekilerek, "Ben zamanını daha fazla almayayım. Başarılar," deyip kapıyı kapatarak çıktım.

Kalbimin üzerinde bir taş vardı ve oradan kalkmamıştı. Yerinden oynamıştı ama yok olmamıştı. Kendimi daha nasıl ifade edebilirdim bilmiyorum ama adım atmaya çalıştıkça ve bir karşılık görmek yerine geriye doğru itildiğimi seyretmek üzüyordu. Zaman diyelim. Her şeyi o çözer yalanına sığınmaktan başka ne gelir ki bu işe yaramaz ellerimden?

İçine girdiğim ruh halinden sıyrılmaya çalışıp tekrar salona gittim. Çetin, ekmekleri dilimlerken Andaç da çorbaları tabaklara koyuyordu. Gülümsedim. "Maharetli eller iş başında."

"Sensin maharetli," dedi Andaç gülümseyerek. "Biz sadece sofrayı kuruyoruz, o kadar."

Kamer oradan konuşarak bana baktı. "Zeynep gelmiyor mu?"

Kaşlarımı yukarı kaldırırken yanlarına gittim. "Gelmiyor."

"Sebep?"

"Ders çalışıyor ve karnı tokmuş."

"Ters bir durum olmadı ya?" diye baktı gözlerimin içine merakla. "Yok olmadı," dedim geçiştirerek.

"Bir de ben konuşayım şununla," deyip ayaklandığında onu tekrar durdurdum. "Kız ders çalışıyor Kamer. Şimdi bir de sen bölme. Sonra konuşursun."

Yüzü katılaştı ve bana daha büyük bir ilgiyle baktı. "Bir şey mi oldu?"

"Hayır," deyip hızla reddettim. "Hiçbir şey olmadı. Hem acıktım ben de hadi karnımızı doyuralım."

Az sonra sofraya oturduk. Getirdiğimiz çiçek mutfak tezgâhının en köşesinde dururken Çetin, "O değil de," diye söylendi. "O çiçek nedir? Kamer pek kibar biri değil o yüzden soruyorum."

Güldüm. Andaç, bunu kendine fırsat bildi ve Kamer'e baktı. "Kavgada söylenmez ulan böyle bir laf. Döv bence."

Çetin, Andaç'ın kafasına bir tane geçirirken, "Sen kes lan sesini, ortacı," diye homurdandı.

Kamer, "Çetin haklı," diye konuştu.

Yüzümü Kamer'in yüzüne çevirdim. Bana baktı. "Size karşı değilim ama eşime boynum kıldan ince."

Andaç, kafasını iki yana sallarken bana baktı. Yüzünde bir miktar hayretlik vardı. "Sen bu adamı kendine bağlama büyüsü mü yaptın ne yaptın? İyice hanımcı olmuş bu."

Kamer, ters ters cevapladı: "Beni kendine bağlaması için büyüye ihtiyacı yok, sayın boş yapan vatandaş."

"Uu," dedi Andaç, tatmin olarak. "Çok etkilendim."

Kamer sinirle güldü. "Lan oğlum vallahi elimin tersindesin zaten."

Güldüm elimde olmadan. Andaç, Kamer'e bakarken, "Abi bana vurabilirsin çünkü elinin tersinde olmayı bile özledim," diye itiraf etti. "Girdiğim hallere bak, dayak yemeyi bile özledim lan!"

Çetin, pek bir istekli halde Andaç'ın ensesine dokundu ve orayı kaşımaya başladı kendi üslubuyla. "Koçum bana gel, ben çok güzel özlem gideririm seninle. Bırak adamın işi var gücü var, eşi var."

"Oo," dedi Andaç, geri çekilip gülerken. Manyak çocuk, tepkileriyle beni güldürmeyi her seferinde başarıyordu. "Eşi var? Ben buradan bir isyan duyuyorum Şebnem Hanım yengeye doğru, bir kıskançlık seziyorum Kamerciğim ve Aymiracığım çiftine karşı."

Kamer, "Yok ebenin donu," diye tepki verirken Çetin, "Yok dedenin külodu lan!" diye homurdandı.

Andaç, bana bakıp saf saf mırıldandı: "Elimde amcam kaldı Aymira, sen de bir şeyler söylemek ister misin? Çekinme çekinme."

Gülerek kafamı iki yana salladım ve ellerimi yanaklarımın altına koyarak onları izledim. Onları böyle görmeyi özlediğimi fark ettim. Çok, çok hem de. Gülmeyi, onlarla gülmeyi özlemeyi anca bu kadar hissedebilirdim.

Çetin, "Andaç yine her zaman ki gibi boş yapıyorsun. Yapma olur mu?" diye sordu.

"Elimde değil. Ayrıca dolu yapsam ne olacak sanki? Elde var sıfır."

"Niye öyle dedin?" diye soruverdim.

"Bilmem," dedi tebessüm ederken. "Depresif olasım geldi bir anda. Ayrıca eksiğiz baksanıza sofraya. Zeynep kendi halinde ve üzerine gitmiyorum, Aytaç, kardeşim uzağımda ve ben onu deli gibi özlüyorum... Ama umudumu yitirmedim ki hiç. Hiç kaybetmedim yemin ederim. Şu anımıza şükür ki ben yine bu sofrada ve sizlerleyim." Güldü. "Boş yapıyorum, bundan daha güzel bir dönüş olabilir mi?"

Onu dinliyorduk. Kamer'in gözlerinde, benim gözlerimde, Çetin'in gözlerinde aynı şarkı çalıyordu ama aynı kulaklıktan dinlemiyorduk. Hislerimiz birdi en azından.

Devam etti: "Beni dikkate alır mısınız bilmem ama siz de umudunuz kaybetmeyin olur mu? O olmadan yaşanmıyor... Denedim ama yapamadım. Lütfen," diye baktı gözlerimize. "Lütfen siz de kaybetmeyin."

Ne güzel bir kalbin sahibiydin sen. Kamer gözlerini kapatıp açtı ve Andaç'ın yeşil gözlerinin tam içine baktı. Andaç da ona baktı. "Aksi olmuş olsaydı şu an burada olmazdık zaten. Çok başka hayatların içinden gelip bulduk birbirimizi, her şeyimizi kaybetmişken başladık hayata... Umut mu? Siktir et, çünkü umudu kaybetmeyen biz değiliz, bırakmayan o. Göreceksin bir gün tam kadro olacağız yine ve sana söz seninle beraber boş yapacağım."

"Ben de," dedim bir anlık istekle.

Andaç yüzüme baktı. Gülümsedi.

Çetin atıldı bu sefer. "Bunu söyleyeceğim aklıma gelmezdi ama ben de ulan. Seninle istediğin kadar boş yapacağım."

Andaç sesli bir halde güldü. "Boş yapmaya bu kadar meraklı olmanız bir şüphelendirdi ama tek olmadığıma sevindim."

"Tek değilsin," diye gülümsedi Kamer. "Hiçbir zaman da tek olmayacaksın, bunu bil."

Andaç'ın gözlerinin akına kan birikirken bunun aslında kızarıklık olduğunu anladım. Duygulanmıştı yine. Başını öne eğdi ve gülümsemeye devam etti. Neşesindeki kederi görebiliyordum ama içinde saf bir mutluluğunda olduğunu bilmek güzeldi.

Bu sofrada bugün eksikler vardı ama bu demek değildi ki sonsuza kadar bu böyle sürecekti?

Hayır.

Kamer'in de dediği gibi. Mesele umudu kaybetmemek değil.

Siz ona sarılın, yeter ki o sizi kaybetmesin.

9. Bölüm

Ayak Sesleri

Bir hafta sonra.

Güneşin yeni yeni gökyüzüne doğduğu bir vaktin ortasındaydık. Yanaysak güneşin doğmasına da; ayın, güneşten sonra yerini devralmasına da gerek yoktu çünkü ben ışığımı yanımda taşıyordum. Benim aydınlık yanım oydu. Ayın parıltısı, güneşin göz alıcı ışığı onun yanında bile sönük kalıyordu. Aslında bazen kör edici bir karanlığa bakıyordum ama nihayetinde parlamayı biliyordu.

Bana iyi geldiğini bildiğini biliyordum.

Sakince geçip gittiğimiz yollara bakıyordum. Kamer arabayı olabildiğince yavaş kullanıyor sanki bu yollar bizi bir varış noktasına değil de sonsuzluğu taşıyormuş da zamanın bir önemi yokmuş gibiydi.

Eskişehir'e gidiyorduk.

Her şeyi geride bırakmak için bunu yapmalıydım. O şehir bana acıdan başka bir şey vermedi dersem küstahlık etmiş olurdum. Acıyı veren şehir değil insandır, acıyı çeken dağ taş değil, adım attığın yolların ahıdır. Hayatım boyunca Ankara'dan başka bir şehre gitmemiştim, hiç çıkmamıştım buradan. Kocaman duvarları olan bir kutunun içinde minicik kalmış bir noktaydım âdeta. Fırsatım ya da bir sebebim yoktu ki. Gitsem, görsem ne olacaktı sanki? Hayat beni bu kadar hapsetmişken olduğum yere, ben iki adım sonrasını özgürlük diye mi bilecektim?

Yo, istediğim şey bu değil. Hiçbir zaman da olmamıştı.

Dalgın dalgın arabanın içinden dışarıyı seyretmeye devam ediyordum. Saat beş gibi yola koyulmuştuk. Sabaha orada olacaktık. Zaten yolu da yarılamış sayılırdık. Hafifçe esnerken Kamer'in yumuşak sesi omuzlarıma dokundu, sonra da dudakları.

Omzumdan öperken geri çekildi. "Uyu biraz, geç olmadan varacağız zaten."

Yüzümü ona çevirirken kendini geri çekti ve direksiyon hâkimiyetini kaybetmeden kullanmaya devam etti. Saçlarım sol yüzümü kapatırken onları geriye ittim ve miskin bir kedi yavrusu gibi onu izledim. "Uykum yok ki."

"Niye esnedin o halde?" diye sordu gözlerini yoldan ayırmazken.

Gülümsedim. "Esnemem geldi."

"O ne?" dedi serseri gibi gülerken.

İç çekerken tebessümümü büyüttüm dudaklarımda. "Çok güzel gülüyorsun."

Gözlerini gözlerime sabitledi. "Sen ne güzel yürüyorsun."

Kıkırdadım ama bu oldukça hafifti çünkü üzerimde sabahın kasveti, gecenin tozu vardı. "Sen bir de beni koşarken gör."

"Senin beni gördüğün gibi mi?" diye soruverdi gülümserken. Gözlerini yeniden önündeki camın dışına çevirdi. Dudaklarımı büktüm ve bir müddet kendime düşünmek için zaman tanıdım. "Ben senin kadar güzel koşamam. Sen zirvesin, zirve."

"Rica etsem," dedi şirinlik yaparken. Sonra yanağını bana doğru uzattı. "Şurama doğru da biraz yürür müsün? Çok sevdim ben bu işi."

Hayretle kaşlarımı yukarı kaldırarak kurumuş dudaklarımı dilimle ıslattım. "Sen ve rica etmek? Kocamın ayarlarıyla mı oynuyorlar ya Rabbim!"

Kaşlarını anında çattı ve güzel yüzünü yüzüme odaklayarak bana karşılık verdi. "Kocanın ayarları seni gördüğünden beri bir garip anasını satayım fark edemedin mi hâlâ?"

"Biraz," diye geçiştirdim gözlerimi kısarken. Sonra hevesli bir biçimde toparlandım ve saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak sorup sormamak arasında gidip geldiğim fakat tam şu anda zihnimi kurcalayan o soruyu sordum. "Hani senin benden evvelin yok ya. Ben merak ediyorum, daha önce hiç mi böyle ufacık da olsa birine karşı bir şey olmadı? Yani derler ya flört evresi falan... Kafama takıldı işte ne bileyim."

Birkaç saniye beni yanıtsız bıraktı. Gözlerim düzgün yüzünü seyre dalarken dilinin ucuyla dudaklarını nemlendirdi ve alt dudağının için ısırıp serbest bıraktı. "Olmadı," dedi düz bir sesle. "Senden başka kimseye karşı o bahsettiğin ufacık detay kadar da bir şey hissetmedim. Ben birine bir şey hissedecek kadar açmadım ki kalbimi, zor seven biriyim."

İçim kıpırdadı. Gülümsedim.

Bunu fark edince, "Hoşuna gitti bakıyorum da?" diye sordu.

"Gitti," diye itiraf ettim. "Birbirimizden önceki hayatımıza karışamayız ama düşününce, senin benden başkasına dokunmuş olman, onu öpmen... Yok ben hayal edemiyorum, bunu yapamıyorum bile."

"E o zaman hayal etme yavrum," dedi sıcacık bir tebessümle. "Bak ne kadar şanslı insanlarız ki hayat bizi bize verdi."

"Sence bu şans mı?"

"Kader."

Kabullendim. Yaşadıklarımız büyüdü kafamın içinde ve eskimiş bir plak gibi sardı durdu bunca zamanı inceden yanık yanık. Kaderin ince bağı ördü bizi, birbirimize. O gece, o taksi, o silahın kabzası ve ucunda titreyen ruhun sahibi olan ben... Her şeyin bir bağı vardı, hiçbir şey durduk yere yaşanmazdı. Hiçbir olay öylesine gelip geçmezdi hayatımızdan. Ya yaralar verirdi ya da var olan yarayı silerdi.

Yaram da oydu yaramı silen de.

Baharı da kışı da aynı anda getirdiği gibi.

Telefonuma uzanıp saate baktım. "Alper uyanmadan önce evde oluruz galiba," diyerek telefonu yeniden eski yerine bıraktım. Bir şey söylemezken yeniden esnedim. Kamer, "Allah aşkına uyu ya," diye homurdandı.

"Ya uykum yok benim," dedim gözlerimin içinin kızardığını hissederken.

"Tamam, yedim."

Silik bir şekilde tebessüm edip yüzümü ona çevirdim ve yol boyu onu izledim. Yaklaşık bir buçuk saat sonra Kamer'in bana seslenmesiyle gözlerimi araladım. Elinin birini direksiyondan çekmezken diğeri saçlarımı kulağımın ardına sıkıştırıyordu. Olduğum yerde kıpırdanarak ona sersem bir ifadeyle bakıp gülümsedim. "Geldik mi?"

"Allah Allah," dedi sahte bir şaşkınlıkla gözlerimin tam içine bakarken. "Sen görmedin mi ya kat ettiğimiz yolları? Uyudun mu yoksa?"

Ona dik dik bakarken toparlandım. Elini geri çekerken kafasını salladı. "Geldik. Pastaneden poğaça falan aldım şimdi bir de uğraşma durduk yere," dedi. O sırada apartmanın önünde olduğumuzu fark ettim. Gözlerim koca binayı seyrederken göğsümde bir sızı yer edindi. Buraya geldiğim ilk günün gecesi o kadar zordu ki... Elimde avucumda ne varsa

hepsini kaybettiğimi düşünen bir kadından ibaret olarak düşmüştüm, zamanın içinde yaralı bir adamın yalanlarına düşmüş bir kadından ibarettim. O kadın şimdi bir sefer daha büyüdü kendi halinde. O kadın annesizken büyüdü, babasından dayak yerken büyüdü, kardeşine aş ararken büyüdü, evine sahip çıkarken büyüdü, dertleri göğüslerken büyüdü... Büyümek zorundaydı. Bir adam çıktı, büyük sandığı ruhunun aslında minicik bir noktadan var olduğunu hissettirdi. Onu en başından kendi büyüttü, kalbiyle besledi onu, gözleriyle okşadı ruhunu. Sonra büyüttüğü her şeyi geri aldı ve o kadın koca acılarla minicik kaldı.

Fakat her acı yerini bir gün sevince bırakırdı.

Bir saniyeliğine de olsa bunu yaşattırırdı.

Belki de bir saniye kocaman bir ömre denk düşer, iki ruh arasındaki bağı birbirine kopmamak üzere bağlardı.

Kamer'den önce arabadan indim ve o arabayı uygun bir yere çekene kadar onu bekledim. Az sonra yanıma geldi ve birlikte apartmandan içeri girdik. Sakin adımlarla kapının önüne ulaşırken anahtarla kapıyı açtım. Alper'in geleceğimizden haberi olduğu için ona bir sürpriz yapmış sayılmayacaktık. Zaten buraya yersiz heyecanlar yaşamaya gelmemiştik. Kamer ayakkabılarını çıkarırken onları kenara koydu ve ben de kapıyı aralık bırakıp içeri girdim.

Evin için karanlık sayılırdı, perdeleri açmadığın sürece buraya ışık kolay kolay girmezdi. Sadece on gün kadar uzak kalmıştım buradan fakat aylar geçmiş gibiydi üzerinden. Özlemek değildi bu, ayrılığın yansıttığı kederin gerçekliğiydi. Koridora çıktığımda Alper'i banyodan çıkarken yakaladım. Elindeki havluyla bana bakıp gülümsedi. "Anam! Hoş geldiniz Bergen Hanımcığım."

Güldüm ve yanına giderek, "Salak," dedim. Ardından ona sıkı sıkı sarıldım. Özlemiştim, çok ama çok özlemiştim. Birkaç saniye onunla ayaküstü hasret giderdik ve ardından duymaktan asla sıkılmayacağım ses tonunu işittik.

"Ulan ablan sanki hacdan geldi Alper."

Şaşkınca arkamı dönüp ona çatık kaşlarla baktım lakin sinirli değildim. Kamer koridorun ucundan bize bakarken Alper omzunu silkerek, "Korkma enişte bey, o senin eşin," diye gülümsedi. "Yani sarılabilir miyim acaba izniniz varsa?"

Kamer kafasını hafifçe sallayarak tebessüm etti. "Yok oğlum o manada demedim lan."

"Zaten ben de bunu gerçekten soracak kadar kafayı yemedim."

Keyiflenerek araya girdim. "Kardeşim ve eşim arasında kalmak istemiyorum. Lütfen benim için kavga etmeyin."

Kamer'in ve Alper'in donuk bakışlarını üzerimde hissederken Kamer, "Sen de bunu söylemek için fırsat kolluyorsun resmen," dedi. Tavrı ne ciddi ne de neşeye yakındı ama içimden gülmek gelmişti.

Alper ekledi. "Enişte bey o kadar haklısın ki."

Alper'in ağzından dökülenlerle gözlerimi irileştirdim ve yanından bir iki adım uzaklaşarak ona bakıp, "Şimdi de ikiniz bir oldunuz," dedim. "Maşallah."

"Sana maşallah," dedi Kamer bir anda.

Göz göze gelirken ikimiz de gülümsemeye başladık. Alper bıkkınlıkla solup alıp verirken elindeki havluyla yüzünü örtüp odasına yöneldi. "'Bana ayrılan sürenin sonuna geldim." Sesi karıncalı çıkarken yüzündeki havluyu indirdi.

Gözlerimi devirip gülümserken mutfağa girdim. Perdeyi hafifçe aralarken içeri sızmaya başlayan güneş ışığı günü bize vermeye başlamıştı. Beklemeden ocağa çay suyu koydum ve buzdolabının kapağını açıp bakındım. Tencerenin içinde gördüğüm taze yeşil fasulye yemeğiyle gözlerim bir hayli büyürken onu çıkardım ve tezgâhın üzerine koyarak, "Yuh," dedim ağzımı dolduran bir kelimeyle. "Bunu Alper mi yapmış?"

Kamer, tezgâhın üzerine bıraktığım tencerenin içine bakarken soğuk bir sesle homurdandı: "Ne var bunu yapmasında? Abartma ya."

Ona boş boş bakarken alayla güldüm. "Bunu da 'Domates çorbasına domates giriyor muydu?' diye soran adam söylüyor."

Omuz silkti. "Ben değildim o."

"Aynen."

O sırada Alper kapının ağzında belirdi. Gözlerim yeniden büyüdü. "Alper ben yokken elinin hamaratlığını göstermişsin ablacığım. Bunu sen mi yaptın?"

"Evet," dedi tedirgince kafasını sallarken. "Ne oldu ki?"

Kamer gözlerini devirdi. "Bir şey olduğu yok, ablan gereksiz yere abartıyor."

Sevimsizce gülümsedim. "Birileri fena halde kıskanıyor."

Alper, Kamer'in yüz ifadesine bakıp kendine pay çıkarırken gülmeden edemedi. "Sonunda seni de kıskandıracak bir şeyim oldu be!" Yanına yaklaşıp karşısında dikildi. "Üzülme enişte, ben sana da öğretirim nasıl yemek yapıldığını."

Kamer buz gibi bakışlarını Alper'in yumuşak bakışlarına sabitledi lakin Alper halinden o kadar memnun duruyordu ki uzun zaman sonra onları bu kadar keyifli görmek içimi ısıtmıştı. Evet, Kamer de aşırı keyifliydi şu an. Tabii ki öyle.

Kamer, "Alper sana kötü bir şey söylemek istemiyorum," dedi. "Anlıyorsun değil mi beni?"

"Ayıp ediyorsun," dedi Alper yapay bir ciddiyetle geri çekilirken. "Karşında sınıf birincisi, bölüm ikincisi duruyor."

Bunu duymamla kalbimin çiçek gibi açması bir olurken, "Ay bugün karne günü müydü?" diye sordum ve yine kendime cevapladım. "Doğru ya. Nasıl unuttum ben bunu?"

Kamer, "Karne hediyesi mi alacaktın ablası?" diye laf attı duramadan.

"Alırdım, ne var?" deyip Alper'e bakmaya devam ettim. Gözlerindeki ışıktan gözlerime çalarken sıcacık gülümsedim. "Çok sevindim. Biliyordum böyle bir gurur yaşatacağını. Canımsın."

Alper mahcubiyetin içine düşerken naifçe gülümseyerek geçiştirdi. Kamer de dayanamadı ve elini onun omzu ve ensesi arasındaki çukura koyarak hakikatli bir duruş sergiledi. Bu çok hoştu. "En az ablan kadar gurur duydum inan, ben bazen duygularımı belli edemem ama harbiden çok sevindim."

Kirpiklerimin uçları titrerken Alper'in aynı mahcubiyeti sürdürerek ona sessiz bir şekilde gülerek karşılık vermesi bu döngüden doğan duyguyu devam ettirmişti. Yaşananlar onların arasındaki bağı çok etkilememişti çünkü gerçekti her şey. Alper bir an olsun bile Kamer'den hesap sormamış, anlamadan ve dinlemeden onu suçlamamıştı. Zeynep'in yaptığını bana yapmamıştı. Ah Zeynep... Kötü olmak istemiyorum kimseyle, en başta da seninle.

Ocakta kaynayan çay suyunu demledim ve sofrayı hazırladık beraber. Sakin bir kahvaltının ardından Alper ayaklanarak, "Ben çıkıyorum," dedi.

Çayımı dudaklarımdan çekip, "Geç mi geleceksin?" diye sordum. "Biliyorsun yarın sabaha karşı Ankara'ya döneceğiz artık. Burada bir yerimiz yok."

Kötü hissediyordum işte. Kamer'e kavuşmak, onunla olmak beni sonsuz bir feraha götürse de insan vedalardan yara alırdı nihayetinde. Minik Pelin, Kemal Bey, Atakan Bey ve bu şehir, bu apartman... İnsan aralanan kapıya bir kere girdiğinde üzerine anılar bulaştırmadan çıkamıyordu oradan.

Alper bunun farkında olurken, "Çok gecikmem," dedi. "Zaten ben eşyalarımı bir kutu içine koydum. Çok bir şeyim de yok ki öyle. Kitap, kıyafet falan."

"Biliyorum," diye salladım kafamı. "Çok bir şeyimiz yok götürecek ama yine de takılma işte sağa sola."

Gözlerini devirdi. "Beş yaşında olduğumu bilmiyordum abla, vallahi sağ ol ya hatırlattığın iyi oldu."

"Düşünüyorum seni be," dedim ters ters.

Kaşlarını çatarak geri geri çekildi ve Kamer'e donuk donuk baktı. Sanki gece tuvalete giderken iyi saatte olsunlarla karşılaşmıştı. Onlar kimdi bilmiyorum ama izlediğim dizilerden aklımda kalan tuhaf bir ayrıntıydı. "Senin bununla işin iş. Hadi ben kaçtım."

"Bana bak," dedim Alper'e doğru yükselirken. Alper beni duymazlıktan gelerek arkasını döndü ve az sonra gözden kayboldu. Gözlerimi yeniden sofraya çevirirken Kamer güzel parmaklarıyla son yudumunu içtiği çay bardağını masanın üzerine bıraktı. "Dökeyim mi bir daha?" diye sordum. Kaşlarını kaldırıp ayaklandı. "Ben alırım, otur sen."

Kaşlarımın ortası kırışırken gülümsedim. Ayaklandı ve kendine çay döküp sofraya tekrar döndü. Şekersiz içtiği için şekere ihtiyaç duymadan sıcak bir damlayı damağına davet ederek onu yudumladı. Poğaçamı ısırıp derin bir iç çekip serbest bıraktım. Onu çiğnerken Kamer, "Bu ev eşyalıydı değil mi?" diye sordu.

Kafamı salladım ve boğazımı temizleyerek ağzımı araladım. "Evet. Birkaç parça eşyamız var zaten. Onları da bir saatte hallederiz." Bu sefer sıkıntıyla soluklandım ve kafamı sağa doğru eğip homurdandım. "Haftaya sınavım var, o kadar stres olmaya başladım ki... Önceden hiç heyecanım yoktu ama vakit yaklaştıkça kendimi paniğe kaptırmadan edemiyorum."

"Stresi bırak," dedi düz bir sesle. "Sen zaten çalıştın yeteri kadar. Bir haftada konuları mı tekrar ediyorsun, test mi çözüyorsun artık bilemiyorum ama elinden gelenin en iyisini yapacağını biliyorum. Hem," dedi keyifli bir şekilde göz kırparken. "Sınavdan sonra gideceğiz seninle."

"Nereye?" diye sordum anında irkilerek. Ses tonum hem meraklı hem de heyecanlı bir halin için devinmişti.

Derin bir nefes alıp verdi gözlerimin içine bakarken. "Ertelenmek zorunda kalan tatile."

"Balayına mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Balayı ne la?" diye sordu. Bundan hiç hoşlanmıyordu ve üzerine gidip, onu sinir etmeyi ben de en az onun bu tip şeyleri sevmediği kadar seviyordum. "Sen ve ben, kafamız nereye eserse oraya gideceğiz. Balayı malayı... Hiç yakışıyor mu şu ağzıma bir bak Allah aşkına?"

"Manyaksın," dedim kafamı sallarken. "Vallahi manyaksın."

"Doğru."

Sonra ona biraz yaklaştım ve dişlerimi dudaklarıma geçirip gözlerinin derinine indim. "Nereye gideriz mesela? Sakin bir yer sevdiğini biliyorum ama merak da etmiyor değilim."

"Düşünmedim," dedi hızla. "O işi sana bıraktım. Çünkü sen neredeysen ben oradayım."

Elimi çenemin altına koydum ve uzun uzun yüzünü izleyerek suskunluğumu tıpkı bir ağzı açık kalan çantanın fermuarını kapatır gibi kabullendim. Kömür rengi gözlerini kısmış bana bakarken aklıma ilk düşen şehri söyleyiverdim. "Kapadokya?"

Sahi? Orası bizim için inanılmaz uygundu. Bizi oraya yakıştırıvermiştim öylece. Tatlı bir heyecana kapılarak elimi çenemin altından çekip dudaklarımı çabucak yaladım ve konuşmaya devam ettim: "Hem sakin hem de oldukça hoş bir yer. Birlikte balon gezisi yaparız seninle ya da ne bileyim akşam olunca şehrin tepesine çıkar gökyüzünü izleriz beraber olmaz mı? Tabii ben daha önce hiç gitmedim ama internetten falan gördüğüm kadarıyla böyleydi."

Elimi yüzüme uzattı ve çenemi kavradı yumuşak bir temasla. Elleri sıcacıktı, sanki ateşten çekmiş ve birkaç saniye sonra tenime dokunmuş gibiydi. Gözlerime şefkatle baktı. Bu bakışı o öğretmişti, o salmıştı yüreğime böyle bakılmanın beni nasıl hissettirdiğini. "Sen böyle hayaller kuruyorsun ya benim dünyaları önüne seresim geliyor."

Çenemi tatlı tatlı okşamaya devam ederken daha önce onunla birlikte hiç dinlemediğimiz şarkının ezgisi gibi ruhum sevinmeye başladı. Elini çenemden çekerken gülümsemesini yüzünden düşürmedi. "Bu senin için büyük bir motivasyon olsun," dedi. "Buna ihtiyacın da yok aslında

ama stresini gördükçe kafanın içine girip oradaki gereksiz duyguların ağzını burnunu dağıtasım geliyor ama kafa senin kafan şimdi."

Kıkırdadım ve gözlerimi kaçırarak söylendim. "Yapmayın Kamer Bey, ölürüm."

"Ben de sana."

Duraksadım ve ona başımı eğip kirpiklerimin altından imalı imalı baktım. Eli masanın üzerinde duran sigara paketine uzandığında içinden bir dal aldı. Konuşmaya başladım: "Ben yukarı çıkacağım birazdan."

Sigarayı iki dudağının arasına koyarken, "O niye?" diye sordu.

Cevapladım: "Onlarla vedalaşmam gerekiyor çünkü. Pelin, Atakan ve Kemal Bey benim için önemli insanlar. Hem bir söz vermiştim, vedalaşmadan gidersem kendimi affetmem."

Gümüş rengi, ağır metal Zippo'suyla sigarasının ucunu ateşe verirken çıkan ses odanın içinde âdeta yankılandı. Zippo'yu hızla kapatıp masanın üzerine bırakırken sigarasını vakumladı ve dumanını diğer tarafa üfledi. Ardından ayağa kalkıp pencereyi açtı ve orada dikilmeye başladı. Sabırla bana bir şey söylemesini bekledim. Yüzüne bakarken, "Ee?" diye sordum. "Niye bir terslik çıkarmadın?"

"Ulan sen de beni iyice kötü adam belledin," diye homurdandı. "Kendin diyorsun ya, bir söz vermişsen onu tutmalısın."

"Yok ondan değil," dedim kendimi tutamazken. "İçinde Atakan Bey geçen her cümleye bir kafa atacak gibi bakıyorsun da o yüzden sordum."

"O herif için yoracağım kafama yazık. Zaten son görüşü seni, umurumda değil," diye mırıldandı büyük bir soğukkanlılıkla. Duruşu beni şaşırtırken bunu zedelemeden ayaklanarak sofrayı toplamaya başladım. Kamer sigarasını içene kadar etrafı çabucak toparlayıverdim. "Ben bir çıkıp geleyim, sonra da evdeki eşyalarımız toplarız olur mu?"

"Çık da gel bari," dedi sigarasını söndürüp çöpün içine atarken. Gönlü pek razı değildi ama bununla pek ters düşmek niyetinde değildim. Saatin dokuza yaklaştığını da görünce çokça zaman kaybetmeden evden çıktım. Pelin okula gitmeden onu yakalamak istiyordum. Epey de özlemiştim o minik hallerini.

Adımlarım beni onların evinin önüne ulaştırdığında yutkundum ve sakince soluklanıp kapıyı çaldım. Gözlerimin dolacağını biliyordum ve bunu belli etmemem gerekirdi çünkü vedalar her zaman acıtırdı. Hiçbir veda insanı mutlu etmezdi. Mutlu olsam bile bir yanım daima buruk kalacaktı. Kapıyı iki kez çalıp geri çekilirken yüzümdeki gülümsemeyi genişleten küçük bir kızla karşılaştım.

İsmi Pelin'di.

Onunla tanışma ânımızı hatırlayıvermiştim çabucak. Yine yolumuz bu gece buraya düştüğünde ertesi günlerde o açmıştı kapıyı bana. Hemen ısınmıştı kalbi, hemen sahiplenmişti beni abla diye. Belki annesizliğin verdiği boşluğu doldurmak istediği için belki de temiz kalbinin ona verdiği sınırsız sevgi kotasını kullanmak isteğiyle. Yine de sevmişti beni işte. Tanıdığım en güçlü minik kızdı kendisi. Tanıdığım en hayat dolu, en cesur kızdı. Küçücük yaşıyla dedesine yardım ediyor, babasına arkadaş oluyordu. Nasıl sevilmezdin sen Pelin? Nasıl sevmem ki ben seni?

Pelin, yüzüme şaşkınlıkla bakarken elini kapının kulpundan indirdi ve gözleri dolarken ağlamaya başladı ama bu o kadar ince o kadar sakin bir iç çekişti ki gözlerinden düşen o bir damla gözyaşı sanki sızmadan evvel ondan izin almış ve utanarak dışarı çıkmış gibiydi. "Aymira abla?" diye baktı bana içli içli. Sesindeki titreyiş kalbimi acıtmıştı. Kendimi muazzam kötü hissetmiştim. "Sen geldin."

Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı aşağı yukarı salladım. Gözlerimin içi kızarmıştı, bunu deli gibi fark ediyordum. "İçeri girebilir miyim acaba?" diye sordum gülümsemeye çalışarak. Gülümserken bile acıyordu dudaklarım. Bu küçük kızın beni bu kadar dağıtacağını tahmin edemezdim.

"Tabii," dedi kenara çekilirken. Ayakkabılarımı çıkarıp içeri girdim. Pelin kapıyı kapatırken bana baktı ve ellerini önünde iliklleyerek parmaklarıyla oynamaya başladı. Eğildim ve dizlerimi zemine bastırıp boylarımızı eşitlemeye çalıştım. "Ağlama lütfen," dedim kısık sesimle masmavi, derin bir okyanusu andıran gözlerine bakarak. "Ben buradayım bak."

"Ama gideceksin, değil mi?" diye sordu yutkunurken.

Cevap veremedim çünkü onu kandıramazdım. Cevap veremeyişim ona en doğru şeyi söylerken dayanamadı ve kollarını boynuma dolayıverdi. İrkildim lakin bu his beni mahvetmişti. Sadece on gün kadar yoktum ama beni bu kadar özleyeceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Bu küçük kız beni dokuz ayda nasıl da benimsemişti böyle. Kendimi hayatımda olan bazı insanların gözü haricinde değerli bir varlıkmışım gibi hissetmiştim.

Yaralı bir serçe gibi ince ince iç çekişi göz kapaklarımın kepenklerini sancıyla indirirken onu göğüs kafesimin içindeki kemiklere hapsedecek kadar sarmaladım. Saçlarını sevdim. Geçirdiğim bu zor süreçte bana o kadar çok destek olmuştu ki ne yapsa ve ne söylese hakkıydı. Aklı, yaşından kat ve kat büyüktü. Pelin, kollarını boynumdan çekerken gülümsemeye başladı. Mavi renkteki göz bebeğinin kenarları kızarırken, "Bugün karne almaya gideceğim ben de," diye konuştu.

Gülümsedim ve parmağımla gözlerinin çukuruna düşen damlaları silmeye başladım. "Nasıl gelecek peki karnen biliyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi kafasını sallarken. "Daha önce hiç karnem olmadı ki. Ama babam karnem güzel gelirse bizi tatile götüreceğini söyledi. Keşke sen de gelebilseydin."

"Sizin adınıza çok sevindim ama bu imkânsız, biliyorsun benim bir ailem var," dedim kafamı sakince aşağı yukarı hareket ettirirken. "Ve ben eminim ki karnen çok güzel gelecek. Sen çok başarılı bir öğrencisin."

"Demet öğretmen de aynısını söylemişti," dedi tebessümünü sürdürürken.

Yanağını okşadım. "Canım benim."

"Sen neredeydin peki?" diye sordu merakla. Yüzündeki sevecen tavır biraz eskimişti ama kötü bir enerji yaymıyordu etrafa. "Gidecek misin hemen?"

Kabullendim ve gözlerimi kapatıp açtım. "Bizim bir işimiz vardı, o yüzden apar topar Ankara'ya dönmek zorunda kaldık. Daha birkaç saat önce geldik zaten buraya ama yarın sabah gideceğiz. Temelli."

"Temelli?" diye sordu kaşlarını kırıştırırken. "Yani bir daha hiç gelmeyecek misiniz?"

"Sanırım," dedim katı bir cevap vermekten kaçarcasına. "Kim bilir belki bir gün tekrar gelirim seni görmek için."

"Gerçekten mi?" diye büyüttü yüzündeki her bir ifadeyi. Sevincini, hevesini, heyecanını damarlarımdaki kanın akışı gibi hissetmiştim. "Sen bana ne zaman geleceğini önceden söyle olur mu?"

Dudaklarımı birbirine kavuşturdum ve kafamı dalgın dalgın bir yeri izliyormuşçasına aşağı yukarı salladım. "Söylerim tabii ki."

Gülümsedi. Bir çiçek anca bu kadar güzel açabilirdi.

"Son kez," diye başladı sonra sözlerine. "Saçlarımı örer misin?"

"Örerim elbette," dedim çabucak. Birlikte odasına geçtik. Elime pembe renkli tarağını tutuşturdu ve önüme geçip oturdu. Saçlarını sırtında toplayarak onları nazikçe taramaya başladım. "Eşin de burada mı?" diye sordu benimle konuşmaya başlayarak.

"Evet," diye cevapladım.

"Artık küsmeyeceksiniz değil mi hiç?"

Gülümsedim. "İnsanlar küser ama sonra tekrar barışırlar. Merak etme, bir daha böylesini yaşamayacağız."

İnşallah yaşamayız ve kader bunu yaşatmaz bize.

"Yaşamayın," diye söylendi tatlı tatlı. "Ben seni hep gülerken görmek istiyorum. Çok mutlusun değil mi artık? Kimse üzmüyor seni?"

Söylediği şeyle karnımın içi sıkıştı. "Mutluyum," diyebildim. "Her insan kadar işte. Sen mutlu musun peki?" diye ben sordum bu sefer ona. Saçlarını taramaya devam ediyordum.

"Mutluyum," dedi kuş gibi bir sesle. "Babam var mesela, sonra dedem var ve o çok iyi şu an biliyor musun? Arkadaşlarım var, bir sürü oyuncağım var. Hem ben sevildiğimi hissediyorum, bence asıl bu mutluluk bu."

"Kesinlikle," dedim elimdeki tarağı masanın üzerine bırakıp, saçlarını iki yandan ayırırken. "Baban gitmedi değil mi henüz? Onunla konuşmam gerekiyor. Kemal Bey'le de tabii."

"Üzerini de giyiyordu babam," dedi. "Dedem de sabah erkenden uyanmış, salondaki gazeteleri okuyordu."

Sağlığına yeniden kavuşmuş olmasına çok sevinmiştim. Pelin'in saçlarını örme işi sona erdiğinde ayaklandı ve aynada kendine baktı, örgülerine dokundu. "Sıkı sıkı ne güzel olmuş, Furkan gıcığı çekiştirse bile bozulmaz."

"Allah'ım," dedim Pelin'in haline gülerken. Oturduğum yerden kalktım. Gözlerini aynadan çekip yüzüme baktı. "Teşekkür ederim Aymira abla."

Çenesini sevdim. "Ne demek."

O esnada Atakan Bey kapıda belirdi. Elini düzelttiği kravatından çekerken gözlerimiz kesişti. "Aymira?" diye sorguladı benliğimi. "Hoş geldin. Döndün mü?"

"Hoş buldum," dedim kısık sesimle. "Döndük ama yarın sabah Ankara'ya dönüyoruz tamamen. Ben sizinle vedalaşmak için çıktım buraya."

Pelin babasına dönerken Atakan Bey sakince kafasını eğdi. "Artık gelmeyecek ya buraya, ben başka birini istemiyorum burada baba, kimse Aymira ablam gibi olamaz çünkü."

Utandım. "Deme öyle Pelin."

"Dedim bile."

Bir karşılık veremezken Atakan Bey, bocaladı ve sırf bir şeyler söylemek için Pelin'e bakındı. "Tamam, bu konuyu daha sonra seninle konuşuruz. Bugün seni ben bırakacağım okula. Mutfağa git ve sütünü iç güzelce, sonra çıkacağız tamam mı?"

"Tamam baba," dedi ve bana çevirdi Barbie bebeklerini bile kıskandıracak derecedeki güzel yüzünü. Elini kaldırdı ve avuç içini açarak salladı. "Kendine dikkat et olur mu Aymira abla. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni," dedim fısıltı gibi düşerken kelimeler kalbimin içinden.

Uzun uzun gözlerini ayırmadı bir süre yüzümden. Konuşmuyor sadece bakıyordu. Gülümsüyor ama gülümsedikçe gözleri yenik düşüyordu. En sonunda pes etti ve çantasını sürükleyerek odadan çıktı. Ardından baktım. Baktığım yerde babası vardı. Boğazımı temizledim ve kendimi toparladım. "Nasılsınız Atakan Bey?" diye sordum.

"İyiyim Aymira, sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim, teşekkür ederim."

Adamın bize karşı olan tutumu hiçbir zaman kırıcı olmamıştı ve ben kendimi ona karşı mahcup hissediyordum. Elbet çizgisini aşan bir nokta olmuştu ama yine de hatalarımız kabul etmek de erdemdi. "Atakan Bey biliyorum..."

Beni durdurdu. "Ben o gün ileri gittiğim için üzgünüm." Yüz yüze geldik. Ekledi: "Haddim değildi yani sizin ilişkinize laf söylemek."

"Bakın," dedim o konuya değinmeden. "Ben ve Kamer çok zor zamanlardan geçtik ve hâlâ birtakım sorunlarımız var." *Kamer'in psikolojisinden bahsediyorum.* "Siz de çok zor dönemlerden geçtiniz ve bunu yaşıyorsunuz. Size eşimi savunmuyorum ama yaptığı şey için üzgünüm. O birinin kalbini kolay kolay kıracak biri değil; çok sinirli, çok fevri ama inanın hiçbir şeyi keyfi yapmaz."

"Benim senin eşinin karakteriyle ilgili bir sorunum yok," dedi tok bir sesle. "O onun meselesi, ben sadece kendi kabahatimden rahatsızlık duydum ve bunu sana belirtmek istedim bu kadar. Açıklama yapmak zorunda değilsin."

Üstüne bir şey koyamadım. "Peki, öyleyse."

Konuşan taraf tekrar ben oldum. "Biz yarın sabah Ankara'ya dönüyoruz. Buraya şimdiye dek bana ve kardeşime verdiğiniz destek için geldim. Hakkınızı ödeyemem, çok teşekkür ederim her şey için."

"Asıl ben teşekkür ederim," dedi sakin bir ses tonuyla. "Sayende kızımın yüzündeki gülücükler büyüdü, neşesi kulaklarıma dolmaya başladı.

Bunda emeğin o kadar büyük ki asla yok sayamayız. Babam zaten başka bir mevzu... Yani biz senin hakkını veremeyiz asıl."

"Estağfurullah," dedim başımı öne eğerken. "Ben bir şey yapmadım."

"Emin ol birçok şey yaptın."

Bu adamla konuşmak beni yersiz yere geriyordu. Saf bir gerginlik değildi fakat kendimi hiçbir zaman rahat hissedemiyordum. Atakan Bey, "Pelin ve babamı Kuşadası'ndaki yazlığımıza götüreceğim," dedi. "Pelin karnesi iyi gelirse onu öyle götüreceğim diye biliyor ama her halükârda götüreceğim zaten."

"Çok sevindim," diye tebessüm ettim. "Bu size çok iyi gelecektir eminim ki."

"Umarım," dedi kafasını aşağı yukarı sallarken. Kısa bir sessizlik sonrası birkaç adım hareket etti. "Nerede olursan ol mutlu ol. Sen bunu hak ediyorsun. Hoşça kal."

Garipsedim hayatı. Karşımdaki insan kim olursa, bana ne yaşatmış olursa olsun *hoşça kal* kelimesi hep dokunurdu ruhuma. Sonuçta gidiyorlar ve kalan sen oluyorsun. "Siz de öyle," dedim sahici bir içtenlikle. "Mutlu olun. Hoşça kalın hep."

Donuk bir bakış atarken düz çizgi halindeki dudakları kıvrılır gibi oldu. Sonra da arkasını dönerek uzaklaştı. Olduğum yerde aniden yabancılaştırıldım. Bu eve uzak düştüm, bu odaya ve bu insanlara. Birkaç dakika sonra Kemal Bey'in yanına, salona gittim. Kapıda durdum ama içeri girmedim. Tekerlekli sandalyesinde arkası dönük bir vaziyette öylece dışarıya bakıyordu. Uzun zamandır onunla konuşamamıştım ve şimdi de heyecanlıydım zira o benim için değerli bir beyefendiydi.

"Orada dikilmiş, bu yaşlı ihtiyarı izlemeye mi geldin?"

Afalladım ve ellerimi birbirine karıştırırken dudaklarımı sıktım. "Ben..."

Hafifçe bana dönerken boynundan aşağı sarkan gözlüğünü aldı ve burnunun kemerine taşıyarak onu taktı. İyice yaşlanmıştı sanki. Çökmüş gibiydi ama sağlıklı da görünüyordu. Hastalıklar çoğunlukla izini bırakırdı. Soğuk soğuk bakan gözleri aynıydı ama. "Hoş geldin."

"Hoş buldum," diye girdim yanına. Çekingen davranıyordum. "Nasılsınız Kemal Bey? Uzun zaman oldu sizinle görüşmeyeli."

"Öyle oldu," dedi sakince. Sesi yorgundu ama hissettirmemeye çalışıyordu. Kucağındaki gazeteleri toplamış bir halde yan koltuğa bırakırken, "Sen nerelerdeydin?" diye sordu ardından.

Kemal Bey, benim evli olduğumu bilmiyordu. Belki de biliyordu, nihayetinde onca ay burada çalışmıştım fakat bununla ilgili hiçbir şey konuşmamıştık. Üstelik biz sadece öğrenci ve öğretmen düzeninde ilerliyorduk. Kemal Bey, başka konulara değinmeyi pek sevmezdi ama yeri geldiğinde bana kızıymışım gibi hayat tecrübelerinden bahsederdi.

"Birtakım sorunlar vardı," dedim parmağımla oynarken. Gözleri parmağımdaki alyansa odaklandı. Bunu fark ettiğinde hiçbir şey söylemeden bakışlarını yüzüme çevirdi. "Onları hallettim diyelim."

"Sorunun her neyse, hallolmasına sevindim."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdim. "Ben de sizi iyi gördüğüme sevindim."

"Eh," dedi yılların birikmiş ve taşlaşmış üslubuyla. "Bir sefer daha döndük potadan. Diğerine nasip."

"Allah geçinden versin Kemal Bey," dedim kendimi buruk bir söz gibi hissederken. "Maşallahınız var."

"Hadi hadi," dedi keyifsizce. "Oynama benimle."

"Yok," dedim başımı öne eğerken. "Haddim değil."

"Ne kadar kaba bir ihtiyarım ben, değil mi Aymira?"

"Yok," dedim kendimi daha da kötü hissederken. Neden böyle oluyordu? Yanlış anlaşılmaktan korktuğum kadar insanları yanlış anlamaya korkuyordum. Aslında insanları anlayamıyordum. İnsan zaten insanı anlasaydı, çoğu insanın en yakın dostu hayvanlar olmazdı.

"Öyleyim öyleyim," diye kabul ettirmeye çalıştı kendini. "İnsan belli bir kalıbın içine soktuğu zaman kendini ya onu parçalayıp kurtulmak istiyor ya da ölene kadar orada kalmak."

"Peki ya siz hangisini tercih ettiniz?"

"Sanırım hâlâ o kalıbı parçalamaya çalışıyorum."

"Garip."

"Olan nedir?"

"Yani," dedim omzumu silkerek. "Bence çoktan o kalıbı parçalamışsınız gibi görünüyorsunuz. Bu kadar bilgi birikimi olan, bu kadar tecrübe sahibi bir insan için ufacık bir kalıba sığamazsınız siz."

"Ama insanoğlunu ufacık bir dünyaya sığdırmayı başardılar, öyle değil mi?"

Duraksadım. Kemal Bey'in bu tip sohbetlerini açıkçası seviyordum, bakış açısı ve görüşleri bana hiç bilmediğim daha önce hiç görmediğim bir serüvene bilet veriyordu. Bir pencere aralıyor ve oradan sadece dışarıyı izlememi istiyordu. Devam etti: "Sen de böyle bir insan mısın?" diye sordu. "Hayatı askıya alıp, yapay bir mutluluğa göz kırpanlardan mısın?"

"Yapay bir mutluluk zaten mutluluk getirmez ki," deyiverdim ne söyleyeceğimi tartıp biçmeden. "Hiçbir zaman sonsuz bir feraha kavuşturmaz bizi... Bu arada bir sorun mu var acaba? Neden bu konuyu açtınız?"

"Açmadım," dedi. "Bu bizim seninle son konuşmamız. Gideceğini biliyorum ve tenekeleşmiş kafamın içinde bana kalan birkaç şeyi seninle paylaşıyorum." Kırışmış cildiyle gözlerime yaşlı yaşlı baktı. "Bunu hiçbir zaman söylemedim ama sen iyi bir öğrenciden ziyade iyi bir dinleyicisin de."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman dönüyorsunuz?" diye sordu Kemal Bey, düz bir sesle.

"Bir aksilik olmazsa yarın sabah."

"Anladım," dedi ve gözlüklerinin altında bana baktı. "Sınav çalışmaları nasıl gidiyor peki? Asıl sormam gereken soruya geldik sıra."

Dertli dertli kafamı iki yana sallarken gülümsedim. Kaşlarını çattı, konuşacak gibi olurken ondan hızlı davrandım ve cevap verdim: "Aslında birkaç konum kaldı ama haftaya sınav. Bu süreçte tekrar yaparım belki ya da test çözerim. Açıkçası belli etmesem de epey stresliyim."

"Belli ediyorsun."

"Ha?" dedim boşluğa düşmüş gibi. Sonra kabalaştığımı fark edip toparladım. "Dışarıdan böyle göründüğümü bilmiyordum ama beni en iyi siz anlarsınız galiba. Sonuçta öğretmenimsiniz."

Beni cevapsız bıraktı. Başka bir yerden konuştu: "Matematiğinin nasıl yol kat ettiğini birlikte gördük. Sen öğrenmeye çok istekli ve öğrendikçe ona dört elle sarılan bir insansın. Bu tip stresler çok normal o yüzden, mühim olan sınav günü bunu yapmaman. Sana inanıyorum. Başaracaksın. Gönlünde ne varsa o nasip olsun sana."

"Allah razı olsun," dedim büyük bir minnetle. "Gerçekten sizden bunları duymak benim için çok özel. Emeğiniz çok büyük üzerimde. Sizin sayenizde."

"Başarı paylaşılmaz," dedi. "Ama bu tek taraflı da olmaz. Ben sana sadece yardım edip yol gösterdim, sen hem inandın hem de çalıştın. Senin sayende yani."

"Beni mahcup ediyorsunuz Kemal Bey," dedim kısık sesimle.

"Yok hiç öyle hissetme kendini," dedi samimi bir ses tonuyla. "Bu vakte kadar aramızda hep bir resmiyet vardı, hatta bazen sana çok kötü davrandığımı düşünüyorum ama sen buna rağmen saygını hiç kaybetmedin. Ben sevecen bir adam değilim Aymira, sen beni bile çektin."

"O nasıl söz?" dedim yüzüm kızarırken. "Her insan farklıdır üstelik. Kaba olduğunuzu düşünebilirsiniz ama ben bana karşı hiçbir zaman saygısızlık yaptığınızı düşünmedim. Siz sadece sahte sevgi ve samimiyetten hoşlanmıyorsunuz."

Durdu ve gözlerimin içine baktı. Kendimi kocaman bir tiyatro sahnesinin önünde tek başıma duruyormuşum gibi hissettim. "Sanırım," dedi. "Sanırım bu..." Sıkıntıyla soluk alıp verdi. "Neyse, son laflarımızı benim işe yaramayan tavırlarıma ayırmak ayıp olur." Ellerini hafif belirgin göbeğinde topladı ve gözlerime gururla baktı. Daha önce bana hiç böyle bakmamıştı. "Ömrün yeterse iyi haberlerini almak isterim. Bu sadece üniversite için geçerli değil. Olur ya hani benimle paylaşmak istersin... İlet işte, seni iyi yerlerde görmek beni gururlandırır."

"Eksik olmayın," dedim kibar bir dille. Yüzüm kızarıyordu ama bunu belli etmekten çekiniyordum. Son satırlarımıza doğru yaklaşıyorduk, bunu fark ediyordum. Kemal Bey de zor bir durumun içine düştüğümü anlayınca kendini geri çekti. "Sanırım veda vakti."

"Öyle," dedim kısık sesimle. Ardından son sözlerimi hazırladım ama gözlerim doluyordu. Dokunuyordu bu ayrılıklar. Hayatımda bana iyilikten başka zararı dokunmamış insanlardan ayrılmak dokunuyordu. "İyi ki sizi tanıdım. Emin olun benim için çok kıymetlisiniz. İzin verirseniz," dedim ve derisi buruşmuş ellerine uzandım. Sözlerimin devamını yaparak gösterdim. Kemal Bey'in elini önce çene ucuma sonra da alnıma götürüp sakince serbest bıraktım. "Hakkınızı helal edin."

Kemal Bey'i sahil kasabasında o yol kenarında oturan adamlar gibi gördüm. Hissiz, yorgun ama bir o kadar da telaşlı. Garipti. "Sen de helal et," dedi gülümserken. "Hakkında her şeyin hayırlısı olsun."

Başımı eğdim ve gülümseyerek karşıladım. Sessizlik zamanı rahatsız etmeye başladığında sıkıntılı bir solukla geri çekildim ve dudaklarımı nemlendirip, "Ben gideyim o halde," dedim. "Allah'a emanet olun."

Başını salladı ve ben odadan çıkana kadar gülümsemeye devam etti. Kendimi dış kapının kulpunu tutarken bulduğum vakit gözlerimin dolmasına hâlâ direndiğimi fark ettim. Ağlamak istemiyordum, artık göz-

yaşı dökmek istemiyordum. Ama bu seferki gözyaşı hayatımdan geçip giden insanların bende bıraktığı tatlı anıların hatırına olacaktı.

Kemal Bey, Atakan Bey ve minik Pelin...

Sizler iyi ki vardınız.

Hep iyi olun.

Bu evi ardımda tıpkı bir kitabın son sayfasındaki son satırmış gibi ardımda bıraktım. Mutlu bir son değildi ama mutsuz da değildi. Adı üstünde vedaydı. Hangi veda mutlu ederdi ki insanı?

Sakin bir halde eve indiğimde, "Kamer?" diye seslendim. Kapıyı kapatıp koridora çıktım. Sanırım odamdaydı. Gözlerimi irileştirdim anında zira dolaptaki defteri bulmuş olabilirdi, onu okumasını istemiyordum. Hafif bir endişeyle odama girdim.

Buradaydı.

Yatağımın üzerine oturmuş elinde edebiyat kitabıyla sayfaları karıştırıyordu.

Onu öyle görünce güldüm çünkü kitaplarla arası hiç ama hiç iyi değildi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum yanına doğru ilerleyip gülerken.

Omuz silkti. "Sen bunların hangi birini ezberliyorsun gözünü sevdiğim?"

"Hepsini."

Bana şaşkınca bakarken, "Hepsini?" diye sordu. Kafamı aşağı yukarı salladım. Gülümsedi ve fırsattan istifade hemen hareketlendi. "Tamam, soruyorum bir tane."

"Soru mu?"

"Vay canına, nereden bildin?"

"Öf," dedim gözlerimi devirip kıkırdarken.

Kamer o sırada bana soru seçiyordu. Bu ilgili hali çok hoşuma gitmişti. "Ayakta kalma, geç otur şöyle alayım ifadeni."

"Ay," dedim onu tiye alırken. Yatağa oturdum ve bağdaş kurup ellerimi birleştirdim. Kamer bana soru arıyordu. "Biraz zor soru bulalım dur," diye mırıldandı kaşlarını çatıp sayfaları karıştırırken. Bana göz ucuyla bakıp güldü. "Bakalım sevgili karım ne kadar hazır sınava?"

"Yok ya, öyle ölmem ben," diye dalga geçtim. İnadına gülmeye devam etti. Bir yandan sinir oluyor diğer yandan aşırı keyif alıyordum. "Hah!" dedi bir soru bulurken. Gözlerini küçülterek soruyu teyit etmeye başladı. "Uzun uzun okumayacağım. Eser adı verip yazar ismi isteyeceğim."

"Hay hay."

"Değirmen, Kağnı, Sırça Köşk..."

Atladım: "Sabahattin Ali."

"Doğru."

"Biliyorum."

"Altındağ, Galata Köprüsü, Delikli Şiir, Pireli Şi..."

"Orhan Veli Kanık."

"Doğru."

Sırıttım. Bana bakıp sol kaşını havalandırdı. "Kolay sorular soruyorum."

"Tabii," dedim sevimli sevimli gözlerimi kapatıp açarken.

"Yavrum, kocana karşı gelme."

"Peki."

Güldü ve başka bir soruya geçti. "Hım," dedi derin düşüncelere dalarken. "Bu oldukça zor bir soru."

"Gönder gelsin."

Boğazını temizleyerek bir müddet bekledi. Sonra okumaya başladı: "Bu kişi hayatının hiçbir döneminde hiçbir akıma sahip olmamış, kendi kafasına göre takılmıştır. Çok yakışıklı olmasının yanı sıra kızları ilgi odağına çekmeyi başarmış fakat kalbi yalnızca bir kişi için atmıştır. Mahlası bulunmamaktır ama sevdiği kadın tarafından pislik olarak nitelendirilmektedir. Hiçbir eseri yoktur zira adamın hayatı başlı başına bir romandır. Allah'a şükür ölmemiş ve hâlâ yaşamaktadır."

Soruyu dinlerken kendimi gülmemek için zor tuttum ama bunu belli etmemeye çalışarak gözlerimi kıstım. "Hım... Acayip zor bir soru. İşin aslı edebiyat tarihinde böyle bir adama rastlamadım hiç... Allah Allah kim acaba?"

"Eşi benzeri yokmuş," dedi yüzünü kitabın içine saklayıp sadece gözlerini açıkta bırakırken.

"Kim ya o zatı şahane?" diye sordum gülmeye başlarken. "Kendisini çok merak ettim. Hani kızların ilgi odağıymış ya."

Düzeltti: "Ama diyor ki soruda, kalbi yalnızca bir kişi için atmıştır."

"Bak bak," dedim kafamı aşağı yukarı sallarken. "İpucu da veriyorsun yani?"

Sırıttı. "Yaparım arada öyle çılgınca hareketler."

"Hım," dedim derinden gelen bir ses tonuyla. Kamer gözlerime gülerek bakmaya devam ederken ona yaklaştım ve dudaklarımı kulağının hizasına getirip fısıldadım: "Cevap veriyorum." Yutkundu. Gözlerimi kıstım ve dudaklarımı kulağının ardından çekip dudaklarının üzerine bastırıp hızla geri çekildim. "Cevap bu."

"O zaman bir tane daha soruyorum," diye kolladı fırsatını.

Gözlerimi devirdim. "Ay fırsatçı seni."

Kaşlarını çattı. "Şş. Burada sana hocalık yapıyorum. Bak, çok amaçlı bir insanım. Hocalık, kocalık..."

"Salak," dedim gülerek. Bana eşlik etti. Onunla eğlenmek öyle hoştu ki onunla gözlerimizin içine bakarak tertemiz gülmek o kadar anlamlıydı ki benim için, her bir anımızı sonsuza kadar bir kavanozunun içine saklamak ve kapağını hiç açılmamak üzere kapatmak istiyordum. Onu öyle seviyordum ki...

Kamer ile konuları pratik yaptım. Ciddi ciddi birlikte ders çalışmıştık. O kadar ilgili ve o kadar muhtaçmışçasına davranıyordu ki bana yer yer dersi bırakıp sadece onu izlediğim anlar olmuştu. Bir saat kadar ders çalıştıktan sonra evdeki eşyaları toplamıştık. Zaten pek bir şeyim yoktu. Kolilere birkaç kıyafet ve kitap doldurmuştum. Defterimi ona göstermeden en alta bir yere sıkıştırmış ve ağzını bantlayarak kapatmıştım. Kamer, buraya aldığım birkaç tencereyi geri götürmemi istememiş, yenilerini yeni evimize alacağımızı söylediği için onu dinlemiştim.

Yaklaşık beş adet, orta boy koliyi kapının ağzına hazır hale getirmiştik. Bu evde artık bir yerimiz yoktu. Burası gelip geçici bir konaktı, zaten dev hayallerle sığınmamıştım.

Akşam olurken birlikte makarna yemiş ve birkaç saatliğine Alper'i evde yalnız bırakarak Kamer ile şehrin daha önce hiç bilmediğim bir yerine gelmiştik. Sakin ama tatlı bir rüzgârın kol gezdiği bu yüksek nokta tüm şehri ayaklarımızın altına sermişti. Kamer arabayı bu yüksekliğin biraz gerisine bırakırken birlikte onun önünde durmuştuk.

Yanımızda bir demlik çay olan termos ve bardaklarımız ile.

Rüzgârın iç çekiştiren hissi saç tellerimin arasına nüfuz ederken, yanıma döndüm ve termosu kavrayıp, "İçiyor musun?" diye sordum.

Kafasını salladı. İkimize birer bardak çay döktükten sonra arkamızı arabanın sırtına verdik ve elimizde bardaklarla şehri izlemeye başladık. Tarifsiz bir şey vardı içimde. Bunu ifade edemediğim gibi duygularımı da belli edemiyordum. Durduk yere gülesim geliyor ama bunun komik olduğunu fark edip bunu aynı hızla engelleyesim de geliyordu. Komikti. Sanırım ben de delirmiştim.

"Isındı mı için?" diye sordu kolunu boynumdan aşağı sarkıtırken. Sıcacık elleri yanağımı okşamaya başlarken, yanağımı avucunun içine yatırıp gözlerimi kapattım. "Şimdi daha iyi ısındı."

Gülümsediğini fark ettim. Kafamı omzuna yatırdım sonra. Kolu boynumu iyice sarmaladı ve beni kendine ait kıldı. "Buraya ilk geldiğim günü hatırladım," diye mırıldandım gökteki ayın üzerime düşürdüğü ışığın altında. "O kadar zor, o kadar kötüydü ki... Şimdi buradayız. Garip değil mi?"

"Belki," dedi sakince. "Buraya ilk geldiğin günü kafamda canlandırmak o kadar zor ki. Nasıl başardın, nasıl başa çıktın bilmediğin yerlerde?"

"Bazen bunu ben de düşünüyorum içimde," diye itiraf ettim dürüstçe. "Ama zaten öyle bir düşmüştüm ki daha ne kadar dibi görebilirdim sanki?"

Bir şey söylemedi ve kafasını kafamın üzerine koydu. Elimizdeki bardaklar öylece duruyordu. Gözlerimi kapattım. Onu dinledim. Nefes alıp verişlerini, yaprak kıpırtılarının onun üzerinde bıraktığı etkiyi, kalbini dinledim. "Ankara'ya döndüğümüzde yeni bir evimiz olacak."

"Anlamadım?" dedim kaşlarımı çatıp gözkapaklarımı yukarı kaldırırken. "Hemen mi?"

"İstemez misin?"

"İsterim ama bu çok ani oldu," diye açıklamadım. Ekledi: "Zaten evi bulmadım henüz fakat ilgilendiğim birkaç yer vardı. Sen hangisini istersen orada olacak. Yolumuza bakmanın vakti geldi. Ben artık hayatımızı yaşamak istiyorum. Sıradan bir hayatın içinde kendimi özel hissettiren bir kadınla sonsuza yürümek istiyorum."

Kıkırdadım. "Evimin direği."

Gülümsediğini arkaya doğru gerilen yanak kaslarının hareketlerinden fark ettim. Ardından burnumu çekip saçlarımı kulağımın arkasına topladım. "Ben aslında bir süre daha o evde kalırız diye düşünmüştüm

ya da Andaçların yanına da gidebilirdik. Tabii pek istendiğim söylenemez ama ne bileyim... Onca anı ve yaşanmışlık var ya."

"Şu an kaldığımız ev, ev bile değil. Orayı unut artık. Zaten Andaçların dediğin yer bizim evimiz, anlatabiliyor muyum? İstenmemek gibi bir durum asla söz konusu olamaz. Ben sadece sen daha rahat et diye yeni bir eve çıkmak istiyorum. Üstelik evliyiz farkındasın, değil mi? Hangi vakte kadar orada cümbür cemaat yaşayacağız?"

Yüreğimin en ince yerinden kopan bir hasretle gülümsedim. "Ama çok güzel anlar biriktirmedik mi sence de? O tatlı kavgalar, sonra kahvaltı sofrası ve atışmalar, sonra yatak odamız... Hepsini o kadar özledim ki sihirli bir değneğim olsa da her şeyi eski haline çevirebilsem keşke."

"Kim bilir," diye kokladı saçlarımı. Sıcacık nefesi saçlarımı ateşe verdi sanki bir anda. "İhtiyacımız olan sihirli bir değnek değildir belki."

"Belki," diye tekrarladım onu. "Bunu o kadar çok isterim ki."

"Bunu o kadar iyi biliyorum ki..."

Gülümsedik. Kamer kendini benden çekerken çayından bir yudum alıp arabanın üzerine koydu. Ardından arabanın kapısını açıp radyoyu açtı. Onu merakla izlerken, telefonundan paylaşım yaparak bir türkü açtı. Bunu duyar duymaz gözlerim irileşip küçüldü. Bana bakıp göz kırparken tebessüm ettim. Sesi uygun bir seviyeye getirip arabanın kapısını açık bırakarak yanıma geldi. Türkünün sözleri girene kadar çaylarımızı bitirdik. Kamer, beni iyice sarmaladı ve çenesini omzumun üzerine koyarak kokumu içine çekmeye başladı. Ellerim karnımın üzerinde duran ellerini kavrarken gözlerimi kapattım.

"Öyle bir yerdeyim ki
Öyle bir yerdeyim ki
Öyle bir yerdeyim ki
Öyle bir yerdeyim ki
Bir yanım mavi yosun dalgalanır sularda
Bir yanım mavi yosun dalgalanır sularda"

İç çektik, birlikte mırıldanmaya başladık:

"Dostum dostum güzel dostum
Bu ne beter çizgidir bu
Bu ne çıldırtan denge
Yaprak döker bir yanımız
Bir yanımız bahar bahçe"

Sözler yerini ritme bıraktığında derin bir iç daha çektik. Onunlaydım, baş başaydım ve biz bize ışıldayan ayın altında huzurun içinde nefes alıyorduk. O kadar mutluydum ki yarınımız ya da dünümüz umurumda değildi. Yaşanmışlıklar ve yaşanacaklar... Yan yanayken bunların bir mühimmatı yoktu.

Kamer, ellerini karnımın üzerinde hareket ettirmeye başlarken mırıldanmaya başladı: "Ne olursa olsun ne yaşanırsa yaşansın bir arada olacağımızı sakın unutma, tamam mı? Dışımızda bir öfke olsa bile içimizde tertemiz bir sevgi yaşadığımızı unutma, güzelim."

Dudaklarım sızlarken kalbimin ağırlığı kendini belli etti. Şakaklarımız birbirine temas ederken sıcaklığını hissetmek çok güzeldi. "Parçada da geçiyor ya hatta," diye fısıldadım: "Yaprak döker bir yanımız, bir yanımız bahar bahçe."

Sımsıkı sardı kolları bedenimi, tekrar etti: "Yaprak döker bir yanımız, bir yanımız bahar bahçe."

Bir şehir daha eskitti yüreğim,

Şimdi hangi taşa adını sorsam yine senin şehrini gösterir bana.

Ertesi sabah kahvaltımızı yaptıktan sonra yola koyulmuştuk. Alper arkada oturuyordu. Kamer sakince arabayı kullanırken ben de aynı sakinlikte dışarıyı izliyordum. Alper, "Abla sorması ayıp, ben de sizinle mi eve geleceğim?" diye sordu.

Kamer kaşlarını çatıp yukarıdaki aynadan Alper'e bakarak, "O ne boş bir soru lan?" diye kızdı. "Seni çöp kovasının yanına koyalım mı istiyorsan? Ya da camii avlusuna falan?"

Alper gülerek omuz silkti. Onları dinliyordum. "Enişte vallahi bu kadar düşünceli bir adam olduğunu bilmiyordum."

"Tabii oğlum," dedi Kamer, bana bakıp göz kırparken. "Acayip düşünceli biriyimdir."

Araya girmem gerektiğini düşünerek boğazımı temizledim ve yarım bir duruşla Alper'e dönüp, "Ayrıca hakikaten o nasıl bir soru ya?" diye sordum sert bir sesle. "Tabii ki bizimle geleceksin."

"Ne bileyim," diye geçiştirdi keyifsizce. "Kendimi fazlalıkmış gibi hissediyorum."

Kamer soğuk bir sesle homurdandı. "Sen bu kafayla nasıl birinci oluyorsun anasını satayım, düşüncene sokayım."

Alper, "Sağ ol ya," diye tepki verdi. Kamer arayı soğutmadan devam etti: "Bizimle kalacaksın. Merak etme ortamızda uyutmayacağız seni."

Yüzüm kızardı.

Alper kendini geri çekerken güldü. "Bayağı bayağı düşüncelisin."

Kamer sersem gibi kafasını iki yana sallayıp gülerken onlara eşlik ettim. Aradan birkaç dakika geçerken Alper daha sakin bir ses tonuyla yaklaştı. "Bu arada ben müsait bir yerde ineyim. Görmem gereken biri var da."

Kaşlarımı çatıp ardından hemen gülümsedim. Kamer de bunu anlarken onunla göz göze geldik. "Zaten biz de o birinin Şirin olduğunu hiç anlamadık emin ol."

Hafiften yanaklarım ısınırken Alper, kendini geri çekip susma hakkını kullandı. Konu Şirin olunca utanıyordu, zaten utangaç bir çocuktu ama Şirin'in lafını işitince konuşmak istemiyordu. Onu anlıyorduk. Kamer sakince kafasını salladı. "Tamam, bırakırım. Hatta benim de bir işim var. Birlikte gideriz."

"Sen nereye?" diye sordum.

"İşle ilgili," dedi düz bir sesle. "İçime sinmiyor ama seni de Mahir'in yanına bırakayım, zaten konuşmamız gereken bir mesele var onunla. Çok gecikmeden dönerim. Şimdi eve görürmeyeyim, aklımda kalıyorsun. Gerçi Mahir de pek güvenilir sayılmaz ama..."

"Sorun olmaz," dedim çabucak kabullenirken. Ses tonum küçülürken, "Mahir'in bana ters gideceğini sanmıyorum," dedim. Kamer sinirle dişlerini sıktı. "Hele bir gitsin, elini kırar kıçına saplarım."

"Sana bırakmadan ben de hallederim."

Gözlerimiz kavuştu. "Yaparsın."

Ankara'ya vardığımızda saat ona yaklaşıyordu. Kamer beni Mahir'in yanına bırakırken mekândan içeri girene kadar bekledi. Aslında bunu yapmazdı ama tekrar buraya geleceği için, birlikte evimize döneceğini söylemişti. Üstelik ne olacaktı ki sanki? Mahir'i biliyordum artık, bana ya da başka birine zarar vermezdi.

Hava oldukça sıcak ve bunaltıcıydı. Mekândan içeri girerken ise bu nemin yavaş yavaş yok olduğunu fark ediyordum. Karanlık bir koridoru ardımda bırakırken dudaklarımı ıslatıp koridor sonunda önüme çıkan büyük salona ulaştım. İçerisi boştu, sadece birkaç çalışan vardı. Burayı biliyordum aslında. Raşit Korlu'nun işletmesiydi. Her şeyin başlangıcıydı belki de. Bu caddedeki ilk fiziksel acımı burada yaşamıştım. O

patlama anı gözlerimin önüne geldiğinde kendimi eskimiş bir vazonun içine konmuş solgun bir çiçekmişim gibi hissettim.

Adımlarım salonun içinde ses çıkarmazken az sonra Mahir karşı taraftan belirdi ve bana far görmüş tavşan gibi baktı. Tepkisini sesli bir şekilde de dile getirerek, "Oha!" diye yanıma gelmeye başladı. "Gözlerim bana oyun mu oynuyor?"

"Senin gözlerini oyarım Mahir."

"Bak ya," dedi olduğu yerde çivilenirken. "Sevgili abimi hiç aratmıyorsun. Onun erkek versiyonusun sen."

"Sana karşı böyleyiz."

"Neyse," dedi lafı çok gevşetmeden. "Hayrola? Buraya neden geldin?" diye sordu. İçine düştüğü şaşkınlığı üzerinden yavaş yavaş atıyordu. Ardıma baktı. "Hem kocan da yok. Bana bak kızmasın buraya geldiğine?"

Gözlerimi devirdim. "O bıraktı zaten beni."

Gözlerini irileştirirken kaşlarını yukarı doğru havalandırdı. Yeşil göz bebekleri ortamın içindeki loş ışıkla iyice koyu bir ahenge bürünmüştü. "Şaka mı bu? Kamer seni buraya mı bıraktı? Burasının benim işletme yerim olduğunu unuttu mu yoksa?"

Sıkıntıyla homurdanarak gördüğüm ilk locaya yürüdüm. "Çok şaşırdın bakıyorum da."

Beni takip etti. Sakince gittim ve koltuğa oturdum. Karşımdaki yerini alıp yüzüme bakmaya başladı. "Şaşırdım tabii ki. Herif bana günahını vermez ama gelip seni buraya bırakabiliyor. Vay anasını be, vallahi duygulandım."

"Ağla."

"Yok o kadar değil."

Sakince başımı önüme eğdim. "Bir şey içer misin?" diye sordu düz bir sesle. Kafamı iki yana salladım. Pek üstelemedi. Arkasına yaslanırken yüzüme baktı. Ondan herhangi bir çekincem yoktu ama daha önce böyle bir duruma düşmemiştik. "Benden nefret mi ediyorsun?" dedi, sesi odanın içinde yayılırken.

Kaşlarımı çatıp sert yüzünü baktım. Gözlerindeki ciddilik sorunun şakadan uzak olduğunu kanıtlar nitelikteydi. "Hayır," dedim tökezleyerek. "Senden nefret etmiyorum ama sevmiyorum da. Sen çok... Garip birisin."

"Mesela?"

"Yani bazen iyi, bazen pisliğin önde gideni oluyorsun," dedim düzgünce. Ona karşı sözlerimi seçerken çok da dikkat etmiyordum zira süslü cümleler kuracağım biri değildi. Düşüncelerimi dilime yansıtıyordum. Kafamın içine bir ayna koyuyordum. "En başında o kadar adi bir adamdın ki, belki de gerçekten öyleydin ama yine de sende bir numaralar olduğunu fark ediyordum. Şeytan tüyü mü derler ne derler işte. Yani bir yönün seni çekilir kılıyordu kahretsin ki."

"O gece," dedi gözlerime inatla bakarken. Benimle hakikatli bir şey konuşurken böyle oluyordu. Yüzünde gevşeklikten çok uzak bir ifade beliriyor, bakışları karanlığa uzanıyordu. "O gece sana dokunmayacaktım Aymira." Buz gibi oldum. "Yemin ederim bunu yapmayacaktım. Tek maksadım seni korkutmaktı. Kamer bunun böyle olduğunu bilmiyordu. Biz onunla bu anlaşmayı sonra yaptık. Planı o kurdu önce, sonra bana geldi. Ama amacım sana dokunmak değildi. İğrenç bir adamım kabul ediyorum fakat yine de söylemek istedim. O yüzden benden nefret etmekte sonuna kadar haklısın."

"O gece seni öldürmek istedim."

"Keşke öldürseydin."

"Hayvan gibi davranmıştın bana adi, nasıl öldürecektim seni?"

"Özür dilerim."

"Allah'tan Kamer..." Elimi alnıma koydum. "Düşünmek istemiyorum, tamam mı? Gerçekten hatırladıkça seni öldürmek istiyorum. Özünde kötü birisin ya da iyi birisin, bunu bilemem ama o tavrın o kadar leşti ki..." Uzak bakışlarla baktım yüzüne. Gözlerinde gördüğüm şey geç kalınmış bir özür ve koca bir pişmanlıktan başka bir şey değildi. "Böyle biri olmayı nasıl seçebildin?"

"Seçmedim," dedi sesi titrerken. "Mecbur kaldım."

Alayla güldüm. "Mecbur kalmak? Tabii."

"Kamer'in sana yalan söylemek zorunda kaldığı gibi," deyiverdiğinde sustum. Bunu sürekli bir malzeme olarak kullanmasını sevmiyordum. Kendine göre bir kalkandı ve her zaman bizi bununla vuracaktı ama o da işin içindeydi. Aptal. "Kimse istediği için kötü olmaz. Ben kötü bir adam değilim."

Sol kaşımı kaldırdım. "Peki ya Necdet ve Jülide Alptekin? Onları kim mecbur bıraktı?"

Nefret ediyorum onlardan.

Omuz silkti. "Onlar şeytanın ta kendisi. Annem olacak kadın, anne demeye bile dilim varmıyor lanet olsun, anladın mı? Bok gibi insanlar." Hırsı göğsünün içinde çığlık atmaya başladı. Gözleri karardı, nefretini belli etmeyi seçti. "Necdet Alptekin... Ondan alacak bir canım var. Kendimi siktir ettim, babam için bunu yapacağım."

Mahir'i böyle görmek beni kırıyordu. Bundan bahsediyordum işte, nasıl bir insan olduğunu hâlâ çözmüş sayılmazdım. Ona baktığımda bir buzdağı görüyordum aslında. Ulaşılmazlığından değil de her ne kadar güzel görünse de oraya çıktığın zaman ayağını üzerindeki karlar sayesinde kaydıracakmış gibi duruyordu.

"Peki ya Ahu?" diye sordum kırık bir sesle.

Gözlerimiz ölümün üzerinde durdu. İkimiz de aynı şeyi düşünmeye başladık, bunu biliyordum.

Devam ettim: "Ahu ne olacak Mahir? O kızcağız, o iğrenç adamın kurbanı oldu. O ne olacak? Aytaç, tüm bunların sorumlusunun Kamer'in babası olduğunu öğrenince ne olacak düşündün mü? O çocuk zaten hayatının en kötü zamanlarını yaşıyor, bir de bunları öğrendiğini düşün. Bunu nasıl kaldırır, düşündün mü?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı yenik bir atın çıkardığı nal sesleri gibi. Çaresizlik bedeninde ve ruhunda yer edinmişti. Onda bu duyguları görmek beni her defasında şaşırtıyordu. "O kadarını bilmiyorum Aymira. O çocuğun imtihanı o kadar ağır ki..." Kafasını öne eğdi. "Hiç bilmiyorum."

Onu izledim. Hiçbir şey söylemeden onu izledim. Karşımdaki adamı çözmeye çalıştım ama ipin ucu bir yerde hep kaçmayı başarıyordu. Şu an ki adam gerçekti bilakis ondaki bu gerçekçilik beni duygulandırıyordu bile. Numara yapmıyordu, Mahir gerçekten üzülüyordu...

"Aslında," diye başını kaldırdığı an gözleri büyüdü ve kaşlarını çatıp arkama baktı. Yüzümü ekşiterek tavrını sorguladım. Ayağa kalktı. Onu takip ederken başımı arkama çevirdim.

İçeride beş tane siyah takım elbiseli adam vardı.

Yutkunarak ayaklandım. Mahir elini kaldırıp bana işaret etti. "Sen gelme."

Neler oluyordu?

Karşımızda daha önce hiç görmediğim kişiler vardı. Hepsi birbirine benziyordu sanki ya da üzerindeki kıyafetler ve bakışları onları kopyaymış gibi gösteriyordu. İçlerinden biri öne çıktı. Yaşı yirmi sekiz küsür

gibi duruyordu. Mavi renkteki gözleri üzerimizde gezinirken Mahir'e bakıp, "Kardeşim nerede lan?" diye sordu.

Mahir, "Siz kimsiniz birader?" diye karşılık verdi. "Ne kardeşi?"

"Boş yapma lan," diye hiddetlendi adam. Oldukça kaba ve korkunç görünüyordu. "Kardeşim en son buradaymış. Söyle, nerede o?!"

Kimden bahsediyordu bu adamlar?

Mahir, şaşkın ve sinirin harmanlandığı bir üslupla karşılarında dikildi. "Kardeşim siktir git, benim asabımı bozma. Yok senin kardeşin burada."

"Bana bak," diye yükseldi adam çirkinleşerek. Olduğum yerden indim ve Mahir'in yanında durdum. Adamın gözleri gözlerimi buldu. Bana uzunca baktı. Bundan müthiş rahatsızlık duydum. Mahir eliyle önümü kapatırken, "Aymira lütfen geride dur," dedi.

Bunu yapmadım. "Siz kimsiniz?" diye sordum karşımdaki adama doğru.

Mahir, "Aymira dedim," diye beni uyarırken adamın mavi renkteki göz bebeği beni süzdükçe süzdü. Mahir de bundan rahatsız olurken benim önümü kapatıp adamın burnunun dibinde bitti. "Basın gidin lan buradan, yoksa polis çağıracağım."

"Çağır."

Kısa bir sessizlik sonrası adam geri çekilip salonun içini incelemeye başladı. "Yeşim!" diye bağırdı odanın içini inleterek. "Yeşim neredesin? Çabuk çık önüme!"

Yeşim... Bu kız da kimdi böyle?

Aradan saniyeler geçerken aklımın içindekiler birbirine girmeye başladı. Hayır, hayır bu Yeşim, o Yeşim olabilir miydi sahiden?

Geri geri gittim. Adam istediği sonucu elde edemezken sinirle soludu ve Mahir'in gözlerinin içine bakıp, "Tamam madem öyle, biz de oyunu gerektiği gibi oynarız," deyip arkadaki adamlarına kafa salladı. O an arkadaki adamlar üzerimize gelmeye başladı.

Mahir, "Ne oluyor lan?" diye tepki verdiğinde ikisi beni, diğer ikisi Mahir'i kavradı. Yerimizde debelenmeye başladık fakat bu boşunaydı. Çığlık atmaya kalmadan biri ağzımı kapattı diğeri ellerimi bağladı.

Karşımızdaki adam ise dibi ışık görmeyen bir kuyuya bizi çürük bir ip ile aşağı bıraktı.

10. Bölüm

Vefa

Ruhsal bir acıyı yaşamaya başladığımdan beri fiziksel darbelerin sancısı bir yelkovanın tam tur yaptığı zamanla geçip gidiyordu. Ne kırılan tırnak ne acıtan kemer izleri, hiçbiri kalp kırıklığı kadar derinde hissettirmiyor ve kolayca kapanıp gitmiyordu. Fakat şu an nerede olduğumu bilmiyordum.

Bildiğim tek şeyin, bir şekilde acı çekeceğim olmasıydı.

Oturduğum yerde kıpırdanmaya başladım ama bunu istediğim gibi yapamıyordum. Kahretsin, ellerim bağlıydı. Kollarım geriye doğru gerdirilmişti. Kafamı usulca doğrultmayı başarırken burnuma nüfuz eden o ağır boya kokusu beynimin içine matkap gibi girmeye başladı. Gözlerimi içinde bulunduğum odaya odakladım. Oda demek bile epey hafif kalırdı çünkü terk edilmiş bir depoya benziyordu. "Bunu daha önce yaşadım," diye mırıldandım kendi kendime. "Bir sefer daha katlanamam."

Mirza... Neredeyse bir yıl olacaktı fakat zihnimin içindekiler hâlâ taptaze yerini koruyordu. Her bir saniyesi gözlerimin önündeydi hâlâ.

Çaresizce etrafıma bakınmaya başlarken hemen çaprazımda duran Mahir'e baktım. Gözlerim irileşti çünkü o uyuyordu. Yani umarım uyuyordur. Kafasını öne doğru eğmişti ve onun da tıpkı benim gibi elleri ve ayakları bağlıydı.

Nasıl ve ne ara oldu hiçbir fikrim yoktu. Tek hatırladığım Mahir'in mekânında olduğumuzdu. Çıkışımızı bile zerre hatırlamıyordum. Kaç saattir buradaydık? Bu adamlar kimdi ve bizden ne istiyordu böyle? Kafamın içinde üst üste binmiş o kadar çok soru vardı ki hangi birine kulak versem bana sırtını dönüyordu çünkü hiçbirinin adamakıllı bir cevabı yoktu.

"Mahir," diye fısıldadım onu uyandırmaya çalışarak. Etrafta kimse yoktu ve bir ihtimal buradan çıkabilirdik. En azından bunu deneme şansımız olabilirdi. Beni duymuyordu. Bir daha denedim. "Mahir! Uyan!"

Hareket dahi etmiyordu geri zekâlı.

Fakat pes etmemeliydim. En azından bir şeyler olmalıydı. Eli kolu bağlı bir halde ne kadar işe yarardım bilmiyorum ama çaresizce kıvranışlar beni iyi etmiyordu. Çenemi öne doğru çıkardım, daha yüksek ve sert bir ses tonuyla konuştum: "Mahir sana diyorum, uyansana!"

Sinirliydim. Çaresizdim. Kamer'sizdim.

"Allah'ım sabır ver," deyip bağlı ayaklarımın müsaade ettiği kadar ses çıkarmaya başladım: "Mahir uyan artık, şimdi sırası değil!"

Kafamı geriye doğru yatırdığımda Mahir'in yavaşça hareket ettiğini gördüm. Derhal doğruldum ve Mahir'e bakıtım. Kafasını kaldırıyordu. Ağzının içinden homurdandığını işitmeye başladım ama neler söylediğini anlayamıyordum. "Mahir," diye fısıldadım ikaz edercesine.

Gözleri gözlerimle buluşurken irkildi. "Lan!"

"Eben," dedim çabucak. "Ne uyudun be! Hiç kalkmasaydın anasını satayım."

Mahir, şaşkınca şu an bulunduğu ortamı idrak etmeye çalıştı. Kafasını bedenine çevirirken, "Ellerim," diye konuştu. "Lan kim bağladı bizi? Neredeyiz biz?"

Gözlerimi devirdim. "Hiç abine çekmemişsin, o ne kadar zekiyse sen o kadar gerisin."

İyi değildim, sakin kalamıyordum ama delirmenin de bana bir faydası yoktu. Koca odanın içinde üç tane minik pencere vardı ve akşam güneşi içeri sızıyordu. Sanırım epey saattir buradaydık ve bundan haberimiz bile yoktu. Mahir, kendi imkânları dâhilinde ellerindeki iplerden kurtulmaya çaba harcarken soğuk soğuk mırıldandım: "Boşuna uğraşma, çözülmüyor."

"Denedin mi?"

Ona hayretle baktım. "Yok, tahmin yürütüyorum şu an." Sıkıntıyla soluk alıp verdim. Buradan bir an önce çıkmak istiyordum. Başıma ne geleceğini bilmeden, o adamların kim olduğunu öğrenmeden çıkıp gitmek. Sakin bir hayatın içinde nefes almak zor olmamalıydı. "Kim o adamlar?" diye sordum düz bir sesle.

"Bilmiyorum," dedi gözlerime bakarken. Dağılmış saçları ve yüzüne çizgi çizgi düşen ışık sayesinde parlayan yeşil göz bebeği sözlerini tasdikler nitelikteydi ama bilmek zorundaydı. Bir şeyler de olsa hatırlamak zorundaydı. "O adamları ilk defa gördüm, bilmiyorum."

"Yeşim?" diye sordum anında. "Onu da mı bilmiyorsun?"

Yeşim... Eğer aklımdaki kişiyse onu biliyordum. Kamer'in kurtardığı kadındı, geçen gün evimize çiçek getiren o yeşil gözlü sarışın kadındı. Hayatımda gördüğüm ve rastladığım tek Yeşim oydu, şimdi yine aynı isimle karşılamıştık ve içimdeki ses bağıra bağıra aklımdaki kişinin bu kadın olduğunu belirtiyordu.

Mahir, kaşlarını çattı ve bana ifadesizce bakmaya başladı. Düşünüyordu, belki de hatırlayacaktı. Ona yardımcı olmak istedim. Kurumuş dudaklarımı dilimle çabucak ıslattıktan sonra konuşmaya başladım: "Sarışın bir kadın. Gözleri yeşildi ve gözlerinin altında morluklar vardı." Aklıma geleni dilime düşürmek için kendime zaman tanıdım ve ekledim: "Sanki zorbalığa uğramış gibi ya da yasaklı madde kullanıyormuş gibi..."

Ona daha ne kadar detay verebilirdim bilmiyordum çünkü kadınla toplasan iki dakikadan fazlayı geçmez bir süre karşı karşıya gelmiştik. Üstelik şu an kafamın içi pek de sağlıklı değildi. Mahir, anlattığım şeyleri tartmaya başlarken onu sabırla bekledim. "Sanki," dedi gözleri küçülürken. "Sanki çıkaracağım evet."

Çabucak kafamı salladım. "Hadi, hatırla artık. Eğer anlattığım kişiyse, işimiz kolaylaşır."

"Biraz daha tarif etsene şu kadını," dedi Mahir.

Gergince soludum. "Kek tarifi vermiyorum sana burada Mahir! Kadını iki dakika gördüm ya da görmedim ama adının Yeşim olduğunu biliyorum, en azından bana öyle söylemişti. Şu an burada olmamızın sebebi o kadınsa bir şansımız var."

"Ne demek bir şansımız var?" diye sordu kaşlarını çatarak doğrulurken. Bu soruyu benden cevap almak için sormadığı belliydi çünkü aynı hızla sorusuna kendi cevap verdi: "Seni buradan çıkaracağım. Ne olursa olsun çıkaracağım duydun mu?"

"Bir rahatladım ki sorma," dedim yüzüne asık bir suratla bakarken.

"Kızım sana da iyilik yaramıyor," dediğinde dişlerimi sıktım. "Ne diyorsun sen ya? Senin yüzünden buradayız zaten. Kadın senin mekânına gelmiş, sen hatırlayamıyorsun bile."

"Ulan ne alakası var?" diye güldü şaşkınca. "Mekâna her gireni kafamın içine mi kazıyorum sanki? Kızım sen de aynı kocan gibisin, ikiniz de sıyrıksınız."

"Bak bana kızım deyip durma," dedim ona öfkeyle bakarken. Sonra çaresizliğin tadını ruhumda bir sefer daha hissederek göz kapaklarımı gözlerime küstürerek kafamı iki yana salladım. "Kamer nerede acaba? Meraktan deliye dönmüştür şimdi."

Gülmeye devam etti. "Ortalığın anasını belliyordur şimdi sinirden."

Ona ters ters baktım. Gülmeye devam ediyordu ve o güldükçe yıpranmış sinir uçlarım daha fazla geriliyordu. "Gülecek bir durum göremiyorum ortada," dedim sol kaşımı kaldırarak. "Hayır insan biraz utanır ya, bu hale senin yüzünden geldim, bir de karşımda gülüyorsun."

"Tövbe ya Rabbim," dedi gülmeyi bırakırken. Dağınık saçları alnının belli yerlerini kapattığında derin bir nefes alıp verdi. "Bak Aymira, ben adamları bilmiyorum, daha önce hiç görmedim onları, tamam mı? Tamam beni suçla, vallahi beni suçla ama şunu da bil, sana zarar vermelerine asla müsaade etmeyeceğim. Bunu da suçluluk psikolojisi içinde olduğum için falan uydurmuyorum bilesin. Bu siktiğimin deposundan çıkacağız, öyle ya da böyle bitecek."

Onu dinledim. Hiçbir şey söylemeden sadece dinledim. Sözlerinde haklıydı ve ona inanıyordum, benim ima ettiğim şey, kadını bir türlü aklına getirememiş olmasıydı. Bir mesele yaşanmıştı ki kadının abisi bizi bulmuştu. Ardında mutlaka bir iz bırakmıştı ki Mahir'e kadar sürmüştü bu mesafe... Saksıyı çalıştırsa her şey daha kolay olabilirdi.

"Hatırlamaya çalışıyor musun o kadını peki?" dedim daha sakin bir sesle. "Kadını, Kamer kurtarmış birkaç hafta önce serserilerin elinden. Sonra kadın çıkıp kapımıza geldi elinde çiçekle Kamer'e teşekkür etmek için. Adının Yeşim olduğunu söyledi. Bak eğer ki aradıkları Yeşim oysa..."

Mahir, sabırsız ve büyük bir ilgiyle sözlerimi yarıda kesti. "Tam olarak ne zaman kapınıza geldi o kadın?"

Duraksadım. Hatırlamaya çalıştım. "Bir haftayı geçiyor. Sekiz ya da dokuz gün galiba."

Cevabım sonrası Mahir'in yeşil gözleri kararmaya başladı. İpin ucunu yakalayacak gibi duruyordu. Öyle olmalıydı, en azından aradıkları kadının o olduğundan emin olmalıydık. "Uydurmak istemiyorum ama hatırlıyorum bir yerden. Dediğin gibi bir hafta öncesi kadardı. Normalde içip de sızan pek olmaz benim orada ama... Dur ya," dedi kafası karışırken. "Sarı saçlar falan... Boyu ne kadardı?"

Omuz silktim. "Benden birkaç santim daha kadar uzundu galiba."

"Kilosu?"

"Anasının kızlık soyadını da vereyim mi?"

"Emin olmaya çalışıyorum şurada," dedi düz bir sesle. "Kaç tane sarışın var biliyor musun sen? Kaç sarışın girip çıkıyor o mekâna?"

"Nereden bileceğim?" diye sordum kaşlarımı çatarken. "Ustası olan sensin." Gözlerimi yumdum ve bizi doğru bir noktaya taşıyacak olan cümlelerin peşinden gitmeye başladım. "Mahir şu an bize yarayacak tek bilgi, Yeşim denen kadının o olup olmadığı. Lütfen hatırlamaya çalış. Bak gözlerinin altında morluklar vardı, güzel bir kadındı."

"Güzel bir kadınsa mutlaka hatırlamam lazım benim," diye kemirmeye başladı. Alaycı bir şekilde yüzüne bakmaya devam ettim. İpin ucunu tutuyor ama sanki elini ateş değmiş gibi çabucak çekiyordu. Net olmaya çalıştığının farkındaydım. Ağzının içinden homurdanmaya devam ederken gözlerini belli bir noktada sabitledi. "Bir dakika! Sanırım buldum."

Hevesle gözlerimi irileştirdim. "Eminsin değil mi?"

"Yüzünü tam hatırlamıyorum ama epey bir sarhoş olmuştu. Zil zurnaydı harbiden. Gözlerinin altını falan hiç görmedim ama sarışın birine denk geldim o gece. Taksiye bindirip kızı evine gönderdik. Dahası olmadı."

"O adamların kast ettiği kişi o kadın," dedim üzerine basa basa. "Anlamadığım şey bizden ne istiyor bu ruh hastaları?"

"Onu bilsem keşke," diye söylendi Mahir, dişlerini sıkarken. Sinirleri gerilmeye başlarken ellerindeki ve ayaklarındaki bağları koparmaya çalıştı ama imkânsızı deniyordu çünkü kopmayacaktı. "Orospu çocukları canımı da bağlasaydınız şuraya!" diye bağırdı Mahir, öfkeyle. "Neredesiniz lan?"

Sağıma soluma bakınmaya başladım. Bu yaşadığım şey kâbustu ve ben bunu bir kez daha yaşamıştım. İnsan aynı kâbusu iki sefer görür müydü?

Sekiz ayda her gece aynı kâbusa uyanıyordum ben, iki çok acınası bir rakamdı.

"Kaç saattir buradayız?" dedim kendi kendime. "Midem bulanmaya başlıyor, susadım ve acıktım..." huysuzca sızlandım. "Delirmek üzereyim. Evime gitmek istiyorum."

"Lütfen biraz sabret," dedi Mahir, güven veren bir ses tonuyla. "Benden nefret ediyorsun ama sana yardım edeceğim söz. O gün de etmiştim."

O gün... Bizi Mirza'nın elinden kurtardığı gün...

"Unuttun mu yoksa?" diye sordu gözlerini kısarken. Dudağının kenarında kibirli bir tebessüm vardı. Ekledi: "James Bond gibiydim. Of ne karizma be!"

"Ne karizma ki sorma."

"Yuh," diye azarladı beni. "Canınızı kurtarırken öyle demiyordunuz ama."

Cevap bile vermedim. Parmaklarımı işe yaramayacağını bildiğim halde oynatmaya başlarken, "Bileklerim acıyor," diye homurdandım. "Ağız burun kıracağım ama buradan bir kurtulayım."

"Buna inanmak zor değil," dedi Mahir, ciddi bir tavırla. "Yaparsın."

"Bak bir tane de sana geçireceğim hatırlat bana," diye baktım yüzüne. O esnada ayak sesleri işitmeye başladım. İkimiz de dikkat kesildik. Adım sesleri yaklaşırken az sonra içeriye adamlar girdi. Önde biri arkada ikisi vardı.

Kardeşini arayan ruh hastası kollarını iki yana açıp, "Misafirlerimiz uyanmış," diye konuştu. Ses tonu rutubet kokan odanın içinde yankı yaparken kulak zarım bundan hiç hoşlanmamıştı. "Günaydınlar."

Mahir, nefretle adama baktı. "Sana da günaydın şerefsizin evladı."

"Cık cık," dedi adam kaşlarını çatmış bir şekilde Mahir'in yüzüne bakarken. "Biraz sakin olalım."

Mahir, "Lan seni..." dediği anda sözünü aceleyle kestim ve konuşan ben oldum: "Kimsiniz ve bizden ne istiyorsunuz?"

Adamın gözleri de bedeni de karşımda belirdi, bundan müthiş rahatsızlık duymuştum. Mavi gözlerinin verdiği kör edici ışık gözlerime ihanet olarak yansıyordu. Mavi renginden, mavi gözlerden hiç bu kadar nefret ettiğimi hatırlamıyordum. Benim en sevdiğim göz rengi, en sevdiğim renk kömür karasıydı. O da şu an yaramın içinde yarama denk düşmüş bir halde yanımdaydı.

"Kim olduğumu öğreneceksiniz hanımefendi," dedi gevşek bir üslupla. "Fakat önce bir sakin olun."

Mahir benden daha sabırsız bir halde bağırdı: "Başlarım babanın şarap çanağına, çözün lan bizi. Sakin olunmuş... Çöz lan bizi çabuk ırzını siktiğim!"

Mahir'in artan kalp ritmi ve değişen surat ifadesinden ne halde olduğunu anlamak mümkündü. Karşımızdaki adamın tavrı dünyanın en gamsız insanını bile çileden çıkartacak kadar şekilsizdi. Arkadaki iki adam ellerini önlerinde birleştirmiş, put gibi önlerine bakıyordu.

Adam üzerindeki ceketin yakasını düzelterek Mahir'in tam karşısında durdu. Mahir'in kızarmış göz akları ruhundaki çağlayan kandan çalmıştı. Yutkunarak onları izlemeye başladım. Mahir göğsünü öne çıkartmış ve derin derin nefes alışverişi yapıyordu adam ise muazzam bir soğukkanlılıkla Mahir'in paslarına karşılık vermiyordu.

Fakat beklemediğim bir olay oldu ve adam oldukça sert bir yumruk darbesini Mahir'in suratına indirdi.

"Hayır," diye bağırdım acıyı hissederek. "Vurma ona."

Canım acımıştı. Belki de ilk defa bu kadar hissetmiştim bunu, ilk defa Mahir için acıyı hissetmiştim. Bunu hak etmemişti.

Yüzü çabucak sağa doğru düştüğünde inip kalkan göğsü onu zehirli bir zincir gibi dolamıştı. Ruhu bedenine dar geliyordu. Bunu Kamer'in üzerinde defalarca kez görmüştüm... Bunu ben de hissetmiştim. Ama Mahir'in yaşadığı sadece fiziksel bir darbeydi.

Adam otoriter bir hareketle Mahir'in saçlarına parmaklarını geçirdi ve onları sımsıkı kavrayıp yüzünü geriye doğru yasladı. Mahir'in acıdan ekşiyen yüz ifadesi gözlerimdeki ateşe kor diye düştü. Mahir için bu kadar üzüleceğim aklıma gelmezdi. Canının dehşetle yandığını görebiliyordum ama bunu pek önemsiyor gibi görünmüyordu zira yüzünde gülücükler vardı. Şakaklarından aşağı damlayan terler ve inen yumruk darbesi nedeniyle patlayan dudağından sızan kan çenesinden boynuna doğru dökülüyordu. Kafası ensesine doğru iyice gerilirken adam hırsla Mahir'in yüzüne eğildi ve dudaklarını onun kulağına yaklaştırdı. "Bir daha söylesene!"

Ses tonunun kalınlığı ve tehditkâr havası Mahir'i pek etkilememişti. Boynunda aşağı yukarı hareket eden âdemelması duraksadığında gözleri adamın gözleriyle tokuştu. Onu korkuyla izledim, onun içinde bulunduğu ruh halinin aksine. Derin derin nefesler alıp verirken sırıttı ve sakince mırıldandı: "Nasılsın şerefsiz evladı?"

Mahir, sözlerinden hemen sonra daha kuvvetle gülmeye başladı ve ekledi: "Ben çok iyiyim, az önce ırzını gözden geçirdim ama kayda değer pek bir bok bulamadım... Ha!" diye duraksayıp gözlerini kıstı. Sesindeki yumuşak esintiye yıldırım düşerken burnundan soluyarak adamın yüzünü çerçeveledi. "Kardeşin dışında... O çok..." Doğru kelimeyi aradı ve ekledi. "Güzeldi, güzel bir hatun."

Gözlerim iri iri olurken bu sözleri tamamen adamı sinir etmek için söylediği belliydi. Öyle de olmuştu, adam Mahir'in saçlarını serbest bırakır bırakmaz ona birkaç yumruk daha atmaya başladı. "Sen kimsin lan?" diye inletti koca hangarı. "Kimsin oğlum sen?"

Mahir, bedenine aldığı darbelerle öksürmeye başlarken olduğum yerde debelenmeye çalıştım. Göz göre göre onu mahvetmelerine izin veremezdim. "Bırak onu!" diye bağırdım hiddetle. "Bırak bir şey bilmiyoruz biz."

Mahir öksürürken beni reddetti. "Yok biliyorum ben." Ağzı kan dolu bir vaziyette gülerek adamın gözlerinin içine baktı. "Ama ne efsane bir güzelliği var bir bilsen..."

"Mal herif," dedim dişlerimin arasından tıslarken. Adamı sinir etmek maksadına kendini dövdürmeyi mi yeğliyordu yani? Adam duyduğu sözlerle iyice çılgınlaşırken Mahir'in yüzünü avuçlarının arasına alıp sıkmaya başladı. Kaşlarımı çattım, bu ne yapıyordu böyle? İri parmaklarını Mahir'in yanaklarına geçiriyor ve yüzünü eziyordu.

"Ne yapıyorsun be?" diye yükseldim korkuyla. O sırada kenardaki paralı robotlar hareket etti. Gözlerimin ucu onların içi boş, dışı ondan daha boş bedenlerine kaydı fakat bu uzun sürmedi. Gözlerim tekrar Mahir'in yüzüne odaklandığı vakit adam öfkesini kusarak, "Ne diyorsun lan sen?" diye konuştu. "Seni öldüreceğim. Seni diri diri gömeceğim puşt."

Mahir ağzı gözü yamulmuş bir halde adamın gözlerine boş boş bakarken adam kararmış ses tonuyla tehditlerine devam etti: "Seni çıktığın deliğe tekrar sokacağım. Ama önce kardeşimin nerede olduğunu bana söyleyeceksin."

"Biz bilmiyoruz," dedim ellerimdeki iplerden kurtulmak isterken. Sonra kaşlarımı çatıp, kabalaştım. "Kardeşinden bize ne lan, hasta mısın sen?"

Adam sözlerimin üzerine Mahir'in yüzünü serbest bırakırken Mahir, suyun içinden çıkmış balık gibi yüzünü gerdirip gözlerini irileştirdi. Ağzını oynatmaya çaba harcarken, "Suratımda bir iz kalırsa seni mahvederim," diye homurdandı. Bu sefer ürkütücüydü.

Adam umursamaz bir halde ona bir yumruk daha indirirken Mahir, sola doğru düşen yüzüyle inleyerek bağırdı. Sesi duvarda rutubet bağlamış eski boyaları yerinden düşürecek kadar şiddete yakındı. "Lan!" Burnundan soludu. "Ama buradan bir kurtulayım, bir çıkayım şuradan seni kıçındaki kıla benzeteceğim. Kıçındaki kıl kadar çapsız birine çevireceğim seni şerefsiz. Daha önce de yaptım."

Mirza'yı öldürmüştü.

Adam, Mahir'in sözlerine kulak asmazken ben onun için endişeliydim. Mahir için çünkü o karışık biriydi, her an ne yapacağı belli olmazdı. Öfkeliydi, tepkileri dengesizdi ve belki de aramızdaki en tehlikeli kişi oydu. Sağı solu belli olmayan biri her şeyi yapabilirdi. Aslında bu çok da umurumda olmazdı. Aileme zarar vermediği, masumların canına yaklaşmadığı müddetçe tüm pisliklere zarar verebilirdi.

Mahir, derin ve yorgun soluklarının dinmesini beklemeden doğruldu. Yüzü gözü kan içinde kalmıştı ve buz gibi bakışlarını adamın sırtına sabitlemişti. Adamın masmavi göz bebeği, kahverengilerimin içine yaklaşmaya başlarken kaşlarımı çattım. Adımları usul usul bana geldi, karşımda belirdi. "Sen söyle o zaman," diye ikaz etti beni. "Nerede kardeşim?"

"Bilmiyorum," dedim kendimden emin bir sesle. "Biz hiçbir şey bilmiyoruz."

"Kardeşim en son bu zibidinin mekânından çıkmış," dediğinde alayla güldüm. "Yani? Ne kadar saçma bir düşünce bu!"

Adam gözlerime soğuk soğuk bakarken ona diş biledim. "Bak, bana öyle bakman beni korkutmuyor çünkü hiçbir bok yapamayacaksın. Beni de böyle ezik büzük biri sanma sakın, yemin ederim seni mahvederim. Kardeşinle alakamız yok, kim bilir oradan çıktıktan sonra başka nereye gitti? Hem," dedim dudaklarımı sabırsızca yalayıp geri çekerken. "Oradan bakınca polise benzer bir yanımız mı var? Biz mi bulacağız onu?"

O kadar öfkeliydim ki burada yok yere tutulduğumuz yetmiyormuş gibi bir de elimiz kolumuz bağlı bize yapacakları şeyler için önlem alacak bir kolumuz bile yoktu. Adam ifadesiz çehresiyle gözlerime bakmaya devam ederken, "Erdem," dedi. "Erdem Tunalı."

"Ee?"

"Adım bu."

"Bana ne senin adından," diye kustum kelimeleri yüzüne.

Kafasını sağa doğru yatırdı, gözlerini kıstı. "Bil diye söylüyorum. Bu sözlerin yalan çıkarsa sana hakikati yaşatmak için geleceğim. Adımı hatırla."

Mahir derhal konuştu: "Mahir," dedi onu taklit ederek. "Mahir Korlu. Adım bu. Bil diye söylüyorum, buradan kurtulduğumuz anda sana dünyada cehennemi yaşatacak olan kişiyim. Adımı sakın unutma."

"Sen kapat çeneni," dedi adam çabucak ama yüzünü gözlerimin önünden ayırmamıştı. Mahir dişlerini kırarcasına sıkmaya başlarken yutkundum. Halsiz düşüyordum, saatlerdir bir sandalyeye bağlı bir halde oturuyordum. Acıkmıştım, susamıştım. Her şeyden evvel Kamer'i çok özlemiştim. Onun şu an ne halde olduğunu tahmin etmek bile acı veriyordu. Çaresizliği en iyi bilenlerden biriydi. Ona bunu bir kez daha yaşatmak zorunda kaldığım için müthiş üzüntü içerisindeydim.

Ortamda manasız yere varlığını belli eden sessizlik adamın geri geri çekilmesiyle karalanmaya başladı. "Buradasınız. Konuşana kadar çıkmayacaksınız. Kardeşimi bildiğinizi biliyorum."

"Ne diyorsun sen ya?" diye göğsümü kabarttım. "Bizi burada yok yere tutamazsın. Ailelerimiz var, merak edenlerimiz. Bu hakkı nereden buluyorsun sen?"

"Umurumda değil sizi kimin merak edip etmediği," diye konuştu adının Erdem olduğunu öğrendiğim şahıs. "Konuşana kadar zerre umurumda değilsiniz." Paralı robotlarına baktı. "Arada gelip kontrol edin, yemek de yok su da. Nasılsa konuşacaklar, bırakın."

"Çok beklersin şerefsiz," diye homurdandım. "Geberene kadar çıkma karşımıza."

Gözlerinin ölümcül silueti gözlerimi tekrar bulduğunda kaşlarımı delice çattım ve bakışlarımı başka tarafa çevirdim. Az sonra koca deponun içinde Mahir ve ben kalmıştık. Hava kararıyordu ve ışıklar bizi terk ediyordu. Yok oluyorduk bu kasvetin içinde, nefes alamıyorduk çaresizlikten. Bitkin bir şekilde omuzlarımı düşürerek sızlandım. "Çıkmak istiyorum buradan. Çok yoruldum. Kollarım ağrıyor."

"Aymira," diye konuştu Mahir, yüzüne bakmamı sağlarken.

Bir şey demeden ifadesiz bir suratla yüzüne baktım. Devam etti: "Çok mu berbat görünüyorum şu an? Yamulmuş mu suratım?"

"Külüstür olmuşsun Mahir, kaportan bitmiş ama Kamer iyi bir tamircidir, iki yumruk da o atarsa düzelirsin merak etme," deyiverdim.

"Dalga geçme, ciddi bir şey soruyorum sana burada!"

"Yani şu hâlde, bu durumda dert ettiğin şeye bak," diye mırıldandım hayretle. "Acıktım, halsizim ve her şeyden önemlisi Kamer'i görmek istiyorum artık. Elimiz kolumuz bağlı ama sen suratının derdindesin. Pes."

"Ya neyin derdinde olacağım?" diye sordu sahici bir tavırla.

"Canının mesela."

"O güvende merak etme," diye uyardı beni. "Hiçbir şey yapamayacaklar. Sana söz veriyorum elleri bile değmeyecek sana. Sakın korkma."

"Bunu sen deyince pek inandırıcı olmuyor be Mahir," diye küçültüm bakışlarımı. "Hani anladın..."

Duraksadı ve yüzünden akan kan damlalarını umursamadan dudaklarını birbirine bastırıp kısa bir nefes alışverişinin ardından devam etti: "Güven ya da güvenme, ama buna müsaade etmeyeceğim. Her şey bir yana bunu hak etmiyorsun, seni korumam gerek ve abimin eşisin. Ben senin düşmanın değilim, sözlerim inandırıcı gelmiyor olabilir ama sen de biliyorsun sana zarar gelmesini istemediğimi. İnkâr etme sakın."

Konuşmasından sonra bir şey söylememi ister gibi yüzüme baktı ama ona istediği cevabı vermedim zaten susmam onu yeterince tatmin etmişti. Evet ona güvenmiyordum ama ben zarar görürken susup oturacak biri de değildi. Mahir, kafa karıştıran bir karakter de olsa bana zarar gelsin istemezdi. İçinde bir yerlerde hâlâ iyi olduğuna inandığım bir adam yatıyordu. Buna inanmak istiyordum, zorundaydım. Kamer'in kardeşiydi, ufacık da olsa iyi yönü olabilirdi. Olmalıydı Mahir.

Bıkkın bir halde kafamı öne eğdim ve savunmasız bir kırlangıç gibi minik hareketlerle bileklerimdeki ipi gevşetmeye çalıştım ama bu acıdan başka bir şey vaat etmiyordu. "Anca kendine yazık ediyorsun," dedi Mahir, çabamı fark ederek. "Ben de denedim, çözülecek gibi değil. Uğraşma boşuna."

"Böyle hiçbir şey yapmadan beklemek zoruma gidiyor," dedim omurgalarımı doğrultarak. "Kamer nerededir, Alper ne haldedir? Düşündükçe kafayı yiyecek gibi oluyorum. Her şeyden önce o kadın nerede?" Sinirle dudaklarımı birbirine bastırdım. "Elin kızı dert oldu başımıza. Çıldıracağım."

"Aman Aymira hiç sırası değil şu an," diye konuştu sakince. "Sonra çıldır olur mu?"

Ona kızgın kızgın baktım. "Mahir acayip gerginim, bir de sen germe olur mu?"

"Tamam, büyüksün."

Gözlerimi devirirken göğüs kafesimin ortasını yarıp geçen acı canımı acıtmaya devam etti. Bunu hissetmek çılgınlıktı ve saatlerdir aklımı askıya almıştım. Kendi kendime homurdanmaya devam ederken Mahir, "Kamer gelecektir," dedi. "Göreceksin."

"Nerede olduğumuzu bile bilmiyor," dedim kısık sesimle. "Üstelik adamların ellerinde silah var, Kamer nasıl..." Ağlamak istedim. "Bizim buradan çıkmamız gerekiyor Mahir. Anlıyorsun değil mi? Adamlar zaten zarar verecekler bize, görmedin mi yamyam gibi bakıyordu."

"Sen şu suratıma bak asıl," dedi yüzünü öne çıkararak. "Sanırsın çiğ köfte yoğuruyor, piç."

Suratı gerçekten kötü bir haldeydi. Yüzündeki kan neredeyse her yere dağılmıştı ve kuruyarak oraya işlemeye başlamıştı. Ekledi: "Kamer gelmezse bile bir şekilde çıkacağız buradan. Bana inanmak ve güvenmek zorundasın, üzgünüm."

Gülümsedim. "Denize düşen yılana sarılırmış nasıl olsa."

"Şunu bir ben yapamıyorum," dediğinde merakla kaşlarımı çattım. "Neyi?"

"Böyle durumlarda uygun atasözü kullanmayı."

Gülerek kafamı iki yana salladım. "Çok okumamaktan galiba Mahir. Biraz kitap defter karıştır mutlaka sana uygun atasözü de vardır."

Omuz silkti. "Hiçbir zaman ilgim olmadı. Okul, zart zurt..."

"Sanırım Kamer'le tek ortak noktan bu," diye karşılık verdim ona. "Tabii annenizin Jülide Alptekin olması dışında."

Yüzüme tuhaf bir şekilde baktı. Gözlerinde bir şeyin iması yatıyordu ama ne olduğunu yorumlamak için zahmete girecek değildim. Mahir, zaten hislerini saklayan bir adam değildi. "Onu seviyor musun Mahir?" diye sordum suskunluğunu fırsat bilerek. "Jülide Alptekin'e karşı ne hissediyorsun?"

"Koca bir boşluk."

"Şanslısın," dedim çabucak. "Kamer o boşluğu bile yok etti. Kamer'i o hale, bu hislere sahip olması için onlar mecbur etti. Ne kadar acınası..."

"Ben onunla uzun zamandır konuşmuyorum ama bana bir annelik yaptığını görmedim. Ben doğduğum, aklımın bir şeylere ermeye başladığı yaşlarda yanımda sadece babam vardı, Aymira. O büyüttü beni, o besledi. Şimdi yıllar sonra bir kadın çıkıyor ve ben senin annenim diyor." Hissizce kıstu. "Başlarım öyle anneliğe... Sen peki?" diye sordu Mahir, durgun bir sesle. "Annen nerede? Baban? Kardeşin olduğunu biliyorum."

"Annem yok," dedim ona cevap vererek. "Ben çok küçükken ölmüş. Babamı da geçen sene kaybettim. Kardeşim var işte. Bir de ailem."

"Ailen," dedi kelimeyi dudaklarının içinde ezerken.

Canı acımıştı sanki.

"Biliyor musun? Asıl şanslı olan sensin. Ne olursa olsun seni merak eden birileri var. Ben buradan çıksam da çıkmasam da bir şey fark etmez çünkü ardımda kimse yok. Dirim yalnızca kendime ama ölüm birilerinin işine gelir."

"Böyle düşünmeni istemem," dedim hızla. "Mutlaka seni de merak eden birileri var, olmalı... Kötüsün ya da iyisin, mesele artık bu değil ama bir abin var." Gülümsedim. İhtiyacı vardı, ona iyi gelecek bir şeyler söylememe ihtiyacı vardı. "Kamer senden haz etmese de biliyorsun onu, merhametlidir. Sana bir şey olmasını istemez. Bundan emin ol. Onu tanıyorum."

"Kamer," dedi Mahir gülümseyerek. "Hem bu kadar katı hem bu kadar merhametli olmayı nasıl başarıyor bunu asla anlamadım. Ama ta o gün," diye baktı gözlerimin içine. "O gün sana yalan söylediğinde içindeki saf hissi görebilmiştim. Tek maksadı seni korumaktı. Bilirsin işte, Çetin, Zeynep, ikizler... Hepsini o buldu ve seni de yanına almak istedi. Herif ayaklı yardım kuruluşu mübarek."

"Hepimizin hikâyesi çok farklı," dedim sakince. "Benim bir ailem vardı ama diğerlerinin yoktu, yok olmuştu." Uykudan uyanmak istercesine gözlerimi irileştirip küçülttüm. "Onun içinde kötü bir adam olmadığını biliyordum. Ama bir anda dünyam ters döndü, anlamanı beklemiyorum çünkü beni benden başka kimse anlamaz. Herkes bir şey diyor ama kimse benim yaşadığımı yaşamadı. Yine de şükrediyorum biliyor musun?" dedim iç çekerek. "İyi ki çıkmış karşıma, iyi ki görmüş beni, tutunmuşum ona."

Bunları Mahir'le konuşmak... Ne uzak ne yakın bir ikilemdi böyle.

"Umarım bir gün benim de iyi ki diyebileceğim biri çıkar karşıma," dedi Mahir, gerçekçi bir hissiyatla. "Bunu neden söyledim bilmiyorum ama beni anladığını düşünmek istiyorum Aymira. Her ne kadar birçok kişinin hayatını berbat etme payına sahip olsam bile insan bekliyor işte."

"Bekliyor," diye tekrarladım onu. "İyiyi de kötüyü de bekliyor."

Aynı satır üzerinde durduk onunla. Aynı cümlenin içinde değildik ama satırlarımız denkti. Burada ikimiz kapana kısılmıştık ve birbirimize sırt dönmek bizi zora sokmaktan başka bir işe yaramazdı. Zaman geçiyordu, zaman sabrımızı test ediyordu ve ben sınıfta kalmak üzereydim. Her şey, her geçen saniye daha da kötüye ilerliyordu. Kurumuş dudaklarım kurak toprak gibi bir damla suya muhtaçtı.

"Bari su verseydiniz be," diye homurdandım bitkince. "Kaç saattir buradayız. Boğazım kurudu."

"Ben de acıkıyorum yavaştan," dedi Mahir.

Buna sadece güldüm. "Sabahın onundan beri buradayız ve akşam oldu. Sanırım açlıktan bayılacağım. Ama susuzluk daha baskın kalıyor şu an." Sürünüyormuşçasına sızlandım. "Biri bizi duysun, lütfen Allah'ım lütfen..."

O sırada Erdem denen çapsız ve robotları içeri girdi. Ters ters konuştum: "Bunları kastetmemiştim."

Erdem denen yürüyen zorba elindeki içki bardağıyla keyifli keyifli yürüyerek ikimizin de ortasında durdu. "Keyifler nasıl?" diye sordu alay eder gibi ardından içkisinden bir yudum alıp gülümsedi.

"Adi! Bu işin sonunda keyifli olan taraf sen olmayacaksın."

"Bundan neden bu kadar eminsin?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırarak.

Dudağımın kenarını kıvırdım. Birine meydan okumak benim için yeni bir şey değildi. "Onu tanıyorum çünkü. Eşim, seni bulacak ve bana, bize yaptıkların için seni doğduğuna pişman edecek. Yemin bile edebilirim bunun için ama değmezsin!"

"Hım," dedi önümde dururken. Kaşlarımı çattım, bu süre zarfında bu adama bakarken kaşlarımı çatmak artık kendiliğinden meydana gelir bir mimik olmuştu. "Senin bir eşin var demek? Adı ne?"

Mahir cevapladı: "Adını öğrenecek kadar çok yaşayacağını sanmıyorum ama deli gibi merak ettiğine göre söyleyeyim sayın koyduğumun malı: Adı Cellat, soyadı Ölüm. Nasıl bayağı güzel isim, değil mi? Anası senin gibi itlere etiket olsun diye koymuş."

Erdem denilen adam içkisinden bir yudum daha alırken göz temasımızı kesmedi. Bir adım daha yaklaştı ve aramızdaki mesafeyi kapatmaya çalıştı. "Mesafeni koru!" diye emrettim.

"Nerede duracağımı ben bilirim," dediğinde çenem kaskatı oldu. Onu parçalamak istiyordum. Elindeki içki bardağını bana uzattı. "İçmek ister misin? Saatlerdir aç, susuz bekliyorsunuz burada."

"İstemez," dedim tiksinerek. "Zıkkımın dibini iç sen."

"Olur," dedi çabucak içkisinden bir yudum daha alıp geri çekilerek. Ayaklarının çıkardığı ses zihnime kazınıyordu. Bize döndü. "Evet. Karar verdiniz mi bakalım? Hanginiz konuşacak?"

"Hiçbirimiz," dedi Mahir. "Boşuna yırtma götünü, konuşmayacağız. Git kardeşini başka yerde ara puşt seni."

"Bana bak lan," dedi adam omuzlarını gerdirirken. "Ben böyle ufaktan geriliyorum, anladın mı? Sabrım da tükeniyor. Kardeşimi bildiğinizi biliyorum, bana sakın bir ayak yapmayın."

Tekrar yükseldim. "Asıl sen bana bak! Bize ne senin kardeşinden? O kızı korumak gibi bir niyetimiz olsaydı buradaki saçmalıklara katlanmazdık. Mahir'in mekânından çıktığı doğrudur ama dahası yok. Görmedim onu. Yeşim'miş... Dünya'da başka Yeşim kalmadı sanki. Geri zekâlı. Git kardeşini başka yerde ara."

Onun bizim eve geldiğini söylememiştim çünkü bu bizi direkt hedef gösterirdi. Zaten hedeftik ama Kamer'in başı daha büyük bir belaya girerdi. Kafam o kadar karışıktı ki doğru düzgün düşünemiyordum bile. Tek bildiğim şey aradığı kişinin kim olduğunu bildiğimdi. Ama umurumda değildi açıkçası. Bunca zaman insanlara acımaktan yana, onları korumaktan başka bir halta yaramamıştım. Günün sonunda ise yara alan yine ben olmuştum. Artık böyle olmayacaktı. Canım ne kadar yandıysa, onların canı da o kadar yansın istiyordum.

"Kardeşim bir haftadır eve gelmiyor," dedi adam gözlerini kararttarak. "En son çıktığı yer o mekân."

"O zaman yerin dibine girmiştir," diye karşılık verdim hızla. "Oraya bakmayı denedin mi?"

"Bak sen fazla oluyorsun," dedi üzerime yürürken. Mahir göğsünü öne çıkarak bağırdı: "Lan! Yaklaşma sakın ona. Ona dokunursan seni gebertirim, beni bırak bunu seve seve yapacak birini tanıyorum. Derini yüzer, şu köpeklerinin önüne yem diye atar," derken robotları kast etti. Cümlenin içindeki adam ise Kamer'den başkası değildi.

Erdem denilen adam, adımlarını durdururken aldığı nefesin keskinliği damarlarımdaki nabza baskı yapmaya başladı. "Şu adam," dedi Kamer'i kast ederken. "Oldukça merak uyandırdı ama benim karşımda hiç şansı yok."

Güldüm. Bu sinirlerini bozdu. Onu daha da sinir etmek için gülmeye devam ettim. Gözlerinin tam içine baktım, her ne kadar bu benim de hoşuma gitmeyen bir durum da olsa. "Sen kendini bir bok sanan ama buğday tanesi kadar bile bir işe yaramayan salağın tekisin. Kendini çok büyütme sakın, yazık olacak."

Dişlerinin birbirine temas edişiyle çıkan ses tonu kulaklarıma hoş bir durum yaşatmazken, içindeki siniri görmek bunu görmezden gelmemi sağlıyordu. Derin bir soluk alıp verdi, gözlerindeki maviler kırmızıya doğru boyanmaya başladı. "Beni uyuz ediyorsun," dedi öfkeyle. "Seni fena edeceğim."

Alayla baktım. "Bir bok yapamazsın."

Boş olan elini hiddetle havaya kaldırdığında bir ses işittik. Durdu, durduk. Ses dışarıdan duyulmuştu ve hepimizin duyacağı şiddetteydi. Mahir ile göz göze gelirken ona çatık kaşlarımla baktım. Bana sakin kalmam gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Sakindim. O seslerin Kamer'e ait olduğunu biliyordum ama beklemekten başka bir şansım yoktu ve bunun için sakin kalmalıydım.

Hayvan herif elini aşağı indirdi ve arkasındakilere baktı. "Raci," dedi tok sesiyle. "Git bak bir dışarı."

Adam kafasını eğdi ve az sonra depodan çıktı. Şu an yapacağı tek şey o seslerin sahibini beklemekti. Ortamdaki nabız giderek artmaya başladığında içerideki loş ışık da aynı zaman diliminden nasipleniyordu. Pencerelerden içeri sızan tek ışık ay ışığına dönük bir aydınlıktı lakin yüzlerimizi seçebiliyorduk. Birkaç dakika öylece beklediğimizde Erdem denen adam bu sefer arkasındakine baktı. "Nerede kaldı lan bu? Git bak şuna çabuk!"

"Hemen abi," dedi kafasını sallarken. Üzerindeki siyah takım elbisesi deyim yerindeyse jilet gibiydi. Bu aptallar, her gün böyle gezmekten sıkılmıyor muydu? Neyse, konumuz şu an bu değildi. Adam önden çıkan arkadaşını kontrol etmek için dışarı çıkacağı sıra beklenmedik bir hadise yaşandı ve sırt üstü bir halde yere uzanıverdi.

"Ne oluyor?" diye bağırdı Erdem denen adam bir anda sudan çıkmış balık gibi irkilirken. Tepkisini doya doya yaşayamazken içeri Kamer ve Çetin girdi. Gözlerim iri iri olduğunda, "Kamer," diye konuştum. Kalp ritmim tavan yapmıştı. Onu burada görmek kalp atışlarımın ibresini bozacak kadar çıldırmıştı.

Telaşla içeri girdiğinde kara gözlerini irileştirdi. "Lan," dedi gözlerini çabucak gözlerimden çekip başımın dibinde dikilen adama bakarken. "Lan seni öldürürüm." Kamer, adamın üzerine yürürken kulaklarım ve gözlerim işittiğim o tiz sesle kapandı. Adam elindeki içki bardağını oturduğum sandalyede parçalarken elinde kalan cam parçasını, boğazıma dayadı. Kendini arkaya alıp, kolunu boynuma sardığında kanım dondu. Gözlerim büyüdü ve telaşım katlanmaya başladı. Her şey kısacık bir zaman içerisinde olmuştu. Başımdaki adamın nefesini duyuyordum. Yaralı bir kaplan gibiydi, güçlü olduğunu sanıyordu ama ürkekti. "Sakın yaklaşayım deme!"

Kamer hızlı hızlı soluk alıp verirken, "Çek onu oradan," diye bağırdı dehşetle. "O cam parçasını çek oradan. Seni öldürürüm."

Ellerinin titrediğini gördüm. Ellerim bağlıydı, hareket edemiyordum ve ben de korkudan titriyordum. Cam parçasının tenimle teması oldukça gerçekti. Hareket edersem dönüşü olmayan yollara savrulabilirdim. Biz çizik koca bir çukura yol açabilir ve beni oraya düşürebilirdi.

Kamer yavaş adımlarla buraya yaklaşırken, Çetin'in Mahir'i çözdüğünü gördüm.

Kamer dudaklarını yaladı ve temkinli bir şekilde gözlerime bakıp konuştu. Ses tonu boğuktu. Sesi endişeyi teğet geçmeye çalışan bir adamdı. "Korkmadığını biliyorum. Sakin kal, tamam mı? Hiçbir şey olmayacak, yemin ederim hiçbir şey olmayacak. Sen sakın korkma güzelim."

Gözlerimi hızlı hızlı kapatıp açtım, yutkunamıyordum, yutkunduğum an boğazımdaki saatli bombayı patlatabilirdim. Ellerim titriyordu, şakağımdaki terler korkunun varlığını resmediyordu ama Kamer'e sonsuz güveniyordum ve bana bir şey olmayacağından emindim. Buna inanmak zorundaydım. Kamer öfkeyle dişlerini sıktı. Boynundaki damar tüm ihtişamıyla gözlerimin önüne serildiğinde ateş saçan bakışları arkamdaki adamın üzerine sıçradı. "Sana son bir şans veriyorum. O sıktığımin ellerini karımın üzerinden çekmezsen bu hayatta gördüğün son yüz benim yüzüm olacak. Seni öldüreceğim, seni ağzından kan getirtene kadar döverek öldüreceğim."

Adamın aceleci ve telaşa yenik düşmüş tavrını hissedebiliyordum. O da korkuyordu. "Yaklaşma dedim sana!" diye uyardı onları fakat Kamer'in onu dinlemediğini görüyordum. O sırada Mahir iplerinden kurtuldu ve öksürerek ayaklandı. Karşımdalardı. Çetin, Mahir ve Kamer...

Adam boğazıma iyice sarıldı. Sakin kalmalıydım. Çok zordu ama bunu sevdiklerim için, en sevdiğim için yapmalıydım. "Geri çekilin yoksa acımam keserim kızın boğazını."

"Bir dene," dedi Kamer hırsla. Delirmiş gibi bakıyordu. "Hele bir dene, bak ne oluyor!"

Çetinler üzerimize doğru yürümeye devam ederken bu beni rahatlatmak yerine germeye başlamıştı. Çember daralıyordu. Onlar yaklaştıkça boğazımdaki baskı artıyor, ölümün tadı damağımdaki yerini almaya başlıyordu. Kamer eliyle onlara durması gerektiğini söylediğinde, "Lan bak," dedi Erdem denen adama. "Zaten seni öldüreceğim, şaka yapmıyorum. O yüzden beni uğraştırma ve bırak onu. Bak ben psikopat bir adamım, vallahi delirince tam deliriyorum, anandan emdiğin süt burnundan çıkmasın, uyarıyorum."

"Bu boş tehditlere karnım tok," dedi kafamın üzerindeki adam. "Karına veda etsen iyi olur."

Kamer alayla gülüverdi. "Hadi ya!"

Olayları yerine oturtmaya çalıştığım vakit Kamer'in ardından Çetin parmaklarını ağzına götürdü ve tüm depoda yankı uyandıran bir ıslık çaldı. Aradan iki saniye geçmeden deponun pencereleri kırılmaya başladı. Camlar tüm gürültüsüyle zemine sicim gibi düşerken bir anda boğazımdaki baskı azaldı ve olayın etkisiyle kapanan gözlerim tedirginlikle açıldı. Kurşunların içinden sıyrılmış gibiydim, ölümün döşeğinden şansıma inmiş ve koşarak uzaklaşmış gibiydim.

Gözlerimi büyüttüm ve ortamdaki toz dumanın beni alt etmesine müsaade etmeden hemen sol yanıma baktım. Kamer öfkesini sırtlanmış bir şekilde Erdem denen adamı yumruklamaya başlamıştı. "Neydi?" diye bağırdı üzerine çıktığı adama girişirken. Kanının sıcaklığını ve akışını hissedebiliyordum. Kaçınılmazdı, yok sayılamazdı ve her şeyden evvel durdurulamazdı. "Karıma veda mı edeyim?" Öfkesi büyüyordu. "Onu benden bir tek Allah alabilir, sen kimsin lan, it?"

"Kamer," dedim ona seslenirken ama ses tonum pencerenin dışından gelen sesle ortada kaldı.

"Oha! İşe yaradım sonunda!"

Bu ses Andaç'a aitti.

Pencereleri kıran oydu.

Bağırmaya devam etti: "Abi, abilerim iyi misiniz?"

Cevap veren olmayınca Çetin'e baktım. Kolundaki cam parçasını çıkarmakla meşguldü. Anlaşılan yara almıştı ve bundan hiç memnun değildi. Eliyle kolunu tutarken yüzünü ekşiterek bağırdı. "Kaş yapayım derken göz çıkartıyordun ayarsız herif!"

"Ne oldu?" diye bağırdı Andaç. "Dur geliyorum canını yediğim."

Ortam o kadar karışıktı ki kime bakacağımı şaşırmıştım. Kamer sol tarafımda adamı deli gibi yumruklamaya devam ediyordu. "Sen kim oluyorsun lan?" diye bağırarak nefretini köküne kadar kusarak dile getirdi. "Sen kim oluyorsun da benim karımı kaçırıp burada tutuyorsun, sen kim oluyorsun da ona zarar vermeye kalkıyorsun?"

Mahir, kafasını sallayarak başında dikildi. "Kardeşini ekleyeydin o cümleye iyiydi, neyse sağlık olsun."

"Mahir sus," dedi Kamer öfkeyle. Sonra konuşmaya devam etti. Adamın yakalarını kavrayıp, "Ben adamı ne yaparım biliyor musun?" diye sordu. Sesi delip geçiyordu.

Mahir cevapladı: "Siker."

"Yok," diye reddetti Kamer.

Mahir tekrar cevapladı: "Ağzına sıçar."

"Yok," diye bir sefer daha reddetti. Kamer gözleri kısık ve terden darmadağın olmuş saç diplerini görmemi sağladığında hareket bile etmekte zorlanan adamı ayağa kaldırıp karnına oldukça sert bir yumruk indirdi. Bu yumrukla adam yere yığılırken ağzından kanlar fışkırmaya başladı. Bir yandan öksürüyor diğer yandan cenin pozisyonu almış bir şekilde yerde kıvranıyordu.

Ve ben hâlâ ellerim bağlı bir halde bu sandalyede oturuyordum.

Ta ki Andaç içeri girip beni görene dek.

Koşarak yanıma geldi ve ellerime sarılarak ipleri açmaya başladı. "Yengem bu herifler seni unutmuş resmen."

"Sen de olmasan Andaç," dedim yorgun bir sesle. "Sağ ol."

Andaç ellerimi ve ayaklarımı rahata kavuşturmak için çaba sarf ederken Mahir, Kamer'i nihayet durdurmak için bir girişimde bulundu. Onun kollarına asılarak geri çekildiğinde, "Bırak tamam," dedi sakince. "Öldürmen bir işe yaramaz. Çok istiyorsan bunu ben yaparım, yok yere katil olma."

Kamer derhal itiraz ederken kollarını onun ellerinin arasından çekti. "Ulan adam karımın boğazına cam dayadı, ufacık bir çizik dahi atmış olması bile ne demek sen biliyor musun? Aymira'ya zarar verdi."

Mahir hızla kafasını sağa sola salladı. Kamer'in önüne gerilirken, "Hayır," diye uyardı onu. "Katil olmayacaksın. Madem ölsün istiyorsun bırak ben yapayım. Ben zaten katilim lan, ben zaten bok kuyusundan çıkamıyorum ama sen öyle değilsin. Ailen var, eşin ve geleceğin... Çocukların olacak anlıyor musun? Sikik bir herif için tüm bunları silip atmana müsaade edemem."

Andaç, ellerimi çözmeye devam ederken kendi kendine fısıldadı: "Şu heriften nefret ediyorum ama duygulandırdı beni pezevenk... Sanırım özel günümdeyim Aymira."

Sersemce gülüverdim. "Andaç."

Sonra yeniden Kamer'e odaklandım. "Aymira'ya dokundu mu?" diye sordu Mahir'e. "Söyle bir şey yaptı mı ona?"

Mahir'in gözleri gözlerimle buluştuğunda kaşlarımı yukarı kaldırdım. O herifin ölmesine zaten ramak kalmıştı ve bir şey söylemek bir

işe yaramazdı. Mahir beni dinlerken kendi suratını gösterdi ve sırıttı. "Adam tüm gücünü ve hünerlerini suratımda sergiledi görmüyor musun lan sen? İnsan bir, geçmiş olsun kardeşim, der."

"Seni böyle görmeye alışığım," dedi Kamer düz bir sesle. "Geçmiş olsunlar sana yazılsın lan dingil."

"Eyvallah."

Ellerim ve ayaklarım nihayet serbest kaldığında ayaklandım fakat dengemi kaybettim. Bunca saattir aç, susuz ve hareketsiz kaldığımdandı. Kamer ani bir hareketle bana sarılırken yüzümü avuçlarının arasına aldı. "İyi misin?" diye sordu telaşlı bakışlarını yüzümün her yerinde koşarak gezindirirken. Elini saçlarıma götürdü ve onları geriye doğru attı. "İyi misin güzelim benim?"

Halsizce kafamı aşağı yukarı salladım. "İyiyim." Gülümseyerek ekledim. "Açım biraz. Susadım da."

Kamer sözlerim üzerine bana sımsıkı sarılırken kollarını sırtımda hissetmem uzun sürmedi. "Eve gideceğiz birazdan."

Gözlerimi yumdum ve içimdeki ağlama hissini bastırıp yutkundum. Mahir, "Mutlu sonunuzu evde yaşayın, ben şu adamı öldüreyim çıkın hadi," dedi.

Kamer'le ayrıldık. Beni kendine yaslarken Çetin araya girdi. "Oğlum bırakın ölsün kendi kendine. Biz de çıkalım artık. Alper'in haberi bile yok daha."

"O nerede?" diye sordum çabucak.

Kamer güven veren bir ses tonuyla cevapladı: "O iyi. Geçerken alacağız ve bize gideceğiz. Söyleyip de endişelendirmek istemedim. O gayet iyi."

Derin bir nefes alıp verirken kafamı omzuna yasladım. Günümün ödüllü buydu galiba, karanlık sonrası beliren ışık buydu. Kısa bir sessizlik yaşanırken Andaç, yerde kıvranan adama bakıp güldü. "E bir hatıra fotoğrafı çekseydik ya."

Gülümsedim ve kafamı Kamer'in omzundan kaldırdım. Çetin, kolunu tutmaya devam ederken elindeki kanı Andaç'a gösterdi. "Gel ben sana çok güzel bir fotoğraf çekeyim. Hatta çizeyim suratına seni. Bak, boya da var. Kırmızı... Seversin."

Kamer, "İyi misin lan sen?" diye sordu Çetin'e merakla.

Çetin gözlerini Andaç'ın üzerinden çekmezken, "İyiyim iyiyim," diye geçiştirdi. "Aymira güvende ya, boş ver beni. Bir cam parçası işte."

"Abi kusura bakma ya," diye yaklaştı Andaç, Çetin'e doğru. Onlar konuşurken Kamer, Mahir'e bir adım attı. Mahir'in yüzündeki kan kurumuştu ve çok kötü bir haldeydi. "Oğlum sen de git temizlen," diye uyardı Kamer onu. "Ben ilgileneceğim bu şerefsizle."

Kaşlarımı çatıp yüzümü yüzüne çevirdim. "Öldürecek misin yani?"

Bana cevap vermedi ve bu hoşuma gitmemişti. Mahir, oldukça sakin bir tavırla yerde yatan adama bakarken, "Bırak bundan sonrasını ben halledeyim. Suratımı bu hale getirmenin sonucunu görecek," diye konuştu. Sözlerindeki kini hissedebilmiştim.

Kamer, "Bak Mahir," diye ona engel olmaya çalıştığında Mahir'in yüzü çabucak Kamer'in yüzünde odaklandı. Ona ifadesiz bir yüzle bakıyordu. Ne bir nefret ne bir minnet vardı gözlerinde ama eskisi gibi değildi. Ona adım atmış, ona adını duyurabilmiş bir adamın sesi vardı göz bebeklerinde. Bunu görebiliyordum, çünkü Mahir'i elimden geldiğince tanıyordum daha fazlasına da o müsaade etmiyordu. Mahir, "Ben iyiyim, merak etmiyorsun ama iyiyim, tamam mı?" dedi kısık sesiyle. Ardından gözlerini Çetinlerin üzerine değdirip fısıldadı: "Şimdi aileni de al git. Durma daha fazla burada. Zaten Aymira yeterince zor durumda kaldı."

Mahir'in bakışları da sözleri de aynı doğrultudaydı. Ağzından dökülenler gözlerinde yaşanıyordu. Kelimeler önce yazılıyor, bakışlarına ulaştığında oynuyordu. Tıpkı bir piyes gibi. Konuşmam gerektiğini düşündüm. "Sen de zor durumdasın, kaldın," diye mırıldandım Mahir'e bakarak. "Kamer'i dinle."

"Ya gidin abi," dedi gülmeye çabalarken. Saf bir neşenin içinden düşüp de doğmamıştı tebessüm. "İyiyim diyorum." Ayağını yerde kesik kesik nefesler alıp veren adama vurdu. "Biraz da ben oynayayım şununla. Canım sıkılıyordu zaten bu ara."

Kamer, soğuk soğuk gülümserken derin bir nefes alıp verdi. "Sağ ol," diye konuştu Mahir'e bakarak. "Aymira'nın başı senin yüzünden belaya girmiş gibi gözükse de sağ ol yine de."

"Sen sağ ol asıl," dedi Mahir gülerken. "Bir *dejavu* yaşadık, fark ettin mi?"

Kamer kafasını salladı. "Mirza."

"Bazen ikimiz de aynı anda, aynı şeyleri düşünebiliyormuşuz."

"Aynı şeyleri yaşadığımızdan olabilir mi acaba dingil," diye söylendi Kamer. "Her neyse, daha fazla vakit kaybetmenin lüzumu yok. Sen de oyalanma ve başını belaya sokmadan kurtul bu işten."

"Eyvallah," diye tekrarladı Mahir. Sonra kaşlarını çatarken güldü.

"Yalnız bu döngüye alışmaya başladım. Bir dahaki sefer biz bağlanırız Aymira kurtarır. Ondan sonra üçümüz birden ha?"

"Ne komik ne komik," dedi Kamer buz gibi sesle. Ellerini belime yerleştirirken beni iyice kendine çekti. "Biz gidelim. Görüşmek dileğiyle demek gelmiyor içimden be Mahir, umarım alınmazsın."

"Sorun yok," dedi halinden memnun bir halde. "Bu benim için artık bir alışkanlık."

Depodan dışarı çıktığımızda temiz bir soluk aldım. Ciğerlerim buna hasret bırakılmıştı, bir günü devirmemiş olsak bile yaşadığım o çirkin anlar haftalarıma denk olacak kadar izi kalmıştı. Çetin arabaya doğru yürürken Kamer arkasından seslendi: "Kolun iyi değilse ben kullanırım."

"Dert değil," diye geçiştirdi Çetin, anahtarla kapıları açarken. Andaç ve Çetin, ön tarafa otururken biz de Kamer'le arkaya geçtik. Beni hiç konuşmadan ve bekletmeden göğsüne yatırırken saçlarıma derin derin öpücükler bırakmaya başladı.

Çetin, arabayı çalıştırıp buradan çıktığımızda telefonuna uzandı. Az sonra ise konuşmaya başladı. "Şebnem," dedi tok bir sesle. "Biz çıktık geliyoruz... Evet evet, Aymira gayet iyi..." Gülümsedim. Beni merak etmişti. Çetin, direksiyonu sola doğru kırarken, "Açız biraz, sofrayı kuruverin güzelim ya."

Andaç'ın onu taklit ettiğini gördüm.

Halsizce kıkırdadım. Çetin, Andaç'a ters ters bakıp konuşmasını sürdürdü. "Bir şey lazım mı?" Cevabı alınca kafasını salladı. "Tamam görüşürüz."

Çetin telefonu kapatırken, "İki dakika konuşturmadın!" diye azarladı Andaç'ı.

"Mürüvvetin diyorum Çetin Beyciğim ne zaman görürüz?"

"Sen göremezsin muhtemelen."

"O niye ya?"

"Boş konuşmaktan ölen ilk adam olacaksın ve ben de senin katilin olacağım," dedi Çetin, ardından aynadan bana baktı. "Alper bize geçmiş Aymira. Şebnem almış onu."

Gözlerimi kapatıp açarken tebessüm ettim. "Teşekkür ederim."

Çetin, gülümseyerek bana karşılık verdiğinde huzuru hissederek, huzura sığınarak bu yolculuğun tadını çıkardım. Yaşanılan bu kâbusu arkamızda bırakmıştık. Bunu konuşacaktık onunla, o adamların kim

olduğunu Kamer öğrenecekti bunu biliyordum. İçindeki hırsın sadece üzerini kapatmıştı ama onu yok etmemişti.

Nihayetinde yarım saat kadar bir süre sonra eve gelmiştik. Merdivenleri çıkarken Kamer ses etti: "Alper'in bir şeyden haberi yok siz de sakın çaktırmayın. Andaç sana diyorum!"

"Benim ağzımın ne kadar sağlam olduğunu bilirsin abi."

"Onu göreceğiz," dedi Kamer elimi bırakmazken. Parmaklarını parmaklarımın arasına saplamıştı ve sanki uçup gitmemden korkuyormuşçasına sıkı sıkı tutuyordu. Bu konuyu onunla konuşacaktık fakat şu an üstünü ince bir tül ile kapatmıştık. Karanlık havanın içinde ağızlarımızdan çıkan silik renkteki dumanın artmasına müsaade etmeden kapıyı çaldık.

Bizi karşılayan Şebnem olmuştu.

Onunla karşı karşıya geldiğimizde gözleri irileşti ve gülümseyerek bana çabucak sarıldı. "İyisin," dedi nefesi hasretle ruhuma bulanırken. Kolları sırtımdaki yerini aldığında yutkunmak zor olmuştu çünkü onu çok özlemiştim. Şebnem'i o kadar çok özlemiştim ki bir an hiçbir zaman sarılamayacağımızı düşünmüştüm. "Buradasın sonunda," diye ekledi ona sarıldığımda. Gülümsedim. "Buradayım."

Diğerleri içeri girerken onunla ayrıldık. Gözlerimize baktık. Konuşacak, anlatacak tonlarca konu vardı ama şu an yapabildiğimiz tek şey hissetmekti. Hâlâ hayattaydık ve biz hatalarımızın telafisi için uğraşacaktık. Bunu yapan taraf ben olacaktım. Hayat benim için bir joker hakkı daha tanımıştı ve ben bunu ziyadesiyle kullanacaktım. "Sen de buradasın," dedim sakince.

Şebnem bakışlarını kaçırırken, "Bu sıralar sık uğruyorum," dedi. O esnada Çetin'in kolundaki kan lekesine baktı. Panik bir halde elleri titremeye başladığında Çetin'in yanında belirdi. "Ne oldu sana böyle? Çetin iyi misin?"

Çetin, onu sakinleştirmek maksadıyla ellerini Şebnem'in yüzüne götürdü ve gülümsedi. "Ufak bir kaza ama iyiyim merak etme."

"Ya kan olmuş orası nasıl merak etmem?" diye ekledi endişesi azalmazken. Andaç, suçluluk psikolojisiyle geride dururken konuştu. "Yenge kusura bakma ya, seninkini yaraladım istemeden ama hâlâ sağlam yani. İki çizikten bir şey olmaz."

"Oğlum bak," dedi Çetin, gözlerini kısarak. "Neyse..."

Şebnem çaresizce omuzlarını düşürdüğünde, "Burada beklemeyin, sofra hazır," diye söylendi. Gözlerimi odanın içine çevirdiğimde Alper'in hızlı adımlarla buraya geldiğini gördüm. Ona bir şey belli etmemeye çalışarak sakin kaldım. "Abla, neredeydin ya sen?"

Omuz silktim, dudaklarımda o sahte tebessümle karşıladım onu. "Geldik işte."

"İyisin?" diye sordu kaşlarını yukarı kaldırırken.

"İyiyim iyiyim," dedim Kamer'in gözleriyle tokuşurken. Bana sakin fakat derinden bakıyordu. Elimi Alper'in omzuna koyarak, "Tamam hadi geçelim," dedim. Birlikte sofraya doğru ilerlerken duraksadım. Ellerimi yıkamam gerekiyordu daha doğrusu hepimizin ellerimizi yıkaması gerekiyordu. Erkekler üst kattaki banyoyu kullanırken ben alt kattaki lavaboyu kullandım. Ellerimi sıkı sıkı yıkayıp yüzümdeki ölü ifadeden kurtulmak için soğuk suyun yardımına ihtiyaç duydum. Yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra köşedeki havluyla kurulandım ve ışıkları kapatıp lavabodan çıktım.

Kapıyı kapatmamla kendi odasının kapısından çıkan Zeynep'le duraksadım. Bu tarafa dönüktü ve bana bakıyordu. Temkinli bir halde soluk alıp verirken olduğum yerde bekledim. Ona karşı minik kırgınlıklarım vardı ama geçmeyecek şeyler değildi. Hakkımda inandıkları dayanılmaz olsa da ben unutmak isteyen tarafımla buradaydım ve bu her zaman böyle olacaktı.

Ellerini pantolonun arka cebine koyarak yavaş adımlarla yanıma doğru gelmeye başladı. Sakindi. Birkaç saniye sonra yüz yüze geldiğimizde, "Bir şey olmamış olmasına sevindim," diye mırıldandı. "Andaç biraz durumdan bahsetmişti."

"Teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. "Onlar sayesinde iyiyim zaten."

"Kimdi peki?" diye sordu merakla. Küçük gözleri ve onu tanıdığım günden beri gözlerinde görmeye alışkın olmadığın çatık kaşlarıyla ekledi. "Senden ne istiyorlar? Tanıyor muyuz onları?"

Kafamı salladım. "Bilmiyorum. O adamlar bizden uzak durması gereken insanlar Zeynep ama bilirsin, belayı çeken bir yanımız var."

"Baş edebiliyoruz ama?"

"Bir olduğumuz müddetçe evet," deyiverdim duru bir sesle. Öfkeli olmamasını, bana canavar gibi bakmamasını sevmiştim. Buna muhtaçtım, insanların yüzlerine baktığımda onlarda oluşturduğum hayal kırıklığını görmeye tahammül edemiyordum.

Zeynep, biraz sıkkın bir halde kafasını öne eğdi. "Neyse yemekler soğumasın."

Sessiz kaldığımda dudağının kenarı emanet bir halde kıvrıldı ama bu beni avutacak kadar sahici bir tebessümdü. İnsanların samimi olmayan davranışlarını bile özlemiştim. Durumumum acınası değildi sadece insan özlüyordu işte, bir zamanlar en yakınında olanın ufacık bir kuru gül üşüne bile hasret kalıyordu. "Bu arada hoş geldin Aymira."

Gözlerimi kıstım. "Hoş buldum Zeynep."

Birlikte salona doğru yürüdük. İçim gördüğüm tablo karşısında ısınmaya başlamıştı. Sofra kalabalıktı ve suratlardaki ifadeler olumluydu. Özlemiştim. Delicesine şu ânı özlemiş ve yokluğumda birçok kez bunun hayaliyle yaşamıştım. İnsanı kurduğu hayallerin ayakta tutması ne büyük bir dayanaktı bir sefer daha anlamıştım.

Yanlarına gittiğimizde Şebnem'in çorbaları servis ettiğini gördüm. Ona yardımcı olarak ekmekleri dilmeye başladığımda Andaç'ın sesini işittik. "İki gelin yan yana."

Dudaklarım yanaklarıma doğru tırmanırken Çetin'in öksürdüğünü duydum. Şebnem'in ise zor durumda kaldığını fark ettim. Ekmekleri dilerken Kamer'le göz göze geldik. Sakin bir halde oturduğu yerden sadece bana bakıyordu. Yanı boştu ve orayı tamamlayacak olan bendim. Çetin, "Başladı yine," diye homurdandı.

Andaç, "Kusura bakma da şu ortamın lafını etmezsem çatlarım be kayınço," diye güldü. "Yani baksanıza bir." Dilimlediğim ekmekleri sofraya koyarken Andaç'la bakıştık. Beni gösterdi. "Büyük yenge burada, küçük yenge burada. Eşleri burada, e benim eşim de burada." Alper'i süzdü. "Alper sap takılıyor ama idare edeceğiz..."

Alper utangaç bir tavırla mırıldandı: "Aslında sap değilim."

Alper'in tavrı sofradaki sesleri çoğaltırken Andaç yine kendini gösterdi. "Oo! Kardeşim hayırlı olsun. Tanıyor muyuz biz dört numarayı?"

"Dört numara?" diye sordu Alper.

"Bir numara Aymira yengem, iki numara Şebnem yengem, üç numara Zeynep yengen, dört numara da senin adayın işte."

Kamer soğuk bir sesle, "Ulan olayı izdivaca çevirdin ya helal olsun sana," diye karşılık verdi. "Numara ne anasını satayım, tuşlu telefon mu bu?"

Gözlerimi kapatıp güldüm. Andaç çenesini dikleştirip gözlerini Kamer'e çevirdi. "Sen büyüdün de, sen evlendin de espri de mi yapar oldun?"

"Bak elimin tersindesin çocuk," dedi Kamer, yumuşak bir sesle. Gülmek ve gülmemek arasında bir yerlerde geziniyordu. Kızlarla sofraya otururken Çetin, geriye çekildi ve elini Andaç'ın ensesine götürüp hafifçe ovdu. "Sen onu bunu bırak da ne aldın onu söyle? Mezunsun artık farkındasın değil mi? Yani eşek kadar adam oldun!"

Andaç, gözlerini kaçırarak kafasını eğdi. "Abi bu sene de boş geçtik ama," diyerek sırıttı. "Mühim olan Allah'ın takdirini kazanmak."

Şebnem söylendi. "Ben de kendimi böyle avuturdum."

"Desene seninle çok iyi anlaşacağız Şebnem Hanım yenge," diyerek gülmeye devam etti Andaç. Şebnem, elini ensesine götürdü ve utanarak bakışlarını önündeki çorbasına çevirdi. Bunu sevmiştim. Şebnem'in de bu masada bir yeri vardı. Tek eksiğimiz Aytaç'tı. Onun eksikliğini hissediyordum, herkes kadar.

Alper kaşığını eline alırken, "Bu arada Aytaç'ın çıkmasına ne kadar kaldı?" diye sordu. "Çok var mı daha?"

"Hayır," dedi Kamer çabucak. "Bir aydan daha az bir süre."

"Gelse de yine şurada bıyık altında gülse kerata." Andaç'ın ses tonu neşeli olsa da altında yatan derinlik ve hüzün anlayabileceğim belirginlikteydi. "Abi o çıkacağı zaman birlikte gideriz değil mi karşılamaya? Yine birlikte otururuz bu masada... Eski günlerdeki gibi işte. Biliyorsunuz ben kalabalık olunca mutlu oluyorum, biraz fazla boş yapıyorum ama yine de çekilir bir yanım var..."

Çetin kaşlarını çattı. "Peki bundan bizim haberimiz var mı?"

Kamer'in kafasını sallayarak gülümsediğini gördüm. Andaç'ın ise bunu ciddi bir olaymışçasına anlaması beni bir miktar üzmüştü. Çetin durumu fark ederek kafasına bir tane vurdu. "Lan çok salak, çok boş birisin kabul ama kalbin tertemiz. Sen olmazsan olmaz, bak bunu sana ben diyorum. Sen bu masada olmazsan bu çorbanın tuzu da olmaz. Anlatabiliyor muyum?"

"Çok iyi," diye gülümsedi Andaç. "Kendimi değerli hissediyorum."

"Zaten öylesin," dedi Kamer. "Bu masadaki herkes değerli." Gözleri kenarda sessizce oturan Zeynep'in gözlerine odaklandı. İkisi de kırgındı, kızgındı ve hâlâ yaralar kapanmamıştı. Kamer'in bir şeyler söyleyeceğinin farkına vardım. "Her ne kadar aramızda bazı sorunlar olsa da gün sonunda yine aynı sofradayız."

Ortamdaki sesler Kamer'i dinliyordu. Varlığıyla ve duruşuyla buradaki en ağır kişiydi ve aile babasıydı sanki. Onu öyle görüyordum,

öyle hissettiriyordu. Zeynep, ellerini sakince masanın üzerine koyarak parmaklarını ovmaya başladı. "Ben haddimi aştıysam ki aştım kusura bakmayın lütfen. Sadece hissettiklerimi dile getirmek istedim ama kırıcı davrandığımın farkındayım. Her şey o kadar üst üste binmişti ki kendimi salak gibi hissediyordum. Anlayın işte abi."

"Zeynep seni zaten anlıyoruz," dedi Kamer çabucak. "Herkesin bir şeyler hissetmesi, Aymira'ya karşı tavır alması beklenir bir durumdu ama had sınırlarını korumak önemli. Ne olursa olsun o senin büyüğün, ona saygı duymuyorsun ya hani, bana duyacaktın o zaman! Bunca yıl oldu sana sesimi yükselttiğimi gördün mü hiç? Görmedin. Ama ne oldu yükseltim ve buna sebep olan sendin. Ben de çok meraklı değildim kalıp kırmaya, seni üzmeye."

Zeynep dahil masanın etrafındaki herkes konuşulanları pür dikkat dinliyordu. Ben de öyle fakat müdahale etmem gerektiğini en azından kendi payıma düşen konuşmayı yapmam gerektiğini biliyordum ve yaptım. Boğazımı hafifçe temizledim ve konuşmaya başladım: "Aslında herkes bir şeyler için üzgün ve kırgın. Bunu biliyorum ve haklısınız. Size başından sonuna kadar neler olduğunu tek tek anlatmak niyetinde değilim ama şunu iyi bilin," diye baktım yüzlerine. Her birinin yüzüne baktım. Hepsinde aynı kişiyi görüyor gibiydim. "Ben sizden geçmedim, ben sizden uzaklaşmadım ve size oyun oynamadım. Haksızlık yapım, haksızlığa uğradım ve birçok şey... Ama ne bir sahtelik vardı size karşı içimde ne de bir yalan..."

Çetin, dudaklarını birbirine bastırdı ve derin bir nefes alıp verdi. "Aymira senden hiçbir zaman şüphe duymadım, duymadık. Bunu hep dile getirdim, sen benim kardeşimsin. Bunu sen de biliyorsun. Ayrılıklar ve acılar yaşanır, hayatın kanunu bu ama yok saymakmış, görmezden gelmekmiş... Bunlar vefasızlıktan başka bir şey değil." Gülümsedi. "Bu evde neler yaşandığını, ne gibi sınavlardan geçtiğimizi sen gördün, sen yaşadın. Sen buradaydın. O yüzden kimseye kendini kanıtlamak zorunda değilsin."

"Diyorum ben," dedi Andaç. "Bunu hep dedim ki. Kızar, küser ama yine bizim yengemiz o lan! Kızarız, küseriz ama sarılırız sonunda. Bir anda her şeyin yoluna girmesini bekleyemeyiz ama ben artık gülmek istiyorum. Salak salak konuşup sizi delirtmek istiyorum. Çok mu yani bu?"

"Değil," diye gülümsedim yeşil gözlerine bakarken.

Andaç, sofradaki konuyu değiştirmek istercesine elini çenesinin altına koydu ve bana uzun uzun bakıp konuştu: "Bu arada sınav haftaya, değil mi? Duyduğuma göre sen de sınava girecekmişsin. İstediğin bir şey var mı?"

Omuzlarım yukarı doğru kalkıp inerken masanın altında duran parmaklarımla oynamaya başladım. "Aslında yok, sadece hazırlanıyorum. Sıralamama göre yerleşeceğim."

"Hazır mısın peki sınava?"

"Matematiğe biraz daha bakmam gerekiyor," diye itiraf ettiğimde Andaç, keyifle göz kırpıp karşılık verdi. "O iş bende. Ben seni bu bir haftada fişek gibi hazır ederim."

Kamer, şaşkınca kaşlarını çatıp Andaç'a baktı. "O nasıl olacak lan? Hem senin elinin değdiği yerde Aymira kesin kaydırma yapar. Bırak sen!"

"Ya sen de beni iyice tembel belledin ama abi," diyerek âdeta isyan etti Andaç. "Sayısal öğrencisiyim ben. Ders notlarım kötü olabilir ama matematiğim iyi." Ciddiyetle suratını suratımda odakladı. "Yarın dört işlemden başlarız, uyar mı sana?"

Kamer sinirle güldü. "Hasbinallah."

Andaç'a sadece gülerek karşılık verdiğimde masadakilerin de bana ayak uydurduğunu gördüm. Sofradaki gülüşmeler artarken Alper, sakince bizi susturdu. "Çorbalar... Soğudu sanırım. İçsek ya?"

"İşte bu," dedi Kamer ellerini havaya kaldırarak. "Mantıklı biri. Şükürler olsun."

Kaşıklarımızı elimize aldığımız vakit Andaç'ın ağzını Çetin'in kulağına yaklaştırdığını gördüm. "Şunların ilişkisini kıskanıyorum. Bana da böyle davran. İlgi istiyorum."

Onları duymuştum. İçten içe gülümserken Çetin yine aynı hızla karşılık verdi. "Ama sen Alper değilsin Andaç. Baştan kaybettin be çocuk."

Andaç'tan cevap gecikmedi. "Ama sen de Kamer değilsin kayınço. Sen beni kaybettin. Çok mutlu bir ilişkimiz olabilirdi. Yazıklar olsun."

Çetin bıkkınlıkla gözlerini devirdi ve kaşığını çorba kâsesine daldırdı. Hep birlikte yemeğimizi yemeye başladık. Eskiye dönük, eskiye hasret vardı gözlerimizde ama yine kaldığımız yerden devam ediyorduk. Buna bugün daha iyi inanmıştım. Ben hep buradaydım, hiçbir zaman ruhum başka bir sofraya ait olmamıştı. Bu insanların içinde hayat bulmuştum, sevdiğim adamın kalbinde var olmuştum.

İnsan nerede doğduysa değil nerede yaşamaya başladıysa oraya aittir.

Ben burada doğmamıştım ama burada yaşamaya başlamıştım.

Bu sofrada, bu insanların gülüşlerinde, bu çorba kâsesinden çıkan sıcaklığın buharında...

Ben sevdiğim adamın kalbinde açmış bir güneştim. Her sabah onunla doğar, her gece ay ışığını onun ruhunda yaşatırdım. Onunla batardı ayım, aydınlığım.

Çünkü damarımdaki kanın tek bir damlasını bile Kamer'e hapsetmiştim.

Çünkü ben buraya aittim.

11. Bölüm

Külden Düşe

Sevgilim, adına şiirler yazılmış
Demişler ki; çok sevmiş çok da sevilmiş bir yiğitmiş,
Gözlerinde büyütmüş sevdayı,
Ateşi aşktan bir yangınmış
Gün doğmuş,
Gece, ayı koynuna sarmış
Bir düşün içinde koca bir devir başlamış
Perdeler kapanmış, sahne devam etmiş
Çünkü vedalar, yeniden merhaba demeyi bilmeyenler içinmiş.

Ani kararlar daimî sonuçlar doğurabilir,

Her karar ise mutlak bir sevgiye kucak açmaz çoğu zaman.

Bundan iki sene evvel lise diplomamı aldıktan sonra eve gelmiş ve yüzüne uzun uzun bakıp çaresizce onu yatağımın altına saklamıştım. Bu geleceğimi camdan aşağı atmak gibiydi. Hani yerleri süpürürken pislikleri halının altına saklarsınız ya, orada nasılsa görünmeyecek diye. Hah! Böyleydi galiba. Babamın gözünde böyleydi. Oysa benim de hakkımdı eğitimime devam etmek ama kardeşim için bu fedakârlığı yapmış olmak çok da üzen bir mevzu değildi. Yani belki…

Ama geç kazanılmış bir ödül, erken verilmiş bir cezadan daha kıymetliydi.

Acılar, yalnızca acıya alışkın dudaklar tarafından öpülünce kıymetlenirdi.

Acılar, yalnızca acıya vurgun ruhlar tarafından sarılınca geçerdi.

Şimdi sancıdan yoğrulmuş ruhlarımızı birbirimizde iyileştirmek için birleşmiştik. Sürekli yere düşsek de sürekli oradan kalkmayı da biliyorduk.

Mesela şu an beni okulun kapısının orada bekliyordu.

Sınavdan çıkmıştım.

Nihayet zorlu bir süreci arkamda bırakmıştım. Aslında o zorlu süreç yeni başlıyor olabilirdi. Neyse, şu an bunu düşünerek az sonra çıkacağımız yolculuk için negatif olmak istemiyordum. Sahi! Sınavım nasıl geçmişti benim?

Güneş tam tepedeyken gözlerimi kısarak yanına doğru ilerlemeye başladım. Gülümsüyordu ve en az benim kadar sabırsızdı. Yerinde durmadan bana doğru gelmeye başladı. Derin bir nefes alıp verirken Kamer kaşlarını çatıp, "Okuduğum suyu içmedin mi yoksa?" diye sordu.

Ah! Bana okunmuş su vermişti.

Gel de sevme bu adamı.

Kollarımı açtım ve hiç konuşmadan boynuna sarıldım. Elimdeki su şişesinin yarısından fazlası, hatta neredeyse tamamını bitirmiştim. Kamer, hiç tereddütsüz kollarını sırtıma doladığında, "Nasıl geçti?" diye sordu büyük bir merakla. "Yavrum dün geceden beri etmediğim dua kalmadı, hiç mi faydasını görmedin?"

Sersemce gülümsedim ve kokusunu içime çekip geri çekildim. Endişeli bir şekilde yüzüme bakan kara gözlerine gülümsemeye devam ettim. "Kötü değildi," diye cevapladım. "Yani bilmiyorum aslında. Matematik biraz zorladı, diğerleri de güzeldi."

"Genel olarak iyiydi ama değil mi?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. "İyiydi, evet. Bakalım ne olacak?"

Kendinden emin bir duruşla beni kolunun altına alarak şakağıma ihtiyaçlı bir öpücük bıraktı. "Çok çalıştın ve eminim ki başaracaksın." Elimdeki suya baktı. "Şu son damlaları da içseydin sınavı fullerdin ama neyse..."

"Manyak ya," dedim dalga geçer gibi.

Beni sahte bir ciddiyetle ciddiye aldı. "Ne manyak gibi? Sen içeride ter döktün, ben burada."

Kaşlarımı kaldırıp ona uzun uzun baktım. Sonra bakışlarını kaçırıp mırıldandı: "Yok ya, arabanın içinde uzandım uyudum. İçerisi çok sıcak oldu ondan terlemişim."

Gözlerimi devirdim ve kafamı diğer tarafa çevirdim. Az sonra arabaya bindik ve ellerimi direkt yüzüme siper ederek esirmeye başladım. "Çok sıcak," diye homurdandım. "Kızarmış tavuk gibi olacağım. Iy çirkin çirkin."

Kamer arabayı çalıştırırken bana yandan bir bakış attı. "Ben seni her halinle beğeniyorum. Kasma."

"Ben kendimi beğenmiyorum ki öyle."

"Ben beğendikten sonra, boş ver."

Ona dik dik bakıp güldüm. Kamer arabayı nihayet çalıştırdıktan sonra ilerlemeye başladık. Camları açmıştık çünkü gerçekten hava müthiş sıcaktı. Telefonuma uzanırken Kamer irkildi ve en küçük parmağındaki alyansımı çıkarıp bana uzattı. "Takabilirsin artık."

"Ait olduğu yere," dedim sakince parmak uçlarında tuttuğu alyansımı takarken. Birbirimize romantik birkaç bakış attıktan sonra telefonumu açmaya başladım. Kamer o esnada, "Alper beni bir yüz kez falan aradı haberin olsun," dedi. "Bu çocuk hem bu kadar salak olup hem bu kadar zeki olmayı nasıl başarıyor?"

"Kardeşime salak demez misin acaba?"

"Haklısın, aptal daha yerinde bir tabir."

Kaşlarımı çattım ve ona hafifçe dirsek attım. Kamer yapay bir vaziyette gözlerini irileştirerek, "Aşırı korktum, susuyorum," diyerek dediğini yaptı ve sustu. Güldüm.

Birkaç dakika sonra telefonumu açtıktan sonra bildirimler düşmeye başladı. Onları incelerken, "Alper ve Şebnem coşturmuş," diye mırıldandım. Bu beni gülümsetmişti, özellikle Şebnem'in aramaları.

"Andaç'la konuştum zaten, bir aradalar," dedi Kamer dikkatle yolu izlerken. Kurumuş dudaklarımı nemlendirdim ve elimi tuşlara götürüp Alper'i aradım. "Ben de bir konuşayım." Telefonu hoparlöre alıp elimde tutmaya başladım.

Birkaç saniye sonra Alper'in sesini işittim. "Abla! Nasılsın? İyi geçti mi sınavın? Kaç boşun var? Süren yetti mi? Bilmediklerini boş bıraktın değil mi? Sallamasaydın sakın! İşaretlediğin seçenekleri değiştirmedin değil mi? Bunu konuşmuştuk seninle..."

Kamer bıkkınla nefes verirken ağzını hoparlöre yaklaştırdı. "Alper çenenin yayını si..."

Öksürdüm ve onu yarıda böldüm. Kamer, tavrından esneklik kaybetmeden geri çekilirken boğazımı temizledim ve konuşmayı devraldım. "İyiyim. Matematik biraz zorladı ama onun dışında güzeldi. Merak etme sürem de yetti."

"Şükür," dedi Alper, göğsünün içindeki havayı dışarı verirken. Bunu hissetmiştim. "Meraktan öldüm burada. Güzel güzel. Umarım sonuçlar da güzel gelir."

"İnşallah."

"Ayrıca kocana söyle, o küfrü var ya..."

Kamer gözlerini irileştirdi, dişlerini göstererek güldü ve ona karşılık verdi: "Tutmayın küçük enişteyi."

Kıkırdadım ve elimi ağzıma götürüp bunu saklamaya çalıştım. Alper bozulabilirdi. Kamer bir hayli keyiflenirken Alper'in pek de aynı şeyleri hissettiğini söyleyemezdim. "Bak enişte dedim bağrıma bastım, benim de bir sabrım var."

Kamer, hiç ama hiç umurunda olmadan ekledi: "Salıverin küçük enişteyi."

Bir yandan gülüyor diğer yandan Kamer'e buna bir son vermesi için kaş göz işareti yapıyordum. Kamer gülüşünü usulca küçültürken Andaç'ın sesini işittik. "Bu adam seni enişte yerine koydu, ablacığını emanet etti sana. Püü! Bu muydu karşılığı he? Yazık yazık."

Kamer, "Ulan sana ne oluyor yer elması?" diye sordu. Gülüyordu.

Andaç, boğazını temizledi ve müşteri temsilcisi gibi konuşmaya başladı: "Konuşmalarınız kayıt altına alınmaktadır. Bugüne bugün girdiği sınavda horlayan bir adamla konuşuyorsunuz."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Sen uyudun mu sınavda?"

"Yenge horladım diyorum!"

"Şaka?"

"Yani horlamadım ama sıkıldım sınavda. Matematik nasıldı? Öğrettiklerimden çıktı mı?"

Gülerek cevapladım: "Senin öğrettiklerin yakama kırmızı kurdele takıracak döneme aitti be Andaç."

Andaç birkaç saniye sustu. "Espri mi yaptın yani şimdi?"

"Yo."

"Kusacağım da o yüzden."

"Kusmazsan hatırım kalır," diye karşılık verdim. "Sen zaten bu sene değil gelecek yıl için ciddi çalışacaktın değil mi? Zeynep için?"

"Aynen öyle," dedi Andaç tok bir sesle. "Zeynep adına minik kendi adıma daha minik bir fedakârlık sayılır..." Derin bir nefes alıp verirken aradan çekiliyormuşçasına sesini düzeltti. "Neyse çok şey etmeyelim. Siz gidiyorsunuz değil mi? Çıktınız mı yola?"

"Çıktık," dedim onaylarken.

"İyi iyi," diyerek güldü. "Şu yapamadığınız, elinize yüzünüze bulaştırdığınız balayını halledin inşallah." Gereksiz yere kendimi kasmaya başlarken ağzını telefona yapıştırdı ve fısıldadı. Bunu sanki görmüştüm. "Abim, yengem... Ben artık amca olmak istiyorum. Beni anlıyorsunuz değil mi?"

Yüzüm alevlenirken Kamer'in derhal Andaç'a cevap vermesi bir oldu. "Vallahi ben de sen artık insan ol istiyorum ama yıllardır bekliyoruz be koçum. O ne olacak?"

"Tamam işte," dedi Andaç fısıldamaya devam ederken. "Ben uyuşuk herifin tekiyim, siz elinizi çabuk tutun. Torun torba dolsun şuralar. Zaten Çetin Bey'den ümidimiz yok... Aslında onlar sizden daha hızlı çıkacak görürsünüz. Siz bu gidişle... Ooo..."

Andaç hiç duraksamadan beni utandırmaya devam ederken Kamer, telefonu eline aldı ve hoparlörü kapatıp kulağına yasladı. "Oğlum yengenin yanında ne biçim konuşuyorsun sen ya? Gelince bir tane geçireceğim hatırlat."

Kamer, telefonu kapatıp kenardaki boşluğa bırakırken kendi kendine söylenmeye başladı: "Ayarsız bu herif, yemin ederim ayarsız. Ağzını dikeceğim bunun."

"Neden?" diye sordum sakince yüzüne bakarken. "Söylediği şeyler yüzünden mi yoksa beni utandırdığı için mi?"

Duraksadı. Onu ağır ağır izlemeye koyuldum. Ne düşünüyordu? O da bir bebeğimiz olsun ister miydi? Bunca vakittir aramızda bunun muhabbeti geçmemişti. Merak ediyordum. Elbette baba olmak isterdi ama zamanını bilmek iyi olurdu. Ben istiyordum ama sınavdan yeni çıkmıştım. Kafam giderek daha da karışıyordu fakat her şeye rağmen küçücük bir umudun olması, minik bir kalbin meydana gelecek olması her şeyi sıfırlıyordu. Kamer'de benim gibi hissediyor muydu?

Cevap vermesini bekledim ama vermedi.

Geçiştirir gibi elini salladı. "Andaç'ı biliyorsun, boş konuşmak üzerine kurulmuş bir robot sanki. Utanma yani sözlerine."

Kalbimde ağır bir çatlak sesi duyuldu, beni tam anlamıyla üzmüş olmasa da hüznün kıyısına kendi elleriyle bırakmıştı. İstediğim cevabı vermemesinden mi yoksa bunu geçiştirmesinden mi bilemiyorum ama içim dolmuştu. Gözlerimin kenarı buğulanmıştı lakin bunu ona asla belli etmedim ve tıpkı yaptığı gibi geçiştirdim. "Yok, utanmadım."

Yüzümü cama doğru çevirdim ve gözlerimi kapatmadan akıp giden hayatı izlemeye koyuldum. Aklımdaki kuru gürültüyü bir an önce oradan yok etmek istiyordum. Kamer parmaklarını yanağıma koydu ve makas alıp geri çekildi. "Güzelim benim."

Gözlerimle gözlerini buluşturmadan tebessüm ettim.

"Acıktın mı?" diye sordu Kamer ilgiyle. "Üç buçuk saate yakın bir yolumuz var."

"Acıkmadım," dedim sakince. Kaşlarımı yukarı kaldırıp aynı hızla irkildim. "Şarj aletimi almış mıydın?"

"Aldım," diye cevapladı. "Almasan bile benimkini kullanırsın."

Sakinleştim ve yüzümü Kamer'e çevirip kafamı koltuğun başlığına dayadım. Kayıtsız kalamıyordum. Ne olursa olsun ona soğuk olamıyordum. Soğuk olmamı gerektirecek bir durum yoktu ortada ama insan bekliyordu işte...

"Aymira?" diye seslendi bana.

Gülümsedim. "Hım?"

"Birkaç ay sonra ben seni bugünkü gibi okulunun önünden mi alacağım?" diye sordu. Bu bir şikâyetten ziyade tatlı bir düştü. "Elinde kitapların, salınan saçların..."

"Sen neden alacaksın ki?" dedim gözlerim irileşirken. "Ben gelirim eve."

"Sürekli alamam zaten ama çoğunlukla geleceğim."

"Kamer?" dedim yutkunurken. Sesi sakindi ama gözlerinin çukuruna az önce bana olan olmuştu. Sisliydi. Ağzının içinden bir şeyler gevelerken, "Bu okul meselesi," diye konuştum kısık sesimle. "Aramızda sorun oluşturmayacak değil mi? Sen gerçekten istiyorsun değil mi?"

Ondan şüphe duymak değildi bu yaptığım sadece vicdanımın sesini sürekli açtığımdandı. Bana çok büyük destek olmuştu, en az benim kadar strese girmişti bu süreçte fakat yer yer bakışlarının gerisinde kalıyordum. Bunu fark etmemek gözümün önüne sokulan bir durumu sırf görmeyeyim diye ellerimle yüzümü kapatmaktan farksızdı. Bildiğim şeyi bilmezlikten gelmek kadar acımasızdı.

Fakat kendimi onun yerine koymaya çalışıyordum. Ya tam tersi olsaydı? Ya onun yerine olan kişi ben olsaydım o zaman yine üzebilir miydim kendimi, suçlayabilir miydim onu?

Benim bahsettiğim olay çok başkaydı. Evet okumamı istiyordu ama yeni ortamlara gireceğim için kıskanacağının da farkındaydı. Farkındaydım. Zamanlarımız azalacaktı, kısıtlanacaktı ve bundan şikâyet edeceği anlar da olacaktı. Ben sadece bana şeffaf olmasını istiyordum. Üzülmemem için kendini kısıtlamasını değil.

"Bunu benim sana sormam gerekmez miydi?" diye sordu, soruma cevap vermeden.

"Haklısın ama ben senin gerçekten ama gerçekten bana karşı dürüst olmanı istiyorum."

Acı acı güldü. "Nasılsa dürüst biri değilim, değil mi?"

Boğazımda görünmez parmaklar hissettim, soluğumu benden çalmaya çalışıyorlardı. "Ben öyle bir şeyi ima etmedim," diye fısıldadım hakikaten soluğum kayıp gidiyormuş gibi. "Sadece üzülmemem için sakladığın hislerini merak ediyorum."

"Senden bir şey saklamıyorum."

"Saklıyorsun."

"Neden zorluyorsun?" diye yükseldi bir anda.

"Neyi?" dedim kaşlarımı çatarken. Yüzümü koltuktan uzaklaştırdım ve saçlarımı kulağımın ardına sakladım. "Neyi zorluyorum?"

Arada kalmış gibi davrandı. "Durduk yere neden bu tip mevzulara itiyorsun beni? Sınav bitti, derin bir nefes alman gerekir artık. Birkaç günlüğüne kafa dinlemeye gidiyoruz ama hâlâ bir şeylerin peşinde geziyorsun. Bunu yapma!"

"Ben sadece merak ettiğim için sordum," dedim gözlerimi kırpmazken. "Durduk yere değil yani."

Sabırsızca dudaklarını yaladı ve gözlerini sımsıkı kapatıp açtı. Geriliyordu ama maksadım onu germek değildi. Böyle bir şeyi neden iste-

yecektim ki sanki? "Sana dedim, değil mi? Seni her zaman desteklerim, ya sen benim canımsın ötesi var mı? Bunca emek veriyorsun, istiyorsun benim ne haddime ya senin önüne taş koymak?" diye sordu sesi bir yük- selip bir alçalırken. Gözlerinin içinde ateş titriyordu gözlerime bakarken. "Evet kıskanıyorum seni, hem de köpek gibi. Hayallerini değil, seni kıs- kanıyorum başkalarından. Bu bir sorun mu? Evet sorun. Kusura bakma güzelim ama elimde değil."

"Hayallerim mi?" diye sordum hiç çekinmeden. "Kamer benim sen- den öte, sensiz bir hayalim yok ki? Neden böyle söylüyorsun?"

Gergince soluklandı ve dirseğini camın dibine yaslayarak elini duda- ğına götürerek parmağını kenarını ısırmaya başladı. Doğrularak gözleri- ne bakmaya çalıştım fakat bana bakmıyordu. "Hiçbir zaman ben şöyle bir öğretmen olacağım, ben şöyle bir doktor olacağım demedim. Evet okumak güzel şey ve yıllar önce elimden kayıp gitmiş şansımı değerlen- dirmek istedim. Üstelik evliyiz, bir şey olur ve ben de çalışırım anlıyor musun beni? Boş durmayı seven biri değilim..."

"Bu ayrılık olmasaydı yine sınava girer miydin?" diye sordu gözle- rini gözlerimle birleştirerek. Kaşlarımı çattım ama bu sinirden değildi. "Söylesene bana, bu geçirdiğimiz sekiz ay aramıza girmeseydi düşünür müydün yine? Farkındayım ve sana kızmıyorum. Ulan ben seninle gurur duyuyorum, heyecandan kalbim çıkacak gibi oluyor ama sen hâlâ bana neler anlatıyorsun..."

"Konuyu başka yöne saptırma lütfen," dedim düz bir sesle. "Ben o yönden yana senden asla şüphe duymadım, asla hem de. Sadece kendini benden uzağa itmen üzdü. Hayallerin diyorsun, oysa olmayan hayalle- rim bile bizim için."

Uzun zamandır yüzünde görmediğim katılık meydana çıkmıştı. Bana karşıydı bu. Kendiyle savaşıyor gibiydi. Parmağını iki dudağının arasından çekip ellerini direksiyona koydu ve oldukça derin bir nefes alıp vererek gözlerini yoldan ayırmadı. Konuşmasını bekledim ama bu süreç biraz gecikti. "O anlamda demediğimi biliyorsun. Dediğin gibi işte, elinden alınan fırsatı değerlendirmek istedin ve yaptın. Bunu sen başardın. Kendimi senden uzağa atamam... O sekiz ayın her bir gecesi bile yanımda uyuyordun sanki. Kendimi nasıl uzağa atabilirim?"

Sesim içime gömüldü ve konuşmak istemedim. Bu daha fazla kırıl- ganlığa yol açmamak içindi. Kendimi usul usul geri çekerken ses tonum- la bir ahenk içerisindeydik. "Neyse, boş verelim."

Sesinin tonu arttı. "Daha okul başlamadan tartışmaya başladık. Son- ra şöylesin böylesin diyorsun. Haksız mıyım?"

Gözlerim büyürken yüzümü yüzüne çevirdim. "Suçlusu ben miyim yani?"

"Aferin, çabuk anladın."

"Bak beni geriyorsun!"

"Ben şu an elektrik teliyim," dedi dişlerini sıkarak. "Biraz daha bu muhabbete devam edersek patlayacağım. Bunaldım. Bu yaptığın olma- mış bir şeye kılıf bulmak. Bitti işte, sırada okul tercihlerin olacak. Ama tek sorunumuz benim sorun çıkarıp çıkarmayacağım." Sinirle kenardaki su şişesini bana gösterdi. "Ne bu? Okunmuş su. Ben okudum senin için. Aynen ya, istemiyorum senin iyi olmanı. Aynen kötü adamım ben ana- sını satayım."

Bazen aklımdakileri dile dökerken bunu iyi beceremiyordum. Beni anlasın istiyordum o kadar. "Sana kötü adamsın mı dedim?" diye sor- dum çattığım kaşlarımı düzeltmeden. "Ben sadece yüzde yüz emin değ- ilim hiçbir şeyden ve bunu dile getirdim. Sen söylesene bana, her an biri bir yerden çıkıp berbat bir şey söyleyecekmiş gibi değil mi? Her an kötü bir durumla karşı karşıya gelecek gibi değil miyiz sence de? İstediğim tek şey senden yana hiçbir problemimin olmaması. Bana köstek olduğunu ne zaman söyledim ki?"

Bakışlarındaki ifadesizlik beni kırarken omuzlarımın üzerinden ya- ralı bir kuşun tüyü düştü. Onu elime aldım, kalbimin içine sakladım. Yara, yaraya denkti ve belki iyi ederdi. Daha fazla konuyu deşmedim ve yüzümü cama çevirip gözlerimi kısarak dışarıyı izledim.

Kamer, "Kafa dinleyelim, hasret giderelim diye yola çıkıyoruz ama düştüğümüz duruma bak!" diye homurdandı. "Ve benden yana hiçbir sıkıntın olmasın, sorun çıkarmam. Kafan rahat olsun yani."

Ona cevap vermeden, herhangi bir tepki bile göstermeden yolu izle- meye devam ettim. Göz göze gelmeye çekiniyordum, bu çok garip his- settirmişti. Ona baktığımda bana çatık kaşlarıyla ve uzak bakışlarıyla rast gelirsem paramparça olurdum. Hüznün ondan gelenini bile seviyordum ama en çok o üzünce dayanamıyordum.

Elimi çenemin altına koyarken diğerini de dizlerimin arasına sıkış- tırıp tırnağımla kot pantolonumun dikiş izlerini çizmeye başladım. Ka- mer, bu huzursuz sakinlikten hoşlanmamış olacaktı ki yüzünü yüzüme doğru çevirdi. Göz göze gelmesek bile bana baktığını fark ediyordum. "Küstün mü bana?" diye sordu kısık sesiyle.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, içimde birdenbire buz gibi bir ür- perti geçip gitti. Saçlarım omuzlarımdan aşağı düşerken, yanağımın bir

kısmını da kapatmıştı. Kamer, sağ eliyle saçlarımı sol omzumun gerisine iterken, "Baksana bir," diye ikaz etti emrivakiden epey uzak bir tavırla, çünkü sesi yumuşacıktı.

O bana böyle geldikçe sebepsiz yere gözlerim doluyordu. Bu çoğu insana olan bir durumdu bence. Ağlaması gelen bir insan birileri tarafından zorlandıkça içindeki ağlama hissini daha da kabarırdı. Kamer şu an istemeden de olsa bunu yapıyordu. Gözleri bir bana bir yola bakarken, "Kaza yaparsak bunun vicdanını taşıyabilir misin?" diye sordu ardından.

"Önüne bak o zaman," dedim düz bir sesle.

Elim çenemin altında olduğu için sesim net çıkmamıştı ama beni anladığını biliyordum, duyduğunu da. Elini omzumdan çekerken, "Regl misin sen?" diye sordu dümdüz bir sesle.

"Değilim."

"Güzel," dedi birdenbire keyiflenerek. Çatık kaşlarımla yüzüne baktım. Kamer'in giderek büyüyen gülümsemesi gözlerimi devirmeme sebep olurken ben de gülümsememi saklamak için kendimle mücadele etmeye başladım. Suratımı eski yerine çevirirken, gülüşümü saklamaya çalıştım lakin bunu fark etti. "Zaten ben de hiç anlamadım, saklan saklan."

"Gülmüyorum ben."

"Ben güldüğünü ima etmedim?"

"Tabii," dedim boğazımı temizleyip elimi yeniden çenemin altına koyarken. "Kesin öyledir."

"Sen bana inanmamak için bayağı çaba harcıyorsun," diye konuştu, ekledi: "Tamam, yalancı adinin tekiyim ama ne gördüğümü de biliyo..." Sözlerini tamamlamasına müsaade etmeden hızla elimi çenemin altından çekip yüzümü yüzüne çevirdim.

Fakat beklemediğim bir durum meydana geldi.

Dudaklarımın üzerinde dudaklarını hissettim.

Bu baskı saniyeler sürerken Kamer, kendini çabucak çekti ve tatminkâr bir ifadeyle direksiyonun hâkimiyetini kaybetmeden devam etti. Ona şaşkınca baktım. Çarpık bir gülüşle söylendi. "İki dakika yüzüme bak diye kendimi harcıyorum resmen. Nesin sen İstanbul mu?"

"İstanbul?"

"Hım," dedi ağzının içinde dönen bir tınıyla. "Fethedilmesi zor ya hani."

İplerimden çözülürmüşçesine kendimi yumuşattım ve güldüm. "Fethedildi ama biliyorsun."

"Peki ya ben?" diye sordu alt satırı görmezden gelip diğer paragrafa geçerek. "Fethettim mi seni?"

"Sanki bilmiyorsun," dedim kur yapar gibi.

"İki güzel söz duymak istiyorumdur belki," deyip afallar gibi oldu, ardından toparladı. "Hatta belki değil, duymak istiyorum. Sabahtan beri hesap sorup, atar yapıyorsun. İki güzel bir söz söyle bana!"

"Hesap sorup, atar yapıyorum?" dedim kaşlarımı havalandırırken. "Sen uçtun iyice. Tabii ez beni, sürekli böyle yok say kendi hatalarını. Yok sana iki gram güzel söz."

Ciddi değildim ama şakacı bir yanım da yoktu. Sırtım yeniden koltukla buluştuğunda kollarımı göğsümde topladım ve dik bir ifadeyle yolu seyretmeye daldım. Kamer, üstelemeden derin bir nefes alıp verdi. "Gece yanıma sokulma o zaman, tamam mı?"

"Tehdit mi ediyorsun?" diye gülümsedim yüzüne bakmadan.

"Direkt söylüyorum. İki gram güzel söz yokmuş ya bana hani. İyi," dedi tatlı tatlı trip atarken. "Sana da ben yok."

"Çok lazımdın sanki."

"Sen de lazım değilsin."

"İyi."

"İyi."

Aradan biraz zaman geçerken ikimizin de konuşmuyor olması gideceğimiz mesafeyi daha da katlanılmaz bir hale sokuyordu. Bunun sıkıntısı belli ederek ofladım. Kamer sakin bir sesle, "Sıkıldın mı?" diye sordu.

"Belli olmuyor mu?" Yüzümü ekşitip sıcaktan kızaran cildime baktım. "Hava da sıcak zaten."

"Ne yapayım, klima olayım mı senin için?" diye sordu dalga geçercesine. Pencereler açıktı ama klimayı açtırmamıştı, hasta olacağımı düşünüyordu. Parmaklarını radyoya götürerek müzik kanallarını karıştırmaya başladı. İçimize sinen bir parçayı bulana kadar kanalları karıştırmaya devam etti ve nihayet birinde durdu.

Sting, Shape Of My Heart

Parçanın başlarında denk gelmek ben dâhil onu da epey mutlu etmişti. "Hatırladın mı?" diye sordum yüzüne bakarken.

Gözlerime derinden baktı. "Birlikte izlediğimiz ilk filmdi."

Zihnim tıpkı bir zaman makinesi gibi direkt o âna gitti. Filmi izlediğimde ağlamıştım ve Kamer gözyaşlarımı öpmüştü, göz kapaklarıma sarılmıştı dudaklarıyla. O anda bile bana kıyamayan bir adam vardı yanımda.

Heveslendim ve dudaklarımı ısırıp yüzümde en sevimli gülüşümle konuşmaya başladım: "Peki başka ne ilklerimiz var?"

Bana çapkın bir serseri gibi baktı. "İlk öpücüğümsün."

Ona karşılık verdim. "İlk kalp atışım."

"İlk yalnızlığım."

"İlk sevdam."

"Beni yerle bir eden ilk şeysin."

Derin bir nefes alıp verirken üzerimden sanki büyük bir yük kalkmışçasına hafifledi bedenim. "Aslında bunun sonu gelmez biliyor musun? Çünkü biz belki de her şeyin ilkini beraber yaşadık. Sanki yüz parçalık bir yapbozun kayıp iki parçasıydık ve birbirimizi bulduğumuz anda tamamlandık. Her şeyimizle. Acımızla, sevincimizle, hüznümüzle..." Ona minnettar olurcasına baktım, kirpiklerimin arasında bile oluk oluk sevda vardı.

Elime uzandı ve parmaklarımı kavrayarak dudaklarına yaklaştırdı. Avuç içlerime sahiplenici bir öpücük bıraktıktan sonra, "Sen böyle konuştukça cadı yönlerine bile katlanasım geliyor," diye söylendi.

"Cadı yönlerim?"

"Bak başladın yine," dedi gülerek. Elimi usulca kucağıma bırakırken kafasını sallayarak gülümsemeye devam etti. "Yok ya şaka yapıyorum. Sen ve cadı olmak... Çarpılırım şurada şimdi."

"Sen çarpılmadan ben seni iyi bir çarpacağım haberin olsun da," diye konuştum dik bir ses tonuyla. "Neyse tansiyonumuz bir düşüyor bir artıyor. Bu kadar ekşın yeter bana..."

Kendimizi tekrar müziğin şefkatli kollarına teslim ettikten sonra sıradaki parçaları dinlemeye başladık. Yer yer coşkuyla eşlik ettiğimiz anlar da olmuş, kırık dökük iki yabancı gibi hüzünlü bir parçayı kısık sesimizle söylediğimiz de. Uzun yollar ömrümüze sığamayacak anılar biriktirmek için güzel bir tercihti.

Aradan iki saat kadar bir süre geçerken Kamer bir benzin istasyonunda durmuş, arabanın yakıt ihtiyacını karşılamak için inmişti. Ben de o

sırada lavaboya gitmiştim. Yaklaşık bir on dakika sonra tekrar yola koyulduğumuzda kendimi daha dinç hissetmem iyi gelmişti. Ayağa kalkmak beni toparlamıştı. Kamer saçlarını düzeltirken, "Biraz daha gidelim güzel bir yer bulursak yemek yeriz," dedi.

"Önce bir otele gidelim," dedim onun aksine. "Yemek şimdi ayaküstü olmasın. Daha romantik olsun."

"Lahmacun canım çekmişti. Romantik değil mi?"

"Aynen," dedim kafamı aşağı yukarı sallarken. "İki mum dikelim ortaya hatta. Mis... Mahir de demişti hatta böyle."

"Mahir mi?" diye sordu kendi kendine konuşuyormuşçasına. "Sahi ya! O günden bana hiç bahsetmedin sen. Daha doğrusu ben üzerine düşmedim. Seni abuk subuk konuşarak kızdırmadı değil mi?"

"Hayır," dedim çabucak. Mahir için bu kadar hazır cevap olmam elbette onun sayesindeydi. "Aslında garip bir şekilde onu gördüm. İçini. Her şeyden kendini sorumlu tutsa da ki haksız da değil ama yine de kötü bir insan olmadığını daha iyi anladım. Numara ya da oyun yaptığından değil. Onu anladıkça Aytaç'a ihanet ediyorum sanki. Elimde olmadan onu üzüyormuşum gibi."

"Bunu kendine yapma," dedi Kamer, donuk bir sesle. "Ben yaptım ve tünelin ucu boka çıktı. Sen yapma."

"Ama senin de bir suçun yok ki," diye direndim sözlerine karşı. "Her ne kadar Aytaç, Mahir'den nefret etse de onu öldürmek istese de olay çok büyük bir yanlış anlaşılmadan ibaret... İkisi de bu oyunun kurbanı. Yani kurbanlarından sadece ikisi..."

"Çocuk, sevdiği kızın katilinin benim şerefsiz babam olduğunu öğrenince yüzüne nasıl bakacağım onun?" diye sordu, sesine ağır taşlar devrilirken. "Güvendiği tek dalın aslında kırık olduğunu fark ettiğinde nasıl bakacağım yüzüne? Benim beş para etmez babam seni öldürdü dediğim zaman boş verecek mi sanki?"

"Ama canımın içi," diye yöneldim ona. Elimi yüzüne götürdüm ve ufaktan belirip, parmaklarımın ucunu kaşındıran sakallarına dokundum. "Bu senin suçun değil ki. Aileni sen seçmedin. Aytaç'ı da biliyorsun, babanın yaptığı adiliği, caniliği sana bağlayamaz. İstemeden de olsa içinde bir yara meydana gelir ama Aytaç işte o, ne kadar uzağına gidebilir ki?"

"Ona karşı sustuğum her dakika, onu benden bir adım uzağa itiyor," dedi soğuk ama kırılgan bir şekilde.

"Peki gidip şimdi bunu söylesen orada içindeki bu şeyle nasıl yaşayacak sanıyorsun?" dedim elimi yüzünden indirirken. "Çocuk kafayı mı yesin içeride? Bir yandan yoktan yere hapse girdiğine mi yansın, diğer yandan bunca yaşananlara bir anlam mı veremesin? Sonra senin baban? Her şeyden öncesi bunları düşüneceği yerin buz gibi parmaklıkların ardında olması..." Ona çok net konuştum. "Sen doğru olanı yapıyorsun. Sakın vicdan yapma, olur mu? Bu senin suçun değil. Sen kimsenin kötü olmasını istemezsin, Mahir'in bile kötülüğünü istemedin."

"Bilmiyorum," dedi kararsızlık içerisinde bir hâl ile. Sonra dişlerini birbirine geçirdi, oradan bir öfke geçti. Ezildi. "Babam denecek pisliğin tek derdi keşke ben olsaydım."

Kamer, Mahir, Aytaç...

Necdet Alptekin onların canını yakmıştı, onların canını almıştı. Görünürde olanlar bu kadardı, ne acı ki görünmeyen tarafa bakmaya korkar hale gelmiştik.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordum kuru bir ses tonuyla. "Annenle görüştün mü hiç peki?"

"İkisi de umurumda değil," dedi buz gibi bir şekilde. "Geberip gitmişlerdir umarım."

Bir evladın, bu dünyada en değer vereceği şeyi ellerinden aldılar. Kendilerini onun elinden aldılar. Kalbinden, zihninden, ruhundan... Ben babamı kötü bilirdim ama onları bildikten sonra babama bile şükredesim gelmişti. Babama bile...

"Onlarla bir daha konuşmayı düşünmüyor musun?" diye sordum.

Bana bomboş bir yüz ifadesiyle baktı. "Geberip gitmelerini istiyorum ve sen bana bunu mu soruyorsun? Sınavda da yaptın mı böyle şakalar?"

Gözlerimi devirip, "Ay hemen bir laf sokmalar, aman eksik kal," diye homurdandım. "Sadece merak işte. Mahir olayından sonra yüzleşmenizi beklerdim. Bunca zaman geçti."

"Mahir zaten çok istekli bu konuda," dedi Kamer. "Ama gavat herif Ankara'da değil galiba. Olsun nasılsa gelecek it gibi, o zaman Mahir alsın tüm hıncını. Tabii yetmez orası ayrı da... Kendimden biliyorum."

Düşünceli bir vaziyette onu dinlerken olacakları kafamda şekillendirmeye başladım. Bu bir işe yaramamıştı belki ama en azından denemiştim. Kamer sözlerinin devamını getirmezken kurumuş dudaklarımı nemlendirip, "Sen Mahir'i kardeşin olarak görüyor musun artık?" diye sordum.

Gözlerini kapatıp açarken pek keyifli olmayan bir suratla gözlerini ayaklarımızın altından kayıp giden yoldan ayırmadan konuşmaya başladı. "Çetin, Andaç, Aytaç, Zeynep... Benim kardeşlerim bunlar. Mahir..." Duraksadı ve ne diyeceğini bilemiyormuşçasına geveledi. "Mahir'i onlarla aynı yere koyamam."

"Hiçbir zaman mı?"

"Sen kabullendin Mahir'i, bakıyorum da?" diye kuşkulu bakışlarını üzerimde gölgeledi. "Bilmediğim bir şey mi var?"

"Ne alakası var canım," dedim saf bir sesle. "Ben Mahir'i görüyorum sadece. Yani o gün sen katil olma diye, senin geleceğini düşündüğü için kendini feda eden bir adam gördüm. Evet, geçmişi silip atamayız ama geçmişe takıla kalmamak gerektiğini bana aşılayan da sendin. Hiç mi oluru yok? Bir gün Mahir'e kardeşim dediğini duyamaz mıyım?"

"Aylar öncesine kadar herif düşmanımdı, sonra kardeşim olduğunu öğrendim sonra benim için canını feda etmeye kalktı... Bir sonraki hamleyi düşünmek istemiyorum. Ama çok merak ediyorsan söyleyeyim; Mahir'e karşı bir art niyetim yok ama ona kollarımı da açmadım. Sadece karnı açsa gelip soframda oturabilir. Evi mi yok, gelip koltuğumda uyuyabilir, dahasını bekleme."

Uzun uzun yüzünü izledim o konuşurken, bu sustuğunda da devam etti. Cevabımı almıştım, hem de fazlasıyla. Çevremizde bize kötü gelecek insanlar olsun istemiyordum, ondandı tüm çabam. "Peki o Erdem Tunalı denen adam?" diye sordum yüzümü ekşiterek. "Öldü mü?"

"Ölmedi ama merak etme görmeyeceksin bir daha o şerefsizi." Direksiyonu kavrayan parmakları gerildi. "Lan bir iyilik yapalım dedik, canımdan oluyordum neredeyse."

"Sen bir daha iyilik yapma kimseye," dedim kısık sesimle. "Elinde patlıyor."

Sustu. Ama bunu onu üzmek için söylememiştim, o da farkındaydı.

Yol üzerinde küçük bir kafede bir şeyler yiyip içtikten sonra nihayet Kapadokya'ya gelebilmiştik. Hava sıcaktı, burası daha bir ayrı sıcaktı. Üzerimdeki tişörtün kollarını bir tık yukarı katladım ve saçlarımı tepeden dağınık bağlayarak kendimi hazırladım. Yanımıza pek bir şey almamıştık, çünkü burada günlerce kalmaya niyetimiz yoktu. Baş başa huzurlu birkaç gün bize iyi gelecekti. Sonrası yeni hayatımız için atacağımız adımlar içindi.

Yeni bir evimiz olacaktı.

Tabii hemen değil, bir süre daha bekleyecektik.

Kamer, arabanın bagajından iki küçük çantayla ayrılırken onu bekledim. Bir otelin önündeydik. O kadar güzeldi ki, içeri girmek için sabırsızlanıyordum. Hevesli bir halde Kamer'e döndüm. "Ama burası çok güzel."

Gülümsedi ve elindeki çantaları bırakmadan yanağıma bir öpücük kondurup geri çekildi. "Senin gözlerin hep böyle ışıldasın, ben çirkin olan ne varsa güzel kılacağım senin için."

Hayranlıkla yüzüne bakarken, "Hadi girelim artık içeri," diye konuştu. Birlikte birkaç işlemi hallettikten sonra odamıza çıktık. Kendimi tarihi bir müzenin içinde geziyormuşum gibi hissediyordum, bu o kadar huzur vermişti ki ruhum bu açlığı uzun zamandır çekiyordu. Onu besliyordum.

Oda kartımızı okuttuktan sonra içeri girdik. Kapı bize sanki bambaşka bir dünyanın camlarını açmıştı. Sakin adımlarla ilerlemeye başlarken diğer yandan da etrafı gözetlemeye başladım. Taş duvarlar, oldukça hoş bir düzen ve dışarı açılan bir balkonu vardı. Her şeyden evvel sıcacık bir havası. Eşyalar ve ortam öylesine içime sinmişti ki sanki uzun zamandır burada yaşıyormuş gibiydim.

Kamer, elindeki çantaları köşedeki masanın üzerine bırakırken ben de kendimi yatağın birkaç adım uzağındaki pencere önünde buldum. Perdeleri hafifçe sıyırarak kollarımı göğsümde birleştirip etrafımızdaki güzelliğe baktım. Yukarıdaydık, tüm şehir ayaklarımızın altında değildi ama doğal güzelliklerden mahrum sayılmazdık.

Gözlerimi kapatıp açarken derin bir nefes alıp verdim. O esnada Kamer, kollarıyla belimi kelepçeleyerek ellerini karnımın üzerinde bir araya getirdi. Çenesini omzumun üzerine yerleştirirken, sağ yanağını sol yanağımın dibine koydu. Huzur buydu. Sadece bu.

Gözlerimi kapatıp gülümsemeye başladım. O kadar geniş gülümsüyordum ki ağzım yırtılabilirdi. Kamer'in içimi daima hoş eden kokusunu solurken gözlerimi araladım ve şehre odaklandım. "Saat kaç ki?" diye sordum. Güneş, gökyüzünde demlenmişti ve sıcağı da tıpkı ağırlaşan rengi gibi dibe süzülmüştü.

"Dört," diye cevapladı sorumu. "Bir duş alır, sonra dışarı çıkarız, olur mu?"

Kafamı hafifçe sallayıp ellerimi, karnımın üzerindeki ellerinin üzerine koydum. Teni sıcacıktı. "Şimdi biz buradayız, değil mi? Yani sadece ikimiz? Kimse yok, biri bir yerden çıkıp şu anın içine edemez, değil mi?" diye sordum kendimle konuşur gibi.

Usulca gülümsedi. "Oda baskınları Zeynep'ten sorulur biliyorsun, o da burada olmadığına göre... Sorun yok."

"Zeynep ve baskınları," diye mırıldandım.

"Çetin bazen kızsa da Andaç'la süper ikili onlar."

"Biz de seninle süper bir ikiliyiz," dedim gülerek. "Çok kral çiftiz anasını satayım."

"Ne?" dedi yüzünü yüzümden ayırıp, kendimi benden çekerken. Gözlerime şaşkın ama güleç bir ifadeyle bakmaya başladığında, "Sen ben olmuşsun," diye konuştu. "Körle yata yata şaşı oldun sonunda."

"Ee, kimin hanımıyız?" dedim olduğum yerden ayrılırken. Arkamı dönerek odanın içinde gezinmeye başladım fakat bu birkaç saniye sürdü. Kamer, kıvrak bir hareketle beni yatağın üzerine çekip yanına yatırdı. Yüzlerimiz birbirine döndüğü vakit nefesimin bedenime yetmeyeceği saniyelerin içine girmiştim. Elimi yüzüne götürdüm ve sert olmadan hafifçe vurdum. "Hain."

"Pisliğe ne oldu?" diye sordu dudağının kenarı yukarı doğru kıvrılırken.

"Burada."

Kaşlarını çattı ve arkasına bakıp, "Ben kimseyi göremiyorum," diyerek beni âdeta alaya aldı.

Gözlerimi devirdim, ardından gülerek karşılık verdim. "Mizah anlayışımız da bayağı iyi hani, bayağı."

Beklemeden tekrar yüzüme odaklandı ve kendine daha çok yaklaştırarak kulağımın dibinden çıkmış saçlarımı arkaya itti. "Bayağı iyisin, bayağı."

Gözlerimi kaçırarak dev bir sevinçle gülmeye başladım fakat dişlerim görünmüyordu.

Yatakta fazla oyalanmadan duş aldık ve giyinmeye başladık. Üzerime ilk defa giyeceğim bir elbise giymiştim. Orta kalınlıkta omuz askıları ve açık mavi renginde zarif ama tatlı bir elbiseydi. Dizlerimin birkaç tık altına uzanıyordu. Ayaklarıma ise bağcıkları bilekten bağlamalı rahat bir ayakkabı giymiştim. Saçlarımı omuzlarıma doğru dökerken, yüzüme hafifçe birkaç dokunuş yaparak kendimi hazırlamıştım. Evet, aylar sonra kendimi ilk defa önemserken buluyordum. Bakımsızlıktan, giyimden o kadar uzaktım ki bir bedenim olduğunu bile unutacak hale gelmiştim. Bu çok iyi motive etmişti.

Hazırlığım bittikten sonra banyodan çıktım. Kamer, arkası dönük bir halde üzerini giyiniyordu. Aslında giyinmişti, sadece üzerini düzeltiyordu. Adım seslerimi işitince arkasını dönerek gözlerime baktı. Önce gözlerime baktı, sonra bedenimi baştan aşağı süzmeye başladı. Bu kalp atışlarımı sıklaştırıp, nabzımı hızlandırırken hayranlık dolu ifadesi gözlerinin her zerresinde belirdi. "Vallahi çok güzelsin."

"Bir de yemin et, ikna olacağım."

"Yemin ederim çok güzelsin."

Başımı öne eğdim ve sol tarafımdaki saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "İkna oldum. Teşekkür ederim."

Sesli bir şekilde güldü. Öyle güzel bir sesi vardı ki sabaha kadar onu dinleyebilmek için güneşin doğuşuyla birlikte yudumlardım çayımı. Kamer sakin adımlarla yanıma yaklaşırken kalbim de onun adımlarına takılı kalmıştı. Her bir mesafede hızı katlanıyordu. Bu his, bu heyecan hiç mi dinmezdi böyle? Hiç mi yavaşlamazdı o bana yaklaşırken? Dinmesin, o bana sürekli ama sürekli gelsin.

Karşımda belirdiğinde durdu ve çıplak omzuna dudaklarını bastırdı. Orada bekledi, karnımın içindeki kelebekler çiçeklendi.

Kendini geri çekerken gözlerimize baktık. "Aslında bunu çok önceden sana teslim etmem gerekiyordu ama salak kafam özel bir anı bekledi," diyerek elini ceketinin içindeki cebe attı. Kaşlarımı çatılırken gözlerini gözlerimden bir an bile ayırmadan elini cebinden çıkardı.

Parmaklarının ucunda tuttuğu şey tektaşımdı.

Sadece birkaç gün takabildiğim, sonrasını hüzünle hatırladığım yüzük.

Gözlerimin kenarı kızarırken, diğer yandan da saf saf gülümsemeye başladım. Bu tebessüm acıdan yoğrulmuştu çünkü içinde sevgi kadar keder de vardı. Kamer, dudaklarını ıslatıp yutkunarak elindeki yüzüğe baktı. "Bu yüzüğü hep sakladım. Alyansını boynumda, bunu ise yastığımın altında. Fakat ait olduğu yer yastık altı değil, senin güzel parmakların..." Gözlerini yüzüme kaldırdı. "Ve lütfen, ne olursa olsun onu bir sefer daha evinden çıkarma, yok sayma olur mu?"

Söylediği, benden istediği şeyler o kadar yürekten o kadar temizdi ki kendimi berbat hissetmiştim. Ona böyle hissettirdiğim, kalbinde böyle yaralar açtığım için gözlerinin altında ezilmiştim. "Ben onu bile isteyerek çıkarmadım," diye konuştum, bir köşeye sinercesine. "Üzgünüm Kamer, çok üzgünüm yaşananlar için."

"Biliyorum," dedi durgun bir halde. "Ama artık üzülmek yok. Tamam, dünyanın en mutlu insanları olamayız hiçbir zaman ama bunu da sağlamak bizim elimizde."

Anlayışına, canına sarılmak istedim. Elimi uzatırken, sol elini elimin altına koydu ve zarifçe tektaşımı parmağıma takmaya başladı. İkimizin de elleri titriyordu. Sanki ilk defa takıyordum, sanki bana ilk kez evlenme teklifi etmişti. Yüzüğü özenle parmağıma taktıktan sonra elimi sakince dudaklarına yaklaştırdı ve parmaklarımın üzerinden öptü. İçim gidiyordu. İçim tepetaklak olmuştu içine doğru. Dudaklarının anahtarını parmaklarımın kilidinden çekti, gözlerindeki mührü gözlerime damgaladı.

Kamer yatağın üzerinde duran deri ceketi üzerime giydirirken, "Hava güzel ama üşürsün," diye konuştu. "Zaten giyecektin."

Ceketi giyindim ve saçlarımı dışarı çıkarıp uçlarını düzelttim. Birkaç dakika daha burada oyalandıktan sonra el ele otelden çıktık. Şehir sakindi ama ışıklar büyülü bir melodinin ortasına düşürmüştü bizi. İkimiz de daha önce hiç gelmediğimiz için pek bir şey bilmiyorduk lakin internet sağ olsun ön idmanı yaptırmıştı bize. El ele sokağa çıktığımızda etrafa bakarak attım adımlarımı. "Çok güzel bir yermiş. Sakin, huzurlu... Tam aradığımız gibi."

"Sakin ve huzurlu," diye tekrarladı. "Senin gibi demek isterdim ama sakin değilsin ki. Dişlerini hemen gösteriyorsun."

Dişlerimi gösterdim. "Güzel fırçalamış mıyım?"

Güldü. "Yarın gezeriz bu şehri," dedi sonra. "Sıcaktan pişeriz ama olsun."

"Gezelim gezelim," diye devam ettim istekli bir halde. "Ben çok merak ediyorum."

On dakika kadar sonra güzel bir mekân bulmuş ve içeri girmiştik. Sakince güzel bir akşam yemeği yedikten sonra da şehri biraz yürümüş sonra da otele geri dönmüştük. Kamer ışıkları yaktıktan sonra üzerindeki ceketi çıkardı ve yatağa doğru ilerledi. Ben de peşinden gittim. Ayakta dikildiğinde gömleğinin kol düğmelerini açtığını gördüm ve yutkunarak yanında durduğumda sakince elimi ellerine uzatıp onu durdurdum. Kalbim deli gibi atmaya başlamıştı. Kamer hayranlık dolu bakışlarıyla beni izlerken, "Ben halledeyim," dedim kısık sesimle.

Bana döndü ben de ona. Nefesimi göğsüme bastırarak kol düğmelerini çözdüm. O sırada Kamer, yüzüme doğru yaklaştı ve beni içinden çıkılması imkânsız bir havanın içine hapsetti. "Seni çok seviyorum," diye

fısıldadı, şefkatli ama tutku dolu bir sesle. "Seni her şeyden, herkesten çok seviyorum."

"Ben de seni," dedim ellerimi bileklerinden koluna oradan da göğsüne doğru taşırken. Onu istiyordum, onu fazlasıyla istiyordum. Kamer, saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken gömleğinin düğmelerine dokunan ellerimle dudaklarımın üzerine kapanan dudakları bir oldu. Yükseldim. İstemsizce parmak uçlarımda yükseldim ve ayaklarımda hâlâ ayakkabılarım vardı.

Kamer, alt dudağımı üst dudağının arasında ezmeye başladığında, ellerimi saçlarına geçirdim ve hoyratça onu kendime çektim. Bir eli enseme uzanırken, diğeri belime inmiş ve beni gövdesine çekmişti lakin rahat edemiyordum. Kamer, bunu anlamış gibi sabırsız bir hareketle iki elini kullanarak üzerimdeki deri ceketi omuzlarımdan aşağı düşürdü. Ellerimi saçlarının arasından çekip, ceketin kollarının arasından çıkmasına müsaade ettim. Ceket aşağı düştüğünde birkaç adım yatağa doğru yürüdük.

Dudaklarımın üzerindeki baskısını artırmaya başladığında ellerimi siyah gömleğinin düğmelerine tekrar götürdüm ve hızlı hızlı açmaya başladım. Kamer bu çabam karşısında erkeksi bir ses çıkarmış, dudakları yukarı doğru tırmanmıştı. Gömleğinin düğmelerini açtıktan sonra onu geniş omuzlarından arkaya doğru ittim ve dudaklarımı dudaklarından çekip omuzlarını öpmeye başladım. Teni sıcacıktı, dudaklarımı yakıyordu. Beni baştan aşağı ateşe vermişti.

Elleri saçlarımın dibine ulaştı. Boynumun kenarını öpmeye başladı. Yavaş yavaş öpüyor fakat beni kıvrandıracakmışçasına dokunuyordu. Karnıma ağrılar girip çıkıyor, parmak uçlarım dahi titriyordu. Birkaç saniye sonra dudaklarımız yeniden birleştiğinde bu sefer daha istekli, daha tutkulu bir şekilde sarıldık birbirimize. Nefeslerimiz karışıyor, bin yıllık bir devrin açılışını yapıyor gibiydik.

Bu ikinci vuslatımız olacaktı.

Belimi yeniden kavradı ve bel çukurumdan yukarı doğru tırmanarak elbisenin fermuarını aşağıya indirmeye başladı. Kendimi ona bırakmıştım. Sırtım açılırken parmakları tenime dokundu. İçim ürperirken omuzlarımın üzerindeki askılar bollaştı. Ellerimi sırtına sardım, pürüzsüz cildi beni kendine davet ediyordu. Dudaklarımı eze eze öpmeye devam ederken omuzlarımdaki askıyı kollarıma doğru indirdi. Elbise bedenimden kayıp giderken iç çamaşırlarımla kalmıştım.

Kamer, yönlerimizi değiştirdi ve beni yatağa doğru ilerletti. Geri geri gidiyor ama bir an olsun ondan ayrılmıyordum. Nihayetinde ayaklarım yatağın kenarına takıldı ve belimden kavrayarak beni yatağın üzerine bıraktı. Yatağın üzerine bırakmasıyla vakit kaybetmeden üzerime geldi ve dudaklarımı öpmeye devam etti.

Onu o kadar seviyordum ki bir dakika sonra yanımda göremeyecek olmak korkusu beni mahvediyordu. Ellerimi sırtına götürdüm ve parmaklarımı tenine geçirdim fakat bu çok sert olmamıştı. Kamer, keyifli bir ses çıkarırken, "Korkma," diye fısıldadı. "Geçir tırnaklarını."

Göz göze geldik. Ağırlığını üzerime vermeye başladığında dilimi dudaklarımla ıslattım ve derin derin nefesler alıp vermeye devam ettim. "Karnım ağrıyor," diye mırıldandım.

Kamer ani bir tepkiyle kaşlarını çattı. "Regl misin yoksa?"

Kıkırdadım ve yüzünü hafifçe vurdum. "Salak!"

"Değilsin yani?" diye sordu saf saf.

"Hayır," dedim onu gevşeterek. "Karnım ağrıyor işte. Özledim ya seni... Ya illa açık açık söylemem mi gerekiyor yani?"

"Hım," diye inledi derinden bir sesle. Dudaklarımın üzerindeki yerini yeniden aldığında sağ elimi kavradı ve onu geriye doğru iterek yatağın boş kısmına açtı. Parmaklarımızı birbirine kelepçelerken ellerimiz kapandı. Diğer elimi boynuna götürdüm ve onu kendime daha çok çektim. Kamer dudaklarımdan ayrıldı ve tenimdeki hâkimiyetini kaybetmeden çenemi öperek oradan boynuma yol aldı. Çenem omzunun üzerinde konaklarken karınlarımız birbirine temas etti.

Boynumu öpmeye başladığında kendini durdurdu. "Yok, morarıyor sonra."

Nedensiz bir utançla gözlerimi kapatıp güldüm. Yüzü yüzümün önüne düştüğünde şakaklarındaki terlerin gözlerinin içindeki karada piştiğini gördüm. Saçlarının dibi terlemişti. Yatağın üzerindeki ellerimizi çözdüm ve ellerimle saçlarını geriye doğru yatırdım ama bunu pek başardığım söylenemezdi. "Ne hassas bir tenin var senin de güzelim ya," diye şikâyet etti. "Neyse dudaklarına ömrüm boyunca talibim."

Serseri bir şekilde güldü ve dudaklarıma yeniden kapandı. Birkaç saniye sonra dudaklarımın üzerindeki baskısını azaltarak aşağılara doğru inmeye başladı. Ağırlığını neredeyse tümüyle hissediyordum. Sıcak dudakları boynumun aşağısına doğru süzülürken saçları da tenimi süpürüyordu.

Kamer alnıma ıslak bir öpücük bıraktı. Gözlerimi kapattım. Bir müddet orada bekledi. Kalp atışlarımızı hissediyordum, duyuyordum. Avucumun içine doğmuştu bir güneş gibi. "Aymira," diye çekti dudak-

larını alnımdan. Kavurucu nefesi beni boğuyordu. Gözleri, gözlerimin içine bakarken ona bu kadar yakından bakmak ayaklarımı her seferinde yerden kesiyordu. Söyleyeceği şeyi bekledim. Dudaklarını yaladı ve sakince mırıldandı: *"Bir bebeğimiz olsun istiyorum."*

Afalladım. Söylediği şeyle ağzım hafifçe aralandığında, "Ama sen..." diyebildim.

Gülümsedi. "İstemediğimi mi belirttim sana?"

"Biraz." Genzimi temizledim. "Yani konusu hiç açılmadı, sen de hiç şey etmedin hani..."

"Arabada fark etmedim mi sanıyorsun?" diye sordu kısık sesiyle. "Sessiz kalışım seni üzdü, bunu gördüm. Sen de sandın ki ben istemiyorum..."

"O zaman niye orada belli etmedin, geri zekâlı?"

Sırıttı. "Pisliğim çünkü."

Yüzüne minik bir darbe indirirken, burnumun ucunu öpüp geri çekildi. Gözlerini kapattı ve kokumu içine çekerek konuşmasını sürdürdü. "Biliyorum okulun var, belki de erken ama düşüncesi bile o kadar güzel ki... İkimize ait bir şey. Böyle minicik elleri ve ayakları, kalp atışı..."

Onu böyle konuşurken duymak o kadar güzeldi ki, o hayal ettikçe ben heyecanlanıyordum. Evet, okula gidecektim ya da gitmeyecektim kesinleşen bir durum yoktu ama bir bebeğimizin olması daha önemliydi. Kamer bu kadar istedikten sonra ne kaybedecektim sanki? Ben artık bir şeylere geç kalmak istemiyordum. Bir dakika sonramızın bile garantisi yokken, hayallerimizi yaşamadan geçmek istemiyordum.

"Kamer ben bir bebeğimizin olmasını her zaman istedim," diye mırıldandım sakince. "Evet gelecek planlarımız farklı yönde ama o çizgi hep dışına taştı." Gülümsedim. "Bebeğimiz... Kulağa ne kadar hoş geliyor, değil mi? Sana ve bana ait bir can. Bizim."

"Yalnız tam yerindeyiz," diye konuştu edepsizce.

Gözlerimi devirdiğimde derin bir nefes alıp verdi ve dudaklarımı yeniden öpmeden evvel fısıldadı. "Şu dünyada senin için yaşıyorum, bir elim dolu diğer elimi de evladım tutsun istiyorum."

Hayali bile bu kadar güzel hissettiriyorsa,

Gerçeği öldürmez mi bizi canımın içi?

Gece güneşi kovmak için fırsat kollarmış çünkü ay ışığı yalnızca bizim için parlarmış.

Huzurluydum. Kamer dizlerimin üzerindeydi, saçlarını seviyordum. Onu izliyordum. İç çekiyordum. Saat gecenin bilmem kaçıydı, bilmiyordum ama sabaha uyanmak yerine ucu bucağı görünmeyen bir deniz gibi bu gece sakince kulaç atmak istiyordum. Parmaklarımı onun güzel saçlarının arasında gezindirirken yüzüklerime bakıp sırıttım. Tamamlanmıştım. Üzerimdeki bornozun yakasına düşmüş nemli saçlarımı geriye iterek, saçlarıyla oynamaya devam ettim.

Kamer uykuya dönük bir sesle, "Saçlarımla oynamanı seviyorum," diye konuştu. "Beni uyuşturuyorsun. Kedi gibi oluyorum." Serseri gibi güldü. "Ben ve kedi olmak? Bunu sadece sen yapabilirdin."

"Biz ona kaplan diyelim," diye dalga geçtim. "Ha, kedi gibi oluyorsun bazen yalan yok."

Elini diz kapağıma götürdü ve dalgın dalgın konuşmaya devam etti: "Sana ilk geceden bahsetmek istiyorum."

"İlk gece?" diye sordum kaşlarım çatılırken.

Yerinde kıpırdandı ve sırtüstü uzanarak gözlerime baktı. Bu bakışı tanıyordum. Gözlerinde ne zaman böyle bir sis görsem duygularını dökmek için hazır olduğunu belli ederdi. Çıplak gövdesine kaydı yüzüm. Sertleşmiş karnı ve neredeyse kapanmış tüm yaralarına odaklandım. Kamer, "Seni gördüğüm o ilk gece," diye devam ettiğinde taş kesilerek gözlerimi gözlerine sabitledim.

"Ben o taksiye neden bindim, nasıl bindim hiç öğrenemedin bile," dedi sakince. "O gece," diye ekledi gözlerini gözlerimden kaçırıp tavana bakarken. "Dayımın yanından çıkmıştım. Eve gidiyordum, bizimkilerin yanına işte. Sonra birileri ateş etmeye başladı. Beni öldüreceklerdi. Belimdeki silahı çıkardım ve ben de onlara karşılık vermeye başladım. Buz gibiydim. Tek başımaydım ama işin garip yanı ölüp gitsem bile umurumda olmayacağıydı çünkü sen hayatımda yoktun... Ta ki o taksiye binene dek."

Gözlerimiz kesişti. Gözlerimin kenarına o gecenin filmi yansıdı. Her şeyi daha dün gibi hatırlıyordum. "Kafana silah dayamıştım ya hani," dedi soğuk soğuk gülerken. "O silahın içinde bir tane bile mermi yoktu. Silah boştu."

"Beni öldürebilirdin," dedim düz bir sesle. Şu an konuşması ne kadar kolay geliyorsa, o gün yaşaması da o kadar zordu. O anı yaşamak canlı canlı ölümün beşiğinde sallanmaktı.

Kafasını hafifçe iki yana salladı. "Öldürmezdim. Ben suçu olmayan, masum insanlara dokunmam. Tabii o an öyle davranmam gerekti."

"Benim kadın olduğumu bilmiyordun değil mi o an?"

"Hayır," dedi sakince. "Arabadan indikten sonra seni takip ettim. Çetin yardım etti ama senin peşinden tek başıma geldim çünkü polise gidip gitmeyeceğinden emin olmam gerekirdi. Sen evine geldin ve ben seni gördüm."

"Şaşırmış mıydın?"

"Benimle dalga geçtiğini düşündüm," diye güldü. Gözlerimi devirdim. Yorgunca soluklanıp mırıldandım: "Biliyorsun. Öyle bir dünyada yaşıyoruz ki insanlar pislik ve iğrenç durumda. Kendimi korumak için şapka takıyordum ben de. Çalışmak kolay iş değildi."

"Bazen keşke daha önce karşına çıksaydım diyorum," dedi zorla. "Belki bu kadar geç kalmazdım her şeye."

"Kadere inanıyor musun?"

"İnanıyorum," dedi. "Sana daha çok inanıyorum. Bu yüzden peşini bırakmadım. O pusulayı bile yem niyetine bıraktım çünkü kendimi güvence altına almam gerekiyordu fakat nereden bilebilirdim ki sen olduğunu, nereden bilebilirdim ki senin bana gelmeni beklerken, benim senin kapından bile ayrılmayacağımı?"

"Nasıl oldu? Neden yaptın bunu? Ne gördün Kamer?"

Duraksadı. Gözleri yine benim bilmediğim, adım dahi atmadığım sokakların kaldırım taşlarına düştü. "Kim bilir, belki de o gece oldu olan. Seni gördüğüm ilk an geri kalan ömrüm için yeterli miydi bilmiyordum çünkü ben hayatımda bir yerlerde olabileceğini ta o an anlamıştım... Sabah oldu seni gördüm, gece oldu yine seni gördüm... Sen beni hiçbir zaman fark etmedin ama ben seninleydim. Yaşadığın hayatı, babanı, kardeşini ve nelerden vazgeçtiğine şahit oldum."

Hayretle onu izledim. "Ama hiç tanımamış gibi yaptın değil mi? O gece annemin mezarından dönerken, sana çarptığımda da beni biliyordun. Şapkamı çıkardığımda o geceki kadın olduğumu biliyordun. Neden gerçeği söylemedin?"

"Seni ürkütmekten korktum ve kendi içimde, tek başıma başlattığım bu oyunu kuralına göre oynamaya başladım... Az çok seni biliyordum ama sen hiçbir zaman bunu öğrenemedin..."

"O günler," dedim gülerek. "Seni gerçekten öldürmek istiyordum. Beni deli ediyordun ama bir yandan da daha önce hiç kimse bana bu kadar yakın davranmamıştı, hiç kimse bu kadar ilgimi çekmemişti. Hem acıydın hem de tatlı."

"Hakan gavatının sana karşı olan hislerini ta ilk dakikadan anlamıştım, yüzünden akıyordu resmen ama sen o kadar kördün ki bunu görmemek için resmen gözlerini bağlıyordun. Dayanamıyordum, o herifin sana bu kadar yakın olmasına dayanamıyordum. Daha doğrusu sana dayanamıyordum. Babanın zorbalıklarına, ailenin geçimini sırtlanarak kendinden vazgeçmiş olmana."

"Bu yüzden yalan söyledin değil mi?"

"Aslında olaylar kontrolden çıkmıştı. Sen bize geldiğin o gün kendi biletini bana vermiştin ve ben de onu dilediğimce kullanacağımı düşünmüştüm. Mahir'in seni rahat bırakmayacağından emindim çünkü gerçekten pislikti. İğrenç herifin tekiydi. Yaşadığımız yer tekin bir yer değildi. Hani yolda yürürsün ve peşine serseriler takılır ya, o da bu serserilerin en leş olanıydı. Seni korumam gerekti. Seni hem ondan hem de babandan korumam gerekti. Bu yüzden bir yalan uydurdum, ne ara oldu bilmiyorum ama çıkıverdi dudaklarımdan. Günlerce düşündüğüm bir durum olmadı. Evet yasaklar, birtakım şeyler vardı ama bu kural dediğimiz mevzu tamamen benim uydurmamdan ibaretti çünkü başka türlü bana inanmazdın."

"İnanmamıştım da zaten," dedim durgun bir sesle. "Çünkü her şey şaka gibiydi ve böylesi başıma ilk defa geliyordu ama sen öyle bir inandırdın ki beni, bildiklerimi de unutacak hale geldim."

"Benim yanımda güvende olacağını düşündüm. Baban sana zarar veremezdi, kimse sana zarar veremezdi. Ben ilk başlarda seni oyaladım, aşağılık bir herif gibi davrandım kabul ama bitsin istemiyordum. Seni de bu yalana inandırmıştım. Fakat her geçen gün vicdanımın sesi zonklamaya başladı. Bir hayatının olduğu, bir kardeşinin olduğu... Elimde değildi ki bırakamıyordum."

"Ama duyguların yalan değildi değil..."

Sorumun tamamını duymasına bile müsaade etmeden beni susturdu. "Hayır. Benim duygularımda sahtelik yoktu. Evet pis bir oyun kurmuş olabilirdim ama yemin ederim senin içindi her şey. Andaçları, Çetinleri... Onları yaşadıkları hayattan almıştım, kurtarmıştım. Onlara yalan söylememiştim ama seni bana getirecek bir yol bulamadım. Bunu söylemeseydim bana gelemezdin. Sana gidemezdim."

"Her şeyi öğrendiğim gün beni hiç sevmemiş olma ihtimalin bile yer edindi kafamda," diye konuştum kısık sesimle. Elimi çenesine götürdüm ve sert yüzüne dokundum. Gözlerini kapattı, dinlemeye hazırdı. "Berbattım. O günü hafızamdan silmek istedim ama yapamazdım ki çünkü ben giderken bile seninleydim. O caddeden çıkarken bile senin yanındaydım."

"Seni ilk gördüğüm an önce ellerim titredi, sonra aklım," dedi gözlerini kapalı tutmaya devam ederken. "Kalbime ise sıra ne zaman geldi bilmiyorum. Ne ara oraya girdin ve çıkmamak üzere dibe gömüldün hiç bilmiyorum ama sevdim işte, seviyorum. Bir dakika sonrasını bile düşünmeden seviyorum."

Artık sadece geleceğimiz için düşünmek ve geçmişteki acılar kurtulmak istiyordum. Ellerimle yüzünü sevmeye devam ederken gülümsedim ve bambaşka bir hevesle nefes aldım. "Sence," diye sordum biraz çekingen bir hâl ile. "Kızımız mı olsun istersin yoksa oğlumuz mu?"

Dudakları derhal yukarı doğru tırmandı. "Eğer bir oğlumuz olursa kesin fırlama, kızımız olursa da tam bir prenses olur."

Güldüm. "Sen fırlama değilsin, ben de prenses değilim, kime çekecek bu bebek?"

"Sen kraliçesin çünkü."

Gülmeye devam ettim. "Kamer Bey neler diyorsunuz öyle?"

"Doğruyu söylüyorum yavrum." Gözlerini kıstı ve düşünceli düşünceli ekledi ama halinden çok memnundu. "Baba olmak... Onun bana *baba* diyecek olması. Minicik elleri, minicik kalbi..." Gözlerinin şefkati kalbinden çalmıştı. "Sonra sen... Anne, annesi... Çok güzel, değil mi?"

"Çok güzel."

"Ben hayal edince bile kafayı sıyıracak gibi oluyorum ama kendi annem ve babam beni çok rahat gözden çıkarabilmişlerdi. Gözlerinin önünde erimeme müsaade etmişlerdi. Ben," dedi kaşlarını çatarak. "Ben kendi evladıma bunu yapabilir miyim? Ona zarar verebilir miyim?"

"Asla," dedim reddederek. Zaten bu bir soru değildi, bu bir başkaldırmaydı, inkârdı. "Sen çok güzel bir baba olacaksın. Bunu, annenin oyununa kurban ettiği o sahipsiz bebeği kucağına aldığın gece anladım. Onu sevmiştin."

Ve ben onları izlediğimi, ona söylememiştim.

"Çünkü sevilmeyecek gibi değildi." Toparlandı, dizlerimden kafasını kaldırıp üzerime geldi. Bakışlarındaki arzu kalbimi sıkıştırmıştı. "Senin gibi," dedi fısıldarken. Dudaklarımdan öptü. Defalarca.

Önce yıktı, sonra yaktı her yerimden.

Fakat yaktığı gibi avuçlarına doğdum küllerimden.

Avuç içlerine, parmak uçlarına uyandım ben,

Defalarca sevip sevilerek, en derinden.

12. Bölüm

Merhamet

Sabah erkenden kalkmış, Kamer uyanmadan şehri kendi başıma azıcık gezmek istemiştim. Göğüs kafesimdeki havayı boşaltırken güneş gözlüğümü yeniden taktım ve daha sakin ve ferah bir şekilde otelin yoluna koyuldum. Aynı zamanda geçip gittiğim yerleri izliyordum. Ufak tefek dükkânlar vardı. Birine ilgiyle baktığımda yaşlı adam kapısının önünde oturduğu tabureden kalkıp, "Buyur kızım?" diye sordu.

"Öyle bir bakmıştım amca," dedim tezgâha yaklaşırken. "El yapımı mı bu ürünler?"

"Evet," diye onayladı. "Benim hanım, torunlar yapıyor bir şeyler..."

Tezgâhta çömlek vazolar, seramik ve kilden bir sürü eşya vardı. Onun yanı sıra bileklik, yüzük, küpe ve bir sürü ürün... "Hepsi çok güzel duruyor." Gözlerim köşede duran gümüş rengi Zippo'yu ağına çekiverdi. Kamer'in Zippo'suna benziyordu ama bu daha hoştu.

Sigarayı bırakmasını isterken ona Zippo almak mı?

Elimi gördüğüm Zippo'ya uzattım ve onu kavrayarak incelemeye başladım. Amca, "O epey eski bir parçadır ama çok kıymetlidir," dedi. Hafifçe tebessüm etti. "Basit bir çakmak değil yani."

"Öyle görünüyor," diye mırıldandım kapağını açıp kapatırken. Ona daha önce pek hediye almamıştım, bu eksikliği hissediyordum. Kamer zaten benden böyle şeyler bekleyen biri değildi ama minik bir hediye onu mutlu edebilirdi. Hediye seçmek konusunda pek becerikli olmasam da bunun ona çok yakışacağından şüphem yoktu. Amcaya Zippo'nun fiyatını sorduktan sonra almaya karar verdim ve Zippo'yu alıp dükkândan ayrıldım. İçimdeki iyi hisler giderek çoğalmaya başladığında cebimdeki telefon titremeye başladı. Arayanın Kamer olduğuna o kadar emindim ki ekrana bakmama bile gerek yoktu.

Telefonu cebimden çıkardım ve doğru kişiye telefonu açtım. "Günaydın," dedim ılık bir sesle.

"Neredesin sen?" diye sordu direkt. Sesinde elle tutulur bir endişe vardı. "Otelde değilsin. Nereye gittin?"

"Hiç," dedim omzumu silkerken. "Erken uyandım, öyle bir hava alayım dedim."

"Sabahın kõründe şehri ben olmadan mı gezdin?"

"Ya ne alakası var?" diye sordum düz bir sesle. "Dediğim gibi sadece hava almak istedim. Sen uyuyordun zaten. Hem geliyorum, acıktım da." Dudağımın kenarını kıvırdım. "Odaya istesene kahvaltıyı."

Kamer, temkinli bir sesle ekledi: "Bir şey yok yani, öyle değil mi? Bak eğer..."

"Ne olabilir ki?" diye sordum kendi kendime konuşuyor gibi. "Beş dakikaya oradayım, tamam mı? Geliyorum."

Sıkıntıyla soludu. "Tamam."

"Görüşürüz."

Telefonumu cebime koydum ve söylediğim gibi aşağı yukarı beş dakika içinde otele geldim. Odamıza çıktığımda kartla kapıyı açıp içeri girdim. Kamer, üzeri çıplak bir halde elinde havluyla beni karşılarken, "Hah," diye güldü yüzüme bakıp. "Evliya Çelebi Hanım da geldi."

"Ne?" diye kahkaha attım bir anda.

Ellerini silmeye devam ederken söylediğine gülmeye devam ettim. "Bakıyorum da edebiyat bilgin göklerde," diye dalga geçtim onunla. Omuz silkti. "Ee? O kadar ders çalıştık sayende, kaptık bir şeyler. Ben de malın önde gideni değilim, biliyorum kızım bunları."

"Ay, tamam," dedim gülmeye devam ederken. "Sen mükemmelsin."

Bana karizmatik bir bakış atarken dudaklarımı birbirine bastırdım ve banyoya gitmek için yanından geçtim. O sırada beni gafil avladı ve belime sarılıp çabucak boynumun kenarına bir buse bıraktı. Kalbim amansızca sıkışırken beni serbest bırakıp derin bir iç çekti. Yüzümde sersem bir ifadeyle banyoya giderken çoktan çıkardığım gözlüğü kenardaki komodinin üzerine koydum ve oradan geçtim. "Oda servisini söylemiş miydin?" diye sordum ellerimi yıkarken.

"Söyledim," dedi sakince. "Gelir birazdan."

"Balkona çıkalım, hava çok güzel ve böyle bir manzarayı kaçırmak istemem." Musluğu kapattıktan sonra aynaya bakarak konuştum. "Yer sofrası hem de." Banyodaki işim bittikten sonra buradan ayrıldım. Üzerine bordo tişörtünü giyen Kamer'e bakıp, "Daha önce yer sofrasında yemek yemiş miydin?" diye sordum.

Kafasından aşağı geçirdiği tişörtünü bedenine oturturken, "Yedim tabii," diye cevapladı. "Ama uzun zaman geçti üzerinden. En son Dayı'yla yemiştik o da epey oldu."

"Ben de en son ne zaman yediğimi hatırlamıyorum," diye ekledim konuşmasının üzerine. Dağılan yatağımıza baktım ve sersem sersem sırıtarak toplamaya başladım. Kamer saçlarını düzeltirken, "Dursaydı ya böyle," dedi gülerek. "Nasıl olsa bir daha bozulacak."

Ona kötü kötü baktım. "Hemen bir fesatlaş, hemen."

"Ya ne yapacağım?" diye sordu gözlerime bakarken. "Gel iki tavla atalım istiyorsan?"

"Olur vallahi."

Sol kaşını yukarı havalandırdı. "İddialıyım diyorsun yani?"

"Karını hiç tanıyamamışsın sen."

"Yo," dedi şeffaf bir sesle. "Çok iyi tanıyorum seni."

Tebessümümü yüzümden düşürmeden yatağımızı toplamaya başladım. Kamer de kıyafetleri topluyordu. Onu böyle bir şeyler yaparken görmek çok hoşuma gidiyordu. Hani yapmadığından değil, elinin bu tip şeylere pek yatkın olmadığındandı. Birkaç dakikaya oda servisi geldi ve odamızın geniş balkonuna güzelce bir yer sofrası kurduk. Şehir ayaklarımızın altında gibiydi, o kadar temiz ve tarihi kokuyordu ki sanırım başka bir ütopyanın içindeydik. Alışkın olmadığımız ama hasretini daima duyduğumuz bu huzur bize iyi geliyordu.

Kamer, bağdaş kurup karşıma oturduğunda kendimi tutamıyor ve sürekli gülüyordum. "Ne gülüyorsun ya deli gibi?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Soğan da vereyim şöyle, çak yumruğunu," dedim kıkırdayarak.

"Sen kuru fasulye yap önce de bir," diye cevapladı anında. "Soğanı sonra düşünürüz. Hem bu sofrada en rahat böyle oturulur."

"Bir şey demedim ki," dedim gülmeye devam ederek. "Komiğime ama çok da hoşuma gitti. Lütfen Kamer Bey."

Çaylarımızı doldurduktan sonra ben de kalçamı bir minderin üzerine koyup rahat bir şekilde sofradaki yerimi aldım. Ona henüz Zippo'sunu vermemiştim ve uygun bir anda verecektim. Ekmeğime sürdüğüm kayısı reçelinden bir ısırık aldıktan sonra manzaraya bakarak çayımı yudumladım. Kamer ise bana bakıyordu. Bunu fark etmemle gözlerimi üzerimde gezinen gözlerine dokundurdum. "Ne oldu?" diye sordum. "Manzarayı sevmedin mi?"

"Benim senden başka bakacak bir manzaram yok ki."

Yüzümde hafif bir ısınma hissedilmeye başlarken, güldüm ve çayımı yeniden dudaklarıma götürdüm. Kamer ise gülerek konuştu. "Amma şovcu herifim ben de!"

Duyduğum şeyle çayım boğazımda kalırken içten bir gülüşle bardağı ağzımdan uzaklaştırıp, "Ya sen ne diyorsun?" diye gülmeye başladım. Salak gibi gülüyorduk. Ona yeniden kötü kötü baktım lakin bu pek mümkün olmuyordu. "Bak hele laflara bak. Manzaraymışım... İşin gücün şov Kamer Alptekin."

Çayından bir yudum alırken göz kırptı. "Ağzım iyi laf yapıyor, değil mi?"

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Bunu en iyi ben bilirim."

"Herhalde sen bileceksin," diye kızdı bana yapay bir ifadeyle. "Senden başkasına konuşmam ki."

"Onu da en iyi ben bilirim."

Gülümsedi ve o âşık olduğum yanağındaki çukur hiç olmadığı kadar derinleşerek gözlerime oturdu. Onu doyasıya öpmek, gözlerimi bile kırpmadan ömrüm yettiğince izlemek istiyordum. Araya birkaç dakikalık ara girdiğinde bu sefer ikimiz de gözlerimizin örtüsünü şehri görmek için kaldırdık. "Ama bunu seviyorum, biliyor musun?" diye konuştum mırıldanır gibi. "Seninleyken o kadar eğleniyorum ki... Yani vaktinde atamadığım kahkahaları atıyorum, gülemediğim anları yenileriyle kapatıyorum... Seninle çocuklaşabiliyorum. Bu çok güzel değil mi?"

"Çok güzel," dedi durgun bir sesle. "Bir tek senin yanındayken böyle olabiliyorum zaten. Kendimi sınırlamıyorum, ruhum da kalbim de sonuna kadar sana açık." Yüzüme döndü. Güzel gözleri güneşi bile kıskandıracak kadar hoş parlıyordu. "Bu adamın içindeki çocuğu bir tek sen çıkarabildin."

Bir şey diyemedim, tebessüm etmekle yetindim. O da ona ziyadesiyle yetmişti. Omuzlarımı kaldırıp indirdiğim vakit dudaklarımı yala-

dım. Kamer ekmeğime sürdüğü peyniri bana uzatırken onu aldım ve ucundan ısırıp yemeye başladım. Huzur veren bu sakinlik sonsuza kadar sürsün istiyordum, bu imkânsızdı ama insan zaten hep elinde olmayanı arzulardı.

Kahvaltımızı yapmaya devam ederken, "Omletten de yesene," dedi Kamer, beni uyarırken. Birkaç sefer ondan da yedikten sonra kendime bir bardak çay daha doldurdum. İkimiz de şekersiz içiyorduk, bunu bana öyle iyi empoze etmişti ki artık şekeri bile aramıyordum. Yönümüzü tamamen manzaraya dönüp öylece kendimizi dinlemeye başladığımız vakit Kamer'in telefonu çalmaya başladı.

"İki dakika huzur gördük ya, hemen dadanın anasını satayım," deyip homurdanarak kalktı ve içeriye telefonunu almaya gitti. Çenemi omzumun üzerine koydum ve arkamı temelli dönmeden ona baktım. Az sonra telefonunu açıp kulağını götürdü ve yanıma gelerek konuşmaya başladı. "Ne oldu Çetin?"

Balkonun taş kısımlarına otururak yüzünü bana, arkasını şehre yasladı. Endişeli olmamakla birlikte hafif merakla Kamer'in gözlerine çevirdim gözlerimi. Birkaç saniye içinde suratındaki ifade değişti. Soldu. "Ne diyorsun oğlum?"

Kaşlarımı çattım ve elimdeki çay bardağını sofraya koyarak yeniden onun üzerine odaklandım. Kamer'in telefonu açtığındaki sakinliği andiye sordu. Kimden bahsediyordu böyle?

bean üzerinden silinmeye başlarken, "Ne zaman geldi? Orada mı hâlâ?"

Ayaklandım ve gidip yanına oturdum. Çetin'i duymaya çalışsam fakat duyduğum söylenemezdi. Kamer, sabırsızca soluklandı ve oturduğu yerden kalkıp gözlerini irileştirerek, "Lan Andaçlar orada, hiçbir bok bilmiyor çocuklar," dedi. "Mahir? Mahir geldi mi peki? Aradı mı seni?"

Gözleri oktan çıkan yay gibi gerilirken kafasını iki yana salladı ve boştaki elini ensesine atıp orayı sıkıntıyla ovmaya başladı. Ters giden bir şey olduğunu görüyordum. "Niye gelmiş, söylemedi mi?" Birkaç saniye geçti... "Konuşmasına izin verme, çocukları görmesin. Bunu benden öğrenecekler, yoksa beni de affetmezler lan! Bunu kaldıramam oğlum." Telaşı giderek büyümeye başladığında oturduğum yerden kalktım ve elimi sırtına koyarak gözlerine baktım. Bana baktı lakin hiç iyi şeyler söylemiyordu gözleri... "Ortalık boka bulanmadan geleceğim, sen sadece oyala onu, ya da hiç konuşma ama Mahir'i tut. Mahir onun orada olduğunu öğrenmesin. Herif zaten gördüğü yerde öldürecek onu, buna izin vermem Çetin."

İyice telaşa kapıldım.

Kamer hızlanarak konuşmasını sürdürdü. "Lan var ya böyle işin ta!" Burnundan soludu. "Tamam geliyorum, sen dengede tut yeterli. Hatta gönder onu, gitsin. Ben bizzat kendim gideceğim... Ne demek beni bekliyor?" Bekledi. "Tamam lan, tamam. Beklesin, beklesin geliyorum."

Kamer telefonu kulağından saniyeler içinde çekti ve başka bir numarayı tuşlamaya başladı. "Ne oldu?" diye sordum endişeyle. "Kim gelmiş?"

"Babam."

"Ne?"

"Hay anasını avradını," dedi ve sinirle soluyarak tuşladığı numarayı kulağına götürdü. Kimi aradığını görememiştim ama her kimse telefonunu açmamıştı. "Ulan Mahir, ulan Mahir..."

"Mahir mi?" dedim gözlerimi kısarak. "Neden onu aradın?"

"Babam denecek herif gelmiş, bizim evdeymiş. Çocuklar orada, Mahir de gelirse ortalığı bok götürecek. Çocukların hiçbir şeyden haberi yok. Mahir zaten aylardır onu bekliyor..." Gözlerini kapatıp açtı. Yüzüme bakarken, "Özür dilerim," diye konuştu. "Şurada iki gün duramadık."

"Hayır hayır," dedim sırtını sıvazlarken. "Özür dilenecek bir durum yok. Sen endişe ediyorsan mutlaka ciddi sorunlar vardır ki var zaten. Onca aradan sonra baban kendi ayağıyla sana geldi. Bir şey var belli. Burada kalamayız. Hem bu bile yetti, inan bana."

Bana minnet dolu bir çehreyle bakarken, "Gidiyoruz o halde," dedi. "Vakit kaybedemem. Ankara'ya varmamız çok uzun sürmez."

"Tamam," diye kafamı aşağı yukarı salladım. "Ben toplarım şimdi eşyaları, zaten çok şey getirmemiştim. Sen onları bagaja yerleştir, bir de giderken söyle de sofrayı götürsünler bari."

"Hallederler sıkıntı yok," diyerek omuzlarını düşürdü ve bir hayli gergin ifadeyle soluklandı. Ona destek olmak, yanında olduğumu hissettirmek istercesine sarıldım ve ayrıldım. "Senin hiçbir suçun yok. Sen böyle olsun istemedin, sakın kendini üzme. Sakın!"

Yaklaşık üç saat sonra Ankara'ya geldik.

Kamer, huzursuzdu hem bu tatili yaşayamamaktan hem de içinde bulunduğu durumdan. Evet ben de öyleydim fakat yan yanaydık ve ne olursa olsun her şeyi aşabilirdik. Bir gün daha fazla kalmak bize bir şey kazandırmazdı, tadımızı kaçırabilirdi ama öyle dev hayal kırıklığı yaşadığını söyleyemezdim.

Caddeye vardığımızda Kamer, elini saçlarının dibine götürdü, sıkıntılıydı. "Onunla konuşmak istemiyor musun?" diye sordum yüzüne bakarak. "Açıkçası ben onca olaydan sonra nasıl hâlâ seninle konuşmak istiyor anlamadım."

"Söyleyeceği hiçbir şey umurumda değil," dedi Kamer. "Ben sadece bir anda ortaya çıkıp ailemin huzurunu bozmasına müsaade edemem. Andaçlar hiçbir şeyi bilmiyor, Ahu'yu ölüme sürükleyenin hâlâ Mahir olduğunu sanıyorlar, şimdi çıkıp bir anda konuşsa mal gibi kalırım. Nefret ederler benden."

Gözlerimi kıstım ve şaşkınca bakmaya başladım. "Onları tanımıyormuş gibi konuşuyorsun şu an. Senden nefret edemezler, bu imkânsız. Mahir bile nefret etmiyor senden Kamer, farkında mısın?"

Bir şey söylemedi çünkü söyleyecek bir şeyi yoktu. Kendini suçlamasını doğru bulmuyordum ama anlamaya çalışıyordum onu da. İnsan bazen elinde olmayan suçların yükünü başkaları tarafından omuzlarına yüklenmiş bir halde taşıyordu. Kamer gibi...

"Hiçbir şey sandığın gibi olmayacak," dedim ona güven vererek. Elini saçlarının dibinden çekip homurdanmaya başladı bu sefer. "Ne diye geldi bilmiyorum ama tatilimizin içine etti. Bela her yerde bela, Everest'e çıksak paraşüt takacaklar kıçımıza anasını satayım, bıktım."

Orta halli bir keyifle güldüm. "Olsun, ben bir günlüğünü de olsa keyif aldım. Hem burada vakit geçiririz, evimizde."

"Öyle olacak," diye mırıldandı arabayı sağa doğru kırarken. Birkaç dakika içinde eve geldiğimizde Kamer, hiç bagajla falan uğraşmadan kapıları kilitledi ve birlikte yukarı çıktık. Köşede bir araba vardı. Kamer oraya bakarak, "Bu onun arabası sanırım," dedi. "Neyse..."

Anahtarla uğraşmadan kapıyı çaldı.

Necdet Alptekin içerideydi.

Az sonra onunla yüz yüze gelecektik ve ben buna hazır değildim. O adamın yüzüne bakacak kadar cesaretli değildim. Elinde birden fazla kişinin kanı vardı, o bir katildi.

Kamer'in babası bir katildi.

Annesi gibi.

Derin bir nefes alıp omuzlarıma düşmüş bir tutam saçı arkaya attım ve kapının açılmasını bekledim. Çetin, az sonra bize kapıyı açarken hızlı davrandı ve bizi içeri almadan kendi dışarı çıktı. Kapıyı hafif aralık bırakırken Kamer'in kulağına eğildi. "Aga adam gitti geri geldi, ben hiç

konuşmadım. Bilmiyorum, söyleyeceği şeyler varmış sanırım. Andaçlar odalarından çıkmadı hiç, yani öyle işte..." Geri çekilip bana baktı. "Sizi de rahatsız ettim ama..."

"O nasıl laf oğlum ya?" diye sordu Kamer ciddiyetle. "Sanki elinde olan bir durum?"

Çetin, çaresizce kafasını sallarken geri çekildi ve bizi içeri aldı. Nihayet eve girdik. Koca salon bomboştu ta ki büyük koltukta tek başına öylece oturan Necdet Alptekin'i görene kadar. Varlığı bile fazlaydı, nefes aldırmıyor bizim soluğumuzdan çalıyordu. Ondan korkuyordum, bize yapacakların ve yaptıklarından. Her şeyi yapabilecek kadar gözü dönmüş, sevgiden ve merhametten ırak bir adamdı. Başkalarının hayatını sanki üzerine vazifeymiş gibi yönetiyor ve onların sonlarını kendi elleriyle hazırlıyor. Korkunç...

Ağır ve emin adımlarla ilerleyen Kamer'in hemen bir mesafe gerisindeydim. Necdet Alptekin, bizi görünce ayaklanarak doğruldu. Onu en son neredeyse bir yıl önce görmüştüm ve saçlarındaki kırlar şu anki kadar çok değildi. Yüzündeki o masum olmayan ifade daima aynıydı. Bu açıdan değiştiğini söyleyemezdim, içindeki kötü dışına vuruyor, suratından akıyordu.

Kamer, "Ne var?" diye başladı sözlerine. Durdu, aralarındaki mesafeyi belirleyen o oldu. "Neden buradasın? Yüzüne tüküreyim diye mi geldin?"

Gözlerim Kamer'den ilerisini görmüyordu, sanki ondan sonrası boş bir duvardı ve ben ne zaman onu aşmaya çalışsam tökezliyor canımı acıtıyordum. Necdet Alptekin, ağır ağır kafasını salladı. "Uzun zaman oldu, he oğlum?"

"Oğlum mu?" diye güldü Kamer, buz gibi bir sesle. "Komik olmaya mı geldin yoksa buraya? Sana güleyim diye mi?"

"İstesen de istemesen de ben senin babanım," dedi Necdet Alptekin. "Bu gerçeği değiştiremezsin."

"Ya boş konuşmayı bırak," diye hızla karşılık verdi Kamer. "Benim bir babam vardı onu da geçen yıl toprağa verdim. Sakın kendini onunla bir tutma, tutamazsın. Yazık etme babama."

Necdet Alptekin, kafasını öne eğdi ve hırıltılı bir soluk aldı. Ona karşı ne bir saygım ne de bir yaklaşımım vardı. Benim babam kötü bir adamdı, baba diyebileceğim bir adam değildi fakat benim babam katil değildi. Beni defalarca kez öldürmüştü belki ama başkalarının hayatına dokunmazdı, dokunmamıştı. Ama Kamer'in babası... Kamer bunu hak etmiyordu.

"Hem sen bu baba konularına hiç girme," diye bir şeylerin üzerini açmaya başladı Kamer. "Mahir'in babasını da sen öldürdün. Onu da sen mahvettin."

"O piç çocuk bunu hak etti!"

"Lan neyi hak etti, neyi?" diye kükredi bir anda Kamer. "Mahir'in hiçbir suçu yokken onu mahvettin, onun hayatından çaldın sen! Niye? Çünkü annem olacak kadın, başka bir adamdan doğurdu onu diye, değil mi? Sizin bu intikam, hırs mücadeleniz yüzünden o çocuk üzerine hiç silinmeyecek bir lekeyi etiket diye taktı. Silinmiyor, anladın mı silinmiyor!" Öfkesi kabarmaya başladı. "Mahir ile annelerimiz bir diye yedi-remedin, istemedin ve onu, bana karşı babasıyla kullandın yıllarca..." Nefret ederek baktı babasının gözlerine. "Sen nasıl bir insansın ya?"

"Annen gidip başkasıyla yatıp kalkmasaydı o çok kıymetli kardeşin bu halde olmazdı, hatta hayatta onun gibi biri de olmazdı!" diye savundu kendini Necdet Alptekin. "Ben sana istediğim her şeyi yaptım, yaptırdım çünkü o heriften annenin hıncını sen alacaktın, seni kullandım... Ama kahretsin ki merhametin her şeyi mahvetti. Zayıf noktan bu, bu yüzden sürekli kaybediyorsun."

"Kaybetmek mi?" diye sordu Kamer, kaşlarını çatarak. Kendini kaybedecekti, bunu görebiliyordum. Sanki patlamak üzere olan bir volkan gibiydi, karşısındaki babası değil de başka bir adam olmuş olsaydı şimdiye her yer kan olurdu. "Sen ne bok kazandın şimdiye kadar? Söyle bana o kadar insanı mahvettin, sen neyi kazandın söyle?"

"Gücümü, paramı ve onurumu kazandım."

Kamer alay ederek güldü. "Senin olmayan onurunu sikeyim ben ya!"

Necdet Alptekin ise bundan hiç hoşlanmayarak ona bağırdı. "Babanla konuşuyorsun kendine gel!"

Olanları o kadar dehşet içinde izliyor ve dinliyordum ki ne yapabilecek bir şeyim ne de söyleyecek iki çift lafım vardı. Çakmak çaksam ortam alev alacaktı. Çetin'e kayan gözlerim onun da benden farksız olmadığını gösteriyordu. Necdet Alptekin, "Burada hiç tanımadığın insanların içinde kendine bir hayat kurdun, bize sırtını çevirdin, gittin hiç tanımadığımız ne olduğunu bilmediğimiz bir kızla evlendi..."

"Yavaş!" diye uyardı onu derhal. "Sakın ama sakın karıma dilini uzatma, yemin ederim büyüğümsün demem koparırım."

Necdet Alptekin'in ürkütücü bakışları yüzümden ayrılmazken ritmi hızlanan kalp atışlarım iyiye gitmiyordu. Yutkunamadım. Çetin, bunu

fark ederek yanıma geldi ve koluma dokunarak gülümsedi. Bir şey söyleyemedim. Sadece tedirgindim.

Kamer, kendi belirlediği mesafeyi bozarak babasının üzerine yürüdü. "Hiç tanımadığım bu insanlar benim ailem, gerçek bir bağ var aramızda. Bunu sorgulamaya kalkma Necdet Bey! Altından kalkamazsın."

Necdet Alptekin düşünceliydi.

Kamer, "O günden beri seni görmüyorum, neden çıktın ortaya?" diye sordu. "Neden geldin buraya? Sen durduk yere bulmazsın beni. Sıradaki oyunun ne? Kimin hayatını kararтmak niyetindesin? Söyle de ona göre alalım önlemimizi."

"Buraya," dedi sakince. Tavrı bir anda yumuşamıştı. Bu sandığımız bir sakinlik değildi, sadece ona göre iyi bir sakinlik derecesiydi. "Gelme sebebim annen."

"Annem mi?" dedi Kamer, afallarken. "Ne oldu ona?"

"Annen çok hasta... O gerçekten kötü durumda."

Kamer, duyduğu sözler karşısında birkaç saniye duraksarken nasıl hissettiğini anlamaya çalıştım ama bunu yapamadım zira o duygularını daima saklamayı bilen bir adamdı, şu an dilinden zehir aksa bile kalbi o zehri iyi etmek için şifa pompalıyor olurdu. Merhameti... *Evet merhametiydi bu.*

"Nesi var?" diye sordu sonra. "Yoksa bu da mı oyun?"

"Oyun falan yok," dedi Necdet Alptekin, dümdüz bir sesle. Bakışları da aynı yörünge içindeydi. "Annen hasta. Beyninde tümör var."

Kamer'in yüz ifadesine bakmaya korktum çünkü neler hissettiğini şu an daha iyi anlıyordum. Annesi ve babası onu öldürmüşlerdi lakin o güzel bir adamdı, kalbi ne olursa olur onlar için acırdı. İçinin acıdığını bu sessiz kalışı belli etmişti.

Necdet Alptekin, "Ne yazık ki kötü huylu bir tümör ve evreler giderek artıyor," diye açıklamaya devam etti. Onun için konuşmak o kadar da zor değildi çünkü eşini sevmiyordu, hatta bunca zaman ondan neden boşanmamıştı aklım almıyordu. "Ameliyat olacak ama doktor oldukça riskli bir ameliyat geçireceğini söyledi. Kısaca oğlum," dedi Kamer'in kara irislerine bakarak. "Annenin sana ve desteğine ihtiyacı var. Onun bu günlerinde yanında olmalısın..."

"Ben onun yanında olamam."

"Buna kendini inandırmaya çalışma Kamer," dedi babası onu zayıf noktasından vurmaya çalışarak. "Sen o Mahir denen pislik herife bile elini uzatırsın, anneni yalnız bırakamazsın..."

"Buydu değil mi amacın?" diye sordu Kamer, hızlı bir giriş yaparak. "Beni sürekli onunla kıyaslayacaksın, ondan nefret etmemi istiyorsun çünkü annemin oğluyla bir arada olmamı istemiyorsun, amacın en başından beri buydu, değil mi?"

"Konumuz bu değil."

"Konumuz tam olarak bu!" diye bağırdı öfkeyle. "Ondan nefret etmemi istiyorsun, onu öldürmemi istedin en başından ama o kadar küstahça bir iş yaptın ki tek atışla kaç kuş öldürdün. Mahir'i lekeledin, sonra hepimizin ondan tiksinmesini sağladın..." Dişlerini birbirine vurdurarak babasının karşısındaki yerini sağlamlaştırdı. "Peki ya benim Aytaç'ımın suçu, günahı neydi?"

Gözlerimin içi kızarmaya başladı. Çetin ise yanımda olanları dinliyordu, o da tepkisizdi. Kamer, yükselip inen ses tonunu dengede tutmakla uğraşmıyor, ona o an hangi isim ne hissettiriyorsa öyle davranıyordu. "Söylesene!" diye zorladı babasını. "Benim kardeşimin günahı neydi? O kızı öldürünce eline bir bok geçti mi lan?"

Necdet Alptekin, öylece oğlunun suratına bakıyordu. Gözlerinde ufacık da olsa bir pişmanlık kırıntısı aradım lakin ne kadar salağım ki bunu ondan dilenecek kadar düşmüştüm çünkü aradığım şey, göremedim. Yüzünde ezilmiş bir ifade yoktu. Necdet Alptekin, "Senin için herkesi harcarım," diye konuştuğunda Kamer, aranın soğumasına asla izin vermeden elini yumruk yapıp kendiyle mücadele etmeye başladı. Ona vurmak istemiyordu. Ekledi: "Herkesi öldürürüm."

Kulaklarım artık acımaya başlamıştı, bu kadar kötülük çok fazlaydı. Bu aslında açık açık bir tehditti. Necdet Alptekin'in nasırlı derisinin içinde kararmış bir çukuru andıran gözleri Çetin ve benim üzerime odaklandığında Kamer, onu geriye ittirdi. "Sakın! Sakın onlara bakayım deme!" Necdet Alptekin, ağır ağır geriye yalpalandı fakat düşmemişti. Kamer, babasının üzerine giderek konuşmasına yenilerini eklemeye devam etti: "Ulan sen nasıl can vereceksin? Nasıl ödeyeceksin bu günahları, hiç mi düşünmüyorsun? Hiç mi için acıyor mu ya, boktan hayatında hiç mi iyi bir şey yapmadın?"

Çetin koluma dokunup, "Aymira, sen artık yukarı çık istersen," diye fısıldadığında hipnoz olmuşçasına kafamı iki yana salladım. Burada kalmalıydım, kalacaktım.

Kamer, "Allah belanı versin senin," diye tükürdü yüzüne.

O sırada cebindeki telefon çalmaya başladı. Epey gergin bir halde elini cebine attığında ekranda gördüğü isimle yüzü kasıldı ve geri çekilerek arkasını döndü, yüzünün yarısını görebiliyordum. Gözleri zemindeydi. "Alo!" dedi nefes nefese kalmışçasına. "Mahir burada değiliz biz. Ankara'da değiliz..."

Ona yalan söylüyordu çünkü Mahir'in bir şeyler anladığını fark etmişti.

"Yok lan öyle bir şey," dedi Kamer, kaşlarını çatarak. "Mahir... Lan!"

Telefon yüzüne kapanır kapanmaz onu kulağından çekti ve öfkeyle dudaklarını ısırıp gözlerini kapattı. Yanına gitmeye korkuyordum çünkü şu an hiç de sırası değildi. Öfkesini yaşamalıydı, yaşıyordu da. Onu şu vakit sakinleştirmek pek de akıllıca olmazdı. Derin bir nefes aldı ve arkasında onu bekleyen babasına döndü. "Geliyor... Onu tutmayacağım. Bunu çoktan hak ettin." Duraksadı ve acıyla konuştu: "Baba."

Olanları korkuyla izlerken kapı yumruklanmaya başladı. İrkildim. Çetin kapıyı açmaya yöneldiğinde Kamer, aceleci bir tavırla onu durdurdu. Yine de Çetin, onu takip ederek kapıya vardı. Ben ise sanki ayaklarımın tabanından çivilenmiş bir halde buraya saplanıp kalmıştım. Yüzümü kapıya çevirdiğim vakit yumruklar kesildi ve kapı açıldı. Mahir, dev bir gürültüyle içeri girdiğinde Kamer, onun önünü keserek, "Dur lan bir," diye bağırdı.

Mahir, koca bir alev topu gibi ateş saçarak Kamer'i itti. "Çekil kenara, sakın beni engellemeye çalışma abi, sakın."

"Seni engellemeyeceğim ama sakin..." Kamer'in sözleri havada kalırken Mahir, gücünü sonuna kadar kullanarak onu ve Çetin'i atlatmayı başardı. Sonra da saniyeler içinde Necdet Alptekin'e okkalı bir yumruk savurarak onu arkasındaki koltuğa düşürdü. "Geldin demek orospu çocuğu!"

Ellerimi ağzıma götürüp çığlığımı bastırmak istedim. Gözlerim iri iri olurken Necdet Alptekin yaralı, yaşlı bir aslan gibi düştüğü yerde toparlanmaya başladı. Kaşı çabucak kanarken derin derin nefesler alıyor, içinde bulunduğu bu sıkıntılı solunumu belli ediyordu. Belki de ilk defa acı çekiyordu. Hak etmişti. Bunu değil, daha fazlasını hak ediyordu. Mahir, hız kesmeden ona yöneldiğinde Kamer, Mahir'i kolundan kavrayıp onu geriye doğru savurdu. Ortam o kadar gergindi ki burada eğreti duran tek şey benmiş gibiydim. Mahir, tüm bu engellemelere rağmen direnmeye devam etti. "Lan bırakın beni, Allah için bırakın beni. İçimdeki hırsı, hıncı alayım."

Kamer, kafasını hızla salladı ve onu reddetti. "Defalarca yumruk atsan bile hıncın geçmeyecek, bunu biliyorsun."

"Olsun," dedi Mahir, yüksek sesle. Gözleri Kamer'i aşıp hâlâ yattığı yerden toparlanmaya çalışan Necdet Alptekin'e ulaştı. "Seni mahvedeceğim, duydun mu beni? Bunca zaman sonra buraya geldiysen ölmeyi de göze almışsın demektir! Benim hayatımı mahvettin, o çocuğun ve kızın hayatını da sen mahvettin! Seninkini de ben mahvedeceğim. Duyuyorsun değil mi lan beni?"

Necdet Alptekin, ağır ağır düştüğü yerden kalktığında kanayan kaşına elini bile sürmeden kapıya doğru adımlar atmaya başladı. Gidiyordu. Kaçıyordu.

Mahir, peşinden gidip onu yakalamak istese de Çetin ve Kamer buna müsaade etmedi. "Lan bir kendine gel," diye bağırdı Kamer, Mahir'e. "Yeter!"

Çetin de ağzının içinden bir şeyler homurdanıyor lakin ne dediği pek anlaşılmıyordu. Necdet Alptekin, öylece kapıdan çıkıp gittiğinde Çetin, koştu ve kapıyı kapatıp orada bekledi. Omuzlarımı düşürüp gözlerimi kapattım. Bir süre bu kâbusun yok olmasını bekledim, hayatımızdan kaybolmasını ümit ettim. Mahir, taze öfkesiyle odanın içinde gezinmeye başladı. "Ne diye tutuyorsun lan sen beni? Herifi aylardır arıyorum, kalkmış kendi ayağıyla buraya gelmiş daha neyi uzatıyorsun?"

"Mahir sus," dedi Kamer, kurumuş boğazını yutkunarak ıslatırken. "Şimdi değil, şimdi hiç sırası değil."

"Ulan şerefsiz misin sen?" diye sordu Kamer'e. "Babanı mı savunuyorsun şimdi de bana karşı?"

Kamer, şaşkınlığını ve gerginliğini harmanlayarak kollarını hafifçe iki yana açtı. "Ne alakası var lan pezevenk? Onu en az senin kadar bitirmek istiyorum ama vakti değil. Zaten kendi kendini bitirecek farkında değil misin?"

"Siktir lan!" diye kükredi Mahir. Her an yeni bir kavganın fitilini ateşleyecek gibi duruyordu. "Burnumun dibine kadar girmiş herifi korudun. Neden çünkü senin baban, değil mi? Benim babam öldü gitti ama senin baban..."

"Jülide Alptekin hasta," dedi Kamer, bir anda herkesin kulaklarını sağır ederek konuşurken. Ortaya bir bomba atmıştı ama patlama olmamıştı, ölen kimse olmamıştı sadece yaralılar vardı. Gözlerinde, kalplerinde ve ellerinde derin derin izler vardı. Ölen kimse yoktu ama keşke ölselerdi, ölüm bazen yaşamaktan daha hayırlı gelirdi.

Mahir, dudaklarına vurulan prangaları sahiplenirken Kamer, çaresizce kafasını sağa sola salladı. Bocalıyordu, bir ikilemin içine düşmüş gibiydi. "O hasta, annen hasta Mahir."

"O kadın benim annem değil."

"Belki öyle belki değil ama hasta," dedi Kamer sakince. "Yanında olmayacaksın çünkü ben de yanında olmayacağım ama belki o olur, kocası onun yanında olur."

Merhamet miydi bu?

Kamer, tüm öfkesini ve hırsını bir kenara bırakmıştı. Gördüğüm, hissettiğim tam olarak buydu. Onu tanıyordum, ne olursa olsun düşmanını bile yaşatmak için uğraşırdı. Zamanında Mirza'yı da o yaşatmıştı. Gerçekten merhamet miydi bu?

Sözlerine bir şeyler daha söylemeye kalktığında Mahir, geri geri adımlar atıp yüzünü buruşturdu. "Biliyor musun?" diye sordu sesi tüylerimi ürpertirken. "Sende bu kadar çabuk ısınan bir yürek olduktan sonra hiçbir şey yapamazsın. Zaten hep bu yüzden kaybettin, elindeki her şeyi bu yüzden kaybettin çünkü merhamet insanı üzer. Baban sende bunu gördüğü için geldi buraya değil mi? Annene sırt çevirmeyeceğini bildiği için, neden çünkü bir kalbin var..."

"Bir vicdanım var," diye düzeltti Kamer onu.

"Bir zamanlar bende de vardı," dedi Mahir, acıyla konuşurken. "Ama onu söküp aldılar elimden, geriye bir tek azabı kaldı. Her gece her gün çekiyorum bu azabı. O kız için, o çocuk için, kendim için çekiyorum bu acıyı..." Gözlerinin dolduğunu gördüm, onu belki de ilk defa bu kadar dağılmış görüyordum. Babası öldüğünde bile bu kadar dağılmış görmemiştim. "Şimdi bana bunları yaşatan biri için benden merhamet bekleme. Yoksa seni de silerim... Abi."

Ne tuhaf... Sanki kartlar yeniden dağıtılmıştı ve Mahir bambaşka bir yöne geçmişti. İkisi de haklıydı: Kamer'in vicdanı ağır basıyordu, Mahir'in intikam hırsı... Biri dur dese öteki hiç umursamadan karşıya atlayacaktı. Bu iki uçurum onları yeniden birbirine düşman edecekti.

Kamer, dudaklarını birbirine bastırıp sükûnetle onu dinlerken konuştu: "Senden merhamet beklemiyorum, beklemem de ama zamanı değil. Üstelik yeniden kendini bitirmeni istemem."

"Bırak bu ayakları ya," dedi Mahir, hırlayarak. "Beni düşünüyormuş gibi yapma ve sakın bana acıma. Artık tek başımayım, hep öyleydim zaten. Ne kadar salağım ki aynı tarafta olduğumuzu düşünmeye başlamıştım ama sende bu yumuşak yön olduğu sürece hiçbir bok yapamam. Çekil önümden ve sakın beni engellemeye kalkma."

"Mahir..."

"Umarım ki annen iyi olur," dedi Mahir, giderek kısılan gözleriyle. Sesi de onunla birlikte bu odayı terk ediyordu. "Ama benden bir şey bekleme bundan sonra."

"Senden bir şey beklemiyorum," diye konuştu aceleyle. "Bir aptallık yapma."

Mahir, kapıya doğru ilerlediğinde arkasını döndü ve dudağının kenarını kıvırıp güldü. "Bana akıl verecek son insansın."

Kamer, dâhil biz de onun arkasından bakakaldığımızla kaldık. Mahir, saniyeler içinde burayı terk ederken Çetin, "Ne diyor bu şimdi?" diye sordu hayretle. "İki dakikada bir baban, bir bu içimizden geçtiler."

Kamer, "Bırak," diye mırıldandı geçiştirircesine. "Ben bir şeyleri önlemeye çalıştıkça her şey daha kötü oluyor. Artık umurumda değil. Ne yaparsa yapsın." Dudaklarını sabırsızca yaladı. "Çocuklar nerede?"

"Buradayız!"

Andaç'ın sesiyle üçümüz de yönümüzü onlara çevirdik. Orada bekliyordu. Koltukların arkasında duruyordu. Hemen iki adım gerisinde de Zeynep ve Alper vardı. Fakat Andaç'ın gözlerindeki ifade yaralayıcıydı. O başka bakıyordu. Gözlerini Kamer'in yüzünden ayırmadan devam etti: "Doğru mu söyledi o?" diye sordu.

Kamer, tedirgin bir halde kaşlarını çattı. "Kim doğru mu söyledi?"

"Mahir denen herif," diye ekledi. "Doğru mu söyledi?"

"Neyi?"

Duraksadı ve yutkunup titreyen gözlerini ok gibi onun gözlerine sapladı. "Benim kardeşimi, senin baban öldürdü değil mi abi?"

Zaman durdu. Zaman artık bardakta kalmış son damlaydı ve orada, o bardağın dibinde kurumuştu. Akmıyordu. Andaç her şeyi duymuştu. Kamer de en çok bundan korkuyordu. Andaç'ın gözlerinde öfke, acı ve birçok duyguya rastlamıştım, keza Zeynep'in de öyle ama o daha yüzeydeydi. Kamer zar zor kendiyle mücadele ederken elini uzatmaya çalıştı. "Andaç oğlum, ben sadece..."

"O Mahir denen dallama en başından suçsuzdu, değil mi? Ama sen bunu sakladın."

"Hayır saklamadım, vallahi saklamadım," dedi Kamer, satır sonuna gelmiş bir sayfaya son sözlerini sığdırır gibi. "Ben de çok sonradan öğrendim. Yemin ederim çok sonradan öğrendim koçum."

"Bize ne zaman söylemeyi düşünüyordun öyleyse?"

"Söyleyecektim ama..."

"Ne ama?" diye sordu Andaç, hesap sorarak. Kamer'e karşı ilk defa bu kadar yüksekti, ilk defa bu kadar öfkeliydi. Hakkıydı diyeceğim ama olanı biteni doğru dürüst bilmediği için onu kırmaktan ve kendini üzmekten başka eline geçen hiçbir şey yoktu. "Aytaç orada yok yere yatıyor, yıllarca acı çekti ve hâlâ yatıyor ama sen susuyorsun."

Çetin araya girdi. "Andaç saçma sapan konuşma oğlum. Kamer'i tanımıyormuş gibi de yapma. Herifin hiçbir şeyden haberi yoktu. Her şey..." dedi bana bakarken. "Aymira ile ayrıldıkları gün oldu. Üst üste bindi her şey, bu adam kaç kişinin altında ezildi haberin var mı lan senin?"

"Biz de ezildik abi," dedi Andaç, ağlamaklı bir ses tonuyla fakat sivri tarafı da ben buradayım diyordu. "Neden o gün söylemedin? Aytaç bir başkasına mı hırslanıyor? Ya senin baban abi?" diye sordu Kamer'e bakarken. "Senin baban olacak adam, benim kardeşimden ne istedi?"

Kamer çaresizce mırıldandı: "Özür dilerim."

Ona gidip sarılmak istedim. Ve gittim. Yanında durdum ama karşımızda bir düşman yoktu. Andaç, "Bu zamana kadar sana en ufak bir saygısızlığım olmadı benim," dedi. "Kızdın sesimi çıkarmadım çünkü hakkındı, bağırdın yine sesimi çıkarmadım çünkü bir bildiğin vardı... Seni babam yerine koydum çünkü babamdın. Ama biliyor musun?" diye baktı dolmuş gözleriyle Kamer'in bitik çehresine süzülürken. "İnsan en çok babasına güvenir, babalar evlatlarından bir şey saklamazlar... Ben örtekini gömeli çok oldu ve seni baba bildim... Ama şimdi..."

"Andaç ben senden, sizden bir şey saklamadım," dedi Kamer, kendini ifade etmeye çalışırken. Anlaşılmaya ihtiyacı vardı. "Aksine sizi korudum. Her zaman önceliğim siz oldunuz. Kolay değildi anlıyor musun? Babamın, benim kardeşimi öldürmüş olması gerçeğiyle yüzleşmek kolay olmadı. Benden nefret etmeniz gerçeğiyle karşı karşıya gelmek kolay olmadı."

"Senden nefret etmem ben abi," dedi Andaç, acının doğurduğu tebessümle. "Senden nefret edemem ki." Yutkunarak devam etti. "Bizim için yaptıkların bende daima minnet borcu diye kalacak, senden istesem bile nefret edemem ben."

Konuşmam gerektiğini düşündüm. Belki bir yara bandı olurdu elim, dilim. "Andaç, Kamer isteyerek üzmez kimseyi. Ben şahidim, kendini yiyip bitiriyordu bu mevzudan dolayı. Onun ailesi sizsiniz, benim ve ben onu bir sefer bıraktım şimdi sizin de onu bırakmanızdan korkuyor..."

"Ben yalnız kalırım mühim değil," dedi Kamer. "Zaten en başından beri yalnızım ama siz, ben olmadan yapamazsınız. Başınız belaya girer, üzerler sizi oğlum. Ben gerçekten önemli değilim."

Zeynep sakince konuştu: "Bunu yaşadık abi. Sensizliği bize yaşattın ve olmadı. Üzüldük."

İçinde benim de olduğum, bizzat başrolünde olduğum olaydan bahsediyordu. Andaç, yeşil ve etrafı hafif kızarmış gözleriyle Kamer'i izlemeye devam etti. Sadece izliyordu, ama konuşacağı o kadar çok şey vardı ki... O sadece sustu.

Çetin, dağılan ruhlarımızı toparlamak için hareketlendi. "Herkes kendince haklı ama Kamer için de kolay değil be oğlum. O yüzden onu ilk defa tanıyormuş gibi davranma."

"Öyle davranmıyorum abi," dedi Andaç sakince. "Ben sadece anlamaya çalışıyorum olanları. Bunun devamı da gelir ve kim bilir daha neler göreceğiz."

"Hiçbir şey olmayacak," dedi Çetin, güven vererek. "Sen sadece sakin kal."

Çetin'e baktı ama konuştuğu kişi Kamer oldu. "Bize söylemediğin başka bir şey var mı abi?"

Herkes susuyordu. Kamer, iyi ya da kötü bir şey söylemeliydi. Yanında duruyordum ve kirpiklerinin arasındaki boşluğu bile görüyordum. Güzel yüzü beni buldu ve tebessüm etti. Gülümsedim. Tebessüm etmeye devam ederek Andaç'a baktı. "Yakın bir zamanda amca olabilirsin."

Kamer'in dudaklarından dökülen cümleyle gözlerim kocaman olurken Zeynep çığlık attı. "Ne? Aymira hamile mi?"

Alper ekledi. "Abla?"

Andaç şaşkındı. "Sahi mi? Abi?"

Ben ise en az onlar kadar garipsemiştim. Kamer'e baktım. "Kamer?"

"Ne ne?" diye sordu hepimize bakarak. En çok da bana. "Ortada bir şey yok daha. Ama istiyoruz bir bebeğimiz olsun, bir evladımız. Belki de son günlerde içimi hoş eden en güzel şeylerden biri bu."

Gülümseyerek baktım ona, kızaran gözlerimle dinledim sesini ve güzel düşüncelerini. Andaç, "Bu boktan günü kurtaran tek şey galiba," diye konuştu. "Doğmamış bir bebeğin varlığı bile içimi ısıtmaya yetti abi."

Henüz bir şey yoktu ama ikimiz de hatta onlar da çok istiyordu. Yeni bir ses, yeni bir nefes bize ışık olurdu belki. Elimizden tutardı, bizi birbirimize daha iyi bağlardı kim bilir...

Zeynep sırıtarak, "Sen bir anda öyle söyleyince ben de Aymira hamile sandım," dedi Kamer'e bakarken. "Ama yine de çok mutlu oldum. Umarım dediğin gibi yakın bir zamanda güzel haberler alırız."

"Umarım Zeynep," dedi Kamer, düz bir sesle. Sonra yeniden Andaç'a odaklandı, onun yanına yürüdü ve karşısında durdu. "Ben size kıyamam oğlum, ben size zarar gelsin de istemem. Ne olur sustuysam vardır bir bildiği deyin, yoksa biliyorsunuz sizden bir şey saklamam hiç."

Andaç, kafasını öne eğdi ve usul usul salladı. Ardından Kamer'e sarıldı. Art ardına gelen kötü şeyler sonrasında yine birbirimize dönmek sanırım en güzel alışkanlığımızdı.

Vakit akşama doğru yol alırken Kamer ile birlikte yukarı çıktık. İçeri girdiğimde kalbimi öyle tuhaf duygular sarmaya başlamıştı ki sanki en başa dönmüştük yine. "Zeynep çarşafları değiştirmiş," dedim sakince yatağın başına oturmadan pencerenin önünde dikilirken. "Bu gece burada kalacağız değil mi?"

"Kalalım," dedi sakince. Yatağa oturduğunda ona baktım. Durumu garipser gibi kaşlarını çattı lakin gülümsedim. Konuştu. "Uzun zamandan sonra yine burada uyumak çok farklı bir his."

Kollarımı göğsümden ayırdım ve ben de diğer tarafa geçip oturdum. Yan yana duruyorduk. "Hiç gelmedin değil mi daha önce o süreçte?" diye sordum.

"Birkaç kez ama buraya girmeye cesaret edemedim," diye itiraf etti. "Seni bu odada göememek, yatağın diğer tarafında bulamamak tam bir işkenceydi." Derin bir nefes alıp omuz silktiğinde dudağının kenarı tekrar kıvrıldı. "Artık arkamızda kaldı ama. Bir daha asla ayrılık olmayacak."

"Olmayacak," dediğimde elini uzattı ve çenemi okşayarak tebessüm etti. Ona tüm gülüşlerimi teslim edercesine güldüm. Elini çekerken sırtını yatak başlığına yasladı. "Bir de şu başımdaki belalardan kurtulabilsem..."

"Anneni görmeye gitmeyecek misin?" diye sordum gerçek bir merakla. "Onun için endişelenmiyor musun?"

"Ne hissettiğimi bile bilmiyorum ki."

"Mahir ve baban senin nasıl bir kalbin olduğunu biliyor," dedim dümdüz bir sesle. "Mahir'i geç, baban senin bu yönünü fark ettiği için buraya gelmeye cesaret etti. Farkındasın, değil mi?"

"Elimde değil," dedi Kamer kuru bir sesle. Tam karşıya, boş duvara bakıyordu. "Nefret etsem bile annem hasta. Ölsün gitsin diyemiyorum

ki yapamıyorum bunu. Kazandıklarım, kaybettiklerim umurumda değil, ben buyum."

Göğsüne uzanıverdim sonra. Ellerini saçlarıma götürdü ve beni sevmeye başladı. Elimi karnının, sert bir kayayı andıran kaslarının üzerine koydum. Yüzüklerime bakıp sırıttım. Bunu belli ettim. "Ama ne olursa olsun bir aradayız yine, öyle değil mi Kamer?" İç çektim. "Hiç bitmedik, bitirmedik."

"Bitirmeyeceğiz de," diye tamamladı beni. Parmakları saçlarımı sakin sakin okşamaya devam ederken elimi cebime uzattım ve göğsünden kalktım. "Ne oldu?" diye sordu hafif bir tedirginlikle.

Cebimin en derinine düşen Zippo'yu çıkardım ve ona uzattım. "Bunu senin için aldım."

Yüzünde şaşkın ama tatlı bir ifade yer edindi. "Ne bu?"

Kaşlarımı çattım. "Aa! En iyi bildiğin şey. Nasıl sorarsın?"

Kamer gülerek ona uzattığım Zippo'yu kavradığında kapağını açtı ve kapattı. "Bu sabah gördüm ve almak istedim. Senin için. Beğendin mi?"

"Bir de soruyor musun?" diye baktı gözlerime hayranlıkla. "Ama ben sigarayı azaltmaya çalıştıkça sen beni tahrik ediyorsun bu şeylerle."

"Farkındayım ama görünce aklıma sen geldin, ne yapayım?"

"Gel buraya," dedi ve Zippo'yu yastığın üzerine bırakıp dudaklarını dudaklarımın üzerine bastırdı. Elleriyle yüzümü çerçevelerken gülümsedim. O da gülümsedi. Bu hissi seviyordum. O beni öperken ikimizin de gülmesi... Seviyordum işte.

Gözlerimi kapatıp ellerimi ensesine götürdüm. Tenini sevdim, ona dokundum. Oturduğu yerde hareketlenerek bana doğru iyice yaklaştı ve dudaklarımın üzerindeki baskısını her geçen saniye artırmaya başladı. Kalbim avuçlarına bıraktığım bir bombaydı ve onu hiç düşünmeden patlatıyor beni darmaduman ediyordu. Her seferinde yeniden ve yeniden öldürüyordu. Dudağını dudaklarımdan ayırdı lakin kendini geri çekmedi. Gözlerinde gördüğüm o tutku ve beni baştan aşağı ateşe verirken dudağını dudağıma sürterek, "Sana deli gibi âşığım, biliyorsun değil mi?' diye sordu. Ilık nefesi göğsümün içine doğru aktı.

Gülümsedim ve gözlerimi kapatıp açarken onu öptüm. Bu da benim ona bir cevabım ve karşılığımdı. Kamer üzerimdeki ağırlığını artırmaya başladığında sırtımı yatağa verdim ve kafamı da yastığa koydum. Dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Çenemi öptü, çene hatlarımı özenle

öptü. Yutkunarak bununla baş etmeye çalıştım. Dudaklarımı ısırdığım sıra kapı çaldı. Kamer, çabucak yüzünü kaldırırken sıkıntıyla soludu ve karşıya baktı. "Ne var?"

"Abi, yemek hazır da haber vereyim," diye seslendi Zeynep.

Kendimi gülmemek için tutarken Kamer'in gözlerini devirerek bana bakması bir oldu. "Aç mısın?" diye sordu kısık sesiyle.

"Açım," dedim gülerek. "Çok açım."

"Ne zaman doydun ki anasını satayım?" diye dalga geçti benimle. Ardından üzerimden kalktı. Ona sadece gülerek tepki gösterdim. "Geliyoruz Zeynep," dedim kızı daha fazla kapının ardında bekletmeden.

Kamer, "Ama aferin," dedi düz sesiyle. "Zeynep'te baya bir gelişme var. Artık kapı çalıyor."

Güldüm. "Bu minik detay benim de dikkatimden kaçmadı."

"Minik?" diye baktı ciddiyetle gözlerime. Bıkkın bir soluk alıp verirken ayaklanarak kapıyı açtı. Üzerime çeki düzen verdikten sonra aşağı inmeden evvel elimizi yıkadık. Zeynep mutfakta ekmekleri keserken yanına gittim. "Beni neden çağırmadın ki?" diye sordum. "Birlikte hazırlardık."

"Önemli değil," dedi sakin bir ses tonuyla. Sonra bana bakıp gülümsedi. Bu gülümseme içten bir gülümsemeydi. Onunla aramızın düzelmesine de bir hayli seviniyordum. Her şey bu kadar kötüye doğru yorumlanırken onunla kötü olmayı istemezdim.

Bardakları sofraya dizdikten sonra Kamerleri çağırdık. "Andaç'a seslesene abi," dedi Zeynep, çorbaları servis ederken. Fakat Çetin'e sıra gelmeden Andaç, odalarına uzanan koridordan çıktı ve buraya baktı. "Geliyorum."

Çetin, sandalyesini çekip oturduğunda kapı çaldı. Sakince bir kez çaldı.

Andaç, "Ben açarım," diye konuştu ve ağır adımlarla ilerleyip kapıyı açtı.

Oraya baktım, baktık.

Bir kadın gördüm.

Yaşı kırk civarı, saçlarının yarısına aklar düşmüş bir kadın. Ellerini solmuş elbisesinin önünde toplayarak ona kapıyı aralayan Andaç'a baktı.

Ama öyle bir bakıyordu ki uzun zamandır aradığım ve güç bela bulduğum kolyemi bulmuşçasına, ona muhtaçmışçasına bakıyordu. Kaşlarını çattım ve çenemi hafifçe öne çıkarttım.

Andaç'ın kapının kulpunu tutan eli aşağı doğru süzüldü ve dudaklarından tek bir kelime döküldü: *"Anne?"*

13. Bölüm

Unutmak Da Bir Son

Yaşanılmamış bir çocukluk, saksıda kurumuş bir çiçeğe benzer.

Hayat vardır, tıpkı toprak gibi. Aile vardır, tıpkı güneş gibi. Can vardır, tıpkı su gibi…

Peki, ya sevgi yoksa?

Bir çiçek bile sevgini vermezsen ölür, çocuklardan bunu esirgerseniz nasıl yaşasın ki zaten? Bitkilerin sesi yoktur, sizden sevgi dilenemez fakat bekler. Çocukların sesleri vardır ve konuşamasalar bile onları duyun isterler.

Sevgiye ihtiyaç oluyor her zaman, lütfen esirgemeyin onu.

Tıpkı zamanında bizden esirgedikleri gibi.

Tıpkı Andaç ve Aytaç'tan esirgedikleri gibi.

Kapının ağzında öylece duran kadına bakıyorduk hepimiz. Andaç'ın annesine bakıyorduk. En az Andaç kadar şaşkın ama onun kadar yaralı değildik. Bunu kapının kolunu tutan ellerinin titremesinden görebilmiştim. Bedeni sarsılmıştı bir anda. Karşısında duran kadının rüzgârı onu dağıtmıştı. "Anne," diye döküldü dudaklarından bir sefer daha Andaç'ın acı ve hüznün sesi birbirine karışmış bir halde. "Sen…" Fakat konuşamadı, boğazındaki yumruyu ben bile hissetmiştim. "Sen buradasın…"

Biz sadece onları izliyorduk. Öylece bakıyorduk yaşananlara. Şaşkındık ve sadece bunu biliyordum. Kadın, mağdur bir vaziyette üzerindeki elbisenin önünde duran elleriyle oynamaya başladı. Başı öne eğikti ama oğlunun yüzüne bakıyordu. Andaç, bir adım geri çekildi. "Neden?" diye sordu. "Neden buradasın?"

Sesinde acı olduğu kadar öfke de hâkimdi. Bir anda yüklenmişti sanki bu öfke içine. İlk bakışta dağılmıştı, ikinci bakışta dağıtmak istemişti. Bunu hissetmiştim.

Kadın sakin ve tereddüt dolu bir sesle cevapladı: "Seni, sizi görmek için geldim. Sizi merak ettiğim için geldim."

Andaç anında güldü. Bu gülüş ondan daha önce hiç duymadığım şekildeydi. Keyifsizdi. Çok keyifsizdi. "Biraz erken değil mi?" diye sordu. "Ne bileyim öldüğümüz zaman haberimiz gelir, taziyeye gelirdin. Sen bayağı erken davrandın maşallah."

O sırada Çetin hareketlilik gösterdi fakat Kamer, "Bırak konuşsun," diye mırıldandı.

Çetin, "Bir şey yapmayacağım," deyip Andaç'a seslendi. "İçeri alsana oğlum anneni."

Andaç, kafasını çevirdi ve Çetin'e kaşlarını çatarak baktı. "Ne diyorsun abi?"

Çetin sustu.

Kamer, bulunduğumuz durumdan rahatsız olmuşçasına elini bir yere koymak istedi ama yapmadı. Andaç'ın yüzüne bakıp biraz kısık bir sesle, "İstersen gelsin içeri, biz çıkarız sorun değil," dedi. "Yani rahat rahat konuşmanız için."

Kamer'i de daha önce Andaç'a karşı bu kadar zor konuşurken görmemiştim, aslında ne tepki vermemiz gerektiğini bilmiyorduk. Zeynep'in yüzüne değdi gözlerim: İfadesizdi. Sadece sevdiği çocuğu izliyordu ama ne düşündüğünü bilemiyordum. Andaç, Kamer'in sözleri üzerine kapıyı biraz daha araladı ve dişlerini sıkarak annesine döndü. "Buyur, gel."

Kamer'e doğru fısıldadım: "Biz gidelim bence. Yani hepimiz."

Kara gözleri yüzüme dokunurken güven veren bakışlarıyla kafasını aşağı yukarı salladı ama Andaç, onunla kurduğumuz bu köprüyü yıktı. "Kimse gitmesin bir yere. Ben bu kadınla burada yalnız bırakılmak istemiyorum."

Odanın içinde öyle garip şeyler vardı ki sanki daha önce birbirimizi hiç görmemiş ve yeniden tanışıyor gibiydik. Ne yapıp ne yapmayacağımızı kestirememiştik. Andaç'ın ikazıyla hareketlerimizi yavaşlatırken o biraz daha kapıyı araladı ve annesini içeri buyur etti. Kadın, sanki arkasından biri onu zorla istenmediği bir yere itiyormuşçasına içeri girdiğinde Andaç, annesiyle göz teması kurmadan kapıyı kapattı ve kapının kapandığı yere sırtını verdi. Ardından annesine baktı. Yüzündeki ifadelerin haritasını çıkartmaya kalksam sanırım ikinci çizgide mürekkebi elime yüzüme bulaştırırdım. Kamer sıkıntılı bir biçimde gözlerini kapatıp açarken sandalyesini çekip oturdu. "Daha az önce yıkmıştım onu, şimdi biri daha geldi."

Elimi omzuna koyarak ona destek oldum ve kimsenin duyamayacağı bir şekilde fısıldadım: "Senin suçun değildi."

"Benim suçumdu," dedi hızla elini alnına koyarak. "Hepsi benim suçum."

Çetin, çabucak bizi duyarken, "Vicdan yapma yok yere," diye konuştu. "Annesiyle bir oturup konuşsun da o meseleyi de incesine kadar çözeceğiz."

Kamer elinde avucunda hiç umut yokmuşçasına bizi dinlemezken Andaç'ın sesiyle tekrar dağıldık. Sırtını kapının duvarını yaslamış, kollarını bedeninden aşağı ölü bir varlık gibi salmıştı. Gözlerinde de o ölüden vardı. Işığı sönmüştü. Kadın kısık sesiyle kafasını Andaç'a çevirip, "Aytaç nerede?" diye sordu. "O yok mu?"

Andaç kaşlarını yukarı kaldırdı. "Öldü."

Şaşkınca ağzım aralandığında Zeynep'in tepkisini duydum. "Neden öyle dedi?" diye sordu kendi kendine. Telaşlı ve ürkekti.

Andaç devam etti: "Katilimiz de sensin, unuttun mu?"

Kadının yüzünü net göremiyordum ama oğluna nasıl baktığından emindim. Pişmanlık dolu o yüzü gözlerimin önünde hayal etmek zor bir şey değildi zira öyle hissetmemiş olsa şu an burada olmazdı. Çetin de sandalyesini çekip oturduğunda, Kamer elini belime attı ve beni yavaşça oturmam için uyardı. Yutkunarak onun yanındaki yerimi aldım. Bu masada şu an beş kişiydik ve en olması gerekenlerden biri şu an o kapının önünde duruyordu, hem de en akıl almaz bir şekilde. Yüzlerimizi önümüzdeki sofraya çevirdik ama tek düşündüğümüz ve hissettiğimiz Andaç'ın yanında olmaktı. Bekledik, sadece bu konuşmanın bitimini bekledik.

Bitmeyecek bir konuşmaya bilet almış sayılırdık.

Kadın sus pus olmuş bir vaziyette sadece onu dinlerken Andaç'ı duyduk yeniden. Gözlerimin kenarıyla oraya baktım ama bu bile büyük cesaretti çünkü ondan hep uzakta olan, daha doğrusu kendinden uzak tutmaya çalıştığı ve en derine gömdüğü acısını suyun yüzeyine çıkarmıştı. Onunla baş başa kalmıştı. "Büyümüş müyüm, anne?" diye sordu daha kısık sesle.

Kadın, sustu.

"Eşek kadar adam oldum görüyor musun, anne?"

Kadın, sustu.

"Ağladığım, yapayalnız kaldığım gecelerde yoktun, şimdi neden geldin anne?"

Anne derken bile dilinde bir emanet kelime varmış gibiydi, ondan o kadar uzak ve soğuk bir kelimeydi ki belki de sokaktan çevirdiği bir kadına anne dese daha hisli olurdu.

"Sana neden diye sordum," diye uyardı annesini bir sefer daha. Buz gibiydi, bakışları kaynar suyu bile dondururdu o kadar buz gibiydi. Onu ilk defa bu kadar kızgın görüyordum. "Bana bir cevap ver, sonra da defol git. Yıllar önce yaptığın gibi."

"Ben pişmanım," dedi kadın beklemeden. "Çok pişmanım."

Andaç, "Geç bunları," diye karşılık verdi. Kalbindeki sıcaklığı ve anlayışı rafa kaldırmıştı âdeta. Bana böyle yorum yapmak kolay geliyordu ama onun yerinde değildim. Yaşadığı acıları yaşamıştım evet fakat bu farklıydı. Onların verdiği imtihanlar benimkiyle boy ölçüşemezdi. "Bana gerçek bir sebep söyle!"

"Pişmanım diyorum oğlum!" diye yakardı kadın derinden bir inlemeyle. "Keşke yapmamış olsaydım, keşke sizi bırakmamış olsaydım. Pişmanım."

"Pişmanmış!" diye seslendi Andaç bize doğru, ona baktık fakat bakmayan tek kişi Kamer'di. "Duydunuz mu abilerim, pişmanmış." Nefesimi tutmuştum. Zeynep'in masanın üzerinde duran elleri titriyordu. Andaç, dudaklarındaki o en acı tebessümle Kamer'in yüzüne odaklandı. *"Baba,"* diye konuştu boğuk boğuk. Kamer irkildi, ona seslenen bu yaralı çocuğa baktı. Andaç'ın dudaklarında asılı kalmış bu tebessüm darağacında sallandı. *"Duydun mu sen de?"*

Kamer bir şey söyleyemezken Alper'i, Kamer'i izlerken gördüm. Ona öyle bir bakışı vardı ki tadamadığı o babalık sevgisini bir başkasına tattırdığı için minnet doluydu. Gözlerimi ondan ayırdım ve fevrileşen Andaç'a yeniden baktım. Sırtını kapıdan çekip annesinin önünde dikildi. "Söyleyeceğin hiçbir şey umurumda değil. Ne halde olduğun ne yaptığın da öyle çünkü sen bize bunu yaptın zamanında. Sen bizi umursamadın ve döndün arkanı çektin gittin. Şimdi de yap aynısını çünkü olması gereken bu." Nefes alıp verdi. "Ben senin varlığını bile unutmuştum ya, niye çıkıp geldin şimdi? Biz bir şekilde yaşıyoruz zaten, niye bir kez daha öldürmeye geldin?"

"Oğlum..."

"Deme şunu," diye bağırdı gözlerindeki öfkeyi belli ederek. "Bu kelime senin diline de benim kalbime de uzak. Yapma! Nereden geldiysen oraya git ve bizi sil. Zaten silmiştin ama izleri kalmış, buraya geldiğine göre... Git yani," diye boş verdi öfkesi usulca dinerken ama keşke bakışlarındaki bu feryadı görmek yerine öfkesini görseydim diye geçirdim aklımdan. "Sana ihtiyacımız yok. Ben burada yaşıyorum, benim ailem burada. Seni unuttuk biz." Beklemedi ve kapıyı açtı. Rüzgâr saçlarını hafifçe estirdi. Annesine saf saf bakıp, "Ne bekliyordun ki?" diye sordu. "Saatlerce seni dinleyip, *'Aa, af edersin anne hata bende ya, hemen seni affetmeliyim'* falan mı?"

Kafasını salladı. "Hayır, ben kalbimin sen dolu tarafına beton döktüm, bilirsin anında donar ve öyle de oldu. Dondu benim yüreğim. Acıya ve kedere de doydu."

"Keşke beni bir dinleseydin," dedi kadın ağlamaklı sesiyle. "Keşke..."

"Ya sus!" diye yumdu gözlerini dişlerini sıkarak. "Umurumda değilsin diyorum, anlamıyor musun? Ne umutlarla geldin buraya bilmiyorum ama istediğin olmayacak. Unut bizi. Biz unuttuk seni, sen de bizi unut."

Annesine bakmıyordu ama kadın ısrarlı oğlunun ondan kaçırdığı bakışlarını yakalamaya çalışıyordu. Çok denedi, çok uğraştı ama olmadı. Ve kadın, geldiği gibi hiçbir şey alamadan geri gitti. Andaç, saniye dahi beklemeden kapıyı kapattıktan sonra derin bir nefes aldı ve birkaç adım ileri doğru yürüdü. Bizi ona bakarken yakaladığında duraksadı. Kollarını hafifçe iki yana açtı. "Bakmayın bana öyle, acıyan gözlerinizi çekin üzerimden. Ben, bana acıyın istemiyorum."

"Sana acımıyoruz," dedi Çetin. "Ama keşke dinleseydin oğlum anneni, biliyorum kolay değil ama..."

"Yapma abi," dedi Andaç, yalvarır gibi. "Bana vicdan da yaptırma çünkü bir boka yaramıyor. Ben vazgeçilen tarafım, ben hiçe sayılmış tarafım. Biliyorum ya, ben biliyorum yaşadıklarımızı, Aytaç biliyor, Kamer abi biliyor. Boka batmıştık lan biz, ölmüştük anlıyor musun? Terk edildik, elimizin kalem tutması gerektiği yerde uyuşturucu tuttuk biz, tutturdular... Ne için?" diye sordu gözleri kızarırken. "Piçtik çünkü. Hani öyle derler. Ana yok, baba yok... Ha babam olacak o adam vermişti bizi ellere ama olsun be... Yaşandı ve bitti." Kafasını salladı ağır ağır. "Uzaktan öyle gelir, yaşandı ve bitti... Ama bunu biz yaşadık abi, ben unutmam ve unutmadım. O sayısız gecelerin hesabını burada karşımda ağlayan kadının iki damla gözyaşına bırakmam."

Geçen sene yine bu masadaydık Aytaç'la, bana anlatmıştı yaşadıklarını. O gün de aynı acıyı hissetmiştim bugün de.

"Boş verin yani," dedi Andaç, omzunu silkerken. "Bir kadın geldi az önce, yanlış adres deyip kapattım kapıyı. Dahası yok."

Kalbi hakikaten buz tutmuştu.

"Ben," diye güldü haline gülercesine. "Dram sevmiyorum ya. Vallahi gırtlağıma kadar keder doluyum."

Zeynep ayaklanırken, "Andaç gelsene şöyle," diye seslendi.

Reddetti. "Aç değilim ben, afiyet olsun size."

"Andaç gitme!"

Zeynep'i duymadı ve bir şey söylemeden odasına gitti. Zeynep, peşinden giderken Kamer onu durdurdu. "Gitme Zeynep, bırak yalnız kalsın. Böyle konuştuğuna da bakmayın. Andaç o, göstermez içindeki acıyı."

"Yalnız kalmasını istemiyorum ama," dedi Zeynep kısık sesiyle. "Gideceğim. Şimdi onun yanında olmazsam bir daha ne zaman olurum abi?"

Kamer cevap veremedi bile. Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerimi kapatıp açtım Zeynep'in yüzüne bakarak. Bu ona hak verdiğimi belli eden bir durum olmuştu. Zeynep masayı terk edip, Andaç'ın peşinden giderken sofrada buz gibi olan yemekler bile artık yenilme umutlarını yitirmişti çünkü bizde de gram heves ve iştah kalmamıştı.

Çetin derin bir nefes alırken, "Her şey üst üste binmek için yemin etmiş gibi," dedi. "Aramızdaki en deli dolu olan bile kedere saplandı, olacak iş değil."

Kamer çabucak atıldı. "Aramızdaki en keder dolu çocuk aslında o. Sadece duygularını saklamayı çok iyi biliyor, it."

"O kadın buraya neden geldi sence?" diye sordu Çetin bir anda. "Gerçekten pişman olduğu için mi?"

"Bilmiyorum," dedi Kamer düz bir sesle. "Zaten tek marifetleri bu; çocukken bıraksınlar ellerimizi canları isteyince tutmak için geri gelsinler... Ne güzel dünya anasını satayım."

"Benim ailem iyiydi ya," dedi Çetin, kısa bir sessizliğin ardından. "Ne bileyim oğlum iyiydik ya, kader bizi ayırdı ama..." Devam edemedi ve ellerini Alper'in omzuna koyarak güldü. "Sanırım ben de dram sevmiyorum Alper."

Alper buruk bir tebessümle mırıldandı: "Sevilecek bir yanı da yok zaten abi."

Çetin, hafifçe iç çekerken onun omuzlarını hafifçe sıktı ama bunun anlamını biliyordum. Ne olursa olsun buradayız ve ben varım diyordu. Biz konuşmasak bile anlardık çok şeyi. "İştah falan da kalmadı," dedi sonra ayaklanarak. "Şuraları toplayayım."

"Yok ben hallederim," diye ayaklandım bir anda.

Çetin, kaşlarını çatarak bana bakarken eli çoktan sofradaki çatallara uzandı. "Olmaz öyle."

"Tamam beraber toplayalım o halde," deyip ona yardım ettim. Biz mutfağı toplamaya başladığımız vakit Alper ve Kamer de salona geçtiler ama ikisi de keyifsizdi. Gerçi şu an keyifli olan kimse yoktu. Bugün yaşananlar hafızamda yer edinmesin ve orayı öylece terk edip gitsin istiyordum. Artık bu olanlara katlanamıyordum. İyi şeyleri düşündükçe ve istedikçe hayat bizimle dalga geçerek joker gülüşüyle uzaktan uzağa dişlerini gıcırdatıyordu.

Yirmi dakika kadar sonra mutfaktaki işlerimiz bittiğinde çayı demleyerek ellerimi kuruladım. Salona yürürken soluğumu Kamer'in yanında alıp usulca hemen yanına oturdum. Çetin ve Alper de televizyonun karşısındaki koltukta oturuyordu. Hiç kimse konuşmuyordu. Bu huzursuz ruh hali saniye saniye yol alarak daha büyük tatsızlıklara yol açıyordu.

Kafamı Kamer'in omzuna usulca yatırdığımda derin bir nefes aldı. Elimi eline uzattım ve onu tuttum. Yanında olduğumu bilsin istedim, üzerindeki bu suçluluk psikolojisinden kurtulsun istedim. Ben de biliyordum aslında hiçbir şeyin düzelmediğini. Onun hâlâ deli gibi kendini suçladığını. Onu en iyi ben tanırdım, ben bilirdim. Herkesten kaçsa bile, kendinden kaçsa bile benden kaçamazdı, onu mutlaka yakalardım.

Çetin, Kamer'in bu düşünceli hallerine sinirlenerek, "Ya oğlum sen yapma bari," diye konuştu. "Hâlâ orada mısın? Yoksa başka bir şey mi var?"

"Az önce dedim ya hani; Andaç acısını içe atar diye," dedi tane tane konuşarak. Bu sözleri ve konuşmasını sevmemiştim çünkü tedirginlik uyandırmıştı. Yüzünü Çetin'e çevirdi. "Bu çocuk beni hiç affetmeyecek biliyor musun? Sadece bana olan minnet borcundan susuyor ama günü geldiğinde bu kapıdan çıkıp gidecek. Tanıyorum lan ben onu, onu en iyi ben tanıyorum." Kafasını ağır ağır sağa sola salladı. "Her şey hallolmuş gibi davranır ama içine atar, hep öyle yaptı."

"Aga, ağır saçmalıyorsun şu an," dedi Çetin.

Kamer hızla reddetti. "Doğruları konuştuğum ve hissettiğim için mi?"

"Hayır," dedi Çetin çabucak. "Gerçekten kötüye kafa yorduğun için." Göğsünü öne doğru çıkarıp eliyle Andaç'ın odasını işaret etti. "Şüphe ettiğin kişi Andaç lan Andaç."

Kamer hissizce kafasını sallamaya devam etti. Bu duyguyu göğsünden çekip çıkarmak istiyordum. Onu üzüyordu, herkes üzülüyordu. "Yarın bir gün Aytaç çıktığında ne bok yiyeceğim ben?" diye güldü kendi kendine. "Daha doğrusu onu nasıl koruyacağım kendinden?"

"Onu kendinden neden koruyacaksın ki?" diye dâhil oluverdi Alper. "Aytaç bir hata yaptı evet ama ikinci kez bunu yapmaz. Tabii ben senin kadar iyi tanımıyorum onu, böyle konuşuyorum ama..."

"Mesele tanıyıp tanımamak değil zaten," dedi Çetin memnuniyetsiz bakışlarını Kamer'in üzerinde gölgelendirerek. "Kendini yiyip bitirme. Sen yapmadın, sen öldürmedin kimseyi. Bir tepki verecekse bırak versin hakkıdır derim ama bil ki ne yaparsa yapsın silip atamaz seni. Zamana bırakmak gerek bazen. Siz de öyle yapmadınız mı?"

Bakışlarım sehpanın üzerine düştü.

"Ne kadar sürer bilmiyorum ama zaman be," diye güldü Çetin, herkesi toparlamak istercesine. "Ben seni anlıyorum vallahi çok iyi anlıyorum. Onları kaybetmek istemiyorsun ve korkuyorsun. Ben görüyorum oğlum seni ama olmayacak inan bana. Andaç ve Aytaç, sana ne kadar kızgın ve kırgın olsa bile 'baba' dediler lan sana, unutulur mu babalar hiç?"

Alper, düşünceli bir şekilde onu onayladı. "Unutulmaz."

"İyice felsefeci yaptınız beni," dedi Çetin gülümseyerek. "O küssün, bu vicdan azabı çeksin, öteki onu teselli etsin ben de burada Ramiz Dayı ayakları çekeyim size... Oh ne âlâ memleket."

Bu beni de hafifçe gülümsetti. İç çekerek gözlerimi Kamer'in gözleriyle birleştirdiğimde ona güven vermek istercesine gülümsedim. Gülümser gibi oldu ama olsun bu bile kâfiydi. Çetin ayaklanarak, "Ben şu çaya bakayım bir," diye konuştu. "Alper koçum, sen de çağır şu iki deliyi."

Kamer, "Ben çağırırım otur sen," deyip ayaklandı. Çetin, bana bakarken gözlerini devirir gibi oldu. Ben de ayaklarımı zeminle birleştirip ayağa kalktım. "Birlikte hazırlayalım."

Çetin gülerek ilerledi. "Evin yeni gelini oldum lan iyice."

Buna kayıtsız kalamadan dudaklarım hafifçe yanağıma doğru tırmandı. Birlikte mutfağa girdik ardından. Çetin üst rafta duran birkaç bisküviyi tabaklara koyarken ben de çay bardaklarını hazır etmeye başladım. "Ne olacak böyle Aymira?" diye sordu sessizce. "O Necdet denilen herif geldi sıçtı ortalığın ağzına. Ceremesini oğlu ve bu çocuklar çekiyor."

"Bilmiyorum," dedim bardakları dizmeye devam ederken. "Kamer, Andaç'a diyor duygularını içine atıyor diye ama o da az aşağı değil. İyi görüyorum onu sonra bir daha dönüp bakıyorum bu sefer kötü... Kullandığı haplardan mı acaba?"

"Hap mı?" diye baktı bir anda gözlerime. "Ne hapı?"

Kaşlarımı çattım. "Sana söylemedi mi?"

"Yok. Ne hapı kullanıyormuş?"

"Antidepresan sanırım," diye mırıldandım salona bakarken. "Ayrı kaldığımız dönemde doktora gitmiş, yardım için ve ilaç kullanmaya başlamış."

"Siktir ya," dedi Çetin ekşimiş bir ifadeyle. "Ben onun o ölü halinin onu bu noktaya getirdiğini bilmiyordum bile. Bunu paylaşmadı benimle."

"Benimle de paylaşmayacaktı belki de," dedim fısıldayarak. "İlaçları çekmecede gördüm."

"Kullanıyor mu hâlâ?"

"Bir süredir kullanmıyor," diye cevapladım sorusunu. "Acaba bu ilaçlardan mı böyle oldu? Ruh hali çok değişkenlik gösteriyor. Ufacık bir şeyi bile saatlerce hatta günlerce kafaya takıyor. Bilmiyorum belki ilaçlardan değildir ama aklıma başka bir şey gelmiyor ki."

"Korkuyor Aymira," dedi Çetin, beni bekletmeden konuşarak. "Yanlış anlamanı istemem ama bir sefer daha terk edilmekten korkuyor. Elini kime uzatsa lanetliyormuş gibi hissediyor. Tabii ben böyle söyledim diye şey yapma da hemen... Yani anladın bence beni."

Gözlerim kör bir noktada sabitlendi. "Anladım." Gözlerim o kör noktada kayboldu. "Çok iyi anladım hem de."

"O yüzden," dedi Çetin, bisküvileri tabaklara dizmeye devam ederek. "Bırakmak en iyisi galiba. Zamana. Zaten bir şey yaşanacaksa bunun önüne geçemeyiz bile."

Dudaklarımı birbirine bastırdım ve gülümsemeye çabaladım. "Haklısın."

Birkaç dakika sonra çayları bardaklara doldurdum ve elimde tepsiyle salona ilerledim. Zeynep önde Kamer ve Andaç arkada içeri girdiklerinde, "Akşam bir şey yemedik, aç aç uyumayalım en azından," dedim ve onları bu minik sofraya davet ettim.

Andaç bana bakıp göz kırptı.

Bu beklenmedik hareket, beni de hiç ummadığım bir anda mutlu edivermişti.

Zeynep çayını alıp koltuğa oturduğunda, "Bugün aşırı garipti," diye söylendi. "Hiçbir şey anlamadım."

"Anlasan şaşardım zaten abicim," dedi Çetin, imalı imalı. "Sen kafa yorma böyle şeylere."

"Çok komiksin abi."

"Andaç'tan bugün iş çıkmayacak," dedi Andaç'ın kafasına hafifçe vurarak. "Onun boşluğunu doldurmaya çalışıyorum ben de. Oluyor mu?"

Hep birlikte kafamızı sağa sola salladık.

"Vay reziller," dedi bize bakarak. "İnsan yalandan bari evet der."

"Vallahi kusura bakma Çetin," diye atıldım hemen. "Kimse Andaç'ın yerini dolduramaz."

Zeynep de beni gözleriyle ve ifadeleriyle onayladı. Fakat bu akşamın devamı asla istediğim gibi bitmedi. Sahici tebessümler bizi terk etmemişti sadece biz biraz geri çekmiştik kendimizi. İnsan artık hesap vermeden, başkalarının oluşturduğu bedelleri ödemeden yaşamak istiyordu. İnsan sevmek ve biraz da anlaşılmak istiyordu. Hepsi bu.

Sadece anlaşılmak,

Şu çağın insanı için ne büyük bir zorluk olduğunu biliyordum ama yine de istiyordum.

Birkaç gün geçmişti aradan. Evdeki sessizliği takip ederken buluyordum kendimi, birbirinden kaçırılan bakışları yakalarken buluyordum gözlerimi ama bir yerde yine bizdik işte. Beraberdik ve her şeyin iyi olacağına inanıyorduk. Ben inanıyordum en azından, ben bile inanıyorsam herkes inanırdı zaten. Biliyorsunuz beni, yıkıkları yaşamakta üstüme yoktur.

Ne der benim kardeşim? Bergen!

Evet, Bergen umutlu.

Suyun içindeki yarı çıplak bedenim Kamer'in gözlerini üzerimde hissetmesiyle giyindi. Onun gözleri beni örtümdü aslında. Bir tek o bakınca sakınırdım kendimi başkalarından ama bir tek de o görürdü içimi. Kendi kendime gülerken yakalandığımda kolunu koyduğu küvetin sırtından usulca su fırlattı yüzüme. "Deli gibi ne gülüyorsun kendi kendine?"

Yüzüme sıçrayan birkaç damlayla irkilirken ona kötü kötü baktım ve ben de ona su fırlattım. Eliyle hemen kendini siper etti. "Dur kızım ya, her yerim ıslandı."

"Ne?" diye güldüm kendimi tutamadan. "Bilmem farkında mısın ama şu an küvetin içindeyiz."

"Evet," dedi gözlerime bakarak. "Aklımda aşırı fesat düşünceler var."

"Pislik," diye gülmeye devam ettim. Güldü, nihayet onu gülerken yakalamıştım zira kendisi birkaç gündür yaşadığını belli etmek için sadece nefes alıp verdiğini hissettiriyordu. Dizlerimi kendime çektiğimde su hareketlendi ve köpükler hafifçe uçuştu. Hâlâ buradaydık. O eve gitmemiştik çünkü bizim asıl evimiz burasıydı. Oraya ısınamıyordum. Uzak ve yabancı geliyordu.

"Daha iyisin değil mi?" diye sordum tatmin olmak istercesine.

"İyiyim," dedi düz bir sesle. "Zaten çok da kötü değildim."

Gözlerim şaşkınlıkla irileşti. "İki gündür ne halde olduğunu söylememe gerek yok galiba keza Andaç'ın da öyle. Evin demirbaşı ve enerjisi finalleri oynuyordu resmen."

"Elimizde değil ki," dedi gözlerime bakarken. Nemli saçları yanık tenine birkaç damla su düşürürken dikkatim dağılmıştı. "Şu kötü günleri bir atlatalım da sıradaki kötü günler gelsin."

"Bak ya," dedim sahte bir sinirle. "Kendini negatif olmaya programlamış gibisin resmen. İyi şeyler düşünsene. Bak Andaç da toparlıyor yavaş yavaş. Annesi onu üzdü ama bunu ne kendine ne de bize pek belli etmiyor. Belki de gerçekten artık tamamen sildi. Bu konularda yorum yapmak haddim değil, kimsenin duygularını ölçüp biçemem ama anlarım. Ben de yaşadım bunu, sen de yaşadın."

"Ben de yaşadım," diye tekrarladı.

"O yüzden," diye yaklaştım, ellerimi küvete yaslayıp suyun içinde Kamer'e doğru ilerlerken. Tam gözlerinin önünde durarak, "Güzel şeyler hayal edelim," deyip dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım. Geri çekildiğim sıra beni kolayca bırakmaya niyetinin olmadığını sırtımda hissettiğim ıslak ellerinden anladım. Güzel elleri sırtımda yakıcı izler bırakmaya başladığında gözlerini sımsıkı yumdu, dudaklarımı benden daha büyük bir istek ve ihtiyaçla öptü. Ellerimi yüzünün iki yanına koyduğum vakit kendimi tamamen ona bıraktım. Zaten gözlerim kapalıyken bir ona güvenebilirdim.

Bu küçük ve buharlaşmış alanda nefes nefese kalana kadar öpüştüğümüzde birbirimizden ayrıldık. Kalbim delicesine atıyordu ve bu çarpıntının onunlayken hiç düştüğünü hissetmemiştim. Bunu ona da söyleyerek, "Senin benim kalbimle derdin ne?" diye sordum kaşlarımı çatıp gözlerinin içine gözlerimi çizerek. "İki dakika yavaşlasın bırak da."

Dudaklarını şakaklarıma sürterek mırıldandı: "Yaşlanınca yavaşlar."

Kıkırdadım. "Oh be, nasıl rahatladım."

Dudaklarının hareketlendiğini fark ettim çünkü gülmüştü. Onu güldürmeye bayılıyordum. Onun gözlerinde ve yüzünde kendimden bir şeyler bulmayı hep sevmiştim. "Şimdi ömrümüz yeter de yaşlanırsak falan ileride nasıl oluruz acaba? Sen huysuz bir ihtiyar olursun kesin."

"Kim?" dedi şaşkınca. "Sensin huysuz."

"Bak şimdiden huysuzluk yapıyorsun."

"Yo."

Gülümsemekle yetindim ve kısacık bir an o hallerimizi gözlerimin önünde hayal ettim. Onu elinde bir bastonla beni de elimde bir örgü ve yüzümde yuvarlak gözlüklerle...

Sırtını küvetin yanına yaslarken kolunu daha geniş açıp beni çerçeveledi. Suyun sıcaklığını sevmiştim, bu bizi ferahlatıyordu. Parmaklarının ucuyla omzumdan aşağı su dökmeye başladı tıpkı bir ninni söyler gibi. Bana böyle davranırken gözlerimi önümde sabitleyerek gülümsedim. "Günün birinde burada üç kişi olduğumuzu hayal ettim de... Kız olur ya da erkek, fark etmez. Onu yıkarız, onunla çocuklaşırız, gözüne köpük kaçmasın diye sakınırız, öperiz, koklarız..."

Bu düşünceler her geçen gün içimde filizlenerek büyüyordu. Kendimi bundan alıkoyamıyordum. Bir bebeğimiz olsun istiyordum, o da istiyordu. Evet, bir sınava girmiştim ama bu düşünceden uzak kalacak değildim ya. Anne olmak... Bu his diğer her şeyi sıfırlıyordu. Silip atılacak şeyler değildi tabii, lakin ikisini de yürütebilirdim. Bunu yapabilirdim. Olmamış şeylere kılıf bulmayı severdim doğrusu. Güldüm.

Kamer, omuzlarımın üzerinde gezdirmeye devam ettiği parmaklarını yüzüme taşırken aşağı yukarı hareketlerle tenimi sevmeye başladı. Onun da gözleri belli bir noktada sabitlenmişti. "Sen böyle anlattıkça benim direkt gözlerimin önünde canlanıyor biliyor musun? Daha önce baba olmayı düşünmemiştim, bırak düşünmeyi baba olmak bile imkânsız geliyordu. Tabii hepsi aynı yoldan geçiyormuş. Sevmek, sevilmek, baba olmak istemek... Hepsi senin yoluna çıkıyormuş."

Dudaklarım işittiklerimle iyice kıvrılırken, "Yara bere içinde kaldım," diye fısıldadım yüzümü usulca gözlerine çevirerek. Suratı öyle güzel öyle hoştu ki her bakışımda yeniden ve yeniden âşık oluyordum. İnsanın yüreği yüzünün aynasıymış meğerse, bunu da öğrenmiş oldum. "Sana düşmekten."

Yüzüme yaklaşarak yanağıma yapışan saç telini arkaya doğru itti. "Sen ne güzel yürüyorsun öyle."

"Sen bir de beni koşarken gör."

Görünmeyen bir halat gibi bizi birbirimize bağladığında şakağıma tutkulu bir öpücük bırakıp beni sarmaladı. Sanki avuçlarının içinden kayıp gidecekmişim gibi, bir kutunun içinde var olmuşuz da anahtarını dışarıda bırakmak istermiş gibi. "Birkaç güne ev için bakınacağım," diye konuştu ağır ağır.

Kaşlarımı çattım. "Anlamadım?"

Eliyle ensemdeki saçlarla oynamaya başlarken devam etti. "Evimiz. Bize ait, ikimize ait bir ev."

Bir anda heyecan yaptım. "İkimize ait."

"Hı-hım."

"Hemen mi peki?" diye sordum düz bir sesle.

"Ne zaman istersen o zaman," dedi karşılık verirken. "Birkaç güne bakacağım. Sonra beraber gideceğiz, olur mu?"

"Olur da," diye konuşup dudaklarımı hızla nemlendirerek Kamer'e çevirdim gözlerimi. "Şimdi kızacaksın yine ama bu sefer reddetme bari."

"Ne?" diye baktı saf saf.

İç çekip ekledim: "Ben diyorum ki babamın evini satalım ve yeni evimiz için kullanalım o parayı. Zaten yarısını Alper'e yarısını kendime alacağım. Alper'le de konuşurum bu durumu ama o zaten aksine konuşmaz ki."

"Aymira..."

"Hemen kestirip atma gözünü seveyim," dedim onu ikna etmeye çalışarak. Sesim kontrollüydü. "Oraya zaten geri dönmeyeceğim, Alper de geri dönmeyecek. Orada güzel hatırladığım bir anım bile yok. İçinde anlamlı bir fotoğraf bulunmayan boş bir çerçeve gibi."

Sanırım en uygun tanım buydu, son cümlemdi. O ev bana acıdan ve hayal kırıklığından başka bir şey vermemişti. Ama nankörlük edemezdim. O ev bana umut etmeyi, çalışıp ayakta kalmayı ve ne olursa olsun yaşamam gerektiğini hatırlatırdı her seferinde fakat ne acıdır ki kötüler, iyilerin üzerine basıp geçmişti.

Devam ettim: "Kredi borcun var ve şimdi bu ev işi de bizi zora sokacak. Kiraya çıkarız olmadı ama en azından rahat öderiz borcumuzu. Lütfen beni kırma, bunu geri çevirme. İkimiz için."

Kendimi ve onu düşündüğüm kadar elbette kardeşimi de düşünüyordum. Onun hayatını ve geleceğini güvence altına almam gerekiyordu. Evden gelecek paranın yarısını bankaya yatırır ve eğitimi için kullanırdık.

Bana bir şey söylemeden bakarken kendimi tutamadım ve alt dudağını sündürdüm. "Bir şey söylesene."

Elim dudağında asılı halde konuşmaya çabaladı. "Baskı altındayım, konuşamıyorum."

Komik görünüyordu. Elimi dudağından çekip uslu durdum. İçimde sürekli bir muzurluk yapma isteği vardı. Kimse bize dokunmuyor ve biri peşimizden kovalamıyordu. Sadece biz vardık ve istediğimiz her şeyi yapabilirdik. Hem ben onu böyle sevmemiştim hiç. Üzerinden öyle uzun zaman geçmişti ki ona dokunurken bile düşünürken buluyordum kendimi. Kontrolsüz olmayı özlemiştim. Onunla çocuk olmayı çok özlemiştim.

"Tamam," dedi gözlerini kapatıp açarken. "Bir emlakçıya gideceğim en kısa zamanda."

"Ya," diye parladı gözlerim. "Çok güzel olacak her şey. Rahatlayacağız da. Ben yarın eve uğrarım, tapuları falan getiririm."

Kaşlarını çattı. "Nereye, kiminle gideceksin?"

"Yalnız gitmeyeceğim," dedim çabucak. "Zeynep'le alışverişe çıkacağız."

"Aranız düzeldi yani?" diye sordu kaşları havalanırken.

"Günden güne daha iyiye gidiyoruz," deyip kafamı salladım. "O beni anladı ben de onu. İkimiz de kırdık ve üzdük birbirimizi ama bunca savaşın ortasında bir kalkan da biz çıkarmayalım dedik artık birbirimize. Onu hep çok sevdim, hâlâ çok seviyorum ben. Kız kardeşim nihayetinde kötü olamayız ki istesek de."

"Olmayın da zaten," diye gülümsedi bana sokularak. Elleri belime yerleştiğinde, "Şebnem'le nedir peki durum?" dedi eklerken.

"Onunla da iyi olacağız. Eskisi gibi değiliz şu an ama olacağız. Ben yaptığım hataları telafi edeceğim, çünkü bana bu fırsatı verdiler."

Belimi saran ellerini hafifçe gevşeterek çenesini omzuna koydu. Yanağı yanağımla temas ederken gözlerimi kapattım ve sadece onu hissetmek istedim. Hiçbir şey düşünmeden sadece onu hissetmek istedim. "Güzel şeyler olacak değil mi Kamer?" diye fısıldadım hafif bir dokunuşla.

Omzumdan olan çenesini kaldırdı ve orayı öperek geri çekildi. Sesi boynumdaki boşluğa dökülürken, "Biz beraber olalım da her şey kötü olsa da olur," dedi.

Derin bir nefes alıp verdim. Gülerek ekledi: "Ama burada böylece durmaya devam edersek hasta olacaksın. Su da soğumaya başladı. Hadi yıkayalım seni."

"Üşümüyorum," dediğimde üzerime su sıçrattı. Bedenime dokunan soğuk su taneciklerinden kaçmaya başladım. "Yapma şunu."

"Sen bir şeyi yapmamı istemiyorsan ben inadını yaparım çünkü," dedi keyifle gülerken. "Pislik olmak bunu gerektirir."

"Tamam, yap."

"He bir akıllı sensin zaten."

Gülüşmeye başladık. Saf âşıklar, liseli çocuklar gibi. Anın ve birbirimizin kıymetini günler ilerledikçe ve yaşadıklarımız sayesinde daha iyi anlıyorduk. Sevgi güzel şeydir, gösterin. Sevgi kıymetlidir, belli edin.

Ertesi sabah kahvaltıdan sonra ev ahalisinde garip bir hareketlilik vardı. Andaç eski haline dönüyordu. Gülüyordu mesela bundan daha güzel bir geri dönüş olamazdı ki aslında onu kaybetmemiştik. Sadece yaşanılanlar sarsmıştı haliyle. Çetin ve Andaç dükkâna gidecek, Kamer tamirhanede oyalanacaktı. Alper, Şirin'le buluşacak biz de Zeynep'le alışverişe çıkacaktık.

Alper gömleğinin yakalarını düzelterek salona geldiğinde Andaç gülerek konuştu: "Damat gibi olmuşsun, hayırdır kız mı isteyeceğiz?"

"Yok," dedi Alper, hafif bir çekingenlikle. "Daha o evrelere çok var."

"Ha, kesin olacak diyorsun?" diye zorladı Andaç.

"Yani," diye eğdi başını Alper, kısık sesiyle. "Olsun isterim. Nasip."

"Yalnız sözün var ben isteyeceğim kızı."

"Sözüm mü varmış?" dedi Alper, bir anda şaşkınlıkla bakışlarını Andaç'a çevirerek.

Çetin, oturduğu yerden kalkarken kafasını sallayarak Andaç'a laf attı. "Evet, dakika itibariyle Andaç Beyimiz online. Hoş geldiniz efendim, birkaç gündür aramızda yoktunuz, özlettiniz."

"Harbiden özledin mi lan kayınço?" diye sordu Andaç, hakikatli bir merakla.

Çetin kafasını aşağı yukarı salladı.

Andaç, dudaklarını düz bir çizgi haline getirerek duygusal olmaya çaba harcayan üçüncü sınıf oyuncular gibi gözlerini kısarak mırıldandı: "Keşke bunu daha önce belli etseydin be abi, iki gündür değerini kaybetmiş fenomenler gibi geziyorum ortalarda."

Sesli bir şekilde güldüğümde Andaç duraksadı ve bana bakıp bir şeyler söyledi: "Dur bir dakika! Fenomen dedim de ya ben niye *Youtuber* olmuyorum ki? Her şey var." Parmaklarıyla saymaya başladı: "İçerik desen bir gün şu *challenge*, bir gün bu *challenge* yapar sıvışırım, az biraz

mizah var, bayağı kıyak bir tip de var... Oho, ben Youtuber olacağım abi. Paranın ağzına ağzına..."

"He geri zekâlı, he," dedi Çetin, gülerek. "Bir sen eksiktin."

"Evet doğru söylüyorsun gerçekten, bir ben eksiğim."

Alper atıldı. "Haklı."

"Alper Reis bile onay verdiyse doğru yoldayım demektir."

"Ya bir sus ya," dedi Çetin. "Bir yemediğin halt o kaldı. *Youtuber* olacakmış, çok büyük iş bravo!"

"Sen bana adam olamazsın dedin abi," diye baktı Andaç, Çetin'in yüzüne bakarak. "*Youtuber* olamazsın demedin."

Çetin alkışladı. "Aferin bununla övün bir de salak."

Andaç, omzunu silkti ve bana bakmaya devam ederek konuştu: "Düşüneyim ben bunu bir. Şimdiye kadar aklıma gelmemesi bile aptallık."

Çetin, gözlerini devirdi fakat daha sonra Andaç'ın yanına oturarak, "Dur sana içerik sunayım," dedi. "Kayınçom tarafından öldürüldüm, kayınçom tarafından bıçaklandım, kayınçom beni kaçırıp kıçıma çam kazığı sapladı, sevgilimle neden ayrıldık, sevgilimle kayınçom istediği için ayrıldık... Nasıl güzel mi?"

"On numara içerik," dedi Andaç, bir hayli içten gülerek. "Getir öpeyim alnından."

"Lan oğlum," diye çevirdi yüzünü Çetin. "Ayarsızsın sen ayarsız."

"Yok abi, ben dram sevmiyorum."

Çetin, ondan çevirdiği yüzünü yeniden ona döndürdü. Andaç ekledi: "Gerçekten tutmuyor ya bende. İki günden fazla dramı götürmüyor bünyem. Andaç olmak böyle bir şey."

Ortamda bir sessizlik olduğunda Kamer, merdivenlerden ağır ağır inmeye başladı. Andaç, bakışlarını kaçırdığı sırada bunu fark eden taraf ben olmuştum. Bu birkaç gün içerisinde Kamer ve Andaç, diyalog içerisine girmemişti hiç. Kapandı sandığımız yaralar aslında kanamaması için kaşımaya korktuğumuz avutmalardan ibaretmiş, bunu anlamıştım.

Kamer yanıma doğru gelirken zil çaldı. "Ben bakarım," dedim ve kapıya ilerledim.

Kapıyı açtığım vakit Hakan'ı karşımda gördüm.

"Hakan," diye konuştum direkt şaşkınlığımı belli ederek. Onu burada beklemiyordum doğrusu.

"Merhaba," dedi sakin bir sesle. "Nasılsın Aymira?"

"İyiyim, sen nasılsın?" dedim boşluğa düşmüşüm de dolu bir yer arıyormuşum gibi.

"Ben de iyiyim," dediğinde Kamer yanımda belirdi. "Hayırdır?" diye sordu şüpheli bir sesle. "Neden buradasın?"

"Sakin," dedi Hakan, durgun bir sesle. Elindeki zarfı bana uzattı. Zarfı kavradığımda üzerinde Kamer ve benim adımın yazılı olmasının nedenini soramadan konuşmasını sürdürdü. "Davetiye getirdim. Yarın akşam düğünüm var."

"Ne?" diye şaşırıverdim iyice. Sonra gülümseyerek Hakan'a baktım. "Çok sevindim."

"Biraz geç oldu ama anca denk geldi davetiye getirmek," dediğinde omzumu silktim. "Yok sorun değil, gerçekten. Ben çok mutlu oldum senin adına."

"Geleceksiniz değil mi?" diye baktı gözlerime. O eski Hakan'ı görüyordum karşımda. En yakın arkadaşımı, onun dostluğunu görüyordum şu an burada. Onu özlemiştim, bir dost olarak, bir abi olarak onu özlemiştim.

Kamer cevapladı: "Geliriz."

Bunu ondan duymak beni şaşırtırken ağzımı hafifçe aralayıp, "Evet geleceğiz," dedim. "İyi adımlar atmak ve mutluluğunda yanında olmayı çok isteriz..." Kolumla Kamer'i dürttüm. "Öyle değil mi canım?"

"Ya," dedi Kamer, boş vermiş bir sesle. "Yatıp kalkıp en mutlu gününde yanında olmayı hayal ediyorum, emin ol."

Gözlerimi devirdim.

Hakan, "Bundan şüphem yok zaten," dedi.

Kamer memnuniyetsizce homurdanırken Hakan, "Buradakileri de bekliyorum," dedi. "Var ya hani sizin diğer elemanlar."

"İşçi mi arıyorsun lan kendine, dingil?" diye sordu Kamer. "Eleman ne?"

"Lafın gelişi," diye kestirip attı Hakan. "Üslup kralıymış gibi bir de bana laf anlatıyorsun."

"Lan oğlum, sen yine kaşınıyorsun bak!"

"O köprünün altından çok su aktı," dedi Hakan. "Eskiden bir sebebi vardı aramızdaki husumetin ama şimdi yok."

"Yo var," dedi Kamer soğukkanlılıkla. "Canım istiyor. Seni görünce içimdeki kafa atma isteğini bastıramıyorum nedense."

Hakan ona karşılık vererek, "Çok isterdim seni bir güzel benzetmek ama yarın düğünüme geleceksin, tipin kayık bir halde görmek istemiyorum seni," dediğinde Kamer, alayla güldü. Hakan, fazla uzatmadan geri çekildi sonra. "Neyse ben gideyim. Yarın akşam bekliyorum sizi. Aymira, gelirsen, gelirseniz inanın daha mutlu olacağım."

"Geleceğiz," dedim gözlerimi kapatıp açarken. "Görüşürüz yarın."

"Görüşürüz."

Elimdeki zarfla kapıyı kapattığımda Kamer, "Şu herifin düğününe gideceğim aklıma gelmezdi," diye konuştu. "Gerçi ben başıma gelmez dediğim ne varsa yaşayan bir tip olduğum için büyük konuşmaları bıraktım."

Zarfı açarak salona doğru yürüdüm. Zeynep meraklanarak yanıma gelip zarfa baktı. "Oha! Düğüne mü gidiyorsunuz?"

"Birlikte gidiyoruz."

"Oha! Birlikte mi gidiyoruz?"

Kamer, "Zeynep sen tek seferde anlamıyor musun abisi?" diye sordu ciddi ciddi.

Zeynep sakince mırıldandı: "Şaşırdım ya bir an, ondan öyle oldu abi."

"Yalnız," dedi Andaç, oturduğu yerden bize bakarken. "Bu devirde düğüne gidilmez. Çeyrek altın kaç para haberiniz var mı?"

"Çeyrek takmam ki," dedi Kamer gülümseyerek. "Kapalı zarfın içine beş lira koyarım."

"Yok, bu kadar pinti olmayalım lütfen!" dedi Andaç gülerek.

"Tamam, on lira olsun."

Her şeyi bir yana bırakıp Kamer'e baktım. "Şaka yapıyorsun değil mi? Zarf falan..."

"Ciddiyim," dedi Kamer, düz bir sesle. "Ne bağımız var da çeyrek takacağım?"

Şaka yapıyordu.

Kafamı alayla sallayıp zarfı okumak isteyen Zeynep'e verdim. Andaç, bunu fırsat bilerek ona seslendi: "Zeynep okusana yemekli miymiş?"

"Evet," dedi Zeynep, davetiyeyi okurken.

Çetin, Andaç'ın kafasına vurarak, "Aklın fikrin yemek," dedi.

"Can boğazdan gelir demiş atalarımız. Atalarımız boş konuşmaz."

"Öyle bir atadan sen nasıl türedin acaba?" diye sordu Çetin. "Boş konuşmamak ve sen... Neyse konuşmayacağım daha fazla."

Andaç cevap verme zahmetine bile girmeden Çetin, Kamer'e bakıp, "Oğlum bizim ne işimiz var orada?" diye sordu. "Siz gidin işte."

"Hakan, Şebnem ve benim çok yakın bir dostumuzdur. Tabii eskiden öyleydik ama sizi de davet etti. Hem," deyip kendimi tutamadan güldüm. "Şebnem diyorum Çetin, bence itiraz etmek için geç kaldın."

"İyi de Aymira," dedi Çetin, düz bir sesle. "Kimse bilmiyor bizi. Laf söz ederler kıza canımı sıkarlar bak tutamam kendimi."

Duraksadım. O sırada Kamer'in gözlerini üzerimde hissettim. Onunla aynılarını yaşamıştım. Dillerinde ne namusum kalmıştı ne de haysiyetim. İnsanlar yargılamayı ve hiç hakları olmadığı halde başkalarına çamur atmayı görev bellemişlerdi, bu o kadar zavallıca bir durumdu ki ne söylersem söyleyeyim bu zihniyeti asla yok edemezdim.

Kamer, sıkıntılı bir soluk aldı. "Kimse bir bok diyemez. Herkes kendine baksın. Bir şey olursa zaten buradayız oğlum. Dert etme."

"Şebnem için endişeliyim ben," dedi dudaklarını ıslatıp çekerek. "Biri görecek diye kızı ta sokağın kaç metre gerisinde bırakıyorum."

"Sen gel," dedim gülümseyerek. "Bir şey diyemez kimse. Şebnem zaten kendini ezdirecek bir kız da değil. Merak etme."

"Biliyorum, en çok bu yönünü seviyorum zaten."

"Hayda!" dedi Andaç, bir anda yükselerek. "Kayınçoma düştüm şu an."

Çetin, bakışlarını kaçırıp ayaklanırken, "Neyse yarın olsun bir," dedi. Biraz sonra da birbirimizle vedalaşarak evden ayrıldık. Bu caddede yürümeyi bile özlemiştim. Daha önce çok sık dışarı çıkmadığım için her kaldırımında ayak izim yoktu ama artık bunu yapabilirdim rahatça. Eskisi gibi değildi hiçbir şey. Adı kalmıştı sadece, gerisi muamma.

Zeynep'le ağır ağır kaldırımdan yürümeye başladığımızda, "Ben o zaman kendime bir elbise alayım," dedi. "Aslında çekiniyorum yarın için. Sonuçta ben o adamla konuşmadım hiç, bilmiyorum."

"Ben biliyorum," diye karşılık verdim. "Bir aile olduğumuz için sizin de gelmenizi istedi. Bu gayet yeterli bir sebep değil mi?"

"Öyle de... İnsan çekiniyor işte."

"Çekinme," dedim önüme bakarak. Güneş tam tepedeydi ve resmen kafam pişiyordu. Allah'tan saçlarımı toplamıştım da bu sıcakta bir de onların bunaltmasıyla uğraşmayacaktım. Gözlerimi kısarak ilerlemeye devam ederken Mahir'i bir kafeden çıkarken gördüm. Onunla konuşmam gerekiyordu. "Sen bir iki dakika beklesene beni," dedim Zeynep'e ve sağımı soluma bakıp hızlı adımlarla Mahir'i yakaladım.

Beni görünce duraksadı ve olduğu yerde bekledi. Karşısında dikildim. "Ne oldu?" diye sordu. "Bir şey mi var?"

"Birkaç gündür sessizsin," dedim dümdüz bir sesle. "Kamer'e vicdan yapıtırdın ve döndün arkanı çektin gittin."

Keyifsizce güldü.

Üzerine gittim. "O böyle olsun istemedi. Sen tepeden tırnağa öfke dolu olabilirsin evet haklısın ama Kamer'i, içinde bulundurduğu merhameti için suçlayamazsın Mahir, anladın mı?"

"Bu mu karın ağrın?"

Yüzüm ekşidi. "Ne diyorsun be?"

Durdu ve elini siyah güneş gözlüğüne götürüp onu yüzünden indirdi. Suratına bakar bakmaz şaşkınlıkla aralan ağzımı kapatmam biraz uzun sürdü zira gözlerinin çevresi mosmordu ve kaşında birkaç dikiş vardı. "Sana," dedim gözlerine uzak bakışlarla bakarken. "Sana ne oldu böyle Mahir?"

"Gerçekten umurumda mı?"

"Bir soru sordum."

Elindeki gözlüğe bakıp kafasını tatminkâr bir vaziyette sallayarak konuştu: "Şu Erdem Tunalı denilen adam, rahat durmuyor, durmayacak."

"Ölmedi mi o?"

"Hayır."

"Neden?" diye sordum tökezleyip tekrar ayağa kalkar gibi. "Yani neden bunu yaptı sana? Derdi neymiş?"

Kafasını kaldırdı ve yaralı yüzüyle yüzüme bakıp güldü. "Kardeşini kaçırdım."

"Ne?" diye yükseldi sesim tepkiyle. "Ne yaptın, ne yaptın?"

"O Yeşim," dedi anında cevaplayarak. Sesi kendinden emindi, tıpkı duruşu gibi. Kadının varlığını derhal gözlerimin önüne getirerek kafamı

salladım. Devam etti: "Beni buldu, bana geldi. Abisi denecek piçin bize yaptıklarından haberdarmış ve özür diledi. Biraz konuştuk falan derken bu gavat herifler bastı benim mekânımı, ben de kızı kaçırmak zorunda kaldım."

"Ne hakla?" diye sordum.

Kaşlarını çattı. "Ha onlar seni beni kaçırıp, bir de zorbalık yaparken hakları vardı da ben kızı korumak için onlardan kaçırınca mı suç oldu yani?"

"Ben ondan bahsetmiyorum," deyiverdim çabucak. "Başına bela sarıyorsun resmen. O kız o adamın kardeşi, sen niye başını derde sokuyorsun? Kafan mı güzel?"

Sağına soluna bakındı ve aynı hızla hafifçe üzerime eğilerek dişlerini sıktı. "Sikeyim öyle abiyi. Kızı dövüyorlarmış, istemediği şeyler yapıyorlarmış. Anlatmasa bile ben anladım, öyle bir adamda sevgi olmaz. Ne yapsaydım göz göre göre ellerine mi verseydim kızı?"

Sözleri kafamın içine balyoz darbeleri gibi inmeye başlamıştı. Bunu sahiden Mahir mi söylüyordu? Gerçekten o birilerini korumak, hem de bu, hiç tanımadığı ve onun yüzünden hayatımızı tehlikeye attığımız biriyse... Bu kız için mi yapmıştı her şeyi? Gölgesi üzerimde kendini belli etmeye devam ettiğinde dudağımın kenarını kıvırdım ve ona alayla baktım. "Kamer'e merhametli olduğu için rest çeken sen, şimdi hiç tanımadığın bir kız için bunları yapıyorsun?" Duraksadı, bunu beklemiyordu. Zorladım. "Aslında mesele merhamet değil, Necdet Alptekin'e olan hırsını Kamer'den çıkarmak, öyle değil mi Mahir?"

Gözlerime bakamadı bile.

Kafamı iki yana sallayıp geri çekildim. Yüzünü kaldırıp biraz sonra gözlerimle buluştu. Yeşil gözlerinde boş bir ifade hâkimdi. "Nerede peki kız?" diye sordum. "Hayır, o abisi olacak adi bize sararsa direkt söylerim yerini. Başkaları yüzünden canımızın yandığı yeter."

"Bunu sana söylemem."

"Vay be," dedim alaycı bir ifadeyle. "Biz gerçekten umurumda değiliz senin."

"Bir şey olmayacak rahat ol," diye düzeltti hemen. "Vakti zamanında şerefsizlik yaptım evet ama artık böyle biri değilim. O kızı onlara yem etmeyeceğim."

Kurumuş dudaklarımı ısırarak ıslatırken derin bir nefes alıp verdim. "Ben artık diyecek bir şey bulamıyorum," dedim. "Ama eğer ki o kız yü-

zünden canımız bir sefer daha yanarsa sen de o kız da umurumda olmaz, anlıyor musun? Sana vazife değil kahramanlık yapmak. Polise gitsin."

"O kadar kolay değil."

"Yasal işlerle alıp veremediğiniz var galiba."

Bir şey söylemezken tadımın iyice kaçmaması için arkamı döndüm ve ondan uzaklaşıp Zeynep'in yanına gittim. Zeynep şüpheyle, "Bir şey mi oldu?" diye sordu. "Ne konuştunuz ki?"

"Önemli değil, boş ver," deyip geçiştirdim. Bu mevzuyu konuşmam gereken tek kişi Kamer'di ve ben ondan bir şey saklayamazdım. Ona söylemediğim tek bir sırrım ya da saklım yoktu. Olmamalıydı da.

Yürümeye kaldığımız yerden devam ederken Zeynep, "Bunca zaman, bu adam nasıl sakladı bunu bizden?" diye sordu Mahir'i kast ederek. "Hâlâ anlam veremiyorum. Bir şey bir yerde bir eksiklik kalıyor sanki, taşları yerine oturtamıyorum."

Konuşamadım, ona bir şey diyemedim. Sadece dinledim çünkü iş yorum yapmaya geldiğinde bazen elime yüzüme bulaştırıyordum ve eminim ki şu anda da aynısını yapacaktım. Onunla caddenin dışına vardığımızda durağa gittik. Bize en yakın mağazalar bir dolmuşluk kadardı. Durakta beklerken Zeynep bana döndü. "Sonra senin eski evine gideceğiz değil mi tapu için?"

"Evet," diye salladım kafamı.

"Yeni bir eviniz olacak," dedi gülümserken.

Gülümsedim ben de. "İnşallah."

Birkaç dakika sonra gelen dolmuşa bindik ve on beş dakika sonra inip alışverişe başladık. Ben aslında Zeynep'in yanında olmak için gelmiştim lakin bu sabah aldığımız davetiye karşısında adamakıllı bir elbisemin olmadığını hatırlayıp kendime bir şeyler bakmak istedim. İki saat kadar süren bir alışveriş sonrasında yeniden dolmuşa binerek bu sefer eski mahalleme geldim. Zeynep'le elimizdeki poşetlerle ağır ağır yürümeye başladık bu sokakları. Sanki kimse beni tanıyormuş gibiydi, sanki ben burada hiç yaşamamış gibiydim. Sokak aralarından geçerken sadece attığım adımları izledim. Zeynep, "Burası da en az bizim cadde kadar tuhaf," diye söylendi.

Keyiften uzak bir şekilde güldüm. "Öyle."

Adımlarımız bizi eski evime ulaştırdığında hiç duygusallığa yer vermeden cebimdeki anahtarı çıkarıp içeri girdim. Tapu babamın odasındaydı. Bedenim buz tutmuş bir halde odasına gittim ve tapuları birkaç

karıştırma sonucunda buldum. Odadan çıkacağım vakit yatağına baktım. Boştu. Bir yumru oturmuştu tam da boğazıma... Bunun tarifi nasıl verilir bilemedim.

Yine de gözlerimin dolmasına karşı koyamadım. Burada kendimi terk edilmiş bir hayalet gibi hissediyordum. Bunu kendime neden yaptığım konusunda kesin bir hükmüm yoktu ama elimde değildi. Onca yaşanmışlığı hiçe saymak kolay değildi, nihayetinde taşlaşmış bir kalbe sahip olan ben değildim.

Güç bela dışarı çıktığımda Zeynep'in beni beklediğini gördüm. Kapıyı kapattım ve kilitleyerek arkamı dönmeden bekledim. Canım acıyordu, ben böyle olacağını düşünmemiştim. Ağlamamak için dudaklarımı birbirine bastırıp derin bir nefes alıp verdim. İyiydim, evet iyiydim.

Gülümseyerek arkamı döndüm, Zeynep'i endişelendirmek istemiyordum. "Şebnem'in yanına da uğrayalım mı?" diye sordum sakince. "Alt sokakta hemen çalıştığı yer."

"Olur," dedi gözleriyle onay verirken. Yanına indim ve bu evi arkamızda bırakarak yürümeye başladım. Fakat arkamda bıraktığım tek şey bir ev değildi. Duvarlarına fısıldadığım çocukluğumu emanet ettiğim yüreğimdi.

Akşam olmadan eve geldiğimizde henüz kimsenin olmadığını gördük. Elimizdeki poşetleri yerlerine bırakırken Zeynep'le akşam için yemek hazırlığına başladık. Sakindik ve bu sakinliği sevmiştim. Çok sık konuşmuyorduk ama birbirimize karşı düşman da değildik.

Birkaç saate herkes buraya geldiğinde yine aynı sakinlikte bir sofrayı ardımızda bıraktık. Mutfakta yalnızca ben ve Kamer vardık. Ben elimdeki sarı bezle tezgâhı temizliyordum o da sigarasını içiyordu. Eh tabii yanında bir bardak çayı da vardı. Kendimizi dışarıdan izlediğimi varsayarak güldüm ve sarı bezi yerine bırakıp arkamı döndüm. Kamer, tek gözünü kıstı ve parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı yüzüne yakın tutarak gülümsedi. "Görev tamam galiba."

Ona eşlik edip sandalyemi çektim ve tam karşısına oturup, "Tamam," dedim.

Gülümsemesini yüzünden düşürmeden sigarasını iki dudağına yerleştirdi ve gözlerime derin derin bakıp zehri içine çekti. Tabii bu benim hoşuma giden bir durum değildi ama içiyordu işte. "Yarın," dedi sigaranın külünü önündeki kül tablasına dökerken. Kafasını hafifçe sağa yatırmıştı. "Emlakçıya gideceğim. Satılığa çıkarsın evi."

"Çok iyi olur," dedim düz bir sesle. "Beklemenin bir manüğı yok."

"Sabırsız bir karım var çünkü."

Tatlı sesine ve tavrına kayıtsız kalamazken elimi yüzüne götürdüm ve hafifçe vurup geri çekildim. Hiçbir şey demedi, zaten demezdi ki. Aramızda yeniden bir sessizlik meydana geldiğinde salona baktım. Çetin evde değildi ve diğerleri bir şeyler izliyordu. Alper'i elinde telefonla başı öne eğik ve yüzündeki o imalı tebessümlerle görmek içimi bir hoş ederken bakışlarımı oradan ayırıp Kamer'e baktım yeniden. Önündeki kül tablasıyla oynuyordu usul usul. Düşünceli hali gözlerime perde diye inerken ona bugünkü mevzudan bahsetmek istemiştim. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Ne oldu?" diye baktı gözlerime.

Ses tonumu ayarladım. Açıkçası ne tepki vereceğinden emin değildim. "Bugün Mahir'i gördüm, gittim yanına. Bir baktım yüzü gözü yara içinde kalmış."

Kaşları havalandı ama endişeden değildi. Şaşırmamıştı bile. "Bir şey olmaz ona, her zamanki hali."

"Bu seferki farklı biraz," diye mırıldandım parmaklarımla oynayarak. "Şu Erdem Tunalı denilen adam var ya... Onun eseri."

"Daha neyin peşinde lan o gavat?" diye sesini yükseltti dişlerini sıkarak. "Mahir'den ne istiyormuş? Ne bok yemiş acaba yine salak herif?"

Kısacık bir tereddüdün ardından sıkıntıyla soluklanarak dudağımın içindeki eti ısırıp serbest bıraktım. Yüzümü yüzüne yaklaştırıp kimse duymasın diye kısık sesle konuştum. "Adamın kız kardeşini kaçırmış. O Yeşim denilen kadını."

"Siktir!" diye tepki verdi anında havada olan eli masanın üzerine düşerken. "Ne bok yemeye yapmış bunu, it?"

"Söylediğine göre kızı rahat bırakmıyorlarmış," dedim açıklama yaparken. "Mahir de vicdanının sesine yenik düşerek kızı kurtarmış işte." Aslında o kızı gördüğüm ilk andan beri bir gariplik olduğunu anlamıştım. Bir şeyler vardı onda. Bana ters gelen ve şüphe çeken şeylerden bahsediyorum. Zorbalığa uğradığını ben de düşünüyordum çünkü çekingendi biraz. Gözlerinin altında morluklar vardı. Bunu düşündükçe daha iyi idrak etmiştim.

Kamer, anlattıklarımı öylece dinlerken sinirden dişlerini sıkmaya devam ediyordu. Hoşuna giden bir durum değildi çünkü sebebini biliyordum. Başına bela açtığı için bu bela bize de sıçrayacaktı çünkü Mahir, son zamanlarda bize yakın düştüğü için bu bizi de etkiliyordu. Kamer,

çabucak dudaklarını yalayıp kafasını sağa doğru eğip masanın köşesine baktı. "Bir yemediği halt o kalmıştı. Kız kaçırmak! Tabii on numara fikir."

"Polise gitmesini söyledim ama beni duymadı bile, bu işte başka bir iş var," dedim kendimden emin olarak. "Tamam Mahir zaten yasal bir karakter değil..." Sonra kafamı kaldırıp oturduğum eve baktım. "Aslında burası da yasal değil, bu cadde, bu ev ama çözüm bu değil Kamer. O kızı korumak isterken önce kendini sonra da bizi ateşe attı resmen. Kahramanlık yapıtığını sanıyor."

"Bir de bana yufka yürekli deyip bağırıyor, siktiğimin salağı," diye hırladı. Hızla sözünü kestim. "Evet, evet bunu ben de dedim ama onun derdi de belli değil mi zaten? Babana olan hırsını ve öfkesini senden de almak istiyor."

Gözleri o çıkmaz noktada sabitlendi ve kendi dâhil kimseyi yaklaştırmadı oraya. Durakladım. İki parmağının ucunda tuttuğu sigaranın dumanı boynunun girintisine doğru çıkarken dudağının sol köşesi hafifçe kıvrıldı ve fısıldadı: *"Ben daha kaç kişinin yükünü sırtımda taşıyacağım?"*

Saçlarımı öylece omuzlarımdan aşağı bırakırken aynanın karşısından çekilip arkamı döndüm. Kamer, koyu lacivert gömleğini üzerine geçirirken ona yardımcı olmak için karşısında durdum ve ellerimi gömleğinin düğmelerine götürüp usul usul iliklemeye başladım. Ellerini iki yana düşürdü ve eğilip yanağıma sıcacık bir öpücük kondurdu. Gülümsedim. Kendini geri çekerken homurdandı. "Şimdi biz ciddi ciddi o herifin nikâhına gidiyoruz öyle mi?"

"Hı hı," diye salladım kafamı gülerek.

"Tuhaf," dedi kendi kendine söylenir gibi. "Gerçekten çok tuhaf."

Gömleğinin ilk düğmesini açık bırakarak yakalarını düzeltmeye başladım ve ona hafifçe sokulup, "Neymiş tuhaf olan?" diye sordum.

Bakışları erimiş bir çikolata gibi aktı gözlerimin içine. "Mesela," dedi erkeksi sesiyle. Nefesi yüzüme çarptıkça kalbim sıkışıyordu. "Şu an çok başka şeyler yapıyor olabilirdik ama ben emekliliği gelmiş herifler gibi düğüne gidiyorum."

Güldüm ve bunu bastırıp, "İşin gücün fesatlık," dedim.

Bana saf saf baktı. "Ben baş başa film izlemekten bahsetmiştim." Sonra küçük bir çocuk gibi bakışlarını kaçırıp gülümsedi. "Tabii senin aklın direkt oradaysa bilemem. Tekliflere açığım."

Burnumun ucunu kırıştırıp omzuna hafifçe vurdum. "Bak ya."

Baktı. "Bir ömür boyu."

Sevgiyle bakan gözlerine yüreğimden bir buse verdim. Yanağına onu iyi hissettirecek bir öpücük de ben bıraktıktan sonra aşağı indik. Herkes hazırdı. Andaç, kravatını düzelterek Çetin'e baktı. "Ya abi fazla kaçtı bu, sünnet bebesi gibi oldum."

Çetin, Andaç'ın ellerini çekip kravatını düzeltirken, "Yok oğlum sende küçük esnaf tipi var merak etme," dedi. "Bu arada sen sünnet olmuştun değil mi lan?'

Andaç boş bir ifadeyle, "Kanıt mı lazım ne diyorsun abi?" diye sordu.

Çetin yüzünü ekşitip, "Pisleşme hemen pisleşme," deyip elleri çekti.

Andaç, "Sorduğun soruya benden anca böyle bir cevap alabilirdin ne edeyim?" dedi.

Salona indiğimizde Kamer, "Hadi gidelim de gelelim," diye konuştu. Bıkkın haline gülümsedim. Vaktimizi daha fazla israf etmeden evden ayrıldık. İki arabayla gidecektik. Ben ve Kamer bir arabada, diğerleri Çetin'in yanındaydı. Kamer sakin ama sevecen olmayan bir ifadeyle arabayı kullanırken gözlerimi ona çevirdim. "Ağzın ağrıyacak şimdi gülmekten, aman az somurtma."

"Hiç istemiyorum gitmek hiç," diye konuştu isteksizce. "Bir sene önce gırtlağına yapıştığımın adamın şimdi düğününe gidiyorum." Sabır çekti.

Fakat fırsatını bulmuşçasına mırıldandım: "İki sene evvel başıma silah dayayan adamın eşiyim." Gözlerimiz çabucak kesişti. "Yarın ne olacağı belli olmuyor yani."

Birkaç saniye bana boş boş bakarken gözlerini yeniden yola hedeflediğinde gülümsediğini gördüm. O gülümseyince ben de gülümsedim. Yirmi dakika sonra mahalleye girdik sonra. Düğün Hakan'ın evinin bahçesindeydi. Güzel ve geniş bir bahçeleri vardı, oraya gitmeyeli çok uzun zaman olsa da elbette unutmamıştım. Kamer'e yolu tarif ettikten sonra arabayı münasip bir yere park etti ama o kadar kalabalık bir düğündü ki bu park işi vaktimizi almıştı.

Nihayetinde arabadan indik. Havada tatlı bir esinti vardı. Kamer yanıma gelip elimi tuttuğunda hemen peşimizden Çetinler geldi. Onları bekledik, içeri birlikte girecektik. Bir araya geldiğimizde Andaç gülerek, "Kayınço iki Ankara Havası oynarız, değil mi?" diye sordu. "Senin düğüne de alıştırma olur hem."

Çetin keskin bakışlarını Andaç'a çevirirken Şebnem'in seslenişiyle Çetin'in söyleyeceği şey yarıda kaldı. Andaç, "Ha!" diye konuştu. "Biz de tam senden bahsediyorduk, iki numaralı gelin."

Çetin'in dirseği Andaç'ın karnına saplanırken Şebnem, "Hoş geldiniz," diye geldi yanımıza. Gözleri beni bulduğunda kollarını açtı ve sarıldı. Ona sarıldım hem de sımsıkı. Aramızda yaşadığımız, benim yüzümden açtığım yaraları sarmak istercesine sarıldım ona. Kız kardeşime burada olduğumu belli edercesine sarıldım.

Şebnem, Zeyneplere de sarıldıktan sonra Çetin'in yanında durdu. Çetin, hafifçe Şebnem'in kulağına eğilip bir şeyler fısıldarken Şebnem'in yüz ifadesinde anında yer edinen tebessüm beni de gülümsetmişti. Mutluluğu hak ediyorlardı.

Usul usul düğün alanına yürümeye başladığımızda biz en arkadaydık. Kamer elini gömleğinin yakalarına götürüp, "Ben yapamayacağım ya," dedi. "Vallahi hiç sevmiyorum böyle ortamları. Geldik gördük gidelim, tamam."

"Ya manyak mısın?" dedim kaşlarımı çatarak. "Buraya kadar geldik zaten. Biraz oturur kalkarız."

"Kalabalıktan nefret ettiğimi sen de biliyorsun," diye konuşmaya devam ettiğinde elini tuttum ve gülümseyerek karşılık verdim. "Ben de sevmem kalabalık ama bu bir düğün. Merak etme insan yemiyorlar."

İlerlemeye devam ettiğimizde Şebnem ve Çetin'in ayrı ayrı yerlerde yürüğünü gördüm. İnsanlar oturdukları yerden ilk defa insan görmüşçesine bize bakarken başımı dik tutarak ilerledim. Bu sefer dillerini uzatacakları bir durum yoktu. Çalan saz ve davul Andaç'ı keyifli keyifli güldürürken Şebnem'in gösterdiği masaya geçtik oturduk. Bizim için önceden ayarlamıştı. "Karnınız aç, değil mi?" diye sorduğunda Andaç elini kaldırdı. "Ayıptır söylemesi buraya yemek için geldim ben."

"Lüzumsuz herif," dedi Çetin sinirle.

Şebnem gülerek aşçının yanına ilerlediğinde Kamer ve ben, yan yana oturmuş bir halde öylece etrafa bakıyorduk. Daha doğrusu Kamer, gözlerini belli bir noktaya kilitlemişti. Bu haline gülerek kulağına yaklaştım. "Farkında olmadan seni cenazeye mi getirdim ben acaba?"

"Tartışılır," diye güldü dalgınlığını bozarak. Elimi dağılmış saçına götürdüğüm vakit az ötede oturan Şerife ve Münire teyzenin buraya bakan gözleriyle karşılaştım. Maşallah onca zaman geçti hâlâ aynı bakış ve tavır içindeler. Derin bir nefes alırken onlara kafamı eğerek selam verdim ve çok da belli etmeden parmağımdaki yüzükleri gösterdim. Bunu yapmamla birbirlerine dönerek konuşmaları bir oldu. "Hay Allah'ım," diye söylendim içimden kendi kendime ve bakışlarımı onlardan uzaklaştırdım.

Birkaç dakikaya aşçılar yemeklerimizi sofraya koydu ve karnımızı doyurduk. Kamer, tabii bir kaşık çorbadan fazlasını içmemişti. Rahat edemiyordu, kasılıyordu. Ben de zamanında bu mahallenin kızı olmama

rağmen rahat değildim ama ne bileyim... On dakika kadar sonra Andaç, Alper'e göz kırpıp, "Oynamayı biliyor musun?" diye sordu.

Bir grup erkeğin Ankara Havası oynadığını gördüm o sırada. Alper, "Biliyorum ama oynamam," dedi. Alper topu Kamer'e atarken, "Bence sen kiminle oynaman gerektiğini biliyorsun," diye söylendi.

Kamer, hemen gözlerini keskince kısarak kendini geri çekti. "Lan ben kendi düğünümde bile oynamadım, yürüyün gidin."

Çetin, bıyık altından gülerek, "Tabii," dedi. "Yaptığın o şov zaten kırk oyun havasına bedeldi kardeşim."

Kamer karşılık verecek bir cevabı kendinde göremezken gülümseyişimi fark etti. Dudaklarını kulağıma yakın tutarken, "Aynı şeyi düşünüyoruz," diye fısıldadı. "*Tek bir ânını bile unutmadım. Seninle ilgili hiçbir şeyi unutamam, Diana.*"

Zaman akıp giderken Hakanların yanına gittim. Nikâhları kıyılmıştı ve onlara selam vermek için bu ânı beklemiştim. "Çok mutlu ol," dedim yüzüne bakarak. Sarılmamıştık ama tebessümlerimiz eskiden ufacık bir hatıra gibi kalmıştı yüzümüzde. Pınar'a döndüm sonra yüzümü. Onunla iyi değildi aramız, hiçbir zaman iyi olmamıştı ama iyi olsun isterdim. "Hep mutlu olun."

"Teşekkür ederiz," dedi Pınar tebessümle.

Yanlarında fazla kalmadan onlarla vedalaşıp ayrıldım. Az sonra da biz diğerlerinden erken çıkarak eve doğru yol almaya başladık. "Al bak," dedim sakince. "Bitti gidiyoruz işte."

"Başım çatlıyor," diye ekşidi yüzü. Güldüm. Güldü.

Ağır ağır düğün evinden uzaklaşmaya başladığımızda evimin, eski evimin ışıklarının yandığını gördüm. Kaşlarımı çatıp, "Kamer," dedim. "Işıkları yanıyor."

"Bu kadar çabuk mu satıldı?" diye sordu o da benimle aynı şaşkınlığın içine düşerken. Eve yaklaştığımızda iki tane siyah arabanın olduğunu gördüm. Kamer, geride durdu ve şüpheci tavrıyla duraksadı. "Ben bir gidip bakayım. Bu kadar çabuk satılması hayra alamet değil."

"Ben de geliyorum," diye hareketlendiğimde, "Burada kal," dedi. "Döneceğim hemen."

"Yanında olacağım," dedim alçak bir sesle. Arabadan indik. Yönünü kaybetmiş bir yolcu gibi direkt elime sarıldı ve beni kendine çekti. Ağır adımlarla evin kapısının önüne geldiğimizde kapının sonuna kadar açık olduğunu ve içeride o tanık olduğumuz adamın olduğunu gördük.

Bizi gördü, belki de bizi bekliyordu.

Bu adam Erdem Tunalı'dan başkası değildi.

14. Bölüm

Pusu

İnsanı ayakta tutan şey yalnızlığı değil, yanında daima var olan ailesidir.

Bizi biz yapan buydu. İçimizde birbirimize her şeyi yapsak da kırsak ve kızsak da iş kenetlenmeye geldiğinde çabucak toparlanıyor ve bir oluyorduk. Aile olmak buydu. Aramızda zerre kan bağı olmasa da bu, bizi bir arada tutmaya yetiyordu. Çünkü mesele kandan değil candan geliyordu.

Tıpkı şu anda gördüğümüz insana duyduğumuz öfkenin bizi diri tutacağına emin olduğum gibi çünkü elimi kavrayan elin baskısı artmıştı. Kamer farkında olmadan elimi sıkıyordu. Kaşlarımı hafifçe çatarken bunu fark etti ve bana bakıp, "Özür dilerim," dedi. Sesi arafta kalmış gibiydi.

"Önemli değil," diye mırıldandım saf saf. O da en az benim kadar şaşkındı fakat kara gözlerinin içine inci gibi doğmuş ay ışığı, kan kokuyordu. Yüzünü gözlerimden ayırırken beni arkasına aldı. "Sen burada kal."

"Seninle geliyorum," dedim. Zaten evin önündeydik ve birkaç adım sonrası içeriye girecektik. Kamer, gergin bir şekilde kafasını iki yana sallarken bana laf anlatmaktan uzaklaşarak dudaklarını sertçe ıslatıp geri çekti. Geceyi katran diye bölen bu karanlık bizi göğsüne doğru çekerken açık kalan kapıya doğru yürüdük. O benim önümdeydi, ben ise hemen sol tarafındaydım. Kamer sabırsızca basamakları ardında bırakırken içeri girdi ve Erdem denen döl israfı derhâl bedenini bize çevirdi. Duraksadı ve hemen ardından kollarını iki yana usulca açıp yılışık yılışık konuştu: "Vay vay vay. Kambersiz düğün olmuyormuş hakikaten."

Kamer, adamın tam karşısında dikilip, "Kambersiz düğün olur mu olmaz bilmem ama benim olduğum yerde senin gibi yavşaklar barınamaz," dedi.

Dişlerimi sıkıtım. Birkaç adım daha atıp Kamer'in yanında durdum. Beni saklama gereği duyarken yutkunarak gözlerimi içinde bulunduğum, birkaç gün öncesine kadar evim olan yere baktım. Sanki çocukluğum, gençliğim bu evin duvarlarında saklanmamıştı hiç, sanki ben burada büyümemiştim. Oysa perdelerinde bile ta o günün güneşinin bıraktığı çizgiler duruyordu.

Evin içindeki birkaç adam, Erdem denen bu haysiyetsizin yanında dikilirken onlara göz ucuyla baktım. Eskilerini yenileriyle değiştirmişti. "Farkında mısın bilmiyorum ama şu an üzerinde durduğun yer benim," dedi Erdem Tunalı. "Geri bas!"

Kamer, oldukça keyifsiz bir şekilde konuştu: "Ben de bunu merak ediyorum zaten şerefsizin çocuğu. Ne işin var lan senin burada?"

"Tapu mu lazım sana?" diye sordu gülerek, ardından yanındaki paralı robotlarına dönüp devam etti. "Hayri, git tapunun yerini göster şu çocuğa, hadi oğlum!"

"Lan bana bak," diye sarıldı Kamer hızla adamın yakasına. İrkilerek Kamer'in sırtına dokundum ve onu geri çekmeye çalıştım fakat bunun şu vakte hiçbir işe yaradığını görmemiştim. "Kimsin lan sen?" dedi bağırarak. "Ne istiyorsun bizden onu söyle!"

Erdem Tunalı, yanındaki adamlarını durdurdu ve Kamer'in gözlerine alay eder gibi bakmaya başladı. Ben endişeyle dudaklarımı ıslatıp çekerken Kamer sinirinden dişlerini sıkıyordu. Sanırım onun bu öfkesi karşısındaki aptalı keyiflendirmişti. İstediği buydu belki de. Ruh hastası. "Kamer," dedim cılız bir sesle. "Bırak şunu, bırak gidelim."

"Aynen," diye onayladı Erdem Tunalı. "Bak ne tatlı bir eşin var, bırak beni de gidin işinize."

"Ne diyorsun lan sen?" dedi Kamer, dayamayıp adamın suratına bir tane yumruk sallarken. Gözlerimi kapattım ve yutkunmaya çalıştım. Erdem Tunalı, elini dudağına götürdüğü vakit yanındaki robotlar Kamer'i geri geri itti lakin Kamer, zapt edilmesi kolay bir adam değildi. Onun öfke kontrol problemi yaşadığını biliyor ve görüyordum. "Bırakın lan beni!" dedi onları iterek. Gözleri, dudağının kenarından sızan kanı silmekle meşgul Erdem Tunalı'yı tekrar buldu. "Açık konuş sen de. Ne işin var burada? Ne bok yemeye dolanıyorsun etrafımızda?"

Ellerim titrerken, Kamer'in koluna dokunmaya çabaladım fakat onu sakinleştirmem şu durumda imkânsızdı. Aradığı cevabı bulmadan beni duymasının mümkünatı yoktu. Erden Tunalı, derin bir nefes alıp önce benim sonra da Kamer'in gözlerinin içine baktı. "Haberiniz var mı bilmiyorum ama Mahir denecek o dallama, kız kardeşimi kaçırdı."

"Ben burada ne bok yediğinden bahsediyorum lan," diye tısladı Kamer. "Bana ne senin kardeşinden. Bir iyilik yaptık başımıza musallat oldunuz. Uzak dur bizden ya da bir meselen varsa bana konuş, sevdiklerime zarar verme. Şayet ki zarar verirsen o gün yarım bıraktığım işi tamamlarım. Seni öldürürüm."

"Bak şimdi," dedi Erdem Tunalı, dalga geçer gibi. Ondan tiksiniyordum, ondan nefret ediyordum. Bize zarar veren bir şeyi nasıl sevebilirdim ki sanki? Devam etti: "Bir yerde aynı noktaya basıyoruz. Sevdiklerine zarar gelsin istemiyorsan kız kardeşimi geri verin. Yoksa..."

Kamer sabırsızca, "Ne lan yoksa ne?" diye itti onu duvara doğru. "Tehdit mi ediyorsun beni, it?"

Yanındaki adamlar araya girmeye çalışırken Erdem Tunalı, sakince geride durmalarını istedi. Bu adam garipti. Bir dakikası bir dakikasını tutmuyordu. O gün kini diriydi fakat şimdi bizimle resmen alay ediyordu. Geri zekâlı.

Erdem Tunalı, "Ben tehdit etmem," dedi ağır ağır konuşarak. "Yaparım."

"Götün yiyorsa bir şey yap lan hadi!" dedi Kamer sesini yükselterek. O kadar öfkeliydi ki Erdem denen aptaldan değil Kamer'den korkuyordum. Öfkesini sırtlandığı zaman sonuçları hiçbir zaman iyi olmuyordu ve en çok zararı kendine veriyordu. "Kız kardeşin nerede, Mahir onu nereye götürdü bilmiyorum. Umurumda da değil. Peşinde bir sürü tasmalı var, koklaya koklaya bulurlar, bunu da ben mi söyleyeyim pezevenk!"

"Zeki çocuksun," diye güldü Erdem Tunalı. "Ama beni hiç tanımıyorsun, sana ve size neler yapacağımı bilmiyorsun."

Karnım ağrımaya, kalbim sıkışmaya başladı. Bu sözlerle neyi amaçlıyordu bilmiyordum ama Kamer'i delirtmekten başka bir işe yaramadığını görüyordum, en azından şimdilik. Onun yanına doğru adım attığımda bunu yapmama müsaade etmeden adama yumruk attı. Onu yere düşürdü ve hiç zaman kaybetmeden üzerine eğilerek vurmaya, ardı ardına darbeler indirmeye başladı. "Kamer," dedim çığlık atarak. "Kamer bırak!"

Beni duymuyordu. Paralı robotlar onu, Erdem Tunalı'nın üzerinden çekmeye çalışırken biri de bana yaklaştı ve kolumu tuttu. Dışarıdan sırtıma vuran rüzgâr saçlarımı savururken kendimi savunarak bağırdım. "Yaklaşma bana!" Biri kolumdan tuttuğunda ayağımla bacağına vurdum ve onu ittim. "Defol git."

Kamer, nefes nefese ve şakağından düşen terlerle bana döndüğünde gözlerini irileştirdi. Sesimi ve çabamı duymuştu. "Aymira!" diye seslendi. Her yerim titriyordu. "Lan!" diye kalktı eğildiği yerden ve bu sefer bana

dokunan adama koşup kafasını tam kaşının kenarına geçirdi. "Ne yapıyorsun sen? Nasıl dokunuyorsun lan sen ona? Nasıl dokunabiliyorsun, puşt!"

"Kamer, tamam," diye dokunmaya çalıştım ona ama olmuyordu, ona ilk kez bu kadar ulaşamıyordum. Bu içindeki her neyse, yaşadığı her neyse onu gözlerimin önünde bitiriyordu, yok ediyordu. Fakat bir şey oldu ve gözlerim onu gevşek gevşek izleyen Erdem Tunalı'ya kaydı. Kamer'in bu kadar delirmesinden keyif alıyordu. Öfkelendim, hırslandım ve Kamer'i durdurmaktan vazgeçip elime geçen ilk şeyi, sehpanın üzerinde duran kumandayı kafasına sertçe atıp, "Adi!" diye bağırdım. "Adi köpek!"

Adam acıyla bağırarak elini kafasına götürdü ve az sonra parmaklarına kan bulaştı. O kadar öfkelenmiştim ki her an her şeyi yapabilirdim. Ne de olsa Kamer'in eşiydim. Ben de en az onun kadar deliydim. Ne olacak ki? Delirsem, delirsek ne olacak?

"Sikeyim," diye inledi sızlanarak. Eline bulaşan kana baktıktan sonra hızlı hızlı inip kalkan göğsüm gram sabrımın kalmadığını gösteriyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde, "Seni mahvedeceğim," dedi sert nefesiyle.

"Siktir git!" dedim tükürerek.

Bana doğru bir adım atacağı vakit Kamer, onu uzaklaştırarak bana sarıldı. Göğüs kafeslerimiz deli gibi birbirine çarpıyor ve bir arazinin ortasında tek başına dikili kalmış ağacın yaprakları gibi titriyordu. Kolları bedenimi sardığında sertçe yutkundu ve gözlerini Erdem Tunalı'ya çevirdi. Ateş saçıyordu. "Uzak dur!" dedi soluk soluğa kalmışçasına. "Uzak dur ondan."

Kupkuru olmuş dudaklarımı dilimle ıslatırken Kamer'e sokuldum. Her şeyi yaşıyordum içimde, her şeyi. Acıyı, öfkeyi, hüznü ve bu bastıramadığım ağlama hissini. Bunu neden hissediyordum bilmiyorum ama insan sevdiğinin kollarına arasına birilerinden saklanmak için girdiğinde gözyaşları akmak için hazırda bekliyordu. Yuvamın içinde yuvasız kalmıştım sanki ve titriyordu kalbimin içi.

"Burada değil," dedi Kamer çabucak. "Onun gözlerinin önünde seni öldürmeyeceğim. Ona söylediklerin için, ona dokunduğun için seni mahvedeceğim fakat onun gözlerinin önünde değil."

"Seni her zaman bekleyeceğim, çocuk."

Kamer, keyifsizce güldüğünde hareket etmek istedi ama onu durdurdum, bu sefer bunu başarabilmiş ve onu durdurmuştum. Beline sımsıkı sarıldığımda korktuğumu anladı ve bana daha sıkı sarılarak çabucak saçlarımdan öptü. "Bir şey yok, sen beni arabada bekle hadi."

"Hayır," dedim kafamı iki yana sallayıp bu tatsız önerisini reddederken. "Seninleyim, sen olmadan asla ayrılmam buradan. Asla."

"Aymira..."

"Asla dedim," diye baktım gözlerinin dik dik. Saçlarının dibi terden parlıyordu ve hâlâ kendini kendinden korumaya çalışıyordu. Ben iyi olayım diye bastırdığı öfkesi tek bir hareketle gün yüzüne çıkmaya hazırlanıyordu. Bunu bilecek, görecek kadar onu iyi tanıyordum.

Erdem Tunalı, "Kardeşim diyorum, Alptekin," diye konuştu. Ona soyadıyla hitap etmesi bana kötü adamları hatırlatmıştı. Mirza'yı, Mahir'i... Mahir'i mi? Evet, şu an bu durumdaysak onun yüzündendi ve o kendi başına aldığı bu sorumsuzca kararlar yüzünden inciniyorduk biz. Onu neden koruyorsak sanki? Ben sevdiğimi koruyamadıktan sonra onun neden koruyorduk? "Kardeşimi ver, seni ve aileni bağışlayayım."

Kamer, gözlerini kapattı ve yorgunca soluklanarak beni kollarının arasından çıkardı fakat elimi tutarak beni gerisinde bıraktı. Tek elini iki elimle sıkıca kavradım. Parmaklarını ellerimin arasında sakladım. "Ne anlatıyorsun lan sen sabahtan beri, at kafası?" diye sordu Kamer. "Nesin lan sen? Ne uydurdun da oynayıp duruyorsun? Kimi bağışlayacaksın, sen kimsin ki kimi affedeceksin?"

Adamın saçlarının arasından akan kanlar onu pek etkilemişe benzemiyordu keza dudağından akan şeyler de. Acısı anlıktı ya da o saklamayı tercih ediyordu. Kamer devam etti: "Kardeşini bilmiyorum. Anladın mı beni? Kardeşin nerede, Mahir onu nereye götürdü bilmiyorum. Her boku bilmek zorunda değilim."

"Bunlar beni ilgilendirmiyor," dedi adam sinir bozucu bir sesle. "Ben neticeye bakarım."

"Hatice siksin seni," diye hırladı Kamer.

Bu sözü Erdem Tunalı'yı güldürürken Kamer'in tam tersi oldukça ciddi olduğunu görüyordum. "Buradasın çünkü kendi dünyanda bir şeyler yazıp çizmişsin ve bizi içine alarak oyunlar oynuyorsun," dedi Kamer, ekleme yaparak. "Buradasın çünkü bir halt becerdiğini zannediyorsun. Bize yakın olarak bir şeyler kaşımaya çalışıyorsun ama yok. Duydun mu beni? O sikik kafanın içinde ne varsa hepsini yok edeceğim çünkü sen de beni hiç tanımıyorsun."

"Tanıyacağız Alptekin, birbirimizi tanıyacağız."

"Beni çok bekletme, ben sabırsız bir adamım."

Kamer'in elini daha sıkı kavradım ve parmak uçlarımda ona doğru yürüdüm. Bu ev, bu duvarlar ve bu içi boş odalarda görmek ve hatırlamak istediğim onca şey varken yerini yalnızca koca bir boşluğa bırak-

mış olması beni derin bir hüzne gömmüştü. Her şeyi geride bıraktığımı düşünürken bu adamın hayatımızın tam ortasına bomba diye düşmesi beni ürkütmüştü ve bu devam ediyordu. Ama tek bir çözüm yolu vardı, ondan kurtulmak için Mahir'le konuşmamız gerekiyordu. Bir kişi yüzünden onca kişiyi riske atacak kadar aptal değildik.

"Bir kişi," dedi Erdem Tunalı, yerinde ritim tutarak. Elini kaldırdı ve Kamer'e doğru parmak salladı. "Kardeşimi getirmediğin her gün için senden bir kişi alacağım. Ya dirisi ya ölüsü, onu bilemem."

"Siktir!" dedi Kamer buna asla inanmayarak. "Kendini bilgisayar oyunun içinde mi sanıyorsun yoksa çok mu dizi izliyorsun sen? Sütünü iç, zıbar." Ona, ona seslendiği gibi seslendi: "Çocuk."

Bu onu tekrar güldürdü ve bu adam her güldüğünde midem bulanıyordu. "Komik çocuksun sen, sevdim seni."

Kamer tepki vermedi. Muhtemelen onu ciddiye bile almıyordu. Elini sımsıkı tutuyordum ve bunun farkındaydı. Ters bir şey yapmayacağını belli ediyordu şayet ki aksi bir durum olmazsa. Ekledi: "Ama ben şaka yapmam, sütten de nefret ederim. Bunu başına geldiğinde öğreneksin. Her güne bir kişi. Belki yarın," deyip gözlerini gözlerime kaydırdı. "Tatlı ve asabi karından başlarım. Ha ne dersin?"

Kamer ellerimden kurtuluverdi. Onu sandığım kadar sıkı tutamadığımı fark ettim. "Adını, varlığını karımın üzerinden uzak tut," dedi tehditkâr bir şekilde. "Yoksa sana sadece komik bir çocuk olmadığımı gösteririm, piç kurusu!"

Erdem Tunalı ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam sakin ol. Henüz oyunu başlatmadım."

"Lan bana bak!"

Kamer'e uzandı ellerim ve onu geri çektim. "Gidelim lütfen, gitmek istiyorum buradan."

"Karını dinle," dedi Erdem Tunalı. Maksadı sadece Kamer'i tahrik etmekti. Onun zayıf noktasını çoktan, en başından bulmuştu ve buradan yürümeyi tercih etmişti. Kamer zeki bir adam olmasına rağmen iş bana geldiğinde bunların hiçbir önemi kalmıyordu. Düşünmüyor, sadece beni korumak için kendini yaralıyordu. Onu suçlayamazdım çünkü ben de onun gibiydim. Ondan farksızdım.

"Bırak şunu," dedim dişlerimin arasından mırıldanarak. "Amacı bizi çıldırtmak. Bırak ne hali varsa görsün."

Konuşmadı. Sadece bize uzak bakışlarla baktı lakin bu bakışı tanıyordum, bize zarar vermek isteyen her kötünün yüzünde bu ifade vardı. Bize bunu ezberlettirmişlerdi fakat biz ezber bozmayı severdik.

Kamer arkasını döndüğünde beni göğsüne çekti ve kapıya doğru yürüdük. Arkamızdan seslendi: "Bu gece rahat uyu, Alptekin. Yarın aynısı olmayacak."

Kamer, dişlerini sıkarken çenesinin kaskatı olmuş duruşuyla durakladı. "Lütfen bırak," diye fısıldadım ondan bunu arzularken. "Lütfen gidelim, eve gidelim."

Kafasını iki yana salladı. Beni dinledi. Birlikte evden ayrılırken sırtımızda bir çift gözün gezindiğini hissettim. Sakin kalmaya çalışsam da elbette ürküyordum. Bunu Kamer'e belli edersem onu daha çok üzerdim. Biliyorum ki o benim için her şeyi yapardı ama ben bunu istemiyordum. Onu sakin tutmak benim görevimdi. Birlikte arabaya geçtiğimizde vakit kaybetmeden telefonuna sarıldı ve Çetin'i aradı. "Çetin," dedi ardından. "Eve gelin. Topla çocukları doğruca eve gelin... Bırak şimdi ne olduğunu, dediğimi yap ve eve getir çocukları."

Onu dikkatle dinlerken önümüzdeki arabaları izledim. Öylece izledim. Kamer telefonunu sertçe kapattı ve el freninin yanına bıraktı. "Şimdi ne olacak?" diye sordum. "Onları çağırdığına göre sen de biliyorsun ki bu aptal adam boş durmayacak."

"Hiçbir şey yapamaz," diye konuştu dümdüz bir sesle. "Hiçbir şey."

"Ama..."

"Bir an önce Mahir denen gavatla konuşacağım, versin şu herifin kız kardeşini de kapatsın çenesini. Başımıza dert oldu anasını satayım."

"Ama kız zor durumdaymış ve Mahir'in onun yerini söyleyeceğini sanmıyorum..."

Yüzünü yüzüme çevirdi. Işığın zar zor girdiği yerde gözleri parlıyordu ve benim ışığa ihtiyacım yoktu. "İnan bana umurumda değil. Zor durumdaysa polise gitsin. Herkes mi geri zekâlı oldu? Polise gitsin onlara anlatsın derdini, mal mı ulan bu koyduğumun salakları?"

"Kız sanırım," diye fısıldadım huzursuzca. "Hap kullanıyor ya da başka şeyler var... Ben bilmiyorum..." Ellerimi çeneme götürerek oyalamaya başladığımda Kamer, elime uzandı ve gözlerimin içine baktı. Bana bakarken gözlerinin nasıl titrediğini tıpkı ona her baktığımda titreyen kalbim gibi hissediyordum. "Seni hayatım pahasını koruyacağım, seni ve ailemi ölene kadar koruyacağım, yoksa neden yaşıyorum ki? Senin için, sizin için bir işe yaramayacaksam neden nefes alıyorum? Unutma; hiçbir şey senden önemli değil, gözlerinde gördüğüm bu korkuyu sevmiyorum ve onu yok edeceğim. Sonucunda ne olursa olsun..."

"Sonucunda ölüm olursa bile mi?" diye sordum sesim titrerken.

Cevap veremedi. Bunu biliyordum. Cevabını bildiğini de beni ürkütmemek için hemen cevap vermediğini de iyi biliyordum. Dudakla-

rımı ıslattım ve kafamı hafifçe sağa doğru eğip ona acıyla baktım. "Ama yapamam," dedim. "Buna izin vermem. Benim için kendinden vazgeçmene izin vermem."

Sözlerimin üzerine gülümsedi ve tüm çiçekler yoluna idam edildi. *"Ben zaten senin içinim."*

Dudaklarım kapandı ve sadece gözlerimin içindeki satırlar dile geldi. Ona öyle bir baktım ki şu âna dek feda ettiğim tüm bakışlarım ayaklarımın önünde diz çöktü. Ekledi. "Bu herifi tanımıyorum ve neler yapacağını kestiremiyorum, Mahir'e gideceğim. O aptalı bulacağım. Sizi riske atamam, beni siktir et..."

Sözlerini kestim ve elini buz gibi olmuş tenine, yanağına götürdüm. Gözlerinin üzerinde inci gibi dizilmiş kirpikleri titremeye başladı. "Şunu söyleme," diye gülümsemeye çabaladım ama elime geçen tek şey koskoca bir burukluktu. "Kendini önemsiz bir insanmışsın gibi ifade etme. Eğer ki sana bir şey olursa..."

"Olmayacak," deyiverdi çabucak. Duygusuzdu bu sefer ve bunu anlayacak kadar biliyordum içindeki hisleri. Geçiştirme cümleleriyle beni avutmaya çalışıyordu. Diliyle kurumuş dudaklarını ıslatıp çekerken yutkundu. Avucunun içindeki elimi alıp ağzına götürdü ve hızla öpüp indirdi. "Şimdi eve gideceğiz ve uyuyacaksın."

"Sen?"

"Bilmem," diye kıvırdı dudağının kenarını. "Ben seni izlemeyi tercih etmiştim."

Kafamı sallayarak güldüğümde alnıma bir buse bıraktı ve geri çekilerek arabayı çalıştırdı. Burada zaman kaybetmek pek akıllıca bir iş değildi. Mahalleden çıkıp doğruca evimize geldik. Çetinler bizden evvel gelmişlerdi bile. Kamer, anahtarıyla kapıyı açarken bizi içeride telaşla bekleyenlere baktık. Çocuklar salonda kıyafetlerini bile çıkarmadan öylece oturuyordu. İçeri girdiğimde Alper'in ayaklanarak yanıma geldiğini gördüm. "İyi misin?" diye sordu hemen gözlerime telaşla bakarak.

Ona nazaran daha sakin kalıp, "İyiyim," diye fısıldadım.

Çetin, "İki dakika aksiyon olmadan duramadınız, değil mi?" diye sordu Kamer'e bakarak.

Andaç ayaklanıp, "Hayırdır, kimi öldürüyoruz?" dediğinde gözlerimi devirdim.

Kamer sakince yanlarına giderken biz de onu takip ettik. Onlara ne diyecekti ve nasıl ortalığı bulandırmadan bu durumdan kurtulacaktı bilmiyordum. Yürüdü ve tam önlerinde durarak otoriter bir ifadeyle ellerini kullanarak bir şeyler anlatmaya başladı. "Birkaç gün kimse dışarıya çıkmayacak."

Tepki veremedim ama diğerleri sayesinde tepki vermiş kadar olmuştum. Zeynep şaşkınlıkla yerinde kıpırdanırken, "O ne demek abi?" diye sordu. "Bir şey mi oldu?"

Kamer öylece Zeynep'in yüzüne bakarken Çetin belindeki elini indirip, "Ne oluyor lan?" diye baktı Kamer'in gözlerine. "Ne demek bu?"

"Dışarıyı çıkılmayacak demek."

"Sebep?"

Kamer, "Öğrenmeyiver sebebini de," diye cevap verdiği sıra Andaç'tan cevap gecikmedi. "Zaten başımıza ne geliyorsa bizden bir şeyler sakladığın için geliyor abi."

Kamer hızla sözün sahibine takıldı. Andaç'ın yüzündeki ifade gözle görülmeyen duygularını resmederken Kamer'e konuşacak bir şey bırakmamıştı ama onun bir suçu yoktu, yemin ederim yoktu, bakmayın ona öyle. Bu adamın başına ne geliyorsa hepsi çok sevmekten, canı saydıklarını canı pahasını korumaktan geliyordu. İmtihanı aldığı sonuçlardan daha ağır basıyordu.

"Bu seferki öyle değil," dedi Kamer tok bir sesle. "Bu sefer ben bir şey yapmadım."

Kamer, taşıdığı bu vicdanı ve üzerine beş beden büyük gelen sorumlulukların farkındaydı ama savaşmaktan başka şansı yoktu çünkü o devrilirse biz ayakta duramazdık.

Konuşan kimse olmazken devam etti sözlerine. "Bir adam var," dedi. Hayır, saklamayacaktı. Ürkmesinler diye sakınıyordu ama biliyordu ki susmak en büyük cezaydı. "Kız kardeşini arıyor ve Mahir onu kaçırdı..."

"Yırtık don gibi her boktan çıkıyor pislik," dedi Zeynep keyifsizce. "Zaten ne geliyorsa başımıza o salağın yüzünden geliyor."

Andaç, "Zeynep çok hafif hakaret ediyorsun, kedi tırmığı gibi," deyip burnundan soludu. "Mahir denen şerefsizin zaten bize ne zaman faydası dokunduğunu gördük ki?"

"Bir susun da anlatsın lan adam," dedi Çetin onları uyararak. Herkes gergindi ve Andaç bile ortamı yumuşatacak hallere girmiyordu. Boş versene, zaten herkes her şeyin farkında ve biz gülecek yaşı devirdik.

Kamer sıkıntıyla elini ensesine attı ve orayı ovarak çocuklara baktı. "O herif kafayı bize takmış durumda ve sizi riske atamam." Ellerini ensesinden indirdi. "Mahir'i bulana kadar sürecek her şey merak etmeyin ve yarın bu meseleyi kapatacağım ama yine de ne olur ne olmaz çıkmayın dışarı. Tamam mı?"

"Peki ya sen?" diye sordu Alper bir anda. "Kendini riske mi atacaksın bizim için?"

Evin içindeki tüm gözler karanlıkta rastlanmış bir ışığı bulmuşçasına Alper'in üzerinde toplanırken Kamer usulca yan döndü ve bize, daha doğrusu Alper'e baktı. "Tam olarak öyle..."

"Tam olarak öyle," dedi Alper, beklemediğim bir çıkış yaparak. Sesi yüksek değildi ve daima nasıl davranması gerektiğini bilirdi. Bir adım öne çıktı ve Kamer'e daha yakın bir yerde durdu. "Ama ben bunu istemiyorum, abi."

"O demek?" dedi Kamer, yüzünü ekşiterek.

"İstemiyorum çünkü korunmaya ihtiyacım yok." Kaşlarımı çattım. Beni hayal kırıklığına uğratacağını düşüneceğim vakit bundan kurtulmamı sağladı. "Senin yanında olacağım. Ezik gibi burada duramam, ben buraya yiyip içmeye ya da birileri beni sarıp sarmalasın diye gelmedim. Nasıl aynı fedakârlığı yapıyorsan, benim de yapmama izin ver."

"Alper kahramanlığın sırası değil," dedi Kamer, yorgun bir şekilde ama Alper üzerine gitti. "Bu kahramanlık değil çünkü kurtarılacak kimse yok. Ben korumaktan bahsediyorum. Neden hep koruyan taraf sen, korunan taraf biz oluyoruz? Çocuk değiliz, ne vakte kadar koruyacaksın ki?"

"Buna sen karar veremezsin," diye cevapladı Kamer, soğuk bir sesle. Aralarındaki diyalog giderek ilginç bir hâl alıyordu. "Size söylediğimi yapın yeter. Çok zor bir şey değil birkaç gün dışarı çıkmamak."

"Mesele bu değil," diye reddetti Alper hızla. "Evet ben senin kararlarına karışamam ama fikrimi söyleme hakkına sahibim. Ortada bir durum varsa bunu bizden saklanarak değil, bizi de yanına alarak yaparsın, abi." Gözleri Çetin'e ve Andaç'a kaydı. Çetin, zaten bu tablonun içinde değildi çünkü o hep Kamer'in yanındaki kişiydi. "On yedi yaşında olabilirim ama bu beni çocuk yapmaz, bu benim biri tarafından korunmamı gerektirmez."

"Yapabileceğiniz hiçbir şey yok," dedi Kamer, onu vazgeçirmeye çalışarak. Alper, hızlı davranarak elini salladı. "Mutlaka vardır. Mutlaka yapılacak bir şey vardır. Söyle, söyle bana da yardım edeyim. Bir şey yapayım. Kendimi geçtim ben de ablamı koruyabilirim. Tek başına her şeyi sırtlanmak zorunda değilsin, bunu biliyorsun."

Andaç, kollarını göğsünde toplamış ve öylece olanları izliyordu. Dudaklarını aralayıp, "Olimpiyat meşalesini verin şu çocuğa, mantıklı adam görmeyeli çok oldu," diye konuştu.

Kamer gözlerini devirirken Çetin, histerik bir şekilde gülüp, "Doğru, aynaya bakınca ben de boş bir surat görsem böyle derdim," dedi.

Andaç, hiç bozulmadan kayınçosunun taklidini yaptığında Çetin, kararlı bir şekilde kafasını aşağı yukarı sallayıp Kamer'e birkaç adım yürüdü. "Yalnız bu salak doğruyu söylüyor. Andaç yani. Alper üzerine alınma koçum." Andaç'ın taklitleri devam ediyordu... "Burada kapana kısılmış bir şekilde beklemek tuhaf. Zeynep ve Aymira burada kalsın ama çocuklar..."

"Çocuk deyip durmayın abi," dedi Andaç, kollarının bağını çözerken. "On dokuz yaşında hıyar gibi bir şeyim. Tamam Alper velet olabilir ama ben çocuk değilim." Ardından Alper'e göz kırptı.

"On dokuz yaşında olman seni yetişkin yapmaz," dedi Çetin alayla.

Andaç karşılık verdi. "Ama çocuk da yapmaz." Derin bir nefes alıp vererek onların yanına yürüdü. Zeynep ve ben çemberin dışında kalmıştık. "O yüzden Alper haklı. Artık korunan taraf olmak istemiyoruz. Bir şey varsa bunu beraber yapalım. Söyle, bize yapmamız gerekeni söyle yeter ki, abi."

Kamer, kafasını kaldırdı önce Andaç'ın sonra da Alper'in yüzüne uzun uzun baktı. Zihninden tam olarak ne geçiyordu?

Cevabını Andaç verdi: "Aman bakma öyle kara kara, senin kadar karizmatik bakamıyorum diye ağlarım."

"Tamam," dedi Kamer sakince. Kaşlarımı çattım. Neye, niçin tamam demişti? Planlarını mı gevşetecekti? Devam etmesini bekledim. "Madem bir şey yapmak, bir halta yaramak istiyorsunuz; lokantaya gidin ve çalışın orada. Geçen sene birkaç hafta çalışıp devamını getirememiştik." Yaşanan olaylar her şeyi ve herkesi etkilemişti. "Bir halta mı yaramak istiyorsunuz?" diye sordu. Dudaklarını birbirine bastırdı ve ikisinin de gözlerinin içine baktı ve ağır ağır sıraladı sözlerini. "Eve ekmek getirin."

Gülümsedim. Dudaklarım narince yanağıma doğru yükselirken onları gülümseyerek izledim. Alper, sessiz kalarak bunu kabullendi ama beklediği cevabın bu olmadığından emindim. Yine de sessiz kalmayı tercih etti Andaç'ın aksine. "Nasıl ya?" dedi Andaç. "Polat Alemdar olacak yaşta Çaycı Hüseyin mi olacağım yani?"

Çetin, tam o sırada Andaç'ın kafasına bir tane geçirdi. Kamer, "Hayır geri zekâlı," diye söylendi. "Elin ekmek tutacak yaşta adam olacaksın."

Andaç geri çekilip yeşil gözlerini kıstı ve Kamer'e alacaklı gibi baktı. "Bir şey demek istiyorum. Bana da öğretir misin bunu?"

"Neyi?" dedi Kamer boş boş.

Ekledi. "Böyle tartışma ortasında cuk diye oturan laflar söylemeyi. Ben bazen tartışırken aklıma çok sonradan geliyor ve gece uyurken sürekli bunu düşünüyorum, keşke bu cümleyi orada söyleseydim diye. Sen bunu yapmıyorsun, bana da öğret abi."

"Senin malzemede iş yok," dedi Çetin gülerek. "Kamer'den istediğin şeyi çöp adamdan James Bond çıkarmak gibi bir şey."

"Bunu zamanında yaptı ama," diye baktı gözlerine Çetin'in. "Kimsesiz iki çocuğun kimsesi oldu." Duraksadı. Bu çocuğun en olmadık zamanlarda canımı acıtmasına alışamıyordum. Kamer'e usulca kayan göz bebeklerindeki ışıltı puslu bir hâl aldı. "Ama diyorsan ki tek hakkımızı orada kullandık, o zaman susarım."

Birkaç gün önce öylece çıkıp gelen annesi ve Andaç'ın çaresiz sözleri... Kardeşi, geçmişi, elinden alınmış çocukluğu ne nicesi. Düşünüyorum, düşünüyorum ve diyorum ki: Nasıl yaşıyorsunuz? Nasıl dayanabiliyorsunuz bunca acıya ve haksızlığa? Nasıl baş edebiliyorsun bununla ve hâlâ ayaktasın? Öğret, biz değil sen bize bunu öğret Andaç.

Kamer, konuşamaz bir halde Andaç'ın suratına bakakaldı. Son zamanlarda ikisinin arasında var olan bu gelgitler derinden derine sokularak bir şeyleri kaşıyordu. Zeynep, geride başını öne eğmiş, parmaklarının uçlarıyla oynarken sessizliğimizi bozan Alper olmuştu: "Aslında bunu az önce yaptın," dedi. "Bak gördün mü? Öyle bir şey söyledin ki herkes sus pus oldu. Önemli olan gecikmeler değil, o ânın sana neyi getirdiği."

Üzerimde yersiz bir gurur vardı. Gerçekten. Duygulanıyordum durduk yere ve Alper'i izledikçe gözlerimin kızarmasına mâni olamıyordum.

Andaç derhal buhranlı halinden sıyrılıp Alper'i eliyle hedef gösterdi. "Bu çocuk okur. Bu çocuğun ağzından çıkan her şeyi not alın, ileride basılsın ben de çocuklarıma okutayım, Alper amcalarını."

Çetin bıkkınlıkla kafasını iki yana sallarken, "Biz de kime ne anlatıyorsak?" diye mırıldandı. "Hadi gidin yatın. Sabah erkenden kalkıp işe gideceksiniz. Akşam akşam bu kadar acayiplik yeter."

"Acayiplik?" dedi Andaç, kaşlarını yukarı kaldırırken. "Bence de bu kadar acayiplik yeter." Arkasını döndü ve Zeynep'i kolunun altına aldı. "Gel minnoşum, biz uyumaya gidelim."

"Lan!" diye uyardı Çetin hızla onları. "İkinci çoğulu, ikinci tekil yapar seni Fizan'a yollarım. Çek kollarını Zeynep'in üzerinden."

"Aferin kayınço, Türkçeyi geçtin. Otur beş."

"Zeynep beni delirtme çık şunun kolunun altından."

"Aman abi ya," dedi Zeynep homurdanarak Andaç'ın kolundan çıkarken. Andaç arkasını döndü ve Çetin'e kötü kötü baktı fakat hemen sonra Zeynep'in kolunu kaldırarak oraya yerleşti. Ardından sırıtarak Çetin'e orta parmağını kaldırdı. "O girmesin, ben girerim. Kıkırdak gibi herifim, her yere sığarım."

Gözlerim irileştiğinde gülmemek için ağzımın üzerini kapattım. Çetin ani bir sinirle yanlarına giderken, Andaç ve Zeynep arkalarını dönüp odalarına koşmaya başladı. Evin içinde bayram havası meydana gelirken kapanan sert kapılar ve Çetin'in sert sesiyle baş başa kaldık.

Biz bize kalmıştık. Ben, Kamer ve Alper.

Elimi koluma götürdüm ve orayı hafifçe kaşımaya başladım. Alper, "Ben de yatayım iyi geceler," deyip yanımızdan ayrıldığında Kamer'in gözlerini kapatıp öylece beklediğini gördüm. Zihni, kalbi, bedeni öyle yorgun görünüyordu ki bir an bütün ağırlığını ben taşımak istedim. Benimle pay etmesini ve hafiflemesini istedim. Sıkıntılı bir şekilde gözlerini açtığı sıra gözlerimiz kesişti. "Uykun gelmedi mi?" diye sordu.

"Senin?"

"Gelmedi," dedi buz gibi bir sesle. "Sen odaya çık, ben birazdan geliyorum."

"Sen?" diye sordum kuşkuyla. Dış kapıya doğru baktı ve mırıldandı: "Biraz hava alacağım dışarıda. Sen çık ve uyu."

Beni kendinden itiyordu, uzağına düşürüyordu. Bunu bir tek biz baş başayken yapıyordu. Kalbim kırılsa da belli etmedim onu zorlamadan, "Peki," deyip önüme döndüm. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Ben odaya, o dışarıya doğru attığı adımlarla uzaklaştık birbirimizden. Merdivenlere adımımı attığımda duraksadım ve sakince başımı arkaya çevirdim fakat bana bakmadı, kapıyı usulca açtı ve kendini dışarı atıp kapattı.

Yalnız kalmak istemişti ama bilmiyordu ki asıl o benim yalnızlığımdı.

Sustum. Nasıl istiyorsa öyle olsun dedim.

Odaya çıktım ve üzerimi sakince değiştirdim. Elime geçen rahat parçaları giyip yatağımın kenarına uzandım. Sırtımı Kamer'in tarafına döndüm. Hava oldukça sıcak olduğu için üzerimdeki siyah saten çarşafı belimin yarısına kadar anca çekip, ellerimi de yastığımın altına sokup gözlerimi kapattım.

Aradan ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ve gözlerim hâlâ kapalıydı lakin uykum olmadığı için uyuyamıyordum. Sadece zorluyordum çünkü Kamer gelmeden evvel uyumak niyetindeydim... Ama olmadı... Kamer az sonra kapıyı açtı ve içeri bir ruh gibi sinerek girdi. Gözlerimi açmadım, kıpırdamadım bile zira uyuduğumu düşünsün istiyordum.

Gözlerim açık olmasa bile onu çok rahat görebiliyordum çünkü o duymak görmekle eş değerdi. Derin bir nefes aldı ve gömleğinden kurtularak onu sandalyenin üzerine koydu, ardından pantolonun fermuarını açıp bacaklarından sıyırdı. Birkaç saniye sonra da yatağa uzanarak yüzünü bana döndü. Gözlerinin sırtımda gezindiğini hissediyordum ve bu yakıyordu. Hem canımı hem de ervahımı.

"Aymira," diye fısıldadı acı çeker gibi. Ellerini saçlarıma doğru götürdüğünde göz kapaklarım titredi. "Uyudun mu?"

Cevapladım: "Uyudum."

Hiç düşünmeden verdiğim bu cevap onu tatmin ettiğinde devam etti: "Özür dilerim."

"Ne için?" diye sordum. Akabinde gözlerimi açıp karşımdaki duvara baktım. Öylece baktım ve hiçbir şey düşünemedim.

"Seni üzdüğüm için," deyiverdi.

Farkındaydı ama bunu yapmasına mâni değildi. Soğuk dudaklarımı ıslattım ve yanağımın içindeki eti hafifçe ısırıp serbest bıraktım. "Bunu neden yapıyorsun bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Yalnız kalmaya ihtiyacının olduğunun farkındayım ama benden kaçmanı anlamıyorum. Bir bakıyorum yanımdasın bir bakıyorum yoksun. Bunu neden yapıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi ellerini saçlarımdan çekerken. "Sanırım seni daha fazla incitmemek için."

Yüzüm ekşidi bu karanlığın ortasında. "O da ne demek?"

"Yakınımdaki herkese zarar veriyorum," dediğinde gözlerimi yumdum. "Bu son zamanlarda öyle bir hâl aldı ki tüm vücuduma kanser gibi yayılmaya başladı."

Sözlerinden sonra boğazımın, göğüs kafesimin tam ortasına kadar yandığını bilakis bu yangının kaburgalarımı sardığını hissettim. Dayanamayarak yavaşça arkamı döndüğümde gözlerine baktım. Uzun uzun gözlerine bakmayı deli gibi özlediğimi fark ettim. Hiçbir şey yapmadan, konuşmadan sadece güzel çehresine vurulmayı çok özlediğimi hissettim. Bir elimi yastığımın altına diğerini yüzüne götürdüm. Gözlerini kapatıp açtığında içim titredi. "Neden böyle oluyor biliyorum," diye fısıldadım. "Bunun için kendini suçlama sakın."

Konuşmadı. Sanki sadece dinlemek istiyordu.

Kaşlarımı çattım ve biraz çekingen bir halde, "Sen," dedim. Parmaklarım yanağında geziniyordu. "O kullandığın ilaçları kullanmaya devam ediyor musun?"

"Hayır," dedi süratle.

"Onlar sana iyi geliyorsa kullan," diye fısıldadım. "Çünkü farkındayım, ben bile sana iyi gelemiyorum."

"Saçmalama," dedi kızarken. "Kendi gelgitlerim yüzünden kendini de suçlama. O ilaçları sensizken bir çıkış arayışında kullandım ve beni mal ediyordu. Yürüyen bir ölüydüm âdeta. Şimdi ise her şey çok başka; böyle kafamın içinde bir virüs var ve orayı kemiriyor sanki. Bunalıyorum, bazen delirecek gibi oluyorum ve kontrolü elden bırakıyorum."

"Kamer," dedim tereddütle başımı yastığımdan kaldırırken. Yüzüme baktı. Yüreğim söylediği şeylerle sıkışırken yutkunamadım bile. "Bir doktora gidelim mi?" Üzerine titredim. "Belki bilmediğimiz bir şey vardır ya da ne bileyim..." Çaresizce gülümsemeye çabaladım. Elleriyle çıplak kolumu kavradığında bana güven verir bir ifadeyle baktı. Devam ettim: "Bunları laf olsun diye söylemiyorsun, öyle değil mi? Bir sıkıntın olduğunu görebiliyorum, benden bunu saklama..."

"Senden hiçbir şey saklamıyorum," dedi sözlerimi sakince bölerken. "Ve sakin ol, tamam mı? Gelip geçici bir dönem olduğundan eminim."

"Ben emin olamıyorum ama."

"Sarıl o zaman," dedi beni kendine çekerken. Yüzüm göğsünün üzerine düştüğünde kollarıyla bedenimi sardı ve beni bir an olsun bırakmadı. "Sen sadece sarıl, ben hemen iyileşirim."

"Bunu bir on dakika sonra da söyler misin acaba?" diye sordum gülmeye çalışırken. "Hani hava değişimin malum..."

"Kocan delirdi galiba," dedi düz bir sesle. "Genç yaşında bir deliyle evlenmek zorunda kaldın. Al bak haneme bir vicdan azabı daha yazıldı."

Gülümsedim ama bu saf bir neşeden kaynaklansın isterdim. Kolumla gövdesini kavrayıp elimi beline doladım. Eli tereddütsüz saçlarıma tırmanırken onları sevmeye başladı. Gözlerimi kapattım ve bu anın tadını çıkardım. Artık ne kadar oluyorsa onu yapmaya çalıştım. Kamer dudaklarını saçlarımın üzerine bastırırken, "Sence yarın bir şey olacak mı?" diye sordum. Ürperdi içim. "Böyle her şeyi unutuyorum ama gözlerimi kapattığım zaman kararıyor dünyam. Orada kayboluyorum."

"Hiçbir şey olmayacak dedim ya," diye konuştu sesi saçlarımın üzerin dökülürken. "Sen ve Zeynep yarın burada kalın, ben de Mahir'i bulup

meseleyi kapatayım. Sonra yolumuza bakalım. Mesela," dedi gülerek. "Artık bir evimiz olsun. Ben de perdelerini asayım."

Son cümlesi beni kocaman, muhtaçça gülümsetirken göğsünü öptüm. Saçlarımı karıştırdı. "Bak bunu ben de isterim," diye itiraf ettim. "Boyunu kullan da görelim."

Yüzümü göğsünden kaldırıp çenemi göğsüne koydum. Ellerim de beni takip etti. Gözlerime en yakın duran çenesiydi. Hafifçe tırmandım ve çenesinden öpüp geri çekildim fakat beni bırakmadı ve belime sarılıp, dudaklarımı dudaklarına taşıdı. Dudaklarım dudaklarıyla buluşunca içimdeki volkan patladı kalbimin içinde biz altında kaldık bu enkazın.

Özlemle öptüğüm dudaklarından ayrılırken yanağından da bir buse aldım. "Uyu hadi," dedi şefkatle.

"Sen de uyu, ihtiyacın var."

"Yok ki uykum."

"Benim de yok."

"Peki," deyip muzipçe gülümsedi. Dudaklarının kıvrımına takılan gözlerim aklımı dağıtırken bunu çabuk toparladı. "Seni uyutayım."

Güldüm. "Bana masal mı anlatacaksın?"

"Hayır," diye reddetti. "Seni, sana anlatacağım."

Duraksadım. Duraksadım çünkü bir şeyi hatırlamıştım. Çok başındayken, Veda Caddesi'nden ayrılmadan üç gün önce söylediği şey aklıma gelmişti.

Seni, sana anlatamam ki güzelim...

O da hatırlamıştı bunu ve bizimle ilgili hiçbir şeyi unuttuğunu sanmıyordum. Gözlerimi kapatıp yüzümü göğsüne yeniden yasladım. Onu sahiplendim, bir kedinin yumuşak yastığına sarılışı gibi sokuldum sıcacık olmuş tenine.

Kamer soluğunu aldı sakince, "Şimdi epey uzun konuşacağım, tamam mı? Ve bu yavaş yavaş olacak sen sadece dinle çünkü ben de gözlerimi kapalı tutacağım ve âna hapsolacağım," dedi. Kıpırdandı. "Anamı avradını, heyecana bak."

"Salak," diye güldüm.

"Sözümü kesme bak."

"Ay tamam."

"Başlıyorum ama önce bir şans öpücüğü alayım, bedava ekmek yok," diye mırıldandı. Gözlerimi açıp onları devirirken, toparlandım ve bana derin derin bana gözlerine karşılık vererek dudaklarından öptüm. Sonra geri kondum ait olduğum yere.

İçim çiçek açtığında bana kollarını uzattı, sardı ve sarmaladı bir sarmaşık gibi. Dallarında çiçeklendim.

Sonra başladı: *"Kimsenin bilmediği, kimsenin girmek istemediği bir sokağın içinde, elleri nasır tutmuş, kalbi karalar bağlamış bir adam yaşarmış. Burada güneş doğmaz, ay da gecenin göğsüne sokulurmuş. Bu adam, gökyüzüne hiçbir zaman bakmazmış çünkü onun için ayın da güneşin de bir önemi yokmuş... Ta ki bu sokağın başına biri düşene dek... Evet, evet bu oymuş. Göğün göğsünden düşen bu ay ışığı, adamın avuçlarına doğru süzülmüş. Adam önce nasıl tutacağını bilememiş, elleri titremiş korkudan ve sönmesinden korktuğu için dokunmaya kıyamamış ama sorun şuymuş ki; bu ay, ışığı sönmüş bir gecenin içinde büyümüş ve hiçbir zaman parlayamamış. Adam onu izlemiş, önce bakmış sonra görmüş. Ellerindeki nasırdan çalınmış tenine ve acısı hafiflemiş. Avuçlarının arasındaki bu şey ona gönderilmiş bir ilaçmış, farkında değilmiş. Önce dokunmuş sonra saklamış, önce okumuş onu sonra yazmış... Bu adam, bu kadını artık avuçlarının arasından çıkarıp kalbinin tam ortasına bırakmış çünkü orası, tam da orasıymış kimsenin giremediği kaderinin yazısı... Kalbi atıyor, yüzü gülüyor ve ellerinin içindeki yaraları iyileşmeye başlamış. Adam artık gökyüzüne bakmaya, geceye sarılmaya ve zihnini onunla doldurmaya başlamış çünkü hayat buymuş, bu imiş... Hayat, o gece ışığı sönmüş bir ayın varlığından ibaretmiş..."*

Kalbim diyorum, ellerindeymiş başından beri...

Onu dinlerken öyle huzur dolmuştu ki içim sabaha kadar konuşsun istedim, hiç susmasın ve sadece o konuşsun istedim. Gözlerimi usulca aralarken fısıldadım: "Peki ya o ay?" diye sordum. "Parlayabilmiş mi sonunda?"

"Hı-hım," diye mırıldandı sakince. "Öyle güzel parlamış ki adamın karalar bağlamış kalbinde minik bir siyah nokta bile bırakmamış."

Gözlerimi dolduruverdi şu kadarcık sürede. "Kamer," dedim ona sarılarak.

"Efendim?"

"Seni seviyorum."

"Biliyorum."

Gülümsedim.

"Diana?"

"Efendim?"

"O gün avuçlarıma düştüğünle kaldın ve ben o gün bile anlamıştım bana geldiğini, benim için geldiğini..." Sustu ve ekledi: "Bir insan bir insan için nasıl gelebilir ki? Sen bana gelmiştin."

Gözlerimi sımsıkı yumdum ve onu koklayarak devam ettim. "Çünkü sen benden hiç gitmemiştin."

Güzel elleri belimin çukuruna yerleşirken kulağıma dokundu dudakları. "Şimdi uyu benim güzel karım yoksa bu iki kelimeyi bir araya getiremeyen adam mucizevi bir şekilde şakırdamaya devam edecek."

"Az daha şakırdasana," diye mızmızlandım gülerek. "Çok güzel şakırdıyorsun."

"Başka bir geceye."

"Tamam," dedim kabullenerek. "Zaten tüm gecelerim senin."

Ah etti kalbi, kalbimi titrettiğinden belliydi.

Sabahın erken saatlerinde Kamer'den evvel uyanıp ve onu hiç rahatsız etmeden elimi yüzümü yıkayıp doğruca kahvaltı hazırlamak için aşağı indim. Ev o kadar sessizdi ki bir an içinde iki kişiden başka kimse yaşamıyormuş gibi hissettim.

Önce bir çay suyu koydum ardından dolabın kapağını açıp biraz yumurta ve peynir çıkardım. Çocuklar işe gitmeden kahvaltılarını yapıp gitsinler istedim, gerçi lokantada karınlarını her türlü doyuruyorlardı ama özlemiştim işte, onlar için bir şeyler yapmayı.

Sakin sakin kendi başıma mutfakta kahvaltıyı hazırlarken Andaç'ın gözlerini ovuşturarak koridorun başında belirdiğini gördüm. Kafamı kaldırıp gülümsedim. "Günaydın."

"Günaydın," dedi ellerini gözlerinden çekip yanıma gelirken. "Ne zaman uyandın, Aymira?"

"Az önce," diye cevapladım çay bardaklarını sofraya dizerken. Bir şey söylemedi ve sandalyesini çekip sakince sofraya oturdu ve birkaç saniye hayatı sorgular gibi öylece baktı. Bu beni istemim dışı gülümsetirken, "Ne oldu? Uykunu mu alamadın?" diye sordum.

"Hiç sorma," dedi dalgın dalgın gülerken. "Tüm gece bir tane sinekle uğraştım, en sonunda dayanamayıp yapıştırdım şamarı. Ben bir sinek katiliyim."

"Ya," dedim kafamı iki yana sallayıp gülerken. Andaç yüzüme bakıp, "Yardım edeyim mi ya ben de?" diye sordu. "Öküz gibi geldim oturdum hemen."

"Yok yok," diye konuştum hızlı. "Hazırladım sayılır zaten."

Andaç, pek bir hareketlilik göstermezken dirseğini masaya koydu ve eline bir çatal alıp onunla oyalanmaya başladı, ardından buruk bir tebessümle ekledi. "Aytaç'ı o kadar çok özledim ki... Biz buradayken,

o orada tek başına ne yapıyor bilmiyorum. Bazen onu koruyamadığım için kendime kızıyorum. Çetin abim haklı aslında, ben salağın tekiyim."

"O ne demek öyle?" diye durdum tam karşısında. "Senin bir suçun yok, hem insan zaten sevdiği ve değer verdiği insanların acıdığını bildiğinden kendini suçlar, benim de öyle oluyor ama senin bir yanlışın yok... Üstelik biz de Aytaç'ı çok özledik. Az kaldı, birkaç hafta sonra çıkacak. Onu birlikte karşılayacağız."

"Merak ediyorum..."

"Neyi?"

"Sence değişmiş midir?"

Hareket etmedim. Hemen cevap da vermedim. Andaç'ın yeşil yeşil bakan gözlerine dayanamayarak, "Elbette yaşanmışlık insan bedeni üzerinde etkiler bırakır ve Aytaç'ın sınavı çok zor oldu ama ruhu," diye devam ettim sesim kısılırken. "Onda o ruh varken, nereye giderse gitsin kaçamaz kendinden."

"En son gittiğimizde bana sarılışını hatırlıyorum da," diye gülümsedi. "On dokuz yaşındayız ve belki de bu vakte kadar birbirimize ilk kez böyle sarıldık biz. Bu zamana kadar bunu yaşamamıştım, sence geç mi kaldık?"

"Hayır tabii ki," dedim gülümseyerek. "Neden geç olsun ki? Bak, bu sizi birbirinize daha sıkı bağladı."

"Bağlamak mı?" diye güldü. "Hele bir çıksın, onu kendime zincirleyeceğim."

"Aytaç'ın bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum ama bakalım," deyip arkamı döndüm ve salatalıkları dilimlemeye başladım. "Aytaç çok güçlü biliyorsun, tıpkı senin gibi. Siz iyisiniz ve bunu benden duymaya ihtiyacın yok... Hadi," dedim kafamı arkaya çevirip yüzüne bakarken. "Git ve uyandır içeridekileri. İşe gideceksiniz unuttun mu?"

Gözlerini devirdi. "Kamer abiciğim sağ olsun bizi her türlü aksiyondan uzak tutuyor, bünyemin ihtiyacı var diyorum anlamıyor."

O sırada Kamer'in merdivenlerden indiğini gördüm. Gözlerimin ucuyla bir Kamer'e bir de Andaç'a bakarken fısıldadım: "Biraz daha bu konu hakkında konuşursan asıl aksiyonu yaşayan sen olacaksın, bunu tatmak istemezsin, değil mi?"

"Nesin sen?" diye ayaklandı gülerek. "Dünyanın en minnoş yengesi falan mı?"

Sesli bir şekilde güldüğümde Andaç, arkasını döndü ve Kamer'e bakıp, "Günaydın abiciğim, saygılar, hürmetler," diye seslendi.

Kamer boş boş, "Ne bok yedin lan yine?" diye sordu.

Gözlerimi devirerek derin bir iç çektim. Andaç, "Valla henüz bir şey yemedim," dedi. "İçeridekileri uyandırayım da ne yiyeceğiz bakalım ama sanırım omlet yiyeceğiz."

Kamer, Andaç'a karşılık vermeden yanıma geldi ve saçlarımı boynumdan geriye atıp yanağımı öpüp geri çekildi. Dudaklarım kıvrıldığında, "Uykunu almışsın," diye konuştum.

"Hiç bu kadar iyi uyumamışım gibi bir his," diye itiraf etti. "Ama senden erken kalkarım diye düşünmüştüm. Mahir'i aramam gerek."

"Çok erken daha," dedim. "Kahvaltını yap önce. Onu zaten eninde sonunda bulacaksın."

"Dün aramıştım, kapalıydı," diye söylenerek etrafa bakındı. "Ama yerin dibine de girse bulacağım onu."

"Tabii ki bulacaksın," diye onu doğruladım ve yüzüne bakarak güldüm. "Sen Kamer Holmes, bir kaybettiğin çoraplarını bulamazsın."

Gülümsediğinde gözlerime uzun uzun bakmaya başladı. O esnada Alperler belirdi. "Günaydın," diye selamladı bizi. "Günaydın," dedim ocağın üzerinden çaydanlığı indirip doğruca bardaklara yönelirken. Kısa bir vakit sonra herkes sofradaki yerine aldı ve kahvaltıya başlandı.

"Şekeri uzatır mısın?" diye sordu Andaç, Zeynep'e bakarak. "Kendini yani."

Kendimi tutamadım ve bir anda saf saf güldüm. Alper'in de bana eşlik ettiğini gördüğümde Çetin, yüzünü öyle bir ekşitti ki sandım ki damağına tuz yapıştı. "Allah seni kahretmesin," dedi tepkisini ortaya koyarak. "İltifata bak, anaokulu terk."

"Kıskanma kayınço, kıskanma," dedi Andaç, ağzına siyah zeytin atarken.

Çetin, "O kadar kıskandım ki bak çatlayacağım şimdi orta yerimden," diye dalga geçti. "Bir de evlenmeyi düşünüyorsunuz. Büyü önce büyü."

"Hokus pokus."

Andaç sanırım sofradaki herkesi kusturmaya meraklıydı. Kamer bile ters ters bakmıştı. Onun bu halinden memnun tek kişi Zeynep'ti. Andaç, kendini toparlarken kayınçosuna döndü. "Ya sen benim mürüvvetimi bırak da seninkini ne zaman göreceğiz? Bak bu yaz yapalım sana da bir şeyler. Sen de getir Şebnem yengeyi buraya. Kabile gibi yaşayalım valla mis. Alper de getirsin."

Alper, "Biz o evreye gelmedik," dediğinde ona baktım. "Hem çok var daha o işlere."

"Kral ya," dedi Andaç, Alper'in ensesine dokunarak. "Önce kariyer diyor bak."

"Örnek al biraz," dedi Çetin.

Andaç doğruca gözlerini Çetin'e kaydırdı. "Abi, bilmem farkında mısın ama bu sene üniversiteye gitmeyeceğim. Niye? Zeynep için. Anca göm anasını, anca göm. Ağzımızla kuş tutsak yaranamıyoruz ki zaten. Neyse hiçbir şey olamazsak *Youtuber* oluruz."

"Ha taktın şuna."

"Yok takmadım ama... Ya neyse ben hem okur hem bakarım Zeynep'ime."

Zeynep, "Biz beraber okuyup, bakacağız kendimize," diye karşılık verdi Andaç'a.

Andaç, Zeynep'e sevgi dolu göz kırparken bu benim aşırı hoşuma gitmişti. O sırada Kamer'in saate baktığını gördüm. "Geç kalmayın," diye mırıldandı. "Kahvaltınızı bitirin, doğruca işe."

"Abi yanlış anlama ama," diye eğildi sofraya doğru Andaç. Kamer'in gözlerinin içine bakıyordu. "Bana karanlık işler lazım. Şimdi böyle olmadı ki evden işe, işten eve gidip gelen yeni damatlar gibi."

Kamer, "Lan oğlum, sen geri zekâlı mısın yoksa numara mı yapıyorsun valla hâlâ çözemedim," diye söylendi yüzüne karşı. "İzlediğin diziler mi yoksa o oynadığın oyunlar mı kafa yapıyor?"

"Uzun zamandır oyun oynamıyorum abi," dedi. "Kendi hayatımdan âlâ oyun bulamadım. Tek canla yaşamaya çalışıyoruz, şu mücadeleye bakar mısın?"

"Tamam Andaç, tamam," diye pes etti Kamer çayından bir yudum alıp masanın üzerine koyarken. Toparlanıyordu. Çetin'e baktı. "Sen çocukları işe bırak, sonra bak bir sıkıntı var mı yok mu, ben de Mahir'i bulayım. Sonra haberleşiriz."

"Tamamdır."

Onunla birlikte ben de ayaklandım. Birlikte mutfaktan çıktık. Ayakkabılarını giymeye başlarken ruhumun içine yerleşmiş ve oraya asılı kalmış endişeyi gün yüzüne çıkardım. Ayakkabılarını giydikten sonra doğruldu ve gözlerime baktı. "Burada kal ve kapıyı herkese açma, çok saçma biliyorum bunları söylemem ama gözüm arkada kalsın istemiyorum. Bana güven yeter, hiçbir şey olmayacak."

"Dikkatli ol tamam mı?" diye baktım gözlerinin içine. "Ve güveniyorum sana, hiçbir şey olmayacak."

Umarım...

Gözlerini sakince kapattı açtı, ardından şakağımı öpüp evden ayrıldı. Kamer'in ardından diğerleri de gitti. Koca evde Zeynep'le baş başa kaldık. "Kapıyı kilitlesene Aymira," diye seslendi bana. "Ne olur ne olmaz."

Bu fikir beni ürkütse de bir şey olmayacağını biliyordum çünkü bana güven veren birileri vardı. Kapıyı kilitledim ve sakin adımlarla mutfağa yürüdüm. Zeynep masayı toplamaya başlarken, "Temizlik yapalım," dedim. "İstersen sen mutfağı hallet ben de önce bizim odamızdan başlar sonra inerim buraya."

"Olur olur," diye kabullendi hemen. "Hem bu üzerimizdeki baskıdan kurtulmuş oluruz. Her an bir şey olacakmış gibi de."

"Bir şey olmayacak," dedim gülümseyerek. "İnan bana, bir şey olmayacak."

Gülümsedi. "Umarım dediğin gibi olur."

Birkaç saniye bekledim. "Neyse, sana kolay gelsin," deyip yanından ayrılarak yukarı, odamıza çıktım. Önce çarşafları makineye attım ardından pencereyi açıp odayı havalandırdım. Pencerenin önünde dikilip şehre baktım. Çok yüksekte değildim ama sanki herkese uzaktım. Şehir ölmüştü ve içindekiler de onunla birlikte gömülmüştü. Hayır, hayır burası zaten ölü bir cadde. İnsanlar yaşamak için nefes almaz, nefes verir.

Odamızı topladıktan sonra banyoya gittim ve bulduğum temizlik malzemeleriyle fayansları ovmaya başladım. Kendimi garip bir şekilde acayip huzurlu hissediyordum. Sanki hayatımızda zerre sorun yokmuş gibi, her şey harikaymış gibi. Aslında evet, öyleydi. Biz iyiydik. İnsanlar kötüydü.

Saatin kaç olduğunu bilmediğim bir şekilde banyodan çıktım. Zeynep odasını temizliyor olmalıydı. Hava epey sıcak olduğundan terlemiştim ve duşa ihtiyacım vardı lakin salonu da temizlemeden bunu yapmayacaktım. Üzerimdeki hafif yorgunluk esnememe yol açtığında salona doğru yürüdüm fakat bu sırada kapı çaldı. Duraksadım. Kapıya baktım. Kapıya bakarken Zeynep'in koşarak koridorun başından bana baktığını gördüm. "Kim ki? Açsak mı?"

"Açacağım," dedim onu tedirgin etmeden. "Gündüz vakti kim gelecek sanki?"

"Abimleri arasaydık bir."

"Zeynep o kadar da değil," dedim kafamı sallarken. Adımlarımı kapının oraya doğru sürdüm ve derin bir nefes alıp gözetleme deliğinden dışarıya baktım. Gördüğüm kişi kaşlarımı çatmama sebebiyet verdiğinde bir yandan da rahatlayarak omuzlarımı düşürdüm ama bu sonsuza kadar sürmedi.

"Kimmiş?" diye fısıldadı Zeynep arkamdan.

Ona döndüm. "Kamer'in annesi."

"Annesi mi?" diye sordu şaşkınlıkla. "O kadın hasta değil miydi? Ne işi var burada?"

"Bilmiyorum," deyip kapı bir sefer daha çaldığında önüme tekrar dönüp kapıyı dikkatle açtım.

Kadın karşımdaydı. Bir enkaza sebep olan, sonra da acımadan arkasını dönüp giden o kadın karşımdaydı. Sanki onu yıllardır görmüyordum. Saçları dökülmüştü ve kısacık kalmıştı. Yüzü çökmüştü, bedeni zayıflamıştı. Gözleri küçülmüş, kalbi... Kalbi hiç var olmamıştı.

Sahi, Jülide Alptekin? Burada ne işin vardı?

Hiçbir şey söylemeden yüzüne baktım. Hissizdim. Ondan artık nefret bile etmiyordum. "Aymira," diye konuştu yüzüme bakarken. Sesindeki tını nasıl da değişmişti? Sanki babamın katili değilmiş gibi, sanki Kamer'in katili değilmiş gibi, sanki bizi hiç öldürmemiş gibi... "Merhaba."

"Siz," diyebildim nasıl konuşacağımı kestiremeden fakat hemen toparladım. "Sizi beklemiyordum."

"Biliyorum," dedim temkinli bir şekilde. Hasta olduğunu her haliyle belli ediyordu ama neden ona acıyamıyordum? Neden içimdeki acıma hissini, hissedemiyordum? Ben miydim bunun sorumlusu yoksa beni bu hale getiren kadın mıydı? Neden böyle oluyordu?

"Seninle konuşmaya geldim," diye baktı gözlerime. "Sonra gideceğim ve bu bizim belki de son konuşmamız olacak."

"Sizinle konuşacak neyimiz kaldı ki?" diye sordum duygusuz bir şekilde.

"Söylemek istediğim şeyler var."

Onu dinlemek istemiyordum ama... Ama dedikten sonra hiçbir şeyin önemi kalmıyordu. Çaresizce bunu kabullenip onu içeri davet ettim. Ağır adımlarla içeri girerken Zeynep hiçbir şey söylemeden gözden kayboldu. Kapıyı kapattım ve kadının peşinden gittim. Salondaki koltuklara oturduk ama birbirimize uzaktık.

Jülide Alptekin'in o ihtişamlı hali, o cüretkâr tavırlarından eser yoktu. Koca bir meşe ağacı devrilmişti sanki ve kimse üzerine basmaya bile tenezzül etmemişti.

"Sizi dinliyorum," dedim sakince. "Son kez."

Ellerini birleştirdi ve dudaklarını nemlendirip bana mahcubiyet dolu ifadeyle baktı. "Bildiğim kadarıyla bir süre burada değildin."

"Bu konuları konuşmak için geldiyseniz geç kaldınız," diye karşılık verdim hızla.

"Hayır," dedi o da aynı hızla. "Bunlar sizin meseleniz."

Alaycı bir suratla gülümsedim. Ne zamandır başkalarının meselelerine karışmaz olmuştu bu kadın? Ah zaman...

"Ben buraya her şey, yaptığım her şey için özür dilemeye geldim," diye ekledi.

"Çok geç olduğunu ve hiçbir işe yaramayacağını bile bile mi?"

"Farkındayım," deyip öksürdü. Kaşlarımı çattım. Bu öksürük çok uzun sürmezken gözlerini kapatıp bir müddet bekledi. Yutkunamadım çünkü bu kadın bir canavar bile olsa gözlerimin önünde acı çekiyordu. Kahretsin! Toparlandı. "Aymira, ben çok hastayım. Bunu biliyorsun ve görüyorsun da. Ameliyat olacağım ve o masadan kalkma ihtimalim oldukça düşük. Öleceğim."

"Umarım iyileşirsiniz," dedim çabucak.

Bana baktı ve gülümseyerek, "Bunu gerçekten ister misin?" diye sordu.

Gülümsedim. "Elbette. Ben siz değilim. İnsanları öldürmem, insanlar ölsün diye nöbet tutmam."

Sözlerim onu duraksatırken doğruları konuşmam keyfini kaçırmışa benziyordu ama devam etti. "Kötü bir insanım, katilim ve kalbimin içinde sevgi yok... Ben böyle biri olmak istememiştim."

"Kimse kimseyi kötü bir insan olmak için zorlamaz."

"Farkındayım."

"Farkında olmanız geçmişi unutturmuyor ve unutturmayacak. Buraya belli ki vicdan azabı çektiğinizden gelmişsiniz. Saçma ama belki de helallik almaya, sanki bir hakkınız varmış gibi..."

"Pişmanlığımı görmeni istedim," dedi düz bir sesle. "Ben çürüyorum, her geçen gün çürüyorum ve ölmekten korkuyorum."

"Ölümden korkmamalısınız oysa," diye ifade ettim kendimi. Sesim titremiyor, kalbim sızlamıyordu. Böylesi mi daha iyiydi bilmiyordum ama bu sondu ve yaptıklarını affedemiyordum. Onunla ilgili tek bir güzel sözü bile hatırlamıyordum. "Ölüm sizin işiniz. Öldürmek falan... Ne bileyim."

"Aymira..."

"Bakın, ben annemi çok küçük yaşta kaybettim ve anne sevgisi tatmadım, bilmiyorum ama eminim ki annem yaşamış olsaydı benim için ölürdü çünkü insan sevdikleri için yaşar, onlar için canını verir. Siz tam

tersini yaptınız. Kendiniz ölmeyin diye başkalarını öldürdünüz... Öz oğlunuzu öldürdünüz. Bunun hiçbir şekilde özrü de affı da olmaz, anlabiliyor muyum?"

"Onunla konuşamıyorum," dedi Kamer'i kast ederken. "Ona ulaşamıyorum."

"Geçen gün babası geldi," dedim zorla. "Durumunuzdan bahsetti ve o zaman bile Kamer'in sizi düşündüğünü görmenizi isterdim fakat neyi değiştirir ki? Kalbiniz mi var sanki?"

Sakin ol Aymira... Bırak...

Bu konuşmanın devamını dinlemek istemiyordum, kalp kırmayı sevmiyordum, kalbim yerle bir olmuş olsa bile ben bunu yapanlardan hıncımı alamıyordum. Ayaklandım. "Lütfen gidin. Özür dilerim ama lütfen gidin bu evden. Size baktıkça kendime kızıyorum, unutamıyorum olanları ve ağır geliyor her şey. Siz nasıl yaşadınız bu vakte kadar bu vicdanla bilmiyorum ama ölüme yaklaşan her beden üzerindeki günahlardan arınmak için pişmanlık duyar... Ama tutmadı. Sizi biz değil, Allah affetsin."

Jülide Alptekin bana acıyla baktı. Yutkundum. Kim bilir ona anne diyecektim belki, tatmadığım anne sevgisini tadacaktım onunla ve mutlu olacaktık ama o bu sevgiyi oğullarına bile tattırmamıştı ki ondan sevgi bekleyeyim...

Ayaklandım, kapıya yürüdüm. Peşimden geldi. Yanımda durdu ve son kez gözlerime baktı. Çok şey vardı söyleyeceği ama neyi söylerse söylesin eksik kalacağını o da iyi biliyordu. "Sana, size yaptıklarım için pişmanım. Beni affedin ya da affetmeyin önemli değil ama onun yanında ol, ben bunu başaramadım, beceremedim ama sen yap. Kamer'in yanında ol."

"Onu düşünmeyin artık," dedim sokağa bakarak. "Siz kendinizi düşünün. Umarım ameliyatınız güzel geçer ve sağlınıza kavuşursunuz."

Konuşacak gibi oldu ama konuşmadı. Sadece omuzlarını düşürdü ve bu kapıdan boynu bükük çıkıp gitti. Ardından baktım. Uzun uzun gidişini izledim. Hiçbir şey düşünmeden ve hissetmeden bir heykeli izler gibi izledim adımlarını. Hayat çok kısa oysa; üç günlük dünyada bedelini ödeyemeyeceğimiz bunca kötülük niye?

Akşam olurken yorgun argın kendimi salondaki koltuğa bıraktım. Zeynep salata yapıyordu ve çocukların gelmesine az bir süre kalmıştı. Gün içinde Kamer ile konuştuğumda hâlâ Mahir'e ulaşamadığını öğrenmiştim. "Sence bugün bir şey olacak mı?" diye sordu Zeynep.

"Bilmiyorum," diye baktım önümdeki sehpaya boş boş. "Eve sağ salim dönsünler yeter, başka bir şey istemiyorum."

"Abim alacaktı değil mi onları?"

"Sanırım," deyip toparlandığımda koltuğun üzerinde duran telefonum titreyerek çalmaya başladı. "Kamer arıyor."

Beklemeden derhal telefonu açıp kulağıma götürdüm. "Kamer, iyi misin?"

"İyiyim," dedi hemen. "Sen, siz?"

"Biz sizi bekliyoruz."

"Çocuklar geldi mi?" diye sordu.

"Hayır, henüz gelmedi. Peki sen Mahir'i bulabildin mi?"

Sıkıntıyla soluklandığında cevabımı çoktan almış oldum. "Hayır, şerefsizin gidebileceği her yere baktım ama yok... Hiçbir yerde yok ve onu bulduğum an kendi ellerimle öldüreceğim."

"Peki ya o adam?" diye sordum sessizce. Zeynep'in ürkmesini istemiyordum. "Gün henüz bitmedi ve kardeşini bulamadık. Sence... Sence dediğini yapacak mı?"

"Hayır, hayır bir şey yapmayacak. Bunu biliyorsun güzelim. O çapsız hiçbir şey yapmayacak. Ben şimdi eve geliyorum. Çetin de çocukları almaya gitti bir saat önce."

"Bir saat önce mi?" diye çattım kaşlarımı. "Kamer şimdiye kadar dönmüş olmaları gerekmiyor muydu?"

"İşleri çıkmıştır. Dur hemen telaş yapma Çetin'i arayacağım sonra dönerim sana. Sakin ol, bir şey yok."

"Tamam," diye kapattım fısıldar gibi. Alnımın ortası kırışırken birinin beni hipnoz ettiğini hissettim. "Zeynep, Andaç'ı arar mısın?" diye sordum oturduğum yerden kalkıp yanına yürürken. "Ben de Alper'i arayayım."

Zeynep dediğimi yaptı ve Andaç'ı aradı, ben de kardeşimi ama... "Ulaşılamıyor," dedi Zeynep, bana bakarak. "Ulaşılamıyor," dedim telefondan gelen ses kulağımı değil göğsümü acıtırken. Birbirimize baktık. Konuşamadık. Konuşamıyorduk. Elimin içinde duran telefon çaldı, açtım. Kamer, "Çetin'e ulaşmıyorum," dedi. "Çocukları aradın mı?"

"Aradık," diye kitlendim bir noktada. Nabzım atmıyor, beynim çalışmıyordu âdeta. "Ulaşamadık."

Kamer, sustu ve elini sertçe direksiyona vurarak hırladı. "Siktir!"

15. Bölüm

Son Oyun

Oysa bizim gönlümüz açmış çiçekleri değil sararmış yaprakları sever.

Dikiş tutmayan yara gibi, güneş doğmaz bizim ruhumuza ve biz sadece ayın altında yaşarız. Onun aydınlattığı ışık kadar varız, dahası öldürüyor, fazla ışık bizi öldürüyor.

Telefonu kulağımda tutmaya devam ederken korkunun sesiyle donup kaldım. Zeynep'in ürkek ve telaşlı bakışlarının altında ezildiğimi hissediyordum. Yutkunmaya çalıştığım sıra Kamer aceleci davranarak, "Ben bir şeyler yapacağım," dedi. "Sen orada kal, Zeynep'le kal ve ona kötü bir şey olmadığını anlat."

"Ama..."

"Aması yok," dedi hızla. "Ben onları bulup getireceğim tamam mı? Sana söz, getireceğim onları."

Kabullenmekten, ona güvenmekten başka çarem yoktu. Zaten güveniyordum fakat bu çok başkaydı. Andaç, Çetin ve Alper... Kardeşlerimin canı tehlikede olabilirdi ve bu ihtimal çok ama çok yakındı. "Tamam," diyebildim çaresizce. Başka ne diyebilirdim ki sanki? Zeynep, ters giden bir şeyler olduğunu anında fark ederek yanıma geldiğinde telefonu benden aldı ve kulağına yasladı. "Abi!" diye yükseltti sesini. Nefes alamıyordum. Gözleri iri iri olurken devam etti. "Abi neredeler? Andaç, Alper, abim nerede?"

Dudaklarım titreyerek koluna dokundum. "Zeynep," diye fısıldadım güçsüzce. Ben kendime bile yetemiyorken ona nasıl destek olacaktım?

Zeynep hareketlendi. "Bir şey mi oldu? Bir şey oldu değil mi?" Ağlamaya başladığında ellerim de onunla birlikte titremeye başladı. "Bir şey oldu biliyorum."

Kamer'in sesini işitiyordum diğer taraftan ama ne söylediğini anlayamıyordum. Muhtemelen onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Tıpkı bir baba gibi.

Zeynep, duyduklarını idrak edemiyordu. Kafasını iki yana hızlı hızlı sallarken gözlerinden akan yaşlar kalbime damlamaya başladı. Kendimi öyle sıkıyor, öyle zorluyordum ki ağlamamak için fakat güçlü olmam gerektiğini de biliyordum zira ben de yıkılırsam Zeynep'i kaldıracak kimse kalmazdı. Elindeki telefonu ondan uzaklaştırıp çabucak kendi kulağıma dayadım. "Kamer," dedim nefessiz kalmış gibi. "Lütfen dikkatli ol. Ben de geleyim diyeceğim ama..."

"Hayır," diye kesti önümü direkt. "Sen Zeynep'in yanında kal. Ben döneceğim, onlarla birlikte."

Kafamı aşağı yukarı salladım. "Sizi bekliyor olacağız."

Telefonu kapatır kapatmaz Zeynep'in sendelediğini gördüm. "Zeynep," diye yükselttim sesimi telaşla. Kolunun altına girdim ve onu direkt oturma odasındaki koltuğa taşıdım. Oturttum. Ağlıyordu, baygın değildi ama deli gibi ağlıyordu. Dudaklarım titremeye başladı, hayır bedenim koca bir şimşeğin altında kalmış gibiydi. Çaresizlik kanıma tehlikeli bir virüs gibi yayılmaya başlamıştı.

Gözlerini kapatmıştı ve gözyaşları kirpiklerinin arasından süratle akmaya devam ediyordu. "Zeynep, bak bana," dedim ellerimle yüzünü kavrarken. Kafasını öne eğerken buna mâni oldum ve yüzünü, yüzüme sabitledim. "Zeynep, baksana bir bana!"

İki yanağını da kavramış ellerime dokunurken beni farkında olmadan kendinden itmek istedi lakin buna asla müsaade etmedim. "Yoklar," dedi Zeynep yarım yamalak bir şeyler konuşurken. Kelimeler de tıpkı gözyaşı gibi onu boğuyordu. "Yoklar, Aymira. Öldüler mi yoksa?"

"Ne?" dedim yüzümü ekşitirken. "Ne ölmesi? Saçma sapan konuşma!"

"Ben bilmiyorum," diye salladı kafasını iki yana. Kontrolünü kaybetmek üzereydi ve verdiği tepkilere asla bir şey diyemiyordum, yorum yapamazdım zira o da bu hayatın kaybedenler listesindeydi. En baştaydı. Annesi ve babasını kaybetmişti, tıpkı benim gibi.

"Onlar iyiler," dedim ağzıma ve aklıma gelen ilk şeyi söyleyerek. "Neden aklına kötü şeyleri getiriyorsun? Telefonlarının şarjı bitmiştir ya da çekmiyordur."

"Hayır," dedi çaresizce. "Hayır, öyle değil. Öyle değil, ben biliyorum. Öyle değil..."

"Zeynep, bakar mısın?" dedim yüzünde olan ellerimin baskısını artırarak. "Ağlama ve yüzüme bak sadece."

Beni duymuyordu. Onun kulaklarının bana sağır olduğu yerde elerimden kelepçelenmişe döndüm. Ona dokunuyordum, onu uyarıyordum ama çalmayan bir saat gibi boşunaydı çabalarım. Dakikalarca onu kendine getirmeye çalışırken gözlerimi kapatıp açtım ve ona bir şey yaptım.

Tokat attım.

Duraksadı. Yüzünü yavaşça yüzüme kaldırıp dağılmış saçı, bakışı ve gözleriyle, gözlerime baktı. Korkuyla irileşen irislerim kızarmış yanağına kaydı. Hayır, çok da kızarmamıştı. "Elin," dedi Zeynep çatık kaşlarıyla. "Çok ağır."

"Özür dilerim."

Bir şey söylemezken ona çabucak sarıldım. Bana sarıldı. Sanırım uzun zaman sonra ikimizin arasındaki bu bağı ilk kez derinden hissetmiştim. O benim küçük kız kardeşimdi ve yaşananlar bunu değiştirmemişti aksine, şu an içinde bulunduğumuz bu durum bize kim olduğumuzu hatırlatmıştı. Yanına oturdum. Bu kocaman evde sadece ikimiz vardık ve varlığından haberdar olmadığımız üç kişiden ayrıydık. Kamer, onları geri getireceğini söylüyordu ama ya... Ya o kapıdan yalnızca kendi girerse... Varlığına şükreden kalbim, diğerlerinin yokluğuna ağıt mı yakardı?

Zeynep'i sakinleştirdikten sonra ayaklarını koltuğa doğru iyice uzattım ve üzerine ince bir pike getirip örttüm. Elimden gelen tek şey onu sakinleştirmekti yoksa ben de kendimi kaybedebilirdim. Kardeşim, Alper yoktu. Andaç, Çetin onlardan haberimiz yoktu.

Hayır, bu Zeynep'i kandırdığım basit bir telefon kapatma mevzusu değildi.

Bu Erdem Tunalı denen şerefsizin işiydi.

Saatler geçiyordu ama gelen kimse yoktu. Evin içinde dolanıyordum. Yeri geliyor gözlerimin yaşını siliyor yeri geliyor Zeynep duymasın diye hıçkırıklarımı içime içime atıyordum.

Bir bardak su içmek için mutfağa yürüdüğümde kapının kilit sesi duyuldu. İrkilerek oraya baktım. Dağılmış saçlarımı özensizce kulağımın ardına tıkıştırdıktan sonra kapıya döndüm.

İçeri giren yalnızca iki kişi vardı.

Kamer ve Çetin.

Suratlarını görür görmez kalbimin içindeki patlamaya hazır bomba patladı ve bu sefer daha hızlı ve gürültülü aktı gözlerimin yaşı. "Alper?" diye baktım Kamer'in düşmüş yüzüne. "Andaç?" dedim sonra durmadan. Yerin ayaklarımın altından kayıp gittiğini hissediyordum. "Kardeşlerim nerede?"

Çetin kapıyı kapatırken Kamer'in bana uzak bakışlarına düştü yolum. Ben belki de ona gitmeyi ilk kez bu kadar zor görmüştüm, ilk kez adımlarım hesap ederken ona varamama düşüncesiyle tanışmıştım. Omuzlarındaki o çöküntü, gözlerinin altında toplanmış sis, gözlerimdeki yağmuru kuvvetlendirmişti. "Kamer," dedim içimde bir nebze kalmış umut ile. "Bana söz vermiştin."

"Tutamadım," diye fısıldadı yutkunarak. "Tutamadım özür dilerim."

"Ne?"

Ne demişti? Alper'i, Andaç'ı... Onları getirememişti bana, bize... Şimdi de özür diliyordu. Ne için?

Ne için özür diliyordu?

"Yoksa onlar," dedim gözlerim dehşetle büyürken. Çetin, bu acı dolu cümlelerin dilime ulaşmasını sağlamadan konuştu: "Aymira sakin ol, tamam mı? Onlar nerede bilmiyoruz, daha doğrusu Erdem denen orospu çocuğu onları nereye götürdü bilmiyoruz ama aklından ne geçiyorsa o değil..."

"Aklımdan geçen ne olabilir ki?" diye sordum onlardan bunu cevabını isteyerek. "Aklımdan ne geçiyor olabilir Çetin? Söylemeye korkuyorum, sen de biliyorsun bunu. Sence ne geçiyor aklımdan?"

"Aymira, lütfen sakin ol."

"Olamam," dedim ellerimi saçlarımın arasına karıştırarak. "Benden nasıl sakin olmamı beklersin? Alper, Andaç ortada yok. O herif onlara zarar verecek. Benden nasıl sakin olmamı beklersin?"

Kamer kafasını sağa sola salladı. "Onlara zarar gelmeyecek."

İçim gide gide ona döndüm yüzümü. Dilimden kırıcı olmayan sözler çıkmaması için uğraştım ama onun bir suçu yoktu fakat bilirsiniz insan böyle bir durumdayken en çok yakınlarını üzer ve kırardı. Sanki öfke gideni geri getirecekmiş gibi. "Bana bunun da sözünü verme," dedim kesik kesik. Gözlerimin içi zehir gibi acımaya başladığında ekledim: "Lütfen bana böyle sözler verme, Kamer."

Birbirimize bakıyorduk ama aramızdaki bu mesafe aşılamayacak kadar uzak gibi görünüyordu. Bu o kadar acı vermişti ki...

Kafamı yere eğdim ve geri geri yürüyerek sırtımın mutfaktaki yemek masasına çarpmasına müsaade ederek duraksadım. Ellerimle yüzümü kapattığım an Kamer, yanıma geldi ve onları yüzüme koymadan beni göğsüne çekti. Bana öyle bir sarıldı ki dilinden dökülecek onlarca söze karşılık birkaç saniyelik sarılmayla içime çiçekler döşedi.

Çürümüş çiçeklerdi oysa, ben koklamaya varmadan ölülerini topladım oradan.

Ellerimi muhtaçça sırtına dolarken, elleri sırtımdaki yerini aldı. Saçlarıma tırmandı ve dudakları kulağıma yaklaştı. "Bugün değil ama söz getireceğim onları. Gözünü seveyim inan bana."

Nefessiz kalmışçasına gözlerimi sımsıkı yumarken dudağımın kenarında toplanmış tuzlu suları püskürttüm. Ona elbet inanıyordum, ondan başkasına inanmak güçtü zaten. Ben ses etmezken beni telaşla sevdi, acelesi varmış gibi sevdi. Birbirimize hiç yetişemeyecekmişiz gibi sevdi.

Sanki birbirimize çok geç kalmışız gibi.

Onun kollarından ayrıldığımda elleriyle gözlerimin altındaki yaşları silerek, oradan öptü. Sonra yeniden sarıldı.

O sırada Zeynep'in sesini işittim. "Abi?" diye doldu odanın içinde sesi. Kamer ile birbirimizden ayrılırken Zeynep'in koşarak abisinin yanına gittiğini ve ona sımsıkı sarıldığını gördüm. Çetin'in kollarıyla onu kafeslediğini gördüm ve ne olursa olsun içimde bir türlü bastıramadığım bu ağlama hissini birkaç saniyeliğine derine gömdüm.

Yeniden dirileceklerini bilmiyormuşum gibi.

Zeynep gülen yüzüne serpiştirilmiş şaşkınlık dolu ifadeyle abisine baktı, sonra Kamer'e. "Ee? Andaç nerede? Alper? İçerideler mi yoksa?" Yüzünü bu sefer odasının kapısına çevirdi. Büyük bir heyecanla. O büyük heyecanın söneceğini bilmek ne kötüydü.

Zeynep, "Ee?" diye sordu tekrar. Sesi kırılmıştı, bir şeylerin farkına varırmışçasına. Abisine döndü, Çetin cevap veremezken Kamer ona doğru yürüyerek, "Zeynep, sakin ol tamam mı güzelim," dedi. "Onlara bir şey olmayacak."

"Neredeler?" dedi Zeynep, koca koca olan gözleriyle. "Ne demek onlara bir şey olmayacak? Burada değiller yani öyle mi?" Abisine döndü. Koluna dokundu. İstediği cevabı duymak istiyordu ama o da biliyordu bunun olmayacağını. "Abi, söylesene Andaç nerede? Bir şey mi oldu yoksa? Yoksa..." dedi duraksarken.

"Hayır," diye kesti sözünü Çetin sabırsızca. "Yoksa diye bir şey yok Zeynep. Şu an burada değiller ama bu onların buraya hiç gelmeyeceği anlamına gelmez ki."

"Kamer," dedim arkasından yaklaşarak. "Polise gidelim."

"Zaten oradan geliyoruz," dedi Çetin, yüzünü bana çevirerek. "Kardeşini, kardeşimizi bulacağız Aymira ama siz bu haldeyken olmaz."

"Abi," dedi Zeynep, yeniden ağlamaya başladığında. Bir şeyler konuşmak için çaba gösteriyordu ama yapamıyordu. Çetin ona sarıldı. Sadece sarıldı ve saçlarını öptü. "Zeynep," dedi yutkunarak. "Yemin ederim, sana yemin ederim bir şey olmayacak abiciğim. Bak, bana güven."

Dişlerimi dudaklarıma sapladım. Kamer yüzünü bana çevirirken beni koltuğunun altına çekip kolunu boynuma sardı. "Bu gece nasıl sabaha erecek?" diye mırıldandım yana yakıla. "Nasıl uyuyacağız?"

Bir şey söylemedi çünkü o da biliyordu buna verecek bir cevabının olmadığını. "Polisler onları arıyor ve bulacaklar," dedi şakağıma yasladığı dudaklarını hareket ettirirken. "Onlar bulamasa bile ben bulacağım ve o Erdem denen sik kafalının götünden kan alacağım."

Çetin, Zeynep'e bakıp, "Hadi şimdi uyumaya çalış," dedi. "Bak biz buradayız."

"Ama onlar yoklar," dedi Zeynep ağlamaklı bir sesle. "Ben uyku istemiyorum, üstelik bu halde nasıl uyumamı beklersin abi?"

"Elinden başka bir şey gelmez."

"Gelmesi lazım," diye çekti kendini geri. "Benim bir şey yapmam lazım ya da lazımdı. Aptal gibi burada böyle kalmak... Bu... Bu çok zor, saçma."

"Farkındayım evet," dedi Çetin hızla. "O adam onlara zarar vermez. O sandığın kadar kötü biri değil, sadece alması gereken biri var ve onu istiyor. Kız kardeşini aldığı an onları bize verecek. Şayet ki vermezse kız kardeşi ölür, bu korkuyla onlara bir şey yapamaz."

Çetin'in kısmen kandırmaca cümleleri Zeynep'i az da olsa rahatlatmışa benziyordu ama ben rahat değildim.

"Tamam," diye açtı kollarını Zeynep. "Tamam verin kardeşini, verin de dönsün Andaçlar."

Kamer, "Mahir'in yanında ve o kayıp," diye mırıldandı.

Zeynep'in hüzün kokan yüzü bir anda öfkeye saplanırken Kamer'e ateş saçan gözlerle baktı. "Zaten her bokun altından o çıkıyor. Senin kardeşin yüzünden biz bu haldeyiz. Bıktım artık, bıktım."

"Zeynep sinirlisin ama Kamer'in bu olanlarla hiçbir ilgisi yok," diye bağırdı Çetin, kendini tutamazken. "Mahir puştunun yaptığı şeyi Kamer'e nasıl bağlayabiliyorsun sen? Hepimiz öfkeli aynı zamanda endişeliyiz. Böyle davranarak bir şey yapamazsın. Sakin kal."

Kamer, dünya umurumda değilmiş gibi mırıldandı. Bu alışılmış çaresizlik miydi yoksa? "Boş ver. Ben artık umursamıyorum bile. Dilediğini söyleyebilirsin Zeynep. Bilirsiniz hepiniz, sinir atmak için benden âlâ bir seçenek yoktur."

Kafamı omzuna koyarken onun yanında olduğumu belli ettim, bunu bilmesine ihtiyacı yoktu ama insan bekliyordu işte. Zeynep kafasını öne eğerek, "Özür dilerim abi," diye geveledi. "Ben çok öfkeliyim. Mutsuzum." Ağladı. "Endişeliyim."

"Hepimiz gibi," diye düzeltti Çetin. "Ama böyle yaparak bir yere varamayız. Sabah olduğunda gün bitmeden kavuşacağız onlara. Bunu biliyorsun."

"Gün bitmeden," diye tekrarladım içimden.

Gün bitti.

Dört gün sonra...

Dört gün bitmişti ama onlar daha dönmemişti.

Andaç ve Alper tam dört, koskoca dört gün boyunca nerede ve ne halde olduklarını bilmiyorduk

Yitirdiğim ümitlerim pencerenin kenarında sulamayı unuttuğum çiçek gibiydi. O saksı güneş görüyordu ama ölüyordu susuzluktan. Nefes alıyordum ama yaşadığım söylenemezdi. Sinir sistemim bozulmuştu, yorgun düşüyordum ve her şeyden evveli... Ben sahiden yaşadığımı mı sanıyordum?

Şebnem elindeki su bardağını bana uzatırken yattığım yerden doğrulmamı bekledi. Kafamı iki yana salladım. "Hiçbir şey istemiyorum. Ben kardeşimi istiyorum sadece."

"Ama böyle yaparsan olmaz."

"Umurumda bile değil." Keyifsizce yüzümü ekşittim. "Zeynep bir şeyler yedi mi?"

"Odasından çıkmıyor," dedi Şebnem, kısık sesiyle. "Benimle de konuşmuyor. Kötü bir halde, senden farksız."

"Nasıl olmayalım ki?" diye baktım onun gözlerine ölü ölü. "Dört gün geçti Şebnem. Dört gün anlatabiliyor muyum? Kardeşim yaşıyor mu yaşamıyor mu haberim bile yok. Belki de çoktan..." dedim boğazım düğümlenirken. Buna itiraz ederek kafasını iki yana salladı. "Hayır, hayır devam etme. Bak polisler her yerde onları arıyor ve bulacaklar."

Kaşlarımı çattım. "Bunları duymaya ihtiyacım olduğunu mu sanıyorsun sahiden?"

"Ama gerçek bu..."

"Gerçek mi?" dedim fevri bir şekilde uzandığım yerden kalkarken. Başım dönmüştü bir anda. Günlerdir ne yediğim yemekten bir şey anlıyordum ne de uyuduğum uykudan. Darmadağın olmuş saçlarımı önemsemeden dişlerimi sıktım. "Gerçek ne biliyor musun? Gerçek benim, bak şu halime. Zeynep'e bak! Neden bu haldeyiz? Neden böyleyiz anlayabiliyor musun Şebnem?" Nefesimi kontrol edemeden gözlerimden birkaç damlanın süzülmesine engel olmadım. "Çünkü yoklar. Onlar yok ve biz burada ağlamaktan, sinir krizi geçirmekten başka bir şey yapmıyoruz."

Daha yüksek ve kuvvetli bir halde ağlamam kaçınılmaz olmuştu. Şebnem bana acıyan gözlerle bakarken odanın içinde dolanmaya başladım. Aklımı yitirmek üzereydim. Aklımı kaybetmiştim. Kimse yoktu. Hiç kimse. Bu ev... Bu ev bu sessizliğe mahkûm kalmamalıydı.

"Kız kardeşini almadan onlara zarar vermez," dedi Şebnem, beni sakinleştirmeye çalışarak. "Onlara bir şey olursa kız kardeşi ölür."

"Onlara bir şey olursa, Mahir'i de o aptal kızı da o şerefsiz herifi de kendi ellerimle öldürürüm!" dedim hırsla solurken. "Yemin ederim bunu yaparım."

Bir yandan ağlıyor diğer yandan öfkeyle homurdanıyordum. Günlerdir kapalı bir fanusun içinde yaşıyordum. Dışarı çıkmıyordum, çıkamıyordum ve bu özgürlük değildi. Benim bir şeyler yapmam gerekiyordu, burada onlardan gelecek iyi ya da kötü bir haberi beklemek o kadar acımasızcaydı ki...

Aradan dakikalar geçerken Şebnem'in mutfakta bir şeyler hazırladığını gördüm fakat o da biliyordu boşuna uğraştığını. Günlerdir bizimleydi, burada bizimle kalıyordu. Bize bakıyordu ama biz kendimize bile yetemiyorduk. Güçlü olmam gerektiğine inanıyordum lakin bu inancımı o gecenin sabahında yitirmiştim. Kardeşlerimi göremediğim, onlardan haber alamadığım her dakika ilmek ilmek tükeniyordum. Elimde değildi. Ben pes edecek hale gelmiştim.

Şebnem, "Bir şeyler hazırladım," diye seslendi. "Hadi gel. Ben de Zeynep'i çağırayım."

Omzumu silktim. "İstemiyorum."

Bana kızdı. "A-aa! Yeter artık! Senin yemek yememen onlara bir fayda sağlamayacak. Böyle yaparak bir şey kazanamazsın."

"İçim almıyor Şebnem," dedim düz bir sesle. "Midemi, kendimi düşünecek halde değilim."

"İki kaşık çorba içsen ölmezsin," diye zorladı inatla. "Buraya gel çabuk. Zeynep'i getireceğim. Kolundan sürükleye sürükleye. Onlar ölmüş gibi davranmayın."

"Böyle söyleme lütfen," diye fısıldadım acıyla. Bunu duymak bile acı veriyordu, bunun gerçeğini yaşarsam nasıl kaldırabilirdim?

"O zaman gel ve iç şu çorbadan," dedi katı bir sesle emrederken. İsteksiz bir şekilde mutfak masasına yürüyüp sandalyemi çekip oturdum. Birkaç dakika sonra Zeynep'in adımlarını duydum. Arkamı dönüp ona baktım. "Bir haber var mı?" diye sordu gözlerinin altı mosmor olmuş bir suratla.

Kafamı iki yana salladım. Yüzü düştü.

Şebnem, ona eşlik ederken, "İyi haber gelecek göreceksiniz," dedi.

"Ama önce bir şeyler yiyin."

"Canım istemiyor," diye fısıldadı Zeynep. "Hiçbir şey görmek istemiyorum."

Şebnem, onu duymazdan gelerek önüne bir tabak çorba koydu. Sonra gözleriyle beni işaret ederek yememi söyledi. Bunu istemeyerek de olsa yaptım. Bir kaşık çorbayı mideme indirdim. Dünden beri ağzıma doğru düzgün bir lokma sokmamıştım ve birkaç gün daha böyle devam ederse sesimi de çıkarmazdım çünkü insan böyle durumlarda karnını değil kalbini düşünüyordu. Orada yaşayanları.

"Zeynep sen de," diye ikaz etti Şebnem. "Bak abine söylerim seni. Sonra bana kızıyor ya!"

Zeynep burukça tebessüm etti. "Aranızı bozuyorsam kusura bakma ama ben onunla konuşurum. Sen bize çok iyi bakıyorsun."

"Bakıma ihtiyacınız yok," dedi Şebnem dürüstçe. "Ama dik durun biraz. Biliyorum çok zor ve ben de deli gibi üzülüyorum fakat elden bir şey gelmez. Dört gün geçti buna da tamam ama bu beşinci, altıncı günün olacağı anlamına gelmez. Allah aşkına toplayın kendinizi."

Yüzümü sağa doğru yatırıp yanağımı avucumun içine yasladım. Şebnem bir şeyler daha söylerken sahip olduğum bu negatif enerji tarafından ellerim kollarım bağlanmıştı âdeta. Zeynep, kaşığını çorbasına daldırırken, kurumuş dudaklarımı nemlendirip bir kaşık çorbayı midemden aşağı gönderdim... Hayır gönderemedim.

Tam o an bir şey oldu ve ben elimle ağzımı kapatıp ayaklandım.

Şebnem, "Aymira?" diye telaşlandı. "İyi misin?"

Kafamı iki yana sallayıp arkamı döndüm ve koşarak lavaboya gittim. Midemdeki bu bulantı başımı da döndürürken ışıkları yakıp ağzımdakini lavabonun içine tükürerek hızla musluğu açtım. Yüzüm deli gibi ekşiyordu. Ellerimi lavabonun kenarına koyarken kafamı iyice eğdim ve derin bir nefes aldım. Şebnem, arkamdan geldiğinde koluma dokunarak ürkek bir şekilde, "Ne oldu?" diye sordu.

Ona cevap vermeden önce ellerimi yıkayıp ağzımı temizledim. Şebnem önüme düşen saçlarımı toplarken ağzıma götürdüğüm suları tükürüp rahatlamaya çalıştım. "Aymira, iyi değilsen bir doktora gidelim."

"İyiyim," diye reddettim kafamı geriye doğru sallarken. "Midem bulandı sadece. Kaç gündür doğru düzgün bir şey yemiyorum, ondan sanırım."

"Emin misin?"

Kaşlarım çatılırken doğruldum ve köşedeki havluyu alıp ellerimi silmeye başladım. Midemdeki bu ekşimsi tat gerçekten sinirimi bozmuştu. Yüzümdeki ıslaklığı da kurularken Şebnem'in şüpheli bakışlarının tesiri

altında olduğumu fark ettim. "Niye öyle bakıyorsun?" diye sordum kısık sesimle. "Basit bir mide bulantısı işte."

"Şey olabilir misin?"

"Ne?"

"Hamile?"

Dudaklarından dökülen bu kelime görünmez dev bir kayaya çarpmama sebep olurken duraksadım. "Yok," diye kabul etmedim hemen. Sesim kısıldı ve bu tereddüt beni yormaya başladı. İhtimal vermek istemediğimden miydi? "Yok canım ne alakası var. Değilimdir ya! Değilimdir."

"Neden?" diye sordu ciddiyetle. "O işi yapmadınız mı?"

Yanaklarım durduk yere kızarırken gözlerimi kıstım. "Yaptık, yaptık da..."

"Ee?"

"Ne ee ya?" dedim omzumu silkerek. "Şu an bunu düşünemem ki Şebnem. Hem benim midem hassastır ve çabuk bozulur. Hamile olsam hissederim inan ama değilim."

Gülümsedi. "Bence kesin hamilesin."

Kaşlarımı çattığımda şu an bu durumda olmasaydım daha farklı bir tepki vereceğimi düşündüm zira önceliğim vardı. Öyle korkunç bir haldeydim ki hiçbir şeye ihtimal veremiyordum. "Şu an bunu düşünemem," diye geçiştirdim. "Şu halime bak! Berbatım, bırak mide bulantısını ölmüşüm de ağlayanım yok."

Sustu ve elini koluma koyarak, "Onların iyi olduğuna eminim," diye fısıldadı. "İyi ve güçlü çocuklar yaşamanın bir yolunu muhakkak bulur."

"İyi ve güçlü çocuklar," diye tekrarladım onu gözlerim dalgın dalgın.

"Evet," dedi kafasını sallarken. Bir şey diyemedim çünkü artık kelimeler değildi ihtiyacım olan kollarımda hissetmek istediğim iki kırık kalpti. Şebnem, elini kolumdan çekerken gülümsemeye, beni de gülümsetmeye çalışarak konuştu: "Her şey yoluna girdiğinde o testi yapacaksın."

"Ne testi?"

"Matematik testi," diye dalga geçip kızdı. "Of iyice salak oldun ama sen de. Ne testi olacak, hamilelik testi tabii."

"Hamile değilim."

"Tamam değilsin," dedi dalga geçmeye devam ederken sonra ciddiyete büründü. "Gününü geçirdin mi peki?" diye sordu.

Duraksadım.

"Galiba," diye mırıldandım mevzuyu dallandırıp budaklandırmadan. "Yani sanırım tam emin olamadım."

Şebnem'in yüzündeki ifade genişledi, gülüşü büyüdü. "Aha! Kesin hamilesin. Kesin."

Tepki vermedim daha doğrusu ne tepki verebilirdim ki bu durumda... Şaşkınlık, mide ağrısı, hüzün, acı... Hepsi bolca mevcutken damarımda ben buna nasıl tepki verebilirdim?

"Tamam hadi gel, neyse," diye uyardı beni lavabodan çıkarken. Ardından bakarken zihnimin içindeki kaşıntılar artmaya başladı. Sadece birkaç dakika içinde orada yer edinmişlerdi.

Ellerim titreyerek karnımın üzerine yerleşti.

Bunu isteğim dışında yapmıştım.

Ellerim karnımın üzerindeki yerini aldığında aynaya baktım ve saf saf mırıldandım: "Olabilir miyim sahiden?" Yutkundum ve boyası dökülmüş, yıkık dökük bir harabeyi andıran yüzüme baktım. "Hamile miyim gerçekten?"

Derin bir nefes alıp verirken gözlerimi kapattım. Gülümsemek istedim ama bu canımı acıtmıştı. Böyle bir anda bunun hayalini nasıl kurabiliyordum? Bunu düşünmenin sırası mıydı yani? Kendime kızarak elimi karnımın üzerinden derhal indirerek burnumdan soludum. "Saçmasın," dedim kendime. "Çok saçmasın."

O sırada içeride bir hareketlilik sezdim. Kamer ve Çetin gelmişti. Halimi düzeltip koşar adımlarla salona yürüdüğümde Kamer'in gözleri gözlerimi buldu. "Bir haber," dedim yoğun bir istekle. "Var mı?"

İkisinin de suskunluğu gözlerine vurmuştu, teknesi alabora olmuş bir kaptan gibi.

Çetin, "Hayır ama polisler aramaya devam ediyor," diye konuştuğunda sinirlerime hâkim olamadan bağırarak güldüm. "Dört gündür aynı lafı ezberledik artık. Ben dayanamıyorum."

"Dört gündür gideceği her yere baktık ama yok," diye konuştu Kamer, öfkesini belli ederken. O da en az benim kadar gergin ve kötü bir ruh hali içindeydi, zaten son zamanlarda korumaya çalıştığı dengesini iyiden iyiye kaybetmeye başlamıştı. "Mahir zaten..."

"Onun Allah belasını versin," dedi Zeynep, oturduğu yerden kalkıp salonun ortasına gelirken. "O adi herif bizden daha ne alacak? Siktiri boktan bir kız için iki canımız gitti. Kim o ya? Kim onlar abi?"

"Zeynep sakin ol," dedi Çetin, bıkkın bir tavırla. Yıpranmıştık haliyle ve insan artık insanı anlamaktan ziyade onu dinlemeye bile korkuyordu, çekiniyordu. Bu olay bizi ciddi manada sarsmıştı. Zeynep, "Hayır olmuyorum," diye isyan etti yüksek sesle. "Ben artık sabrımın sonuna

geldim. Burada bekle bekle usandım. Andaç ne halde, ne yapıyor bilmiyorum..." Omuzları çöktü ve kafasını yere eğerek yutkundu. "Onu çok özledim."

Alper'i deli gibi özledim.

Andaç'ı deli gibi özledim.

Çetin, hızlı adımlarla kardeşine sarıldığında dişlerimi dudaklarıma geçirdim ve dolan gözlerimden taşmaması için direndiğim o damlalara meydan okudum. Duygularımı bastırmakta güçlük çekiyordum ve bu ölüm gibi bir şeydi. Ölüm nasıldı bilmiyorum ama diriyken bu kadar acı çekiyorsa insan, ölümü tadarken nasıl olurdu kim bilir?

"Ben de abiciğim," dedi Çetin, kız kardeşinin saçlarını severken. "O geri zekâlıyı deli gibi özledim. Alper'i çok özledim."

Buruk bir gülümseme ilişti dudağımın kenarına. Çetin, onu kendinden ayırıp kardeşine bu vakte kadar verdiği teselllilere bir yenisini daha ekledi, yüzündeki yaşları silerek. "Ben bu zamana kadar sana verdiğim bütün sözleri tuttum, değil mi? Bu sefer de öyle olacak. Andaç, Alper gelecek sonra o salak çocuğun benimle istediği kadar dalga geçmesine izin vereceğim..." Duraksadı ve düzeltti: "Yok istediği kadar olursa bokunu çıkarır, bir süre diyelim."

"Ya abi," diye gülmeye çabaladı Zeynep, kırılgan bir şekilde. Sonra yeniden sarıldılar.

Hepimiz darmadağın bir halde salonun orta yerindeydik. Hepimiz biçareydik ama umut etmekten başka şansımız yoktu. *Sahi; umut eğer yaşayan bir şeyse, bir gün uğrar mıydı bize? Belki hikâyemizi dinler ve bir günlüğüne uğradığı bu evden hiç çıkmak istemezdi.*

Vakit çok geç olduğunda beklemenin acı verdiği bu saatlerde birbirimize sarılmıştık. Gittiğimiz, kaçtığımız ama bir tilki gibi dönüp dolaşıp yine bu kürke sığındığımız yerdeydik. Birbirimizdeydik. İkimiz de yatağın içindeydik ama uzanmıyorduk, uyumuyorduk da öylece sırtımızı yatak başlığına vermiş karşımızdaki bomboş duvarı izliyorduk. Kamer bir ayağını uzatırken diğerini de onun altına almıştı, ben de bacaklarımı kırıp karnıma çekmiş, kollarımla onları sarmalamıştım. Gözlerim yorgunlukla açılıp kapanırken, "Ben uyudıktan sonra gideceksin yine değil mi?" diye sordum kısık sesimle. "Uyumamı bekliyorsun."

"Beni çok bekletiyorsun."

"Uykum yok," dedim bitkince. "Gözlerimi kapattığım anda kötü şeyler görüyorum." Çaresizce omzumu silktim. "Gerçi artık gözlerim açıkken de kâbus görüyorum."

"Geçecek."

"Geçmiyor."

"Geçecek."

"Ne zaman?"

Cevap vermedi. O da yorulmuştu belki de beni avutmaktan, kendini kandırmaktan. Sıkıntıyla soludu ve kafasını iki yana salladı. Dişlerini sıktığını hissettim. "Mahir'i bulduğum an elimden bir kaza çıkacak ve ben gerçekten pişman olmayacağım."

"Onu öldürecek misin?" diye sordum hissizce.

"Öldüreceğim."

Güldüm. "İzin vermem ki."

"Neden?"

"O pislik benden bir kişiyi daha almayacak," diye konuştum boğazımı temizlerken. "Ona güvenmeye çalıştıkça, kendimi onun iyi biri olduğuna ikna etmeye çalıştıkça yanıldığımı gördüm. O bencilin teki, nefret ediyorum ondan. Nefret."

"En çok da," dedi Kamer, dalgın dalgın konuşarak. "Birkaç gün sonra Aytaç'ın hapisten çıkacağı koyuyor be! Eğer ki o zamana kadar Andaçları bulamazsak bu sefer onu ben bile tutamam. Onu ne kadar tanıyorsun bilmiyorum ama gözü karadır. Acımaz çünkü arkasında bıraktığı biri yok."

"Mahir, ikisinin de mi kaderi?" diye sordum kendi kendime konuşur gibi. Söylediğim şey gözlerimi değil yüreğimi acıtırken birileri boğazıma sarıldı ve beni boğmaya çalıştı. Nefes alamadığımı hissettiğimde bacaklarımı serbest bırakıp kafamı ellerimin arasına aldım. "Alper, Alper ne yapıyordur acaba? Kamer ben gerçekten kafayı yiyorum. Kafamı başka meselelerle meşgul etmeye çalıştığım her an onlar bir bariyer gibi önüme çıkıyor ve tökezliyorum."

Kolunu belime sardı ve kafamı göğsüne doğru çekti. "Ben sana yalan söylemek istemiyorum," diye fısıldadı sakince. "Ama bilmeni istiyorum; kardeşini getireceğim. Kardeşimi bulacağım söz. Bugün değil, belki yarın da değil ama getireceğim söz."

Ellerimle yüzümü kapattım. Saçlarımdan öptü beni, saçlarımı sevdi tıpkı kalbimi sevdiği gibi. Ne yapabilirdim ki sanki? Koca bir okyanusun içinde ikimiz de boğulmak üzereyken beni kıyıya çıkaracağına dair sözler verse, ben bunun olmayacağını bilsem bile ona inanırdım. İnsan bir sevdiğine inanırdı zaten, bir de inanmak istediğine.

Yine sabahına nasıl erdiğimi bilmediğim bir gecenin ardından güneş doğmuştu. Kamer ve Çetin erkenden emniyete gitmişti. Şebnem ise birkaç gündür bizim için aldığı izinle burada kalıyordu. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak bir bardak suyu ağzıma doğru götürdüm. Şebnem, "Kahvaltı yapmadın," diye yanıma geldiğinde bardağı ağzımdan

çekip masanın üzerine koydum. "Aynı şeyleri tekrar etmek istemiyorum Şebnem, gerçekten canım istemiyor."

Bir şey söyleyemedi. Sırtımı mutfak tezgâhına yaslarken kollarımı da göğsümde toplayıp gözlerimi alışap masanın üzerine diktim. "Beşinci gündeyiz. Sence aklımı tamamen yitirmem için kaç gün daha feda etmem gerekiyor?"

"Deme öyle," dedi Şebnem, diyecek bir şey bulamadığında. "Ben inanıyorum, bugün onları bulacağız."

Umuttan yoksun bir ifadeyle yüzüne bakıp gülümsedim. "Beni de inandırsana."

İnandıramadı.

Sorun etmedim ve önüme dönüp dudaklarımı ısırdım. Biraz sonra Zeynep koridorun başında belirdi. İskelet gibi dolanıyordu etrafta. Yanımıza geldi ve bir şey söylemeden buzdolabının kapağını açıp bir ilaç çıkardı. Onu öyle görünce yaptığı şeye mâni oldum. "Hayır, o ilacı içmeden önce bir şeyler yemen gerek."

Beni umursamadı. "Bunun olmayacağını ikimiz de biliyoruz."

Sıkıntıyla iç çekip kafamı iki yana salladım. Zeynep ilacının ardından suyunu içerken elimi boynuma götürerek orayı kaşıdım. "Acaba bugün," dedi Zeynep, bardağı ağzından çekerken, sözlerinin devamını getireceği sırada kapının çalınması bizleri kocaman bir tedirginlik içerisine soktu zira gelenler Kamerler değildi.

"Ben açarım," dedim öne atılarak. Zeynep ve Şebnem de beni takip ederken kapıyı açmadan evvel kapının üzerinde bulunan minik gözetleme camına baktım. Oha...

Gelen Mahir'di.

"Mahir?" diye tepki verdim bunu saklamadan.

Zeynep'in, "Mahir mi?" diye soruyu tekrar etmesini duymamın ardından kapıyı çabucak açtım.

"Sen," dedim tüm öfkemi gözlerim ve dilimin arasındaki köprüye dizerken. "Sonunda buradasın."

Mahir, bana kaşlarını çatmış bir şekilde bakarken, "Kamer nerede?" diye sordu direkt. Sanırım onun bu olaylardan haberi vardı. Bunu anlamıştım ama olması gereken yer burası değildi. Birkaç adım atıp içeri girdiğinde onu durdurmak için herhangi bir çabam olmadı. Kapı kapandığında Zeynep, benden evvel davranıp ona köpürmeye başladı. "Allah belanı versin senin, her şey senin yüzünden her şey."

Mahir ona göz ucuyla bakmasının ardından gözlerimi sımsıkı kapatıp açtım ve dişlerimi birbirine geçirip, "Olanlardan haberin var mı?"

diye sordum. Emin olmam gerekiyordu. "O Erdem adisi kardeşlerimi kaçırdı. Beş gündür ortada yoklar, beş! Niye biliyor musun?" Bana duygudan yoksun bir şekilde baktı. "Senin yüzünden. O aptal kız yüzünden." Ardına baktım kimsenin olmadığını bilerek. "Hani nerede o? Saklamaya devam mı ediyorsun yoksa, geri zekâlı?"

"Aşağıda," diye cevapladı düz bir sesle.

Kafamı sallar sallamaz aşağıya yöneldim lakin Mahir, kollarımdan tutup beni yolumdan alıkoydu. Kollarının arasından dev bir gürültüyle kurtulurken ona uzun zamandır bakmadığım bu kin dolu gözlerle bakıyordum. Buna sebep olan da oydu. "Çek ellerini üzerimden! O kız için bizi ateşe attın ama bil ki kardeşlerime bir şey olursa o ateşte seni de o aptal kızı da yakarım Mahir, duydun mu beni?"

"Sakin ol Aymira," diye konuştu benimle dalga geçer gibi. "Ben böyle olduğunu bilmiyordum, tamam mı?"

Zeynep alayla güldü. "Kamer abimin aramalarına dönseydin haberin olurdu iğrenç herif."

Mahir, oralı bile olmazken bu soğukkanlılığı beni şüphelendirmeye başlamıştı. "Sen," dedim yeniden cümlelerimi toparlamaya çalışırken. Bakışlarım, aklım ve dilim ona o kadar uzaktı ki... "Sen nasıl bir insansın ya? Senin yüzünden diyorum senin yüzünden. Hepsi senin yüzünden ama senin söyleyecek tek bir kelimen bile yok mu?"

"Özür dilememi mi bekliyorsun?"

Ona aval aval bakarken Zeynep'in sinirle üzerine yürüdüğünü gördüm. Mahir'in yakasını kavradı ve gücünün yettiği kadar onu sıktı ve ben buna mâni olmadım fakat Şebnem derhal onu, ondan kurtarmaya çalıştı. "Aytaç senin yüzünden hapiste, Andaç ve Alper senin yüzünden yok bu evde ve biz ne haldeler bilmiyoruz. Dalga mı geçiyorsun lan sen bizimle, pislik."

Şebnem aceleci bir tavırla, "Zeynep kendine gel," diye konuşurken Mahir, tepki vermeden onun üzerinden gitmesini bekledi.

Zeynep içindeki öfkeyi sonuna kadar kustuğunda Mahir'e döndüm. "Defol git Mahir çünkü seni öldüreceğim. Sana inanmaya, senin iyi bir adam olduğunu kendime ispatlamaya çalıştığım her an için kendimden özür diliyorum ama değilsin... Sen insan bile değilsin. Defol şimdi! Şimdi çıkıp gitmezsen buradan ölün çıkar."

Bana sadece bakıyordu, beni sadece dinliyordu.

Olanlar hakkında tek bir şey söylememişti ne iyi ne de kötü. Bunun ne demek olduğunu yorumlamaya çalıştığım an kafama matkapla giresim geliyordu çünkü orası artık yok oluyordu ve ben buna katlanamıyor-

dum. Birkaç adım geri geri gittiğinde onu sadece izledim. Sonra hiçbir şey söylemeden çekti ve gitti.

Kapanan kapı sonrası kaşlarımı çatıp boşluğa düşmüş gözlerimin peşinden gittim.

Zeynep ellerini saçlarına götürdü ve sinirle gülerek, "Ne oldu şimdi?" diye sordu bana. "Neden haber vermedik ki burada olduğunu abimlere, neden gitmesine izin verdik Aymira?"

"Başka bir şey var," dedim hipnoz olmuş gibi konuşurken. "Başka bir şey var Zeynep."

"Daha ne olabilir?"

"Bilmiyorum," dedim kupkuru olmuş dudaklarımı dilimle ıslatırken. "Bilmiyorum."

"Hay Allah'ım ya!"

Şebnem, parmağının ağzının kenarından indirip bana bir şeyler söylemeye çalıştığında salonun ortasında duran telefonum çalmaya başladı. Oraya koştum ve telefonu elime aldım. "Kim?" diye sordu Zeynep heyecanla. "Abimlerse söyle Mahir'in burada olduğunu."

"Bir dakika Zeynep," diye susturdum onu ve ekranda kayıtlı olmayan numaraya baktım. "Kim olduğunu bilmiyorum."

Kızların ikisi de şaşkın bir halde bana bakarken derin bir nefes alıp aramayı kabul ederek telefonu kulağıma dayadım. "Alo!"

Ve o sesi duydum. "Küçük hanım, özlediniz mi beni?"

Bu oydu. Kulaklarım adını ve varlığını bildiğim adamın sesiyle irkilirken gözlerimi irileştirerek bağırdım: "Seni adi herif. Sensin bu! Aşağılık köpek. Nerede kardeşlerim? İyiler mi? Bana cevap ver!"

Sözlerimden sonra Şebnem, korkuyla elini ağzına götürürken Zeynep şoku atlamamıştı.

Erdem Tunalı konuşmaya devam etti: "Kendi gözlerinle görmek ister misin? Bence istersin. Az sonra sizi almaya birileri gelecek ve sesinizi çıkarmadan buraya geleceksiniz. Hepiniz! Yoksa evinize bunların leşini yollarım."

"Ne diyorsun lan sen?" dedim hareketlenerek.

"Gayet açık konuştum."

"Bak seni mahvederim," diye ısırdım dudağımın içini zira içimdeki bu öfkeyi nasıl dindirirdim bilmiyorum. "Seni öldürürüm, anladın mı? Üstelik Kamer'in haberi olmadan, onu görmeden şuradan şuraya adımımı atmam."

"Tamam sana onu göstereyim," dediğinde çatılan kaşlarım Şebnem'in telefonuna gelen mesajla yerini başka bir şeye devretti. Şebnem, rediginlikle telefonunu açarken gördüğü görüntüyle elleri titremeye başladı. "Olamaz," dedi yutkunarak. Ardından Zeynep de aynısını söyledi. Telefonu hızla ellerinden alıp kendime çevirdim.

Kamer ve Çetin, elleri kolları bağlı, gözleri kapalı halde bir sandalyeye mahkûm bırakılmışlardı.

"Kamer," dedim hayal kırıklığı ve kocaman bir endişeyle. Nefes alamadığım şu saniyelerde Erdem Tunalı'nın o mide bulandıran sesini yeniden duydum. "Gördün mü? Eğer ki buraya gelmezseniz, o iki aptal çocukla beraber bu ikisini öldürürüm. Ne demiştim; her güne bir adam ve bugün beşinci gün... Elde var dört, gün bitmeden bir kişiyi daha almamı ister misin küçük hanım?"

"Allah senin belanı versin!" diye tükürdüm kanım fokur fokur kayarken. "Geleceğim, geleceğim ama eğer onlara bir şey yaparsan var ya, beşinci kişi sen olursun anladın mı beni, at kafalı?"

Gülmeye başladı. "Kuduruyorum."

"Belli halinden şerefsiz."

Gülmeye devam etti. "Çok bekletme beni, burası az sonra çok keyifli olacak. Avuçlarımın içi kaşınıyor."

"Kaşıyacağım ben seni merak etme," dedim kafamı aşağı yukarı sallarken. "Kaşıyacağım, köpek."

"Ve unutmadan polis yok," diye tehdit etti beni. "Bir numaranızı göreyim direkt sıkarım. Bunu yaparım. Sakın bana polisle gelmeyin."

"Aptal." Telefonu kapatır kapatmaz hırsla soluyarak kızlara baktım. İkisi de yerinde duramıyordu endişe ve meraktan. "Gidiyoruz," dedim kararlı bir şekilde.

"Nereye?"

"Birazdan bizi almaya gelecekler," dedim aceleci bir halde. "Gördünüz bizimkileri, gitmezsek öldüreceğini söyledi."

Şebnem kaşlarını çatıp, "Ya bu bir tuzaksa?" diye sordu. "Ya bizi de öldürürlerse. Böyle önlerine kurbanlık koyun gibi serilecek miyiz yani?"

"Hayır," dedim kafamı sallarken. "Benim de kendi çapımda birtakım işlerim var."

"O ne demek?" dedi Zeynep. Burada fazla vakit kaybetmeden odaya doğru adım atmaya başladım. "Birazdan dönerim. Siz de toparlanın, madem şerefsizin canı, oyun oynamak istiyor biz de oynarız o zaman."

Kızlar söylediklerimden hiçbir şey anlamazken koşarak odama girdim ve burada olmasını ümit ederek dolabın kapağını açıp, içindeki çekmenin kolunu kendime doğru çektim. Ve işte, buradaydı.

Silah.

Hiç tereddüt etmeden onu kavrarken ayağa kalkıp elimde tuttuğum silaha baktım. Kaybedecek neyim vardı ki? Canlarımın hepsi oradaydı ve ben de belki de ölüme gidiyordum. Şebnem'in de dediği gibi kurbanlık koyun gibi önlerine serecek değildik kendimizi. Onlar bu dilden anlıyordu ve kendimizi ancak bu şekilde koruyabilirdik lakin iş ateş etmeye geldiğinde aynı cesareti gösterebilir miydim?

Evet, gösterirdim çünkü daha önce de yapmıştım.

Kamer ölmesin diye kendimi riske atmıştım.

Çünkü o, bunu benim için defalarca kez yapmıştı.

Silahı belime ve pantolonum arasına sıkıştırırken üzerime uzun bir hırka giydim, bu sıcakta bunu giymek akıl işi değildi ama mecburdum. Kendimi düşünecek halim yoktu.

Odadan çıkıp aşağıya indiğimde Şebnem ve Zeynep'in beni öylece beklediğini gördüm. Zeynep kaşlarını çatmış bir halde bana bakarken onu umursamadan merdivenlerden indim. "Sen ne haltlar karıştırıyorsun Allah aşkına?"

"Hiçbir şey," diye geçiştirdim. "Az sonra bu kâbus bitecek."

"Polise gidelim Aymira," dedi Şebnem, bitkin ve telaşlı bir şekilde. "Bizi nereye götüreceklerini, bize ne yapacaklarını bile bilmiyoruz. Bu hiç akıllıca değil."

Ona döndüm ve buz gibi bir sesle konuştum: "Polise gidersek o adamlar onları yaşatır mı sanıyorsun? Sen görmedin mi ne haldeler? O halde onları yalnız mı bırakacağız? Dönmelerini mi bekleyeceğiz? Hayır, bu olmayacak çünkü beş gündür bekleyip avucumuzu yalamaktan başka bir şey yapmıyoruz. Harekete geçme vakti. Bizi mi istiyor?" diye sordum bakışlarım kurşun geçirmezken. "Tamam gidelim öyleyse. Kaybedecek neyimiz var ki?"

Zeynep, "Mahir'i verelim onlara," dedi. "Zaten az önce buradaydı."

"Çoktan kaybolmuştur," dedim umutsuzca mırıldanarak. "Üstelik iş başka yerlere geldi artık. O adamın tek derdi salak kardeşi değil, bundan eminim. Öyle olmuş olsaydı tek tek adam kaçıracağına Kamer'in de dediği gibi; adamlarını salardı peşlerine koklaya koklaya buldururdu ama değil. Onun tek derdi kız kardeşi değil."

"Bilmiyorum," dedi Şebnem müthiş bir kararsızlıkla. "Bu çok tehlikeli Aymira. O adamların neler yapabileceğini bilmiyoruz bile."

"Şebnem," diye baktım gözlerine. "Zorunda değilsin. Gerçekten sen gelmek zorunda değilsin hatta Zeynep de. Benim kardeşim ve eşim

orada, diğer kardeşlerim de. Belki saçma, belki çok aptalca bu ama en azından bir şansımız var. Burada çaresizce oturmaktan daha iyidir, öyle değil mi?"

"Ben geliyorum," dedi Zeynep, büyük bir istekle. "Ne olursa olsun geliyorum."

Bu beni gülümsetmişti fakat bunu çok belli ettiğim söylenemezdi. Şebnem dudaklarını kemirmeye devam ederken onu izledim. Zorunda değildi ve bu konuda art niyetli olmadığını biliyordum, onun hayatını riske atmayı istemezdim ama benim hayatım oradaydı ve onlar olmadan eksiktim. Koca bir hiçtim. Şebnem, "Tamam," diye salladı kafasını derin bir nefes alıp verirken. "Sizinleyim."

"İşte bu!" dedi Zeynep, dişlerini sıkarak.

İçimde günlerdir canlanmaya ve özgüvene ihtiyacı olan çocuğun adım seslerini işittim. Bu bir oyun değildi, bu bir savaştı belki. Sonucunda ne olursa olsun yapmaktan pişmanlık duymayacağım bir eylemdi.

İnsan, kaybetmeyi göze aldığı kadar kazanacağı taçlara da zemin hazırlamalıydı.

Ortamda bir anda bir sessizlik meydana gelirken Zeynep parmağını doğrultup, "Bir dakika," diyerek arka odalara gitti. Çok geçmeden elinde bir biber gazı ile geldiğinde bunu bana gösterdi. "Aytaç'ındı bu. Belki bir işimize yarar."

Gülümsedim.

"O," diye mırıldandım zorla. "Çıktığı gün hepimiz karşılayacağız onu. Bir kişi bile eksik olmayacak. Bu yüzden bunu yapmak zorundayız. Yetsek de yetmesek de yapmalıyız."

"Yeteceğiz," dedi Zeynep gülümseyerek. Küçük gözlerinde kocaman bir ışık belirdi bir anda ve günlerdir karanlıkta olan ruhu kılıfını yırtmaya başlamış gibiydi. Biz birbirimize bakarken Şebnem'in mutfağa gittiğini bile görememiştik. "Ee?" diye sordu ona dönmemizi sağlayarak. Elinde maket bıçağı vardı. "Bu da işimize yarar mı?"

Şaşkınca gülümsedim. "Ne?"

"Ne demek ne?" dedi olduğu yerden ayrılırken. "Bir yerime saklarım bunu. Nasılsa çanta falan götüremeyiz değil mi?"

"Andaç olsaydı," diye konuştu Zeynep yanımda dururken. "'Aşırı gaza geldim lan!' diye bağırırdı."

"Biz bağıralım o halde," dedim kocaman bir özgüvenle. Birbirimize baktık ve günler sonra göğsümüzün kapısından içeri girmeye hazırlanan umudu kabul ederek bağırdık: "Aşırı gaza geldik lan!"

Kalbimiz deli gibi atıyordu, en azından benimki günler sonra ilk defa bu kadar yüksek bir ritme kavuşmuştu. Şaka değildi bu, hayatlarımız hiçbir zaman şakaya gelir olmamıştı.

Biraz sonra kapımız çaldığında üçümüz de onların karşısında durduk. Ben öndeydim, Şebnem ve Zeynep hemen arkamdaydı. Karşımızda iki tane adam duruyordu ve bunları daha önce görmüştüm. Zaten matruşka bebeğine benziyorlardı, hepsi aynıydı, irili ufaklı çoğalıyorlardı. Siyah güneş gözlüklü olana dik dik bakıp, "Sakın dokunmaya kalkmayın," dedim. "Zorluk çıkarmayacağız. Bizi sahibiniz olacak o şerefsize götürün yeter, zaten bunun için geldiniz değil mi?"

"Evet," dedi robot gibi konuşurken.

"İyi."

Arkama döndüğümde Zeynep ve Şebnem'in yüzünde endişeden ziyade güven veren bir ifade görmek beni güçlendirmişti. Zorluk çıkarmadan siyah arabaya bindik. Karşılıklı koltuklara oturduğumuzda derin bir nefes alıp verdim çünkü üzerimde bir silah taşıyordum ve kızların bile bundan haberi yoktu. Zeynep ve Şebnem'le bakışıp gözlerimi kapatıp açtım. Her şey yoluna girecekti, böyle böyle avuttum kendimi kat ettiğimiz yarım saatlik yol boyunca.

Geçen yarım saatin ardından adamların bize dokunmalarına izin vermeden araçtan indik. Nereye geldiğimizi bilmiyordum ama halkını kaybetmiş, tahrip olup, terk edilmiş bir meydana benziyordu. Hemen önümüzde yarısı yıkılmış kocaman bir bina vardı. "İçerideler mi?" diye sordum adamın birine bakarken.

"Evet."

"Nasıl emin olacağım?" diye sordum kaşlarımı çatarken. "Seslerini duymama izin verin."

"Zorlama," dedi bana bakarak.

Atıldım. "Kes sesini. Ayağınıza kadar geldik lan daha ne istiyorsunuz? Burada olduklarından emin olmadan asla girmeyiz oraya duydun mu beni, taş kafa?"

"Sabır," diye isyan etti ve cebinden çıkardığı telefonla sahibini aradı. "Kızları getirdik. Sesini duymak istiyor."

"Onun sesinden bahsetmiyorum."

"Kapat çeneni," diye tersledi beni. Dayanamadım ve bacağına ayağımla bir tane geçirdim. Sızlanarak geriye yürüdüğünde diğeri üzerime yürüdü. Şebnem ve Zeynep önüme geçerek, "Defolun gidin be!" diyerek onları geri püskürttü.

Ortam şimdiden gerilmeye başlarken herkes sustu ve Erdem Tunalı'nın sesi telefondan işitildi. "Getirin!"

Buradalardı.

"Tamam abi," dedi kaba adam ve telefonu kapatıp ceketinin içine soktu. Karşımızdaki üç adam her birimizin kollarına asılarak onları geriye doğru çekmeye başladığında yerimizde tepinmeye başladık. "Bırakın bizi!"

"Akıllı ve uslu olun, Erdem abi böyle şeylerden hoşlanmaz."

"Başlarım lan senin Erdem abine," dedi Şebnem öfkeyle. "Bırak beni!"

Çabalarımız boşunaydı çünkü bu adamlar izbandut gibiydi ve biz onlarla mücadele ederek sadece enerjimizi değil vaktimizi de öldürüyorduk. Bir süre daha bu çekişme karşılıksız bir mevzuya döndüğünde en sonunda pes ettik ve bu halde o binadan içeri girdik. Allah'tan uzun bir hırka giymiştim ki silahım görünmüyordu. *Silahım mı? Gerçekten mi?*

Andaç'a niyet bana kısmet olursa ya...

Polat Alemdar olmak istiyordu ya yarım akıllı!

Binaya adım attığımızda yoğun rutubet kokusuyla burnumu kıvırıp, "Bu terk edilmiş binaları nereden buluyorsunuz her seferinde?" diye sordum.

Adam, "Babam müteahhit benim," diye cevapladı.

Gözlerimi devirdim.

Uzun koridoru ardımızda bırakırken nihayet bir kapıdan içeri girdik. Burası kocamandı, öyle büyüktü ki herkesi bir arada ayrı ayrı toplayacak kadar kapsamlıydı. Gözlerim ilk olarak Erdem Tunalı ve yanındaki iki adamı gördüğünde kalbim sıkışmaya başlamıştı. "Neredeler?" diye fısıldadım kendi kendime ta ki...

Mahir'i kolları ve ayakları bağlı bir halde sandalyede, beş adım kadar gerisinde ayakta, tam karşısında duran Andaç'ı görene dek...

"Andaç," dedim kendimi tutamazken. Zeynep de benimle birlikte tekrar ettiğinde Andaç, yüzünü usulca yüzümüze çevirdi. Ona ne olmuştu öyle? Yüzü adeta çökmüştü ve o tanıyamayacağımız bir çocuk haline gelmişti. Yüzünde yaralar vardı ve konuşmuyordu. Gözlerinde cesetler görüyordum yürüyen ve onlar nereye gittiğini bilmiyordu. Konuşmadı, sadece bize baktı ve kafasını önüne çevirdi.

Bu olanlara anlam veremezken Erdem Tunalı, bize bakıp kollarını iki yana açtı. "Hoş geldiniz hanımlar! Özlettiniz yahu!"

"Kamer nerede?" dedim dişlerimi sıkarak. "Kardeşlerim nerede?"

"Sabırlı ol güzelim, hepsinin bir sırası var."

"Onları görmek istiyorum," dedim öfkemi bastıramazken. "Onları hemen görmek istiyorum, duydun mu beni? Ayrıca şu robotlarına söyle bizi bıraksınlar, buraya bunun için gelmedik adi herif!"

"Evet," dedi gevşek gevşek gülerek. "Buraya bunun için gelmediniz, bunu bilmeniz ne hoş... Az sonra çok keyifli anlara şahit olacaksınız, bunu kaçırmanızı istemedim. Birazdan mısırlarınız da gelecek."

"Sen kimsin be?" dedi Zeynep, yerinden debelenirken. "Ne yaptın Andaç'a? Abimler nerede? Hem senin kız kardeşin çıkmadı mı ortaya hâlâ? Bizimle bir derdin kalmadı."

Erdem Tunalı, "Kız kardeşim yok," diye cevapladı. "Üstelik böyle bir ortam sürekli nasip olmuyor, izin verin de tadını çıkarayım."

"Geber," dedi Şebnem.

Erdem Tunalı, hepimize hayretle bakarken bundan keyif almışa benziyordu. "Siz bayağı ilgimi çekiyorsunuz," deyip ileriye baktı ve baktığı yerde bir perde vardı. "Beyler, böyle hatunlarınız varken sırtınız tabii yere gelmez lan!"

Kalın ve kıpırdamayan perdeye bakıp, "Kamer?" diye fısıldadım. Orada mıydı? O perdenin arkasında mıydı sahiden yoksa bu da bir oyun muydu? "Oradalar mı?" diye sordum kafamı çevirerek. "Bana cevap ver Allah'ın belası herif, oradalar mı?"

"Sabırlı ol."

"Başlayacağım şimdi sabrına, adi," diye atıldım öne doğru. "Beş gündür sabır mı bıraktın bizde de şimdi karşımıza geçip dalga geçiyorsun? Seni var ya mahvederim."

"Eminim yaparsın."

"Görürsün."

"Bekliyorum."

"Az kaldı, sabret."

Vakti aramıza sokmadan birbirimize meydan okumaya devam ediyorduk. Kollarımız gevşemişti ama tam olarak serbest bırakılmış sayılmazdık. Mahir'e baktım, bana baktı ama bomboş bir ifadeyle uzaklaştı. Buradakilerin nesi vardı böyle? Kimse konuşmuyordu? Andaç bile tepki vermemişti, ona ne yapmıştı bu herif böyle?

Erdem Tunalı, odanın içinde gezinmeye başlarken kızlarla birlikte onu izledik, öfke vücudumuzu örttüğümüz bir kıyafetti ama ruhumuza daha büyük beden bir parça kesmiştik. Bu hırstı.

"Size şaka yapmadığımı ta geçen gece söylemiştim değil mi?" diye konuştu benimle göz teması kurarken. "Bunu kendi gözlerinle göreceksin az sonra."

"Boş yapma!" dedim keyifsizce.

Güldü. "Öyle mi?"

Tepki vermedim.

İleriye baktı ve perdeyi açmalarını işaret etti. Kalbim ağzımda ileriye bakıştığımda perde açıldı ve Kamer, Çetin, Alper yan yana elleri, kolları, ağızları bağlı bir halde betondan yapılmış çubuklara bağlanmıştı. Bizi karşılarında gördüklerinde gözleri kocaman oldu. Gözlerim önce Kamer'e ardından Alper'e gitti. Kardeşim... Kardeşim yıpranmıştı. Boğazımda keskin bir tat oluştuğunda etrafımdaki hiçbir sesi duyamadım, çevrimdışı olmuştum. Hepimizin, hepimizin eli kolu bağlıydı. "Bizden ne istiyorsun?" diye sordum Kamer'in yüzüne bakarken. Kamer, kafasını sağa sola sallayarak bana bir şeyler ima etmeye çalıştı ama aklımın firarda olduğu anlardan birine denk geldiğimden ötürü ne anlatmak istediğinden emin değildim.

"Ne istediğimi biliyorsun," dediğinde kafama tuğla düşmüş gibi irkildim ve karşımdaki adama baktım. "Sıktın. Sıktın. Sıktın... Ne istediğin de neyi amaçladığın da umurumda değil artık. Karşındayız işte, bak üç kişiyiz burada. Ne oldu korktun mu yoksa bizden?"

Bize alayla baktı. "Korkmak mı? Üç tane zavallı kızcağızdan mı yani?"

Şebnem, dişlerinin arasından tısladı: "Bu üç tane zavallı kızcağızın neler yapacağını bilmiyorsun ama?"

"Ne yapabilirsiniz ki?" diye sordu kollarını göğsünden toplarken. "Sizin adamlarınız bile benimle başa çıkamadı, siz ne yapabilirsiniz?"

Güldüm, hem de acayip keyifle. "Bizim de arkamızda birbirinin kopyası paralı adamlarımız olsa seninle daha rahat başa çıkabilirdik, ne de olsa senin götün yemez böylesini değil mi?"

Zeynep'in kıkırdağını işittiğimde Erdem Tunalı'nın yüzündeki ifade gerçekten görülmeye değerdi, aslında bu surata bakmak bile midemi bulandırıyordu ama keyfini kaçırmak güzeldi. Bunu belli ediyordu ziyadesiyle. Sustu ve gözlerime durgun durgun bakarak yanındaki adama işaret ederek, "Hayri, başlat oyunu," dedi.

"Ne oyunu?" dediğim an silahlar gözlerimi boyamaya başladı.

Kamerlere doğrultulmuş bir silah vardı. Arkalarında duruyordu ve adamın bakışlarındaki buz, ateşi bile donduracak cinstendi. Nefesim boğazıma kılçık gibi takılırken bunu zorlaştıran olay Andaç'ın eline zorla verdikleri silah oldu. "Andaç," diye konuştum zar zor. Kelimeler dudaklarımı kavuruyordu. "Andaç hayır..."

Elleri titrerken, eline tutuşturdukları silaha baktı. Gözleri gözlerimi bulduğunda kafamı ağır ağır iki yana salladım. Şakakları terlemeye başlarken Zeynep'in yerinde duramayışını gördüm. Çaresizce konuştu.

"Andaç, sevgilim sakın yanlış bir şey yapma. Andaç, lütfen yanlış bir şey yapma."

Andaç'ın çökmüş gözleri usulca Zeynep'e kaydığında gözlerinin dolduğunu gördüm. Bu... Bu o kadar acı vermişti ki biri kalbimi yerinden söküp sokağa atmış gibi hissetmiştim.

Hangisine, hangi birine üzüleceğime karar veremiyordum. Hepsi birden bana öyle ağır gelmişti ki hangimizin hayatına endişe duyacağımı bilemedim...

Erdem Tunalı soğukkanlı bir halde Andaç'a bakıp, "O silahı karşındaki kişiye doğrult," diye emretti. Mahir'e baktım. Hiçbir şey söylemiyordu, en ufak tepki bile vermiyordu. Bu insanlara ne olmuştu böyle? Kamer ve Çetin ta ilerden debelenerek bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Andaç titreyen ellerine bir sefer daha bakarken Erdem Tunalı sözlerinin devamını getirdi. "Ve onu öldür!"

"Ne?" diye bağırdım olanca gücümle. "Hayır. Andaç hayır. Hayır sakın böyle bir şey yapma. Bana bak, bana bak dedim sana!"

Zeynep'in sesi benden evvel karıştı sesime. Ağlıyordu. "Andaç, lütfen yapma bunu..." Sesi kısıldı. "Lütfen. Sana yalvarıyorum bunu yapma."

Kollarımı beni tutan adamdan kurtarmaya çalıştım ama yapamıyordum, gücüm yetmiyordu. Erdem Tunalı'ya yürümek istedim. Çırpındım. "Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Neyin peşindesin söyle! Kardeşin burada, o burada biliyorum ve senin amacın başka... Söyle neyin peşindesin adi herif, söyle!"

Duygudan yoksun bir şekilde gözlerimi teğet geçen gözlerime baktı. "Boşuna çabalama sakın. Eğer ki bu çocuk, Mahir gavatını öldürmezse kocanı ya da diğerlerinden birini öldürürüm."

Yüzüm ekşirken, "Sen," dedim şaşkınlıkla. "Sen ruh hastasısın. Sen manyağın önde gidenisin. Kendin diyorsun, o daha çocuk. O sana hiçbir şey yapmadı. Kendi egonu tatmin etmek için bizi, onu böyle aşağılık olaylara dahil etmeye kalkma sakın ve yemin ederim blöf yapmıyorum seni öldürürüm."

"Ah," dedi benimle alay ederek. "Bayılıyorum sana."

Kamer'in deli gibi, bağlandığı iplerden kurtulmaya çalıştığını görüyordum. Onu çaresiz görmek canımı öyle acıtıyordu ki koşup gidemedim bile yanına.

"Çocuk," dedi sonra Erdem Tunalı, kararlı bir sesle. İşte, gerçek yüzünü göstermişti, ruh hastası. "Ya şimdi karşındakini öldürürsün ya da abilerinden biri öteki tarafı boylar. İstersen peşinden seni de yollarım."

"Ya bırak onu pislik," dedi Zeynep, ağlamaya devam ederken. Kalbim deli gibi atıyordu, kalbim artık bunca acıyı kaldıracak kadar güçlü değildi. Andaç yutkunarak titreyen elleriyle silahı kaldırdı. Mahir'in yüzüne tuttu. Mahir, Andaç'ın gözlerinin içine baktı. O kadar soğuktu ki sanki ölmek işine gelecekti.

"Andaç, sakın bitanem," dedim onu sakinleştirmeye çalışırken. "Sakın ona istediğini verme. Biliyorum korkuyorsun ama sakın bunu yapma. Bana güven, tamam mı? Hiçbir şey olmayacak bize, sana ve abilerine. Bu adam düzenbazın teki ve sana tuzak kuruyor." Şakaklarından deli gibi terler akıyordu. Titriyordu. Devam ettim: "Kardeş..." Duraksadım, hayır hayır Aytaç'ı açık edemezdim çünkü ondan haberleri yoktu ve olmamalıydı da. Onu da riske atamazdım. Toparladım. "Kardeşiz biz. Kardeşler birbiri için yaşar, birbirini dinler ve beni dinleyeceğini biliyorum canımın içi. Lütfen," diye fısıldadım yalvarır gibi. "Lütfen duy beni!"

Gözlerini kapatmıştı, gözlerini sımsıkı kapatmıştı bu pisleşmiş dünyaya. O kadar haklıydı ki ona gidip sımsıkı sarılmak istedim.

Zeynep yanımda ağlamaya devam ederken Erdem Tunalı, hissizce Andaç'ı uyardı. "Seni uyarıyorum çocuk! Eğer ki bunu yapmazsan abilerinden biri ölür. İstersen bak onlara, bak da gör sonunda neler olacağını."

Andaç kafasını usulca Kamer'e, Çetin'e ve Alper'e çevirdi. Alper bayılacak gibi olduğunda kafamı sallayarak ona baktım. Gözleri gözlerimi buldu. Kaşlarımı yukarı kaldırdım ve ona pes etmemesi için güç verdim. Beni anlıyordu çünkü beni en iyi o tanıyordu. Kamer ve Çetin, Andaç'a bir şeyler anlatmaya çalışsalar bile ağızları bağlı olduğundan sözleri işitilmiyordu ama ne söylemek istedikleri aşikârdı. Andaç da bunu çok iyi biliyor ve anlıyordu.

Andaç, eskiye döndüğünde derin derin soluklar aldığını gördüm. "Korkuyor," diye bağırdım Erdem Tunalı'ya. "Görmüyor musun korkuyor? O daha çocuk, ona bunu yapmaya hakkın yok!"

"İnan bana, umurumda değil."

"Yeter!" diye bağırdı Zeynep, çığlık atarak. "Yeter be! Kimsin sen ha kimsin? Bırak bizi, biz sana hiçbir şey yapmadık, tamam mı? Andaç sana hiçbir şey yapmadı."

Zeynep'in çırpınışları, Andaç'ın çaresizce titreyen elleri... Kamer'i, Alper'i, Çetin'i saymıyordum bile... Bundan daha hüzünlü bir ölüm olamazdı...

Erdem Tunalı, gerilmeye başladığında bir adım öne çıktı. "Sana yap şunu dedim, çocuk. Sabrımın sonundasın!"

"Hayır," dedim inatla. "Hayır yapma sakın..."

Andaç, deli gibi terliyor ve titriyordu. Bunu yapmak istemiyordu ama bundan vazgeçecek gibi de durmuyordu. Başka şansı yoktu ama olmalıydı, o şansı kendi bulmalıydı.

Zaman akıyordu.

Tık, tak,

Tik, tak.

Andaç'ın eli tetiğe giderken Kamer'in tüm gücüyle kurtulmaya çalıştığını gördüm ama beni asıl şaşırtan olay Mahir'in zerre tepki vermeden Andaç'ın gözlerinin tam içine bakmasıydı. Tam içine doğru ve belki de asıl kurşunu oraya sıksın istiyordu.

Kafamı Şebnem'e çevirdim. Ardından gözleri yaşlarla dolmuş Zeynep'e. Vakti gelmişti!

"Andaç," dedim onu kendime çevirerek. "Andaç, gözlerime bak lütfen. Sana yalvarıyorum gözlerime bak."

Zeynep destekledi. "Andaç buraya çevir gözlerini. Allah aşkına bir kere bak, bir kere."

Kendimizi hazırlıyorduk. Başarısız olsak da bunu denemeden bilemezdik çünkü sonundaydık ve uçurumdan atlamak yerine sırtımızdaki paraşütleri kullanmak istiyorduk.

Andaç, boğulurmuşçasına yüzünü bana çevirdi. Onu sakinleştirmem gerekti, ona mesajlar vermem gerekti. Başladım, soğukkanlıydım. "Hani bir seferinde demiştin ya; Polat Alemdar olmak istiyorum diye şaka yaparak gerçekten olmak istiyor musun? Eğer cevabın evetse bilirsin, öldürmek isteyeceğin adamın çay içen adamlara zaafı var. Çayı seven birini sevmez onlar." Gözlerim durdu, anlamasını bekledi. "Mahir de çay seven adamları sevmezdi ve daha önce yara almıştı, onu şimdi öldüreceksin, öyle değil mi? Onu öldürmeden önce yarala o halde, sonra öldürürsün çünkü acı çekmesini istiyorsun sen de biliyorum. Kötü adamlar, birbirinin kopyası kötü adamlar bunu hak eder!"

Lütfen söylediklerimi anla, lütfen...

Andaç ,öylece gözlerime bakarken Kamerlere silah doğrultan adamın bakışlarını burada görmemek işime gelmişti ama Erdem Tunalı irkildi. "Ne diyorsun sen?" diye sordu bana. "Az önce onu ölümden kurtarmak istemiyor muydun? Şimdi de işini mi zorlaştırıyorsun?"

"Bu seni ilgilendirmez, işine bak!"

"Zaten işime bakıyorum," deyip Andaç'ı ikaz etti. "Dön önüne ve bitir şu işi artık. Bitir!"

Andaç'ı izledim. Gözlerimi kapatıp açtım ağır ağır ve bunu anlamış olmasını diledim, umarım ki anlamıştı. Kafasını önüne çevirdiğinde yutkundu ve boğazını temizleyerek ellerinin arasında duran silahı daha sıkı kavradı. Zeynep'e baktım. İş ondaydı. Gözlerimizle birbirimize işaret verdik ve bu zor olmadı zira adamların dikkati üzerimizde değildi.

Erdem Tunalı bağırarak, "Yap şunu dedim sana!" diye inletti odanın içini.

Zaman bıçak gibi kesiyordu kalbimizi ve saniyeler intihar ediyordu oracıkta.

Andaç tetiği çekti, derin bir nefes aldı...

Üç,

İki,

Ve bir...

Bir silah sesi!

Üçümüz birden arkamızdaki adamları dirsek ve ayaklarımızla manipüle ederken Zeynep, zaman kaybetmeden gözlerine biber gazı sıkmaya başladı ve Şebnem'le oradan uzaklaştık.

Her şey bir anda olmuştu ve olanları takip etmek çok zordu.

Andaç, Kamerlerin arkasında duran adamı kolundan yaralayıp onu etkisiz hale getirdiğinde yönünü hızla Erdem Tunalı ve adamına çevirdi. Silahını onlara doğrulttu. Yanlış, silahlarımızı onlara doğrulttuk. Belimden çıkardığım silahın emniyetini kaldırıp korkudan nasibini almamış irademle karşılarında durdum.

Erdem Tunalı şok olmuş bir şekilde geri geri giderken yanındaki adamın belinden çıkardığı silah, Andaç'ın onun eline sıkmasıyla son buldu. Andaç adamı yaralarken yutkundum. O şoktaydı ve ne yapacağını bilmiyordu. Korkusunu hissediyordum. "Sakın kıpırdama," dedim Erdem Tunalı'nın gözlerinin içine içine bakarken. "Benim de şakam yoktur, seni öldürürüm."

"Sen..." dedi Erdem Tunalı soğuk soğuk. "Sen nasıl bir şeysin?"

Güldüm. "A-a! Unuttun mu? Ben, zavallı bir kızcağızım..."

Mahir'in iri iri olmuş gözlerini üzerimde hissediyordum ama ona bakamazdım, ben kimseye bakamazdım. Arkamızdaki adamlar deli gibi öksürürken Zeynep'in tekmelerini işitiyordum. Bu beni gülümsetmişti.

Şebnem koşarak Kamerleri çözmeye gitti, elindeki maket bıçağını kullanarak bağlandıkları ipten onları kurtardığında Kamer'in çözülür çözülmez can havliyle buraya koştuğunu gördüm fakat Alper... Alper onlara silah tutan adamın üzerine yürüyerek onu dövmeye başlamıştı. Bunca yıldır, gözlerim ilk kez onun bir başkasını yumrukladığını görüyordu. Hayır, hayır uzun uzun izlememiştim, bir saniye bakmak yetmişti.

Kamer ve Çetin buraya geldiklerinde Kamer, elimdeki silahı aldı ve beni geriye doğru itti. Önüme geçti ve Erdem Tunalı'yı köşeye sıkıştırdı. Delirmiş gibiydi. Delirmekte haklıydı çünkü bizi aklımızdan vurmuşlardı. "Seni orospu çocuğu," diye bağırdı. "Sikeyim mi lan belanı? Öldüreyim mi seni şuracıkta?

Çetin, arkamda can havliyle gözlerini korumaya çalışanları yumruklarken Alper'e yöneldim. "Alper," diye seslendim. "Alper."

Beni duymuyordu. Yanına gitmeliydim ama Kamer'in bir delilik yapmasından korkuyordum. Kamer bunu fark ederek, "Aymira, kardeşinin yanına git," dedi. "Beni düşünme."

"Kamer..."

"Kardeşinin yanına git."

Bu zor ikilemi zamana karşı savaşarak yaptım ve koşarak Alper'in yanına gittim. Kendinden geçmiş gibi adamı yumrukluyordu ve elleri, bilekleri hatta gömleği bile kan olmuştu. "Alper," dedim onu çekerken. "Alper bana bak. Bırak onu."

Kafasını iki salladı, beni reddetti. "Abla, bizi öldürecekti. Bizi öldürecekti. Bizi öldürdüler abla."

"Hayır olmadı," dedim ellerim zonklarken. "Hayır canımın içi, seni öldürmediler. Gel." Onu çekmeye çalıştım. Ellerinden tutup onu kenara ittim. İkimiz de yere düştük. Yüzünü kavradım, nefes nefese kalmış bir halde alnını alnıma yasladım. "İyisin, iyisin ve buradasın. Benimlesin, seninleyim. Seni bırakmadım. Seni asla bırakmadım canımın yarısı, seni asla bırakmam."

"Abla," dedi gözlerime dolu dolu bakarken. Devam edemedi ve bana hızla sarıldı. O büyümüştü evet ama kalbi hâlâ çocuktu. Sımsıkı sardım onu kollarımla, sımsıkı doladım kollarımı sırtına ve ayrılmak istemedim ondan. Kargaşa vardı ve bunu duyuyordum. Vakte kurban gitmemek için birbirimizden ayrıldığımızda bu ayrılık ikimizin de gözlerine çöktü, çöktü çünkü bir silah sesi daha işittik.

İşte bu an gerçekten birinin öldüğünü anladım.

Biri ölmüştü.

Alper küçülen göz bebekleriyle bana bakarken, "Kamer," diye kaldırdım kafamı fakat hayır, hayır ölen o değildi.

Ölen, Mahir'di.

Mahir...

Onu öldüren kişi ise Yeşim'den başkası değildi.

Kurşun tıpkı bir bomba gibi ortamıza düştüğünde Mahir'in yere düşmüş, sağ yatmış bedeni ve hareketsiz hali her şeyi anlatıyordu. O... O ölmüştü...

Kamer'e baktım. Duraksamıştı, kanı donmuştu ve ne yapacağını bilmiyordu. "Mahir," diye fısıldadı, dudaklarını okudum. "Mahir..."

Üzülmüş müydü?

Birkaç saniyelik savsaklama daha büyük bir tepkiye yol açtığında Erdem Tunalı, usta bir biçimde Andaç'ın elindeki silahı alarak onu hepimize doğrultttu. Yeşim kapının orada bekliyordu ve öylece Mahir'e bakıyordu. Onu vurmuştu.

"Sakın hareket etmeyin," dedi Erdem Tunalı, geri geri giderken. Silahı, Kamer'i hedef almıştı. Kamer de onu. "Tetiğe basarsan sonun gelir, Alptekin."

Çetin, Zeynep ve Şebnem'i arkasında saklarken Alper ile ayaklanıp yanlarına gittik lakin Erdem Tunalı'nın gözleri bizi buldu. Bizi işaret etti. "Karını öldürürüm."

Kamer'in gözleri beni bulduğunda Erdem Tunalı, havaya ateş açtı ve bu, o ortadan kaybolana kadar devam etti. Kız kardeşi ile birlikte ortadan kaybolduklarında Kamer, peşlerinden gitmeye çalıştı ama onu durdurdum. "Gitme," dedim koşarak. "Hayır, gitme."

Onu durdurdum ve ona sarıldım. Beni duydu, bana uydu ve bana sarıldı.

Zeynep, koşarak Andaç'a sarıldı.

Çetin, Şebnem'i kucakladı.

Biz... Biz kavuşmuştuk ve herkes suskundu. Susarak sarılıyorduk ve bu suskunlukta birbirimizi seviyorduk.

Ta ki bir öksürük sesi işitene dek...

Kamer şüpheyle kollarımdan ayrılırken sesin geldiği yöne baktım. Evet, evet bu öksürüğün sahibi oydu.

Mahir'di.

"Ulan," dedi sızlanarak. "Bari yalandan timsah gözyaşı akıtsaydınız. Bu kadar mı değersizim sizin için?"

"Mahir," dedi Kamer yanına giderken. Başına üşüştük. O, yaşıyordu. O, ölmemişti. Garip ama gülümsetmişti. Kamer, yüzünü bize çevirdiğinde Mahir, elleri bağlı bir halde sırtındaki sandalyeye aldırış etmeden gözlerimizin içine bakıp gülümsedi. "Özür dilerim, yine ölüp sizi sevindiremedim. Hadi buna ağlayın."

"Lan sen ne bok yedin?" dedi Kamer, şaşkınlığını gizleyemezken.

"Beni çözerseniz anlatırım," diye konuştu.

Şebnem, maket bıçağını Kamer'e uzattığında Kamer, aceleyle onu iplerinden kurtardı. Mahir'in kalkmasına yardım etti. Ben şok üstüne şok yaşıyordum ve bu yaşadıklarım bana bir ömür boyu yeterdi.

Mahir, öksürerek doğrulurken geriye çekildik, bize baktı ve gömleğinin düğmelerini çözerek içindeki çelik yeleği bir çırpıda çıkarıp attı. Kaşlarımı çatmamla gözlerimi devirmem arasındaki mesafeden nasiplenen tek kişi değildim. "Bizim de birtakım geçmişimiz var, salak değiliz."

Zeynep durmadı. "Salak değilsin ama vicdansızsın. Günlerdir ortada yoktun ve sonucunda bu mu oldu yani? Andaç iki kişiyi yaraladı senin yüzünden, senin aptal oyunların yüzünden.

Andaç, sakince bir şey sordu: "Sicilime işlenir mi abi?"

Kamer, "Hiçbirimizin sicili temiz değil zaten," deyip gözleri gözlerime kaydı. Sol kaşımı kaldırıp güldüm. "Bakın Aymira yengenize, kırk yıllık mafya anasını satayım."

Şebnem güldü. "Yalnız hakikaten öyle, yalan yok."

"Körle yata yata şaşı kaldığım doğrudur," dedim.

Andaç onaylarken bana baktı. "Boynuz kulağı geçti tabiri daha yerinde galiba yengeciğim?" Sonra duraksadı ve garip bir mutlulukla elini ağzına götürdü. "Oha! Başardım."

"Neyi?" diye sordu Çetin.

"Sonunda yeri geldiğinde uygun bir atasözü kullandım. Bunu yaptım."

Çetin, alayla onun kafasına bir kez vururken, "Ulan insan biraz değişir be, hiç mi akıllanmadın?" diye sordu.

Andaç kaşlarını çattı. "Neden değişeyim ki abi? Evet, kafayı yedik burada Alper'le ama içimdeki çocuğu öldürmelerine izin vermedim, vermedik. Sizi daima bekledik, sizin için ayakta kaldık..." Dudaklarını yaladı. "Ben bugün iki kişiyi yaraladım ama sizi korumak için yaptım bunu, eğer ki yapmasaydım her şey için geç olabilirdi. Pişman değilim ki olmam da."

Sözleri hepimize dokunmuştu.

Çetin, dayanamadı ve onu kendine çekip sımsıkı sarıldı. "İt herif," diye sevdi onu. "Sen bir başkasın."

"Biliyorum, ben tekim."

"Tamam şımarma hemen," deyip uzaklaştırdı Çetin onu kendinden.

Andaç, buruk bir tebessüm içinde saçlarını karıştırırken Mahir, yeniden sırasına geçip konuşmaya başladı: "Ben size bunları yaşattığım için üzgünüm. Ben gerçekten üzgünüm ama haberim yoktu ve öğrenir öğrenmez geldim. Hepinizden özür diliyorum, hepinizden. En çok da senden çocuk," deyip Andaç'ın gözlerine baktı. "En çok da senden çünkü ben en çok seni üzdüm. İkizini üzdüm ve bilirim ki ikizlerin kalbi tektir, onun acısını sen de yaşadın, bunu size yaşattım. Beni affet ya da affetme fark etmez ama üzgün olduğumu bil."

Mahir... Sen bizim en büyük kafa karışıklığımızsın.

"Hatalarım telafi edilemez bir halde, bunun farkındayım. Sabaha kadar özür dilesem de işe yaramaz çünkü ben olsam ben de affetmem beni... Yine de bilin işte ya! Beni bilin!"

"Biliyoruz," dedi Zeynep duygusuzca. "Keşke bilmeseydik seni."

"Üzgünüm küçük kız," diye fısıldadı Mahir, Zeynep'e. "Hayatınızda yaralar açtığım için üzgünüm. Yaralarınızı sarmak için sizden fırsat istemiyorum çünkü ben elimdeki yara bantlarını bir şekilde bıçağa çevirmeyi biliyor ve yaralarınızı deşiyorum. Bunu beceremiyorum."

Kamer'in onu dinlediğini gördüm, gerçekten duyduğunu.

Derin bir nefes alıp verdi. "Yine de teşekkür ederim benim gibi bir adama tahammül ettiğiniz için." Gülümsedi, bu sevinçten değil hüzünden doğmuş bir tebessümdü. "Umarım bir dahaki karşılaşmamızda yüzünüze bakacak yüzüm olur." Geri geri gitti. "Ben gideyim, fazla kaldım zaten. Kendinize dikkat edin diyeceğim ama ben yaşıyorken bu zor..." Gülerken yutkundu ve acının çöktüğü gözleriyle arkasını döndü.

Kamer, "Mahir," diye durdurdu onu. Mahir arkasını döndü. "Seni bize yaşattıkların için dövmem gerekiyor ama bugün izinlisin."

Mahir güldü. "Koca yürekli bir abi... Eyvallah."

Kamer'in dudaklarında ufacık bir kıvrılma meydana gelirken bundan kurtulur kurtulmaz arkasını döndü ve uzaklaşarak burayı terk etti.

Biz bize kaldık.

Çetin sıcağı sıcağına mevzuyu tartı. "O herifi bulmamız gerekiyor, kaçmasına izin veremeyiz, aga."

Kamer, "Halledeceğiz," dediğinde bunu rahatlıkla söylemesine anlam veremedim ama şimdilik kötü hiçbir şey düşünmek istemiyordum. Kamer, Alper ve Andaç'ın omzuna kollarını atıp, "En son ne demiştiniz hatırlıyor musunuz?" diye sordu ve onlara cevap hakkı tanımadan ekledi. "Ben de bu işlere karışmak istiyorum..." Bir Alper'e, bir Andaç'a baktı. "Nasıl? Olmak istediğiniz gibi bir yer miymiş?"

İkisi de cevap vermezken Kamer, ikisinin de kafalarını vurdu. "Böyle susarsınız işte."

"Abi," dedi Andaç ileri çıkarken, Kamer'in koltuğunun altı boşaldığında hemen beni çekti yanına ve şakağımdan öptü. İçim alev aldı. Andaç devam etti: "Bize ne oldu bilmiyorum, beş gün neyi yaşadık onu da bilmiyorum ama unutmak istiyorum. Zor, evet zor ama geçecek değil mi?"

"Geçecek tabii lan," dedi Çetin, eliyle Andaç'ın omzunu sıkarken. "Biz neleri atlattık beraber? Bunu mu atlatamayacağız?"

"Beraber," diye tekrar etti Zeynep umutla.

Andaç ikna olmadı. "Hayır, bir kişi eksiğiz."

"Aytaç," dedi Kamer çabucak. "Onunla tamamlanacağız."

"Ne zaman çıkıyor?" diye sordu Andaç dalga geçer gibi. "Benim kafam gitti de sayamadım günleri."

"Beş gündür burada olduğundan haberdarsın ama?"

"Meslek sırrı. Az önce stajyer olarak Kurtlar Vadisi'ne işe girdim."

Gülmeye başladık.

Andaç hareketlenirken Zeynep onu takip etti. "Kaç gün kaldı demiştiniz?"

"Dört," diye cevapladı Kamer. "Dört gün sonra Aytaç bizimle."

"Yalnız," dedi Andaç yüzündeki yaralara aldırış etmeden gülerken. "Birini öldürseydim, o dışarı çıkacak ben içeri girecektim. Oyuncu değişikliği bir nevi. Vay anasını, örmüş hakikaten kader ağlarımızı."

Çetin derin bir nefes alıp, "Valla kim neyi örüyor bilmiyorum ama karnımın birileri tarafından örüldüğünü hissetmeye başladım," dedi. "Acıktım sanki?"

"Sanki yok kayınço sanki yok," diye kızdı Andaç, Zeynep'e sarılırken. "Acıktıysan acıkmışsındır." Zeynep'i öptü. Çetin, bağıracakken bundan vazgeçti. Andaç ise anın tadını çıkardı ve Zeynep'in yanaklarına ardı ardına buseler bırakmaya devam etti.

Umut bir evdi bizim için. İki katlı, üç odalı bir evdi.

Umut yaşamaktı bizim için. Birbirimiz için feda edeceğimiz nefesleri, yine birbirimize armağan edeceğimiz kadar yaşamak demekti.

Ve umut... Her şeye rağmen 'yine de yaşıyoruz' diyen bizdik.

Her zaman diyeceğimiz gibi.

Devam edecek...

Veda Caddesi IV Dehr - Playlist

Eylem Aktaş – İkrar
Eylem Aktaş – Gururu Yenemedik
Emre Aydın – Beni Vurup Yerde Bırakma
Sezen Aksu – Unutamam
Sezen Aksu – Vay
Çağan Şengül – 22
Toygar Işıklı – Çok Geç
Şevval Sam – Kimseye Etmem Şikâyet
Barış Akarsu – Gözlerin
Manga – Cevapsız Sorular
Selda Bağcan & Ahmet Kaya – Öyle Bir Yerdeyim Ki
Neşet Ertaş – Yar İmiş Meğer
Yalın – Alışmak Zorundayım
Sertab Erener – Bir Çaresi Bulunur
Kubat – Gesi Bağları
Esmeray – Unutama Beni
Edip Akbayram – Gittin Gideli
Imagine Dragons & Elisa – Birds
Lea Michele – Run To You
Lauren Daigle – You Say
Eminem & Rihanna – Love The Way You Lie
Pomme – Soleil Soleil
Lund – Broken
Amy Winehouse – Back To Black
Artic Monkeys – Do I Wanna Know

6 Temmuz 1997'de Ankara'da doğdu. Hayatını Ankara'da sürdüren yazar, Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesinde Türk Dili ve Edebiyatı okumaktadır. Yazma tutkusunu küçük yaşlardan beri içinde bulunduran yazar, yazmanın ona iyi geldiğine inanmaktadır. Yazar, serinin ilk üç kitabı *Cevf*, *Fecr* ve *Hecr* ile büyük beğeni toplamıştır. Serinin devam kitabı olan *Dehr* yazarın basılmış dördüncü eseridir.

EPHESUS

Karanlıkta kaldık çünkü ay bizim için parlamıyor.

Geçmişin hatalarıyla yüzleşen kalpler evlerinden kaçıp sokağa koştular. Açıldı sandıklar, saçıldı kâğıtlar. Herkes payına düşen kadar acıdı ve ağladı. İmza diye düştü yanaklardan bileklere gözyaşları çünkü çok sevenler yazdı bu satırları.

Aymira ve Kamer en soğuk gecelerin, en çaresiz ve kimsesiz anların iki kahramanıydı. İkisi de yaşıyordu fakat birinin mezarı birinin de son nefesi hazırda bekliyordu. Çünkü biri gitti, biri kaldı. İkisi de sevdi, ikisi de sevildi. Oysa bu kimsenin kazanamayacağı ve sonunda iki kaybedenin olacağı bir savaştı.

Sona geldiklerini sandıklarında aslında en başında olduklarını anladılar. Bir kum saatinin içinde kaldılar ve onlar istedikçe zaman aktı, kum taneleri birbirine karıştı. Onca şeyi aşan bu iki kalp bunu da aşacaktı.

"Şimdi çıkıp gelsem, gözlerin kapıyı gösterir diye çekiniyorum. Dışarıda kalıp üşüyeceğimden değil, sensiz kalıp yalnız öleceğimden korkuyorum."

EPHESUS
444 0 434